

Triều Thiên Nhất Côn

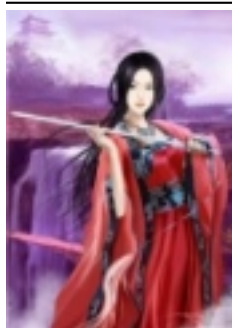
Contents

Triều Thiên Nhất Côn	3
1. Chương 1: Trong Lòng Không Yên Mà Lên Ngựa	3
2. Chương 2: Hồng Lâu Ác Mộng Thanh Lâu Oán	7
3. Chương 3: Mổ Hội	10
4. Chương 4: Hội Nghị	14
5. Chương 5: Hội Đàm	18
6. Chương 6: Con Say Không Tỉnh	23
7. Chương 7: Giấc Ngủ Không Tỉnh	26
8. Chương 8: Đưa Tiền	31
9. Chương 9: Màu Xám Lạnh	34
10. Chương 10: Dao Hạ Lưu Nhân	38
11. Chương 11: Dao Bất Lưu Đầu	42
12. Chương 12: Tay Máu Khó Che Mắt Thiên Hạ	44
13. Chương 13: Cường Quyền Khó Phục Lòng Hào Kiệt	50
14. Chương 14: Kiếm Hạ Lưu Đầu	55
15. Chương 15: Vừa Chạm Vào Lập Tức Phản Ứng	58
16. Chương 16: Phích Lịch Thần Bỏ	60
17. Chương 17: Buồng Lồng	63
18. Chương 18: Cực Yêu Cực Hận	71
19. Chương 19: Bất Động Như Núi	82
20. Chương 20: Ta Đã Chống Đỡ Hết Nỗi	85
21. Chương 21: Mũi Dao Bất Kham	89
22. Chương 22: Người Không Phải Là Ta	91
23. Chương 23: Ta Không Phải Là Người	94
24. Chương 24: Ta Đã Không Phải Năm Đó Mười Bảy Tuổi	98
25. Chương 25: Cười Dửng Cầm	101
26. Chương 26: Dửng Cầm Rút Lui	105
27. Chương 27: Trên Ngực Hắn Có Một Chữ Dửng	108
28. Chương 28: Dửng Cầm Tiến Tới	112
29. Chương 29: Chuyện Lớn, Chuyện Gấp, Chuyện Quan Trọng Mắc Mớ Gì Đến Người	116
30. Chương 30: Thử Chiêu, Luyện Chiêu, Âm Độc Chiêu Không Đánh Tự Khai	120
31. Chương 31: Giận Cười, Khẽ Cười, Mỹ Nhân Cười, Xin Chớ Chê Cười	122
32. Chương 32: Liều Mạng, Bạt Mạng, Không Cần Mạng, Đã Định Mạng Này	126
33. Chương 33: Tình Thân, Tình Bạn, Tình Vợ Chồng, Không Bằng Vô Tình	130
34. Chương 34: Chó Săn, Chó Dữ, Chó Đáng Thương, Đóng Cửa Đánh Chó	135
35. Chương 35: Đa Tình Luôn Bị Vô Tình Thương Tồn	138
36. Chương 36: Cáo Đỏ	142
37. Chương 37: Ánh Sáng Đen	143
38. Chương 38: Bước Mạnh	152
39. Chương 39: Bước Giận Dữ	154
40. Chương 40: Màu Đỏ Giận Dữ	156
41. Chương 41: Đóa Hoa Giận Dữ	159

42. Chương 42: Cười Giận Dữ	161
43. Chương 43: Giận Dữ Ngược Nhìn	164
44. Chương 44: Khóc Giận Dữ	166
45. Chương 45: Cười Khổ	170
46. Chương 46: Cười Dữ Tợn	172
47. Chương 47: Cười Ngạo	174
48. Chương 48: Khóc Không Được	177
49. Chương 49: Cười Không Được	179
50. Chương 50: Khóc Cười Khó Phân	183
51. Chương 51: Muốn Cười Lại Thành Khóc	187
52. Chương 52: Mím Cười Mưa Đổ Lả Tả Rơi	191
53. Chương 53: Không Hiểu Vì Sao Hắn Cứ Cười Khổ Không Dừng	195
54. Chương 54: Từ Bây Giờ Bắt Đầu Tịch Mịch	203
55. Chương 55: Ôn Nhu Chẳng Hề Ôn Nhu	210
56. Chương 56: Sao Không Oanh Oanh Liệt Liệt Yêu Một Trận	215
57. Chương 57: Nam Tử Máu Tanh	224
58. Chương 58: Trừ Rằng Không Còn Gì Khác	226
59. Chương 59: Tới Phân Thắng Bại Đi	232
60. Chương 60: Chẳng Lẽ Cô Ta Là Chị Gái Của Người	239
61. Chương 61: Chiếc Giày Bởi Vì Hở Ra Nên Bị Thương	241
62. Chương 62: Có Phải Ta Đã Hơi Già Hay Không	244
63. Chương 63: Tâm Tình Của Ta Không Tốt	248
64. Chương 64: Ôn Nhu Cho Tỷ Xem	251
65. Chương 65: Gặp Người Nào Cũng Gọi Là Đại Ca	256
66. Chương 66: Thiện Ý Dâm Ô	262
67. Chương 67: Cô Gái Một Biến Thành Ba	266
68. Chương 68: Lên Hồ Nhiều Gặp Phải Núi	270
69. Chương 69: Người Tuyết Nước Rùa	278
70. Chương 70: Công Tử Còn Thuần Còn Trắng Hơn Hoa Sen	281
71. Chương 71: Vô Kiếm Thần Kiếm Thủ	284
72. Chương 72: Cô Gái Thở Dài	288
73. Chương 73: Thủy Tinh Tím	291
74. Chương 74: Hòn Đá Bị Thương	294
75. Chương 75: Chính Là Người	298
76. Chương 76: Không Xin Tha Thứ	302
77. Chương 77: Phương Thập Thanh	306
78. Chương 78: Không Hiểu Ôn Nhu	309
79. Chương 79: Lời Của Người Đầu Đá	314
80. Chương 80: Lục Long Tam Cô	317
81. Chương 81: Phân Chó, Rác Rưởi, Thiên	323
82. Chương 82: Đại Sư Ích Kỵ, Làm Thơ Hay Là Chí Công Vô Tư?	326
83. Chương 83: Cuồng Tăng Ẩn Hoa	330
84. Chương 84: Cao Tăng Gặp Lạnh Không Tránh, Gặp Nóng Không Đi	335
85. Chương 85: Lấy Nó Trên Đất, Dùng Nó Trên Người	340
86. Chương 86: Minh Đầu Đến Minh Đầu Đánh, Âm Đầu Đến Âm Đầu Đánh	345
87. Chương 87: Diệt Lửa Trong Lòng Sẽ Mát Mẻ	349
88. Chương 88: Thiên Hành Kiện	355
89. Chương 89: Năm Ấy, Khi Ấy, Nơi Ấy	358
90. Chương 90: Giông Tố Sắp Đến Heo Dầy Lầu	361
91. Chương 91: Kẻ Ngốc Không Biết Kiếm Tiền	364
92. Chương 92: Đào Hoa (hoa Chạy Trốn)	368
93. Chương 93: Đào Hoa (hoa Đào)	371
94. Chương 94: Số Đào Hoa	374
95. Chương 95: Một Cây Hoa Đào Ngàn Đóa Đỏ	379

96. Chương 96: Đào (quả Đào)	382
97. Chương 97: Đào Hoa Ẩn	386
98. Chương 98: Đào (trốn)	390
99. Chương 99: Đào Hoa Kiếp	394
100. Chương 100: Lúc Đây, Nơi Đây, Tình Đây	398
101. Chương 101: Khắc	401
102. Chương 102: Cửa Đây Năm Ngoái Hôm Nay	404
103. Chương 103: Hoa Đào Phấn Chiếu Mặt Ai Ứng Đào	410
104. Chương 104: Mặt Người Giờ Ở Nơi Nào	412
105. Chương 105: Trăng Mờ Gió Lớn Đêm Giết Người	414
106. Chương 106: Một Quyền Vang Thiên Hạ	417
107. Chương 107: Ngẩng Đầu Quát Hối	420
108. Chương 108: Hoa Đào Vãn Đổ Cười Chào Gió Xuân	425

Triều Thiên Nhất Côn

Giới thiệu

Vào cái đêm Tô Mộng Châm và Bạch Sầu Phi chết tại Phong Vũ lâu, cũng là một lần đối đầu khác g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trieu-thien-nhat-con>

1. Chương 1: Trong Lòng Không Yên Mà Lên Ngựa

Vào cái đêm Tô Mộng Châm và Bạch Sầu Phi chết tại Phong Vũ lâu, cũng là một lần đối đầu khác giữa Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, Trương Thán đã gặp được một người.

Một cố nhân.

Cố nhân có rất nhiều loại, bằng hữu quen biết là cố nhân, bạn cũ quen thân là cố nhân, bạn già trong ký ức cũng là cố nhân, ngay cả bạn bè đã chết cũng là cố nhân.

Trương Thán và vị “cố nhân” này cũng không quen thân.

Nhưng không quen thân cũng không có nghĩa là không có chân tình.

Chưa chắc người đã có cảm tình sâu đậm nhất với bằng hữu kết giao lâu nhất, đúng không?

Giao tình dù sao cũng không phải tính toán bằng năm tháng.

Huống hồ, tình cảm của Trương Thán đối với vị “cố nhân” này còn rất kỳ diệu, vô cùng phức tạp.

Nó kỳ diệu đến mức, từ sau khi Vương Tiểu Thạch lên Thiên Tuyền sơn, tiến vào Kim Phong Tế Vũ lâu, Trương Thán vẫn luôn thất hồn lạc phách, giống như có một giọng nói yếu ớt không ngừng kêu gọi hắn.

Đó là một giọng nói quen thuộc và xa lạ.

Đó giống như giọng nói trong lòng của hắn.

Đó là giọng nói của một cô gái.

Nếu không phải chuyện này làm Trương Thán phân tâm, hắn sẽ không tùy tiện để Ôn Nhu lao vào trận chiến giữa Bạch Sầu Phi và Vương Tiểu Thạch, Tô Mộng Chầm, đến nỗi Ôn Nhu bị Bạch Sầu Phi khống chế, dùng để uy hiếp Vương Tiểu Thạch và Tô Mộng Chầm.

Chỉ có điều, cuối cùng Bạch Sầu Phi vẫn không thể nhẫn tâm giết chết Ôn Nhu.

Con người lạnh lùng tự phụ, kiêu ngạo bất phục này, chẳng lẽ cũng có một chút chân tình với Ôn Nhu?

Kỳ quái là, Trương Thán càng ngày càng không khống chế được.

Mặc dù đại địch trước mắt, quả thật là một trận long tranh hổ đấu, nhưng tâm thần của hắn lại ngơ ngẩn, trong lòng không yên.

Không yên ở đâu?

Lên ngựa.

Hắn chỉ muốn đánh ngựa chạy đi.

Hắn thậm chí có thể phân biệt được, giọng nói kia ở đó (cách nơi này không xa) đang vội vã kêu gọi hắn ra sao, giọng nói này quan trọng đối với hắn thế nào (mặc dù hắn không thể nói rõ nguyên do), hắn chỉ muốn lập tức cưỡi một con ngựa khỏe, tìm được người này trước khi tiếng kêu dừng lại.

Nhưng hắn không thể nói đi là đi.

Người chiến đấu đêm nay là bạn tốt, bạn thân, huynh đệ của hắn.

Huống hồ Thái Thủy Trạch đã hi sinh càng là huynh đệ, bạn thân, bạn tốt của hắn.

Hắn nên báo thù cho vị huynh đệ này.

Nói đến cũng kỳ quái, trước kia hắn rất xem thường vị huynh đệ này. Hắn cảm thấy mình ngậm đắng nuốt cay, ném gió nằm sương, đồng thời xây dựng thanh danh địa vị cho Thất Đại Khẩu và Đào Hoa xã, nhưng Thái Thủy Trạch lại chỉ biết tư lợi, ngồi không hưởng lộc.

Có điều, khi phát hiện đối phương xả thân vì nghĩa, sự tôn kính bỗng nhiên sinh ra, thậm chí sự bội phục đó còn lớn hơn nhiều so với người bình thường, khiến cho Trương Thán cũng bất giác tự hỏi lòng.

Thứ nhất, có phải hắn vẫn luôn kỳ vọng rất lớn, tin tưởng rất nhiều vào Thái Thủy Trạch hay không, cho nên hắn càng không thể tha thứ cho sự phản bội của họ Thái, dẫn đến hiểu lầm thật sâu thật lớn, cũng vì vậy nên khi họ Thái không làm cho hắn thất vọng, hắn liền hết sức vui mừng?

Thứ hai, phải chăng một người luôn có biểu hiện của “phe phản diện”, một khi xuất hiện với tư thế của “phe chính diện”, càng dễ khiến người ta cảm động và quý trọng?

Thứ ba, nói như vậy, chẳng phải những người luôn cút cung tận tụy vì nghĩa, còn không đáng quý bằng những người luôn làm ác nhưng có một ngày bỗng nhiên hướng thiện?

Thứ tư, như vậy có công bình hay không?

Không biết.

Đối với chuyện nghĩ không ra, phương pháp ứng phó của Trương Thán là tạm thời gác sang một bên, không nghĩ nữa.

Có lẽ, qua một khoảng thời gian, khi nhớ lại chuyện này, nó đã không thành vấn đề.

Hắn không biết phương pháp này cũng chính là cách mà Vương Tiểu Thạch ứng phó với vấn đề.

Khi Vương Tiểu Thạch gặp phải vấn đề khó khăn không giải quyết được, sẽ viết nó lại, bỏ vào trong ngăn tủ, mấy ngày sau lại đem vấn đề ra xem xét, phát hiện đa số vấn đề đã được giải quyết rồi.

Được cái gì giải quyết?

Thời gian.

Năm tháng.

Cho nên mới nói, năm tháng mặc dù vô tình, nhưng lại có nghĩa.

Trương Thán vẫn phải chờ đến khi trận mưa gió trong Kim Phong Tế Vũ lâu kết thúc.

Bạch Sầu Phi mất mạng.

Tô Mộng Chằm chết đi.

Trương Thán lại không xem trọng chuyện này.

Hắn ghét Bạch Sầu Phi, chỉ mong sao đối phương chết.

Hắn kính trọng Tô Mộng Chằm, nhưng hắn và Tô Mộng Chằm cũng không có tình cảm gì.

Đối với sự sống chết của một nhân vật rất nổi tiếng mà người kính trọng, người sẽ không rung động giống như bạn thân bên cạnh chết đi; do đó, con người gần như ngày ngày đều nghe tin những nhân vật mà mình biết qua đời, nhưng lại không thương cảm bằng nghe được cái chết của người mà mình quen thuộc.

Trương Thán đối với Tô Mộng Chằm chính là như vậy.

Đợi sau khi cục diện được (Vương Tiểu Thạch) khống chế, hắn lập tức nói với Đường Thất Muội và Ôn Bảo một tiếng, sau đó đánh ngựa rời đi.

Đi?

Đi đâu?

Hắn cũng không biết.

Hắn chỉ biết có một nơi (cách đó không xa), có một người (quen thuộc) đang gọi hắn.

Hắn phải đi đến đó.

Cây trơ.

Cầu vắng.

Sao rực rỡ.

Trong đêm lạnh gió lớn tuyết nhỏ, lòng sông thấp thoáng trải đầy tuyết, cờ quán rượu nơi xa vẫy gọi, còn có hương hoa mai mập mờ thân thiết.

Đến nơi này, tiếng gọi trong lòng càng vội vã từng cơn từng hồi.

(Ai đang gọi ta?)

(Là ai đang gọi ta?)

Khi Trương Thán phát hiện tiếng gọi kia dường như đến từ trong lòng hắn, cũng vừa lúc phát giác có một bóng người đang nằm rạp nơi trụ cầu.

Hắn không cần suy nghĩ, lập tức đi qua, giống như chỉ sợ bỏ lỡ một cuộc nhân duyên ngàn dặm, ước thề vạn năm.

Vì vậy hắn đã nhìn thấy một nhân vật rất đặc biệt từng đi qua trong cuộc đời hắn.

Một cô gái.

Một cô gái bởi vì nhân duyên đặc biệt, từng có lần “liền thành một thể” với hắn trong chùa Lão Lâm tại Diêm sơn.

Vô Mộng Nữ.

- Lạnh quá...

Sau khi Vô Mộng Nữ nhìn thấy người đỡ nàng hóa ra là Trương Thán có gương mặt tuấn tú nửa trắng nửa đen đầy râu, đôi môi anh đào lạnh đến trắng bệch thốt ra câu nói đầu tiên.

Giống như hân đã đến, sẽ có thể cho nàng sự ấm áp.

- Hân đã lấy đi Sơn Tự kinh của ta.

Máu trên đầu và cổ tay Vô Mộng Nữ vốn đã đông lại, nhưng chỉ cử động một chút, máu tươi lại chảy ra:

- Có điều...

Máu của nàng thật tươi, thật đỏ.

Máu rất chân thật, đối lập rõ ràng với ánh tuyết, vô vùng chói mắt.

Trương Thán nhìn thấy mà kinh hãi.

Cũng đau lòng.

Đau lòng là cảm giác như thế nào?

Đau lòng là không đành lòng nhìn thấy những thứ yêu thích luyện tiếc bị thương tổn.

Vô Mộng Nữ vẫn sợ lạnh.

Sau khi bị thương, nàng càng sợ lạnh.

Nàng cười một tiếng thê lương diêm lệ. Trương Thán không hiểu nàng đang nói gì, đã nói gì, nhưng hân biết mấy chuyện.

Cổ tay phải của nàng đã đứt.

Trên đầu bị trúng một chưởng.

Nếu đổi lại là người khác, có lẽ đã sớm hoa tàn ngọc vỡ.

Vết thương chết người không nằm ở tay (nhưng vết thương nơi cổ tay đủ khiến nàng chết vì chảy máu quá nhiều), mà là ở đầu.

Một chiêu kia quả thật vô cùng nguy hiểm, khiến ép tóc nơi đỉnh trán của Vô Mộng Nữ cũng lồm xướng một mảng.

Nhưng Vô Mộng Nữ vẫn chưa chết, ít nhất cũng không lập tức chết đi.

Đây là vì sao?

Chẳng lẽ người giết nàng đã nương tay?

Nhìn lại có vẻ không giống.

Nếu như nương tay, sẽ không đến mức dùng một chưởng đánh vào đầu nàng.

Chẳng lẽ đầu của cô gái này có khả năng đặc biệt, có thể chịu được đòn nặng?

Trương Thán không dám nghĩ nhiều như vậy, cũng không kịp suy nghĩ.

Trước tiên hân giúp nàng cầm máu, chữa thương.

Dù sao hân cũng là con nuôi của “Thiên Cơ tổ” Trương Tam Bá, dĩ nhiên biết cách băng vết thương cầm máu, giống như những người quen hành tẩu giang hồ.

(Ai đánh nàng bị thương?)

(Tại sao lại muốn đả thương nàng?)

Nghĩ tới hung thủ gây tổn thương ột cái cô gái ngã lòng và sợ lạnh như vậy, Trương Thán không nhịn được cảm thấy phần hận nghiêng rãnh.

Lại nghe Vô Mộng Nữ nói một cách xa xăm:

- Thần Quân... sư phụ... Vô Tình... Tiểu hầu gia...

Thần Quân? Sư phụ? Vô Tình? Tiểu hầu gia?

Trương Thán liếc thấy máu đông thành một bãi lớn trên đất tuyết, bất chợt cũng cảm thấy lạnh người.

Sau khi hần truyền công lực của mình vào trong cơ thể Vô Mộng Nữ, trước tiên bảo vệ tâm mạch của nàng, gió lạnh vừa thổi qua, cũng bất giác cảm thấy hơi co rúm lại.

Chẳng lẽ hần cũng sợ lạnh rồi?

Đột nhiên, kỳ lạ, hần cũng cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Cảm giác đó giống như hần cũng trúng phải một chưởng.

2. Chương 2: Hồng Lâu Ác Mộng Thanh Lâu Oán

Người đã tản đi.

Vương Tiểu Thạch trở lại nắm quyền Phong Vũ lâu.

Cũng không biết vì sao, hần lại không có cảm giác thành tựu, thắng lợi hay phấn khởi.

Hần chỉ cảm thấy đau thương, còn có chán nản.

Nếu không phải trước mắt còn có việc khẩn cấp, hần thật sự muốn buông tay từ bỏ ngay bây giờ.

Nhưng đây là cơ nghiệp của Tô đại ca, hần phải giữ gìn nó, phát huy nó.

Phong Vũ lâu.

Đã từng phong phong vũ vũ (gió gió mưa mưa), hiện nay vẫn là Kim Phong Tế Vũ lâu sừng sững một mình giữa võ lâm kinh sư.

Đã từng dựng lầu, đã từng đổ lầu, nhưng lầu vẫn là lầu, không ai có thể phủi hết cống hiến và địa vị, quyền uy và khí phái của nó mấy chục năm qua trong giang hồ loạn lạc, không gì có thể thay thế, nổi bật trong cùng thế hệ.

Phong Vũ lâu, một tòa lầu phong phong vũ vũ.

Sự buồn rầu của Vương Tiểu Thạch không chỉ là cảm khái muôn vàn đối với Phong Vũ lâu của lịch sử, còn là hồi tưởng vô hạn đối với nhân sự đổi thay.

Thậm chí đối với Ôn Nhu vốn không biết mùi vị ưu sầu (cái chết của Bạch Sầu Phi, Ôn Nhu là người thương tâm nhất, nàng vẫn không biết Bạch Sầu Phi đã làm chuyện gì với nàng. Có lẽ không biết chính là một sự hạnh phúc rất lớn), cùng với Lôi Thuần hoàn toàn không thể suy đoán được (đối với Vương Tiểu Thạch thì nàng là một ân nhân, nếu không phải nàng phối hợp dẫn theo Tô lâu chủ tấn công vào Kim Phong Tế Vũ lâu, Vương Tiểu Thạch trong trận này nhất định lành ít dữ nhiều; nhưng nếu không phải nàng muốn khống chế Tô đại ca, Tô Mộng Châm cũng sẽ không tự tìm đến cái chết, chuyện này lại khiến cho nàng trở thành kẻ thù của Vương Tiểu Thạch), hần đều có một sự mê hoặc thật sâu khó giải thích.

Nhưng lúc này, hần phải tạm thời gạt bỏ tất cả nghi hoặc.

Bởi vì hần có việc gấp cần phải giải quyết, có chuyện lớn phải làm.

Bởi vì hần là lãnh tụ.

Thủ lĩnh của bang phái đệ nhất trong kinh thành (Kim Phong Tế Vũ lâu đã hợp nhất với Tượng Tị tháp, hiện giờ xét về thanh thế và thực lực, chắc chắn là bang hội đệ nhất trong kinh thành).

Thủ lĩnh phải làm gì?

Mỗi người đều có cách nói khác nhau, có người nói phải có sức hút, có người nói phải có tiếng tăm, có người nói phải có can đảm, có người nói phải có khí phách, có người cho rằng phải không sợ chém đầu, có người cho rằng phải có chỗ dựa, có người nói phải có võ công giỏi, có người nói phải có mưu trí cao... tất cả đều không thể kết luận, mỗi người đều có cách nói bất đồng.

Nhưng làm lãnh tụ, trước tiên phải có trách nhiệm, dám gánh vác.

Đương nhiên, cho dù nói thế nào, trong thiên hạ vẫn có rất nhiều lãnh tụ không có “trách nhiệm”, không dám gánh vác, nhưng làm một lãnh tụ giỏi thật sự, quan trọng nhất vẫn là phải có cam đảm gánh vác trách nhiệm.

Muốn làm chuyện lớn, nếu không có cả dũng khí đối mặt với trách nhiệm, đó nhất định là một “lãnh tụ” hại người hại mình, thậm chí còn không bằng đám lâu la.

Hiện giờ Vương Tiểu Thạch đang gánh vác một chuyện.

Chuyện lớn, hơn nữa còn là chuyện lớn chết người.

Vương Tiểu Thạch đang ở Hồng lâu.

Đối với hắn, Hồng lâu là một cơn ác mộng, còn Thanh lâu là một khúc ca ai oán.

Hiện giờ Thanh lâu đã bị hủy, chỉ còn lại Hồng lâu và giấc mộng năm đó.

Chỉ là lúc này mộng đã tỉnh hay chưa?

Chưa?

Đời người vốn là một giấc mộng, một giấc mộng không chết không ngừng.

Ít nhất, một ngày không chết thì một ngày không thôi.

Vì vậy, Vương Tiểu Thạch đang mở hội .

Mục đích mở hội rất đơn giản.

“Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu vì đánh thiên tử và tể tướng, ngày mai sẽ bị áp giải đến trước hẻm Ngõa Tử chém đầu, chúng ta nên làm gì đây?”

Ý của “làm gì đây” không phải là có nên cứu bọn họ hay không (bởi vì nhất định nên), mà là có muốn hay không, có thể cứu bọn họ hay không.

Mở hội còn có một vấn đề quan trọng khác.

“Tô lâu chủ đã chết, Bạch Sầu Phi cũng đã chết, hai thế lực lớn Tượng Tị tháp và Kim Phong Tế Vũ lâu hợp nhất, theo lẽ thường, nếu như bây giờ xuất binh đi cứu hai người Đường, Phương, liệu có thể làm hư đại sự? Phá hỏng tình thế tốt đẹp? Mắc mưu của Thái Kinh? Trúng kế của Lôi Thuần?”

Đây vốn là thời kỳ hai thế lực lớn trong kinh thành chính hợp, mà hai bang phái đều nghe lệnh của Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch nên nắm lấy thời cơ ngàn năm có một này, củng cố thực lực của hiệp đạo, phát triển thành một lực lượng có thể “bên ngoài kháng địch, trong trừ gian ác” mới phải.

Những người tham dự hội nghị tâm tình đều rất nặng nề.

Bởi vì cho dù quyết định thế nào, đều có thành phần phải hi sinh.

Nếu cứu Đường, Phương thì phải hi sinh không ít tính mạng của huynh đệ, còn có tiền đồ tốt đẹp của Kim Phong Tế Vũ lâu và Tượng Tị tháp.

Nếu không cứu Phương, Đường thì sẽ bị người giang hồ khinh là bất nghĩa, hơn nữa cho dù nhân sĩ vô lâm có thể thông cảm, trong lòng các huynh đệ của Phong Vũ lâu và Tượng Tị tháp cũng không qua được cửa ải này của chính mình.

Nếu trách thì chỉ trách Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, tại sao vào giờ phút quan trọng này lại làm ra chuyện hoang đường như vậy.

Nhưng như đã nói, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu phen này dè người mà đánh, tóm người mà đấm, lại khiến cho hảo hán giang hồ sáng khoái trong lòng, người người đập bàn ca ngợi.

Trách được ai?

Oán được người nào?

Những ai không tỏ thái độ, đều có thể trở thành tội nhân của võ lâm chính đạo sau này.

Tương tự, người nào biểu thị thái độ, cũng có thể trở thành kẻ bất nghĩa ngày sau bị người trong giang hồ mắng chửi.

Nhưng luôn phải gánh vác, luôn có người gánh vác.

Hảo hán giang hồ là những người phải gánh vác nhất.

Người tham dự hội nghị tuy không nhiều, nhưng đều trải qua chọn lọc kỹ càng, hơn nữa đều rất quan trọng (bất kể là ở Tượng Tị tháp hay Phong Vũ lâu), rất được tin tưởng, rất có tính đại biểu.

Trong đó bao gồm Hà Tiểu Hà.

Vương Tiểu Thạch vẫn tín nhiệm nàng, vẫn xem nàng là người nhà, vẫn mời nàng tham dự hội nghị cơ mật rất cao, khiến nàng cực kỳ kinh ngạc, gần như không dám tin.

Vương Tiểu Thạch chỉ hỏi nàng một câu:

- Cô đã trả hết ân tình của Lôi cô nương chưa?

Hà Tiểu Hà đáp:

- Trả hết rồi.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi nàng một câu nữa:

- Cô còn nghĩ mình không phải là người của Tượng Tị tháp sao?

Lần này Hà Tiểu Hà không đáp.

Nàng (vành mắt ướt ướt) cắn môi hỏi lại:

- Không biết có còn huynh đệ tỷ muội nào xem ta là người nhà hay không?

- Nếu đã là huynh đệ tỷ muội, sao lại không phải là người nhà, nói đùa rồi.

Vương Tiểu Thạch trách móc, nắm vai Hà Tiểu Hà đẩy nàng lên thẳng Cao vân hiên của Hồng lâu, nơi chuyên mở hội nghị quan trọng:

- Mau đến dự họp, cho ta ý kiến, nếu không mới xem như là người ngoài.

Người nói xem, gặp phải Vương Tiểu Thạch như vậy, người có thể làm gì? Hắn đối xử chân thành với người, người cũng không thể lòng lang dạ sói; hắn cư xử thành thật với người, người có nguyện ý một lòng một dạ hay không?

Vào giây phút sống chết, bước ngoặt quan trọng, Hà Tiểu Hà lại không khách khí bắn hắn một mũi tên.

Máu ở vết thương bị trúng tên còn chưa hoàn toàn đông lại.

Hắn lại xem đối phương như tâm phúc, quên đi chuyện đã xảy ra, quên đi mũi tên đã khiến hắn bị thương, chỉ tập trung tinh lực vào việc khác.

Thứ nhất, có muốn cứu Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu hay không?

Thứ hai, làm thế nào để cứu Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu?

Thứ ba, công việc khắc phục hậu quả sau khi cứu Phương, Đường.

Thứ tư, làm thế nào để ổn định phát triển Phong Vũ lâu và Tượng Tị tháp sau khi thống nhất, mà lại không bị ảnh hưởng bởi chuyện của Phương, Đường.

- Ta biết, làm đại sự không câu nệ tiểu tiết.

Hà Tiểu Hà vẫn không yên tâm hỏi:

- Nhưng mà, người thật sự không hận ta đã ám toán người? Không nhớ mối thù này sao?

- Cô từng ám toán ta sao? Cô chỉ vì muốn báo ân. Hơn nữa, ta và Bạch lão nhị mỗi người đều trúng một mũi tên, rất công bình. Một người nếu ngay cả lúc ám toán người khác cũng chú ý xem có công bình hay không, chắc là “gian xảo rất có hạn”.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Có lẽ ta cũng tức giận. Chỉ có điều, con người của ta giận rất nhanh, giận rất dễ dàng, nhưng cơn giận này cũng tiêu tan càng nhanh càng dễ hơn. Cho dù có cừu hận gì, có cần thiết để nó khắc sâu và giày vò cô cả đời hay không? Hả?

Gặp phải con người này, nàng cũng đành chịu thua.

Ít nhất là Hà Tiểu Hà hoàn toàn không có biện pháp.

3. Chương 3: Mở Hội

Ai cũng từng mở hội, dù là thời xưa hay thời nay đều có hội nghị được mở, có hội thì sẽ có người mở hội, mà mở hội thông thường chỉ có hai lý do.

Thứ nhất, để giải quyết vấn đề.

Thứ hai, để trốn tránh vấn đề.

Có một số hội nghị dùng để trì hoãn, mượn cớ để tránh né một số chuyện hoặc một số vấn đề.

Có hội nghị thảo luận vĩnh viễn mà không quyết định. Cho dù có mở hội mười lần tám lần, lại mở hội mười năm tám năm, hội thì cứ mở, bàn bạc vẫn không kết thúc, vấn đề vẫn là vấn đề.

Vì vậy có một số hội nghị, mục đích chỉ để lãng phí thời gian, vun đắp tình cảm, đấu tranh nhân sự hay biểu thị quyền uy, đó không phải hội nghị thật sự, hoặc là vốn không cần phải mở hội.

Kim Phong Tế Vũ lâu là bang phái đệ nhất trong kinh thành, công việc bận bịu, dĩ nhiên không thể giống như Thái Kinh, thường ở trong triều mời dự họp quốc sự đại hội gì đó, thực ra chỉ là ca công tụng đức, nịnh hót lẫn nhau, khoe khoang phù phiếm, ăn uống vui đùa một phen mà thôi.

Lúc Tô Mộng Chằm chủ trì hội nghị của Phong Vũ lâu, đã sớm thiết lập giới hạn về thời gian.

Thời gian vừa đến, y sẽ lập tức dừng hội nghị.

Cho dù chuyện trọng đại lớn lao đến đâu, khi đến thời hạn thì sẽ đưa ra quyết định, không thảo luận vô ích nữa.

Nếu như gặp chuyện quan trọng mà người phụ trách không kịp thời báo cáo, hậu quả sẽ tự gánh lấy. Nên biết, từ trước đến nay Tô Mộng Chằm luôn “thưởng phạt nghiêm minh”, không ai dám tùy tiện vi phạm điều này.

Cho nên mọi người bị thời hạn này thúc đẩy, dĩ nhiên sẽ có lời nói mau, có chuyện báo nhanh, có hội nghị thì nhanh chóng quyết định.

Cho dù thời gian chưa tới, chỉ cần người khác tán gẫu liên thiên, Tô Mộng Chằm cũng sẽ lập tức làm một chuyện, đó là rên rỉ.

Y luôn có nhiều bệnh, thân thể yếu ớt.

Lúc y “dồi dào” cũng “có quyền” nhất, trên người lại có hai mươi bảy loại bệnh, Thụ đại phu vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc cho y.

Do đó, chỉ cần y vừa rên rỉ, mọi người sẽ cảm thấy một loại “tội lỗi vì lãng phí thời gian còn sót lại của người bệnh nặng này”, vội vàng kết thúc đề tài vô vị, lập tức đưa ra kết luận, kết thúc hội nghị.

Bạch Sầu Phi thì không, hần lạnh lùng, hơn nữa còn kiêu ngạo.

Hần không giống như Tô Mộng Chằm.

Tô Mộng Chằm lạnh lẽo, nhưng trong nội tâm của y không hề quyết liệt, hơn nữa còn khá ôn hòa.

Bạch Sầu Phi thì lại không ai dám nói tràng giang đại hải trước mặt hần.

Hần coi trọng kỷ luật, thậm chí còn muốn người khác đứng để mở hội.

Ngồi khiến cho người ta buông lỏng, đứng thì lời nói sẽ ngắn gọn hơn nhiều.

Khi hần cho rằng không cần nghe, sẽ lập tức cắt lời của người khác, thậm chí lúc cần thiết, hần cũng không ngại dùng các loại thủ đoạn bẻ gãy đầu của đối phương.

Thời gian chính là cuộc đời của con người, hần tuyệt đối không cho phép người khác lãng phí thời gian của hần.

Vương Tiểu Thạch thì lại khác, hần chẳng hề quan tâm.

Hần cho rằng, lãng phí thời gian và không lãng phí thời gian đều là cuộc đời. Chỉ cần lãng phí một cách vui vẻ, “lãng phí” sao cho “thú vị”, vậy “lãng phí” một chút thì đã sao?

Hần cảm thấy, người quý trọng thời gian như Lôi Tổn đã chết, Tô Mộng Chằm nắm chắc thời gian cũng đã chết, Bạch Sầu Phi tuyệt đối không chịu lãng phí thời gian cũng chết như vậy. Cho dù có quý trọng thời gian, kết quả vẫn phải chết; sau khi chết rồi, thời gian gì đó đều chỉ là giả dối, cũng không quan trọng có lãng phí hay không.

Cho nên, hần mở hội rất coi trọng tình cảm, không khí, thậm chí vừa nói vừa cười, tràng giang đại hải. Có điều, những lời mọi người hữu tâm vô ý nói ra trong lúc thoải mái, hần đều ghi nhớ, xem như là ý kiến tham khảo. Đến lúc phải quyết định, hần chỉ tìm mấy người quen thuộc đến mở hội, có lúc thậm chí không tổ chức hội nghị đã đưa ra quyết định.

Quan trọng là quyết định chứ không phải hội nghị. Hội nghị vốn được mở ra để quyết định, chỉ có điều, kết quả mở hội thường là mở nhiều thêm, có một số người đã lẫn lộn đầu đuôi, quên đi mục đích chính và ý nghĩa của việc mở hội.

Thế nhưng, vào thời điểm quan trọng này, hần lại cần phải mở hội.

Hần tìm vài nhân vật then chốt đến mở hội.

Ngày mai có nên cứu Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu hay không?

- Cứu.

Lương A Ngưu nói một cách sáng khoái gọn gàng, hần đại biểu cho ý kiến của phe chủ trương dốc sức nghĩ cách cứu viện:

- Huynh đệ thủ túc gặp nạn, thấy chết mà không cứu, chúng ta còn là người sao? Sau này đi lại trên giang hồ, không sợ người khác chê cười à?

- Không phải là không cứu, vấn đề là phải làm sao cứu?

Ôn Bảo cười hì hì, ở đây chỉ có hần là ung dung nhất, nhưng lời nói lại thận trọng nhất:

- Hiện tại cách thời gian xử trăm chỉ có ba bốn canh giờ, chúng ta sắp xếp như thế nào? Tượng Tị tháp và Phong Vũ lâu vừa mới thống nhất, hài cốt của Tô lâu chủ và Bạch Sầu Phi còn chưa lạnh, Vương tháp chủ

chưa được nghỉ ngơi, lòng quân chưa ổn. Với thực lực hiện giờ mà muốn giao đấu trực diện với cầm quân triều đình, cao thủ đại nội, có đáng hay không? Có thành hay không? Có thể hay không?

- Ta cứu, nhưng Vương Tiểu Thạch không nên đi.

Ý kiến của Chu Tiểu Yêu lại đại biểu ột nhóm người khác:

- Hẳn không đi, chúng ta có thể xem như hành động riêng lẻ, không đến nỗi liên lụy đến trong tháp, trong lâu. Lỡ may sắp thành lại bại, chỉ cần Tiểu Thạch Đầu còn ở đây, quần long có đầu, sẽ không bị tổn thương nguyên khí, giữ gìn thực lực.

- Nếu như cứu Phương, Đường mà Vương tháp chủ không ra tay, e rằng khó có hi vọng;

Đường Thất Muội lại khôi phục vẻ lạnh lùng của hẳn, giọng nói âm trầm bày tỏ nỗi băn khoăn của rất nhiều người:

- Nếu như Vương Tiểu Thạch đi, chỉ sợ cũng lành ít dữ nhiều. Thái Kinh là một con cáo già, sớm không chém người, chậm không chặt người, lại chọn ngay lúc này, chính là muốn nhân lúc chúng ta khí thế chưa mạnh, cơ nghiệp chưa vững, đánh cho chúng ta không kịp trở tay.

Wương Tiểu Thạch đang nghe, rất cẩn thận lắng nghe.

Sau đó hẳn hỏi:

- Có biện pháp vẹn cả đôi đường không?

Vấn đề rất đơn giản, nếu như cứu, Vương Tiểu Thạch phải đích thân ra tay, đến lúc đó, cứu được hay không chưa biết, nhưng chắc chắn sẽ bị triều đình mượn cớ, hoàn toàn diệt trừ thế lực mới hưng thịnh của Kim Phong Tế Vũ lâu và Tượng Tị tháp. Còn nếu Vương Tiểu Thạch khoanh tay không để ý tới, thấy chết mà không cứu, sẽ bị thiên hạ chê cười, trở thành kẻ bất nghĩa, danh dự cũng bị ảnh hưởng lớn.

Mọi người đều lắc lắc đầu.

Wương Tiểu Thạch nhìn chăm chú vào Dương Vô Tà.

- Ta muốn nghe ý kiến của ngài một chút.

Nếp nhăn đầy mặt Dương Vô Tà giống như bố trí từng lớp phòng tuyến, nhưng ánh mắt lại trong vắt và linh hoạt.

- Người muốn nghe nói thật, hay là nói dối?

Wương Tiểu Thạch nói:

- Lúc này còn nghe nói dối sao? Còn có người nói dối sao? Ngài sẽ nói dối à?

Dương Vô Tà nói:

- Nói dối để khiến người ta vui vẻ. Nếu người muốn ta nói, dĩ nhiên ta sẽ nói. Lời thật chỉ có ba chữ, không nên đi.

Wương Tiểu Thạch hỏi lại:

- Tại sao?

Dương Vô Tà:

- Người là người thông minh, người hiểu nguyên nhân còn rõ hơn ta, vấn đề chỉ là người có làm được hay không.

Wương Tiểu Thạch thở dài:

- Lời của ngài rất đúng, vấn đề chỉ là ta có làm được hay không.

Dương Vô Tà nói:

- Người làm chuyện lớn phải có lòng dạ tàn nhẫn, phải có thủ đoạn cay độc. Lòng dạ của người có đủ tàn nhẫn hay không? Thủ đoạn có đủ cay độc hay không?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta không phải người làm chuyện lớn, ta chỉ muốn làm những chuyện nên làm.

Dương Vô Tà nói:

- Hiệp giả có chuyện nên làm, trí giả có chuyện không nên làm. Mấu chốt là vào lúc này người có thể thuận theo tự nhiên hay không?

Vương Tiểu Thạch trầm tư nhiều lần, dứt khoát nói:

- Không thể.

Dương Vô Tà nghiêm nghị:

- Nếu không thể, vậy người còn hỏi ý kiến gì?

Vương Tiểu Thạch vẫn rất lễ độ:

- Ta muốn đi, cũng cần phải đi, nhưng lại không muốn làm liên lụy trong tháp trong lâu, không muốn vì việc làm của mình mà phá hỏng cục diện tốt đẹp này. Ngài có diệu kế gì không?

Lần này đến phiên Dương Vô Tà trầm ngâm năm lần bảy lượt, cuối cùng nói:

- Trừ khi...

Vương Tiểu Thạch vội vàng hỏi:

- Trừ khi cái gì?

Dương Vô Tà nói:

- Ta không tiện nói, nói ra cũng sợ người hiểu lầm ý ta.

Vương Tiểu Thạch ở trước mặt mọi người vái y thật sâu:

- Tiểu Thạch ở đây chân thành thỉnh giáo, hỏi kế Dương tiên sinh, biết rõ ý kiến tốt thì dễ tổn thương người, thuốc mạnh gây ra đau đớn. Sau khi được giác ngộ, Tiểu Thạch quyết sẽ không quy tội cho người hiền kẻ, hoặc oán trách việc định kế. Xin tiên sinh tin tưởng ta, chỉ cho ta một con đường sáng. Tiên sinh không ngại dư luận, cho ta kế hay, Tiểu Thạch sẽ khắc sâu trong lòng, vĩnh viễn không quên, không phụ ân tình.

Vương Tiểu Thạch dùng tư cách thủ lĩnh của hai bang hội lớn, tha thiết thỉnh giáo Dương Vô Tà.

Dương Vô Tà vẫn trầm ngâm không nói.

Nếu như Đường Bảo Ngư có ở đây, nhất định sẽ vỗ bàn, vỗ ghế, vỗ móng (của mình và người khác), chỉ vào mũi đối phương (hoặc là mắt, lưỡi, họng, răng vằn vằn) mắng lớn.

Đáng tiếc là hắn không có ở đây.

Nếu như Phương Hận Thiếu có mặt, hắn chưa chắc sẽ mắng, nhưng nhất định sẽ trích dẫn kinh văn (tuy nhiều lần trích sai), dựa theo điển cổ (cũng nhiều lần dựa sai) để chế giễu một phen.

Nhưng hắn cũng không có mặt.

Chỉ có Chu Tiểu Yêu cười lạnh nói:

- Người đừng bức y. Ta thấy y gãi hết cả đầu tóc bạc cũng không nghĩ ra được đâu.

- Đây là phép khích tướng sao?

Dương Vô Tà chỉ cười một tiếng, sau đó nghiêm mặt nói với Vương Tiểu Thạch:

- Biện pháp của ta, là biện pháp khi không có biện pháp. Người dùng kế của ta, có lẽ sẽ bảo vệ Tượng Tị tháp và Phong Vũ lâu nhất thời không ngã, nhưng lại có thể khiến cho người sau này cùng đường bí lối, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Vương Tiểu Thạch cười khở, sờ sờ môi trên của mình:

- Xem ra ta thật sự nên để râu.

Vào lúc này cảnh này, hắn lại nghĩ đến chuyện để râu.

Điều này khiến cả Dương Vô Tà cũng ngẩn người:

- Để râu?

- Nhân trung * của ta quá mỏng, sợ không có hậu phúc, tiên sư từng bảo ta để râu, có thể ngăn cản kiếp nạn...

Dứt lời, Vương Tiểu Thạch lại vãi Dương Vô Tà một cái thật sâu:

- Cho dù Tiểu Thạch có kết quả như thế nào, tối nay Tiểu Thạch vẫn muốn thành tâm thỉnh giáo, xin tiên sinh nói rõ đạo lý.

* Trung điểm nằm giữa mũi và môi.

Dương Vô Tà hít một hơi thật sâu, thông thả nói:

- Cũng chưa chắc đã không có kết quả tốt, chỉ là chuyện sau này phải xem nhân duyên gặp gỡ, lòng người ý trời rồi.

Sau đó y mới nói:

- Trước tiên ngươi phải tìm được một người đức cao vọng trọng, có thể khiến mọi người tin phục...

Nói tới đây, y bỗng nhiên muốn nói lại thôi, nhìn mọi người chung quanh một lần, sau đó mới nói từng chữ, từng chữ:

- Để thay thế ngươi.

Mọi người vừa nghe, dĩ nhiên là kinh ngạc. Chợt thấy ánh mắt sắc bén của Dương Vô Tà như một vệt sáng lạnh từ trong mí mắt sâu quét qua mọi người một lần, những người có mặt đều có cảm giác như bị lưỡi đao phốt qua.

- Chỉ là, nơi này không ai có bản lĩnh như vậy...

Dương Vô Tà hừ một tiếng, cũng không biết là cười hay thở dài, nói thêm một câu:

- Dĩ nhiên cũng bao gồm cả ta.

Lúc này, đám người Thương Sinh Thạch truyền báo, Trương Thán đã trở về.

Ôm một thiếu nữ hôn mê bất tỉnh hấp hối trở về.

4. Chương 4: Hội Nghị

Một canh giờ sau, hội nghị trải qua tranh luận đã đưa ra quyết định. Vương Tiểu Thạch cùng với Ôn Bảo, Dương Vô Tà, Hà Tiểu Hà lập tức đi đến ba nơi, lại sắp xếp đám người Đường Thất Muội, Lương A Ngưu trấn thủ Kim Phong Tế Vũ lâu, đám người Chu Tiểu Yêu, Chu Đại Khố Nhi thì canh giữ ở Tượng Tị tháp, để phòng vạn nhất, tiện bề phối hợp.

Đường Thất Muội tuyệt đối là một tướng tài nói làm thận trọng, cao thâm khó lường, có hắn cố thủ Phong Vũ lâu, ít nhất có thể bảo đảm yên ổn nhất thời.

Chu Tiểu Yêu thông minh cơ trí, mặc dù đêm nay nàng luôn có vẻ mơ mơ màng màng, nhưng để nàng tạm thời thống lĩnh mọi người trấn giữ Tượng Tị tháp, có thể ứng phó với tất cả biến hóa bất ngờ. Lúc này nàng còn đi ra ngoài một chuyến, trên tay cầm theo tiền giấy và nến, khi trở về mắt lại hơi sưng, giống như đã khóc vài lần.

Lương A Ngưu và Chu Đại Khố Nhi lại là “nhân vật có sức mạnh”, bọn họ đều có thể đánh nhau.

Những người Vương Tiểu Thạch dẫn theo lại là trọng tướng của Tượng Tị tháp và Kim Phong Tế Vũ lâu.

Ôn Bảo là một người luôn biến lời sâu nghĩa xa thành chuyện hài hước.

Dương Vô Tà luôn là cố vấn của Phong Vũ lâu.

Vào thời điểm khẩn trương này, Vương Tiểu Thạch có hành động dĩ nhiên là trọng đại lớn lao. Hắn lại tìm Hà Tiểu Hà đến, không để ý đến hiềm khích lúc trước, càng khiến Hà Tiểu Hà cảm động khó tả.

Trước tiên bọn họ đi đến một nơi, Phát đảng Hoa phủ.

Giữa đêm bọn họ mời Hoa Khô Phát ra ngoài.

Hoa Khô Phát thiếu ân tình của Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch đến nhờ y giúp đỡ, y nhất định sẽ đi.

Sau đó bọn họ đi đến một nơi khác, Mộng đảng Ôn trạch.

Bọn họ cũng mời Ôn Mộng Thành.

Ôn Mộng Thành cũng thiếu nhân tình của Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch đưa ra yêu cầu, y nhất định sẽ đáp ứng.

Sau bọn họ cùng đi đến một nơi, phủ thần hầu.

Cần phải đi qua đường lớn Hoàng Khố, phía bắc lâu Tam Hợp, phía nam hẻm Ngõa Tử, thông qua đường Thống Khố, cuối đường vòng vào hẻm Khố Thống.

Phủ Gia Cát thần hầu danh động thiên hạ, đứng ở đó không hề nguy nga lộng lẫy, cũng không quá xa hoa rộng rãi, chỉ có vẻ cổ, có vẻ xưa, cùng với rất có vẻ khí phái.

Hôm nay, trong phủ thần hầu lại truyền ra tiếng tranh luận.

Nguyên nhân là vì Vương Tiểu Thạch dẫn theo Dương Vô Tà, Hà Tiểu Hà, Ôn Bảo, Hoa Khô Phát, Ôn Mộng Thành cùng đến gặp Gia Cát tiên sinh.

Gia Cát tiên sinh lập tức cùng với Ca Thư Lân Tàn, Đại Thạch Công tiếp kiến bọn họ tại Lý Hạ Qua Điền các.

Trên thực tế, Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổ cũng rất lưu ý đến tình hình của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu tối nay tại khu vực Thiên Tuyền sơn.

Quả nhiên đã xảy ra chuyện, là một đêm kinh sư gió mây biến sắc.

Có điều, sau khi “náo động” vừa mới ổn định lại, Vương Tiểu Thạch lại nửa đêm tới thăm (còn dẫn theo thủ lĩnh của hai đảng Phát và Mộng), điều này khiến bọn họ cảm thấy kinh ngạc.

Lần này Tứ Đại Danh Bổ không tham dự hội nghị, nhưng Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh và Lãnh Huyết đều tập hợp đầy đủ.

Bọn họ đều hiểu tình cảnh của Vương Tiểu Thạch.

Bọn họ đều biết chuyện của Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu.

Bọn họ ở Văn Manh hiên cách Lý Hạ Qua Điền các một vách tường, thương nghị làm cách nào để giúp Vương Tiểu Thạch cứu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu.

Bọn họ là công sai, đương nhiên không tiện trực tiếp nhúng tay vào chuyện cướp pháp trường.

Dùng công luận công, bọn họ không bắt người cướp phạm nhân hành quyết, đã là không làm tròn bổn phận rồi.

Có điều, hai người Đường, Phương đánh hoàng đế và thừa tướng, mặc dù hơi hoang đường, nhưng chuyện hai người Phương, Đường làm khiến lòng người thiên hạ sảng khoái, cũng đánh những kẻ đáng đánh nhất trên đời.

Xét về điểm này, Phương, Đường chẳng những không nên bị trừng phạt, thậm chí nên được khen thưởng mới đúng.

Nhưng chuyện này đương nhiên là không thể.

Hiện nay, công khai áp giải hai người đến đầu phố chém đầu như vậy, rõ ràng là có mục đích khác.

Đây nhất định là do Thái Kinh đứng sau màn giết dây.

Càng như thế, tất cả hành động của nhóm người mình càng phải cẩn thận, không để trúng kế của Thái Kinh, còn làm liên lụy tới thanh danh một đời của Gia Cát thế thúc.

Bọn họ đương nhiên cũng không thể ngồi yên không đếm xỉa.

Nhưng thật đúng là bó tay chịu chết, lực bất tòng tâm.

Bọn họ chỉ muốn đứng ở lập trường của “đạo nghĩa”, giúp đỡ một cách “hợp pháp”.

Đang lúc thảo luận, bọn họ chợt nghe được vài câu đối thoại (bọn họ đều không cố ý nghe, cũng không cố gắng để nghe, nhưng thỉnh thoảng lại có vài câu đối thoại đứt quãng truyền vào đôi tai có thính giác cực cao của bọn họ, thường là không đầu không đuôi, khó hiểu tường tận).

- Cháu biết gần đây trong phủ thế thúc có một người khách như vậy... chúng cháu muốn... (đó là giọng nói của Vương Tiểu Thạch).

- Cái gì? (đây là Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành đồng loạt thốt lên)

- Các người thật sự muốn tìm y? (giọng nói của Gia Cát tiên sinh hơi kinh ngạc)

- Bất đắc dĩ. (Bốn chữ này nói rất trầm trọng, cũng rất có lực, là Dương Vô Tà nói)

.....

Sau đó một hồi lâu đều nghe không rõ, đương nhiên bọn họ cũng không cẩn thận lắng nghe.

Nhưng những lời đối thoại vừa rồi nghe được đã khơi dậy lòng hiếu kỳ, cho nên bốn người cũng khó kiềm chế thỉnh thoảng “lưu ý” đến nội dung cuộc nói chuyện tại Lý Hạ Qua Điền các.

Có điều không phải lúc nào cũng nghe thấy, mà là phần lớn thời gian đều chẳng nghe được gì.

- Tốt nhất vẫn không nên hành động... (Gia Cát tiên sinh)

- Cháu là bất đắc dĩ, cũng chỉ đành như vậy. (Vương Tiểu Thạch)

- Thái Kinh cũng đang chờ cháu. Cháu làm như vậy sẽ liên lụy đến các hảo hán Tượng Tị tháp, Phong Vũ lâu cùng với hai đảng Phát và Mộng. (Gia Cát)

- Cháu chỉ sợ liên lụy... cho nên xin sự thức phối hợp... (Vương Tiểu Thạch)

- Ủ, chuyện này có lẽ được... nhưng cháu chỉ có một khoảng thời gian... nếu có gặp phải, ta sẽ cố gắng giúp cháu nghĩ vài biện pháp... (Gia Cát)

- Cảm ơn sự thức! (Vương Tiểu Thạch)

Cảm ơn cái gì?

Lúc này, bốn vị danh bổ có thể nói là hiếu kỳ đến mức không hơn được nữa.

Nhưng về sau lại nghe không rõ.

Lần thứ ba đối thoại càng ngắn, càng ít, càng vội vã.

- Cháu và y có quen biết sao? (Gia Cát)

- Khi cháu đang chạy trốn, từng may mắn quen biết y, lại được y vì nghĩa cứu giúp, tránh khỏi mai phục ở khu vực khe Hồ Vĩ... (Vương Tiểu Thạch)

-Ồ, hóa ra là cố nhân, vậy thì dễ hơn rồi...

- Cháu còn muốn mượn sư thúc một vật.

- Nói đi.

- Một cây cung, ba mũi tên.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Một cây Xạ Nhật thần cung, ba mũi Truy Nhật thần tiễn.

Lúc này giọng nói đã rất rõ ràng.

Nguyên nhân là vì Gia Cát tiên sinh và Vương Tiểu Thạch đã chậm rãi đi ra.

Đáng chú ý là chỉ có hai người Gia Cát tiên sinh và Vương Tiểu Thạch, còn những người khác vẫn ở lại Lý Hạ Qua Điền các không ra ngoài.

Bọn họ đi qua Văn Manh hiên.

Tứ Đại Danh Bổ lập tức chấp tay chào.

Gia Cát khẽ vuốt cằm, mày trái nháy ba lần, môi hơi nhếch lên, tay trái khẽ chạm vào tai phải, dái tai của y vừa trơn vừa dày, đã dài lại trắng.

Vương Tiểu Thạch cũng chấp tay đáp lễ.

Bọn họ không nói gì.

Bốn vị danh bổ trông thấy hai chú cháu này đi qua Văn Manh hiên, đi về một nơi dành cho khách quý khác của phủ thần hầu, đó là Lục Nguyệt Phi Sương tiểu trúc.

Hai người bọn họ đến nơi đó làm gì?

Bốn vị danh bổ có phần đoán trúng, có phần cũng không biết đoán trúng hay không, có người đoán trúng nhưng không hiểu, có vị đã hiểu nhưng đoán không trúng.

Bọn họ đành phải tiếp tục thương nghị, làm thế nào để giúp đỡ quần hiệp “một tay”, nghĩ cách cứu hai người Đường, Phương.

Pháp quy chưa chắc đã hợp lý.

Hợp lý chưa hẳn đã là pháp luật.

Bốn danh bổ cảm thấy rất mâu thuẫn vì “pháp lý khó vẹn toàn”, thậm chí đau khổ vì “tình lý khó dung hòa”.

Trong lúc mọi người đang thảo luận, thậm chí là tranh luận, đột nhiên một cái bóng lướt nhanh qua trước hiên, chợt lóe lên rồi biến mất.

Ánh mắt của Tứ Bổ cực nhanh, đã nhận được bóng người kia.

Vương Tiểu Thạch!

Trên lưng hắn dường như còn đeo một vật.

Gần như cùng lúc, trong Lục Nguyệt Phi Sương tiểu trúc bỗng nghe có người hô lớn:

- Không hay rồi, không hay rồi, có người ám sát tiên sinh!

5. Chương 5: Hội Đàm

Sáng nay có sương.

Sương nồng.

Sương nồng đến mức lúc hắt hơi cũng không thể thổi đi những hạt phấn cách chớp mũi hai tấc, lúc ngáp lại giống như hút vào một chùm bông vải ướt.

Bên trong hoàng cung cũng mờ mịt sương mù, chỉ có điều, sương mù giữa tường hoa khắc rồng vẽ phượng, sơn vàng khảm bạc, lại phản chiếu một màu xanh nhạt.

Hôm nay Thái Kinh dậy rất sớm.

Bình thường hần sẽ không dậy sớm như thế, cũng không cần dậy sớm như vậy. Nguyên nhân chủ yếu là vì chẳng có lý do gì để khiến hần dậy sớm.

Thiên tử chắc chắn còn dậy trễ hơn hần, có lúc thậm chí còn không thèm dậy, nằm trên giường rồng trần trọc lăn lộn cả buổi mới thôi.

So với hoàng đế, thừa tướng như hần xem như đã đủ siêng năng chăm chỉ, nhần nhục chịu khó rồi.

Vả lại, hôm qua hần đã tốn không ít tinh lực trên người hai cô nương còn nguyên vẹn, nhưng vẫn rời giường từ sáng sớm.

Bởi vì hôm nay là một ngày đặc biệt, cũng là một ngày trọng đại.

Vừa nói đến “nhậm lao nhậm oán” (nhần nhục chịu khó), Nhậm Lao và Nhậm Oán thật sự đã đến, bọn họ chờ ở bên ngoài đã lâu.

Thái Kinh tiếp kiến bọn họ.

Hần dẫn theo Đa Chỉ Đầu Đà, Thiên Hạ Đệ Thất cùng với hai đứa con trai của hần tiếp kiến Nhậm Lao, Nhậm Oán, còn có minh chủ Thiên minh Trương Sơ Phóng, trang chủ Lạc Anh sơn trang Diệp Bác Thức.

Hần đang nghe bọn họ báo cáo những tin tức cả đêm không ngủ điều tra nghe ngóng được.

Nhậm Lao kể lại tường tận tình hình trận chiến tối qua giữa Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu, kết quả cuối cùng dĩ nhiên là Bạch Sầu Phi chết, Tô Mộng Chấn mất mạng, Lôi Thuần rút lui, Vương Tiểu Thạch trở thành lâu chủ của Phong Vũ lâu và tháp chủ của Tượng Tị tháp.

Thái Kinh nghe rất cẩn thận.

Hần nghe xong, trên mặt không lộ vẻ hài lòng, cũng không có bất mãn.

Hần chỉ lạnh nhạt nói:

- Vương Tiểu Thạch à? Hần thật là uy phong. Có điều, ta thấy hần làm lâu chủ, tháp chủ gì đó, thoải mái được một ngày nửa buổi thì cũng đủ dâng hương lễ tạ rồi.

Sau đó hần lại hỏi xem hôm qua người của Tượng Tị tháp, hai đảng Phát và Mộng, Kim Phong Tế Vũ lâu có hành động khác thường nào không.

Lúc này do Trương Sơ Phóng báo cáo.

Hần đã phái không ít đệ tử của Thiên minh, suốt đêm giám thị người ba phía này, kết quả chủ yếu thu được là:

Tối hôm qua, Phong Vũ lâu triệu tập hội nghị cả đêm, nhân thủ Tượng Tị tháp có điều động lớn, hơn nữa còn nhiều lần và vội vã.

Vương Tiểu Thạch từng đến Phát đảng Hoa phủ và Mộng đảng Ôn trạch, còn mời thủ lĩnh hai đảng ra ngoài.

Thái Kinh nghe xong, khước miệng nhếch lên từng chút, từng chút, cuối cùng nở nụ cười hài lòng, tiếp đó mới hỏi:

- Sau đó bọn họ đi đâu?

Lúc này đến phiên trang chủ Lạc Anh sơn trang Diệp Bác Thức trả lời:

- Phủ thần hầu.

Thái Kinh vuốt râu cười, gật đầu hiền hoà nói:

- Hẳn đi tìm Gia Cát à? Vậy thì đúng rồi.

Diệp Bác Thức hừ một tiếng nói:

- Hoá ra Vương Tiểu Thạch định đến chỗ Gia Cát lão nhi xin cứu binh.

Thái Kinh hí mắt cười nói:

- Là Gia Cát tiên sinh, hoặc gọi là Gia Cát Chính Ngã, Gia Cát Tiểu Hoa cũng không sao.

Diệp Bác Thức kiên trì (nịnh hót):

- Tôi ghét lão bất tử Gia Cát giả tạo này, cho nên mới gọi hắn như vậy.

Thái Kinh lại cười đĩnh chính:

- Là Gia Cát tiên sinh. Không nên gọi ngoại hiệu, càng không nên đặt cho hắn một đồng danh hiệu khó nghe. Muốn đấu với một người, không cần bắt đầu từ danh hiệu, như vậy thì quá ngây thơ. Muốn đấu với hắn, phải khiến cho hắn thất kinh vô thần, bất ngờ không kịp đề phòng, tốt nhất là tịch biên gia sản diệt tộc, mới xem là thắng lợi. Chúng ta không đấu loại trò chơi nho nhỏ, không tổn thương được người, không làm tức chết người này.

Diệp Bác Thức ngăn người, lúc này mới khom người nói:

- Vâng. Bác Thức hiểu biết nông cạn, được chỉ bảo xin ghi nhớ trong lòng. Nhưng tên tiểu nhân Gia Cát này vốn không phải là đối thủ của tướng gia, bị chặt đầu chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Lúc nói chuyện hắn vẫn có vẻ ngạo mạn.

Thái Kinh mỉm cười hỏi:

- Sau đó thì sao?

Diệp Bác Thức sững sốt:

- Sau đó?

Thái Kinh kiên nhẫn hỏi:

- Sau khi Vương Tiểu Thạch tiến vào phủ thần hầu thì sao?

Diệp Bác Thức xấu hổ nói:

- Chuyện đó tôi... tôi lại không theo tiếp. Tôi cho rằng bọn chúng... nếu Vương Tiểu Thạch đã trốn vào phủ thần hầu, giống như rùa rúc vào mai, nhất thời chắc sẽ không...

Thái Kinh cười.

Hắn vừa cười, Diệp Bác Thức chỉ cảm thấy không rét mà run, thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

- Đoạn sau còn đặc sắc hơn đây.

Hắn quay sang hỏi Đa Chỉ Đầu Đà:

- Người hãy nói xem.

- Vâng.

Đa Chỉ Đầu Đà cung kính khom người nói:

- Hai canh giờ trước, trong phủ thần hầu truyền ra tin tức Vương Tiểu Thạch ám sát Gia Cát tiên sinh, nghe nói còn cướp đi Xạ Nhật thần nỏ và ba mũi thần tiễn.

Diệp Bác Thức há hốc mồm, kinh ngạc không thôi, sự tình phát triển hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Thái Kinh ung dung cười, lại ung dung hỏi:

- Hình như đây không phải lần đầu tiên Gia Cát tiên sinh bị người ta ám sát.

Đa Chỉ Đầu Đà nói:

- Lần trước hắn quả quyết bị người khác ám sát, diện tấu thánh thượng, vu oan là do tướng gia sai khiến.

Thái Kinh nói một cách xa xăm:

- Hình như Vương Tiểu Thạch cũng không phải lần đầu ám sát người khác.

Đa Chỉ Đầu Đà nói:

- Lần trước cũng nghe nói là hắn ám sát Gia Cát tiên sinh, kết quả người chết lại là Phó Tông Thư.

Thái Kinh đưa tay nâng chén, hớp một ngụm trà:

- Người thông minh thật sự, sẽ không dùng một kế hai lần.

Đa Chỉ Đầu Đà nói:

- Có điều, lần này Gia Cát tiên sinh và Vương Tiểu Thạch hình như đang dùng lại kế cũ.

Thái Kinh buông chung trà xuống:

- Cho nên, dù là bình mới rượu cũ, trong đó nhất định cũng có ý mới.

Đa Chỉ Đầu Đà nói:

- Gia Cát vốn gian trá, chỉ có tướng gia đoán trước mọi việc.

Thái Kinh bỗng nghiêng đầu hỏi:

- Tiêu nhi.

Thái Tiêu vội vàng lên tiếng:

- Phụ thân.

Thái Kinh nói:

- Nói thử xem hôm nay Gia Cát thần hầu vốn nên ở đâu?

Thái Tiêu vội nói:

- Hôm nay Gia Cát Tiểu Hoa vốn phải hầu hạ thánh thượng đến Thái miếu lễ bái dâng hương.

Thái Kinh “ừ” một tiếng, liếc sang Diệp Bác Thức:

- Có biết vì sao bên cạnh thánh thượng cao thủ như mây, nhưng vẫn chọn Gia Cát Chính Ngã đi theo đến Thái miếu không?

Diệp Bác Thức ngơ ngàng.

Đa Chỉ Đầu Đà vội chắp tay nói:

- Thái sư thần cơ, xin nghe ý hay.

Thái Kinh lạnh nhạt nói:

- Là do ta năm lần bảy lượt bấm tấu với hoàng thượng, gần đây kinh sư không yên ổn lắm, nếu thánh thượng muốn đến Thái miếu, nên gọi đệ nhất cao thủ trong kinh là Gia Cát hầu hạ bên cạnh, như vậy mới an toàn.

Thái Thiều ở bên cạnh tiếp lời:

- Vạn tuế gia nghe vậy, còn khen phụ thân biết nhường nhịn vì nước, coi trọng họ giá, không có tư tâm, quả là nhân tài của triều đình.

Thái Kinh liếc nhìn Thái Thiệu một cái.

Thái Thiệu lập tức không dám nói nữa.

Thái Kinh hỏi ngược lại:

- Biết tại sao ta lại làm như vậy không?

- Chuyện này...

Thái Thiệu nghẹn lời một lúc:

- Con không hiểu. Gia Cát Chính Ngã thực ra có tài đức gì? Hắn có thể bảo vệ được thánh thượng, không phải toàn nhờ vào phụ thân sao.

Đa Chỉ Đầu Đà lại nói:

- Thiên chất ngu dốt, không dám đoán bừa.

Thái Kinh nở nụ cười:

- Người nói như vậy, chính là trong lòng đã có suy đoán rồi, nói nghe thử xem.

Lúc này Đa Chỉ Đầu Đà mới ngẩng đầu, cặp mắt hiện lên vẻ sắc bén:

- Hôm nay vô lâm kinh sư xảy ra chuyện lớn, Gia Cát càng rời xa kinh sư thì càng khó điều động.

Thái Kinh khẽ liếc hắn một cái, chỉ nói một chữ:

- Đúng.

Sau đó lại bảo:

- Nói tiếp đi.

Đa Chỉ Đầu Đà hơi do dự:

- Chuyện này...

Thái Kinh không nhịn được nói:

- Người cứ nói không sao cả.

Lúc này Đa Chỉ Đầu Đà mới vâng lệnh nói:

- Nếu như Gia Cát không đi, đó là kháng chỉ, có thể bị hỏi tội chém đầu; còn nếu hắn bị ám sát, có thể mượn cớ bị thương không thể hầu hạ thánh thượng, vẫn có thể ở lại kinh sư, đứng sau màn điều khiển tất cả.

Thái Kinh cười một tiếng, đắc ý nói:

- Lão hồ ly Gia Cát Tiểu Hoa này, đúng là càng già càng tinh ranh.

Sau đó hắn nhìn về phía Nhậm Oán.

Lúc này Nhậm Oán mới nói:

- Một canh giờ trước, Gia Cát tiên sinh trên người quần băng, thông qua Nhất Gia tiến vào trong cung, chỉ đợi sau khi thánh thượng tỉnh lại sẽ lập tức đến diện thánh, bẩm báo chuyện bị ám sát.

Thái Kinh cười lớn, đáng vẻ rất đắc ý:

- Lão bất tử này càng ngày càng biết làm trò.

Hắn đoán trúng, bởi vì đối thủ là cao nhân như vậy, cũng khiến hắn cảm thấy hưng phấn, nhất thời quên mất vừa rồi hắn đã nói không nên ở sau lưng chửi mắng danh hiệu của người khác.

Diệp Bác Thức từ lúc này cho đến khi tan họp cũng không dám ngẩng đầu lên lần nữa.

Thái Kinh ngưng cười, nói với Đa Chỉ Đầu Đà:

- Chuyện hôm nay vẫn giao cho người thu xếp. Trong vòng một ngày, chúng ta phải làm tan rã đám nghịch tặc căn bã trong vô lâm đối địch với chúng ta.

Đa Chỉ Đầu Đà tinh thần phấn chấn:

- Tuân lệnh.

Thái Kinh lại đưa mắt hỏi:

- Bên phía Tập đoàn Hữu Kiều có động tĩnh gì không?

Câu này không ai trả lời.

Cũng không ai trả lời được.

Chỉ có Nhậm Oán lên tiếng:

- Theo ty chức quan sát được, bọn họ hành tung bí hiểm, nhưng khẳng định rất chú ý đến tình hình hiện nay.

- Chuyện này đương nhiên.

Thái Kinh hừ một tiếng nói:

- Cả già lẫn trẻ, chờ đợi ngày này đã lâu rồi.

Hắn hít mắt lại, giống như có hai con rồng trong mắt:

- Dù sao, pháp trường hôm nay sẽ do hai tên già trẻ tới giám sát chém đầu.

Nhậm Oán đột nhiên nói:

- Ty chức còn có một suy nghĩ.

Thái Kinh rõ ràng rất coi trọng Nhậm Oán, lập tức hỏi:

- Cứ nói không sao.

Hắn thích tìm một số người tới, nghe thử (nhưng chưa chắc tiếp thu) ý kiến (và ca ngợi) của bọn họ, sau đó thừa dịp này quan sát người bên cạnh xem có trung thành hay không, có thể giao phó trọng trách hay không, có cần diệt trừ tức khắc hay không...

Đối với hắn, kết quả hội đàm chưa chắc đã quan trọng (hắn thường thường đã sớm có quyết định), nhưng quá trình lại rất vui vẻ, rất kích thích, rất thú vị.

Lúc này Nhậm Oán này mới nói ra ý kiến:

- Tôi thấy, Bát Đại Dao Ngũ rất vâng lời Phương hầu gia, e rằng lòng trung thành với tướng gia ngài...

Hắn không nói tiếp.

Thái Kinh đương nhiên hiểu được.

Có một số lời không cần nói rõ, có một số chuyện cũng không phải chỉ dùng lỗ tai để nghe.

Trong số những người này, Nhậm Oán luôn rất ít nói, nhưng lời nói đều rất quan trọng. Ngoài ra, một người khác gần như hoàn toàn không nói lời nào là Thiên Hạ Đệ Thất, cho dù hắn có nói hay không, hắn ở nơi nào, hắn đứng ở phía nào, đều có sức ảnh hưởng rất lớn.

- Biết rồi.

Thái Kinh nghe được cũng không biến sắc, chỉ dặn dò:

- Chúng ta về biệt thự Biệt Dã trước.

Bỗng nhiên, hắn dường như rất chú ý an ủi Diệp Bác Thức:

- Nghe nói thúc phụ của ngươi là Diệp Vân Diệt đúng không?

Thân thể Diệp Bác Thức run lên, quỳ xuống, dập đầu như già tởi:

- Tướng gia tha tội, tướng gia thứ tội! Diệp Thần Du đúng là thúc phụ của tiểu nhân, nhưng nhiều năm không lui tới, tiểu nhân nhất thời quên bầm báo với tướng gia, sơ suất lơ là, quả thật không cố ý, xin tướng gia đại nhân đại lượng...

Thái Kinh cười, bảo người đỡ Diệp Bác Thức gần như phát điên dậy, mỉm cười ôn hòa nói:

- Ngươi hoảng sợ cái gì? Ta không trách ngươi. Ta chỉ cần ngươi lập tức gọi hần tới... Biết đâu, hiện nay kinh sư xảy ra nhiều chuyện, võ công của hần cao cường, nếu bàn về quyền pháp thì đương thời khó ai so sánh được, trừ khi là Lý Liễu Triệu sống lại. Hần có thể giúp ta một tay, nói không chừng...

Diệp Bác Thức đổ cả mồ hôi lạnh và mồ hôi nóng, lúc này mới bắt đầu thả lỏng.

- Sương mù thật dày...

Thái Kinh chấp tay nhìn cửa sổ, rất có ý thơ.

Xem ra hần lại muốn ngâm một bài thơ, vẽ một bức họa, hoặc là viết một chữ sảng khoái hả hê...

Có lẽ, khi trời cao đã giao cho ngươi một tờ giấy trắng, ngươi phải dùng chữ viết hoặc tranh vẽ mà ngươi thích nhất, có thể đại biểu cho ngươi nhất để lấp đầy nó, hơn nữa trừ khi ngươi cố ý muốn để trắng, nếu không thì nên quý trọng mỗi không gian, lãng phí là gây nghiệp với chính mình.

Thái Kinh chính là như vậy, hần là người như vậy.

Giết người viết thơ hay, máu chảy như thư họa.

Hôm nay, sáng nay, kinh thành quả thật sương nồng, sương dày, sương lớn.

Tất cả đều nhìn không rõ.

Trong thành, có lẽ rất nhiều người vẫn còn chưa tỉnh ngủ, còn đang trong mộng?

Chỉ là bây giờ mộng đã tỉnh hay chưa?

6. Chương 6: Cơn Say Không Tỉnh

Buổi sáng.

Có sương.

Lão Công Công vẫn đang bóc đậu phộng, nhai đậu phộng.

Một tiếng “rộp” vang lên, hần rất thích nghe loại âm thanh giống như cắn vào sinh mạng này, hơn nữa còn xuất phát từ trong miệng, giữa răng của hần.

Mặc dù hần biết ăn đậu phộng sẽ mang đến xui xẻo, dù không phải thì bên khóe miệng quai hàm cũng sẽ mọc mụn, nhưng hần vẫn thích ăn, không thể cai được.

Đến sau này, nếu đã không cai được, hần cũng không cai nữa.

Giống như uống rượu vậy.

Say là một loại cảm giác tốt.

“Túy hương lộ ổn nghi tần đáo, thử ngoại bất kham hành.” (1)

Thậm chí hần hi vọng có thể say không tỉnh.

Bởi vì không cai được đậu phộng và rượu, hấn dứt khoát dùng khả năng quan sát vốn có của mình, “phát minh” ra một lý luận.

Rất nhiều người uống rượu, say rượu bị chết sớm, chết bất đắc kỳ tử, nhưng người không uống rượu cũng chết bất ngờ, chết trẻ giống như vậy, do đó thân thể có tốt hay không vốn chẳng liên quan gì đến chuyện uống rượu.

Cho nên, tại sao hấn lại không uống rượu? Sáng nay có rượu sáng nay say. Hấn là một thái giám, đã mất đi cơ hội hái hoa, chẳng lẽ ngay cả uống mấy chung rượu nhạt cũng phải hạn chế sao?

Không.

Người chỉ có một đời.

Một đời này của hấn cũng không phải chỉ chịu khổ chịu tội.

Sáng nay hấn mặc quan phục của cung đình, đội mũ khoác lụa, càng hiện rõ mày rậm tóc bạc, mặt hồng râu trắng, không giận mà uy, tướng mạo trang nghiêm.

Hôm nay là một ngày quan trọng, nhưng hấn vẫn uống rượu, vẫn ăn đậu phộng.

Bởi vì trong lòng hấn có một ngọn lửa, một ngọn lửa dập không tắt.

Trên đời rất ít người có thể dập tắt ngọn lửa này trong lòng hấn.

Rất ít, nhưng không phải là không có.

Phương Ứng Khán, Phương tiểu hầu gia là một người trong số đó.

Hôm nay hấn cũng phải tới.

Hấn không thể không đi, bởi vì Thái Kinh đã cầu xin thiên tử, hạ chiếu muốn hấn và Phương tiểu hầu gia giám sát chém Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu. Hai người Đường, Phương là người trong giang hồ, còn mình và Phương hầu gia cũng xuất thân từ võ lâm, vừa vận “dùng võ lâm chế võ lâm”, “dùng giang hồ trị giang hồ”, phù hợp với thân phận pháp lý.

Hừ.

(Thái Kinh muốn chúng ta làm ác nhân.)

(Hơn nữa còn là đại ác nhân đắc tội với anh hùng hào kiệt trong thiên hạ.)

(Lỡ may xảy ra chuyện gì, oan ức này còn đổ hết lên người.)

(May mắn là người gánh chịu oan ức này không chỉ có một mình hấn.)

(Còn có Phương Ứng Khán.)

Phương Ứng Khán quả nhiên đã đến.

Kỳ quái là hôm nay hấn không mặc bộ áo bào màu trắng quen thuộc, mà thay bằng một bộ áo bào màu đỏ rực rỡ chói mắt, dùng dây lưng màu đen buộc chặt.

Hôm nay hấn cũng là phó giám thẩm tại pháp trường.

Mặc dù hai người bọn họ đều biết, có người khác đang nhìn chăm chăm theo dõi công việc giám thẩm của bọn họ.

- Chúng ta làm trò khỉ cho người ta xem nhỉ.

Phương Ứng Khán mĩa mai:

- Đêm qua phong phong vũ vũ, trong Phong Vũ lâu không một ai dễ chịu, có điều hôm nay chúng ta cũng chẳng dễ chịu chút nào.

Mẽ Thương Khung cảm thấy hơi kỳ quái.

Hắn cảm thấy hôm nay thần sắc của Phương Ứng Khán có phần nóng nảy, rất khác với tính tình ôn hòa thường ngày.

- Thời gian này hiếm khi thấy sương dày như vậy.

Mẽ công công mỉm cười vuốt râu nói:

- Hôm nay có lẽ những nhân vật có thể lực trong thành đều không nhàn rồi.

Phương Ứng Khán liếc nhìn Mẽ công công, không nói gì, chỉ mời rượu.

Mẽ Hữu Kiều đương nhiên uống rượu.

Cho dù không ai mời hắn, hắn cũng sẽ tìm cơ hội uống rượu.

Phương Ứng Khán cũng ngửa cổ uống hết rượu trong ly, còn dùng tay áo bào màu đỏ lau khóe miệng.

Chuyện này cũng không giống tác phong bình thường của hắn lắm.

Cho nên Mẽ công công hỏi:

- Ngài... không có chuyện gì chứ?

- Không có.

Phương Ứng Khán trả lời rất nhanh.

- Chỉ là... hôm nay lại có xung động muốn giết người.

Mẽ Thương Khung ngẩn người. Điều này cũng không giống như tính tình thường ngày của Phương tiểu hầu gia, không phải là hắn không giết người, chỉ là luôn giết người không thấy máu, hơn nữa quen mượn đao giết người.

- Có điều.

Mẽ Hữu Kiều không nhịn được vẫn khuyên một câu:

- Tình hình hôm nay, có thể bớt giết người một chút, là có thể bớt đắc tội với nhân vật võ lâm, hảo hán giang hồ.

- Chuyện này ta hiểu được, hôm nay chúng ta chỉ có thể xem như cờ hiệu mà thôi.

Thần sắc Phương Ứng Khán vẫn mang theo vẻ bức bối không kiềm nén được:

- Đôi khi, con người luôn thích giết vài kẻ đáng ghét, nhìn thấy máu chảy thành sông, nhìn thấy gian dân giết chóc... Chẳng lẽ ngài không có sao?

Không có?

Có.

Mẽ Thương Khung rất hiểu dự vọng như con dã thú trong lòng mình. Hắn không phải từ nhỏ đã vào cung làm thái giám, mà là tại thời kỳ từ thiếu niên đến thanh niên bị người ta bắt ép vào cung. Bởi vì tiên đế thích tướng mạo của hắn, hạ lệnh thiến, vì vậy hắn mới thành thái giám, cả đời trải qua như thế. Thế nhưng, cảnh ngộ này lại khiến hắn không giống như những thái giám bình thường, hắn từng có nữ nhân, từng có dự vọng (hiện giờ vẫn còn một phần sót lại trong lòng hắn), thậm chí vẫn tiếp tục mọc râu bên mép... nhưng hắn vẫn không phải là một người bình thường. Hắn là một nội giám “không thể tham dự triều chính”, nhiều nhất chỉ có thể làm thủ lĩnh công công, nhưng hắn lại không phải thái giám bình thường...

Các loại “bất đồng” này, khiến cho hắn “khác với người thường”, càng tịch mịch và đau khổ.

Càng khiến cho trong lòng hắn có một ngọn lửa.

Càng khiến cho trong lòng hắn thai nghén một con thú.

Lửa nóng và thú.

Hôm nay, sáng sớm, hần chỉ đi cùng với Phương tiểu hầu gia ảo đỏ, ăn đậu phộng, uống rượu mạnh, đối mặt với sương mù dày đặc.

Chú thích:

(1) Trích từ bài thơ Ô Dạ Đề của Lý Dục.

Tạc dạ phong kiêm vũ,

Liêm vi tấp tấp thu thanh.

Chúc tàn lậu đoạn tàn ý chậm,

Khởi toạ bất năng bình.

Thế sự mạn tùy lưu thủy,

Toán lai mộng lý phù sinh.

Tuý hương lộ ổn nghi tàn đáo,

Thử ngoại bất kham hành.

Dịch thơ: (Nguyễn Chí Viễn)

Xâm xút đêm mưa gió

Tiếng thu rèm lọt lao xao

Đuốc tàn lậu cạn luôn xoay gối

Ngồi dậy luống nao nao

Thế cuộc trôi theo dòng nước

Kiếp người tựa giấc chiêm bao

Làng say lối ổn năng lui tới

Chốn khác chẳng nên vào

7. Chương 7: Giấc Ngủ Không Tỉnh

“Xuýt... phù...”

Đường Bảo Ngự đang vươn vai.

Hắn vươn vai phồng ngực, nắm tay gần như đâm vào lồng ngực nhỏ gầy của Phương Hận Thiều.

Phương Hận Thiều liếc hắn một cái.

Đường Bảo Ngự lại hắt hơi.

“Ắt xì! Ắt xì! Ắt xì!”

Hắn hắt hơi một cách không hề nề nang, có một chút nước mũi và bọt bắn vào trên vạt áo của Phương Hận Thiều.

Trước giờ Phương Hận Thiều vốn thích sạch sẽ, hắn chỉ cảm thấy chán ghét.

- Người không cảm thấy ngay cả lúc vươn vai, hắt hơi cũng khoa trương hơn người sao?

Phương Hận Thiều tức giận hỏi:

- Người có biết mình giống cái gì không?

- Buổi sáng mũi của ta nhạy cảm, nhất là đối với khí trời nhiều sương, lúc lạnh lúc ấm...

Nửa câu đầu Đường Bảo Ngưu nói rất đặc ý, nửa đoạn sau lại chuyển sang tò mò:

- Ta giống như cái gì? Đại nhân vật? Con voi? Con báo? Hay là Vi Thanh Thanh Thanh, Long Phóng Khiếu, Lưu Độc Phong? Cơ Diêu Hoa? Gia Cát Tiểu Hoa?

- Ta khinh!

Phương Hận Thiếu mắng:

- Người chỉ giống...

- Cái gì?

Đường Bảo Ngưu vươn đầu hỏi giống như dò xét.

- Người giống như...

Phương Hận Thiếu chậm rãi kết câu:

- Gad zad. (tiếng Quảng Đông, không có từ Hán Việt tương ứng nên giữ nguyên)

- Gad zad?

Đường Bảo Ngưu nhất thời không hiểu ý.

- Ý của nó chính là con gián.

Phương Hận Thiếu chỉ sợ hắn nghe không hiểu, lập tức bổ sung, giải thích, suy diễn và chú thích:

- Ta nói người giống như con gián đáng ghét đáng khinh, vướng tay vướng chân.

Đường Bảo Ngưu lại không tức giận.

Hắn vuốt cằm, lẩm bẩm một câu.

- Cái gì?

Phương Hận Thiếu hỏi.

Đường Bảo Ngưu lại lẩm bẩm mấy câu.

Phương Hận Thiếu càng tò mò.

Con người vốn là như vậy, càng nghe không rõ thì lại càng muốn nghe, còn vừa bắt đầu đã nghe rõ thì lại không cảm thấy hứng thú.

Phương Hận Thiếu càng là người như vậy, cho nên hắn kháng nghị:

- Người muốn nói gì thì nói rõ ra, đừng ở sau lưng lẩm bẩm mắng người, đó là hành vi của đàn bà vô tri.

Đường Bảo Ngưu cười ngây ngô, há miệng rộng, nói:

- Ta nói là, cảm ơn lời ca ngợi của người.

Phương Hận Thiếu không tin hỏi:

- Thật sao?

Đường Bảo Ngưu đáp:

- Thật.

Phương Hận Thiếu lại hoài nghi hỏi:

- Người thật sự nói như vậy?

Đường Bảo Ngưu thật thà nói:

- Ta thật sự nói như thế, lừa người làm gì?

Phương Hận Thiếu hơi sững sốt, miệng mếu máo, gần như muốn khóc lên:

- Tại sao người lại nói như vậy?

Đường Bảo Ngự gãi cằm:

- Cái gì?

Phương Hận Thiếu giậm chân nói:

- Ngày thường người không phải như vậy. Bình thường người không tranh cãi với ta thì không được, nhất định phải mắng sống mắng chết với ta. Tại sao người không mắng? Chẳng lẽ thấy chúng ta sắp chết rồi, người lại nhân nhượng ta? Ta không cần sự nhân nhượng của người!

Đường Bảo Ngự thở dài nói:

- Ta hiểu. Tâm tình của người không tốt, hiện giờ người sắp chết rồi, mà lại cả đêm không ngủ, tự nhiên tính tình nóng nảy, tâm tình không ổn. Làm huynh đệ, ngày thường đánh chửi không sao, lúc này cũng không ngại nhường người một lần.

- Ta không cần người nhường!

Phương Hận Thiếu không cam lòng nói:

- Tại sao hôm nay chúng ta sẽ bị xử trảm, vậy mà đêm qua người vẫn có thể ôm đầu ngủ say, còn ngày suốt cả đêm?

- Tại sao hôm nay chúng ta sẽ phải chết, vậy mà đêm qua người vẫn không ngủ chút nào?

Đường Bảo Ngự cũng không rõ lý do, không giải thích được:

- Nếu sắp phải chết, còn không ngủ một đêm cho say, thật sự là không đáng.

- Ta không cam lòng ngủ.

Phương Hận Thiếu nói:

- Sắp chết rồi, còn chỉ biết ngủ. Ta đã dùng một đêm này suy nghĩ rất nhiều chuyện.

- Nghĩ rất nhiều chuyện, kết quả không phải vẫn chết sao?

Đường Bảo Ngự ngơ ngẩn nói:

- Ta không nghĩ thì cũng chết như vậy, nhưng chết với tinh thần thoải mái, thần khí đầy đủ hơn một chút.

- Người thật lãnh huyết (máu lạnh), vô tình!

Phương Hận Thiếu mỉa mai:

- Đúng là đầu to không não, đầu lớn mọc cỏ!

- Người đang ca ngợi sao?

Hôm nay chẳng biết thế nào, Đường Bảo Ngự lại không chịu tranh cãi với Phương Hận Thiếu:

- Lãnh Huyết, Vô Tình, đều là người trong Tứ Đại Danh Bồ danh động thiên hạ.

Phương Hận Thiếu hận đến ngứa răng, hận không thể cãi nhau với Đường Bảo Ngự bảy tám trận giống như ngày thường:

- Người nói xem, chúng ta chết như vậy, rốt cuộc là nhẹ tựa lông hồng, hay là nặng tựa Thái Sơn như người xưa nói?

- Chúng ta đã đánh tể tướng chó, hoàng đế heo.

Đường Bảo Ngự nghiêng đầu suy nghĩ một chút:

- Nhưng cũng vô cơ mất đi chiếc đầu quý báu... xem ra nhẹ hơn Thái Sơn nhiều, nhưng so với lông hồng thì... cũng nặng hơn không ít... Ta cảm thấy, tương tự như thể trọng của chúng ta vậy, không nặng cũng không nhẹ, chỉ là có phần hồ đồ.

Phương Hận Thiếu ngấm nghĩa thân hình của hắn, không phục nói:

- Nói như vậy, chẳng phải là xét về trọng lượng thì người nặng hơn ta nhiều.

Đường Bảo Ngưu lại “thăng thần thừa nhận”:

- Chuyện này... dĩ nhiên khó tránh khỏi.

Hôm qua hai người bọn họ bị Nhậm Lao, Nhậm Oán phong tỏa hết yếu huyết, muốn chết cũng không được. Nhậm Oán đang muốn dùng độc hình “Thập Lục Cái”, nhưng lại bị Thư Vô Hỷ ngăn cản.

Thư Vô Hỷ đuổi đi “Hạc lập sương điền trúc điệp tam” Nhậm Oán và “Hổ hành tuyết địa mai hoa ngũ” Nhậm Lao, nhưng cũng không thể cứu hai người Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu.

Y chỉ có thể giải huyết đạo cho hai người, lại dùng mật ngữ truyền âm nói:

- Các người đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, nơi này trong trong ngoài ngoài đều có cao thủ canh chừng, các người không trốn thoát được đâu.

Y lại khuyên bảo hai người:

- Các người cũng không cần nghĩ đến cái chết.

Đường Bảo Ngưu trở mắt hỏi lại:

- Tại sao không thể chết? Nếu bị kẻ gian giết chết, chúng ta thà rằng tự sát, có gì không được?

Thư Vô Hỷ nói:

- Bởi vì ngày mai, đám huynh đệ tay chân của các người nhất định sẽ nghĩ cách cướp pháp trường cứu người.

Phương Hận Thiếu nói:

- Chúng ta không muốn làm liên lụy đến bọn họ, cho nên kết thúc ở đây trước, tránh để bọn họ hi sinh.

Thư Vô Hỷ kiên quyết nói:

- Sai rồi.

Đường Bảo Ngưu ngơ ngác hỏi lại:

- Sao lại sai? Chẳng lẽ phải để bọn họ mất mạng vì chúng ta mới đúng? Hơn nữa, gian tướng nhất định đã có chuẩn bị, bọn họ chưa chắc đã cứu được chúng ta, chỉ uống mạng mà thôi.

Thư Vô Hỷ gắt lên:

- Bà nội nó, các người chỉ biết suy nghĩ ình, suy nghĩ một mặt. Nếu các người chết rồi, các người cho rằng bọn họ sẽ công bố ra ngoài sao? Bọn họ vẫn sẽ áp giải thi thể các người đến pháp trường, lúc đó huynh đệ bằng hữu của các người không biết nội tình, người trước ngã thì người sau lên, không phải càng bị chết oan sao?

Lúc này Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu mới tỉnh ngộ, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Thư Vô Hỷ cười nói:

- Người sống trên đời cũng không phải muốn chết là chết, phải chết một cách có ý nghĩa, chết có lý do chính đáng. Các người chết như vậy chỉ là trốn tránh, không chịu trách nhiệm, hại người không ít.

Mồ hôi trên trán Đường Bảo Ngưu chảy xuống ròng ròng. Phương Hận Thiếu hơi suy nghĩ, sau đó nói:

- Nếu như chúng ta chết, chỉ cần truyền tin đi, sẽ có thể gạt bỏ mối họa liên lụy đến các huynh đệ tay chân.

Thư Vô Hỷ hỏi lại:

- Làm sao truyền đi?

Phương Hận Thiếu không đáp, chỉ nhìn y.

Thư Vô Hỷ cười, thản nhiên nói:

- Ta à? Sau khi ta tiến vào đây thì đã bị theo dõi, sáng mai đầu của các người còn chưa rơi xuống đất, ta cũng không thể tự mình rời đi. Nếu không, chỉ sợ ta còn đầu mình hai nơi sớm hơn các người. Nói thật, ta cũng muốn thay các người đưa tin, tiếc rằng những lời ta nói ở đây cũng bị bọn họ nghe lén rồi.

Đường Bảo Ngưu lo lắng hỏi:

- Vậy có nghiêm trọng không? Bọn họ không dùng chuyện này để làm khó dễ ngài sao?

- Không làm khó dễ mới là lạ.

Thư Vô Hỷ cười lớn:

- Có điều, lão tử lẫn lộn trên quan trường quen rồi, không sợ chuyện này. Ta chỉ khuyên các người đừng chết, không phải là hợp ý của cấp trên sao? Muốn thêm tội cho ta, lo gì không có. Chuyện này cũng chưa tính là gì.

Sau đó y lại thành khẩn nói với hai người:

- Ta giải huyết đạo của các người, chỉ muốn các người ngủ say một giấc, trải qua một buổi tối bình yên. Người chưa tới đường chết, không nên chết thì tốt hơn; cho dù là đường cùng, đừng quên tuyệt cảnh cũng có thể gặp đường sống.

Trước khi đi y còn nói một câu:

- Tự thu xếp ổn thoả đi, huynh đệ, không nên khiến cho các đồng đạo dùng cảm quan tâm đến an nguy của các người phải thất vọng.

Vì vậy, hai người Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu được giải hết huyết đạo, trải qua buổi tối này một cách “bình yên”.

Chỉ là Đường Bảo Ngưu có thể ngủ, nhưng Phương Hận Thiếu lại không thể.

Đối với bọn họ, buổi tối hôm nay, bọn họ không muốn nhìn thấy trời sáng nhất.

Giấc ngủ lần này, bọn họ không muốn tỉnh dậy nhất.

Bởi vì sau khi tỉnh lại, sẽ phải đối mặt với một “giấc ngủ không tỉnh”.

Chém đầu.

- Cả đêm nay không ngủ, ta đã suy nghĩ rất nhiều.

Phương Hận Thiếu thở dài xa xăm nói:

- Ta nghĩ đến rất nhiều người, rất nhiều chuyện. Ta vẫn chưa dốc sức, giúp đỡ Thẩm lão đại được bao nhiêu, cũng chưa từng giúp Vương Tiểu Thạch làm chuyện gì, ta thật hối tiếc.

Sau đó giọng nói của hắn càng lúc càng trầm thấp:

- Ta cũng nghĩ tới Minh Châu, nàng...

Đường Bảo Ngưu chớp chớp cặp mắt to, giống như ngây dại.

- Ta ngủ một giấc thật say, chẳng nghĩ tới gì cả...

Hắn đau lòng nói:

- Nhưng mà, người nói như vậy, lại khiến cho ta nhớ đến Chu Tiểu Yêu...

- Tiểu Yêu nàng...

Nói đến đây, đại hán Đường Bảo Ngưu tiên sinh to xác như thế lại ghen ngào:

- Ta còn chưa theo đuổi được cô gái này...

Sau đó hắn lại không nhìn được khóc lóc om sòm, kêu trời kêu đất, đầm ngực cào gan, khóc ướt cả chiếc khăn tay xinh đẹp trong vạt áo của hắn:

- Tiểu Yêu, Tiểu Yêu, chúng ta vĩnh biệt rồi...

Tiếng khóc này lại cắt đứt ưu tư và tình cảm của Phương Hận Thiều.

Hắn trở mắt một hồi, sau đó mới hậm hực gắt:

- Con trâu này, ngay cả khóc cũng lậm tình hơn người khác!

Lúc này, tiếng chìa khóa vang lên.

Cửa đã mở.

Giờ đã đến.

Sau khi cửa mở ra, người còn chưa xuất hiện, sương mù buổi sáng đã nhẹ nhàng bước chân vào.

8. Chương 8: Đưa Tiễn

Sương không tan, sương tràn ngập.

Sáng hôm nay, những quân sĩ mặc y phục chỉnh tề xuất phát đều cảm thấy sương mù dày đặc, se lạnh xuyên hàn.

Bọn họ đều có cảm giác như đang ra chiến trường, mặc dù bọn họ chỉ áp giải phạm nhân đến pháp trường.

Thông thường trọng phạm đều bị chém đầu vào buổi trưa.

Chọn buổi trưa, nhất là ở ngoài đường phố, bởi vì nơi đó có nhiều người, có tác dụng cảnh cáo răn đe rất tốt.

Nhưng hôm nay lại khá đặc biệt.

Đội ngũ bọn họ vào đầu giờ Mão đã áp giải phạm nhân đến pháp trường.

Bọn họ đều biết, hôm nay là một lần “chém đầu thị chúng” đặc biệt.

Bởi vì người bị xử trảm rất đặc biệt, người áp giải phạm nhân đi xử trảm cũng rất đặc biệt.

Quân sĩ nha dịch thật sự chỉ có hai mươi hai người, những người khác hầu hết là quan lớn, cao thủ đại nội và nhân vật võ lâm.

Cảnh tượng như vậy đương nhiên là không thể xem thường.

Đám quân sĩ nha dịch trong lòng thầm kêu khổ, biết chuyến này hành hình không dễ, nói không chừng đám người mình chỉ là bị đưa lên đường, có thể đầu rơi xuống đất còn sớm hơn so với người bị xử trảm.

Bọn họ đều tò mò, cũng đều không dám tò mò. Người đứng đầu quân nhân chỉ biết nghe theo mệnh lệnh, không gây chuyện, không hiếu kỳ, thực ra phương pháp hiếu kỳ của bọn họ thường là dùng đao kiếm thương tên (vũ khí) để hỏi rõ ràng (chứ không phải dùng ngôn ngữ) mà thôi.

Nguyên nhân bọn họ không dám tò mò, đó là “chủ sự” hôm nay chắc chắn không phải là bọn họ.

Kể cả giám quân Đồ Cảnh và đao phủ lão Lý, e rằng hôm nay cũng không lên tiếng được.

Chủ sự hôm nay là lão thái giám râu dài, đội mũ tím, mặc áo măng bào ngồi trên lưng ngựa. Người ta gọi hắn là Mễ công công, nghe nói trong triều và ngoài triều đều rất có danh vọng, nhiều quan lớn, quyền quý, tướng sĩ và nhân vật giang hồ đều qua lại mật thiết với hắn.

Người giám trăm đi ở phía sau đội ngũ, đó là một người trẻ tuổi tướng mạo tuấn tú, ngồi trong kiệu không lộ diện.

Nghe nói hần chính là Phương tiểu hầu gia.

Cũng nghe nói hần mới thật sự là “báu vật” trong tập đoàn Hữu Kiều, nếu so sánh thì Mẹ Thương Khung chỉ giống như chiếc hộp cất báu vật mà thôi.

Ngoại trừ một già một trẻ này, còn có rất nhiều người khác mà bọn họ hoàn toàn không biết.

Nhưng cảm giác mà những người này gây cho bọn họ đều như nhau.

Sát khí.

Sát khí bùng bùng.

Nếu chỉ là giết hai người, sát khí không thể mạnh như thế, mạnh đến mức khiến cho những binh sĩ nha dịch này đi trong sương mù buổi sáng, hai chân không kịp được khê run lên.

Ngoại trừ lo lắng sợ hãi, bọn họ còn có đủ chuyện không hiểu.

Lúc đầu, bọn họ vâng lệnh tập hợp lại, đội ngũ tổng cộng có bốn mươi lăm người. Hiện giờ khi xuất phát, chỉ còn lại hai mươi hai người. Hai mươi ba người khác đã đi đâu?

Thực ra nghi hoặc này hoàn toàn không cần thiết.

Bởi vì nhóm người này vừa rời khỏi Bát gia trang không lâu, một nhóm khác lại triển khai trận thế, từ hang động Thâm Ký chỉnh tề đi ra. Thủ lĩnh của nhóm người đó là Long Bát, đoạn hậu là Đa Chỉ Đầu Đà, hơn nữa rõ ràng có nhiều hảo thủ võ lâm và cao thủ đại nội hơn, trong đội cũng áp giải hai chiếc xe tù

Hướng đi của bọn họ là khu vực Phá Bản môn.

Đó là một địa điểm phần hoa khác ngoại trừ khu vực hẻm Ngõa Tử.

Đao phủ lão Lý chặt đầu người, chặt đến tay cũng già rồi, da mặt già rồi, năm tháng cũng già rồi, nhưng chưa bao giờ đặc biệt và khấn trương như hôm nay.

Từ trước đến giờ, chỉ có phạm nhân kinh sợ chứ không phải hần.

Chặt đầu người vĩnh viễn không cần sợ, người sợ là những kẻ sắp bị chặt đầu kia.

Nhưng hôm nay lại không giống.

Hần nhìn ra được tình thế không tầm thường, đội ngũ áp giải tử tù này mỗi khi đi một đoạn đường, giống như đã chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời sẽ máu nhuộm đường dài với đám cường địch cướp tù.

Trước khi ra khỏi Bát gia trang, hần còn không biết sẽ được phân đến đội ngũ nào (hần “tốt” hơn một chút so với đám quân dịch khác, trước khi xuất phát cuối cùng được biết có hai đội ngũ trước sau). Nhậm Lao lại đi tới liếc hần một cái, đánh cuộc với hần:

- Xem thử hôm nay người chặt được thủ cấp của tù phạm, hay là hai người chúng ta phải ra tay? Hoặc là người bị người ta chặt đầu trước. Người đoán thử xem?

Đao phủ Lý cũng không dám đoán. Nhiều năm qua chặt biết bao nhiêu chiếc đầu của anh hùng hảo hán, lưu manh tạp chủng, hần dĩ nhiên hiểu được, có một số chuyện mặc dù rất muốn biết, nhưng không biết thì còn tốt hơn.

Những năm gần đây, sau khi hần làm đao phủ, ngay cả lúc ăn cơm cũng cảm thấy một mùi máu tươi, từ từ nuốt xuống; ngay cả lúc tắm, nước do hần từ trong giếng múc ra đổ xuống đầu, trong một thoáng nhắm mắt lại, phảng phất cũng cảm thấy mình đang tắm trong máu tươi đỏ rực.

Đầu của hần cũng hay bị đau, đau như nứt xương mục tủy.

Hần thường cho rằng đây là một sự báo ứng.

Hần biết mỗi khi đưa tiễn sinh mệnh của người khác, hần cũng đang đưa tiễn phúc phận của mình.

Từ khi hấn và cha hấn bước vào cái “nghề” này, mặc dù không ai kính trọng hấn, nhưng cũng không ai dám không sợ hấn.

Bởi vì đao trong tay hấn, đầu ở trên người kẻ khác.

Quyền sinh sát lại nằm dưới đao của mình.

Cho dù đến kỹ viện tìm vui, đám đàn bà lẳng lơ da mịn thịt trắng cũng chưa chắc dám đòi tiền hấn; cho dù đến chợ mua nửa cân thịt heo, cái tên mặt béo kia cũng không dám bớt của hấn tám lạng, có lúc còn thêm một hai lạng xem như là “mua một giao tình”.

Năm nay, không ai biết một ngày nào đó sẽ rơi vào trên lưỡi đao của ai.

Nếu như rơi vào dưới đao của hấn, tất cả đều do số mạng của mình rồi.

Hấn vung đao là muốn đưa tiền sinh mệnh, nhưng đưa tiền như thế nào lại do hấn khống chế, tùy ý, xuống đao ra sao cũng do hấn quyết định.

Có lúc, một đao không chết được, đầu chưa rơi xuống, người vẫn còn đang kêu, máu vẫn còn đang chảy. Quan giám trăm chưa hạ lệnh, hấn cũng ôm đao đứng nhìn, chỉ đợi máu chảy hết người mới chết.

Có lúc, một đao (có thể cố ý) chặt sai lệch, trước tiên chặt đứt một khúc xương bả vai, hoặc gọt đứt một cái lỗ tai, đủ khiến phạm nhân đau tận tim phổi, cũng đủ để hấn chịu đựng. Vì vậy, có phạm nhân bị dọa chết, có người bị đau chết.

Cũng có người bị chém ngang lưng, hấn chém một đao chia hai, nhưng người lại không chết, nhìn nửa thân dưới bị đứt, lấm bầm gần một canh giờ, máu bị khô đến đông cứng, lúc này mới đứt hơi.

Có lần hấn cố ý dùng từng đao chém một tiểu tử mới mười bảy mười tám tuổi, khiến cho cha, mẹ, ông, bà đã nuôi lớn nó từng miếng cơm nhìn thấy mà đau lòng. Lần đó hấn chém đến mềm lòng, nhưng lại không mềm tay, ai bảo người nhà của tên tiểu tử này đã từng đắc tội với giám trăm Đồ Cạnh.

Hấn chém xuống từng đao, đầu đứt một nửa, não một mảnh phía đông, một khối phía tây, chảy ra đầy đất. Người nọ sức lớn lại không chết, nằm trên mặt đất, viết rất nhiều chữ “khổ” và “thảm”, nhưng các chữ đều không có đầu. Có thể là do mất đi hơn nửa đầu, cho nên chữ viết cũng không đầy đủ?

Vì vậy rất nhiều người sợ hấn, thân nhân của tù phạm đợi chém đều lấy lòng hấn. Có người đưa bạc, cũng có người mời rượu, thậm chí còn có nữ nhân đến hiến thân, chỉ cầu hấn đao nhanh lưỡi sắc, một đao đứt đầu, còn phải lưu lại một lớp da, để người nhà của y có thể tắm liệm “toàn thân”, cầu mong “cát lợi”.

Nếu không, Lý Nhị hấn có lần lửa giận bốc lên, một đao chém xuống, đầu mình hai nơi, chiếc đầu tròn lăn ra bên ngoài, kéo theo vết máu giống như chân mèo dính máu đi lung tung khắp nơi, nhưng tìm cả buổi cũng không tìm được chiếc đầu kia.

Đến nay, chiếc đầu kia vẫn chưa được tìm thấy, không biết đã đi đâu. Người nhà của y cũng chỉ đành chôn cất tử thi không đầu, bà quả phụ của y thì khóc cả ngày, chỉ hối hận trước đó không đồng ý cho Lý Nhị hấn vui vẻ một đêm.

Nhưng hôm nay, hấn lại uy phong không nổi.

Người trong xe tù cũng không hề có ý cầu tình, thậm chí còn không thèm để hấn vào mắt.

Mà từ ánh mắt của người khác nhìn hấn, hấn ngẫm hiểu ra được.

Chặt đi, người chặt đi, một đao này chặt xuống, sau hai đao, buổi tối người không cần ngủ nữa, ban ngày cũng không cần ra đường nữa.

Toàn bộ hảo hán trong giang hồ đều đang chờ moi trái tim của người để dâng rượu.

Tù phạm này cũng không có thân nhân đến khóc lóc đưa tiễn, nhưng hấn vẫn cứ cảm thấy, trong sương mù dày đặc có rất nhiều đầu trâu mặt ngựa, tam sơn ngũ nhạc, ai tiền ai lên đường trước hiện giờ còn khó nói.

Đương nhiên hấn cũng không dám đắc tội với loại người như Nhậm Lao, Nhậm Oán.

Hắn biết, đôi tay hắn đã chém nhiều hán tử bị oan đến mức tuyết rơi tháng sáu, trong đó có không ít người bởi vì không cẩn thận hoặc quá sợ hãi, khiến cho “hai Nhậm” này không vui, đến nỗi đầu mình chia lìa, oan không đường kể.

Hiện giờ hắn đã không còn cách nào khác.

Đầu phải chặt.

Hắn đành phải thấy một bước đi một bước.

Hắn tin tình cảnh của quan giám trảm Đồ Cảnh cũng tương tự như hắn.

Từ trước đến nay, quả phụ xinh đẹp, hoàng kim bạc trắng, hắn còn đòi lấy nhiều hơn cả mình, ai bảo chức quan của hắn cao hơn mình?

Nhưng đều như nhau, trên tâm tình, hôm nay chỉ cần qua được cửa ải này, về sau gặp phải chuyện chặt đầu, giám trảm, thà rằng từ quan mà đi, trốn vào đồng hoang.

9. Chương 9: Màu Xám Lạnh

Đội ngũ đi đến pháp trường. Sương rất dày, ngay cả bốn chữ lớn “Quốc Thái Dân An” trên miếu thờ cũng không thấy rõ.

Lúc này, đám bà chủ có lẽ đều đã thức dậy ra phố mua thức ăn, mua hàng hóa, người tốt số thì có thể bảo đầy tổ gia nhân gì đó đi thay.

Kỳ quái là hôm nay dường như rất ít người, vô cùng vắng vẻ.

Hôm nay sương buổi sáng có màu xám lạnh, tụ tán nhẹ nhàng giống như linh hồn.

Tuyết vẫn không rơi xuống, hoặc là đã rơi hết trong mấy đợt tuyết lớn hôm trước rồi, hiện giờ chỉ còn lại sương mù chết người, xuất quỷ nhập thần.

Giờ xử trảm sắp đến, nhưng vẫn không có gì xảy ra.

Mẽ Thương Khung vuốt vuốt râu, nhìn hàm râu vĩnh bạc phơ của mình, hắn cảm thấy mình giống như sương, Phương Ứng Khán giống như mù.

Sương là thứ lạnh.

Mù là thứ sờ không thấy.

Nghĩ tới đây, một ngụm đờm đặc bỗng dâng lên cổ họng, hắn không nhịn được ho lên kịch liệt.

Kiên nhẫn nghe hắn ho xong một trận, Phương Ứng Khán mới khẽ nhích người qua, hỏi:

- Có muốn uống chút rượu không?

Mẽ Thương Khung lau nước bọt dính trên râu:

- Lúc này có thể uống rượu sao?

Phương Ứng Khán vẫn hỏi:

- Có muốn ăn chút đậu phộng không?

Mẽ Thương Khung vừa nghe đến đậu phộng, giống như nghe được tiếng rộp giòn giã vang lên giữa răng khi cắn bẻ đậu, vì vậy không nhịn được gật đầu.

Phương Ứng Khán thật sự đưa tới một nắm đậu phộng lớn. Thế là trong pháp trường xử trảm không khí ngưng đọng, sương mù bí hiểm này, lại thấp thoáng nghe được tiếng rôm rốp vỡ vụn, đó là âm thanh phát ra từ chiếc miệng đang nhai nhóp nhép của Mẽ Hữu Kiều.

Mẽ công công rất hưởng thụ mùi vị hạt đậu phộng... hần càng hưởng thụ tiếng nhai này. Bởi vì không dừng, không dứt, không ngừng có sự vật bị vỡ tan và nghiền thành bột phần dưới hàm răng già nua của hần, hần cảm thấy đó là một chuyện rất có “thành tựu”.

Phương Ứng Khán có lẽ vốn đã định hỏi, hoặc là biết lúc hần ăn đậu phộng tâm tình rất tốt (nhưng sau khi ăn xong có thể vận may rất xấu), cho nên cố ý hỏi:

- Công công, ngài nói xem bọn chúng có tới không?

- Rất khó nói. Đám người Thẩm Hồ Thiên của Thất Đại Khẩu ở xa ngàn dặm, không kịp nghe được tin tức. Đám người Lại Tiểu Nga của Đào Hoa xã cũng chưa chắc đã kịp vào kinh. Nếu muốn cứu, cũng chỉ có bọn người Tượng Tị tháp, hai đảng Phát Mộng và Kim Phong Tế Vũ lâu. Nhưng với trí tuệ của Vương Tiểu Thạch, cộng thêm lão hồ ly Gia Cát, không lý nào lại không nhìn ra đây là một cạm bẫy.

Phương Ứng Khán phát hiện ánh mắt của lão nhân này cũng có màu xám lạnh, giống như khí trời hôm nay vậy.

- Vì vậy công công cho rằng đám người Vương Tiểu Thạch sẽ không tới?

- Vừa lúc trái ngược. Bọn chúng biết rõ là cạm bẫy, sớm biết là kế sách, nhưng vẫn có thể sẽ tới. Người thông minh thường làm chuyện hồ đồ. Bọn chúng tự xưng là “hiệp”, một người khi đã khoác lên “hiệp danh”, rất khó trở mình, không thể đứng nhìn, cũng không nhẫn tâm đứng nhìn.

Sau đó hần hỏi lại:

- Ngài nói xem hần có tới không?

Câu trả lời của Phương Ứng Khán chỉ có một chữ:

- Tới.

Ánh mắt của hần lại thoáng hiện lên vẻ nóng nảy hiếm thấy.

Hần thậm chí không kịp nhìn được đột nhiên khoa tay múa chân vài cái, có tiếng vun vút, gió thổi xoàn xoẹt.

Mẽ Thương Khung liếc nhìn tất cả những chuyện này, lần đầu tiên trong mắt có vẻ lo lắng.

Sắc mặt của Nhậm Lao giống như sắc phục của Nhậm Oán, cũng giống như sắc trời này và ánh mắt của Mẽ công công.

Màu xám lạnh.

Hiển nhiên hần cảm thấy lo lắng.

Đợi một hồi, thời gian “xử tử” còn chưa tới, hần không nhịn được hỏi Nhậm Oán một vấn đề mà Mẽ Thương Khung vừa mới hỏi Phương Ứng Khán.

- Sư đệ, người nói xem đám người Vương Tiểu Thạch có tới không?

Nhậm Oán không đáp chỉ cười.

Nụ cười của hần giống như thoáng qua, người khác rất khó cảm thấy được nụ cười này.

Trong mắt của hần không cười. Dích xác.

Bờ môi của hần cũng không hiện ý cười. Chính xác.

Nhưng trong nháy mắt này, những nếp nhăn trên khuôn mặt da mịn thịt trắng của hần thật sự hơi nhúc nhích. Nếu như vậy cũng xem là cười, vậy thì nụ cười này tuyệt đối là lạnh lẽo, chẳng những nham hiểm, hơn nữa còn kỳ quái, thậm chí không có ý tốt.

Nhậm Lao rất quen thuộc với nụ cười của hần, cho nên khẳng định vừa rồi hần đã cười.

Hần cười cũng chính là trả lời, hơn nữa còn hỏi lại một câu:

- Hình như ngươi rất lo lắng?

Nhậm Lao vốn định lắc đầu, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Bởi vì hắn không dám che giấu.

Hắn dám che trời giấu phật, lừa cha gạt mẹ, bán tổ phản tông, chống lại sư môn... nhưng lại không dám che giấu Nhậm Oán.

Bởi vì căn bản không giấu được.

- Người lo lắng điều gì?

- Cao thủ quan gia, hảo thủ đại nội, mãnh tướng cầm quân... hình như đều tới rất ít, rất ít.

- Người không nhìn lầm.

Nhậm Oán lại khen một câu.

Nhậm Lao gần như cảm động đến rơi lệ, bởi vì trước mặt vị “sư đệ” còn nhỏ hơn bốn mươi tuổi này, hắn luôn luôn vừa già, vừa ngốc lại vô năng, ngay cả làm “đồ đệ” cũng không xứng.

- Nhưng mà... tại sao?

- Ta hỏi người, tối hôm qua trong trận chiến tranh giành quyền vị của Kim Phong Tế Vũ lâu, Bạch Sầu Phi tại sao lại chết?

- Bởi vì... bởi vì hắn không biết thực lực của Vương Tiểu Thạch lại mạnh như thế.

- Thứ yếu.

- Bởi vì Tô Mộng Chẩm chưa chết.

- Không phải quan trọng nhất.

- Chẳng lẽ là... hắn không nên xem thường Lôi Thuần?

- Vẫn không phải là nguyên nhân chính.

“.....”

- Nguyên nhân khiến hắn thảm bại, thậm chí bỏ mạng, đó là hắn không nên để tướng gia phát giác ra hắn đã tâm quá lớn, chí khí quá cao, không thể tin tưởng, không thể coi trọng. Vì để tránh cho hắn lớn mạnh, tướng gia mới cất nhắc một nữ nhân như Lôi Thuần, để khống chế hơn, dùng cô ta để đưa Tô Mộng Chẩm trở về. Đồng thời bố trí nhiều nội gian bên cạnh hắn, vào giây phút quan trọng lại bán rẻ phản bội hắn, khiến cho hắn chỉ có một con đường chết.

- Ta hiểu rồi... cho nên, Bạch Sầu Phi chết bởi kế hoạch của tướng gia...

- Chỉ là, tướng gia cũng có lúc tính toán sai lầm. Tô Mộng Chẩm lại tự sát, Lôi Thuần mất đi pháp bảo uy hiếp Vương Tiểu Thạch, hơn nữa quân đau thương thể mạnh, Lôi Thuần không dám hành động tùy tiện, đành phải lui thân. Kim Phong Tế Vũ lâu mới chấp tay dâng cho Vương Tiểu Thạch.

- Ta hiểu rồi.

- Người vẫn không hiểu.

- Không hiểu? Ta...

- Người không hiểu, trận đánh đêm qua và việc điều động nhân thủ sáng nay có quan hệ rất lớn.

- Đúng vậy, đúng vậy, đầu óc ta không nhanh nhạy bằng sư đệ, luôn không theo kịp...

- Hôm nay người tới chủ yếu là người trong võ lâm, có ba nguyên nhân chính, người không ngại đoán thử xem!

- Ta... ta nhiều nhất chỉ nghĩ được một khả năng.

- Người nói xem!

- Gia Cát tiên sinh trong võ lâm và cầm quân có đức cao vọng trọng, hẳn ngẫm ra hiệu cho phe phái ủng hộ đừng chen chân vào vũng nước đục này, như vậy dĩ nhiên có rất nhiều cao thủ đại nội không dám nhúng tay.

- Đây đúng là nguyên nhân thứ nhất.

- Còn lại... ta không nghĩ ra được.

- Một nguyên nhân khác là, tướng gia cũng bị hoàng thượng hạn chế. Mặc dù thánh thượng nhìn giống như rất tin tưởng coi trọng Thái đại nhân, nhưng cũng âm thầm lưu ý đến động tĩnh trong cung và trong kinh. Tướng gia muốn toàn quyền điều động cao thủ trong kinh và trong cung ra tay, e rằng sẽ kinh động rất lớn, cũng không phải một mình ngài có thể một tay che trời.

- Đúng đúng đúng. Nếu không, làm sao gần đây ngài cố sức lôi kéo chúng ta, chẳng qua là muốn đuổi Chu mập mập kia xuống mà thôi...

- Tướng gia không muốn hoàng thượng quá lưu ý đến chuyện này, cũng không muốn quá lộ thực lực của ngài trong quân đội, cho nên không dám quá trắng trợn điều động cao thủ trong quân đội.

- Như vậy, còn một lý do nữa là gì?

- Ta thấy, lần này tướng gia cố ý gây nên một trận “các môn, các phái, các bang, các hội trong võ lâm kinh sư trừ khử lẫn nhau”.

- Các môn, các phái, các bang, các hội trong võ lâm kinh sư trừ khử lẫn nhau?

- Đúng.

- Ngài... tại sao lại muốn...

- Hừ.

- Ta vẫn không nghĩ ra.

Nhậm Oán không đáp, lại nhìn trái phải, sau đó nói với hắn:

- Hôm nay, trận chiến này rất nghiêm ngặt. Không có “thông vận kim bài lệnh” do tướng gia đích thân phát ra, không ai có thể thả cho khâm phạm và cường đạo chạy thoát, nếu không thì tội ngang với cướp tù. Như vậy, võ lâm nhân sĩ trong kinh cũng chỉ có liều chết tử chiến.

Nhậm Lao nghe được, càng có vẻ khẩn trương. Hắn đương nhiên võ công cao cường, chống địch rất nhiều, nhưng những năm gần đây, sau khi vào Hình bộ và được thăng lên chức cao, đã rất ít ra tay đánh nhau, liều mạng chiến đấu trong giang hồ. Phần lớn là ám toán thành công, hoặc ở dùng hình trong xe, phạm nhân võ công có cao cũng không thể chống lại. Nhưng hôm nay, trong trận chiến này, hắn rõ ràng không thể thuận lợi như vậy.

Trong cuộc đời, cho dù huynh đệ, bằng hữu, thù hạp có nhiều đến đâu, đôi lúc vẫn phải tự mình ra tay, liều mạng vì sự tồn vong.

Con người luôn luôn dùng sinh mệnh hữu hạn để chiến đấu với thời không vô hạn.

Vương Tiểu Thạch như thế.

Tô Mộng Chấn như thế.

Bạch Sầu Phi cũng như thế.

Dù là Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu hôm nay bị xử trảm, cùng với Nhậm Lao và Nhậm Oán giám trảm, tất cả đều như thế.

Đồ Cạnh và Lý Nhị cũng đang chờ.

Chờ thời khắc đến.

Chờ đợi bất ngờ.

Chờ người đến cướp pháp trường.

- Thời... gian... đến...

Đến rồi.

Đồ Cạnh mặc dù đã gặp rất nhiều tình cảnh lớn, nhưng cũng chờ đến hết hồn hết vía.

Lý Nhị mặc dù đã chặt không ít đầu của ác nhân, cũng chờ đến lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Lúc này, thời gian cuối cùng đã đến.

Phạm nhân trong xe tù đã bị áp giải ra, ép buộc quỳ xuống.

Đồ Cạnh lớn tiếng tuyên đọc tội trạng của hai người Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, sau đó ném lệnh chém đầu xuống.

Đầu người sẽ phải lập tức rơi xuống đất.

Lý Nhị giờ đại đao, hướng lên trời múa một đường, lưỡi đao trong sương mù buổi sáng lóe lên một ánh đao, lúc này đao phủ Lý mới tay giờ chém xuống...

Nhưng hắn cũng hết sức cảnh giác, vô cùng lưu ý.

Hắn chỉ sợ đột nhiên có một món ám khí bay tới, lấy mạng của hắn, hoặc bắn vào tay và đao trong tay hắn.

Bình thường, những kẻ cướp pháp trường đều dùng một chiêu này làm “nhạc dạo”.

Cho nên hắn đã sớm đề phòng.

Hắn đã nghĩ kỹ làm thế nào để tránh khỏi món ám khí đầu tiên này, làm sao để né khỏi công kích cướp tù nhân, cùng với làm thế nào để dời sự chú ý của hung đồ cướp pháp trường... đó là nếu như thật sự có người muốn cứu hai tên khâm phạm này.

Tất cả là giả thuyết quan trọng để bảo vệ mạng sống.

Có lẽ, từ trước đến giờ chưa có người nào chém đầu người khác lại chặt vật như vậy, đã sợ ám khí đánh tới, lại sợ có người bất ngờ tập kích, thậm chí đang đợi có người cướp tù, vừa phải chấp hành lệnh xử tử, vừa muốn giữ cái đầu trên cổ của mình.

Một mặt, hắn không thể không chặt đầu hai phạm nhân kia. Nghe nói bọn họ đã phạm vào họa lớn tận trời, lại dám dẫm thương hoàng đế và tể tướng. Mặt khác hắn lại lo lắng, một đao này chặt xuống sẽ mang đến ình tai họa nợ máu. Hai người này dám đánh cả thiên tử và tướng gia, đồng đảng muốn báo thù cho bọn chúng còn chuyện gì không dám làm?

Không nghĩ tới, ngay cả người chuyên chặt đầu kẻ khác cũng có lúc khổ sở như vậy.

Thật ra ai cũng như nhau.

Ngay cả quan viên có quyền nhất nước hiện nay, nhân vật giàu có nhất, luôn có những khoảnh khắc sống chết, khiến cho hắn cũng phải run rẩy như người thường, sợ hãi như người phạm.

Ai cũng như nhau.

10. Chương 10: Đao Hạ Lưu Nhân

Đao nâng lên.

Ánh đao lóe sáng.

Tiếng hét đột nhiên truyền đến:

- Dao hạ lưu nhân!

Đến rồi!

Quả nhiên đã đến!

Phương Ứng Khán và Mễ Thương Khung lập tức nhìn nhau.

Nhậm Lao và Nhậm Oán cũng dùng tay ra hiệu với nhau.

Thứ ngăn chặn Lý Nhị xuống đao quả nhiên là ám khí.

Đao phủ Lý đã quyết tâm, chỉ cần vừa thấy có người xuất hiện, có binh khí đánh tới, có ám khí bay tới, hắn sẽ lập tức múa đao bảo vệ mình, lui ra bên ngoài rồi tính sau.

Nhưng trên thực tế, hoàn toàn không có khả năng.

Bởi vì Lý Nhị không thể tránh khỏi ám khí.

Không phải món ám khí kia, mà là những ám khí kia.

Nếu như là một món, hai món, ba món ám khí, vậy thì có thể ngăn cản và né tránh. Nhưng ở đây không chỉ là một món, hai món, cũng không phải bảy món, tám món, mà là một chùm lớn, một đồng lớn, một bó lớn ám khí bay về phía Lý Nhị.

Nói một cách chuẩn xác, tổng cộng có ba trăm mười bảy món ám khí cả lớn lẫn nhỏ.

Những ám khí này đều xuất phát từ trong tay cao thủ, có món còn do chuyên gia sử dụng ám khí phát ra.

Người bảo đao phủ Lý Nhị làm sao tránh? Làm sao né? Làm sao trốn?

Nếu không phải Phương Hận Thiếu đang bị công quỹ trên đất lăn nhanh tránh được, nhất định hắn cũng giống như Lý Nhị, một lớn một nhỏ, một người biến thành tổ ong lớn, còn một người biến thành tổ ong nhỏ.

Đến rồi.

Trong sương mù, bóng người nhanh chóng lóe lên.

Rất nhiều đại hán dùng khăn xanh che mặt, giết vào pháp trường. Bọn họ không biết từ đâu đến, lại gần như xuất hiện cùng một lúc, giống như bọn họ vốn là âm hồn trên con đường này, nhiều năm trước phải chịu đại quân trấn áp, khói lửa đỏ thành, lúc này lại đột nhiên xuất hiện, lấy lại công đạo cho nỗi oan khi bọn họ còn sống, nợ máu trước đây cần phải trả bằng máu.

Những người này tuy vây quanh pháp trường, nhưng dường như cũng không vội đi cứu Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu. Trong ánh đao lập lòe, bọn họ bắt đầu giải quyết rất nhiều quan binh và công sai canh giữ bên ngoài, từ từ thu hẹp vòng vây lại.

Mễ Thương Khung ung dung điềm tĩnh, trầm giọng quát lên:

- Các người muốn làm gì?

Một hán tử cầm đầu dùng khăn xanh che mặt, trên tay hoàn toàn không có binh khí, cũng trầm giọng quát lên:

- Thả hai người ra, chúng ta sẽ tha cho các người!

Một người khác cũng dùng vải xanh che mặt, dáng dấp tròn tròn lùn lùn giống như một cục nguyên bảo, trong tay cầm một thanh quý đầu đao to lớn, còn cao hơn một cái đầu so với bản thân hắn, cười hì hì nói:

- Cơ hội tốt, đừng bỏ qua, coi như chúng ta làm chuyện tốt, phóng sinh!

Phương Ứng Khán hé miệng cười, hàm răng trắng tinh giống như vỏ sò:

- Ai thả ai? Hừ!

Hắn vỗ tay một cái.

Cách võ tay của hắn rất đặc biệt, trông giống như con gái. Hắn vươn ba ngón tay phải trừ ngón cái và ngón út, nhẹ nhàng vỗ vào lòng bàn tay trái, phát ra tiếng vỗ tay giòn giã trong sương mù dày đặc.

Sau đó, người chợt xuất hiện.

Cũng không biết có bao nhiêu, bọn họ giống như vẫn luôn ẩn thân trong sương mù dày đặc, hơn nữa đều là cao thủ.

Bọn họ lại bao vây đám nhân vật giang hồ xuất hiện trước đó.

Những người này đều là cao thủ võ lâm, trong đó bao gồm Bát Đại Dao Vương, ngoài ra còn có đám người Hà Nộ Thất của Hạch phái, Đoàn Đoạn Hổ của Đột phái.

Phương Ứng Khán nói:

- Đầu hàng đi, các người đã bị bao vây!

Người tay không kia chợt ngẩng đầu.

Mắt hắn lại hiện lên ánh sáng màu lam.

Hai tay hắn đột nhiên phát ra ám khí.

Không phải nhắm vào Phương Ứng Khán, cũng không phải nhắm vào Mễ Thương Khung, thậm chí không nhắm vào bất kỳ ai.

Mà là hướng lên trời.

Hắn lại phóng ám khí lên trời!

Ám khí của hắn rất kỳ lạ, một cái giống như chũm chọe, một cái lại giống như chiếc giày.

“Giày” và “chũm chọe” khi bay cao đến tám trượng, bỗng nhiên đụng vào nhau, phát ra một chuỗi tiếng vang đùng đùng, lại tỏa ra những đốm sáng màu lam.

Sau đó, từ các đường, các ngõ, các hẻm, các nơi (bao gồm đường Hồng Bó, nhà xay Tử Kỳ, xưởng nhuộm Hắc Y, đường Lam Sơn, đường Bán Dạ, đường lớn Hoàng Khố, lầu Tam Hợp, hẻm Ngõa Tử, hẻm Lục Cân, đường Bạch Mạo...) đều có người xuất hiện. Kỳ quái là những người này đều không che mặt, nhưng ngay cả Nhậm Lao và Nhậm Oán quen thuộc hết các bang, các hội, các lộ nhân mã của kinh sư, cũng không nhận ra những khuôn mặt xa lạ này.

Những người này lại bao vây người của tập đoàn Hữu Kiều và cao thủ quan binh, hơn nữa tại góc đường các nơi còn vang lên tiếng trống trận, tiếng la giết.

Phương Ứng Khán hừ lạnh một tiếng, từ từ đứng lên.

Y phục đỏ tươi rực rỡ của hắn nổi bật trong sương mù dày đặc.

Bàn tay thanh tú của hắn đã đặt lên chuỗi kiếm bên hông còn rực rỡ hơn y phục, gằn giọng nói:

- Ta lại quên, Thiên Cơ tổ cũng đến nhúng chân vào vũng nước đục này. Có điều cũng không lạ, Trương Thán là con nuôi của long đầu Trương Tam Bá, hắn là người của Kim Phong Tế Vũ lâu, không lý nào lại không mời nổi người đến chịu chết.

Mễ Thương Khung chợt kéo kéo ống tay áo của hắn, thấp giọng nói:

- Tiểu hầu gia, hôm nay chúng ta chỉ là cờ hiệu ở đây, không nên kết thành thù sâu với người giang hồ chứ?

Nghe Mễ Thương Khung nhắc nhở như vậy, lúc này Phương Ứng Khán mới hít một hơi dài, chợt thấp giọng nói:

- Nam ma kha san mạn đạt đất tiên đất mã già la xa đạt sách oa đạt da thiên mạn...

Sau đó hắn khôi phục giọng nói, cũng nhỏ giọng nói với Mễ Thương Khung:

- Công công nói đúng. Trách nhiệm của chúng ta hôm nay chỉ là kéo dài được đến đâu thì kéo, không đến thời khắc sống chết, không cần máu chảy thành sông.

Mẽ Thương Khung biết Phương tiểu hầu gia đã đọc “Bất Động Minh Vương chú” của Mật tông để ổn định sát khí và tâm tình, nhưng hắn không hiểu, tại sao hôm nay Phương Ứng Khán vốn trẻ tuổi và bình tĩnh hơn hẳn lại thường có biểu hiện nóng nảy như vậy.

Chuyện này khiến Mẽ Thương Khung có phần kinh ngạc.

Mẽ Thương Khung luôn cho rằng, Phương Ứng Khán tuy còn trẻ tuổi nhưng lại có bản sắc anh hùng, khí phách hào kiệt, cá tính kiêu hùng. Thỉnh thoảng hắn có thể cường hãn thô tục, lúc cần thiết lại có thể khiêm tốn đa lễ; thỉnh thoảng tự đại cuồng ngạo, nhưng lúc thích hợp có thể ôn tình cảm tính. Hắn đã biết cấp tiến, lại hiểu cách thỏa hiệp. Thời cơ vừa tới, lập tức không chừa thủ đoạn nắm lấy tất cả. Nhưng hắn cũng rất hiểu nhượng bộ và nhẫn nại, chờ đợi cơ hội tốt. Hắn tích cực mà không chỉ lạc quan, tự phụ mà lại không tự mãn, có thể sầm mặt xấn tay áo đánh nhau mắng chửi, càng biết cách bình yên rút lui, tránh khỏi mũi nhọn, thậm chí là xuống đài thu xếp, không thứ gì không tinh thông. Hơn nữa còn tiến lùi tự nhiên, biết lấy lòng người khác, khiến người ta tôn trọng, làm người ta kính hãi, gây cho người mê hoặc.

Đây mới thật sự là anh hùng hào kiệt đương đại, ngoài ra còn giỏi việc kinh doanh. Tập đoàn Hữu Kiều âm thầm cấu kết với các thương nhân tỉnh huyện, thao túng việc buôn bán dầu, gạo, muối, vải, đường trong thiên hạ, cực kỳ giàu có. Lại không tiếc chút lót mua chuộc, không khiến cho quyền quý đỏ mắt tranh giành.

Có tiền, sẽ có thể ngang hàng với thừa tướng Thái Kinh nắm giữ quyền hành và sở hữu trọng binh.

Đương nhiên, khi còn chưa đủ thực lực để đối kháng, tập đoàn Hữu Kiều vẫn cố lấy lòng phe họ Thái, đáp ứng yêu cầu của bọn họ, cung cấp tiền của, trở thành “thần tài” trong suy nghĩ của mọi người. Người có quyền, vẫn phải có tiền mới có thể hưởng hết vinh hoa phú quý. Ai lại nỡ đuổi một vị “thần tài” nhét ngân phiếu vào trong túi mình, chuyển ngân lượng vào trong nhà mình?

Vì vậy bách quan trong triều đều có hảo cảm với Phương tiểu hầu gia. Còn Mẽ Hữu Kiều là một chiếc “cầu”, trên thông đến thiên tử, dưới thông đến chư hầu. Mọi người biết hắn có quyền lớn (mặc dù không có chức vụ thực tế gì), danh vọng cao, hơn nữa nghe nói võ công cũng xuất thần nhập hóa, dĩ nhiên người người đều muốn lấy lòng hắn, không ai dám đắc tội với hắn.

Mẽ Hữu Kiều cảm khái cuộc đời mình đã bị Tổng đình phá hủy, sớm đã bị thiến, không thể làm một “người hoàn chỉnh”. Đối với thiếu niên quyết chí làm rạng rỡ Mẽ gia (khi còn bé gia cảnh của hắn bản hàn, lòng mang chí lớn, biết song thân ngậm đắng nuốt cay bồi dưỡng hắn, mong muốn công thành danh toại, có thể chấn hưng Mẽ gia. Tổ phụ Mẽ gia vốn là vọng tộc, sau này bởi vì cố sức can gián nên mắc tội, bị tiên đế cách chức làm bản dân, lưu đầy đến biên cương, năm mươi năm sau mới có thể trở về kinh thành. Lúc cha mẹ của Mẽ Hữu Kiều có chút danh vọng trong kinh, lại vì đắc tội với quyền quý trong triều nên gặp họa sát thân. Mẽ Hữu Kiều thiếu niên anh tuấn, bị thủ lĩnh nội giám nhìn trúng, đưa vào cung trong, từ đó trở thành “phế nhân”), điều này đã phụ ước nguyện ban đầu. Hắn đem hi vọng gởi gắm vào Phương Ứng Khán, cũng vì thấy được Phương Ứng Khán là một tướng tài, là một đại nhân vật trong tương lai, hắn muốn dùng người thanh niên này để đạt được giấc mộng mà cả đời hắn không đạt được.

Cho nên hắn mới ủng hộ Phương Ứng Khán.

Có điều, hôm nay sự nóng nảy nóng nổi của Phương Ứng Khán lại làm hắn bất ngờ.

Nhưng cuối cùng vẫn có thể tự kiềm chế được.

Hắn luôn cho rằng, muốn làm chuyện lớn ngoại trừ không câu nệ tiểu tiết, còn nhất định phải điềm tĩnh.

Hắn biết chuyện hôm nay không tốt, chủ lực của tập đoàn Hữu Kiều nhất định phải ra tay. Nhưng chỉ cần không tới giây phút sống chết, có thể không trực tiếp giết người, không kết thành thù sâu, vậy thì hắn cũng không định tự mình ra tay, cũng không thể khiến ấu của kẻ địch nhuệm đỏ tay của mình.

Giết người không dính máu, đó mới thật sự là sát thủ hạng nhất.

Giống như Thái Kinh vậy.

11. Chương 11: Dao Bất Lưu Đầu

Thực ra, hán tử đầu lĩnh gãy ốm tay không kia chính là “Độc Cô Nhất Vĩ” Đường Thất Muội.

Hán tử che mặt vừa lùn, vừa mập, vừa vui vẻ kia chính là “Độc Bò Tát” Ôn Bảo.

Với thân hình của hai người này, có che mặt cũng rất dễ dàng nhận ra được.

Nhưng bọn họ vẫn cứ che mặt.

Lý do che mặt rất đơn giản, bọn họ còn muốn lộ diện đi lại trong kinh sư. Nhất là sau chiến dịch này, các huynh đệ của Kim Phong Tế Vũ lâu và Tượng Tị tháp giữ được một người là thêm một người, đây cũng là kết quả hội nghị cả đêm của bọn họ.

Cho nên lúc hành động, bọn họ cần phải che mặt mũi đi. Với thân thế bối cảnh của bọn họ (ví dụ như Đường Thất Muội xuất thân từ Thục Trung Đường môn ở Tứ Xuyên, còn Ôn Bảo là hảo thủ của “Lão Tự Hiệu” Ôn gia), chắc chắn không dễ đụng vào. Nếu không có bằng chứng cụ thể, xác nhận ngay tại chỗ, sau này muốn dùng danh nghĩa quan nha Hình bộ lùng bắt quy án, dĩ nhiên sẽ khiến cho gia tộc của bọn họ bất phần bất cam, kết thành thù sâu. Thẳng thắn mà nói, cho dù là người đang nắm quyền đắc thế trong triều đình, cũng không muốn kết thù với người hạ một giọt độc là có thể độc chết vô lâm (“Lão Tự Hiệu” Ôn gia), một mũi kim khê chích vào trên mu bàn tay, hai mươi bốn ngày sau hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước bỗng nhiên bỗng đi đời nhà ma (Thục Trung Đường môn), nếu như người đắc tội với hắn, cho dù một ngày chạy trốn ba ngàn dặm, trốn vào đáy biển ba mươi dặm, cũng sẽ bị hắn bắt được (“Thái Bình môn” Lương gia), đắc tội với bọn họ có thể sẽ bị con rắn và con gián sống sờ sờ cắn chết (“Hạ Tam Lạm” Hà gia), chọc giận đệ tử của bọn họ thậm chí có ngày sẽ vô duyên vô cớ rơi vào trong hố xí, bị phân và nước tiểu làm ngạt chết (“Nam Dương Chính Cổ môn” La gia), chọc giận một người trong bọn họ sẽ bị trả thù, ám sát, thậm chí ăn một miếng cơm cũng cần phải bẫy cây đinh, bốn miếng móng chân, một cục phân chuột (hệ thống Thiên cơ tổ và Phạn Vương)... có mấy ai đủ sức làm kẻ địch của loại người này.

Có mấy ai dám!

Cho nên chuyện của vô lâm vẫn xảy ra trong vô lâm, vẫn do người vô lâm giải quyết, làm việc theo quy củ của vô lâm.

Bọn họ đã bao vây ngược lại người của tập đoàn Hữu Kiều, lại bắt đầu xông về phía phạm nhân đang đợi chém.

Bọn họ cũng không giết về phía Mễ Thương Khung và Phương Ứng Khán, bởi vì mục tiêu của bọn họ không ở đó.

Bọn họ vừa bắt đầu xông lên, lập tức gặp phải chống trả mãnh liệt.

Các cao thủ vô lâm do tập đoàn Hữu Kiều và Thái Kinh triệu tập, lập tức trong ứng ngoài hợp chặn giết đệ tử của Tượng Tị tháp và Kim Phong Tế Vũ lâu đang xông vào phía trong.

Lúc này, cục diện biến thành như sau:

Mễ Thương Khung và Phương Ứng Khán đứng dưới miếu thờ “Quốc Thái Dân An” tại pháp trường, giám sát tử tù Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đang đợi xử quyết, nhưng không có bất cứ hành động gì.

Nhậm Lao, Nhậm Oán lại đứng bên cạnh tù phạm, nhìn chăm chú, phòng ngừa có bất kỳ hành động khác thường nào.

Đường Thất Muội và Ôn Bảo dẫn theo một đám hảo hán (bao gồm Mộng đảng Ôn trạch, Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, cùng với những nhân vật vô lâm, hảo hán giang hồ khác), xông về phía Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu để cứu người.

Lúc này, đám cao thủ hắc đạo vô lâm và một bộ phận quan binh thuộc phe Thái Kinh đang bao vây bên ngoài “phe cướp tù”, lại từ sau lưng “phe cướp tù” đánh tới.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài một tầng, các cao thủ Thiên cơ tổ và Liên Vân trại mai phục ở các đường, các ngõ nhìn thấy nguy hiểm của “phe cướp tù”, lập tức chặn giết thủ hạ của Thái Kinh phía trong.

Đây là một trận quyết đấu lớn giữa các thế lực võ lâm kinh sư.

Pháp trường bắt đầu đổ máu.

Máu nhuộm pháp trường.

Mọi người vui thân chiến đấu trong sương mù dày đặc, tiến hành chém giết máu tanh dưới “Quốc Thái Dân An”.

Nhưng Mễ Thương Khung và Phương Ứng Khán vẫn không có hành động gì.

Hai người cầm đầu giết về phía Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, chính là Ôn Bảo và Đường Thất Muội.

Ôn Bảo cầm đại đao.

Một thanh quỹ đầu đao thật lớn hai mũi, ba đầu, tám góc, chín vòng, bảy điểm, năm lưỡi, sáu cạnh.

Hắn chém người khác một đao, bất kể có chém trúng hay không, cho dù đối phương tránh qua, hoặc dùng binh khí trên tay chống đỡ, nhưng đối phương đều giống như trúng phải đao gió, hoặc binh khí bị đánh phải thứ gì từ thanh đao kia, sau đó từ binh khí nhanh chóng truyền vào trong tay, từ lòng bàn tay thấm vào tâm tạng, cuối cùng giống như trúng một đao thật sự, khó tránh khỏi cái chết.

Giao đấu với Đường Thất Muội, càng không thể suy đoán.

Cũng không thấy hắn xuất thủ ra sao, có lúc giống như căn bản không hề xuất thủ, chỉ phát phát tay, nhướn nhướn mày, hoặc nhún nhún vai, những người xông về phía hắn, bao vây hắn hoặc tấn công hắn, tất cả đều vô duyên vô cớ ngã xuống.

Bọn họ đều trúng phải ám khí, nhưng không ai biết đó là ám khí thể nào? Đối thủ làm sao phát ra ám khí?

Chuyện này chắc chắn còn đáng sợ hơn so với động thủ xuất chiêu.

Hai người bọn họ nhanh chóng tiến đến gần tử tù đợi chém.

Tử tù đợi chém dĩ nhiên cũng không nhắm mắt chờ chết, bọn họ cũng đang giãy giụa thoát ra, nhưng Nhậm Lao, Nhậm Oán lại không chế hai người.

Xem tình hình của bọn hắn, nếu như cần thiết, bọn hắn sẽ lập tức hạ sát thủ. Dù sao chỉ cần khâm phạm chết là được, cần gì biết có phải bị chặt đầu hay không.

Ngay lúc này, tám biển trên miếu thờ kia đột nhiên rơi xuống.

Nhậm Lao giật mình, nhưng Nhậm Oán đã bắn nhanh ra, năm ngón tay nhúm lại như mỏ chim hạc, thân như lá trúc trong gió, phần lớn thời gian đều chỉ dùng đầu ngón chân chạm đất, nhanh như rắn độc lè lưỡi, liên tiếp tấn công “tám biển” kia mười bảy mười tám chiêu.

Lúc này Nhậm Lao này mới nhìn rõ, “tám biển” vẫn còn nằm trên miếu thờ, thứ “rơi xuống” là một người cao lớn giống như “tám biển”.

Trên mặt người này đương nhiên cũng che khăn xanh, vừa rơi xuống đã trúng phải mấy chiêu của Nhậm Oán, xem ra không chết cũng bị thương.

Lại nghe một tiếng hét lớn, bộ pháp của người cao lớn kia vừa nhanh vừa quái, hơn nữa mỗi lần ra chân đều hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của người khác, thậm chí cũng không phù hợp với tình lý. Bởi vì với loại cước pháp này, trừ khi hai chân vốn không có gân cốt mới có thể thi triển được, nhưng cho dù hai chân có thể luyện đến mức xương hoàn toàn mềm nhũn, cũng không thể nào chịu lực một “người cao lớn” như vậy.

Nhưng nó lại xảy ra.

“Người cao lớn” này hiển nhiên đã bị thương mấy chỗ trên người, máu tươi chảy ra. Nhậm Oán ra tay vừa tàn, vừa ác, vừa độc, nhưng có vẻ đã bị khí thế của người cao lớn này chấn nhiếp, không dám tùy tiện tấn công nữa.

Người cao lớn này đột nhiên rút đao ra.

Đao như thốt gỗ, đao cứng chắc.

Lại rút kiếm bên hông ra.

Nhuyễn kiếm, kiếm mềm mại.

Đao như lá cọ, kiếm tựa ván quan.

Kiểm pháp mở nhanh khép nhanh, đao pháp lên nhanh xuống nhanh.

Mỗi đao đều không lưu đầu địch, mỗi kiếm đều dùng lực vạn cân.

Người này phối hợp với bộ pháp, thi triển như mê như say.

Nhậm Oán đã bắt đầu lui bước, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, kêu lên:

- Diên bộ! Phong thoái! Đại Bài kiếm pháp! Đại tỳ đao pháp!

Sau đó lại kêu một tiếng:

- Cẩn thận...

Tiếng này là nói với Nhậm Lao.

Nhậm Lao ngẩn ra.

Nhậm Oán đột nhiên dùng phương pháp nghiêng người giảm lực, như bông rơi xuống, tránh khỏi một đao chém đầu, lại hét lên với Nhậm Lao:

- Dưới đất!

Dưới đất?

Nhậm Lao kịp thời phát hiện, có một đường đất gồ nhanh chóng chuyển động, đã đến gần dưới chân tử tù.

Hắn hét lớn một tiếng, mày râu đều dựng lên, năm ngón tay co lại, dùng cổ tay đâm xuống đất sâu ba thước, đồng thời quát lên:

- Chết đi!

Một tiếng “ầm” vang lên, một người từ trong đất xoay mình nhảy ra, trong nháy mắt bung lên như một con tôm, dùng đầu, vai, hông, khuỷu tay cộng thêm hai tay hai chân giao đấu với Nhậm Lao một trăm hai mươi ba chiêu.

Người này mỗi bộ vị đều giống như binh khí, vũ khí, lợi khí, thậm chí ngay cả lỗ tai, lỗ mũi cũng có sức sát thương cực lớn.

12. Chương 12: Tay Máu Khó Che Mắt Thiên Hạ

Những người này mặc dù đều che mặt, nhưng đương nhiên vẫn nhận ra được ai là người mình, người mình là ai.

Người vừa lùn vừa mập, dùng quỷ đầu đao độc người chứ không phải chém người, chính là “Độc Bò Tát” Ôn Bảo.

Người vóc dáng cao gầy, không động thủ vẫn có thể dùng ám khí bắn chết kẻ địch, đương nhiên là “Độc Cô Nhất Vị” Đường Thất Muội.

Đường Thất Muội và Ôn Bảo cũng lập tức nhận ra được.

Người từ trên miếu thờ “rơi” xuống là Chu Đại Khố Nhi. Còn người từ trong lòng đất đánh lên là Hà Trạch Chung, cao thủ duy nhất của Hạ Tam Lạm trong Phát đảng.

Bọn họ đều trải qua luyện tập phối hợp chặt chẽ sau đó mới hành động.

Nhưng tập đoàn Hữu Kiều cũng có sắp xếp.

Nước tới đất chặn, binh tới tướng ngăn.

Đường Thất Muội và Ôn Bảo đang định tiếp cận tử tù, bỗng nhiên gặp phải tám người.

Tám người này vẫn luôn bảo vệ bên cạnh Phương Ứng Khán.

Tám người này chính là “Bát Đại Dao Vương”.

“Ngũ Hồ Đoạn Môn Dao” Bành Tiêm.

“Tàng Long Dao” Miêu Bát Phương.

“Linh Đình Dao” Thái Tiểu Đầu.

“Kinh Hồn Dao” Tập Luyện Thiên.

“Đại Khai Thiên”, “Tiểu Tích Địa” Tín Dương Tiêu Sát.

“Thất Thập Nhất Gia Thân” Tương Dương Tiêu Bạch.

“Tương Kiến Bảo Dao” Mạnh Không Không.

“Trận Vũ Nhập Bát” Triệu Lan Dung.

Tám người này liên kết thành đao trận, vây chiến Đường Thất Muội và Ôn Bảo.

Tám đao này liền thành một khối, tuy từng bị Vương Tiểu Thạch chiếm lấy tiên cơ phá tan (Bạch Sầu Phi cũng từng phá đao trận này, nhưng là do Thái Kinh cố ý hạ lệnh gây dựng thanh thế cho Bạch Sầu Phi, cho nên dùng thuộc hạ của Phương Ứng Khán làm đá lót đường, tục xưng là “vật tế”, không thể tính vào), nhưng ngay cả Phương Cự Hiệp năm đó cũng ngợi khen: “Nếu tám người này đồng tâm hiệp lực, liên thủ đối phó với địch, e rằng ta cũng không thể giành thắng lợi”. Những lời này tuy có ý khích lệ và quá khen, nhưng với thanh thế và thực lực và tám thanh đao này, cho dù Đường Thất Muội và Ôn Bảo có đối phó được, ứng phó được, có lẽ cũng không còn sức để cứu tử tù.

Ngay lúc này lại có mười người “kịp thời” xuất hiện.

Bọn họ đều là cao thủ dưới trướng của “Mộng đẳng Ôn trạch” Ôn Mộng Thành trong hai đẳng Phát Mộng.

Bọn họ đều dùng binh khí hình dài, bao gồm thương, mâu, kích, côn, búa, xẻng, xiên, đinh ba, bồ câu, chùy.

Tên của bọn họ đều có một chữ “Thạch”, bao gồm Hạ Tầm Thạch, Thương Sinh Thạch, Chu Lỗi Thạch, Tàn Tống Thạch, Đường Hoài Thạch, Tống Khí Thạch, Nguyên Tạc Thạch, Minh Cầu Thạch, Thanh Mư Thạch, Hoa Tĩnh Thạch, tổng cộng mười người.

Mười người này đồng loạt ra tay, đối kháng với “Bát Đại Dao Vương”.

Đao của Dao Vương mặc dù lợi hại, nhưng “Thập Thạch” này đều dùng binh khí dài, hơn nữa còn hợp thành trận thế, trước tiên chia cắt tám người ra, khiến bọn họ không thể kết thành đao trận, đao thế nhất thời cũng không thể triển khai toàn diện.

Nếu bàn về một đấu một, “Ôn Môn Thập Thạch” không phải là đối thủ của bất cứ người nào trong “Bát Đại Dao Vương”, nhưng mười người này liên thủ đồng lòng, hơn nữa đã sớm có đối sách, tách rời Bát Dao, đánh tan Bát Dao, nhất thời cũng xem như chiếm thượng phong.

Đường Thất Muội và Ôn Bảo nắm lấy thời cơ, lập tức xông đến gần Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, một người dùng đao còn một người dùng tay, tháo gỡ chém đứt xiềng xích của bọn họ.

Thời cơ này chắc chắn vô cùng quan trọng.

Người muốn thành công, quan trọng nhất là phải biết nắm bắt thời cơ.

Muốn làm tốt chuyện, cũng phải nắm bắt thời cơ.

Nhưng rất nhiều người chỉ đang chờ đợi thời cơ, lại không biết nắm bắt thời cơ.

Giống như người ngồi trong nhà chờ đợi, nhưng thời cơ lại ở ngoài cửa, hắn không biết phải mở cửa nghênh đón nó.

Thời cơ sẽ không chờ lâu, nó sẽ đi mất.

Thời cơ qua đi không trở lại, có trở lại cũng sẽ không còn là thời cơ như trước.

Giữa được và mất thông thường chính là như vậy.

Lúc này Đường Thất Muội và Ôn Bảo đã nắm lấy thời cơ, cứu Phương, Đường.

Nhưng ở một mặt khác, một góc độ khác (ví dụ như người của phe Thái Kinh, tập đoàn Hữu Kiền), thời cơ mà bọn họ chờ đợi cũng đã xuất hiện.

Thời cơ giống như đao và kiếm, thông thường cũng là hai mũi hai lưỡi. Đối với Giáp có thể là cơ hội tốt, nhưng đối với Ất lại là cơ hội xấu; đối với người là một tiên cơ, nhưng đối với hắn lại thành thất cơ.

Vì vậy, nói rằng mình “nắm giữ thời cơ” là một chuyện rất mập mờ hoặc hoang đường, bởi vì người có thể cũng đồng thời bị thời cơ “nắm giữ”, đó là thời cơ lựa chọn người. Cũng có thể sau khi người có được thời cơ này, lại gặp phải vận rủi còn lớn hơn.

Không ai biết “thời cơ” thật sự hướng về đâu, kết quả cuối cùng sẽ thế nào. Nếu như biết, vậy thì rất nhiều người chưa chắc sẽ cầu mong quan chức, kiếm thật nhiều tiền, xen vào chuyện khác, yêu một cô gái xinh đẹp...

Bởi vì không ai biết “kết cục” sẽ như thế nào.

Có lẽ, bao gồm cả trận “cướp pháp trường” này.

Ôn Bảo và Đường Thất Muội nắm lấy thời cơ ngàn năm một thuở, phá tan xiềng xích, thả Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu ra.

Mễ Thương Khung và Phương Ứng Khán lại nhìn nhau một cái. Bốn tên thái giám thiếu niên trắng trẻo sau lưng Mễ Hữu Kiền, đồng loạt nâng một cây bồng dài đen sì không biết làm bằng thứ gì đưa tới, nhưng Mễ Hữu Kiền chỉ phát phát tay, bảo bọn hắn lui xuống. Đến lúc này, bọn họ (ít nhất là Mễ Hữu Kiền) dường như vẫn không muốn ra tay.

Bởi vì trong mắt bọn họ, Đường Thất Muội và Ôn Bảo đã là người chết.

Tại sao bọn họ lại nghĩ như vậy?

Nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ cho rằng mình đã nắm giữ tiên cơ.

Xiềng xích đã mở, gông cùm đã đứt.

Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu đã được tự do. Sau khi tự do, chuyện thứ nhất bọn họ làm đó là...

Bất ngờ tập kích Đường Thất Muội và Ôn Bảo.

Một người dùng mũi nhọn, giống như một chiếc xương cá nhỏ.

Một người dùng tha, phi tha không đầu không đuôi, xuất quỷ nhập thần.

Bọn họ đương nhiên không phải là Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu. Bọn họ là người phục kích chờ giết chết những kẻ tới cứu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu.

Bọn họ đương nhiên chính là “Cát Tường Như Ý”, tứ đại hộ pháp của Kim Phong Tế Vũ lâu ngày trước, “Vô Vĩ Phi Tha” Âu Dương Ý Ý và “Tiểu Văn Tử” Tường Ca Nhi.

Bọn họ được Thái Kinh an bài đến phục kích người cứu Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu.

Đối tượng (giả sử) mà bọn họ phải đánh lén là Vương Tiểu Thạch.

Cũng có thể nói là bọn họ tự nguyện ám sát Vương Tiểu Thạch, bởi vì bọn họ phải lập tức “bày tỏ thái độ”.

Lúc đầu, bọn họ “trung thành” với Bạch Sầu Phi, đứa con nuôi đặc ý một thời của Thái Kinh. Nhưng đêm qua, Bạch Sầu Phi đã bị “thanh trừ” dưới “gọi ý” của tướng gia. Mặc dù bọn họ có thể “kịp thời xoay buồm”, làm việc theo “ý chỉ” của Thái tướng, nhưng để biểu thị trước giờ chỉ “cống hiến” cho tướng gia, bọn họ cần phải lập tức bày tỏ sự “trung thành” của mình, hơn nữa còn phải lập một công lớn.

Đó là “công lớn” gì?

Đương nhiên không có chuyện gì có thể so với giết chết Vương Tiểu Thạch (cho dù là bất kỳ ai cứu hai người Phương, Đường) càng có thể lập công, bày tỏ thái độ, khiến Thái Kinh vui vẻ.

Cho nên bọn họ đã biến thành “tù phạm đợi chém”.

Chém đầu tại pháp trường trên đường vốn là một cái bẫy.

Một cái bẫy mà Thái Kinh định một lưới bắt hết nhân vật võ lâm trong kinh sư, hơn nữa còn dùng trăm phương ngàn kế kéo cả tập đoàn Hữu Kiều vào cái bẫy này.

Đường Thất Muội và Ôn Bảo đột nhiên bị tập kích, tấn công bất ngờ.

Bọn họ có thể nói là chết chắc.

Vậy thì không phải.

Thế sự thường bất ngờ.

Sai, thực ra thế sự không phải thường bất ngờ. Bất ngờ chỉ là con người thường đoán trật, tính toán sai lầm mà thôi.

Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý vừa ra tay, Đường Thất Muội đột nhiên hắt hơi một cái vào mặt Âu Dương Ý Ý, sau đó kịp thời lách mình. Nhưng “phi tha không đuôi” của Âu Dương Ý Ý bỗng gặp lại, vẫn đánh trúng vai trái của hắn một cái.

Đường Thất Muội bị đau hét lớn một tiếng, ngã nhào xuống đất.

Trước khi ngã xuống, hai vai hắn rung động, cũng không thấy ngón tay hắn có động tác gì, đã phát ra mười sáu món ám khí (hoàn toàn khác nhau).

Nhưng Âu Dương Ý Ý cũng là cao thủ ám khí.

Ám khí của hắn đương nhiên chính là “phi tha không đuôi” của hắn.

Hắn một chiêu đặc thủ, lập tức đổi công thành thủ, dùng phi tha đánh bay bảy món ám khí tập kích.

Nhìn thanh thế của hắn, chín món ám khí còn lại chắc chắn cũng không làm khó được.

Không sai, ám khí không làm khó được hắn.

Nhưng mà hắn lại ngã.

Thất khiếu chảy máu, hơn nữa còn là máu đen.

Hắn không chỉ ngã xuống đất, hơn nữa còn là ngã xuống đất chết.

Ánh mắt Mễ Thương Khung sắc bén, vừa nhìn đã phát hiện ra, “ám khí” thật sự của Đường Thất Muội là một cái “hắt hơi” kia, đã hoàn toàn phun vào trên mặt Âu Dương Ý Ý.

Chỉ cần Âu Dương Ý Ý có hành động, lập tức phát tác.

Âu Dương Ý Ý vừa chết, Đường Thất Muội lập tức quát lên một tiếng, chín món ám khí còn lại đều trở về trong túi của hắn, một món cũng không lãng phí.

Mễ Thương Khung nheo mắt lại.

Hẹp và dài.

Thực Trung Đường môn quả nhiên là thế tộc đáng sợ không thể xem thường.

Tường Ca Nhi giả mạo Phương Hận Thiếu, hắn cũng khá nhỏ gầy giống như Phương Hận Thiếu. Âu Dương Ý Ý tuy không tính là cường tráng, nhưng đủ cao lớn, cộng thêm gông cùm, xiềng xích và tóc tai bù xù, cũng có thể giả làm Đường Bảo Ngưu.

Lúc Âu Dương Ý Ý xuất thủ, Tường Ca Nhi cũng ra tay.

Tập kích người khác? Tường Ca Nhi luôn luôn không chịu kém ai.

Huống hồ, ngoại hiệu của hắn là “Tiểu Văn Tử”, vốn là vì hắn giỏi tập kích người khác. Hắn giống như con muỗi chích người, khó mà đề phòng.

Nhưng đó chỉ là đối với người bình thường, hơn nữa là dưới tình huống bình thường.

Ôn Bảo mặc dù giống như một hoạt bảo bảo (bé cưng), nhưng khẳng định không phải là người bình thường, mà thời cơ này cũng tương đối “không bình thường”.

Quý đầu đao của Ôn Bảo trước tiên một đao giúp hắn chém đứt gông cùm, một đao nữa giúp hắn chặt đứt xiềng xích, đao thứ ba...

Không có đao thứ ba, bởi vì không kịp đao thứ ba.

Tường Ca Nhi đã phản công.

Không, là phản đâm.

Xương cá của hắn đâm vào Ôn Bảo.

Ôn Bảo ngậy ra, đó là kiểu “ngậy ngô” trợn mắt há mồm.

Hắn giống như hoàn toàn không ngờ được “Phương Hận Thiếu” lại ra tay với mình.

“Dáng vẻ” của hắn cứng mềm cứng lười, cho dù cách một tấm vải xanh, cũng giống hệt như một “hoạt bảo bảo” che mặt.

Có điều, “hoạt bảo” này lại là một “độc bảo bảo”, hơn nữa còn là hoạt bảo “cực độc”.

Nguyên tắc làm người của Ôn Bảo là “người không phạm ta, ta không phạm người; nếu người phạm ta, ta sẽ độc người”.

Độc chết người, không chết không thôi.

Mũi nhọn của Tường Ca Nhi có độc.

Nhưng mũi nhọn có tấm chất độc lại đâm không trúng, bởi vì Tường Ca Nhi đã mất đi sự chính xác.

Hắn đột nhiên cảm thấy tay mềm đi, sau đó phát hiện áo quần (áo trắng) trên người bỗng nhuộm thành màu mực.

Hắn còn chưa định thần, lại cảm thấy chân mềm, sau đó ngay cả thân thể cũng mềm nhũn.

Mũi nhọn của hắn còn chưa kịp thu lại, chợt nghe Ôn Bảo rất hài hước hỏi hắn:

- Ai, người không sao chứ?

Nghe được câu này, cả người Tường Ca Nhi đã mềm nhũn.

Phương Ứng Khán mắt sắc, vừa nhìn đã nhận ra, Ôn Bảo đã bị hạ độc trước.

Một đao kia chém vào gông cùm vốn có độc.

Một đao kia chặt đứt xích sắt còn độc hơn.

Độc lực lại từ trên gông cùm và xiềng xích nhanh chóng truyền đi. Tường Ca Nhi đã trúng độc, nhưng giống như không hề hay biết.

“Lão Tự Hiếu” Ôn gia, quả thật là một đẳng phái độc ác, không thể xem thường.

Lập tức, Tường Ca Nhi và Âu Dương Ý Ý, hai đại cao thủ ám sát người cướp tù đồng thời mất mạng.

Mễ Thương Khung và Phương Ứng Khán lại nhìn nhau một cái, cách nhìn đã hoàn toàn khác biệt.

Mễ Hữu Kiều vuốt râu hắng giọng nói:

- Các người đã biết trước hai người này không phải là Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu?

Ôn Bảo vừa thấy Mễ Thương Khung lên tiếng, lập tức lùi lại năm sáu bước, giữ một khoảng cách, lúc này mới trả lời:

- Đúng, các người đã sớm biết có người cướp pháp trường, sao có thể áp giải phạm nhân thật sự đến pháp trường? Lại nói, dựa vào hai tên này, còn không giả trang được Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu. Thái Kinh cho rằng đôi tay máu của hắn có thể che hết tai mắt người trong thiên hạ sao? Khó lắm!

Mễ Thương Khung lại cảm thấy hứng thú:

- Các người đã biết rõ chúng ta gài bẫy, vẫn còn đến chịu chết?

- Không.

Phương Ứng Khán đột nhiên nói:

- Bọn chúng đến để kéo dài thời gian.

- Kéo dài thời gian?

- Bọn chúng giả vờ tập kích, cầm chân chiến cuộc.

Mắt của Phương Ứng Khán như băng hỏa:

- Bọn chúng muốn người ta cho rằng bọn chúng thật sự trúng kế, thực ra bọn chúng đã phái người khác đi cướp tù.

Mễ Thương Khung thở dài nói:

- Hay cho bọn ngựa bất ve, chim sẻ phía sau.

Lại thấy Phương Ứng Khán ẩn vào huyết kiếm bên hông, muốn lướt vào trong trận, hắn vội vàng dùng mặt ngữ truyền âm khuyên nhủ:

- Ngài muốn đích thân ra tay?

- Đúng, bọn chúng quá đắc ý, ta muốn bọn chúng phải hao binh tổn tướng. Ta muốn giết hết bọn chuột nhắt này.

- Nhưng người mà bọn chúng giết lại không phải là thủ hạ của chúng ta. Tướng gia phái Âu Dương và Tiểu Văn Tử đến làm người phục kích, chính là muốn người của bọn hắn hoàn toàn lập công, rõ ràng là không tin tưởng chúng ta.

- Ta chỉ muốn giết mấy tên thủ lĩnh của bọn chúng, không phải muốn báo thù cho hai tên đáng chết kia.

- Nhưng mà, chỉ cần ngài vừa bước lên đài, sẽ kết thành thù sâu với bọn chúng... Vào lúc này, thêm một bằng hữu thì tốt hơn là thêm một kẻ địch. Sao hôm nay sát tính của ngài mạnh như vậy?

- Ta? Sát tính?

Phương Ứng Khán ngẩn ra, giống như lúc này mới phát giác tỉnh ngộ, khóe mắt ngơ ngác nhìn cây côn dài hơn một trượng do bốn tên tiểu thái giám hợp sức mới nâng nổi, không nhận được lắm bầm:

- Có lẽ là bởi vì...

Hắn lại cúi đầu nhìn đôi tay xinh xắn như ngọc giữa của mình:

- Tay máu, thật không thể che giấu tai mắt người khác sao?

Lúc này trên các đường phố tiếng chiêng kèn ngựa hí, la giết không ngừng, quân tiếp viện của cấm quân và tập đoàn Hữu Kiều đã từ bốn bề tập kích.

13. Chương 13: Cường Quyền Khó Phục Lòng Hào Kiệt

Trong sương sớm, đội ngũ do Mễ Thương Khung, Phương Ứng Khán và “Nhâm Thị Song Hình” áp giải vừa xuất phát đến pháp trường, trong Bát gia trang lại xuất hiện một đội hảo thủ tinh anh, do Long Bát dẫn đầu, Đa Chỉ Đầu Đà áp trận, áp giải hai chiếc xe tù lạng lẽ xuất phát đến Phá Bản môn.

So với pháp trường, Phá Bản môn đương nhiên không đông người và thịnh vượng bằng, nhưng cũng có đặc sắc của nó.

Thứ nhất, nó là cửa giao tiếp của Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu. Lúc thế lực của Lục Phân Bán đường bành trướng, nó dĩ nhiên là cửa Lục Phân Bán đường. Nhưng khi Lục Phân Bán đường suy sụp, nó tự nhiên lại thuộc về địa bàn của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Trước kia, nó thậm chí từng là địa phương do Mê Thiên minh quản lý.

Thứ hai, phạm vi của Phá Bản môn rất lớn, bao gồm khu nhà ổ chuột phố Khổ Thủy và chợ Trường Đồng. Khu vực này rộng rãi hỗn tạp, ngoài chợ búa còn là nơi hắc đạo bạch đạo giao dịch và giao lưu.

Đội ngũ cũng không đi thẳng vào Phá Bản môn, khi còn cách quán rượu Nhất Đắc Cư khá nổi tiếng không xa, bọn họ đột nhiên dừng bước.

Sau đó bọn họ bày trận, bố cục.

Bày trận là phòng thủ nghiêm ngặt, giống như gặp phải đại địch.

Bố cục là chuẩn bị xử quyết phạm nhân.

Nơi này nằm trước một cửa tiệm đơn sơ chật hẹp, cửa tiệm này đã đóng cửa, nhưng bảng hiệu của nó vẫn còn.

Chữ viết trên bảng hiệu rất thuần thực, thuần phác và thuần khiết, đó là “Hồi Xuân đường”.

Hồi Xuân đường.

Đúng vậy, chính là ngày đó Vương Tiểu Thạch và Bạch Sầu Phi mới tới kinh thành, còn chưa gặp được Tô Mộng Châm, cảm thấy chán nản, cho nên mở hiệu thuốc chữa thương này.

Hồi Xuân đường.

Ngay trước cửa tiệm do Vương Tiểu Thạch mở khi xưa, chuyên chữa thương trị bệnh cho bình dân bách tính, bọn họ lại xử trảm hai tên huynh đệ kết nghĩa của hắn.

Trong quãng thời gian chán nản đó, Vương Tiểu Thạch không biết đã chữa khỏi cho bao nhiêu người, giúp bao nhiêu người nghèo bệnh bị thương “diệu thủ hồi xuân” (bàn tay thần diệu cứu sống người).

Hôm nay cánh cửa của Hồi Xuân đường đóng chặt.

Hiện giờ hắn ở đâu?

Hắn còn có thể “diệu thủ hồi xuân” cho hai tên huynh đệ quen biết sắp đầu rơi xuống đất hay không?

Tất cả đã bố trí xong.

Trên đường đi, đội nhân mã này đã chú ý theo dõi, chỉ cần có gió thổi cỏ lay, chủ lực của bọn họ và cao thủ đại nội, hảo thủ võ lâm phe cánh họ Thái đã mai phục từ trước sẽ lập tức diệt trừ.

Nhưng trên đường cũng không có gì khác thường.

Đã không có gì khác thường, vậy thì phải chấp hành lệnh xử quyết.

Bọn họ dường như vẫn đang chờ.

Chờ cái gì?

Chẳng lẽ là chờ thời gian đến?

Không.

Người đảm nhiệm đại sự như Thái Kinh, thực ra cũng có tâm cảnh kiêu hùng, thủ đoạn hào kiệt, từ trước đến giờ không theo lệ thường, hơn nữa không ngại vượt qua quy củ.

Nếu như hắn thật sự muốn xử trảm Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu, vậy thì chẳng cần chờ đợi, muốn giết thì giết sảng sảng khoái khoái, muốn sống thì sống sảng sảng khoái khoái, đó mới là tâm tính của gian hùng.

Như vậy bọn họ đang chờ cái gì?

Bọn họ rốt cuộc đang chờ đợi những gì?

Đến rồi.

Khoái mã, vó ngựa như tiếng trống, từ góc đường nhanh chóng chạy đến.

Trên ngựa là một người nhanh nhẹn dũng mãnh, cả người giống như một cây chùy sắt.

Chùy sắt bị lực mạnh ném ra.

Hắn còn chưa tới, Vạn Lý Vọng đã bấm báo trước với Long Bát:

- Bát gia, Phương tiểu hầu gia cử Trương Thiết Thụ cấp báo!

Long Bát chỉ nghiêm mặt, nghiêm mặt và nghiêm giọng, nói một chữ:

- Truyền!

Ngựa chạy tui vọi, nhưng người cưỡi ngựa lại mặt không đỏ, thở không gấp.

Hắn tử như đúc bằng đồng này chấp tay vái chào Long Bát. Bàn tay của hắn dày, ngón cái to ngắn mập mạp, bốn ngón khác lại gần như hoàn toàn rút vào trong lòng bàn tay. Tay của hắn cũng rất giống một cây chùy sắt.

Chùy sắt thít người.

Hắn là thủ hạ bên cạnh Phương Ứng Khán Phương tiểu hầu gia, “Vô Chỉ chưởng” Trương Thiết Thụ.

- Bấm báo Bát gia!

Trương Thiết Thụ tới đây chỉ muốn nói rõ một chuyện:

- Tiểu hầu gia bảo tiểu nhân cấp báo với Bát gia, đồng đảng của Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu quả thật đã ra tay cứu người tại pháp trường.

Long Bát lập tức cười ha hả:

- Tốt lắm. Chiêu diệu hổ ly sơn, giường đông kích tây này quả nhiên tuyệt diệu. Đám người Vương Tiểu Thạch kia đã không cứu được người, e rằng còn phải chết thây phơi đầu phố.

Sau đó hắn phất tay, bảo Trương Thiết Thụ lui xuống.

Hắn hỏi Đa Chỉ Đầu Đà:

- Bây giờ chúng ta còn chờ cái gì?

Hắn cảm thấy quyền lực của mình dường như có phần bị Đa Chỉ Đầu Đà hạn chế, hơn nữa ít nhiều còn phải nghe theo tên đầu đà thiếu hai ngón tay này, trong lòng hắn cảm thấy không thích thú lắm.

- Chờ.

Đa Chỉ Đầu Đà giống như đang đếm ngón tay càng ngày càng ít của mình:

- Vẫn phải kiên nhẫn chờ thêm một lát, chỉ chờ một lát.

Hắn gạt đầu một cái, lãnh tụ Thác phái Lê Tĩnh Đường phía sau lập tức cùng hai tên thủ hạ đánh ngựa rời đi.

Quả nhiên không cần chờ lâu, một con khoái mã như sấm đánh từ đường dài phi nhanh đến.

Trên ngựa là một hán tử như cây liễu, nhưng cả người lại giống như một chiếc lá cây, nhẹ như chẳng có gì.

Bởi vì nhẹ, cho nên nhanh.

Cực nhanh.

Ngựa chưa tới, người đã lướt qua tiến đến.

Long Bát lập tức cẩn thận. Ánh mắt Đa Chỉ Đầu Đà chợt lóe sáng, nói:

- Là Trương Liệt Tâm.

Người đến là một đại tướng tâm phúc khác của Phương tiểu hầu gia, “Lan Hoa Thủ” Trương Liệt Tâm.

Toàn bộ thân thể to lớn của hắn giống như cành liễu, mềm như không xương, ngón tay càng nhỏ như thể trúc, mềm như bông vải, nhưng nếu so với người bình thường thì ít nhất dài hơn một nửa.

Hắn dùng đôi tay này kiêm tu hai loại tuyệt kỹ “Tổ Tâm chỉ” và “Lạc Phượng thảo”.

- Bẩm đại nhân!

Trương Liệt Tâm cũng kính cẩn chấp tay thi lễ:

- Tiểu hầu gia bảo tôi tới báo, hiện giờ trong đám nghịch tặc cướp tù ở chợ, tên đầu sỏ Vương Tiểu Thạch hình như vẫn chưa tới.

- Cái...

Long Bát giật mình:

- Gì?

Đa Chỉ Đầu Đà gạt đầu một cái, khoát tay ra hiệu cho Trương Liệt Tâm lui xuống.

Sau đó hắn giống như ngâm thơ đối câu phân tích:

- Nếu như Vương Tiểu Thạch không có ở pháp trường, vậy thì có hai khả năng. Thứ nhất là hắn không dám tới, khả năng này rất ít. Thứ hai là hắn tới đây, chuyện này rất có thể.

Hắn phân tích cho Long Bát nghe.

Nhưng Long Bát lo lắng nhất chính là chuyện này.

Hắn chỉ muốn chấp hành xử quyết thật tốt, chém đầu họ Phương và họ Đường kia là được, không muốn gây ra nhiều chuyện như thế, nhất là không muốn đối mặt với Vương Tiểu Thạch.

Còn có đá của Vương Tiểu Thạch.

Đa Chỉ Đầu Đà lại phất phất tay, một thành viên khác bên cạnh hắn là chương môn Đỉnh phái Khuất Hoàn lập tức cùng hai tên hảo thủ thúc ngựa rời đi.

Long Bát cảm thấy rất mất mặt, giống như tất cả đều phải nghe theo Đa Chỉ Đầu Đà sắp xếp và điều động.

Ai bảo tướng gia gần đây rất tin tưởng coi trọng tên này!

Có điều, người tướng gia tín nhiệm rất nhiều. Xem hắn có thể uy phong bao lâu? Xem hắn sẽ có kết quả như thế nào!

Nếu so sánh, mình đi theo tướng gia nhiều năm, nhưng vẫn nhiều lần đứng vững, hơn nữa càng lúc càng thuận lợi, chức quan cũng càng ngày càng lớn.

Tên đầu đà này, hừ, làm sao có thể so sánh được? Xem hắn có thể ngồng cuồng bao lâu!

Hắn rất không cam lòng với Đa Chỉ Đầu Đà, nhưng đối với bảy người dùng Thất Tinh trận pháp canh giữ Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu kia, trong lòng hắn càng kính sợ, thái độ cung kính.

Bảy người kia ôm kiếm đứng, mỗi người chiếm cứ một phương vị, không hề cử động.

Không, nên nói là sáu người đứng.

Bởi vì một người trong đó không phải đứng, mà là nằm.

Không chỉ nằm, còn giống như đã ngủ thiếp đi.

Hắn rất trẻ tuổi, màu da rất đen, hai tai lại trắng. Đôi mắt đầy dã tính, lúc này đang khép vào, mấy chùm tóc nhỏ bay đến dưới mi rất phiêu dật.

Long Bát biết người này không chọc được.

Trên thực tế, bảy người này đều không chọc được.

Bảy người này chính là “Thất Tuyệt Thần Kiếm”, “Kiếm Thần” Ôn Hỏa Cổn, “Kiếm Tiên” Ngô Phấn Đầu, “Kiếm Quỷ” Dư Yếm Quyện, “Kiếm Ma” Lương Thương Tâm, “Kiếm Yêu” Tôn Ưc Cự, “Kiếm Quái” Hà Nan Quá, cùng với người giống như đang “ngủ” kia là “Kiếm” La Thụy Giác.

Trên tay hắn vốn không có kiếm.

Sau khi đội ngũ bọn họ dừng lại trước Hồi Xuân đường, bảy người này vẫn chưa từng nhúc nhích. Chỉ cần bảy người này ở đây, có lẽ đúng như Thái Kinh nói: “Người có thể cứu hai tên nghịch tặc này, chắc rằng năm trăm năm nữa cũng chưa sinh ra.”

Mặc dù lời của tướng gia chưa chắc có thể tin tưởng hoàn toàn, nhưng Long Bát nhìn thấy bọn họ, trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

Vì vậy hắn hỏi Đa Chỉ Đầu Đà (mặc dù trong lòng hắn rất ghét mọi chuyện đều phải hỏi người khác, nhưng hắn càng hiểu được một đạo lý. Phàm là tướng gia sủng ái người nào, hắn sẽ phụ họa, nhân nhượng, a dua, mặc kệ người này có thể uy phong được mấy ngày. Chờ lúc đối phương chìm xuống, hắn sẽ một cước đạp chết):

- Có thể chém đầu chưa?

Đa Chỉ Đầu Đà nhìn ngón út tay trái bị đứt của hắn, như suy nghĩ gì đó, nói:

- Đến lúc rồi.

Sau đó hắn lại bổ sung một câu:

- Không ngại thì trước tiên hãy giải huyết đạo trên người bọn chúng.

Long Bát nhếch mép cười nói:

- Đại sư thật là khoan dung nhân hậu, chết rồi cũng không muốn bọn chúng biến thành quỷ cảm.

Đa Chỉ Đầu Đà lại nhìn nửa đoạn ngón áp út tay phải còn dư lại của hắn, hờ hững nói:

- Không để cho bọn chúng mắng chửi, ai biết bọn chúng có thật là Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu hay không?

Sau người Long Bát, một tên đại hán giống như thần giữ cửa gật đầu:

- Được rồi, chúng ta hãy “xác nhận” thử!

Đại hán kia đi đến giải huyết đạo trên người Phương Hận Thiếu.

Phương Hận Thiếu còn đang trong xe tù.

Đại hán như thần giữ cửa kia cũng không mở xe tù ra. Hắn giải huyết đạo bị phong tỏa của Phương Hận Thiếu, sau đó xoay người đi về phía Đường Bảo Ngưu. Còn chưa kịp ra tay giải huyết đạo cho Đường Bảo Ngưu, đã nghe Phương Hận Thiếu chửi mắng như tên bẩn:

- Không phải kẻ giết người có thể thống nhất nó. Quân vương không thích giết người mới có thể thống nhất thiên hạ (1). Các người hiểu cái gì? Chỉ biết giết người diệt khẩu. Giết người là có thể dọa người sao? Cường quyền khó phục lòng hào kiệt. Quân tử không theo hần cho nên nuôi người hại người. Các người tiếp tay cho giặc, có câu là “lang không thể không bái, hổ không tránh không nuốt” (2), chỉ là một đám nịnh bợ không bằng cầm thú. Ta không sợ chết, ta chỉ sợ sau khi ta chết để cho cái thứ không bằng heo chó các người đắc thế hài lòng.

Hắn mắng một cách liên mạch lưu loát, vốn đang hơi sức đầy đủ, còn định mắng thêm, nhưng giữa đường lại xuất hiện một tên “Trình Giảo Kim”:

- Ta mắng người đồ cậu tạp chủng bám váy mẹ, tổ tông cõi quần đánh rắm, con cháu loài rùa ỉa phân không ra lại ra cả ruột. Ta cho người môi hở răng lạnh, ta cho người lông rụng da trơ, ta cho người thầy ngã khắp đồng, chó đói giành phân, liên sinh quỷ tử, diệt cỏ tận gốc... Đại gia Đường cự hiệp Bảo Ngưu công tử, các người cũng dám động thổ quạt lửa trên đầu thái tử Bạch Hổ, Thanh Long, Chu Tước, ta có thành quỷ, không, thành thần thành tiên cũng sẽ tìm các người từng tên cỏ con, gà đen, gà trắng ăn hết.

Người này “chỉ mặt gọi tên”, nói rõ mình chính là Đường Bảo Ngưu, hơn nữa huyết đạo vừa được giải đã mắng chửi, lại chiếm hết, đoạt hết cả phần của Phương Hận Thiếu.

Bọn họ đều bị phong tỏa huyết cầm, ngột ngạt đã lâu không mắng chửi người, vừa mở miệng dĩ nhiên là thao thao bất tuyệt như Trường giang sông lớn, không ngừng không dứt.

Đại hán như thần giữ cửa kia nổi giận quát một tiếng, giống như tiếng sấm vang lên trong sương:

- Câm miệng!

Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu quả thật câm miệng.

Nhưng chỉ một chút.

Một chút là bao lâu?

Đại khái là bằng với thời gian búng ngón tay hai lần.

Sau đó hai người đều mở miệng nói chuyện, hơn nữa lại đồng thanh nói như nhau:

- Muốn chúng ta câm miệng rất dễ, ra tay đi!

Câu này nói vừa xong, lại từng người mắng từng người.

Lời mắng của Đường Bảo Ngưu càng khó nghe, trong đó phần lớn lời thô tục là do hắn sáng tạo, phát minh ra.

Phương Hận Thiếu tuy mắng một cách văn vẻ nho nhã, nhưng thấm đến tận xương. Câu từ do hắn trích dẫn có lúc như thông mà không thông, nhưng như vậy càng khiến người nghe được càng cảm thấy như đâm thẳng vào tim.

Long Bát rút kiếm ra, kiếm vang như rồng ngâm, làm đáng quát lên:

- Xem ra, nên làm bọn chúng câm miệng thật sự rồi.

Hắn cũng không định mở xiềng xích, không đưa khâm phạm từ trong xe tù quỳ xuống đất, dùng kiếm sắc chém rơi đầu hai người.

Chú thích:

(1) Mạnh Tử yết kiến Lương Tương Vương, sau khi ra ngoài, nói với người khác:

- (Lương Tương Vương) không có vẻ gì giống như một quốc vương, đến gần y cũng nhìn không ra chỗ nào khiến người khác kính sợ.

- (Sau khi gặp ta) đột nhiên hỏi: “Thiên hạ phải làm sao mới có thể an định”.

- Ta trả lời: “Thiên hạ an định khi thống nhất thiên hạ”.

- Ai có thể thống nhất thiên hạ?

- Ta nói với y: “Quốc vương không thích giết người có thể thống nhất thiên hạ”.

- Ai sẽ quy thuận y?

- Ta lại trả lời: “Thiên hạ không ai không quy thuận y. Đại vương ngài biết cách cây mạ sinh trưởng không? Giữa tháng bảy tháng tám vừa xảy ra hạn hán, cây mạ sẽ bị khô héo. Khi bầu trời mây đen giăng đầy, mưa to rơi xuống, cây mạ sẽ mọc lên tươi tốt. Nếu như vậy, ai có thể ngăn cản nó? Mà hiện giờ quốc vương trong thiên hạ, không có một ai là không hiếu sát. Nếu như có một người (quốc vương) không thích giết người, như vậy dân chúng khắp thiên hạ đều sẽ ngẩng cổ mong chờ y tới cứu. Nếu là như thế, dân chúng sẽ quy thuận y, giống như nước chảy chỗ trũng, khí thế mãnh liệt như vậy, ai có thể ngăn cản được”.

(2) Bái là một giống thú như chó sói. Ngày xưa nói con lang con bái phải đưa nhau đi mới được, lia nhau thì ngã, vì thế cùng nương tựa nhau gọi là lang bái.

Ngày xưa bảo rằng hổ ăn thịt người, hèn người không biết đi đâu, lại theo con hổ, để đưa hổ về ăn thịt người khác, vì thế những kẻ giúp kẻ ác làm ác đều gọi là trành.

14. Chương 14: Kiếm Hạ Lưu Đầu

Long Bát muốn tự mình rút kiếm chém đầu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, bởi vì hắn rất ghét hai kẻ này tự mình là trung nghĩa, không nói một câu khuất phục nhận tội nào.

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy có thể tự tay giết chết nghịch tặc đã đánh hoàng thượng và tướng gia, đó là một chuyện rất vinh hạnh. Nói không chừng, ngày sau trong sử xanh cũng ghi lại chuyện này, “hai tên cầu tặc vô cùng lớn gan dám khi quân nghịch thượng, chết dưới kiếm của Long Bát thái gia Long Thiên Lâu thần dũng uy vũ”.

Nghĩ đến, đó thật là một chuyện đầy ý nghĩa!

Cho nên Long Bát muốn giành cái công này, lập cái công này.

Chỉ cần không mở xe tù xiềng xích, hai tên cùng hung cực ác này chắc chắn chẳng làm gì được hắn, mình cũng tuyệt đối an toàn.

Chỉ khi ở vị trí tuyệt đối an toàn, hắn mới dám một kiếm đi đầu như thế.

Đa Chỉ Đầu Đà ở bên cạnh neho mắt nhìn hắn, giống như rất “tán thưởng” hành động “anh dũng” này của hắn.

Lần này, ngươi đã biết sự hào hùng dũng cảm của Long Bát ta rồi chứ?

Khi Long Bát vung kiếm chém đầu hai người hoàn toàn không thể nhúc nhích, gió kiếm lướt qua sương sớm, hắn dương dương đắc ý nghĩ như vậy.

Một kiếm của hắn chém xuống, mắt thấy hai hảo hán trung nghĩa sắp phải đầu mình hai nơi, ngay lúc này bỗng có người hô lớn:

- Kiếm hạ lưu đầu!

Chợt nghe một trận tiếng vó ngựa vang lên, một người cười trên lưng ngựa vội vã chạy đến, cả người gần như nối liền với ngựa, trên lưng lấp lóe một thanh đại đao sáng như tuyết nhưng lại nứt vài chỗ.

Long Bát dừng kiếm, khuôn mặt nghiêm nghị có uy, hừ một tiếng nói:

- Lần này tiểu hầu gia lại phái cả một trong “Bát Đại Đao Vương” đến báo tin cho ta.

Lời còn chưa dứt, đã nghe có người kinh hô, liên tục không dứt:

- Ngươi không phải?

- Mau dừng lại!
- Chặn hấn lại!
- Người là ai?
- Người tới là ai...

Đợi đến lúc phát hiện ra, người nọ đã một mình một ngựa xông vào trong trận, đã đến rất gần xe tù.

Thanh đao lấp lóe trên lưng người nọ đã nằm trong tay, nơi đao vung, nơi ánh đao đi qua, ánh máu chợt hiện, những người ngăn chặn ào ào nhường một lối đi. Sau khi hấn xuất đao động thủ với những người bao vây, mọi người mới phát hiện hấn cũng mang một chiếc mặt nạ tinh xảo.

Bảy tên kiếm thủ kia vẫn lạnh lùng nhìn toàn trường, không hề cử động.

Lúc này Long Bát mới biết không ổn, “a” một tiếng. Đa Chỉ Đầu Đà lại chậm rãi nói:

- Phải tới, cuối cùng cũng đã tới.

Đại hán như thần giữ cửa chính là “Khai Hợp Thần Quân” Tư Không Tàn Phế, hấn chỉ liếc mắt nhìn, hừ lạnh nói:

- Người tới chỉ là “Phá Sơn Đao Khách” Ngân Thịnh Tuyết.

Lúc này, Ngân Thịnh Tuyết một mình một ngựa, đã bị minh chủ Thiên minh Trương Sơ Phóng và trang chủ Lạc Anh sơn trang Diệp Bác Thức chặn lại giao thủ, nhưng khắp nơi ở Phá Bản môn lại vang lên tiếng la giết trống trận, như sóng lớn vỗ bờ tràn đến.

Đầu tóc Đa Chỉ Đầu Đà dựng ngược lên như kích, nhưng thần sắc vẫn nhàn nhã:

- Đã đến một người, còn sợ người khác không đến sao

Long Bát thấy tình thế không ổn, kiếm vang như rồng ngâm, xé gió chém ngang, nổi giận quát:

- Mặc kệ người nào tới, ta trước tiên làm thịt hai tên cuồng đồ này, xem bọn chúng cứu cái rắm gì!

Một kiếm phá vỡ sương sớm, trước chém đầu Đường, lại gọt đầu Phương.

- Không giết được!

Một tiếng “ầm” vang lên, ám khí, binh khí, mũi tên, cùng với không dưới bảy mươi ba loại vũ khí sắc bén một chiều đoạt mạng, đồng loạt tấn công vào Long Bát.

Công kích thành linh xuất hiện.

Công kích đến từ...

Hồi Xuân đường!

Cửa tiệm Hồi Xuân đường đang đóng chặt bỗng sụp đổ, cao thủ ẩn nấp bên trong đồng loạt lao ra.

Phụ trách đội ngũ phóng ám khí là quản gia Đường Nhất Độc của Phát đảng, lãnh đạo bản tên là “Đại Đại Bình An” Long Thổ Châu, chỉ huy đám người vung đao bắn ra bọt máu là “Trượng Bát Kiếm” Lạc Ngũ Hà.

Bọn họ vẫn luôn ẩn thân trong Hồi Xuân đường (giống như đã đoán trước đám người Long Bát nhất định sẽ xử quyết Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu ở đây), lại chờ một kiếm này đột nhiên xuất kích.

Bọn họ đều mang mặt nạ các loại các kiểu, nhưng mục đích đều như nhau, nhất trí.

Mục đích ra tay là để cứu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu.

Nguyên nhân đeo mặt nạ, là vì không để cho quan phương nhận ra bọn họ.

Nếu như truy cứu thêm một bước, tại sao không để cho quan phương nhận ra ai là ai?

Nguyên nhân đương nhiên là vì bọn họ vẫn còn muốn đi lại trong kinh.

Còn về tại sao bọn họ vẫn muốn đi lại trong kinh thành, vì sao không tạm thời chạy ra ngoài, tránh khỏi đầu gió rồi lại tính?

Đó là vì, bọn họ còn phải gánh vác đại cục.

Bất kể là cục diện của Kim Phong Tế Vũ lâu, Tượng Tị tháp, Hai đảng Phát Mộng hay là Thiên Cơ tổ, bọn họ đều phải cố gắng duy trì. Nếu như bọn họ không thể chống đỡ được, kinh hoa vô lâm lớn như thế đều chấp tay nhường cho đám người Thái Kinh, Tập đoàn Hữu Kiều, Lục Phân Bán đường, muốn làm gì thì làm mà hoàn toàn không ai ngăn chặn, đối kháng.

Tất cả bọn họ xông đến như sói như hổ. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Long Bát đầu chỉ giật mình tám cái, dừng nói là chém đầu người, sợ đến mức gần như ném cả bảo kiếm đi, vội vàng vén áo xắn quần bỏ chạy.

Hắn vừa lui, Tầm phái (chưởng môn Thái Sao), Ai phái (thủ lĩnh Dư Tái Lai), Phục phái (đầu lĩnh Mã Cao Ngôn), Hải phái (lão đại Ngôn Ai Hư) vốn đã mài đao xoèn xoẹt, thủ thế chờ đợi, lập tức dẫn dắt môn nhân đệ tử của bọn họ, cùng với cấm quân quan binh đi theo nghênh đón đám người từ trong Hồi Xuân đường lao ra.

Bọn họ thật sự muốn bảo vệ phòng tuyến, không để cho người cướp pháp trường cứu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu.

Nhưng thủ được sao?

Không thủ được!

Trên thực tế, vừa nhìn thấy thanh thế và cách chém giết của đám người cướp tù đang lũ lượt lao đến, cấm quân và quan binh đã sợ đến choáng váng.

Bởi vì những người này thật sự là đang chém giết, hơn nữa còn giáp lá cà, thậm chí là không cần mạng.

Cách đánh thuần túy giống như đâm chém ngoài phố này, không quan tâm đến tư thế, không để ý tới chiêu thức, thậm chí ngay cả có thể giành thắng lợi hay không cũng không quan trọng, mục đích hàng đầu là đánh ngã đối phương, giết chết kẻ địch, hơn nữa còn trở thành mục tiêu duy nhất.

Việc này hoàn toàn khác với những gì quân đội của Thái Kinh quen được huấn luyện trong hoàng thành. Còn như đám quan binh trước giờ ngoài mạnh trong yếu, chỉ biết khi dễ dân chúng, càng chưa từng “kiến thức” qua cảnh tượng như vậy.

Trong đó hai người cầm đầu xông đến gần, nhìn mái tóc trắng xoá của bọn họ, nhất định là tuổi tác đã cao. Nhìn thân hình thì hẳn là một nam một nữ, dáng vẻ giống như hổ đói, chỉ cần đến gần bọn họ, không phải bị người nam dùng tay không xé rách, cũng bị người nữ vung cây trượng đầu hổ thân rồng đánh ngã.

Hai người này vừa xuất trận, quan binh cấm quân liền giống như cành khô bị bẻ gãy, chỉ có người của “Thập Lục Kiếm Phái” là có thể miễn cưỡng ngăn cản được một chút.

Ngoại trừ một người.

Đó là một người trẻ tuổi, mày rậm, mắt to.

Người thanh niên này vẫn luôn dùng một chiếc khăn lông ướt sạch sẽ thuần màu trắng lau mặt.

Hắn vừa lau mặt (mồ hôi trên mặt?) vừa đi về phía trước.

Trước mặt hắn chính là đám người cướp tù hung hãn mang mặt nạ đang xông ra ngoài.

Hắn giống như hoàn toàn không biết, chỉ lo lau mặt, đồng thời đi về phía trước.

Dáng vẻ giống như một người đi ngược đường “mặc ngàn vạn người ta vẫn tiến”, cứ đi thẳng cuối cùng sẽ có đường, vì nghĩa không chùn bước.

Hắn tựa như xem trước mặt chẳng có ai.

15. Chương 15: Vừa Chạm Vào Lập Tức Phản Ứng

Trước mặt hắn đương nhiên có người.

Nhưng không một ai có thể áp sát người này.

Bởi vì áp sát không được.

Người vừa đến gần hắn (bất kể có động thủ với hắn hay không) đều ngã xuống.

Hắn vẫn luôn dùng tay trái lau mặt, còn tay phải thì rảnh rỗi, cũng trống không.

Chỉ thấy tay (tay phải) của hắn phát ra một màu tím nhạt sắc sỡ, sau đó trong nháy mắt khi người khác áp sát, tay (nhất là bộ vị khuỷu tay) của hắn dường như hơi cử động. Loại phản ứng đó dường như không phải là phản ứng của người bình thường, cũng không phải là phản ứng của cao thủ học võ, mà là một loại cảnh giới trong truyền thuyết “nhất vũ bất năng gia, nhất đẳng bất năng lạc, nhất xúc tức hữu sở ứng” (1), hoàn toàn giống như tâm ý vừa động, khí tức trong đan điền lập tức vận chuyển, phát ra nội kinh như nổ tung, đánh ngã và tiêu diệt kẻ địch xông tới.

Cho nên hắn tiếp tục đi về phía trước, không để ý tới thứ gì, cũng không để ý tới người khác làm gì hắn.

Hắn đi thẳng tới, sau mười mấy bước đã đứng giữa Hồi Xuân đường, đi về phía một chiếc ghế tre nằm ở vị trí trung ương hướng ra đường cái, sau đó tùy tiện địa ngồi xuống.

Hắn vẫn dùng vải ướt lau mặt, cố sức lau.

Có điều, khi hắn từ trong đội hành hình bên cạnh Long Bát bước ra, đi thẳng vào trong Hồi Xuân đường và ngồi xuống, đã có ít nhất mười sáu người ngã xuống dưới chướng “Thải Tử Quang Hoa” của hắn, áo và khăn trắng của hắn cũng nhuộm đỏ.

Lúc hắn đi vào Hồi Xuân đường, toàn bộ anh hùng hào kiệt trong đường đã lướt ra ngoài.

Bọn họ đều muốn cứu Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu.

Nhưng hai người Đường, Phương thấy tình hình như vậy, lập tức hô lớn:

- Phải cẩn thận!
- Đừng chọc hắn!
- Tiểu vương bát đản này chính là “Kinh Đào Công Tử” Ngô Kỳ Vinh!

Người trẻ tuổi kia dùng khăn trắng ướt từ từ lau xuống, lộ ra một đôi mày rậm, một đôi mắt tinh, còn có nụ cười.

Hàm răng nhỏ và trắng, giống như là hai thỏi ngân lượng đặt ở trong miệng.

Có điều, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu vừa kêu lên như vậy, có ít nhất bốn tên cao thủ “cướp tù” lập tức tập trung chú ý vào cao thủ trẻ tuổi không ngừng lau mặt này.

Một người là “Nhất Diệp Kinh Thu” Hoa Khô Phát, dẫn đầu quần hùng Phát đảng trong “hành động cướp tù” tại Phá Bản môn lần này.

Y biết “Kinh Đào Tiên Sinh” không dễ chọc, nhưng nhất định phải có người khống chế đối phương, ít nhất cũng phải quần lấy đối phương.

Y là một trong ba lãnh tụ của “hành động cướp tù” bên phía Phá Bản môn, y nhất định phải ra tay, không còn lựa chọn nào khác.

Hai người khác là đôi nam nữ trường giả như sói như hổ kia.

Bọn họ đương nhiên chính là “Bất Đỉnh Bất Bát”, Trần Bất Đỉnh và Phùng Bất Bát.

Từ lần trước chịu nhục tại thọ yến của Hoa Khô Phát đến nay, hai người bọn họ có thể nói là hận thấu xương đám người phe Thái Kinh, Long Bát, Hình bộ, Bạch Sầu Phi. Bọn họ vừa nghe hành động lần này là để cứu Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu (nhất là ngày đó khi bọn họ bị khống chế, cũng thiếu

nhân tình của Phương Hận Thiếu cứu giúp), lập tức bỏ qua mọi việc, kiên quyết tham gia, nhằm để rửa sạch mối nhục ngày đó. Bọn họ chỉ hận đêm qua trong chiến dịch tiêu diệt Bạch Sầu Phi, Hoa Khô Phát sao lại không thông báo, để bọn họ có thể thừa dịp này giết chết tên cẩu tạp chủng họ Bạch kia.

Vợ chồng bọn họ đương nhiên biết Ngô Kỳ Vinh là một trong “sáu đại cao thủ đương thời”, không thể chọc được.

Nhưng bọn họ thích nhất là chọc người không thể chọc.

Bọn họ nghĩ như vậy, ngoại trừ bởi vì tính tình của bọn họ kiên cường, tùy thích, hiếu chiến, quan trọng hơn là bọn họ có địa vị cao trong võ lâm, phạm có chiến đấu quan trọng thì không thể rủ bỏ trách nhiệm.

Còn có một người lại không như thế.

Hắn cũng không tính là có địa vị gì trong võ lâm.

Võ công của hắn có vẻ cũng không quá cao (mặc dù hình như chính hắn cũng không biết).

À, xin lỗi, không phải hắn, mà là “nàng”.

“Nàng” vừa xung trận, chỉ thấy một đao ôn nhu đến mức ác liệt, ác liệt mà lại ôn nhu lướt xuống. Đao còn chưa tới, nàng đã dùng ngón trỏ và ngón giữa chỉ vào “Kinh Đào Tiên Sinh” Ngô Kỳ Vinh mắng lớn:

- Người là thứ gì vậy? Suốt ngày lau mặt, không có mặt mũi làm người sao? Đeo mặt nạ da người nên sợ bị lật tẩy à? Để bản tiểu thư hủy đi mặt nạ của người, xem thử khuôn mặt thật của người thế nào!

Trong số những người này, chỉ có một mình nàng là không đeo mặt nạ, cũng hoàn toàn không có vải xanh che mặt.

Bởi vì “đại tiểu thư” nàng không chịu đeo, cũng không cho rằng có gì đáng để che giấu.

Mọi người đều không có biện pháp.

Gặp phải nàng, ai cũng không có biện pháp.

Ngoại trừ bốn đại cao thủ này trở lại Hồi Xuân đường, hợp kích Ngô Kinh Đào, những cao thủ khác đều đi theo một người che mặt bằng khăn đỏ có vòng eo yếu điệu (vì vậy có thể khẳng định là một cô gái) phá trận xung phong, tiếp tục xông về phía Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu.

Sắc mặt Long Bát tái nhợt, ánh mắt đã hiện lên vẻ lo lắng, thúc giục Đa Chỉ Đầu Đà còn đang say sưa nhìn ngón tay đứt của mình:

- Đại sư, nên ra tay rồi chứ?

Hắn không chỉ muốn nói đến Đa Chỉ Đầu Đà, cũng đang kỳ quái vì sao “Thất Tuyệt Thần Kiếm” lại giống như con rối. Vào giây phút quan trọng tiếng la giết chọc trời này, bọn họ lại giống như không nghe không hỏi, chuyện không liên quan đến mình, mình không quan tâm.

Nếu như vậy, mời bọn họ tới làm gì? Còn không bằng cả con chó!

- Ngài đừng khẩn trương, bọn họ cũng giống như Phương Ứng Khán tiểu hầu gia và Mễ Thương Khung Mễ công công ở pháp trường bên kia, là dùng để đối phó với một người.

Đa Chỉ Đầu Đà lại đưa ngón trỏ tay trái của hắn ra, đặt bên mép đầy đặn lắc lắc:

- Ngài yên tâm, kịch hay còn ở phía sau, ta không tin tên kia sẽ nhịn được không đến chuyện này.

Lúc này sương vẫn chưa tan đi, nhưng máu đã bắt đầu nhuộm đỏ Phá Bản môn.

Chú thích:

(1) Bí quyết của Thái Cực Quyền. “Một chút sức nhỏ như lông chim cũng không thêm vào, một con ruồi cũng không rơi xuống, vừa chạm vào lập tức phản ứng”.

16. Chương 16: Phích Lịch Thần Bổ

Phá Bản môn bên này và pháp trường bên kia đều xảy ra huyết chiến, hoàn toàn vì muốn cứu hai người Phương, Đường, hơn nữa tất cả đều đang đợi một người.

Vương Tiểu Thạch ơi Vương Tiểu Thạch, người đang ở đâu?

Người rút cuộc ở nơi nào?

Thái Kinh trấn giữ tại biệt thự Biệt Dã, trong lòng cũng đang hỏi câu này.

Đương nhiên, hắn muốn Vương Tiểu Thạch đi ra, hắn muốn bức Vương Tiểu Thạch xuất hiện, hoàn toàn không có ý tốt.

Trước đó một lúc, người phụ trách Thác phái Lê Tĩnh Đường và hai tên thủ hạ đeo kiếm phi ngựa vào biệt thự, biểu thị đám loạn tặc thổ phỉ kia thật sự cho rằng Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu bị áp giải đến pháp trường chém đầu, cho nên đã động thủ cứu người.

Thật tốt, chỉ sợ bọn chúng không đến!

Đã đến thì không đi được nữa!

Hắn đã sớm tính trước mọi việc, phân công nhân thủ, đã đến thì tuyệt đối không buông tha, nhất định phải một lưới bắt hết.

Trước giờ hắn vốn là một người nhỏ cở tận gốc, đánh rắn đập đầu.

Nhưng hắn vẫn còn có điểm không hài lòng, bởi vì có một người hắn xem trọng nhất còn chưa xuất hiện.

Vương Tiểu Thạch!

Chỉ cần Vương Tiểu Thạch chưa tới, vậy thì tất cả bố trí đều vô nghĩa, giống như vẽ rồng mà quên điểm mắt.

Hắn tốn nhiều công phu như vậy, hao tổn tâm thần như vậy, chính là vì muốn bắt Vương Tiểu Thạch, thời lai phong tổng Đẳng Vương các (1), thời thế tạo anh hùng, thân kiêm tháp chủ Tượng Tị tháp và lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu. Nếu bắt không được thì phải lập tức giết ngay, không thể để đến khi Vương Tiểu Thạch làm tổng đường chủ Lục Phân Bán đường và tổng minh chủ Mê Thiên Thất Thánh minh rồi mới diệt trừ.

Nhưng hắn còn chưa tới, hắn vẫn không xuất hiện.

Thái Kinh cảm thấy rất tiếc nuối, giống như mất đi thứ gì đó.

Cho đến khi thủ lĩnh Đỉnh phái Khuất Hoàn dẫn hai tên cung tiễn thủ tâm phúc đánh ngựa tìm đến.

Quả nhiên, đám thổ phỉ cường đạo kia cũng không dễ gạt, một nhóm khác đã theo dõi đến Phá Bản môn, vẫn là người trước hi sinh, người sau tiếp bước đi tìm hai người Đường, Phương.

Nhưng mà...

Có điều, Vương Tiểu Thạch vẫn không hiện thân!

Sao lại như thế?

Vậy là thế nào?

Chuyện này lại nằm ngoài dự liệu.

Mặc dù tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của hắn. Hôm nay cho dù bọn cướp kia không toàn quân bị diệt, ít nhất cũng sẽ nguyên khí đại thương. Nếu hôm nay hoàng thượng phê chuẩn cho hắn tùy ý điều động cao thủ đại nội, hắn có thể bảo đảm giết đến không còn một mống. Chính là do lão vương bát Gia Cát kia đi trước khải tấu thánh thượng, không biết đã giở trò gì, lại khiến cho hoàng thượng mặt rồng vui vẻ, phê chuẩn bản tấu. Không cho hắn sai khiến nột cao thủ đại nội nào, ngay cả thân binh và ngự tiền thị vệ trong cấm quân cũng không cho hắn phái ra khỏi hoàng cung, khiến cho hắn đành phải điều động thân tín của

mình trong quân và thế lực trong võ lâm kinh sư, dùng nhân vật lực lâm để đối phó với bang hội giang hồ. Bản thân hắn cũng phải trấn giữ biệt thự Biệt Dã ở gần Phá Bản môn và pháp trường, trước tiên thu thập tình hình chiến trận, tiện bề sắp đặt phân công, điều binh khiển tướng.

Hắn đã hoàn toàn nắm chắc thắng lợi.

Nhưng hắn luôn rất xảo quyệt, tuy đã nắm chắc phần thắng, nhưng cũng không vì vậy mà đắc ý vênh vao.

Hắn ngược lại cẩn thận hơn gấp bội.

Hắn đã sớm phái người giám thị Gia Cát tiên sinh.

Lão quỷ Gia Cát kia hình như định ở luôn trong cung, không ra ngoài.

(Cũng may trong cung còn có tâm phúc của ta, hơn nữa hoàng thượng vốn sủng ái ta, chán ghét hắn, chắc hắn cũng chẳng làm được trò trống gì.)

Lần này, hắn muốn các lộ hào kiệt trong kinh thành xem thử thủ đoạn sấm sét của hắn.

Có điều, thủ đoạn sấm sét của hắn còn chưa thi triển, bốn con chó săn được Gia Cát Tiểu Hoa nuôi dưỡng, được những phàm phu tục tử, thôn phu ngu phụ tôn sùng là “Phích Lịch Thần Bồ” dường như đã có hành động.

Sau khi xảy ra chuyện “Vương Tiểu Thạch ám sát Gia Cát tiên sinh”, hôm nay trước khi trời sáng bọn họ đã rời khỏi phủ thần hầu.

Thái Kinh đương nhiên sẽ không cho rằng mấy tên giỏi giả vờ này xuất động đi lùng bắt Vương Tiểu Thạch.

Nhưng hắn cũng không nghĩ tới, bốn người này lại trắng trợn đi đến phụ cận biệt thự Biệt Dã.

Chẳng lẽ bọn chúng dám trực tiếp giao phong với mình?

Bọn chúng lại dám không màng vương pháp, ngay cả thừa tướng một nước cũng dám động thổ trên đầu thái tuế sao?

Cho dù bọn chúng đến để gây chuyện, nhưng Gia Cát Chính Ngã luôn đa mưu túc trí, sẽ để cho bốn đồ đệ đắc ý nhất một lần làm hao hết tiền vốn chính trị của hắn sao?

Không thể.

Vậy bọn chúng đến vì chuyện gì?

Thái Kinh sớm có đề phòng, cũng đã bố cục xong.

Hắn đã dặn dò bốn đứa con trai của mình là Thái Du, Thái Thao, Thái Tiêu, Thái Thiệu, mỗi người quán lấy một tên bồ quái, ngoài mặt là thỉnh giáo việc công, trên thực tế chỉ cần Tứ Bồ có hành động gì sẽ lập tức biết ngay. Tứ Bồ muốn chơi trò gì, cho dù hóa trang dịch dung, cũng không thoát khỏi bốn đứa con trai của hắn. Bốn đứa con này chưa chắc đã là nhân vật đập bằng sóng gió, thay trời đổi đất, nhưng chỉ cần một người quán lấy một người, liền giống như phé đi “Tứ Đại Danh Bồ”, đó chính là đại dụng.

Hắn cho rằng bốn đứa con trai của mình sẽ không đến nỗi bị người sát hại hay cưỡng ép. Nếu bọn chúng xảy ra chuyện ngay bên cạnh Lãnh Huyết, Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh, “Tứ Đại Danh Bồ” còn có thể lẫn lộn trên giang hồ sao? Tám trăm cái tội danh hắn đều đổ lên người rồi.

Chỉ là hắn vẫn không hiểu, sáng nay Tứ Đại Danh Bồ không đến nơi đó, lại chạy tới khu vực do hắn trấn giữ này.

Động cơ là...

Lý do là...

Nhất thời hắn cũng không nghĩ ra được.

Thứ mà hắn không nghĩ ra được còn có động tĩnh của Vương Tiểu Thạch.

Hắn đã an bài bên phía pháp trường, do Mễ Thương Khung và Phương Ứng Khán đối phó với Vương Tiểu Thạch.

Nếu Vương Tiểu Thạch xuất hiện tại pháp trường, ba người Mễ, Phương, Vương sẽ quyết một trận tử chiến.

Trận chiến này cho dù ai chết, đối với hắn đều có lợi như nhau.

Cho nên hắn chỉ bày mưu lập kế, mặc cho người khác quyết tử ngàn dặm.

Nếu như Vương Tiểu Thạch hiện thân tại Phá Bản môn, “Thất Tuyệt Thần Kiếm”, Đa Chỉ Đầu Đà và Kinh Đào Tiên Sinh đều đang chờ hắn.

Hắn bố trí khá nhiều cao thủ tại Phá Bản môn, chủ yếu là vì hắn từng gặp mặt Vương Tiểu Thạch, cũng từng giao thủ. Hắn biết Vương Tiểu Thạch mặc dù trẻ tuổi, lương thiện, thuần phác, nhưng không dễ bị gạt, tuyệt đối không dễ mắc lừa.

Hắn không tin Vương Tiểu Thạch sẽ tiêu hao thực lực của mình tại pháp trường.

Chỉ Phá Bản môn mới thật sự có phạm nhân.

Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu, hai người này đã trở thành “mồi câu” trong tay hắn.

Nghĩ tới đây, hắn không nhịn được có phần đắc ý hài lòng.

Xem ra, hắn chẳng những lần lượt đánh ngã từng địch thủ trong chính quyền, đến nay cả triều gần như hiếm người có thể đối địch với hắn (ngoại trừ lão vương bát Gia Cát này), ngay cả võ lâm hào kiệt, lục lâm anh hùng, trên tay hắn cũng tùy ý đùa bỡn, không chế tự nhiên.

Hắn đắc ý, liền há miệng, ngửa đầu ăn một quả nho.

Đương nhiên không phải mọi người đều có thể vào thời điểm này, dùng phương thức này ăn được quả nho.

Thái Kinh lại có thể.

Hơn nữa, ngoại trừ quả nho, trên bàn còn có rất nhiều sơn hào hải vị, của ngon vật lạ.

Hơn nữa, người đút cho hắn là mỹ nữ.

Còn có thị nữ của hắn.

Không phải một người, hôm nay bên cạnh hắn có đến ba người. Ngoài ra còn có mười hai người đang uyển chuyển tấu nhạc khiêu vũ, có lẽ sớm muộn cũng sẽ trở thành thị nữ hoặc tình nhân của hắn.

Ngoại trừ những người này, còn có một đứa con gái mà hắn rất yêu quý là Thái Hoàn.

Dù là trong lúc vui đùa, hắn cũng đề phòng nghiêm ngặt. Ngoại trừ trong biệt thự trải đầy cao thủ, bên cạnh hắn còn có hai “con số”. Chỉ cần người mà hai “con số” này đại biểu ở bên cạnh, cho dù là thiên quân vạn mã cũng không đáng sợ.

Một người trong đó ồm ồm cao cao, âm âm hàn hàn, giống như quỷ hồn chứ không phải người thật.

Người này mặc dù đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn chính là bọc vải của hắn. Trong bọc vải của hắn là binh khí đáng sợ nhất trên thế gian hiện nay, nhưng chưa ai từng thấy đó là binh khí gì.

Những người từng thấy hắn mở bọc vải đều không thể nói được đó là thứ gì, hơn nữa cũng đã vĩnh viễn nói không ra lời.

Hắn chính là Thiên Hạ Đệ Nhất.

Công Tôn thập nhị công công từng cười bảo: “Sự đáng sợ của Thiên Hạ Đệ Nhất, đó là hắn chịu nhận mình là ‘thiên hạ đệ nhất’. Còn những kẻ cho mình là ‘thiên hạ đệ nhất’ thì lại không đáng sợ, bởi vì đó chỉ là những kẻ không biết tự lượng sức, hạng người vô tri. Người thật sự trải qua đánh giá cẩn thận, có thể xếp đến ‘thứ bảy trong thiên hạ’, thử nghĩ trên đời chỉ đứng sau sáu người, loại người này thật sự đáng sợ.”

Có điều, lúc ấy Đại Thạch Công lại bổ sung: “Thiên Hạ Đệ Nhất dĩ nhiên đáng sợ, nhưng Nhất Gia càng không chọc được.”

Nhất Gia là ai?

Nhất Gia là thủ lĩnh ngự tiền đới đao thị vệ.

Hắn mang đao gì?

Một thanh đao rất dài, rất dài dài dài dài dài dài dài dài dài dài.

Dài đến mười bảy thước tám tấc.

Hắn mặc áo bào màu lam, lam đến lóng lánh.

Mặt rất đỏ.

Mắt rất híp

Mũi rất cao.

Mày như lửa, có màu bạc.

Con người của hắn rất an tĩnh.

Tóc rất dài.

Hắn ôm đao khoanh chân ngồi, nhưng thường ngáp một cách ngạo mạn vô lễ, hơn nữa ở trước mặt Thái Kinh cũng dám làm như vậy.

Hắn là một “con số” khác bên cạnh Thái Kinh.

Người ta gọi hắn là Nhất Gia chứ không gọi tên.

Tuy hắn được người ta gọi là “gia”, nhưng thực ra tuổi tác có lẽ chưa đến ba mươi lăm, hơn nữa tướng mạo còn trẻ hơn rất nhiều so với tuổi tác thực tế. Có điều vẫn gây cho người ta cảm giác hắn “quá an tĩnh một chút”.

Thành thật mà nói, có Nhất Gia và Thiên Hạ Đệ Thất bảo vệ ở đây, Thái Kinh còn sợ gì? Còn phải lo lắng điều gì?

Cho dù “Tứ Đại Danh Bổ” đồng loạt liều mạng xông vào, hắn cũng không cần phải giết mình biến sắc.

Người nói sao?

Chú thích:

(1) Thời tới thì gió đưa đến Đẳng Vương, chỉ sự may mắn của kẻ gặp thời.

17. Chương 17: Buông Lỏng

Quả nho.

Rượu mạnh.

Mỹ nhân.

Cao thủ.

Những thứ này đều ở trước mặt Thái Kinh, có được một cách dễ dàng.

Sau lưng của hắn là tường.

Trên tường khắc một con rồng trông rất sống động, nhe nanh múa vuốt, hai mắt còn khảm hồng ngọc, tỏa ra ánh sáng màu máu.

Đối với Thái Kinh, đây là một sự tượng trưng cho quyền lực, cũng là một vinh dự đặc biệt.

Không phải người người đều có thể khắc một con rồng đại biểu cho cửu vương chi tôn lên vách tường sau ghế ngồi của mình, đó là do Triệu Cát đặc biệt ân sủng hắn, còn tự mình hạ chiếu gọi thợ thủ công đến chỗ hắn khắc lên, nhằm bày tỏ sự sủng ái của mình.

Từ điểm này, có thể suy ra Thái Kinh ở trước mặt Triệu Cát được trọng vọng thế nào.

Thái Kinh đương nhiên cực kỳ đắc ý vì được hoàng đế tin tưởng, nhưng hắn vênh váo tự đắc lại rất cẩn thận. Hắn thường lớn tiếng dọa người, dă kích kẻ thù chính trị, khiến người khác sai lầm cho rằng hoàng đế và văn võ bá quan trong triều đều ủng hộ hắn, vì vậy dốc sức cùng hắn đẩy kẻ thù vào chỗ chết, từ đó cùng một trận tuyến, không còn đường lui nữa.

Nhưng ở bên cạnh hoàng đế, hắn lại rất nhún nhường kính cẩn vâng lời, thỉnh thoảng còn làm vài chuyện nhỏ, cố ra vẻ bộc trực, khiến cho Triệu Cát thường cười hắn “Thái khanh đúng là quá chính trực, khó trách thường bị đám tiểu nhân vu cáo”. Thủ hạ của hắn thường tại dân gian tác oai tác quái, mượn cơ xây dựng miếu Cửu Thiên Tuế do hắn làm thần để bóc lột vợ vét của cải, một khi có người cả gan (cũng trăm cay ngàn đắng) tố cáo đến hoàng đế, lại bị hắn khóc lóc và xuyên tạc thành “thần vì muốn xây từ đường trường sinh cho thánh thượng nên bị điều dân tham quan ghen ghét”, lại được hoàng đế khen ngợi, giao người tố cáo cho hắn trị tội.

Thái Kinh viết thư pháp rất tốt, vẽ tranh hoa điều cũng có thành tựu xuất sắc. Nhưng ở trước mặt Triệu Cát, hắn thường tự hạ mình, bởi vì hắn biết hoàng đế tính tình háo thắng. Hắn cũng không phải lúc nào cũng a dua, có lúc vờ tha để bắt, lấy lùi làm tiến, khiến cho hoàng đế nhìn thấy các loại biểu diễn của hắn cũng tin là thật, càng thêm yêu quý sủng ái hắn.

Chẳng hạn như có một lần, Thái Kinh lúc ngà ngà say viết mấy chữ “Triều Thiên Thiếp”, lại khoe khoang rằng “cho dù không phải là thiên hạ đệ nhất thiếp, đương thời cũng không ai sánh bằng”. Đến lúc hắn cao hứng, mang thiếp vào cung trình Triệu Cát xin ý kiến, bỗng thấy ngự thư phòng có viết hai chữ “Thiên Triều”, hắn lại ngây người đứng tại chỗ, hơn ba canh giờ không nói lời nào. Sau đó người hầu phải bôi thuốc, xoa huyết cộng thêm chút canh gừng, hắn mới lẩm bẩm “hảo thư diệu pháp, đúng là bút trời pháp đất, ta không thể nào với tới được”. Hắn lặp lại câu này đến hơn một giờ, giống như si mê.

Triệu Cát nghe tin, không nhịn được mỉm cười, tự mình mời Thụ Đại Phong đến bốc thuốc cho hắn, khuyên hắn thư họa phải coi trọng thiên cơ hỏa hầu, không nên quá cố chấp theo đuổi cảnh giới nghệ thuật. Vị cửu ngũ chi tôn sống trong nhung lụa này đương nhiên không biết, trước đó người bên cạnh hắn đã âm thầm thông báo, hoàng thượng đã viết hai chữ “Thiên Triều”, hơn nữa có vẻ rất đắc ý, tự nói “chỉ sợ không ai nhận ra bút lực tuyệt diệu trong đó”. Sau khi Thái Kinh nghe xong, liền diễn vở kịch hay này, khiến Triệu Cát tin là thật, xem Thái Kinh như tri âm.

Hình rồng trên tường này chính là do Triệu Cát cao hứng, bảo thợ thủ công kiến tạo cho hắn.

Từ trước đến giờ, mỗi lần có tiệc rượu, Thái Kinh đều không chịu ngồi quay lưng về phía cửa. Hắn phải dựa lưng vào tường, cột hoặc vật dày nặng, đối diện với hành lang ra vào, có thể quan sát tất cả nhân sự lui tới, như vậy mới chịu ngồi.

Hiện giờ hắn chính là như vậy.

Mặc dù hắn đã phái nhiều cao thủ đi đối phó với nhân vật võ lâm trong kinh sư, nhưng bên cạnh vẫn có cao thủ hạng nhất bảo vệ. Ngay cả như vậy, lúc nghe ca, xem múa, uống rượu, ôm mỹ nữ, hắn vẫn ngồi dựa lưng vào tường, không thay đổi thói quen của mình.

Hắn hớp một ngụm rượu, cười hỏi:

- Các người nói xem, Vương Tiểu Thạch có sa lưới không?

Nhất Gia nói:

- Nếu hắn tới thì sẽ sa lưới.

Thái Kinh lại hỏi:

- Như vậy, hắn có tới hay không?

Hắn không biết trước đó không lâu Phương Ứng Khán cũng hỏi Mẹ công công vấn đề này, nhưng hai người có thân phận bất đồng, cách hỏi cũng không giống nhau.

Thái Hoàn nói:

- Con thấy hắn sẽ không dám tới.

Nhất Gia nói:

- Nếu hắn không tới, huynh đệ của hắn đều xuất động cứu người, đời này hắn cũng không làm hảo hán được nữa.

Thái Kinh quay đầu hỏi Thiên Hạ Đệ Thất:

- Người thấy sao?

Thiên Hạ Đệ Thất chỉ nói một chữ:

- Tới.

Thái Kinh ngửi ngửi mùi rượu, lại ngửi ngửi mùi thơm của nữ nhân bên cạnh, còn nhéo nhéo mũi của con gái Thái Hoàn, nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy. Hắn nhất định sẽ đến. Vương Tiểu Thạch không thể nào bỏ qua chuyện này.

Thiên Hạ Đệ Thất vẫn luôn đứng bên trái Thái Kinh năm thước, giống như một cái bóng, không hề ngồi xuống.

Hắn nói:

- Hắn sẽ đến, chỉ có điều, không biết hắn sẽ đến như thế nào? Đi đâu?

Thái Kinh dường như có phần cảm khái:

- Vương Tiểu Thạch nhìn có vẻ ngây thơ, thật ra lại giỏi về tâm kế; dung mạo rất thuần phác, nhưng quả thật xảo hoạt xảo trá. Hắn lại rất giống một người.

Nhất Gia hừ một tiếng nói:

- Phương tiểu hầu?

Thái Kinh không tỏ ý kiến, chỉ nói:

- Phương Ứng Khán càng có vẻ khiêm nhường, kính cẩn, vâng lời hơn so với hắn.

Lúc này, bên ngoài có người thông báo, Diệp Bác Thức đã dẫn “Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt đến.

- Được rồi, hắn đã đến.

Thái Kinh tỏ ra phấn khởi:

- Mau mời!

Tuổi tác của Diệp Vân Diệt thật ra không quá lớn, tóc dài giầy trắng, nhưng giầy trắng bởi vì quá cũ nên đã có màu xám, đỉnh tóc đã hơi thấy trụi.

Môi của hắn cong thành chữ “Ao ()”, biểu thị cá tính kiên quyết và cô độc của hắn, lúc chú ý và lơ đãng trong mắt đều lộ ra sát khí, vừa nhìn có thể nhận ra hắn là loại người không biết thu liễm vì bất cứ thứ gì.

Hắn đi thẳng tới, đến gần, lúc nhìn Nhất Gia và Thiên Hạ Đệ Thất đều lộ vẻ kiêu ngạo.

Đối với những người khác, cho dù là những mỹ nữ vừa múa vừa hát kia, hắn cũng không nhìn thẳng; nhưng ánh mắt của hắn lại giống như liếc nghiêng quan sát mỗi người, đặc biệt là những cô gái.

Ngay cả lúc nhìn Thái Kinh, hắn cũng không đổi sắc mặt. Nhìn dáng vẻ của hắn, cũng không biết là cung kính hay coi thường Thái Kinh.

Hắn đi vào quả thật giống như một chiếc cung kéo căng, nỗ kéo đầy.

Tinh thần và khí thế của hắn đều đầy đủ, hơn nữa tinh khí và sự sắc sảo còn áp bức người phía trước, mỗi bước đều giống như đánh vào Hoàng Long, mỗi lần nhìn quanh đều thể hiện uy phong và sát độ, mỗi lần giơ tay nhắc chân đều giống như một đại sư tấu nhạc đánh phách vào lúc thích hợp nhất.

Hắn mạnh mẽ có uy.

Hắn có khí thế.

Hắn bình tĩnh.

Khi hắn đến gần, cháu của hắn là Diệp Bác Thức đang muốn lên tiếng, Thái Kinh đã cười nói một câu:

- Người quá mất tự nhiên rồi.

Câu nói này giống như sấm sét, vừa lúc đánh vào trên đầu Diệp Thần Du.

Diệp Vân Diệt có thể bước vào trong “sáu đại cao thủ đương thời”, chắc chắn không phải là hạng người chỉ có hư danh.

Năm xưa hắn từng khổ luyện nội công, nhưng cũng không có thành tựu xuất sắc, cộng thêm bẩm sinh khí yếu tức loạn, hơn nữa lại là người không biết nhẫn nại, cho dù hắn khổ công tu luyện ra sao, cũng không thể trở thành cao thủ nội công đỉnh cấp, đành phải chán nản từ bỏ.

Hắn đổi sang tu luyện đao pháp.

Đáng tiếc, thiếu sót của hắn về đao pháp chính là thiên phú, đao pháp cho dù luyện có thuần thục, so với những danh gia đao pháp hàng đầu vẫn kém hơn một đoạn, cho nên hắn lại giữa đường từ bỏ.

Lần này hắn đổi sang tập thương. Nhưng mà thể hình, cốt cách của hắn vốn không thích hợp để luyện thương. Hắn luyện thương pháp ba năm, thương gì cũng luyện hết, có một lần may mắn được tận mắt nhìn thấy Gia Cát tiên sinh sử dụng một bộ “Kinh Diễm thương”, sau khi hắn “kinh diễm (kinh ngạc vì nó)”, đổi lấy là sự chán nản hoàn toàn.

Từ đó hắn cũng không luyện thương nữa.

Lúc này, hắn cho rằng cả đời mình cũng không thể “vượt trội” về võ công, nhưng hắn lại không cam lòng chôn thân trong hàng ngũ cao thủ hạng hai hạng ba. “Cao thủ” như vậy, nhiều thêm hay ít đi một người thì có gì quan trọng? Có hắn hay không thì thế nào?

Hắn lại không muốn làm vô danh tiểu tốt, cho nên lần này hắn đổi sang đọc sách.

Khổ công đọc sách.

Đáng tiếc hắn cũng không phải là người có khiếu đọc sách, học bảy tám năm, chỉ có thể đọc chứ không thể ngộ. Hắn rốt cuộc cũng biết, mình có đọc tiếp, đừng nói là thua kém người đọc sách thật sự, thậm chí khổ công bảy tám năm này còn thua mình luyện kiếm một năm, cho nên hắn lại bỏ đọc sách, chân chính chuyển sang học kiếm.

Hắn thật sự luyện kiếm, hơn nữa không chỉ luyện kiếm một năm, mà là luyện liên tục ba năm.

Lúc này, thời gian thấm thoát, năm tháng phí hoài, hắn cũng đã đến trung niên, trên giang hồ danh hiệu hắn không tính là vang dội, trong võ lâm cũng không có vị trí của hắn.

Hắn hi vọng có thể dùng kiếm pháp nổi danh, nếu không thì cả đời này cũng không góc đầu lên được.

Thế nhưng luyện ba năm, hắn đã có thể kết luận, cả đời này tu vi kiếm pháp của hắn cũng không thể đại thành.

Có điều, lần này hắn cũng không tuyệt vọng.

Bởi vì hắn phát giác một chuyện.

Kiểm pháp của hắn tuy học không tốt, nhưng lại vô tình phát hiện, hắn rất có thiên phú về chưởng công.

Lẽ ra, hắn có thể đạt được thành tựu cực lớn về chưởng pháp, nếu như hắn không bất hạnh gặp phải “Kinh Đào Tiên Sinh” Ngô Kỳ Vinh.

Ngô Kỳ Vinh trẻ tuổi hơn hẳn.

Người trẻ tuổi có một đặc điểm, đó là hăng máu.

Chưởng pháp mà Ngô Kỳ Vinh luyện không giống với các nhà các phái. Nghe nói, địa phương hắn luyện võ là một sơn động lớn và kỳ dị, trong động trải đầy thủy tinh linh thạch màu tím.

Tinh thạch là một loại kỳ thạch, cũng là một loại linh thạch, nó đọng lại trong lòng đất, ít nhất phải trải qua hàng tỉ năm, trải qua mấy lần chấn động địa hình chính hợp mới có thể tạo thành, hơn nữa còn phải trải qua hàng trăm triệu năm vỡ trái đất biến động mới có thể thành hình. Nó có một loại lực lượng thần bí, thậm chí còn có nhiều loại công năng đặc dị, cho nên được xếp vào một trong “Phật môn thất bảo”. Ngô Kỳ Vinh đã sáng tạo và tu luyện chưởng pháp của hắn trong hoàn cảnh thần kỳ này.

Do đó, chưởng pháp của hắn không giống với chưởng công của môn phái bình thường, lại có thể vượt trội trong cùng thế hệ.

Chưởng pháp của hắn có năm loại cảnh giới.

Tầng thứ nhất, chưởng pháp của hắn sẽ phát ra màu sắc, trong đó màu tím lập lòe sắc sỡ là cấp bậc cao nhất.

Tầng thứ hai, chưởng pháp của hắn sẽ phát ra âm thanh, hơn nữa còn giống như âm điệu thánh nhạc, khiến người ta mê say, vô cùng êm tai.

Tầng thứ ba, chưởng pháp của hắn sẽ phát ra mùi thơm. Kẻ địch ngửi phải nó, tâm thần dao động, rất dễ dàng bị hắn thừa cơ tấn công. Nhưng bản thân hắn lại không phát ra bất kỳ mê hương kích thích khứu giác nào. Đối thủ chỉ cảm thấy từng trận mùi thơm dịu bay tới, mùi thơm càng nồng thì bị chết càng nhanh.

Tầng thứ tư, người giao thủ với hắn, chẳng những tứ chi giao chiến, ngay cả nụ vị giác của lưỡi cũng cảm thấy mùi vị kích thích đặc biệt, ngọt chua đắng cay đều có đủ.

Một tầng cuối cùng, người bị chưởng pháp của hắn đánh trúng hoặc tiếp xúc, đều có một loại rung động “sung sướng muốn chết”, sau khi cảm giác “vui vẻ hơn thần tiên” qua đi sẽ “chết” thật sự.

Bởi vì chưởng pháp của hắn tự thành một phái, những cao thủ chưởng pháp chính tông trong thiên hạ, kể cả người tu luyện chưởng công tà phái đều coi thường thành tựu của hắn, muốn cùng hắn phân cao thấp.

Ngô Kỳ Vinh đương nhiên chấp nhận. Dù sao nếu bọn họ không đến tìm hắn, hắn cũng sẽ tìm bọn họ.

Kết cục của “phân cao thấp” thường là...

Hắn cao, bọn họ thấp.

Nếu như có người tìm Kinh Đào Tiên Sinh “quyết sinh tử”, vậy thì kết quả rõ ràng hơn.

Hắn sống, kẻ địch chết.

Tiền nhiều khí mạnh, thế lớn tiếng to, thắng lợi tích lũy nhiều cũng khó tránh khỏi làm người ta càng hăng máu.

Mặc dù trong lòng Ngô Kinh Đào hiểu được, chưởng công của hắn thiếu sót ở đâu, hắn phải đối mặt với vấn đề gì, sau khi bộ chưởng công này của hắn luyện thành sẽ có hậu quả gì, nhưng những điều quá nhiều và kiềm chế này, ngược lại khiến hắn càng muốn dùng bộ chưởng pháp mà hắn phải trả giá rất lớn này để danh chấn thiên hạ, chấn nhiếp quần hùng.

Do đó, hắn nghe nói Diệp Vân Diệt cũng luyện thành một bộ “Thất Túc chưởng” rất kỳ lạ, liền tìm tới Thần Du Gia Gia.

Ngô Kỳ Vinh vứt bỏ cái tên cha mẹ đặt cho hắn, “Kỳ Vinh” không cần, mà lấy tự hiệu là “Kinh đào”, rõ ràng là muốn cả đời mình có thể “sống to gió lớn”, không cuốn lên ngàn đồng tuyết trong giang hồ thiên hạ thì không hài lòng.

Vì thế, hắn đương nhiên sẽ đi khiêu chiến Diệp Vân Diệt.

Diệp Vân Diệt lớn tuổi, nhưng hắn lại có một tính khí tương tự như Ngô Kinh Đào.

Quả thật hoàn toàn giống nhau.

Đặc điểm đó chính là hăng máu.

Ngô Kinh Đào còn trẻ bốc đồng, Diệp Vân Diệt tuy lớn tuổi hơn nhưng cũng bốc đồng như vậy.

Quả thật còn vênh váo hung hăng.

Vì vậy, hắn và Ngô Kinh Đào vừa gặp mặt, lập tức bắn ra tia lửa.

Hai người nói không tới năm ba câu, liền không dùng miệng nói chuyện nữa.

Lời của bọn họ đã đổi sang nói bằng tay.

Đó gọi là “giăng tay”.

Kết quả của lần “giăng tay” này là...

Ngô Kinh Đào thắng.

Hắn tuy còn trẻ tuổi, nhưng tu vi về chưởng pháp lại thuần thục nhiều năm hơn so với Diệp Vân Diệt.

Mặc dù “Hoạt Sắc Sinh Hương chưởng” của hắn đã đánh bại “Thất Túc chưởng” của Diệp Vân Diệt, nhưng cũng gặp nguy hiểm.

Chỗ tuyệt diệu của “Thất Túc chưởng” là dùng bộ pháp đặc biệt để phối hợp thi triển, nhìn giống như trượt chân, đối phương cho rằng có cơ hội, lập tức sẽ bị tiêu diệt dưới chưởng của hắn.

Có điều, hắn giao thủ với Ngô Kinh Đào, nhiều nhất chỉ đánh tới “hoạt sắc”, còn chưa “sinh hương”, cặp mắt của Diệp Vân Diệt đã bị năm màu mê hoặc. Tuy hắn hăng máu, nhưng càng quý trọng cái mạng già của mình hơn, lập tức vừa chiến vừa chạy, vừa lui vừa đánh, cuối cùng có thể giữ được tính mạng.

Sau trận chiến này đã xảy ra hai chuyện.

Thứ nhất, hắn thề không đội trời chung với Ngô Kinh Đào. Tóm lại, Kinh Đào Thư Sinh đứng ở phía nào, hắn nhất định sẽ đứng về phía khác, đối nghịch đến cùng, hoàn toàn không hối nguyên do, không phân đen trắng.

Thứ hai, hắn vứt bỏ chưởng pháp, luyện quyền.

Trong thời gian này, hắn khổ công luyện tập quyền pháp, cuối cùng cũng có đại thành. Hơn nữa, hắn cũng phát hiện ra một đặc điểm của mình, hóa ra hắn còn có thiên phú về quyền pháp hơn so với chưởng pháp.

Điều này cũng rất hợp lý, quyền hay chưởng đều dùng đôi tay làm vũ khí công kích và phòng thủ, người giỏi chưởng công tập quyền pháp sẽ dễ dàng bắt đầu, cũng dễ dàng thành công.

Diệp Vân Diệt luyện thành “Thất Thủ quyền”, lại tái chiến Ngô Kinh Đào.

Lần này, Ngô Kinh Đào lại thắng không được hắn.

Nhưng mà cũng không bại.

Hai người bọn họ đều bị thương, nhưng không ai bại.

Chỉ đều bị thương chứ không lưỡng bại.

Thực ra đối với Diệp Vân Diệt, điều này cũng không khác gì thắng lợi. Bởi vì lần trước hắn giao thủ với Ngô Kinh Đào là thất bại trở về, còn lần này lại có thể đánh hoà nhau, giống như là một hình thức khác của thắng lợi vậy.

Có điều, tuy Diệp Vân Diệt đánh hòa trận chiến này, nhưng cũng không dễ chịu.

Hắn bị Ngô Kinh Đào gây thương tích.

Trọng thương.

Thương thế kia nặng đến mức khiến cho trong tám năm sau trận chiến này, mỗi ngày hắn đều phải bôi ngoài da và uống một loại thuốc, mới có thể ngăn chặn vết thương bung ra và tái phát.

Mà loại dầu thuốc này là thuốc hiếm đến từ Thiên Trúc xa xôi, bôi lên hay ăn vào đều có một loại mùi lạ giống như cá mặn. Điều này khiến cho hần vốn tự cao tự đại, coi trọng uy thế, mỗi ngày đều phải uống vào và bôi lên không ít hương liệu, mới có thể miễn cưỡng che giấu một phần mùi hôi.

Trải qua trận chiến này, Diệp Vân Diệt cuối cùng đã trở thành một trong “sáu đại cao thủ đương thời”.

Đồng dạng, trong trận chiến này Ngô Kinh Đào cũng không chiếm được tiện nghi.

Hần bị “Thất Thủ Thần Bút” của Diệp Vân Diệt đánh trúng, cho nên toàn thân rất dễ ứa dầu toát mồ hôi, người nóng khó chịu, đến nỗi cả ngày phải thường xuyên rửa mặt lau mặt mới có thể hạ nhiệt giảm nhiệt.

Những triệu chứng này cũng khiến cho Kinh Đào Thư Sinh luôn coi trọng bề ngoài thống khổ khó tả.

Điều này cũng khiến cho hần hận thấu Thần Du Gia Gia.

Diệp Vân Diệt mặc dù đánh một trận thành danh, nhưng mỗi ngày đều phải dùng một lượng lớn Thiên Trúc thần dầu (cho nên người giang hồ xưng là “Thần Du Gia Gia”, mặc dù bản thân hần rất không thích cái danh hiệu này), mà những rượu thuốc này có giá cả rất đắt. Cho nên, sau khi hần đạt được lý tưởng trong giai đoạn đầu tiên của đời người, muốn tài văn tài (chuyện này đương nhiên đã không thể) hay võ lược, có thành tựu cực kỳ xuất sắc khiến người ta công nhận, hần lại có ba lý tưởng khác.

Hần muốn kiếm thật nhiều thật nhiều tiền (ít nhất đủ cho hần có thể tiếp tục mua được thần dầu).

Hần nhất định phải đánh đổ Ngô Kỳ Vinh. Hần và Kinh Đào Tiên Sinh đã tạo thành thù oán không thể hóa giải (đồng dạng, Ngô Kinh Đào cũng lập quyết tâm nhất định phải giết chết Diệp Vân Diệt).

Hần còn hi vọng có thể thi triển thân thủ, đại triển tham vọng, gây dựng sự nghiệp, đương nhiên là dựa vào thân thủ của mình để mưu cầu chức quan.

Cho nên, hôm nay hần mới đến yết kiến Thái Kinh.

Hơn nữa, hôm nay hần đến yết kiến Thái Kinh, tâm tình mới khẩn trương như vậy.

Một người cho dù võ công có giỏi, tài học có rộng, địa vị có cao, một khi muốn cầu cạnh người khác, vậy thì cũng khó mà thắng lưỡng ưỡn ngực.

Ai cũng như vậy.

Diệp Vân Diệt cũng như vậy.

Hần cũng không muốn cả đời làm người võ lâm.

Hần càng không nên chỉ làm một người giang hồ.

Hần muốn quyền, hần muốn địa vị, hần muốn danh thành lợi tựu.

Cho nên hần muốn làm quan, hơn nữa còn là quan lớn.

Một khi có ước vọng này, hần cần phải cầu cạnh người khác, dĩ nhiên sẽ không tự nhiên được nữa.

Chẳng những không thể tự nhiên, hơn nữa trong lòng còn rất khẩn trương.

Trước khi đến biệt thự Biệt Dã, hần đã suy nghĩ cẩn thận nhiều lần.

Cơ hội của hần đã đến.

Thái Kinh là đại nhân vật có ảnh hưởng lớn trong triều. Chỉ cần Thái Kinh cao hứng, sẽ có thể đề bạt hần, trở thành nhân vật có quyền thế mạnh.

Nhưng ngược lại, nếu như Thái Kinh ghét hần, dưới cơn nóng giận, sẽ có thể dẫn đến phiền toái, thậm chí còn rước lấy họa sát thân.

Thái Kinh chịu triệu kiến hần, đương nhiên là vì coi trọng hoặc chú ý đến sự tồn tại của hần, nhưng chưa chắc sẽ trọng dụng hần. Nếu hôm nay không nhân dịp này biểu hiện thật tốt, một khi bỏ lỡ cơ hội, chưa chắc sẽ có lần thứ hai, chưa chắc Thái Kinh sẽ triệu kiến hần một lần nữa.

Cho nên, hần nhất định phải nắm lấy cơ hội lần này, khiến cho Thái Kinh khắc sâu ấn tượng với hần.

Nhưng mà, nên nắm bắt như thế nào? Nên biểu hiện ra sao?

Chuyện này thật khó.

Thái Kinh quyền cao chức trọng, thuộc hạ nhân tài gì mà không có? Cao thủ gì chưa từng gặp? Nếu như mình nịnh hót tâng bốc, liệu có bị hấn xem thường hay không? Nếu mình biểu thị trung thành bán mạng, liệu Thái Kinh có cảm thấy quá bình thường, sẽ không coi trọng? Còn nếu mình tranh phong khoe tài, lỡ may chọc giận tướng gia, chẳng phải là ăn không hết gói lại mang đi, sau khi vấp ngã mũi dính đầy tro lại đâm đầu trán dính đầy máu sao (1)?

Như vậy, nên làm sao cho phải?

Cho nên, Diệp Vân Diệt thật sự cảm thấy khẩn trương.

Dù sao từ khi sinh ra đến nay, Thái Kinh là vị quan lớn nhất mà hấn từng gặp.

Không phải người người đều có thể nhìn thấy cung điện lớn như thế.

Không phải lúc nào cũng có thể gặp được quan cao như vậy.

Do đó Diệp Vân Diệt rất quý trọng, hết sức coi trọng cơ hội này.

Điều này khiến cho hấn không thể ung dung, vẫn luôn suy nghĩ. Ta nên kiêu ngạo thì tốt, hay là khiêm nhường thì tốt hơn? Nếu như ta vênh vác, liệu có thể khiến tướng gia chán ghét hay không? Còn nếu như ta cúi mình, có thể khiến người ta xem thường hay không?

Nhất thời, hấn cũng không biết phải làm sao đối diện với Thái Kinh.

Lại không ngờ, Thái Kinh vừa nhìn thấy hấn, giống như đã nhìn ra tất cả lo lắng nghi ngờ trong lòng hấn, câu đầu tiên đã nói:

- Người quá mất tự nhiên rồi.

Đúng vậy, hấn mất tự nhiên, hơn nữa còn quá khẩn trương.

Hấn còn chưa kịp lên tiếng, Thái Kinh lại bổ sung một câu:

- Buông lỏng đi!

Đúng vậy, hiện giờ điều hấn cần làm nhất chính là buông lỏng.

Buông lỏng.

Thế nhưng, trên đời bao nhiêu người có thể nói buông là buông?

Nếu như không thể buông, vậy thì làm sao nhẹ nhõm?

Cho dù có thể buông, cũng chắc đã có thể nhẹ nhõm. Từ cổ chí kim, bao nhiêu anh hùng hào kiệt, đế vương quan tướng, nói là buông xuống, nhưng trên thực tế vẫn cầm chắc trong tay, nhớ mãi không quên, canh cánh trong lòng.

Không phải sao?

Buông xuống không chỉ là chuyện trong tay, buông xuống thật sự là ở trong lòng.

Do đó, có người làm ra vẻ buông xuống, nhưng trong lòng có từng tiêu dao chưa? Cũng có người vốn đã nhìn thấu, cho nên mặc dù còn cầm, nhưng trong lòng đã sớm đã buông xuống, trở nên tự tại.

Có một số người luôn miệng nói là buông xuống, thật ra căn bản là cầm không lên.

Vì vậy, buông xuống hay không chẳng phải ở miệng, chẳng phải ở tay, mà là trong tâm.

Buông tay không phải yên tâm, vô tâm mới có thể yên tâm.

Nếu như vốn là vô tâm, còn có chuyện gì yên tâm hay không?

Cầm lên được mà buông xuống được, dù là hào kiệt trong thiên hạ, cũng không mấy người có thể nói buông là buông.

Cầm lên được mà không buông được, cũng không có gì mất mặt, bởi vì anh hùng trên thế gian phần lớn đều như thế.

Đáng thương nhất chính là rõ ràng cầm không lên, nhưng lại giả vờ như buông xuống được; hoặc là rõ ràng không buông được, nhưng vẫn nói là đã buông xuống, lừa mình dối người, thực ra ngoại trừ bản thân thì còn gạt được ai?

Cho nên nói, cầm lên được, buông xuống được, tình nghĩa quá quan trọng tự nhiên.

Chú thích:

(1) “Ăn không hết gói lại mang đi”, nghĩa là gây ra chuyện thì phải tự mình gánh chịu.

“Mũi dính đầy tro, trán dính đầy máu”, nghĩa là muốn có kết quả tốt nhưng cuối cùng lại bị bẽ mặt.

18. Chương 18: Cực Yêu Cực hận

Thái Kinh không có uy thế quá đáng sợ.

Cho dù có, đối với loại người thân kinh bách chiến như Diệp Vân Diệt, cũng chẳng có gì đáng sợ.

Thái Kinh cũng không có quan uy gì.

Uy thế nhà quan, phần nhiều là do quan viên trung cấp và hạ cấp thích khoe khoang. Một người làm quan đến mức đủ cao đủ lớn, người thay hấn khoe khoang uy thế lại là thuộc hạ. Bản thân hấn nếu như đủ sáng suốt, đa phần chỉ cố tỏ ra gần gũi thân thiết.

Thái Kinh thậm chí chẳng cần cố gắng xây dựng uy thế gì.

Bởi vì hấn đã không cần.

Với uy danh hiện giờ của hấn, có ai không biết? Có ai không kính? Có ai không sợ? Hấn đã không cần dọa người, bởi vì quyền lực và địa vị của hấn đã đủ dọa người rồi.

Cũng vì vậy, cho nên càng ẩn giấu chân tướng, càng khiến người khác không biết nội tình, càng đáng kinh đáng sợ.

Diệp Vân Diệt chính là sợ điều này.

Hấn không biết Thái Kinh là người như thế nào, thích cái gì? Không thích cái gì? Hấn vẫn luôn suy nghĩ chuyện này, như vậy mới càng đáng sợ.

Thái Kinh lại rất ôn hòa.

Hấn nói:

- Người đừng khấn trương, ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện đi!

Diệp Vân Diệt muốn tự nhiên một chút, nhưng toàn thân lại càng căng thẳng:

- Thái sư tìm tôi đến có chuyện gì?

Thái Kinh dứt khoát nói:

- Ta rất bận, cũng không nói lòng vòng nữa. Ta biết ngươi rất có bản lĩnh, quyền pháp rất in, đúng không?

Khuôn mặt Diệp Vân Diệt nóng lên, khàn giọng nói:

- Tôi... dưới trướng thái sư cao thủ như mây, tôi không coi vào đâu cả.

Thái Kinh cười:

- Nếu như người không coi vào đầu, vậy không có ai coi vào đầu nữa. Ta muốn trọng dụng người, không biết Diệp gia có cao kiến gì không?

Lần này Diệp Vân Diệt chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên, nói khàn khàn:

- Tôi nguyện trung thành với tướng gia!

- Tốt!

Thái Kinh chậm rãi nói:

- Bởi vì ta đặc cách đề bạt người, chỉ sợ người khác tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng so bì. Ta nghe nói “Thất Thủ quyền” của người thiên hạ vô song, người hãy cho ta xem thử một chút, để ta dễ giao phó trước mặt mọi người, trong lòng những người khác cũng thoải mái hơn một chút, được chứ?

Diệp Thần Du chỉ mong có một ngày từ vô lâm đi vào quan trường, đối với hắn thì đây mới là chính đạo. Hiện giờ được tướng gia khen ngợi, hắn chỉ mong sao tận trung cống hiến, đền đáp vất vả, càng muốn chứng tỏ thực lực, giành được thái sư tin tưởng coi trọng.

Hắn lập tức nghiêm mặt hỏi:

- Thái sư muốn tôi xuất thủ ra sao?

Thái Kinh dường như cũng bị giọng nói kiên quyết của hắn làm giật mình, sau đó cũng không cảm thấy kỳ quái, cười nói:

- Trước tiên người không cần khẩn trương.

Tiếp đó hỏi:

- Người biết Vương Tiểu Thạch không?

Diệp Vân Diệt nói:

- Biết.

Thái Kinh nói:

- Người chưa từng gặp người này đúng không?

Diệp Vân Diệt đáp:

- Chưa từng gặp.

Thái Kinh lại hỏi:

- Ấn tượng của người đối với hắn thế nào?

Diệp Vân Diệt đáp:

- Xấu.

Thái Kinh hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì hắn đối nghịch với thái sư, như vậy là hắn không đúng.

Thái Kinh cười lên.

- Chúng ta không nói chuyện này. Nếu như ta muốn người giết Vương Tiểu Thạch, người sẽ làm gì?

- Giết.

- Giết như thế nào?

- Dùng tất cả phương pháp có thể giết để giết chết hắn.

- Người có sợ hắn không?

- Sợ hấn à?

Diệp Vân Diệt lập tức tức giận.

- Được, ta xem như ngươi không sợ hấn.

Thái Kinh nghiêm túc nói:

- Nếu thật sự không sợ, ta muốn ngươi giết hấn ngay bây giờ, ngươi chuẩn bị xong chưa?

- Tôi lúc nào cũng có thể thu hồn Vương Tiểu Thạch!

- Vậy nếu hiện giờ hấn ở đây thì sao?

- Cái... gì? Hấn ở đây?

- Đúng, nếu như hấn ở đây, ngươi có giết được hấn không?

- Hấn ở đâu? Ra đây! Ta muốn giết hấn!

- Được, nếu như ngươi biết hấn ở đây, ngươi phải chọn một người có thể là Vương Tiểu Thạch nhất trong số những người này, tóm hấn ra, hơn nữa thử xem ngươi có giết được hấn hay không!

Thái Kinh liếc nhìn tên đại hán trung niên tính tình nóng nảy này.

Diệp Thần Du lập tức toàn thân căng thẳng, hấn chỉ hận không thể lập tức thành tâm cống hiến, dốc sức phục vụ cho người khen ngợi quyền cao vọng trọng trước mắt.

- Ai là Vương Tiểu Thạch? Đi ra, ta giết ngươi!

Chợt thấy một người bước ra, nói:

- Ta đây.

Diệp Vân Diệt chậm rãi xoay người, trông thấy một người mặc áo bào lam, mặt rất đỏ, mắt rất hí, mũi rất cao, mày bạc như lửa, tóc rất dài.

Trên tay hấn ôm một thanh đao.

Một thanh đao rất dài rất dài rất dài rất dài.

Người này còn ngáp dài.

Lúc hấn ngáp gây cho người ta một loại cảm giác rất an tĩnh, không biết lúc hấn hắt hơi có phải cũng như vậy hay không?

Diệp Vân Diệt lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là Vương Tiểu Thạch?

Người an tĩnh kia an an tĩnh tĩnh gật đầu một cái.

Thần Du Gia Gia hét lớn:

- Ăn một quyền của ta!

Người an tĩnh này cũng đáp lại:

- Xem đao!

Hai người mỗi người phát một chiêu, chợt phân chợt hợp.

Bọn họ giao thủ một chiêu, chỉ một chiêu.

Nhưng một chiêu này lại có rất nhiều biến hóa.

Người xem không hiểu, giống như một tên tổng quản trong biệt thự là “Sơn Cầu” Tôn Thu Bì, liền cảm thấy rất thất vọng.

Tại sao vậy? Nghe nói Nhất Gia là ngự tiền đệ nhị cao thủ, chỉ chém một đao như vậy, hơn nữa một đao kia còn yếu ớt, viễn vông, thậm chí không hề có đao phong sát khí.

Một đao này, nhìn quả thật hoà nhã tiêu điều, phụ họa nhiều hơn là đả thương người.

Nghe nói người này chính là một trong sáu đại cao thủ đương thời, cũng là đệ nhất quyền thủ đương thế, một quyền kia dĩ nhiên kinh động lòng người. Nhưng chỉ công một quyền như vậy, lại sấm lớn mưa nhỏ, mây tan mưa hết, một quyền đó đã không biết đánh tới đâu rồi.

Chỉ thấy một đao kia của Nhất Gia chém vào trên nắm tay của Thần Du Gia Gia, sau đó thu quyền, thu đao, tất cả giống như mưa rơi cát cui, không có đoạn sau.

Hả.

Đây là quyền gì?

Đây rốt cuộc là đao gì?

Người xem hiểu được một chút, giống như thủ lĩnh Đỉnh phái Khuất Hoàn, lại nhìn thấy nửa vờ.

Hắn biết rõ chỉ giao thủ một chiêu.

Nhưng hắn lơ mơ phát giác, trong đó dường như có rất nhiều thức, hơn nữa còn có nhiều loại biến hóa.

Có điều hắn lại không thấy rõ bất cứ biến hóa nào.

Thứ duy nhất mà hắn nhìn rõ hơn Tôn Thu Bì, đó là một đao kia không phải chém vào trên nắm tay, mà là một quyền kia đánh thẳng vào trên sống đao.

Sau đó đao và quyền đều biến mất.

Không biết vì sao, Khuất Hoàn bỗng cảm thấy một loại tình yêu kịch liệt, lại vượt quá quy củ, đột nhiên sinh ra cảm giác ái mộ đối với Thái Hoàn trước giờ vốn gian xảo ngang ngược, quyền rũ khả ái, lúc này trên mặt đang hiện lên vẻ hốt hoảng.

Đồng thời hắn lại cảm giác được một sự thù hận mãnh liệt, không biết từ nơi nào kích thích ra, khiến cho sống lưng của hắn cảm thấy tê dại một trận, thậm chí ngay cả da cũng nổi da gà vì phát lạnh.

Tại sao lại có tình yêu đột ngột này?

Sự thù hận này từ đâu tới?

Người xem hiểu, giống như Thiên Hạ Đệ Thất, chỉ thoáng nhìn đã tương đối rung động, vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì lần giao thủ này tuy chỉ có một chiêu, nhưng đã cực hận cực yêu.

Thiên Hạ Đệ Thất từng học được “Cửu Cực chương” từ Nguyên Thập Tam Hạng. Bởi vì đây là tuyệt kỹ mà Nguyên Thập Tam Hạng chỉ truyền con cái không truyền đồ đệ, do đó năm xưa ở Phát đảng Hoa phủ, hắn vì đối kháng với “Nhân kiếm” của Vương Tiểu Thạch nên đã thi triển loại chương pháp này, cũng khiến cho Vương Tiểu Thạch cùng một môn phái ngạc nhiên nghi hoặc.

Đó là một loại chương pháp cực thù, mỗi chương thi triển giống như thù sâu hận lớn, tuyệt đối không chừa đường lui, càng không chừa người sống.

Hắn còn có một loại tuyệt kỹ khác do mình ngộ ra, đó là “Sâu Cực quyền”.

Đó là bước tiếp theo của “Cửu Cực chương”, mỗi quyền đánh ra sâu kinh, giống như nhất giang xuân thủy (ưu sâu) tràn về bốn hướng đông nam tây bắc, chìm chết kẻ địch mới thôi.

Có điều, hiện giờ hắn lại chỉ có thể nhìn mà cảm thán.

Bởi vì trong một đao kia có bảy biến hóa, trong một quyền kia lại bao hàm mười một thức, nhưng mỗi thức mỗi biến đều là cực yêu, cũng cực hận.

Biến hóa chiêu thức không hề đặc biệt, nhưng tình yêu và thù hận ẩn chứa, tiết lộ, tỏa ra, phát ra trong một đao một quyền này, mới làm người ta rung động, không thể ngăn cản.

Yêu đến lúc điên đủ để giết người.

Hắn sâu không sợ.

Mặc dù Thiên Hạ Đệ Thất tinh thông “Cừu Cực chưởng”, sở trường “Sâu Cực quyền”, nhưng hắn lại không phải là một người yêu ghét rõ ràng.

Thậm chí có thể nói, hắn không có yêu ghét gì đặc biệt, cũng không hề ân oán phân minh.

Hắn là một người rất có bản lĩnh.

Bản lĩnh của hắn là giết người.

Hắn muốn giết người, nhất định sẽ giết được.

Hắn cũng là một người rất có tài hoa.

Tài hoa của hắn là học võ.

Hắn có thể nhanh chóng học được một loại võ công, hơn nữa hoàn toàn có thể biến nó thành tuyệt kỹ độc môn của mình.

Điểm này không phải người người đều có thể làm được.

Rất nhiều người chỉ có thể làm người trong võ lâm, không thể nổi bật, chủ yếu là vì chỉ biết bắt chước, dừng lại ở mô phỏng (thậm chí chỉ biết sao chép), mà không thể đổi cũ thành mới, tự thành một phái, do đó nhiều nhất chỉ có thể trở thành cao thủ, tuyệt đối không thể tiến vào tông sư. Đáng tiếc có quá nhiều người và đa số người đều không tự mình biết mình, nếu không chỉ sợ chẳng mấy ai dám đi lại trong võ lâm nữa.

Thiên Hạ Đệ Thất thì không.

Hắn chăm chỉ, biết tiếp thu, giỏi lĩnh ngộ.

Võ công, chiêu thức và phương pháp giết người của hắn, hoàn toàn có phong cách của riêng mình.

Cho nên võ công của hắn rất cao, lực sát thương của hắn rất lớn, phong cách của hắn rất mãnh liệt.

Nhưng hắn cũng không phải một người rất có cách thức.

“Rất có cách thức”, bốn chữ này bình thường là chỉ những chuyện cần thiết trong cuộc sống, trong hiện thực.

Những chuyện này rất quan trọng, nhưng đối với rất nhiều tài tử, giai nhân, nhân sĩ đầy bụng kinh luân và đại sư võ nghệ cao cường, lại là một vấn đề lớn nghĩ mãi không ra.

Thế nhưng, chỉ cần không giải quyết được những chuyện trong cuộc sống thực tế này, người có bản lĩnh và tài học bằng trời cũng không hữu dụng.

Bởi vì sẽ không có ai dùng người.

Nếu không có ai dùng người, người sẽ bị ném vào một góc tối tăm mờ mịt, nổi mốc, sinh gỉ, ăn mòn, cuối cùng sẽ trở thành phế vật.

Nhân sĩ có tài sợ nhất chính là chuyện này.

Là Bá Lạc (1) sợ không có thiên lý mã.

Nhưng thiên lý mã càng sợ không có Bá Lạc.

Bá Lạc không tìm được thiên lý mã, còn có thể tìm bách lý mã và ngựa thứ tuyền khác. Thiên lý mã không có Bá Lạc, đời này chỉ có thể kéo xe củi, thồ xe rác, vĩnh kiếp bất phục.

Giết người không thể qua cả đời.

Cho nên hắn cần Nguyên Thập Tam Hạn.

Chỉ Nguyên Thập Tam Hạn mới có thể chỉ đạo võ công của hắn tiếp tục tiến bộ.

Nhưng hắn càng cần Thái Kinh.

Chỉ Thái Kinh mới có thể khiến hần không lo cơm áo, được hưởng quan lộc danh vị. Chỉ cần dùng tài năng của hần làm việc cho Thái Kinh, như vậy hần có thể muốn gì được nấy, không cần phải nếm quá nhiều tang thương trong giang hồ, trải qua phong ba hiểm ác không cần thiết trong võ lâm.

Ai không thích hưởng thụ?

Ai cũng từng có lúc hoang mang, dù là nhân sĩ tài trí tuyệt thế, cũng phải tin tưởng một số chuyện, u mê không tỉnh ngộ, hoặc tín nhiệm một số người, tận trung đến cùng.

Ngay cả nhân tài tuyệt thế như đám người Vương An Thạch, Tư Mã Quang, Gia Cát Lượng cũng vậy, bảo người phạm làm sao có thể không câu nệ thế tục? Cho dù là thế ngoại cao nhân có thể từ bỏ tất cả, cũng khó tránh khỏi tin phật bái thần, có người nào chưa từng mê hoặc hoài nghi đối với sống chết ly hợp, làm hay không làm?

Ai cũng hi vọng trong tâm linh có một nơi nương tựa.

Thiên Hạ Đệ Thất cũng không ngoại lệ.

Tuy hần học cừu chương sàu quyền, nhưng trước giờ hần lại hờ hững, thực ra là càng lãnh khốc, vì vậy không thể xem là quá thù, quá sâu.

Nhưng Diệp Thần Du và Nhất Gia lại khác.

Bọn họ vừa xuất chiêu đã đại yêu đại hận.

Chỉ có người đại hận đại yêu mới có thể thi triển ra loại chiêu thức cực yêu cực hận này.

Mặc dù một chiêu này đã triệt tiêu lẫn nhau, nhưng đối với Thiên Hạ Đệ Thất đã tạo thành không ít rung động.

Lại không biết cách nhìn của Thái Kinh thế nào?

Rốt cuộc Thái Kinh có thể nhìn ra hay không?

Thái Kinh vuốt râu, búng đầu ngón út, đôi mắt hẹp khép rồi lại trừng, trừng rồi lại khép, chậm rãi nói:

- Ai da, các người giao thủ nhanh như vậy, làm sao ta thấy kịp được!

Hần còn hỏi:

- Người nào thắng vậy?

Lại hỏi Diệp Vân Diệt:

- Người thắng sao?

Lại hỏi Nhất Gia:

- Người cũng không thua chứ?

Sau đó hần an ủi Diệp Thần Du vẫn còn đang vung kiếm giương nỏ:

- Người đừng tin là thật, ta chỉ thử người một chút thôi. Hần là ngự tiền nhất đẳng đối đao hộ vệ đại thống lĩnh Nhất Gia, không phải là Vương Tiểu Thạch. Nếu hai người các người đều không bị thương, đại khái là công lực tương đương. Vậy thì tốt, ta quyết định đề bạt người ở bên cạnh ta chờ lệnh, phong làm kinh đô phụng thiên hữu hộ mệnh thiếu bảo, ý của người thế nào?

Ngay cả Thiên Hạ Đệ Thất nhất thời cũng đoán không ra, tướng gia này rốt cuộc có thể nhìn thấu một chiêu kia hay không? Có thể nhìn hiểu một chiêu kia hay không? Rốt cuộc Thái Kinh muốn một chiêu nào? Có phải hần cũng đang thi triển một chiêu vô chiêu với đám người Nhất Gia, Thần Du hay không?

Diệp Vân Diệt kinh ngạc vui mừng, nhưng vẫn không cam lòng hỏi:

- Như vậy, ai là tả kinh đô phụng thiên hộ mệnh thiếu bảo? Hần à?

Hần cầm gậy bắt bình nhìn chằm chằm vào Nhất Gia đang mỉm cười chấp tay trở lui.

- Không phải.

Thái Kinh vội giải thích:

- Nhất Gia là đại tài chỉ có thánh thượng mới dùng được. Thiếu niên xuất anh hùng, ta muốn nói đến Văn tiên sinh, người ta gọi là “Thiên Hạ Đệ Thất”...

Nói xong, hần bỗng cười lên:

- Hần là Thiên Hạ Đệ Thất. Có điều sáu người phía trước không chết thì cũng thoái ẩn, vị trí thứ bảy này của hần cũng chẳng khác gì thiên hạ đệ nhất. Có hần ở đây, có người ở đây, cho dù lá gan của Vương Tiểu Thạch lớn bằng trời cũng không dám đến.

Diệp Vân Diệt vừa nghe, liền tròn mắt nhìn Thiên Hạ Đệ Thất.

Trên gương mặt luôn lạnh đến phát rét của Thiên Hạ Đệ Thất, lúc này cũng thoáng hiện lên vẻ không vui.

Chủ yếu là vì, hần không ngờ Thái Kinh vào lúc này nơi này lại công bố họ gốc của hần.

Trước giờ rất ít người biết tên họ ban đầu của hần, hần cũng rất ít khi để người ta biết, hơn nữa càng ít khi để cho người biết hần là ai có thể sống sót.

Hình dáng của hần tiêu tụy gầy còm, thoát nhìn còn lớn hơn mười năm tám năm so với tuổi tác thực tế.

Những người ở đây biết võ công sâu không lường được và uy danh chiến thì phải giết của Thiên Hạ Đệ Thất, đều cảm thấy hơi bất ngờ.

Càng bất ngờ hơn, lại có người tiếp lời Thái Kinh, nói một câu:

- Người sai rồi, Vương Tiểu Thạch dám đến, hần đã đến rồi.

Một câu này, quả thật khiến cho người ta giật mình.

Dọa cho những người có mặt đều phải giật mình.

Đá ở đây, mỗi lửa vĩnh viễn không dập tắt.

Nói chuyện thì phải phát ra âm thanh, cho nên vừa lên tiếng sẽ tiết lộ hần đang ở đâu.

Người nói chuyện đang ở trong phòng.

Hơn nữa còn ở ngay phía sau Lê Tĩnh Đường.

Đối với thủ lĩnh Thác phái Lê Tĩnh Đường, đâu chỉ là giật mình một cái, quả là giật mình bảy tám cái.

Làm sao thuộc hạ do mình dẫn vào, lại có người nói ra những lời này!

Nhưng trong nháy mắt đó hần cũng nhận ra, người này không phải do hần mang đến.

Hần chỉ mang đến hai tên thủ hạ.

Người này là ở trước cửa biệt thự Biệt Dã dẫn hần vào bên trong.

Do đó, đây hần là người của phủ tướng gia, ít nhất hần vẫn luôn cho rằng đó là người trong tướng phủ.

Nhưng mà, đã là thủ hạ của Thái Kinh, tại sao lại nói ra những lời này?

Những người khác lại không nghĩ như vậy.

Bọn họ đều rất kinh ngạc, kể cả người thật sự dẫn bọn họ vào biệt thự là tổng quản Tôn Thu Bì cũng ngạc nhiên thâm nghĩ.

Chỉ là một thủ hạ do thủ lĩnh Thác phái dẫn đến, lại dám nói ra những lời này!

Người nọ vừa dứt lời, Nhất Gia đã phi thân đến trước người.

Tay của Nhất Gia ấn lên trường đao.

Hần sử dụng trường đao, lại lướt đến bên cạnh kẻ địch.

Thân pháp của hấn mạnh mẽ giống như hình dáng thanh đao, nhưng lại hoàn toàn khác biệt với đao ý ôn nhu chậm rãi của hấn.

Giọng nói của hấn càng sắc bén:

- Người là ai? Người có quan hệ gì với Vương Tiểu Thạch?

- Ta họ Lương, gọi là A Ngưu.

Tên hấn tử gây ồm cầm nhọn, cặp mắt lồi ra kia trả lời một cách không hề sợ hãi.

- Người người đều biết ta là huynh đệ của Vương Tiểu Thạch.

- Người nói Vương Tiểu Thạch đã đến? Hấn ở đâu?

Lương A Ngưu kiêu ngạo cười lên, tiếng cười vừa chua vừa the thé, rất chói tai khó nghe.

Hấn chỉ tròng khước mắt, nói:

- Không phải sao? Đá ở đây, mỗi lửa vĩnh viễn không dập tắt. Huống hồ Vương Tiểu Thạch vẫn luôn có mặt.

“Vương Tiểu Thạch vẫn luôn có mặt”... ở đâu? Kinh thành? Pháp trường? Nơi này?

Hay là vẫn luôn ở sâu trong lòng mỗi người tin vào hai chữ “hiệp nghĩa”?

Người thì sao?

Người có tin trên thế gian vẫn có con người tên là “Vương Tiểu Thạch” này không? Hoặc là “Vương Tiểu Thạch” vẫn luôn ở trong lòng người, thậm chí người chính là “Vương Tiểu Thạch”.

Lương A Ngưu dùng đôi mắt trâu của hấn đảo qua, mọi người lập tức quay đầu, nhưng đã muộn.

Thái Hoàn hét lên một tiếng.

Một bóng người thanh tú nhỏ nhắn đã đến sau lưng Thái Hoàn, một tay tóm lấy năm yếu huyệt sau lưng nàng, một tay khác cầm kiếm đặt ngang trên cổ nàng.

Thiên Hạ Đệ Thất vừa phát hiện không ổn, lập tức vọt ra, nhưng vẫn chậm một bước. Mục tiêu của hấn là Vương Tiểu Thạch, lúc này lại đột nhiên xuất hiện một nữ nhân, đợi đến lúc hấn ra tay thì Thái Hoàn đã bị khống chế.

Đó là hòn ngọc quý trên tay tướng gia.

Thiên Hạ Đệ Thất đương nhiên không dám làm càn.

Mọi người đều kinh hãi.

Thái Kinh sau khi giật mình, ngược lại cảm thấy yên tâm.

Hấn chỉ sợ Vương Tiểu Thạch.

Hấn chỉ sợ Vương Tiểu Thạch thật sự đã đến.

Hiện tại người tới đương nhiên không phải Vương Tiểu Thạch.

Mặc dù người tới đã bắt được con gái của hấn, nhưng dù nói thế nào, bắt được con gái của hấn vẫn tốt hơn gấp trăm lần so với bắt được hấn. Huống hồ hấn không chỉ có một đứa con gái, rốt cuộc hấn có bao nhiêu đứa con gái, chính hấn cũng không biết rõ lắm, giống như gia tài của hấn vậy. Hấn là người sở hữu càng nhiều thì càng muốn được nhiều hơn.

Đối với loại người như Thái Kinh, quả thật là như vậy.

Cho nên hấn cười lạnh nói:

- Không ngờ Vương Tiểu Thạch lại là một nữ nhân.

Vương Tiểu Thạch đương nhiên không phải nữ nhân.

Cô gái này là một trong những vũ công vừa rồi uyển chuyển nhảy múa, hơn nữa còn là người nhảy giỏi nhất. Thái Kinh đã sớm chú ý đến nàng, vốn đang định hôm nay sau khi dụ Vương Tiểu Thạch đến pháp trường giết chết, làm tan rã Phong Vũ lâu, vừa lúc có thể thoải mái một chút, bảo nàng ở lại đùa bốn vui vẻ với mình một phen.

May mà không có.

Cô gái mày nhỏ mắt nhỏ kia cười lên:

- Ta đương nhiên không phải là Vương Tiểu Thạch...

Lại nghe có người nói:

- Nhưng ta thì phải.

Nói như đinh đóng cột, không có đường lui.

Chẳng lẽ Vương Tiểu Thạch thật sự đã đến biệt thự Biệt Dã, biệt phủ của đương kim thừa tướng Thái Kinh?

Đã đến. Không chỉ đã đến, hơn nữa còn đang ở sau người Khuất Hoàn của Đĩnh phái, dùng một cung ba tên, nỗ kéo căng, nhắm vào một người.

Đương nhiên là đương kim tể tướng.

Thái Kinh!

Lần này, chẳng những người người đều mất tiên cơ, liên tục xuất hiện ba kẻ địch, khiến cho những người ở đây nhất thời không kịp trở tay, ngay cả Thái Kinh cáo già cũng biến sắc.

Lần này, hắn đã chính thức đối mặt với lực sát thương và tính uy hiếp của Vương Tiểu Thạch (kỳ hiệp luôn gây cho người khác cảm giác bình dị gần gũi giống như một “đứa trẻ lớn”).

Ba mũi tên, đầu tên phát ra kim quang yêu dị, nhắm vào trán, cổ họng và ngực của hắn.

Thái Kinh chỉ cảm thấy khuôn mặt rét căm, cổ họng ngứa ngáy, lồng ngực nóng lên.

Hơn nữa chớp mũi đã bắt đầu đổ mồ hôi, trong miệng đã cảm thấy khô khốc.

Mà vào lúc này, Nhất Gia đang muốn xông đến kiềm chế Lương A Ngưu, Thiên Hạ Đệ Thất đang muốn giải cứu Thái Hoàn bị rơi vào tay Hà Tiểu Hà, ngược lại khiến cho Vương Tiểu Thạch chiếm được tiên cơ, một cung ba tên nhắm chuẩn vào Thái Kinh.

Nhưng vẫn có ngoại lệ.

Ít nhất vẫn còn một người ngoại lệ.

“Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt.

Thiên Hạ Đệ Thất phải cứu Thái Hoàn, Nhất Gia muốn khống chế Lương A Ngưu, chỉ có Diệp Thần Du đã lên đến sau lưng Vương Tiểu Thạch, cách nhau chỉ khoảng một cánh tay, hít hơi, muốn đánh ra một quyền.

Vương Tiểu Thạch lập tức nói:

- Người còn cử động, tên của ta sẽ bắn ra.

Thái Kinh lập tức hô:

- Đừng động!

Động tác của Diệp Thần Du lập tức ngừng lại.

Điều này khiến cho gương mặt, nắm tay, cằm và tám đường gân xanh vừa to vừa dài trên huyệt thái dương trái phải của hắn đồng loạt xuất hiện, gồ lên và lộ ra.

Thái Kinh nhìn vào người đang kéo căng nỗ, đứng cách hắn mười một thước:

- Quả thật là Vương Tiểu Thạch?

Vương Tiểu Thạch đã dịch dung, nhưng đôi mắt đa tình, khí thế vương giả và phong thái hiệp giả lúc giở tay nhấc chân, không ai có thể mô phỏng được.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Là ta.

Thái Kinh quay sang hỏi Khuất Hoàn:

- Vương Tiểu Thạch sao lại trở thành thủ hạ của ngươi?

Khuất Hoàn mồ hôi chảy ròng ròng.

Hắn cũng không biết tại sao lại như vậy. Hắn còn tưởng rằng đây là người của biệt thự Biệt Dã, được phái ra dẫn đường cho hắn.

Đồng dạng, Lê Tĩnh Đường cũng không hiểu. Ngay cả Thái Hoàn cũng chớp đôi mắt híp, dường như không thể lý giải vì sao trong đám vũ công do nàng một tay huấn luyện, lại có gián điệp lén vào như thế.

Cũng vì không hiểu, cho nên mới bị những người này trà trộn vào.

Cũng vì không thể lý giải, do đó mới bị Lương A Ngưu vừa xuất hiện đã làm Nhất Gia phân tâm, Hà Tiểu Hà làm Thiên Hạ Đệ Thất phân thần.

Nhưng những chuyện này đều không làm Thần Du Gia Gia thất thủ.

Hắn đã đến gần sát Vương Tiểu Thạch.

Chỉ cách một quyền.

Thủ thế đợi phát.

Chỉ chờ hiệu lệnh.

Lần này Thái Kinh ngưng mắt nhìn mũi tên lập lòe kim quang, mồ hôi trên trán dường như cũng lấp lánh kim quang.

- Thái Dương thần tiên?

Vương Tiểu Thạch trầm tĩnh nói:

- Ta đoạt được từ chỗ Gia Cát tiên sinh, y còn bị ta gây thương tích.

Đến lúc này Thái Kinh vẫn còn cười được:

- Bị thương và không bị thương, còn thật khó nói được ngay. Lần trước ta muốn ngươi giết hắn, hắn không chết, ta lại giả vờ bị thương, mượn chuyện này bả tẩu lên thánh thượng. Lần này ngươi tới giết ta, lại đến phiên hắn bị thương, hơn nữa đã sớm diễn một vở kịch hay trước mặt hoàng thượng, nắm lấy cái lý, các ngươi quả là một đôi đặc sắc.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cái này gọi là có qua có lại mới toại lòng nhau, cũng như thế. Có điều Thái Dương thần tiên này lại là thứ thiệt, chắc chắn là thật.

Thái Kinh vẫn nhìn kỹ một nỗ ba tên kia, nghiêm nghị nói:

- Ta nhìn ra được. Khó trách năm đó Nguyên Thập Tam Hạng từng nói, giả sử hắn luyện thành “Thương Tâm tiểu tiên”, lại có được Xạ Nhật thần cung và Truy Nhật thần tiên, hắn đã sớm là thiên hạ vô địch rồi. Ta biết ngươi đã lấy được Sơn Tự kinh, nhưng không biết Vô Mộng Nữ có truyền “Nhấn Nhục thần công” cho ngươi hay không? Cũng không biết “Thương Tâm tiên pháp” của ngươi đã luyện thành hay chưa?

Vương Tiểu Thạch nhếch môi cười:

- Ngươi nói sao?

Thái Kinh dùng đầu lưỡi liếm liếm môi khô:

- Tiễn pháp của người thành hay chưa, ta không biết được... có điều đá của người, ta đã thử qua.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Chúng ta đúng là bạn cũ.

- Đúng.

Thái Kinh nói:

- Chúng ta là bạn cũ... người làm như vậy, không phải quá mạo hiểm rồi sao? Nếu như người một phát bắn không trúng ta, “Thất Thủ quyền” của Diệp Thần Gia sẽ lập tức đánh vào sau lưng người. Lại nói, cho dù người giết chết ta, người cho rằng có thể rời khỏi biệt thự Biệt Dã sao?

Câu trả lời của Vương Tiểu Thạch rất đơn giản:

- Không thể.

- Nếu đã không thể.

Thái Kinh định khuyên:

- Sao không bỏ cung và tên của người xuống?

Vương Tiểu Thạch lập tức lắc đầu.

Hắn có thể cảm giác được sát khí sau lưng hắn đột nhiên tăng lên. Nếu phần lưng của hắn là do rất nhiều sinh mệnh nhỏ tạo thành xương thịt, vậy thì nơi ấy đã tử thương la liệt.

Nhưng hắn vẫn tiếp lời:

- Ta đến đây là muốn người đáp ứng một chuyện.

Thái Kinh cười khan nói:

- Người dùng phương thức này tới đàm phán với ta... chẳng phải là... rất không quang vinh sao?

- Nói sinh tử tiền lùi với loại người như người.

Bàn tay Vương Tiểu Thạch vững như tảng đá, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào đại nhân vật trong cả nước chỉ dưới một người (cũng không hẳn) mà trên vạn người (đâu chỉ) này, giọng nói cũng rất kiên quyết:

- Khó tránh khỏi, phải dùng một vài thủ đoạn phi thường...

Sau lưng hắn đột nhiên vang lên một giọng nói khàn khàn nóng nảy:

- Đây là thủ đoạn hèn hạ.

- Không.

Vương Tiểu Thạch lập tức đính chính:

- Đây chỉ là thủ đoạn sấm sét. Người phi thường làm chuyện phi thường đối phó với kẻ địch phi thường dĩ nhiên phải dùng thủ đoạn phi thường.

Chú thích:

(1) Bá Lạc là người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Lạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể.

19. Chương 19: Bất Động Như Núi

Vương Tiểu Thạch vẫn kéo căng nỏ, lấp tên, nhắm ngay vào Thái Kinh.

Đây là lần thứ hai hắn và Thái Kinh gặp mặt.

Không, là đối diện.

Cả người hắn đều bất động như núi.

Nhưng đó là núi lửa đang hoạt động, một ngọn núi tùy thời có thể nổ tung, không thể cứu vãn.

Thái Kinh nhìn qua người của Vương Tiểu Thạch, nhìn cung trên tay đối phương, nhìn chăm chú vào mũi tên trên cung, chân của hắn cảm thấy phát lạnh, da đầu cũng bắt đầu tê dại.

Hắn còn cảm thấy hô hấp rất gấp rút, ngực rất khó chịu, rất không thoải mái.

Có thể là do uống rượu? Nguyên nhân đáng sợ nhất cũng trực tiếp nhất, đó là hắn phải đối mặt với ba mũi tên ở trong phòng cũng lập lòe phát sáng, tùy thời có thể đâm vào trong ngực hắn.

Đây là thứ mà ngay cả “nguyên soái” (Nguyên Thập Tam Hạng) cũng không muốn, không dám, không nguyện ý đối mặt.

Hắn bắt đầu cảm thấy không cười nổi.

Nhưng lúc này nhất định phải cười.

Cười, mới không để cho người khác biết được hư thật của hắn.

Cho nên trên mặt hắn vẫn nặn ra nụ cười, nhưng nụ cười này lại rất thiếu tự tin.

Hắn cũng cảm thấy nụ cười của mình nhất định rất miễn cưỡng, cho nên hắn lập tức nói chuyện.

Nói chuyện, có đôi khi là sự che giấu tốt nhất. Trầm mặc và nói chuyện, bình thường đều là hai thái cực của che giấu.

- Người giương cung lấp tên như vậy, không thấy mệt sao?

Câu trả lời của Vương Tiểu Thạch chỉ có một chữ, nhưng càng làm hắn kinh tâm hơn so với ngàn lời vạn chữ:

- Mệt.

Bởi vì hốt hoảng, cho nên hắn lại chủ động khuyên nhủ:

- Nếu mệt mỗi, sao không bỏ xuống? Một khi bỏ xuống, người sẽ không còn là kẻ địch của ta, mà là bằng hữu của ta. Quan cao, lộc lớn, quyền lực, danh vị, tiền bạc của ta đều không thiếu người. Huống hồ nhân tài như người, ta còn cầu như khát nước. Bỏ xuống đi!

Vương Tiểu Thạch bình tĩnh nói:

- Ta mệt, nhưng ta không bỏ được.

Thái Kinh thăm dò:

- Người chỉ cần bỏ xuống, ta bảo đảm nơi này không ai tổn thương người, mặc người tự do ra vào, bình bình an an, công danh phú quý tùy người lựa chọn.

Vương Tiểu Thạch thật thà nói:

- Không.

Thái Kinh kìm nén cơn giận:

- Vậy người muốn thế nào? Muốn cái gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta mạo hiểm như vậy, đương nhiên không phải muốn công danh phú quý, mà là muốn bằng hữu của ta được sống bình an tự tại.

Thái Kinh nói:

- Người muốn nói...

Vương Tiểu Thạch nói:

- Pháp trường, Phá Bản môn.

Thái Kinh nói:

- Người muốn bọn họ...

Vương Tiểu Thạch nói:

- Dừng công kích, bảo bọn họ trở về, giữ an toàn và tự do cho Phong Vũ lâu và nhân vật võ lâm kinh sư, thả Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu.

Thái Kinh nói:

- Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu là khâm phạm do hoàng thượng hạ chỉ xử tử, tuyệt đối không thể tùy tiện thả ra.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Mục đích lần này của người không phải là giết Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, mà là muốn phế bỏ tất cả thế lực bạch đạo võ lâm trong kinh thành, đồng thời hủy diệt thế lực hắc đạo đối kháng với người. Vấn đề là, tính mạng của người quan trọng, hay là hành động của người hôm nay quan trọng hơn? Người hãy tự mình suy nghĩ đi!

Thái Kinh cười lạnh:

- Người đang uy hiếp ta sao? Uống cho người là đại hiệp, còn làm thủ lĩnh đệ nhất bang hội Kim Phong Tế Vũ lâu trong kinh, lại dùng thủ đoạn đê hèn như vậy!

Vương Tiểu Thạch cười:

- Ta à? Đại hiệp, cảm ơn! Ta luôn là người dùng ác chế ác, dùng bạo thay bạo, dùng thiện đãi thiện, tương kế tựu kế. Đối phó với người, ta phải hèn hạ như người mới được.

Thái Kinh cảm khái thở dài nói:

- Vạn sơn bất hứa nhất Khê bôn, lan đặc Khê thanh nhật dạ huyền, đảo đặc tiền đầu sơn cước tận, đường tiền Khê thủy xuất tiền thôn (1). Vương Tiểu Thạch, chúng ta đề phòng người, chú ý người, kiềm chế người, nhưng rốt cuộc vẫn không cản được người.

Vương Tiểu Thạch nghe những lời này, cũng rất cảm động, buột miệng nói:

- Vào lúc này cảnh này, có cảm khái cảm ngộ này, quả không hổ đệ nhất nhân đương triều. Chỉ là đồng đạo nơi pháp trường và Phá Bản môn đang tràn ngập nguy cơ, ta cũng không thể chờ người nghĩ lâu.

Thái Kinh suy nghĩ sâu xa nói:

- Chuyện lớn như vậy, ta phải xin chỉ thị của hoàng thượng...

- Không.

Vương Tiểu Thạch cắt lời:

- Người quyết định được, cũng ngăn cản được. Nếu không, ta, mệt rồi...

Sau đó cặp mắt thâm thúy sáng ngời của hắn nhìn chăm chăm vào Thái Kinh, nói:

- Ta cũng là người, ta cũng sẽ mệt. Sau khi ta mệt, đành phải buông tay...

Thái Kinh nhìn chăm chú vào hắn, chỉ cảm thấy trái tim trầm xống.

(Tên của Vương Tiểu Thạch, hẳn tránh được không?)

(Công kích của Vương Tiểu Thạch, người trong tay hẳn có thể kiềm chế được không?)

(Uy lực của Thái Dương thần tiên mạnh đến đâu? “Thương Tâm tiểu tiên” của Vương Tiểu Thạch phối hợp với Truy Nhật thần tiên và Xạ Nhật thần nổ, lực sát thương lớn bao nhiêu?)

(Nghĩ đến hòn đá kia của Vương Tiểu Thạch, trái tim của hắn cũng phát lạnh.)

(Nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Vương Tiểu Thạch, tim của hắn lại đông thành băng.)

(Hắn có nên hạ lệnh ngừng phục kích hay không?)

(Nếu như hắn hạ lệnh dừng tất cả kế hoạch lại, Vương Tiểu Thạch liệu có giết hắn hay không?)

(Hắn có tránh được tên của Vương Tiểu Thạch hay không?)

Cung của Vương Tiểu Thạch kéo căng, tên còn chưa phát, nhưng “tâm tiên” đã phát ra.

Hắn đã “thương” tâm của nhất đại quyền tướng đương triều Thái Kinh.

Tín tâm (lòng tin).

(Nhưng bản thân Vương Tiểu Thạch thì sao?)

(Hắn có thật sự bình tĩnh như vậy hay không?)

(Trong vòng vây của những cường địch như Diệp Thần Du, Nhất Gia, Thiên Hạ Đệ Thất, cho dù Thái Kinh lập tức hạ lệnh ngừng phục kích nhân sĩ chính nghĩa vô lâm trong kinh, nhưng an nguy của chính hắn thì sao?)

(Hắn có thể sống sót rời khỏi đây sao?)

(Hay là, hắn vốn đã không định sống sót ra ngoài?)

Vương Tiểu Thạch vẫn giương cung lắp tên, nhắm vào Thái Kinh, tay và tên nhọn vững như tảng đá.

Người hắn bất động như núi.

Tâm của hắn thì sao? Cũng cứng như sắt đá sao?

Thái Kinh bày ra hai cái bẫy.

Hắn hạ lệnh giết Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu tại pháp trường là giả, chém đầu hai người tại Phá Bản môn lại rất chân thực.

Nhưng ý định của hắn là một lưới bắt hết thế lực vô lâm đối địch trong thành, để cho bọn họ (ít nhất cũng liên lụy đến tập đoàn Hữu Kiều) tàn sát lẫn nhau.

Có điều, dụng ý thực sự của hắn vẫn là thừa dịp này lập kế diệt trừ Vương Tiểu Thạch.

Thế nhưng, Vương Tiểu Thạch và đám cao thủ của Phong Vũ lâu, Thiên Cơ tổ, hai đảng Phát Mộng, Liên Vân trại lại tương kế tựu kế, chia thành hai nhóm nhân mã, phân biệt cứu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu tại Phá Bản môn và pháp trường.

Thực ra, chủ lực lớn nhất của bọn họ vẫn nằm ở Vương Tiểu Thạch.

Mọi người thu hút sự chú ý của Thái Kinh và cao thủ bên cạnh, Vương Tiểu Thạch thừa dịp này giết vào Hoàng Long, xông vào biệt thự Biệt Dã (nếu như Thái Kinh ở lại phủ tướng gia, cho dù Vương Tiểu Thạch có đại thần thông cũng không thể trà trộn vào được. Nhưng Thái Kinh muốn trực tiếp chỉ huy hành động lần này, nhất định phải trấn giữ tại biệt thự Biệt Dã ở gần pháp trường và Phá Bản môn. Cộng thêm Vương Tiểu Thạch trăm phương ngàn kế an bài, kết hợp với nội ứng do Gia Cát tiên sinh mai phục từ trước, Vương Tiểu Thạch, Lương A Ngưu, Hà Tiểu Hà đã thuận lợi len vào), trực tiếp khống chế Thái Kinh.

Còn lại, Vương Tiểu Thạch có hai con đường.

Thứ nhất là thừa cơ hội tốt này giết chết Thái Kinh.

Thứ hai là uy hiếp Thái Kinh thả Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, cũng miễn truy cứu định tội với quần hùng trong kinh thành.

Có điều đối với Vương Tiểu Thạch, hai con đường này đều không phải là “đường sống”.

Cho dù giết chết Thái Kinh, phải đối mặt với đám cường địch Nhất Gia, Diệp Thần Du, Thiên Hạ Đệ Thất liên thủ, Vương Tiểu Thạch quả thật không có cơ hội sống.

Cho dù Thái Kinh thả Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, nhưng có thể bỏ qua cho hắn sao?

Hắn đã cười lên lưng hổ.

Đối mặt với Thái Kinh, mà tính mạng của Thái Kinh đang nằm dưới mũi tên nhọn trong tay hắn, hắn không nhìn được toàn thân khẽ run lên vì kích động và kích thích.

Giết Thái Kinh, đây là một chuyện danh động thiên hạ.

Giết Thái tướng, đây là công đức phi thường.

Giết Thái Kinh, đây là một chuyện thay đổi lịch sử...

Có nên buông tay, bắn tên, giết chết tên quyền tướng Thái Kinh gây họa xã tắc, đảo điên thiên hạ này? Hay là nhẫn nhục chịu đựng, suy nghĩ vì đại cục, chỉ uy hiếp Thái Kinh thả Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, đồng thời miễn đi tội danh của các lộ anh hùng trong võ lâm, để kinh sư có một khoảng thời gian yên bình?

Người nói sao?

Chú thích:

Trích từ “Quế Nguyên Phô” của nhà thơ Dương Vạn Lý thời Nam Tống.

Tạm dịch: (fishscreen)

Dãy núi ngăn cản khe nước chảy

Khiến cho nước suối ồn ngày đêm

Chảy về phía trước nơi chân núi

Dòng nước đường đường đến trước thôn

Trong dãy núi có một khe suối, dãy núi ngăn cản nước trong khe không cho chảy về phía trước, khiến cho dòng nước giữa núi ngày đêm không ngừng náo động; nhưng rốt cuộc vẫn không ngăn được dòng nước, đến khi nó chảy đến nơi tận cùng của chân núi, tiếng nước ồn ào đã hoàn toàn biến thành dòng nước mạnh mẽ, vui vẻ thông suốt chảy đến trước thôn.

Người thời nay dùng bài thơ này để ví von không thể ngăn được trào lưu của thời đại, tất cả hành vi trái với trào lưu chẳng những không có tác dụng, hơn nữa chỉ tạo nên hỗn loạn quấy nhiễu mà thôi.

20. Chương 20: Ta Đã Chống Đỡ Hết Nỗi

Phương Ứng Khán nói:

- Ngài thật sự cho rằng chúng ta không nên ra tay giải quyết đám cuồng đồ này?

Mẽ Thương Khung híp mắt, dường như muốn cẩn thận suy cứu nguyên nhân vì sao người trẻ tuổi này ngày thường thâm trầm khó biết nội tình, nhưng hôm nay lại trở nên nóng nảy khó chịu, không kiềm chế được như vậy.

Do đó, hắn lại ung dung hỏi:

- Tình hình thế lực võ lâm kinh sư một hai chục năm trước, tiểu hầu gia luôn hiểu rõ như lòng bàn tay, chắc không cần ta kể lại chứ!

Phương Ứng Khán mỉm cười nói:

- Mê Thiên Thất Thánh minh? Kim Phong Tế Vũ lâu? Lục Phân Bán đường? Thế chân vạc chia ba của bọn họ đã hết thời rồi. Sau khi Quan Thất mất tích, Mê Thiên Thất Thánh chỉ tồn tại trên danh nghĩa. Lục Phân Bán đường tranh hùng đấu thắng với Kim Phong Tế Vũ lâu, kết quả là Lôi Tồn chết, Tô Mộng Châm cũng chết, ngay cả Bạch Sầu Phi cũng bỏ mạng. Hai bên đều đại thương nguyên khí, ngược lại người của Tập đoàn Hữu Kiều chúng ta lại bảo tồn thực lực.

Mễ Thương Khung nói:

- Nói rất hay. Vì vậy, Mê Thiên minh vốn có khuynh hướng cầu cạnh quân Kim Liêu tặc đã tan thành mây khói, một bộ phận đã chuyển sang hoạt động bí mật, không dám lộ diện; Lục Phân Bán đường thuộc phe chủ hòa, nhất thời vẫn không trở mình được, càng bận đối kháng với Kim Phong Tế Vũ lâu thuộc phe chủ chiến. Đến lúc này, thế lực võ lâm kinh sư một lần nữa chỉnh hợp. Ngài thử suy nghĩ một chút, trước kia Thái Kinh có thể một tay khống chế thế lực của hai phe chủ hòa và cầu cạnh, hiện nay Vương Tiểu Thạch lãnh đạo Kim Phong Tế Vũ lâu và Tượng Tị tháp, cộng thêm sự ủng hộ của hai đảng Phát Mộng vốn có thực lực ngang hàng với Lục Phân Bán đường, cục diện đối lập của Tam Quốc mới này hiển nhiên có lợi cho Kim Phong Tế Vũ lâu... Thế nhưng, Bạch Sầu Phi vừa chết, Thái Kinh đã không khống chế được Phong Vũ lâu nữa, ngài nghĩ hẳn có thể an tâm sao? Một khi thế lực võ lâm kinh sư toàn diện kết hợp lại, cỏ cây đều là binh lính, cho dù là hai mươi vạn cấm quân thủ vệ Đông Kinh chỉ sợ cũng không ngăn cản được.

Nói xong, hắt lại ho khan.

- Có điều.

Phương Ứng Khán hơi ngạo mạn nói:

- Thế lực do Tập đoàn Hữu Kiều chúng ta thành lập, kết hợp giữa chư hầu quan tướng và thương nhân tài phiệt, cũng đã chín muồi rồi. Thái Kinh đương nhiên sẽ không xem nhẹ thực lực của chúng ta.

- Hẳn đúng là không dám xem thường thế lực của chúng ta.

Trong cơn ho kịch liệt, Mễ Thương Khung lại cảm giác được cơn thú giống như đến từ hồng hoang kia đến gần trước mắt, cho nên giọng nói cũng gấp gấp hơn:

- Hẳn hiểu rất rõ, hiện giờ Lục Phân Bán đường xem như đã thôn tóm thế lực võ lâm hắc đạo trong kinh, nhưng phần lớn võ lâm bạch đạo lại dựa vào Kim Phong Tế Vũ lâu, còn hào kiệt phổ phưởng phần nhiều là nhân mã của hai đảng Phát Mộng. Một khi hai phái thống nhất, lực lượng sẽ không ai cản được. Hẳn càng hiểu rõ, lực lượng của chúng ta tuy cũng lớn mạnh, nhưng không hoàn toàn mặc cho hắn điều động. Vì vậy, hôm nay hẳn thiết kế trận cướp pháp trường đáng nguyên rửa này, ít nhất có ba mục đích...

- Thứ nhất đương nhiên là muốn mượn dịp này tiêu diệt hết lực lượng đối kháng với hắn trong võ lâm và trong kinh thành.

Phương Ứng Khán nói tiếp, hơn nữa còn hỏi ngược lại:

- Thứ hai là muốn thừa dịp này trừ khử Vương Tiểu Thạch. Còn thứ ba thì sao?

Mễ công công phát hiện tên công tử bột này tuy nóng nảy, nhưng đối với những lời hữu dụng và kiến thức hữu dụng, hẳn vẫn hoàn toàn tiếp thu giống như cá voi hút nước.

- Thứ ba à?

Mễ Thương Khung thở dài nói:

- Hẳn muốn kéo chúng ta xuống nước, hoặc trở thành phe phái đối địch với quan gia, trở thành phản phái, vĩnh viễn không siêu sinh; hoặc khiến chúng ta trực tiếp kết thành huyết hải thâm cừu với quân hào cướp pháp trường, nước sôi lửa bỏng, cũng không thể đặt mình bên ngoài.

Hắn cố kìm nén sự khó chịu, co giật đau đớn nơi ngực, từ từ mở mắt, nói:

- Cho nên, chúng ta không nên nhúng tay vào, cố hết sức không ra tay, không hạ sát thủ thì tốt hơn.

Đôi mày thanh tú của Phương Ứng Khán nhíu lại, giống như suy nghĩ hồi lâu, mới thấp giọng hừ lạnh nói:

- Có điều, cho dù ra tay hạ sát thủ, cũng có thể sẽ thu được lợi ích, sẽ có biện pháp.

- Ồ?

Lần này Mễ Thương Khung lại không hiểu tâm ý của Phương tiểu hầu gia này:

- Ngài muốn ám chỉ...

Thần quang trong mắt Phương Ứng Khán chợt hiện lên, con ngươi luôn trong vắt sáng ngời lại tỏa ra ba phần ác độc, bốn phần sát ý.

Không biết vì sao, lồng ngực của Mễ Thương Khung lại đập mạnh vì cặp mắt xinh đẹp và cuồng loạn này, huyết mạch nơi ngực giống như bị người ta ở bên trong dùng sức kéo chặt, lập tức có cảm giác muốn nôn mửa.

Lại thấy những kẻ đến cứu người trong trận đã biết người bọn họ muốn cứu không có ở đây, chỉ cầu lui nhanh, giết ra trùng vây.

Nhưng những người vây quanh lại nhiều vô cùng, hơn nữa cũng không chịu mở một mặt lưới.

Vì vậy nhân mã hai bên lại bắt đầu chém giết.

Trong đó, người của Thiên Cơ tổ bao vây ngược lại tập đoàn Hữu Kiều và nhân mã của Thái Kinh, dụng ý hết sức rõ ràng, binh pháp cũng tương đối nghiêm ngặt.

Các người không thả người của chúng ta đi, vậy thì chúng ta sẽ nội ứng ngoại hợp, khiến cho các người trong ngoài thụ địch, ngược lại một lưới bắt hết các người!

Nghiêm chỉnh mà nói, người của Thiên Cơ tổ cũng không tính là thế lực võ lâm trong kinh sư. Tổ nhân mã này luôn đối nghịch với cường quyền, tham quan, cường hào, thân sĩ vô đức, năm đó cũng từng có công trạng vì nước giết địch. Bọn họ được lãnh đạo bởi Trương Tam Bá, người ta thường gọi là “Bá Đa” (tức “long đầu”), ngã rồi đứng dậy, càng bại càng chiến, thế lực đã mở rộng đến các tỉnh trên cả nước, còn vươn vào bên trong biên giới kẻ địch. Bọn họ đương nhiên cũng có thế lực mạnh mẽ trong kinh. Bởi vì long đầu của bọn họ từng chịu ân tình của danh bổ Thiết Thủ lúc thiếu niên, chuyện lần này “Tứ Đại Danh Bổ” không tiện ra tay, Trương Tam Bá biết ý liền xung phong nhận việc, tự mình dẫn dắt bộ hạ, dùng danh nghĩa chi viện cho con nuôi Trương Thán (hắn đã thành nhân vật trung kiên của Kim Phong Tế Vũ lâu) đến tham dự chiến dịch cướp pháp trường.

Người của phe Phong Vũ lâu, kết hợp với mãnh tướng của Thiên Cơ tổ là “Đại Khẩu Phi Bá” Lương Tiểu Bi, “Đăng Hỏa Kim Cương” Trần Tiểu, “Nhất Khí Thành Hà” Hà Đại Phấn, “Tiểu Giải Quỷ Thủ” Thái Lão Trạch, “Tiêu Tiên” Trương Nhất Nữ, “Thần Long Kiến Thủ” La Tiểu Đậu, giống như hổ thêm cánh, cộng thêm Ôn Bảo và Đường Thất Muội vừa ra tay đã giết chết Âu Dương Ý Ý và Tường Ca Nhi, càng kích thích sĩ khí, lập tức trong ngoài giáp công, muốn biến “binh bất giặc” thành “giặc giết binh”.

Hà Đại Phấn, Trần Tiểu, Lương Tiểu Bi, La Tiểu Đậu, Thái Lão Trạch, Trương Nhất Nữ và cả Trương Thán, sau khi tả xung hữu đột, chém giết một trận, cuối cùng đã đối mặt với “Bát Đại Dao Vương” là Tập Luyện Thiên, Mạnh Không Không, Tiêu Bạch, Tiêu Sát, Miêu Bát Phương, Bành Tiêm, Triệu Lan Dung, Thái Tiểu Đầu. “Bát Đại Dao Vương” vốn đang giao chiến với “Ôn Môn Thập Thạch”, nhưng sau đó Thập Hổ Tướng lại bị Hà Nộ Thất của Hạch phái, Đoàn Đoạn Hổ của Đột phái và Nhậm Lao, Nhậm Oán xông đến tiếp ứng, tám tên Dao Vương liền đối mặt với hảo thủ Thiên Cơ tổ.

Bọn họ lập tức “tùng đôi” chém giết. Chỉ là, nói “tùng đôi” cũng không hoàn toàn là “đôi” được, bởi vì “Bát Đại Dao Vương” vẫn nhiều hơn một người so với đối phương.

Lúc mới bắt đầu, Tín Dương Tiêu Sát và Tương Dương Tiêu Bạch hợp công Trương Thán.

Tay phải Trương Thán cầm mười sáu cái chén, xâu vào với nhau, có lúc bay ra một hai cái, vừa là vũ khí cũng là ám khí của hắn, còn tay trái lại thi triển “Phản Phấn thần công”, ngăn cản thế công hai người.

Có điều, hai người này không chỉ am hiểu hai loại đao pháp.

Ít nhất có ba loại.

Đao pháp của Tiêu Sát là “Đại Khai Thiên” và “Tiểu Tích Địa”, Đại Khai Thiên đao pháp mỗi đao đại khai đại hợp, Tiểu Tích Địa đao pháp lại mỗi đao ổn định vững chắc. Một người sử dụng hai đao, cũng là một người thi triển hai loại đao pháp. Trương Thán chẳng khác phải chiến đấu với ba tên đao khách và ba thanh đao.

Nhưng tiếp tục chiến đấu, thứ làm cho Trương Thán cảm thấy tổn sức nhất không phải song đao của Tiêu Sát, mà là đao của em trai Tiêu Sát là Tiêu Bạch.

Đao pháp của Tiêu Bạch gọi “Thất Thập Nhất Gia Thân”.

Đao của hắn không có sát khí, ngược lại khiến người ta cảm thấy thân thiết.

Nhưng đây chính là chỗ đáng sợ của hắn.

Nếu như người thân thiết với một thanh đao như vậy, chỉ có một con đường chết.

Càng đáng sợ hơn, cái gọi là “Thất Thập Nhất Gia Thân”, xuất phát từ đao pháp của hắn từng nghiên cứu qua đao pháp của thiên hạ võ lâm các môn các phái, thế giới giang hồ các thầy các pháp, sau đó mới sáng tạo ra một bộ đao pháp bao hàm tinh hoa của bảy mươi một đao pháp như vậy.

Vì thế, Trương Thán giao chiến với hắn, cũng giống như gian khổ chiến đấu với bảy mươi một tên đao thủ.

Không, không chỉ như vậy.

Là bảy mươi ba đường.

Có hai đường đao pháp đến từ anh trai của hắn, đao pháp của Tiêu Sát.

Bất kể Khai Thiên hay là Tích Địa, đao pháp của Tiêu Sát đều có một đặc điểm chung, đó là mỗi đao đều rất tiêu điều.

Trương Thán cảm thấy mình sắp gặp xui xẻo.

(Ta đã chống đỡ hết nổi...)

Hắn vốn trông chờ đồng môn tới cứu, nhưng phát hiện bất kể La, Lương, Hà, Trương, Trần, Thái, dùng một đấu một, đối phó với sáu tên Đao Vương khác đều rất tổn sức.

(Không ai có thể nhảy ra cứu giúp.)

Hắn cảm thấy da đầu tê dại.

(Đại Khai Thiên đao pháp của Tiêu Sát đã gạt mất một mảng tóc lớn của hắn.)

Hắn cũng cảm thấy lòng bàn chân phát lạnh.

(Tiểu Tích Địa đao của Tiêu Sát đã cắt mất đáy giày bên trái của hắn, thiếu chút nữa cả mắt cá chân của hắn cũng bị mất tại pháp trường này.)

Hắn càng cảm giác được ánh đao rất thân thiết.

(Khi đao của Tiêu Bạch thân thiết với người, vậy chẳng khác nào mạng của người đã có thù với chính mình.)

Hắn cố sức ứng chiến, nhưng đã không thể ứng phó.

(Cứu mạng!)

Trương Thán chỉ cảm phẫn, đây đúng là một trận cướp pháp trường đáng nguyên rửa!

Ngay cả huynh đệ cũng không thấy, tính mạng của mình lại sắp bị mất ở đây!

Hắn muốn kêu to cứu mạng, nhưng chỉ có thể ở trong lòng điên cuồng gào thét.

Ai bảo hắn là hiệp sĩ, ai bảo hắn là hảo hán?

Là nhân sĩ hiệp nghĩa hảo nam nhi, không thể kêu trời kêu đất, muốn người cứu mạng, cầu người tha thứ. Không phải sao? Có lẽ lý do quan trọng hơn là, cho dù có kêu, mọi người đều đang đánh đến mức dầu sôi lửa bỏng, quên cả sống chết, ai sẽ tới cứu hắn một mạng? Hắn lại cứu được mạng người nào?

21. Chương 21: Mũi Dao Bất Kham

Tuy hắn không la lên “cứu mạng”, ai ngờ vẫn khiến một người nghe được.

Người này lập tức xông đến.

Người này lại hoàn toàn chui vào trong ánh đao do Tiêu Sát và Tiêu Bạch múa lên.

Nhưng bản thân y cũng không bị ánh đao xoắn nát.

Hoàn toàn không, ánh đao có mạnh đến đâu, ngay cả một mảnh quần áo của y cũng không cắt trúng.

Ngược lại sau khi y xông vào, ánh đao, đao thế và đao ý hoàn toàn dừng lại.

Xảy ra chuyện như vậy, chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất, kẻ xông vào là người mình, Tiêu thị huynh đệ vừa thấy liền dừng tay.

Thứ hai là kẻ địch quá mạnh, vừa ra tay đã khiến cho hai người không động thủ được.

Ở nơi này, người cùng một trận tuyến với mình, lại có võ công trác tuyệt như vậy là ai?

Trương Thán không cần suy nghĩ, bởi vì tất cả đã miêu tả đầy đủ rồi.

Còn ai vào đây nữa.

Đương nhiên chỉ có cha nuôi của hắn, long đầu Trương Tam Bá của Thiên Cơ tổ.

Trương Tam Bá vừa gia nhập trận chiến, lập tức phát ra “Phong Thần chỉ” của y.

“Phong Thần chỉ pháp” rất kỳ dị, y dùng ngón cái xuyên qua kẽ ngón áp út và ngón giữa, phát ra chỉ kinh ác liệt, dù bị kiềm nén vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Tiêu Bạch vừa nhìn thế tới, lập tức vung đao chém vào tay Trương Tam Bá.

Chặt đứt tay, sẽ không sợ chỉ của hắn nữa.

Tiêu Sát càng trực tiếp hơn, hắn vừa nhìn thấy kẻ địch, lập tức vung đao chém đầu.

Chỉ cần giết chết kẻ địch, còn sợ hắn có tuyệt chiêu gì.

Có điều, Trương Tam Bá cao tuổi lại phát ra một tiếng kêu lớn, một trận thét dài.

Trong tiếng thét, y bỗng quát lên với Tiêu Bạch:

- Đánh huyết Khí Hải của người!

Hắn ngoài miệng nói muốn đánh, nhưng vẫn còn cách Tiêu Bạch một đoạn. Tiêu Bạch tuy bị tiếng quát này làm kinh ngạc giật mình, nhưng tự đánh giá trước khi chỉ kinh của đối thủ đến gần hắn ba thước, hắn vẫn có thể chặt đứt cánh tay của đối phương.

Chỉ có điều, sau khi Trương Tam Bá quát lên một tiếng, Tiêu Bạch lại cảm thấy Khí Hải như có dòng nước chảy xiết, thần tan chí mồi, chân khí rời rạc. Chỉ phong của Trương Tam Bá chưa đến thì chỉ ý đã đến, Tiêu Bạch nhất thời tay chân tê dại, giống như đưa đại huyết bên hông mình mặc cho đối phương phong tỏa.

Nói đến cũng kỳ quái, đao pháp của hắn cũng trở nên đại loạn.

Mũi đao cũng bất kham, không thể khống chế.

Cùng lúc đó, Trương Tam Bá rít một tiếng, hét lên với Tiêu Sát:

- Công huyết Ế Phong của ngươi!

Lúc đầu Tiêu Sát cũng không để ý.

Hắn cho rằng trước tiên cứ chặt đứt đầu đối phương, kẻ địch còn dùng cái gì để khống chế huyết đạo của hắn?

Đao pháp của hắn nhanh hơn, nhưng bỗng cảm thấy trong tai nổ vang, nhất thời giống như bị điếc, lỗ tai còn rỉ máu.

Dưới chấn động này, hắn kinh hãi phát giác huyết đạo trên người mình dường như cũng hưởng ứng tiếng hét của Bá Đa, mặc cho đối phương khống chế.

Hắn lập tức tâm thần đại loạn, tay chân luống cuống, đao pháp cũng đầy rẫy sơ hở.

Trong nháy mắt này, Trương Tam Bá muốn giết chết đôi huynh đệ danh gia đao pháp này, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Nhưng y lại không làm như vậy.

Nhiều năm từng trải đi lại trên giang hồ, cộng thêm thành bại được mất lúc chìm lúc nổi, khiến cho y không muốn tạo nhiều sát nghiệp.

Y lại đột nhiên thu tay, cũng thu chỉ.

Chỉ nhẹ nhàng nói một câu:

- Niệm tình các người thành danh không dễ, nhiều lần khổ luyện, đao pháp xem như là tự thành một phái, rút đi, đừng tiếp tay cho gian tướng hay hoạn tặc nữa.

Tiêu Sát và Tiêu Bạch đều dừng tay, sắc mặt hổ thẹn.

Trương Tam Bá cũng không chỉ trích thêm, liền xoay người chuyên tâm điều động thuộc hạ, tấn công trận thế của kẻ địch.

Nhưng không ngờ... huynh đệ họ Tiêu lại ra tay.

Xuất đao.

Lại không phải nhằm vào Trương Tam Bá, mà là...

Trương Tam Bá tha cho Tiêu Thị Nhị Đao một lần, theo đạo lý, huynh đệ họ Tiêu cũng không muốn lập tức dùng oán báo ơn.

Nhưng bọn họ lại sợ một thứ.

Mắt.

Đó là ánh mắt của Phương Ứng Khán đang ở trong đám người nhìn chăm chú vào bọn họ.

Đôi mắt lạnh này tàn nhẫn và oán độc.

Bọn họ sợ nhất đương nhiên không phải cặp mắt này, mà là này chủ nhân của cặp mắt.

Trong khoảnh khắc bọn họ đã hiểu được, hơn nữa còn lĩnh ngộ.

Nếu bọn họ để cho Trương Tam Bá “tha mạng”, mà sau đó không lập được công lao gì, chỉ sợ cho dù Trương Tam Bá có tha, bọn họ cũng không thể lần lộn kiếm cơm trong kinh thành được nữa, trong Tập đoàn Hữu Kiều càng không ngóc đầu lên làm người được.

Cho nên, bọn họ phải lập tức làm một số chuyện để “lập công”, ít nhất phải khiến cho Phương tiểu hầu gia đổi giận thành vui.

Bọn họ nóng lòng lập công, vừa lúc trước mắt lại có một người.

Vì vậy “Tiểu Giải Quỷ Thủ” Thái Lão Trạch mới gặp phải tai ương.

Người mà Thái Lão Trạch giao đầu là “Bát phương Tàng Long Dao” Miêu Bát Phương.

Miêu Bát Phương mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương, mà đao của hắn lại dùng thủ làm công, trong đao giấu đao, mà trong đao ẩn giấu còn có đao nhỏ nhỏ.

Do đó, kẻ địch không chỉ phải ứng phó với đao pháp kỳ dị của hắn, còn phải ứng phó với đao bí hiểm, đao trong đao, đao giữa đao của hắn.

Đáng tiếc hắn lại gặp phải Thái Lão Trạch.

Thái Lão Trạch không phải thứ gì cũng mạnh, nhưng lại có một thứ mạnh nhất, đó là hắn có thể làm tan rã, tách rời, phá hủy binh khí của đối phương.

Hắc Diện Thái gia vốn là thế gia chế tạo binh khí.

Giống như “Hỏa Hải Nhi” Thái Thủy Trạch vốn thuộc về nhánh chế tạo binh khí của Hắc Diện Thái gia, còn hắn lại thuộc về nhánh phá hủy vũ khí.

Có một số người trời sinh sáng tạo và xây dựng, có một số người lại khác.

Bọn họ có lẽ hoàn toàn không có thiên phú đối với sáng tạo, từ không thành có, nhưng lại giỏi về phá hủy, bắt chước hoặc tách rời những thứ vốn đã thiết lập.

Thái Lão Trạch hiển nhiên là người như vậy, hơn nữa còn là hảo thủ kỳ cựu trong đó. Hắn có lẽ không phải bẩm sinh như thế, nhưng lại thông thạo con đường này.

Hắn nhìn chuẩn thế công của Miêu Bát Phương.

Nhìn chuẩn rồi, tất cả sẽ dễ làm.

Hắn ba lần tay không vào đao sắc, nhưng thanh đao của Miêu Bát Phương múa đến giọt nước cũng không lọt, cả ba lần Thái Lão Trạch đều không công trở lui.

Có một lần còn trúng đao bị thương.

Thấy địch thủ đã chảy máu, Miêu Bát Phương đương nhiên không bỏ qua cơ hội thật tốt này.

Hắn đổi thủ thành công, thừa thắng truy kích, chặt đầu của kẻ địch.

Một đao này của hắn thế nhất định phải giết.

Cho dù đối thủ tiếp được một đao này, cũng không ngờ được trong đao còn có đao.

Cho dù kẻ địch tiếp được đao trong đao của hắn, đao trong đao còn ẩn giấu đao giữa đao. Cho nên trước giờ hắn quen thủ ít công, một khi phát động công kích, rất ít người có thể may mắn sống sót dưới đao của hắn.

Hắn nhảy vọt lên, vung đao tấn công Thái Lão Trạch, muốn lấy tính mạng đối phương.

Đáng tiếc. Đáng tiếc chính là...

22. Chương 22: Người Không Phải Là Ta

Điều đáng tiếc, không phải là hắn gặp Thái Lão Trạch.

Mà là đao trong đao và đao trong đao trong đao của hắn đột nhiên đồng thời không thể phát huy.

Nguyên nhân?

Bởi vì trong đao đã không có đao, giữa đao làm sao còn có đao?

Miêu Bát Phương phát hiện thì đã chậm, đao thể của hắn đã xuất ra.

Nhưng đao ẩn trong đao của hắn hoàn toàn không thấy nữa. Thái Lão Trạch ba lần xoay người tấn công, hóa ra không phải muốn đoạt đao trong tay hắn, mà là phá hủy mấu chốt đao trong đao, đao giữa đao của hắn.

Hắn đã không còn đường lui.

Nhưng tuy hắn không có đường lui, vẫn còn quân bài sát thủ.

Quân bài sát thủ là tàng đao của hắn.

Lần này đao của hắn không phải giấu trong đao, trong tay áo, trong giày hoặc nơi nào khác, mà là giấu ở...

Trong nụ cười của hắn.

“Bát Phương Phong Vũ đao” của hắn, mặc dù thật sự có thể đem mưa gió tám phương múa trong một đao, có thể khiến cho anh hùng hào kiệt tám phương chết dưới một đao, càng có thể giết chết kẻ địch tám phương chỉ với một đao, nhưng đao của hắn thực ra không hề lớn.

Đao của hắn là khí thế đủ lớn.

Đao trong đao của hắn, đương nhiên so với đao ban đầu còn ngắn hơn nhỏ hơn nhiều.

Còn như đao trong đao trong đao thì lại càng ngắn càng nhỏ, chỉ là một thanh đao dài năm tấc.

Nhưng đao nhỏ nhất lại không nằm trên tay hắn.

Mà tại ở trên mặt hắn, trong miệng.

Mặt của hắn rất bộc trực, một gương mặt thuần phác giống như ba đời đều làm nghề nông.

Chỉ có điều, nhìn một người đương nhiên không nên chỉ nhìn bề ngoài. Đáng tiếc thế nhân nhìn người, thông thường chỉ nhìn bề ngoài của đối phương, bởi vì bề ngoài là dễ nhìn nhất.

Miêu Bát Phương có một khuôn mặt rất chất phác, nhưng hắn hiển nhiên không phải là một người bộc trực.

Hắn rất ít cười.

Mặt của hắn nhìn giống như trải qua tang thương, ẩn chứa vất vả và khổ cực.

Loại người này đương nhiên rất ít cười, cũng rất ít chuyện đáng để hắn cười.

Hiện giờ hắn lại cười, đột nhiên cười.

Hắn cười là để giết người.

Hắn vừa cười, một tiếng “vút” vang lên, một luồng ánh sáng trắng nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ từ giữa kẽ răng bắn ra, đánh thẳng vào Thái Lão Trạch.

Thái Lão Trạch đã phân giải đao của Miêu Bát Phương, cũng không cách nào lập tức phân giải đao ẩn giấu trong nụ cười của Miêu Bát Phương.

Lần này bất ngờ xảy ra, ánh sáng trắng chợt lóe lên, sau một tiếng “xoẹt” đã đến trước mặt.

Thái Lão Trạch dù phản ứng nhanh, muốn tránh cũng tránh không ra, muốn né cũng né không được, muốn ngăn cản cũng không ngăn cản kịp, muốn tiếp càng không tiếp nổi.

Nhưng vào lúc này, hắn lại làm một chuyện và không làm một chuyện.

Trước tiên nói chuyện không làm.

Chuyện mà hắn không làm là...

Hắn không động, không né, không tránh, thậm chí ngay cả mắt cũng không chớp.

Vào lúc này sống chết trước mắt, người có thể không hoảng, không loạn, không sợ, không động, đúng là có một không hai.

Thái Lão Trạch cũng không phải là không làm gì cả.

Hắn làm một chuyện.

Hắn mở miệng, cắn lấy luồng sáng trắng kia.

Sau đó hắn đưa tay, hai thanh đao một vừa một nhỏ đoạt được từ trong đao của Miêu Bát Phương, đồng loạt đâm vào hai sườn trái phải của Miêu Bát Phương.

Hắn lại dùng gậy ông đập lưng ông.

Phương pháp mà hắn đối phó với “đao ẩn trong nụ cười” của Miêu Bát Phương lại là...

Hắn mở miệng, dùng hàm răng cắn lấy thanh phi đao nhỏ từ trong miệng Miêu Bát Phương phun ra.

Miêu Bát Phương liên tiếp trúng hai đao, hai đao của chính mình, nhất thời kinh ngạc hơn cả đau đớn, bị thắm nói:

- Người không biết ta... làm sao có thể phá được “Tàng đao” của ta...

Thái Lão Trạch trả lời.

Phương thức trả lời của hắn là...

Lại mở miệng, luồng sáng trắng lập tức bắn vào trên trán Miêu Bát Phương.

Cặp mắt Miêu Bát Phương trợn trừng, nhưng nhất thời vẫn chưa tắt thở, bỗng nghe người giết hắn nói như vậy:

- Người không phải là ta, làm sao biết ta không phá được tuyệt chiêu của người?

Nhưng còn chưa hiểu được ẩn ý phía sau câu nói kia, hắn đã liều một hơi cuối cùng, nhào tới.

- Trên đời không có tuyệt chiêu nào không phá được. Cái gọi là tuyệt chiêu, chẳng qua là kẻ địch không biết chiêu thức người sẽ dùng. Nhưng trên thế gian, chiêu thức chưa từng dùng rất ít, mà chiêu thức người đã dùng thì nhất định sẽ có người biết, không tính là tuyệt chiêu gì.

Lúc Miêu Bát Phương lâm chung, sự giận dữ trong mắt đã chuyển thành vui mừng.

Chỉ có điều, Thái Lão Trạch cũng giống như bất cứ người nào, lúc thắng lợi (nhất là trải qua gian khổ mới giành được thắng lợi) đều không nhịn được có phần đắc ý, dương dương tự đắc.

Cho nên hắn bèn nói đạo lý, quên đi nguy hiểm.

Đến khi liếc thấy ánh mắt của Miêu Bát Phương trước khi chết, hắn mới cảm giác được có người tiếp cận.

Kẻ địch.

Đại địch.

Hơn nữa không chỉ một người, mà là hai người.

Gặp phải loại cường địch như huynh đệ họ Tiêu, một người đã đủ, một người đã khó mà ứng phó.

Thái Lão Trạch lập tức muốn xoay người đối phó với địch.

Nhưng Miêu Bát Phương đã lao tới.

Hai khuỷu tay của Thái Lão Trạch lập tức đánh nát tất cả xương sườn của đối phương.

Có điều đối với Miêu Bát Phương, điều này đã không tạo thành bất kỳ lực sát thương nào.

Bởi vì hắn đã đứt hơi.

Tuy hắn đã chết, nhưng vẫn nhào tới, hai tay liều mạng dùng sức ôm lấy Thái Lão Trạch.

Thái Lão Trạch giãy dụa, nhưng nhất thời không thể thoát ra.

23. Chương 23: Ta Không Phải Là Người

Nhất thời không thoát thân được, như vậy là đủ rồi.

Cho dù chỉ trong nháy mắt không giãy thoát được, trước mắt có đại địch như Tiêu Bạch và Tiêu Sát, cũng đủ chí mạng rồi.

Huống hồ lần này Tiêu Sát và Tiêu Bạch không chỉ muốn lập công, mà còn nóng lòng lập công để chuộc lỗi.

Trương Tam Bá tha không giết bọn họ, vì vậy đã chọc giận chủ nhân của bọn họ là Phương Ứng Khán. Nếu bọn họ không lập tức có biểu hiện, e rằng sẽ không có kết quả tốt.

Chớ hiểu tính chủ nhân, huống hồ là huynh đệ họ Tiêu luôn thông minh cơ trí. Bọn họ hiểu rất rõ, Phương tiểu hầu gia bề ngoài thì hòa nhã khiêm tốn, nhưng bên trong thì hoàn toàn khác.

Bọn họ không muốn trêu chọc.

Có người, cho dù là ác nhân cũng không trêu chọc nổi.

Cho nên bọn họ phải nhanh chóng lập công.

Phương thức lập công trực tiếp nhất chính là giết địch.

Thái Lão Trạch vừa lúc giết chết Miêu Bát Phương, bọn họ liền xông đến Thái Lão Trạch, đương nhiên sẽ không chờ hấn hồi khí định thần.

Chắc chắn, đối với Thái Lão Trạch quả thật là đặc ý hơi sớm một chút.

Khi hấn phát hiện song đao của Tiêu Sát chém về phía hấn, hấn đã hết đường ngăn cản.

Thậm chí ngay cả “Thần Lai chi thủ, Quỷ Phụ chi chỉ” của hấn cũng không kịp thi triển.

Thế công của song đao Tiêu Sát chẳng những tuyệt, diệu, hơn nữa còn tàn nhẫn và gian xảo.

Hấn không lao thẳng tới chém vào Thái Lão Trạch, mà là chém về phía Miêu Bát Phương.

Lưỡi đao trước tiên tách thân thể Miêu Bát Phương ra, sau đó chém vào Thái Lão Trạch. Đến lúc Thái Lão Trạch phát giác ra công kích của hấn, tất cả phản ứng đều đã quá muộn.

Hấn lại không tấn công vào yếu huyệt của Thái Lão Trạch.

Thái Lão Trạch nhất thời còn chưa nhìn rõ thế công của đối phương, vì vậy chưởng phong tám cửa, chân xoay bát quái, kịp thời bảo vệ những chỗ hiểm quan trọng trên người.

Tiêu Sát lại chỉ chém vào tay và chân.

Tay trái, chân phải.

Chân đứt.

Tay rơi.

Máu tung toé.

Thái Lão Trạch quả thật không tầm thường, hấn bị đứt một chân một tay, nhưng một tay khác lại bắt được Khai Thiên đao của Tiêu Sát, còn dùng một cước đá bay thanh Tích Địa đao còn lại của Tiêu Sát.

Tiêu Sát nhất thời mất hết hai đao.

Đáng tiếc ngoài Tiêu Sát ra còn có Tiêu Bạch.

Tiêu Sát chỉ tổn thương người, Tiêu Bạch mới là chết người.

Đao của hấn kịp thời chém đến, “thân” vào một nơi trên người Thái Lão Trạch.

Cổ.

Vì vậy Thái Lão Trạch lập tức đầu mình hai nơi.

Nói ra cũng trùng hợp, chỉ trong một ngày, hai nhân vật quan trọng của Hắc Diện Thái gia trong kinh là Thái Thủy Trạch và Thái Lão Trạch, đều phân biệt chết tại Kim Phong Tế Vũ lâu và pháp trường trong thành.

“Bình khí phường” Thái gia liên tục mất hai đại cao thủ, khiến cho bọn họ sau này càng gia tăng quyết định đối phó với tổn thất này.

Đây là chuyện sau này không đề cập tới.

Thái Lão Trạch vừa chết, người tức giận nhất chính là Trương Tam Bá.

Hắn bởi vì một ý niệm nhân từ, bỏ qua cho Tín Dương Tiêu Sát và Tương Dương Tiêu Bạch, dĩ nhiên là có lòng yêu tài, nhưng chủ yếu vẫn là không muốn tạo nhiều sát nghiệt, hướng hồ Thiên Cơ tổ và huynh đệ họ Tiêu này cũng không có hiềm khích gì. Có câu là “thà kết giao với ngàn người, đừng kết thù với một người”, Trương Tam Bá cũng biết Tiêu Thị Nhị Dao vì vâng lệnh Phương Ứng Khán và Mễ Hữu Kiêu (Thương Khung) nên mới trở thành kẻ địch, giữa hai bên vốn cũng không có thù oán gì lớn.

Cho nên y mới tha cho bọn họ một lần, không ngờ lại vì vậy mà hao tổn một tên đại tướng.

Do đó y là người bị phần khó tả nhất.

Y dùng một tay đánh lui sáu kẻ địch trước và sau người, bước nhanh đến, trước khi Tiêu Sát và Tiêu Bạch đắc thủ rút lui (muốn trở vào trong trận) đã cản bọn họ lại.

Đừng thấy Trương Tam Bá tuổi tác cao, y vừa bước ra mấy bước này, khí thế bức người, dờn non lấp biển, tràn ra mãnh liệt, “Khoái Bộ Phong Lôi” quả là danh bất hư truyền.

Tiêu Thị Song Hùng vừa đắc thủ giết chết Thái Lão Trạch, đã lập được công lao, đang định rút lui, nhưng Trương Tam Bá vừa bước tới đã chắn nhiếp bọn họ. Bọn họ lại tiến không được, lùi không xong, đành phải kiên trì ứng chiến.

Chính bọn họ cũng hiểu được, chỉ với bọn họ tuyệt đối không phải là địch thủ của Trương Tam Bá. Nhưng bởi vì hiểu rõ điểm này nên mới gay go.

Đã biết rõ là đánh không lại, làm sao còn đấu chí?

Có điều, Tiêu Sát và Tiêu Bạch, hai Tiêu ba đao, có thể đứng vào hàng ngũ “Bát Đại Đao Vương” đương thời, dĩ nhiên không tầm thường, cũng không phải hạng người chỉ có hư danh.

Vào lúc này, bọn họ lại làm một chuyện.

Bọn họ đột nhiên vung đao.

Bọn họ lại chém vào nhau một đao.

Ánh máu hiện lên.

Tiêu Bạch luôn ôn hòa lễ độ, hơn nữa còn thân thiện, bởi vì một đao này nên bị đau, cũng vì vậy nổi lên sát tính.

Tiêu Sát trước giờ cao ngạo ngang ngược, ra tay luôn không chừa lại đường lui, càng vì vậy dâng lên đấu chí.

Hai người không lùi mà tiến tới, không nhụt chí mà lại hung hãn, hai người ba đao chém về phía Trương Tam Bá, từng đao chết người, cũng từng đao chí mạng.

Lần này Trương Tam Bá đã giết đến đỏ mắt.

Y cảm thấy giống như ái đồ Thái Lão Trạch là do tự tay mình hại chết.

Y không tránh né, ngược lại nghênh đón ánh đao.

Trông thấy Đại Khai Thiên đao của Tiêu Sát sắp chém trúng đầu Trương Tam Bá, nhưng chiếc đầu của Trương Tam gia bỗng giống như đứt gân cổ, nghiêng qua một bên.

Một đao kia chỉ sai lệch chút ít, đã chém không trúng.

Tiêu Sát thấy chỉ thiếu chút nữa là đã thành công, làm sao có thể từ bỏ? Huống hồ hắn biết Tiêu Bạch sẽ ngăn cản thế công của Trương Tam Bá, dù thế nào hắn cũng phải chém chết tên long đầu của tổ chức Thiên Cơ này.

Cho nên đao của hắn vọt vọt thêm nửa thước

Hắn muốn xem thử Trương Tam Bá làm sao có thể rút lui.

Ngoài ra, Tiểu Tích Địa đao của hắn cũng đồng thời truy kích, một đao chém ngang vào Trương Tam Bá.

Thân hình Trương Tam Bá lại xoay một cái, giống như con rắn hoàn toàn không có xương sống, vẫn tránh khỏi một đao này trong gang tấc.

Cái gọi là “trong gang tấc”, là một đao này rõ ràng sắp chém vào hông Trương Tam Bá, nhưng vẫn cứ chênh lệch hơn một tấc, khiến cho hắn chém vào khoảng không.

Cao thủ đối địch, sao có thể chém vào khoảng không.

Tiêu Sát vẫn không nản chí, một không làm, hai không ngừng, ba không quay đầu, hắn lại đâm Tiểu Tích Địa đao lên trước, quyết tâm dù không thể chém Trương Tam Bá ra thành hai khúc, ít nhất cũng phải đâm vào bụng đối phương một cái lỗ máu.

Hắn muốn nhìn xem Trương Tam Bá làm sao tránh được.

Tiêu Bạch bên kia cũng suy nghĩ như vậy.

Đao của hắn chấm chuẩn lưng của Trương Tam Bá “thân” đến, mắt thấy sắp sửa thành công, Trương Tam Bá lại bỗng nhiên đá tới. Tiêu Bạch chỉ cần nghiêng người là có thể tránh khỏi cú đá này, nhưng một đao kia chỉ thiếu chút nữa là có thể đâm vào lưng Trương Tam Bá.

Chỉ thiếu “một chút” như vậy.

Thật đáng hận!

Cho nên Tiêu Bạch không cam lòng.

Toàn thân hắn vọt lên, cánh tay duỗi ra, đao ý tiến tới, muốn thừa dịp này đâm Trương Tam Bá một lỗ thủng lớn thông suốt mới cam lòng.

Do đó, Trương Tam Bá phải đồng thời đối mặt với nguy hiểm từ ba thanh đao.

Một đao nguy hiểm hơn một đao.

Một đao chết người hơn một đao.

Một đao tàn nhẫn hơn một đao.

Cho nên người bị mất mạng là...

Huynh đệ họ Tiêu.

Cũng không biết ra sao, bước chân của Trương Tam Bá bỗng đan xen, chỉ trong nháy mắt đã xoay người đi.

Do đó, ba đao của huynh đệ họ Tiêu đều không trúng mục tiêu.

Ba đao đều chém không trúng, nhưng lại không phải chém vào khoảng không.

Lần này Trương Tam Bá vừa “biến mất”, hai người vốn đã quyết chí tấn công, dùng hết sức lực, cho nên thu tay không kịp, trở thành ba đao chém vào nhau.

Vì vậy, đao của Tiêu Bạch “thân” lên Tiểu Tích Địa đao của Tiêu Sát, còn Đại Khai Thiên đao của Tiêu Sát lại chém vào đầu Tiêu Bạch.

Tiêu Bạch cũng phản ứng cực nhanh, dù đang cấp bách vẫn kịp xoay đầu. Một đao này của Tiêu Sát chỉ chém vào trên vai trái của hắn, lập tức chặt đứt xương bả vai, máu tươi tràn ra.

Nhưng Tiêu Sát cũng không dễ chịu.

Đao của hắn mặc dù sát lực mười phần, uy lực vô biên, nhưng một khi gặp phải thanh đao dùng nhu chế cương, diễm đạm nho nhã của Tiêu Bạch, lập tức bị xoắn nát. Một đao kia của Tiêu Bạch còn chưa hết đao thế, đâm vào bụng dưới của hắn, máu tươi lập tức chảy ra.

Trương Tam Bá dùng “Phản Phản thần công”, thi triển “Phản Phản thần bộ”, khiến cho hai Tiêu đều bị thương. Lần này y lại không nhân từ, lập tức nắm lấy thời cơ, đánh ra “Phong Thần chỉ” trái phải.

Lần này “Phong Thần chỉ” của y vẫn là ngón cái từ kẽ ngón áp út và ngón giữa bắn ra, nhưng đã không có chỉ kinh, cũng không chỉ phong.

Ngón tay của y chợt biến thành vũ khí.

Vũ khí chí cương cực rắn.

Một tiếng “xoẹt” vang lên, chỉ trái của y đâm vào cổ họng Tiêu Sát.

Một tiếng “phụp” vang lên, chỉ phải của y cắm vào ngực Tiêu Bạch.

Hai ngón tay này lập tức lấy mạng Tiêu Bạch và Tiêu Sát.

Cũng lập tức khiến Phương Ứng Khán đỏ mắt.

Bát Đại Đao Vương trung thành với hắn, chỉ trong phút chốc, “Tàng Long Đao” Miêu Bát Phương đã chết, Tín Dương Tiêu Sát đã chết, Tương Dương Tiêu Bạch cũng đã chết, chỉ còn lại năm tên Đao Vương.

Có thể như vậy sao!

Vì vậy, Phương Ứng Khán dường như không thể giữ bình tĩnh.

Hắn đã không thể nhịn được nữa.

Thân hình hắn vừa động, muốn rút kiếm bước ra.

Kiểm bên hông hắn cũng bỗng nhiên đỏ lên.

Cho dù cách vỏ, vẫn thấy rõ ánh sáng đỏ rực như máu tươi lưu động.

Hắn đang muốn rút kiếm tiến lên, lại nghe Mễ Thương Khung thở dài một tiếng:

- Nếu thật sự phải ra tay... để ta ra tay đi!

Mễ Thương Khung vừa thấy liên tục mất đi ba tên Đao Vương, cũng biết lần này không thể khoan tay được nữa.

Đó là người mình, chứ không còn là tâm phúc của phe Thái Kinh nữa.

Phương Ứng Khán ẩn kiếm liếc nhìn hắn:

- Không phải ngài nói là không động thủ sao?

Mễ Thương Khung cười khổ nói:

- Đây cũng là tình thế bất đắc dĩ, đến nước này ta có thể không ra tay sao? Cứ tiếp tục như vậy, người ngoài lại khinh tập đoàn Hữu Kiều không có người.

Phương Ứng Khán nói:

- Được.

Mễ Thương Khung lại ngăn ra.

- Ngài không cần ra tay.

Phương Ứng Khán hờn nhiên nói:

- Ta ra tay là được.

Mễ Thương Khung cười gượng, ngay cả tóc trắng mây bạc dường như cũng già đi một chút.

- Ngài mới là thủ lĩnh trong tập đoàn, làm sao có thể tùy tiện ra tay? Chuyện đắ tội với người khác, giết địch, vạn bất đắc dĩ cũng tuyệt đối không nên do ngài động thủ. Nếu như trong hai người chúng ta nhất định phải có một người ra tay, vậy thì để cho ta đi.

Hắn hít một hơi dài.

- Dù sao, ta không phải là người.

Sau đó hắn quát lớn một tiếng:

- Côn tới!

Hắn vừa quát lên, côn đã tới rồi.

Lập tức đã tới.

Mễ Thương Khung cuối cùng muốn đích thân xuất thủ.

24. Chương 24: Ta Đã Không Phải Năm Đó Mười Bảy Tuổi

- Để tên của người xuống, Vương Tiểu Thạch!

Diệp Thần Du ở sau lưng hét lên:

- Có gan thì xoay người lại, quyết một trận tử chiến với ta!

Vương Tiểu Thạch cười.

Phản ứng của hắn chỉ là cười.

Hàm răng vừa tròn vừa trắng, giống như những hòn đá nhỏ được mài tròn trịa.

- Để tên xuống đi, Vương Tiểu Thạch!

Giọng nói của Nhất Gia rất khẩn thiết:

- Ta biết ngươi là một người rất chân thực, ngươi sẽ không bất ngờ tập kích ám toán tướng gia từ sau lưng, đúng không?

Vương Tiểu Thạch cười:

- Hiện giờ chúng ta đang mặt đối mặt, các ngươi nhiều người còn chúng ta ít người, chúng ta còn bị vây trong phủ đệ đầy rẫy cao nhân, hảo thủ mai phục của các ngươi, ta cũng không ám toán hắn.

Thái Kinh cảm thấy mồ hôi của mình đã ướt hết cả áo. Hắn đã duy trì tư thế như vậy một đoạn thời gian, lại không biết Vương Tiểu Thạch đang giương cung lắp tên kia có một hơn hắn hay không?

Cho nên hắn lập tức có lời mau nói:

- Để xuống đi, Tiểu Thạch Đầu. Ta biết ngươi là một người rất kiêu ngạo. Nếu ngươi bỏ cung buông tên, ta sẽ đồng ý cho ngươi làm tổng minh chủ của võ lâm kinh thành. Ngươi muốn dẫn dắt võ lâm thiên hạ theo đường chính đạo, ta cũng nghe theo ngươi. Hai mươi vạn cấm quân, bảy vạn cận vệ, ba vạn cao thủ đại nội, hoàn toàn tùy ngươi điều động. Thế nào?

Lần này Vương Tiểu Thạch lại thở dài một tiếng, nói:

- Nếu như ta vừa mới ra giang hồ, ngươi nói những lời này, có lẽ ta sẽ tin tưởng ngươi. Giả sử hôm nay ta vừa mới vào kinh, nghe lời nói của ngươi, có lẽ ta sẽ động tâm. Đáng tiếc ta đã không phải năm đó mười bảy tuổi. Hiện tại yêu cầu chỉ là, thứ nhất lập tức thả Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiểu, thứ hai không truy cứu chuyện cướp pháp trường lần này. Chỉ có hai chuyện này mà thôi, nhưng ta muốn ngươi phải lập

tức hạ lệnh. Sau khi lệnh đến người thả, ta mới bỏ cung và tên của ta xuống. Hãy nhớ, ta đã không phải là một người mười bảy tuổi nữa.

Thái Kinh ngập ngừng nói:

- Ta làm sao biết một khi thả người, người có theo ước định để cung tên xuống hay không? Không bằng...

Vương Tiểu Thạch đã không muốn nhiều lời:

- Người cứ kéo dài thử xem, dù sao ta cũng rất mệt rồi, rất mệt rất mệt rất mệt rồi... làm xong mấy chuyện này, e rằng còn phải hao tốn rất nhiều thời gian, lỡ may tay ta mềm, ngón tay mỏi, như vậy mũi tên này sẽ phải bắn đi.

Thái Kinh lại dùng đầu lưỡi liếm mồ hôi hột trên chóp mũi (lưỡi của hắn lại rất dài), kiên quyết nói:

- Được, ta bảo người đi thả Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiểu, lại hạ lệnh không truy cứu chuyện hôm nay. Nhưng mà, đi lại Phá Bản môn và pháp trường rất mất thời gian, ta không bảo đảm nhất định sẽ kịp. Khi đó người đừng trách tội lên đầu ta, mượn cớ nuốt lời...

Ánh mắt Vương Tiểu Thạch sáng lên, cắt lời:

- Kịp. Chỉ có điều, người phải thả hạ của người đi, ta làm sao biết mệnh lệnh của người có thật sự truyền đến hay không? Người có phải thật sự thả người hay không? Lỡ may người chỉ ở đây nói suông, lại giết chết các lộ huynh đệ, hoặc bắt sống trở lại uy hiếp ta, vậy chuyện buôn bán này không phải ta bị lỗ vốn sao?

Thái Kinh gian xảo nói:

- Vậy người muốn làm sao? Cũng không thể áp giải ta đến đó chứ? Sợ khi đến được thì nơi đó chỉ còn lại đầu người và máu.

Vương Tiểu Thạch càng gian xảo hơn hắn, cười nói:

- Ta có biện pháp.

Thái Kinh ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện này người cũng có biện pháp?

Vương Tiểu Thạch hỏi ngược lại:

- Người phải phải hai thân tín, ít nhất thả hạ của người phải tin tưởng lời của bọn họ chính là mệnh lệnh của người, hơn nữa người còn phải tự mình hạ thủ lệnh.

Thái Kinh biết đã không còn đường mặc cả:

- Chuyện này có thể.

Hắn chờ đối phương nói tiếp.

Quả nhiên Vương Tiểu Thạch nói tiếp:

- Có điều thuộc hạ của người, ta không tin được, hai vị ở đây sẽ đi theo thuộc hạ của người để giám sát.

Người hắn nói đến đương nhiên là “Dụng Thủ Tẩu Lộ” Lương A Ngưu và “Lão Thiên Gia” Hà Tiểu Hà.

Thái Kinh ngạc nhiên nói:

- Người sai bọn họ đi... một mình người ở lại đây?

Nơi này đã sớm có đại quân bao vây trùng trùng, địch thủ như mây, lúc này Vương Tiểu Thạch lại muốn phải người bên cạnh mình đi làm việc, nếu không phải gan lớn kinh người, hoàn toàn không để thả hạ cao nhân của tướng gia vào mắt, vậy thì đúng là đầu óc có vấn đề rồi.

Vương Tiểu Thạch chỉ cười không đáp, hỏi lại:

- Người phải người nào đi truyền lệnh?

Thái Kinh trầm ngâm một lúc, sau đó nói:

- Ta phái Khuất Hoàn và Lê Tĩnh Đường...

Lời còn chưa dứt, Vương Tiểu Thạch đã cắt ngang:

- Không được, bọn họ còn chưa đủ gánh vác trọng trách này... Lỡ may thủ hạ của người tại Phá Bản môn và pháp trường không giữ lời, không chịu dừng tay, ta đã không cứu được người, người cũng không giữ được mạng, mọi người đều không có kết quả tốt. Tốt nhất người nên đổi người khác.

Lê Tĩnh Đường giận đến mặt mũi trắng bệch:

- Vương Tiểu Thạch, người...

Mặt Khuất Hoàn càng đỏ lên:

- Người đừng hiếp người quá đáng!

Thái Kinh gầm ghì cũng cảm thấy đúng, liền nói:

- Ta phái con trai ta là Du nhi đến đó...

Wương Tiểu Thạch lại cắt lời:

- Tốt nhất là hơn hai người, để có phân lương.

Thái Kinh biết Vương Tiểu Thạch đã sớm thăm dò trong ngoài biệt thự Biệt Dã, đành cắn răng nói:

- Được, ta sẽ phái cả Thiệu nhi và Tiêu nhi đi truyền lệnh.

Wương Tiểu Thạch lại nói:

- Như vậy vẫn chưa đủ.

Thái Kinh tức giận nói:

- Như vậy còn chưa hài lòng? Chẳng lẽ người muốn nhân cơ hội điều cao thủ nơi này như Nhất Gia, Thiên Hạ Đệ Thất đi sao? Như vậy chẳng phải là đặt an nguy của ta vào tuyệt cảnh sao? Chuyện này không được, làm như ta dễ lừa dễ gạt lắm sao?

Wương Tiểu Thạch nghiêm mặt nói:

- Đương nhiên không phải. Cho dù người muốn điều động bọn họ, ta cũng không chịu. Ta làm sao biết không phải người phái những cao thủ hạng nhất này đi tàn sát các huynh đệ của ta?

Thái Kinh ngạc nhiên nói:

- Vậy người muốn ta phái người nào đi?

Wương Tiểu Thạch nói từng chữ từng câu:

- Tứ Đại Danh Bổ.

Thái Kinh ngẩn ra một trận, lúc này mới hiểu được, vì sao sáng nay Tứ Đại Danh Bổ vẫn luôn lảng vảng trước biệt thự của mình không chịu rời đi.

Wương Tiểu Thạch bổ sung:

- Ta chọn bọn họ, bởi vì bọn họ chính trực thanh liêm. Nếu như người tìm tâm phúc nanh vuốt của mình đi hạ lệnh dừng tay thả người, cho dù thủ hạ của người nghe lệnh, huynh đệ của ta cũng chưa chắc sẽ dừng tay, đúng không?

Sắc mặt Thái Kinh xanh mét, đến lúc này hắn mới hiểu được bố trí này chặt chẽ đến đâu, quả là lo xa nghĩ rộng, hơn nữa còn hiểu rõ kế hoạch và sắp xếp của mình như lòng bàn tay. Hiện giờ hắn chỉ không hiểu một chuyện.

Sau khi tất cả được giải quyết, Vương Tiểu Thạch làm thế nào để sống sót rời khỏi biệt thự Biệt Dã.

Wương Tiểu Thạch tiếp tục nói rõ:

- Trước khi ta lên vào mới phát hiện Tứ Đại Danh Bồ đang ở bên ngoài, chắc là bọn họ muốn bảo vệ người khỏi bị thương tổn, vì vậy mới canh giữ ngoài cửa? Người đứng là có mặt mũi thật, ngay cả Tứ Đại Danh Bồ cũng làm hộ vệ cho người.

Thái Kinh cười lạnh, hỏi ngược lại:

- Tứ Đại Danh Bồ không cần cả bốn người đều đi chuyến này chứ? Nên lưu lại hai người để bảo vệ cho người.

Vương Tiểu Thạch lập tức giải thích:

- Ai, đừng nói như thế. Bọn họ là bộ khoái, còn ta có là gì đâu? Lúc này ngay cả người cũng dám đắc tội, ta bị bắt chính là tử tù, chống lại chính là khâm phạm, chạy trốn chính là đào phạm. Có điều, chuyện thông báo cho pháp trường và Phá Bản môn, chỉ Truy Mệnh và Lãnh Huyết đi là được. Truy Mệnh cước trình nhanh, Lãnh Huyết sức lực đủ. Chuyện này đã không thể chậm, mau hạ lệnh đi. Tay của ta đã bắt đầu tê dại rồi.

Thái Kinh trong lòng bất phần, nhưng một câu cuối cùng của Vương Tiểu Thạch vẫn khiến hắn động phách kinh tâm.

- Được, được, được, người giữ, ta cũng giữ. Ta sẽ lập tức ở đây viết một thủ dụ, lại truyền hai khuyển tử và hai vị Danh Bồ đi làm, như vậy... người yên tâm rồi chứ?

Sau đó hắn lại cảm phần nói:

- Ta biết rồi. Ta hiểu rồi. Ta hiểu rồi. Ta rõ rồi. Hóa ra chuyện là như vậy.

Vương Tiểu Thạch không hỏi hắn biết, hắn hiểu, hắn rõ chuyện gì.

Hắn biết nếu như Thái Kinh muốn nói thì nhất định sẽ nói, còn nếu không nói thì có hỏi cũng vô dụng.

Quả nhiên Thái Kinh lẩm bẩm nói:

- Chuyện này... chắc hắn đã tổn nhiều tâm huyết của Gia Cát tiên sinh chứ...

25. Chương 25: Cười Dửng Cầm

Ôn Nhu không mang mặt nạ. Thực ra nàng làm việc cảm thấy quang minh lỗi lạc, đi thẳng về thẳng, không cần phải che giấu làm gì. Tuy là do bản tính, nhưng đối với nàng thì chuyện này vẫn chỉ thứ yếu.

Quan trọng là nàng xinh đẹp.

Nàng không mang mặt nạ, bởi vì nàng cảm thấy mặt nạ có vẽ tốt đến đâu, cũng không bằng hoa dung nguyệt mạo của nàng.

Hơn nữa còn xấu xí hơn nhiều.

Huống hồ mang mặt nạ rất ngộp, nàng vừa sợ làm hỏng dung mạo tuyệt thế của mình, lại lo không được “lộ chân tướng” trong trận cướp pháp trường hiệp nghĩa có thể lưu danh sử xanh lần này, đó mới thật sự là chuyện khiến nàng di hận ngàn năm.

Trước khi theo Trần Bất Định và Phùng Bất Bát quay về Hồi Xuân đường, cùng nhau bao vây “Kinh Đào Tiên Sinh” Ngô Kỳ Vinh, nàng đã giải cứu hai người khác... đương nhiên là do Ôn đại cô nương nàng vô ý tạo thành.

Nhắc tới cũng thật trùng hợp, hai người nàng cứu cũng bị áp giải tới Phá Bản môn chém đầu thị chúng.

Nên biết, trong kinh cũng không chỉ có một bộ ngành được phép hạ lệnh chém đầu phạm nhân. Thiên tử cao húng, có thể sai người bêu đầu ngoài ngo môn. Tướng gia không cao húng, có thể hạ lệnh đem người

nhìn không thuận mắt chém đầu tại pháp trường. Đồng dạng, Hình bộ nha môn bắt được tù phạm tội ác tày trời, tội lỗi chồng chất, cũng có thể áp giải đến chỗ này chỗ kia chặt đầu hành hình.

Nhưng đối với vấn đề phân biệt “tội ác tày trời, tội lỗi chồng chất”, cách nhìn của mỗi người lại khác nhau.

Một “ác nhân” do quan phán xét, trong suy nghĩ của bách tính bình thường, có thể lại là một đại thiện nhân, đại hảo nhân.

Đồng dạng, một kẻ bị người người trong dân gian xem là đại ác bá, đại bại hoại, trong mắt của quan viên lại có thể trở thành một lương dân phú thương đáng được khen ngợi, đáng được giao trọng trách.

Chuyện như vậy, trước giờ vốn là có lý nói không rõ. Huống hồ chữ quan () có hai cái miệng (), có lý cũng không tới phiên người nói.

Trùng hợp là cũng có hai thầy trò bị xử trảm tại Phá Bản môn.

Bình thường tội phạm quan trọng đều bị bêu đầu tại pháp trường. Người bị chém đầu tại Phá Bản môn, phần lớn là côn đồ lưu manh, giết người phóng hỏa, gian dâm bắt cóc, không chuyện ác nào không làm. Hành hình ở nơi “không ai quản lý”, “đủ các hạng người” như vậy, chủ yếu là mượn chuyện này giết gà dọa khỉ, răn đe cảnh cáo.

Thái Kinh chuyên tâm sắp xếp chuyện chém đầu Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, trong ngoài không sót, giường đông kích tây, mưu tính sâu xa, đuổi tận giết tuyệt, nhưng hẳn chỉ nhìn thấy chuyện lớn mà quên mất chuyện nhỏ. Dù sao chỉ là chuyện nhỏ không quan trọng giống như hạt vừng hạt đậu, Hình bộ vừa phán quyết hai tử tù, cũng vừa vắn chém đầu vào lúc này nơi này.

Chuyện này đúng là trùng hợp.

Lúc này mắt thấy thầy trò sắp phải đầu rơi xuống đất, không ngờ lại đột nhiên xuất hiện cứu binh, hơn nữa còn là một đồng, một đám, một đoàn cao thủ tới cứu giúp. Nhưng sau đó bọn họ lập tức hiểu được.

Những người này vốn không phải tới cứu bọn họ, mà là cứu một tên to con và một tên thư sinh nho nhã ở “cách vách” kia.

Đám người kia oanh oanh liệt liệt, nhiệt nhiệt náo náo, chém chém giết giết, sống sống chết chết, nhưng bọn họ bên này lại lạnh lạnh tanh tanh, an an tĩnh tĩnh, không người quản lý, cũng không ai để ý tới.

Ngay cả quan viên chủ trì hành hình và đao phủ chém đầu bọn họ, cũng không biết đã sớm chạy tới nơi nào.

May mắn là Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu bị xử trảm trước, lúc đó tay giơ lên đao chưa xuống, các lộ anh hùng đã ra tay hạ thủ. Đến lúc này hỗn loạn náo nhiệt, đám quan viên áp giải hai thầy trò kia nào dám ở lại để mất mạng? Tất cả đều lén chạy ra xa giống như dưới chân bom mìn.

Có điều, ngay cả khi hai thầy trò này bị xử trảm trước, chỉ với hai tên tù phạm nho nhỏ này, những quan viên áp giải chém đầu kia cũng không dám giành trước, chỉ sợ lộ diện quá sớm rước lấy phiền phức.

Hoá ra ngay cả xử trảm cũng phân chia cao thấp, cảnh ngộ bất đồng, đãi ngộ cũng không giống nhau. Có một số người ngồi tù, ngồi đến mức thiên hạ đều biết, người người kêu oan, lo lắng, giải oan, uất ức cho hắn. Nhưng có người vì phạm cùng một tội bị nhốt vào, không ai nghe hỏi, có oan không đường tố, cho dù có ngày thật sự trốn (hoặc được thả) ra, mọi người cũng chẳng quan tâm, thậm chí cho rằng hắn (nàng) giả vờ kháng cự, xem như chuột qua đường, người người kêu đánh, đáng đời đáng kiếp, có người còn đá thêm mấy đá, chỉ sợ không chết không dừng.

Do đó sống chết vinh nhục vốn không có gì nặng tựa Thái Sơn, nhẹ tựa lông hồng, vấn đề chỉ là cách nhìn của mọi người thế nào. Giống như Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, phải oanh oanh liệt liệt, xuất quân ồ ạt áp giải bọn họ hành hình, đó là vinh quang vô cùng. Còn như hai thầy trò cách đó ba bốn mươi thước, lại không có thanh thế hùng dũng như vậy.

Ôn Nhu cũng quá nhiều chuyện. Nàng vốn cũng toàn tâm toàn ý muốn cứu hai người Phương, Đường (nàng và Đường, Phương vốn có giao tình rất thâm hậu, quả là “thù sâu như biển”), nhưng thấy Ôn Mộng Thành và Chu Tiểu Yêu đã sớm dẫn một đám huynh đệ và “Bất Định Bất Bất” cùng ra tay, xem ra hai bảo bối

Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu nhất thời còn không chết được, vì vậy nàng bắt đầu đưa mắt nhìn khắp toàn trường, xem thử còn chuyện gì vui vẻ hơn không.

Nàng vừa tìm, liền phát hiện trước phế tích bên ngoài vách tường của Phá Bản môn đổ nát, có hai người đang bị trói quỳ gối đợi chém.

Ôn Nhu xuất chiêu, đánh văng ít nhất bảy tám tên quan binh và người ngăn cản nàng. Với bản lĩnh của Ôn đại cô nương nàng, muốn đánh ngã đám “lâu la” này cũng không tính là việc khó.

Huống hồ, chẳng có người nào để ý tới hai thầy trò kia. Vai chính và sân nhà đều nằm bên phía Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu.

Ôn Nhu không để ý tới ba bảy hai một, bốn bảy hai tám, lập tức đánh qua, nhìn thấy hán tử trung niên và thiếu niên kia trong mắt lộ ra vẻ cầu khẩn, lại phát hiện hai người bị điểm huyết đạo, nàng cũng không hỏi ngọn nguồn, kêu lên:

- Ta tới cứu các người!

Nàng dùng một cước giải huyết đạo của người thiếu niên.

Người thiếu niên lập tức quỳ xuống, trong nhón nháo hoảng loạn lại đập đầu ba cái vang dội với nàng, lớn tiếng nói:

- Xen hỏi cao tính đại danh của nữ hiệp? Nữ hiệp xinh đẹp như tiên, lại khoan dung nhân hậu, đúng là thiên tiên hạ phàm, cứu được tiểu tử, tất nhiên là trời ban lương duyên, xin cho biết phương danh, để tiểu tử đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không quên.

Ôn Nhu nghe được rất cao hứng, thấy hán ngữ nghịch, lại nịnh nọt mình, lập tức cười phì một tiếng, trêu chọc:

- Ta tên là Ôn Nhu. Cứu người dễ như trở bàn tay, không cần phải cảm ơn, chỉ cần hàng năm đến ngày hôm nay đều nhớ đến đại ân đại đức của Ôn Nhu nữ hiệp ta là được.

Tiểu tử kia thoát khỏi hiểm cảnh, dường như còn chưa tỉnh hồn, nhưng nghe được phương danh lại cảm thấy tâm ý đầu hợp, liền thoảng nói:

- Ôn Nhu? A, đúng là khí chất trời sinh, lương duyên trời định, trời đất tạo nên, có một không hai. Ôn Nhu, Ôn Nhu, Ôn Nhu, a, đúng là không có cái tên nào khác thích hợp hơn để hình dung nữ hiệp tiên tử đây!

Trước giờ Ôn Nhu vốn không câu nệ tiểu tiết, nàng cũng được người ta nịnh nọt quen rồi, cho nên tiểu tử này nói buồn nôn như vậy, nàng cũng không cảm thấy đường đột, chỉ tùy tiện hỏi một câu:

- Tiểu tử gốc, người tên là gì?

Tiểu tử kia vừa nghe liền vui mừng hớn hở, trong lòng thầm nói: “Nàng gọi ta là tiểu tử gốc, nàng gọi ta là tiểu tử gốc, tiểu tử gốc... thật thân mật!”

Hắn đang muốn trả lời, bỗng nghe người trung niên kia giận dữ kêu lớn:

- Người... tên nghịch đồ này, chỉ lo dụ dỗ nữ nhân, không để ý tới sư phụ nữa?

Ôn Nhu ngạc nhiên hỏi:

- Y là sư phụ của người à? Sao người không đi cứu sư phụ của người?

Thiếu niên này gãi đầu gãi cằm, bắt hán tử trung niên vặn vẹo cả buổi, chỉ nói:

- Đều tại ông! Cứ luôn giấu giếm, không dạy ta ta phương pháp giải huyết.

Hắn lại quay đầu xấu hổ nói với Ôn Nhu:

- Y đúng là sư phụ của ta. Ta họ La, tự là Bạc, bạc trong thiên nhai phiêu bạc (phiêu bạt chân trời), rất có ý thơ đúng không? Hiệu là Tổng Thang, tổng trong tổng quân thiên lý (đưa quân ngàn dặm), thang của cỗ nhuộc kim thang (phòng thủ kiên cố), rất văn nhã đúng không? Người khác gọi ta...

Lời còn chưa dứt, sư phụ hắn đã hét lớn:

- La Bạch Ái, người còn không cứu ta?

La Bạch Ái không có biện pháp, đành phải buông tay xoay đầu nhờ Ôn Nhu giúp đỡ:

- Làm phiền nữ hiệp rộng lòng giúp đỡ, giải huyết đạo cho sư phụ lão nhân gia... Y lớn tuổi, phong thấp xương đau, ta sợ lỡ may có gì bất trắc, người làm đồ đệ như ta cũng mất thể diện, ta thấy...

Ôn Nhu nghe được cảm thấy buồn cười, trong lòng thầm nghĩ: “Sao ở đây lại lòi ra hai tên này, còn nhàm chán vô vị hơn cả Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu.”

Lập tức, nàng phát hiện quần hiệp dường như nhất thời không thể cứu được Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu từ tay Ngôn Trung Hư của Hải phái, Dư Tái Lai của Ai phái, Mã Cao Ngôn của Phục phái, Thái Sao của Tầm phái, trong lòng cũng nóng nảy, lập tức một cước giải huyết đạo của vị sư phụ kia, sau đó vội dận dỏ:

- Được rồi, các người hãy tự cầu sinh đi. Giang hồ hiểm ác, các người không gây chuyện được, nên làm người khôn giữ mình thì tốt hơn.

Mấy câu nói này, Ôn Nhu cảm thấy nói một cách đường đường chính chính, trưởng thành sâu sắc, cũng cảm thấy trước sau không như một, rất là đặc ý.

Nàng nói xong liền bỏ đi, bên tai lại nghe sư phụ vừa được giải huyết đạo lập tức mắng lớn:

- Yêu nữ gì đó, lại dám dùng chân đá ta? Xem “trời lớn đất lớn ta lớn nhất” Ban Sư ta đây là thứ gì? Hừ! Khục...

- Sư phụ, ngài đừng như vậy, người ta là có ý tốt cứu ngài!

Chỉ nghe tiếng từ gốc La Bạch Ái kia “khó cả hai bề” kêu lên:

- Nữ hiệp nữ hiệp, ngài cũng đừng trách cứ. Sư phụ ta gọi là “Thiên Đại Địa Đại” Ban lão sư, tên đầy đủ là Ban Sư Chi, nhưng người trong giang hồ thường gọi y là Ban Sư... Y không thích chữ “lão” ở giữa... Tính tình của y hơi nóng nảy, hành vi cũng mất mặt, nhưng con người lại rất tốt, rất đàng hoàng, rất lão bất tử...

Một tiếng “cốp” vang lên, hiển nhiên đầu của hắn đã bị sư phụ hắn gõ một cái.

- Đồ đệ chết tiệt! Nghịch đồ! Người dám chế giễu sư phụ của mình trước công chúng như vậy? Người xem người kia, vừa thấy nữ nhân xinh đẹp là cứ cười ngây ngô, giống như cái gì?

Đồ đệ của y lại hỏi:

- Đại hiệp?

Sư phụ đáp lại:

- Không.

Đồ đệ lại hỏi:

- Heo?

Sư phụ cũng đáp lại:

- Không.

Đồ đệ hỏi ngược lại:

- Vậy giống như cái gì?

Sư phụ trả lời:

- Quý háo sắc.

- Sư phụ ngài sai rồi.

Đồ đệ lại nghiêm nghị, hơn nữa lời lẽ đanh thép nói:

- Nụ cười này của con gọi là “cười dững cảm”, tức là cười rất cam đảm, rất có dũng khí, cũng không phải là nụ cười phổ thông, nụ cười bình thường. Nên biết, trong thiên quân vạn mã này, chỉ có một mình ái đồ của ngài là La Bạch Ái ta, mới có thể vào lúc này giờ này, không quan tâm đến sống chết cười được.

Lời còn chưa dứt, lại nghe một trận cười lớn vang khắp trời đất, đình tai nhức óc, từ hình trường đối diện với Hồi Xuân đường oanh oanh liệt liệt truyền đến.

26. Chương 26: Dững Cảm Rút Lui

Người phát ra tiếng cười như vậy chính là Đường Bảo Ngưu.

Nguyên lai ở bên kia, đám người Ôn Mộng Thành, Chu Tiểu Yêu, Ngân Thịnh Tuyết, Đường Khăng che mặt, dẫn theo một đám huynh đệ hai đảng Phát Mộng, Kim Phong Tế Vũ lâu, Liên Vân trại, Tượng Tị tháp, cố gắng tấn công cứu hai người Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu.

Thuộc hạ đệ tử của mình chủ Thiên minh Trương Sơ Phóng, trang chủ Lạc Anh sơn trang Diệp Bác Thức, lão đại Tầm phái Thái Sao, lão đại Hải phái Ngôn Trung Hư, lão đại Phục phái Mã Cao Ngôn, lão đại Ai phái Dư Tái Lai, còn có một đám quan binh của Long Bát đều ra sức chống cự chém giết, đánh ngang sức ngang tài.

Long Bát vừa thấy thế cục vẫn còn ổn định, lập tức thở phào bảy tám cái, nói với Đa Chỉ Đầu Đà:

- Đám hè này chẳng tính là gì, nhớ năm đó ta lãnh binh...

Lời còn chưa dứt, chợt nghe khu vực tây nam vang lên tiếng còi, tiếng la giết ngập trời. Trương Thiết Thụ lập tức đi điều tra, một lát sau trán đầy mồ hôi chạy về báo tin:

- Phía tây nam lại có một đám người giết đến, đều là nữ nhân dùng khăn đỏ che mặt, khá là hung hãn. Huynh đệ Phong phái canh giữ ở đó đã hoàn toàn sụp đổ.

Long Bát nghe được liền giật mình.

- Cũng khó trách, Lưu Toàn Ngã của Phong phái đã chết, không còn nhân tài gánh vác trọng trách.

Đa Chỉ Đầu Đà hơi trầm ngâm hỏi:

- Người tới đều là nữ sao?

Trương Thiết Thụ nói:

- Đầu là nữ nhân, hơn nữa tuổi tác hẳn là rất trẻ.

Đa Chỉ Đầu Đà lại hỏi:

- Cũng đều dùng đao?

Trong mắt Trương Thiết Thụ đã có vẻ bối phục:

- Là dùng đao, còn có một tay ám khí tàn nhẫn.

Đa Chỉ chấp tay ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Là bọn họ. Không ngờ trải qua nhiều gian khó, vẫn cố chấp như vậy.

Long Bát tò mò hỏi:

- Ai? Là người nào? Người quen của đại sư sao?

Sắc mặt Đa Chỉ nghiêm túc, chậm rãi nói ba chữ:

- Toái Vân uyên.

- Toái... Vân... yên?

Long Bát suy nghĩ cả buổi, vẫn không thể nhớ đó là thứ gì, chỉ thuận miệng nói ba chữ khác:

- Hủy... Nặc... thành?

Sau khi nói xong, chính hắn cũng giật mình. Nhìn thấy Đa Chỉ Đầu Đà và Trương Thiết Thụ đều nghiêm túc gật đầu một cái, lúc này mới biết đó là sự thật:

- Thật sự là Hủy Nặc thành chuyên ám sát đại quan đương triều sao? Trước kia đám người Văn Trương, Hoàng Kim Lân đã mất mạng dưới tay bọn họ. Bọn họ... cũng tới sao?

Đa Chỉ Đầu Đà lại xoa ngón tay bị thương của hắn, giống như vết thương đang kể cho hắn biết những chuyện xưa đau xót.

- Là Hủy Nặc thành do mấy người Tức đại nương, Đường Văn Từ lãnh đạo, đám nữ dạ xoa này cũng không phải dễ trêu...

Là thật sự không dễ chọc.

Một góc tây nam đã bị người của “Toái Vân yên, Hủy Nặc thành” cường công phá vỡ, chẳng những đệ tử Phong phái hoàn toàn bị hủy, ngay cả người của Phủng phái cũng hoàn toàn bị đánh tan. Mã Cao Ngôn của Phục phái lập tức điều đi toàn lực đối phó với địch.

Càng sợ bóng sợ gió chính là, tình hình chiến đấu hướng đông bắc chợt trầm trọng hơn, hơn nữa binh bại như núi đổ, đệ tử Sĩ phái vốn phòng thủ nơi đó toàn quân bị diệt. Dư Tái Lai của Ai phái lập tức dẫn thủ hạ ngăn chặn lỗ hổng, cũng thấy chống đỡ hết nổi.

Trương Liệt Tâm thở hổn hển, vội vàng báo cáo:

- Hướng đông bắc xuất hiện một đám hán tử dùng vải xanh che mặt, người không nhiều lắm, đều sử dụng kỳ môn binh khí, đã liều chết xông vào.

Long Bát nghe được có vẻ băn khoăn.

- Trí Lợi và Trương Hiến Nhiên đã chết, Phủng phái và Sĩ phái dĩ nhiên không thủ được.

Đa Chỉ Đầu Đà chậm chậm nói:

- Người tới có phải đều không dùng đao kiếm, hơn nữa người người đều chuyên dùng hỏa khí?

Trương Liệt Tâm đáp:

- Đúng.

Trên mặt đã có vẻ sùng kính.

Đa Chỉ Đầu Đà lại thở dài một hơi:

- Là bọn họ.

Long Bát không nhịn được lại hỏi:

- Ai?

Đa Chỉ Đầu Đà nói:

- Phong Dao Quả Kiếm.

Long Bát giật mình ba bốn chục cái:

- Phích Lịch đường Lôi gia bảo?

Đa Chỉ Đầu Đà lắc đầu:

- Không phải toàn bộ Lôi môn, nhưng lại là thủ hạ của người lãnh đạo Tiểu Lôi môn là Lôi Quyền.

Lúc này Long Bát mới yên tâm mười bảy mười tám lần:

- Còn may, không phải toàn bộ người của Phích Lịch đường.

Đa Chỉ Đầu Đà lại không thư thái:

- Vậy cũng đủ rồi. May mắn là thủ lĩnh Liên Vân trại đã thay đổi hoàn toàn, lâu rồi không ra giang hồ, nếu không... càng khó giải quyết.

Long Bát nhìn Thất Tuyệt Thần Kiếm ôm kiếm giữ vững, kết thành kiếm trận, thầm nói:

- Bọn họ làm gì vậy? Tới đây cố làm ra vẻ, chỉ khoanh tay xem náo nhiệt sao?

Đa Chỉ Đầu Đà liếc hắt một cái, trong lời nói có vẻ khinh thường:

- Tốt nhất ngài đừng chọc giận bọn họ.

Long Bát không gây chuyện.

Bởi vì cho dù hấn không phục, cũng không dám sinh sự nữa.

Quần hùng tới cướp tù cộng thêm sự giúp sức của Tiểu Lôi môn và Hủy Nặc thành đã thu hẹp vòng vây, nếu còn không thấy cứu binh, đám người Long Bát đã nguy cơ trước mắt.

Long Bát vừa thấy tình hình không ổn, giọng nói cũng mềm ra, khẩn cầu Đa Chỉ Đầu Đà:

- Đại sư, đại sư, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, ngài hãy nghĩ cách đi?

Đa Chỉ Đầu Đà nói:

- Mượn kiếm dùng một chút!

Hấn rút kiếm bên hông Long Bát ra, một kiếm đặt lên cổ Đường Bảo Ngưu, nói:

- Các người tới cứu hai người này phải không? Nếu không dừng tay, lui về phía sau, ta sẽ lập tức giết hấn!

Hấn nói một cách từ tốn, nhưng giọng nói lại cuộn cuộn âm âm truyền ra. Những người đang chém giết tại đây đều giật mình, từng người lữ lượt dừng tay, nhìn về phía Đa Chỉ Đầu Đà bên này.

Nhất thời yên lặng như tờ.

Chỉ có một tiếng “a”, giống như giật mình tỉnh giấc, người lên tiếng lại là “Kiếm” trong Thất Tuyệt Thần Kiếm.

La Thụy Giác.

Hoá ra hấn không phải đang giả vờ ngủ, mà là thật sự vẫn luôn ngủ say, lúc này nghe được tiếng gọi hàng của Đa Chỉ Đầu Đà, mới giống như trong mộng tỉnh dậy.

Nhưng hấn mở mắt ra, nhìn sang trái, nhìn sang phải, giống như phát hiện chỉ là đánh đánh giết giết, máu thịt tung tóe, máu chảy thành sông, cũng không có chuyện gì ghê gớm, lại khép mí mắt, vùi đầu ngủ say.

Long Bát nhìn thấy chỉ thối râu, trợn mắt.

Đây coi như là trợ thủ gì?

Đây gọi là thần kiếm gì?

Đa Chỉ Đầu Đà kêu lên như vậy, khiến mọi người đều dừng tay. Đa Chỉ Đầu Đà lại dùng kiếm ấn một cái vào cổ Đường Bảo Ngưu, cất giọng nói:

- Kiếm của ta đang gác trên đầu họ Đường này, các người dám tiến tới, ta sẽ hạ thủ trước, khiến hấn đầu mình hai nơi!

Bởi vì sương mù dày đặc không tan, mọi người đang chiến đấu, cũng không phải tất cả đều nhìn rõ trung tâm (mặc dù nơi ấy địa thế hơi cao), nhưng Đa Chỉ Đầu Đà lại nói rõ ràng trước, quần hiệp cũng hiểu được mọi chuyện.

Cho nên bọn họ đều ngừng tay.

Đa Chỉ Đầu Đà quát lên:

- Trước tiên lui qua một bên cho ta!

Các lộ quần hào không dám làm càn, sau khi đám người Ôn Mộng Thành, Đường Khăng ra hiệu, bọn họ đều lui sang một bên, vai sánh vai đứng đối diện với quan binh.

Lần này lui lại, không phải tháo chạy, mà là dừng cảm rút lui.

Không phải khoe cái dũng của bản thân, mà là vì đại cục, vì đại nghĩa, vì quý trọng tính mạng của bằng hữu mà tạm lui, đó là dừng cảm rút lui.

Do đó bọn họ lui một cách ngay ngắn trật tự, không hề hốt hoảng.

Đa Chỉ Đầu Đà nhìn thấy, trong lòng cũng thầm than.

Long Bát thấy kế uy hiếp của Đa Chỉ Đầu Đà khả thi, liền vớ lấy một thanh Trảm mã đao từ trong tay phó tướng Ngạ Hổ của hắn, cũng gác lên cổ Phương Hận Thiếu, hô lên:

- Để binh khí của các người xuống, nhanh chóng chịu trói, nếu không ta sẽ giết một tên thị chúng trước!

Lời vừa dứt, chợt nghe một trận tiếng cười vang khắp trời đất, long trời lở đất vang lên.

Người cười lớn không ngừng chính là Đường Bảo Ngưu mạng đang treo dưới kiếm.

27. Chương 27: Trên Ngực Hắc Có Một Chữ Dũng

Đường Bảo Ngưu cười lớn không ngừng.

Hắn cười đến toàn thân rung động, những người có mặt cũng cảm thấy đỉnh tai nhức óc, trợn mắt há mồm. Người ở khu vực hiện trường Phá Bản môn, ngoại trừ sáu đại cao thủ đang ở trong Hồi Xuân đường huyết chiến hung hiểm, những người khác đều ngừng tay nhìn về bên này.

Hắn cười giống như người nằm dưới lưỡi dao không phải hắn, mà là một mình hắn có thể nắm giữ sống chết thành bại của những người có mặt.

Đa Chỉ Đầu Đà cũng cảm thấy nếu để hắn tiếp tục cười như vậy, khí thế sẽ bị đoạt hết, cho nên dùng mũi kiếm dè xuống một cái, quát lên:

- Câm miệng! Không được cười! Còn cười nữa ta đây sẽ cho ngươi đầu rơi xuống đất, xem ngươi còn cười được hay không!

Đường Bảo Ngưu vừa nghe, tiếng cười thu lại. Đa Chỉ Đầu Đà mới an tâm một chút, lại nghe Đường Bảo Ngưu đột ngột quát lên với hắn:

- Đa Chỉ, con lừa trọc ngươi! Không chỉ nhiều ngón mà còn nhiều miệng! Đường cự hiệp Bảo Ngưu tiền bối ta nếu sợ ngươi giết, ta còn cười được sao? Tốt, ngươi giết đi, ngươi cứ việc giết đi! Ngươi có gan thì chém xuống một kiếm, ta chờ! Ai không dám giết chính là tổ tông nhà hắn không có giống mượn giống sinh ra đồ con hoang, bán cả mẹ lẫn em gái!

Những lời này âm âm vang vang, khua chiêng gõ trống mắng chửi, còn lớn hơn so với tiếng cười ha hả, chẳng những khiến cho chung quanh nhất thời yên lặng như tờ, người người nín thở lắng nghe, hơn nữa còn đỏ mặt vì lo cho sống chết an nguy của Đường Bảo Ngưu.

- Chết thì chết, sợ cái gì!

Đường Bảo Ngưu giống như trời sinh trên ngực có khắc một chữ dũng, không màng sống chết nói:

- Ngươi muốn giết thì cứ giết, Đường đại tông sư Bảo Ngưu thiếu hiệp ta nhúu mày một cái thì không phải là hảo hán!

Đến lúc này, Đa Chỉ Đầu Đà thật sự không dám một kiếm giết người, bởi vì cao thủ cướp tù đang từ bốn phương tám hướng nhìn chăm chăm vào hắn. Chỉ cần một kiếm chém xuống, hắn biết những người này sẽ không bỏ qua hắn, chỉ sợ cả đời này hắn phải ứng phó với bọn họ và hành động báo thù của bọn họ.

Cho dù là người không có giao tình sâu đậm với Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, hôm nay chỉ đến tham gia phụ họa, nhưng nếu mình vung tay hạ kiếm, chém đầu phạm nhân, e rằng những người này chỉ vì mặt mũi nghĩa khí cũng sẽ quần lấy hắn cả đời.

Như vậy cả đời này hắn sẽ phải đề phòng.

Không thể không đề phòng.

Hơn nữa không chỉ đề phòng một người.

Một đám như vậy, các môn các phái, tam sơn ngũ nhạc, hai phe hắc bạch, quan dân hai phía, văn võ đều có.

Như vậy, cả đời này e rằng hắn không dễ đi lại trên giang hồ.

Bản lĩnh lớn nhất của Đa Chỉ Đầu Đà không phải là chỉ pháp (bao gồm thành tựu của hắn trên âm nhạc và võ công), mà là “thân phận bí hiểm” của hắn. Bởi vì hắn không chính không tà, vừa chính vừa tà, cho nên trên giang hồ phần lớn mọi người không biết hắn là trung hay gian, nhưng đều nể mặt hắn. Mà hắn lợi dụng điểm này để làm “nội ứng”, bán rẻ người khác đến chết, giết cho bằng hữu không kịp trở tay, phản bội người mình mà không để lại dấu vết, do đó dù là người có võ công địa vị cao cũng bị hủy trong tay hắn.

Lần này vâng lệnh Thái Kinh áp giải phạm nhân hành hình, nếu không phải vì muốn tranh giành sủng ái với Long Bát trước mặt Thái Kinh, vì muốn sau này có đủ thực lực trong kinh để tranh quyền với Mễ Thương Khung, hắn thật không muốn “xuất đầu lộ diện” đi ra “biểu diễn” như vậy.

Cho nên, một kiếm này quả thật không dễ chém.

Nhưng không chém lại không được.

Tên đã lên nổi, lửa đã đốt lên thuyền.

Đường Bảo Ngưu mắng chửi như vậy, nếu như hắn không lập tức giết, những người đến cứu dĩ nhiên sẽ lớn gan hơn, nhất định sẽ liều chết công vào, sĩ khí tăng mạnh.

Ngược lại, người bên mình sẽ lòng quân chán nản, đối mặt với thế công dờn non lấp biển của đám cường đồ cướp tù, chỉ sợ không dễ ứng phó.

Lúc này, Đa Chỉ Đầu Đà có thể nói là “giết không được, không giết cũng không được”.

Phải làm sao cho tốt?

Lúc này, hắn chợt nhớ tới còn có một Long Bát.

Vừa may!

Long Bát đang dùng đao để trên cổ Phương Hận Thiếu.

Đa Chỉ Đầu Đà linh cơ vừa động, nói ngay:

- Bát gia, trước hết giết một tên đi!

Long Bát uy vũ nghiêm mặt lại, mày xám dựng lên, tròng mắt nghiêm nghị quát:

- Nói đúng!

Đa Chỉ “đánh rắn theo côn lên” (nhìn chuẩn cơ hội, thuận thế mà làm), lập tức thêm một câu:

- Trước hết ngài hãy giết họ Phương lập uy rồi hãy tính!

Long Bát hừ một tiếng, cơ mặt hơi co quắp, ngay cả gân cánh tay lộ ra dưới tay áo cũng hơi co rúm, cuối cùng đao không chém xuống, giọng nói lại trầm xuống:

- Xin mời ngài trước!

Đa Chỉ nói:

- Mời ngài!

Long Bát nói:

- Ngài trước.

Đa Chỉ nói:

- Quan vị của ngài lớn hơn ta, mời ngài trước!

Long Bát nói:

- Địa vị giang hồ của ngài cao hơn ta, mời ngài!

- Mời!

- Mời mời!

- Mời mời mời!

- Mời...

Hai người nhường nhịn lẫn nhau.

Đường Bảo Ngưu bỗng đứng lại phát ra một trận cười long trời lở đất, thúc giục:

- Thế nào? Không dám giết phải không? Không dám động thủ thì thả đại gia ta và Phương công tử ra, sau khi tiêu dao vui vẻ sẽ ột mỗi lửa nướng chín cả nhà ngươi!

Xem ra, Đường Bảo Ngưu chẳng những trên ngực có khắc chữ dũng, mà toàn thân hắn đều là do một chữ “dũng” viết thành.

Hắn giống như không kiên nhẫn được, lại thúc giục hai người động thủ.

Đa Chỉ Đầu Đà biết, Long Bát bề ngoài hào sảng nhưng tâm tư cẩn thận, lá gan lại càng nhỏ bé. Hoá ra hắn và mình là “hợp tình hợp lý, cách nghĩ giống nhau”, cũng không dám một đao hoặc một kiếm chém xuống, trở thành kẻ thù không đội trời chung với anh hùng hào kiệt trong thiên hạ. Chỉ có điều, hắn không chém, Long Bát cũng không chặt, cứ kéo dài như vậy, Đường Bảo Ngưu lại càng hùng hổ dọa người. Trông thấy lòng quân đầu chí sắp sửa dao động, phải làm như thế nào cho tốt?

Chợt hắn linh cơ vừa động, tay phải vẫn cầm chặt trường kiếm, chỉ xéo vào gáy Đường Bảo Ngưu, tay trái lại từ trong vạt áo lấy ra một cây tiêu, đưa lên bên mép, nhúm môi thổi mấy cái.

Tiếng tiêu phá không, nhanh, trầm bổng và sắc bén.

Lại giống như tiếng chim âm ỉ, trong gấp gấp vẫn mang theo nhàn nhã, trong lưu loát vẫn có phần êm tai.

Thực ra Đường Bảo Ngưu thích thể diện yêu mạng sống, nổi danh xa gần.

Hiện giờ hắn không cần mạng, giống như trên trán khắc một chữ “dũng”, chủ yếu là vì...

Hắn không quan tâm đến nữa.

Hắn không muốn khiến mọi người vì hắn mà hi sinh tính mạng, nằm lại ở đây.

Hắn thấy các lộ hảo hán người trước hi sinh, người sau tiếp bước xông tới cứu hắn, lại bị từng nhóm giết lui, đường dài đầm máu, thây ngã khắp nơi. Mặc dù hắn yêu quý tính mạng của mình, cũng không muốn chết, nhưng hắn lại càng không đành lòng nhìn thấy mọi người vì bọn hắn mà không cần mạng, hi sinh uống phí như vậy.

Cho nên hắn đã tính ngộ, đã nghĩ thông.

Vì vậy hắn cố ý chọc giận Đa Chỉ Đầu Đà.

Chỉ cần Đa Chỉ Đầu Đà tức giận giết chết hắn, như vậy sẽ không ai phải bỏ mạng vì cứu hắn, cũng không ai bị uy hiếp vì hắn nữa.

Đường Bảo Ngưu không thể xem là một người vĩ đại, hắn chỉ là một người lúc cần thiết có thể hi sinh tất cả vì bằng hữu, huynh đệ, ái tình, chính nghĩa, nhưng hắn lại không thể để bằng hữu, huynh đệ, người yêu, chính nghĩa hi sinh vì mình.

Bình thường hắn hay “tâng bốc” mình lên cao đến trạng tám, trong cổ kim vĩ nhân, ngàn năm trên dưới, năm trăm năm trước, năm trăm năm sau, e rằng cũng không có nhân tài phi thường như hắn, có điều thực ra hắn là ai, có bao nhiêu phân lượng, có lẽ trong lòng hắn hiểu rõ nhất.

Bởi vì bình thường, cho nên mới không tầm thường.

Cũng bởi vì nằm ở góc tối, cho nên hắn mới phải “vượt quyền”.

“Vượt quyền” thật ra là phải đặt mình vào nơi có ánh sáng, ít nhất là nơi có người thấy được.

Nếu như người ở trong bóng tối, hành vi và việc làm của người, bất kể có bản lĩnh bao nhiêu, biểu hiện tốt đến đâu, đều sẽ không ai nhìn thấy, khó tránh khỏi bị người khác xem thường.

Hiện giờ hắn không phải muốn “vượt quyền”, mà là không muốn quá nhiều người hi sinh vì hắn.

Cho nên hắn phải hi sinh trước.

Chuyện này xem ra dễ dàng, nhưng làm được lại rất khó.

Người không thấy trên đời có rất nhiều vĩ nhân, mặc kệ người trong thiên hạ hi sinh vì hắn, hắn đạp lên con đường máu một tướng công thành vạn cốt khô, một bước lên trời hay sao?

So với những “vĩ nhân” này, đừng trách Đường Bảo Ngưu không hề “vĩ đại”.

Phương Hận Thiếu thì sao?

Hắn cũng nghĩ như vậy.

Chỉ có điều, phương pháp biểu đạt của hắn lại hoàn toàn khác với Đường Bảo Ngưu.

Hắn biết, càng ép đối phương giết bọn hắn, đối phương có thể càng không ra tay, nhưng đồng đảng huynh đệ lại có thể vì vậy mà càng nóng lòng sơ xuất, cho nên hắn thà chết chứ không lên tiếng, không phát tác.

Hắn cũng không muốn mọi người bị thương vì hắn, chết vì hắn. Mặc dù hắn chỉ là một kẻ đọc sách nghèo khổ, nhưng mà hắn có ngạo khí, có ngạo cốt, hắn không muốn mọi người đều nhìn hắn bất lực như vậy, quỳ trên mặt đất, không thể giãy giụa, không thể phản kháng.

Hắn có lẽ đã quên mất một điểm, ngày đó tại Phát đảng Hoa phủ, lúc đám người Nhậm Lao, Nhậm Oán, Bạch Sầu Phi dùng “Ngũ Mã Dạng”, khống chế quần hùng, mặc cho xâu xé, lại là một mình hắn và Ôn Nhu chống đỡ đại cục, cầm chân nguy cục, quần hào mới không đến nỗi toàn quân bị diệt. Do đó, lần này đám giang hồ hảo hán tới cướp tù nhìn thấy thư sinh yếu đuối này cúi đầu không nói, nhẫn nhục chịu đựng, lại càng xúc động phần nộ, quyết chí phải cứu hắn để báo ơn.

Hán tử trên giang hồ, chỉ nói hai chữ.

Nghĩa khí!

Vừa khéo là, lúc này Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu một người nóng nảy còn một người trầm tĩnh, chẳng qua đều hi vọng kẻ địch động thủ giết mình nhanh một chút, khiến huynh đệ hữu hảo không cần vì bọn họ mà bị uy hiếp, hi sinh; cùng lúc đó, Đa Chỉ Đầu Đà và Long Bát thái gia đều thỉnh cầu và hi vọng đối phương ra tay trước, thứ nhất có thể lập uy, thứ hai không cần kết thành thù sâu với đám nhân vật giang hồ này.

Nhân mã hai phái, ý nghĩ khác nhau.

Đại đạo như trời, mỗi người một phía.

Là phân đen trắng, tự định chính tà.

28. Chương 28: Dũng Cảm Tiến Tới

Kịch chiến tại Phá Bản môn mặc dù phải tạm dừng vì tính mạng của hai người Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu bị uy hiếp, nhưng lại có một nơi không phải.

Đó là trận chiến trong Hồi Xuân đường.

Hoa Khô Phát vốn canh giữ trong Hồi Xuân đường, hắn ở nơi này phát hiệu lệnh, Ôn Mộng Thành lại điều động chủ lực phía bên ngoài, hai người trong ứng ngoài hợp, hỗ trợ lẫn nhau.

Như vậy, Hồi Xuân đường đã trở thành “trung tâm chỉ huy” của hai đảng Phát Mộng.

Hiện giờ Ngô Kinh Đào không đi chỗ khác, lại chọn ngay chỗ này đi đến, hơn nữa còn đi vào.

Cũng không phải là không ai ngăn cản hắn, mà là người ngăn cản hắn (thậm chí chỉ có ý định ngăn cản hắn) đều bị đánh ngã, đánh tan, đánh chết.

Hắn vừa đi vừa lau mặt, vừa đi vừa hát, vừa hát vừa lau.

Tay trái của hắn lau mặt mình, lau chùi râu ngắn, lau môi hình lăng, lau tóc mai bên tai, lau vạt áo cổ họng, chủ yếu vẫn là lau xem nơi nào có mồ hôi, hắn phải dùng vải cẩn thận hút hết nó.

Nhưng hắn vẫn đã thương người, giết người, đánh ngã kẻ địch.

Chỉ dùng một tay.

Tay phải.

Hắn vừa đi vừa tay vung mắt nhìn, lần lượt giết chết những người chặn đường hắn, sau đó đi vào Hồi Xuân đường.

Đi vào Hồi Xuân đường, cũng giống như nắm giữ trung tâm tác chiến.

Có thể như vậy sao?

Đây là một loại “dũng cảm tiến tới”, trong vòng vây của cường địch giống như đi vào chỗ không người.

Cho nên Hoa Khô Phát lập tức nghênh đón hắn.

Y biết người tới là ai.

“Kinh Đào Công Tử” Ngô Kỳ Vinh nhìn có vẻ trẻ tuổi, hoàn toàn khác hắn với công lực cao cường của hắn.

Ngoài ra mặt mũi lương thiện và thủ đoạn tàn nhẫn của hắn cũng tạo thành sự đối lập rõ ràng.

Vừa lúc, Hoa Khô Phát đứng nghênh đón trước mặt hắn cũng tạo thành một sự so sánh khác.

Một mập, một gầy.

Người hình dáng tiều tụy đương nhiên là Hoa Khô Phát.

Con người của y vốn rất nóng tính, gặp chuyện không vừa ý là nổi trận lôi đình, hò hét chửi bới.

Nhất là ngày đó Nhậm Lao và Nhậm Oán giết con trai độc nhất của y là Hoa Tình Châu, con người của y lại càng gầy còm mảnh khảnh.

Cho dù có mở nhiều yến tiệc, thế lực Phát đảng càng mạnh càng thịnh, Hoa Khô Phát ăn uống thả cửa, nhưng y giống như từ lúc này không thể mập thêm, cũng từ chối tăng thêm bất kỳ một miếng thịt, một chút mỡ nào.

Mọi người đều biết y rất nhớ con mình.

Mọi người đều hiểu được Hoa thủ lĩnh vẫn luôn nhớ mãi không quên muốn báo thù.

Thù là phải báo, đó thật sự là huyết hải thâm cừ.

Y chỉ có một đứa con trai.

Y cảm hận Nhậm Lao và Nhậm Oán.

Cho nên quần hiệp cũng cố ý sắp xếp y đến Phá Bản môn này, chứ không phải “pháp trường”.

Bởi vì người phụ trách áp giải phạm nhân giám sát chém đầu tại pháp trường chính là Nhậm Lao và Nhậm Oán.

Nếu như Hoa Khô Phát nhìn thấy “Lưỡng Nhậm Song Hình”, rất có thể sẽ không nhịn được, báo thù cho con.

Nhưng đây không phải là lúc báo thù riêng. Vào thời khắc quan trọng này, tư oán tích oán rất có thể làm lở chuyện lớn.

Đây là hành động cứu người.

Do đó, Hoa Khô Phát phụ trách bên phía Phá Bản môn. Y cũng hiểu được thâm ý của đám người Vương Tiểu Thạch, hơn nữa cũng phục tùng.

Thù là phải báo, nhưng không phải là bây giờ.

Y vẫn nóng nảy, giận dữ và gầy ốm.

Ngô Kỳ Vinh lại vừa lúc tương phản.

Hắn luôn ôn hoà, mỉm cười, còn mập mạp.

Dáng vẻ của hắn nhìn nhiều nhất chỉ khoảng hai mươi tuổi (nhưng không ai biết tuổi tác thật sự của hắn).

Nhưng hắn lại rất “phúng phính”.

Nếu như nói hắn chỉ hai mươi bốn tuổi, vậy thì eo của hắn ít nhất phải bốn mươi hai tấc.

Hắn từng cười nói: “Mỗi miếng thịt, mỗi hạt cơm mà ta ăn vào, đều ‘phát huy đầy đủ’, ngay cả mỗi ly nước uống vào trong bụng đều dùng để sinh thịt, mập thêm.”

Hắn giống như một người béo phì.

Thông thường người béo phì đều rất ôn hoà.

Hòa khí phát tài.

Có điều, Kinh Đào Thư Sinh lại có một tiếc nuối lớn.

Hắn mập mạp, nhưng lại không kiếm được bao nhiêu tiền.

Không có tiền cũng không có địa vị, hắn dù có một thân bản lĩnh cũng phải thắt lưng buộc bụng, sống một cách buồn bực chán nản. Muốn hắn vào nhà cướp của, giết người cướp tiền, hắn lại khinh thường không làm. Lại nói, không phải cứ có võ công là có thể làm xằng làm bậy, dù sao trên đời còn có đám người Bồ Vương Lý Huyền Y, Bồ Thần Lưu Độc Phong, Tứ Đại Danh Bồ, Đan Nhĩ Thần Tăng, Uyên Ương Thần Bồ, Hoắc Mộc Lăng Đẳng, Gia Cát tiên sinh, bồ khoái lớn gan Lý Đại, công sai cẩn thận Đào Khương, Quỷ Bồ Gia, giữ gìn pháp luật, trừng trị kẻ ngang ngược.

Hắn bởi vì ái mộ Lôi Thuần, cho nên bị chiêu mộ vào Lục Phân Bán đường.

Lôi Thuần vì muốn giành được sự tín nhiệm của Thái Kinh, mới có thể tranh hùng đấu thắng tại kinh sư, cho nên trước mặt Thái Kinh cũng cố ý khoe khoang trong tay mình có nhân tài như Kinh Đào Công Tử.

Thái Kinh là hạng người thế nào. Hắn một mặt khen ngợi Ngô Kỳ Vinh, mời Ngô Kinh Đào dốc lực trong chuyện xử trảm hai khâm phạm Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, nhưng lại ngầm chiêu mộ kẻ thù không đội trời chung của Ngô Kỳ Vinh là Diệp Thần Du cống hiến cho hắn.

Thái Kinh từng thăm dò và lôi kéo Ngô Kỳ Vinh phục vụ cho hắn, nhưng hắn lại không thể đánh động người trẻ tuổi này.

Thực ra Ngô Kỳ Vinh không phải không động tâm, mà là hắn có mấy điểm băn khoăn và lo lắng.

Thứ nhất, hần biết Thái Kinh là một kẻ cáo già, hơn nữa quyền cao chức trọng. Đi theo loại người này, làm người khó, làm việc cũng không dễ, chỉ có hần nuốt trọn mình, không có chuyện mình có thể ăn hết của hần.

Thứ hai, thủ hạ Thái Kinh cao thủ như mây, nhân tài rất nhiều. Mặc dù mình cũng là nhân vật phi thường, nhưng dù có thể được hần trọng dụng, cũng phải đấu tranh rất nhiều. Hần thích hưởng lạc, chỉ hứng thú với chuyện có hứng thú, nhưng không muốn hao phí thời gian và tâm lực vào mình tranh ám đấu.

Thứ ba, hần không thích phương pháp mà Thái Kinh lôi kéo hần, giống như chỉ cần đi theo Thái Kinh là sẽ có vinh hoa phú quý, một bước lên mây, hần cảm thấy không có ý nghĩa.

Huống hồ, hần muốn đi theo Lôi Thuần.

Hần thích Lôi Thuần.

Bởi vì làm việc với Lôi Thuần, có thể khiến cho hần thỏa mãn, kiêu ngạo, thậm chí càng giống như một nam tử hán, đại trượng phu.

Đây chỉ là lý do thứ nhất.

Nguyên nhân không chỉ như vậy.

Lôi Thuần còn có thể “hốt thuốc đúng bệnh”.

Nhờ được Đa Chỉ Đầu Đà giới thiệu, Lôi Thuần vừa thấy người trẻ tuổi này liền thăm dò tính tình của hần, nàng lập tức giao ba “chuyện quan trọng nhất” trong Lục Phân Bán đường cho Ngô Kỳ Vinh đi làm, hơn nữa còn nói với hần như sau:

- Huynh là nhân tài, Lục Phân Bán đường chúng ta mặc dù cũng là bang phái có thực lực số một số hai trong kinh thành, nhưng vẫn không mời nổi huynh. Nếu huynh có thể làm việc cho chúng ta, thứ duy nhất chúng ta có thể báo đáp chính là giao cho huynh làm chuyện lớn và chuyện quan trọng.

Chỉ với câu này, Kinh Đào Thư Sinh đã phục đến sát đất.

Hần vốn có hảo cảm với Lôi Thuần, hơn nữa càng không tiếc bán mạng cho nàng.

Bởi vì hần chỉ cần một “người biết xem hàng”.

Lôi Thuần khen ngợi hần.

Hơn nữa, thực ra Lôi Thuần ngoài miệng nói “không mời nổi hần”, nhưng sau khi hần gia nhập Lục Phân Bán đường, chỉ cần hần muốn thì bạc xài không hết. Cũng chỉ cần làm tốt “chuyện lớn”, địa vị của hần sẽ sừng sững không ngã, mà không cần phải ứng phó với những chuyện trong quan trường.

Chuyên gia dĩ nhiên quan trọng, nhưng nhân tài đều phải dùng ngân lượng bồi dưỡng ra.

Lôi Thuần phái hần “hầu hạ” Tô Mộng Chấn, thực ra là “giám thị” Tô lâu chủ. Lúc đầu Ngô Kỳ Vinh không thích nhiệm vụ này, nhưng Lôi Thuần lại hỏi mọi người:

- Ta có một nhiệm vụ cực kỳ gian khổ, người chấp hành phải là nhân vật phi thường, không chỉ thân mang tuyệt kỹ, còn phải thông minh tuyệt đỉnh, có thể tùy cơ ứng biến, hơn nữa phải có thể chịu khổ mới chấp hành được.

Nàng đã sớm bảo Dịch Phi Kinh ngầm ra hiệu với mọi người, không cần ai đứng ra nhận mình là nhân vật như vậy.

Sau đó nàng lại nói đầy ẩn ý:

- Người có thể cong cũng có thể duỗi, võ công trí tuệ đều cao, quá ít... Trong suy nghĩ của ta đã có một người, nhưng mời y làm chuyện này, quả thực là quá lãng phí nhân tài như y, quá ủy khuất cho y.

Lúc nói, khóe mắt lại liếc về phía Ngô Kỳ Vinh.

Ngô Kinh Đào liền bước ra, bày tỏ nguyện ý cống hiến. Lôi Thuần cũng ra vẻ vui mừng, lập tức bổ sung ý nghĩa trọng đại của nhiệm vụ này:

- Ngoài mặt là huynh đi cùng với một bệnh nhân, nhưng tên bệnh tật này lại là nhân vật đáng sợ có thể lực nhất trong kinh thành hiện nay, hần tùy thời có thể nổi dậy, tạo phản, đối kháng với chúng ta. Một mình hần có thể thắng được cả một đội quân, nhưng cũng chỉ có huynh là có thể một người khống chế cả một đội quân.

Từ đó, Ngô Kinh Đào giám sát Tô Mộng Chằm.

Tô Mộng Chằm dưới tình thế trời buộc, bệnh hết phương cứu chữa, lại bị Thụ Đại Phong dùng độc khống chế, cộng thêm nhân vật như Kinh Đào Thư Sinh ngày đêm không mỏi giám sát, y mới không có sức xoay chuyển trời đất, không thể trở mình, cuối cùng đành phải chết để tạ thiên hạ.

Nhưng trước khi buông tay rời khỏi cõi trần, y vẫn tiêu diệt huynh đệ kết nghĩa Bạch Sầu Phi do mình một tay bồi dưỡng nên, nhưng cũng một tay hủy diệt y.

Như vậy, Lôi Thuần càng hiểu rõ tính khí của Ngô Kinh Đào. Nàng biết Kinh Đào Thư Sinh thích ca múa cổ nhạc, khi khen thưởng hần đều ban thêm cho hần một số vũ công nhạc kỹ tinh thông vũ đạo.

Vì muốn biểu thị mình không có hai lòng với Thái Kinh, mà lại thật sự có thực lực, nàng đành phải xuất lực “thị uy” trong sự kiện “giám trảm” lần này. Nhưng nàng lại không muốn để tử Lục Phân Bán đường đối địch hoàn toàn với hào kiệt võ lâm kinh thành, do đó nàng phái Kinh Đào Thư Sinh ra trận. Nàng biết Ngô Kinh Đào sẽ không phản bội nàng.

Trước giờ Ngô Kỳ Vinh chỉ nhớ ân oán, không phân thị phi.

Hần cảm thấy đây là chuyện lớn.

Lôi Thuần phái hần đi làm “chuyện lớn”, hần cảm thấy rất vinh hạnh.

Hần đương nhiên cố hết sức.

Thái Kinh thấy Lôi Thuần tiến cử Kinh Đào Thư Sinh tới, trong lòng biết không lôi kéo được người này. Hần một mặt hoan nghênh tiếp nhận, âm thầm mời Diệp Thần Du tương trợ, một mặt lại bày tỏ chuyện “phục kích” lần này là do đám người Đa Chỉ Đầu Đà, Long Bát phụ trách, không liên quan đến hần, cho nên Ngô Kỳ Vinh nên làm việc theo lệnh của người do hần phái ra.

Hần không muốn nhận ân tình này của Lôi Thuần.

Khó khăn nhất là chịu ân huệ của mỹ nhân, một kẻ xảo quyệt tựa hồ ly tinh giống như Thái Nguyên Trường, đương nhiên biết cái gì phải “cột”, cái gì phải “tháo”, cái gì nên “trao”, cái gì cần “đẩy”, cái gì nhất định phải “tiêu” hay là “hóa” mới được.

Ngô Kinh Đào đương nhiên không phục mấy người Long Bát, Nhậm Lao, Nhậm Oán, hần chỉ miễn cưỡng có hảo cảm với Đa Chỉ Đầu Đà.

Do đó hần nguyện ý chấp nhận sự điều động của Đa Chỉ Đầu Đà.

Phương pháp Đa Chỉ Đầu Đà liên hệ với hần là dùng nhạc cụ.

Tiêu.

Hần và Đa Chỉ Đầu Đà ban đầu chính là dùng âm nhạc kết giao. Hần thích âm nhạc, thấy Đa Chỉ Đầu Đà dùng chín ngón đánh đàn, lại có thể tấu thành thiên cổ kỳ âm, trong lòng thầm nghĩ: “Người có thể đánh ra khúc nhạc tuyệt vời như vậy, con người có xấu thì chắc cũng không xấu bao nhiêu?”

Bằng hữu này có thể kết giao chứ?

Không ngờ ý nghĩ này của hần cũng giống như ngày đó Vương Tiểu Thạch cảm thấy “Thái Kinh có thể viết ra chữ phiêu dật đậm bạc như vậy, nhân phẩm nhất định có điểm đáng học hỏi”. Thực ra chữ là chữ, âm nhạc là âm nhạc, nghệ thuật là nghệ thuật, chẳng liên quan gì nhiều đến nhân phẩm. Người nhiều nhất chỉ có thể từ trong tác phẩm của họa sĩ nhìn ra tình cảm mãnh liệt của hần, nhưng chắc chắn không nhìn ra hần đã từng cường gian hay không. Thực ra Vương Tiểu Thạch cũng không hần tin vào chữ của Thái Kinh, chủ yếu là vì hần muốn khiến Bạch Sầu Phi tin rằng hần sẽ đi giết chết Gia Cát.

Hần khâm phục Lôi Thuần, cũng là một loại tâm tình ái mộ, nhưng đạo lý này cũng giống như tiền lệ.

Một cô gái đáng vẻ có xinh đẹp hay không, hoàn toàn không liên quan gì đến việc nàng có thuần khiết, thiện lương hay không.

Nhưng Ngô Kỳ Vinh hoàn toàn dùng tấm lòng son để tưởng nhớ Lôi Thuần, thậm chí còn nghĩ hết biện pháp để khiến mình “ôm” đi một chút, “để nhìn” hơn một chút.

Con người Kinh Đào Thư Sinh rất kỳ quái, một khi tâm tình của hắn không tốt, hoặc là cảm thấy có tài nhưng không gặp thời, hắn sẽ không ngừng ăn và đi nhà xí, hơn nữa mặc ình mập lên.

Đây là một loại tự mình vứt bỏ.

Chỉ cần tâm tình xấu đi, hắn cũng sẽ không yêu quý bản thân.

Một khi hắn gặp trắc trở cũng sẽ như vậy.

Cho đến khi hắn gặp được Lôi Thuần.

Lôi Thuần quan tâm hắn.

Đối với hắn, chuyện này còn cao hơn, tốt hơn so với bất cứ thù lao nào trên đời này.

Đó là cảm giác khiến hắn coi trọng bản thân.

Cho nên hắn sẽ vì nàng làm việc.

Vì nàng mà khiến mình không “mập” như vậy.

Vì nàng bán mạng.

Có lúc chỉ cần một câu nói dịu dàng của Lôi Thuần, đã lớn hơn tất cả khen thưởng.

Lôi Thuần vốn biết đặc tính này của Ngô Kinh Đào, cho nên nàng yên tâm để Kinh Đào Thư Sinh tham dự âm mưu kế hoạch của Thái Kinh, bởi vì nàng biết sẽ không mất hắn.

Hắn chỉ sẽ đi làm “chuyện lớn” cho nàng.

29. Chương 29: Chuyện Lớn, Chuyện Gấp, Chuyện Quan Trọng Mắc Mớ Gì Đến Người

Chuyện lớn không nhất định là chuyện quan trọng.

Có một số chuyện, đối với một số người là “chuyện lớn” trọng đại, nhưng đối với những người khác căn bản chẳng phải chuyện quan trọng gì.

Chẳng hạn như người khấn trương vì dự thi, cảm thấy đây là “chuyện lớn” ghê gớm, nhưng đối với quan chủ khảo thì đây chẳng qua là “chuyện bình thường” mà thôi.

Cho dù là “chuyện lớn” quốc gia cũng như vậy.

Đích xác, có “chuyện lớn” cũng là “chuyện quan trọng”. Trong lịch sử rất nhiều chiến dịch trọng đại, cải cách trọng đại đều là như vậy.

Nhưng đa phần “chuyện lớn” lại không quan trọng. Trong dòng sông lịch sử, một số nhân vật đương thời làm rung chuyển trời đất, một số biến cục làm kinh hãi thiên hạ, thậm chí một số đấu tranh máu thịt tung tóe, chẳng qua là một chút phong ba trong giông, không tính là chuyện ghê gớm gì.

Lôi Thuần giao cho Ngô Kỳ Vinh làm “chuyện lớn”.

“Chuyện lớn” khiến Kinh Đào Thư Sinh cảm thấy mình rất quan trọng.

Nhưng những chuyện lớn này thực ra cũng không quan trọng. Giống như hoàng đế bổ nhiệm đám người Đồng Quán, Chu Miển đi Giang Nam vận chuyển “hoa thạch cương”, bọn họ cảm thấy đó là “chuyện lớn” vinh quang biết bao, nhưng trong lịch sử đánh giá, đó chẳng qua là “tai tiếng” mà thôi.

Thực ra, cho dù không làm được những “chuyện lớn” này, đối với Lục Phân Bán đường và Lôi Thuần cũng chẳng hao tổn gì.

Làm được dĩ nhiên là tốt nhất.

Nếu là chuyện quan trọng có ảnh hưởng lớn, phân định thành bại, Lôi Thuần đương nhiên sai phái tự có chừng mực.

Hơn nữa trước tiên nàng sẽ hỏi ý kiến của Dịch Phi Kinh.

Dịch Phi Kinh chỉ dùng thời gian rất ngắn đã hiểu rõ sách lược của Lôi Thuần, cũng như phương thức chấp hành kế sách. Y lại dùng rất ít thời gian để thích ứng với phương thức và phong cách của Lôi Thuần. Y cũng chỉ dùng thời gian hữu hạn để hiểu rõ cá tính của Ngô Kỳ Vinh và biện pháp Lôi Thuần bổ nhiệm hân.

Y đương nhiên cũng không rủ bỏ trách nhiệm, luôn phối hợp với Lôi Thuần, giống như khi y phối hợp với Lôi Tồn vậy.

Vì thế, Ngô Kỳ Vinh ở trong Lục Phân Bán đường tiếp tục đi làm “chuyện lớn” của hân, đương nhiên có lúc cũng làm “chuyện gấp”.

Trong cuộc đời, làm nhiều nhất chính là “chuyện gấp”, nhưng “chuyện gấp” chưa chắc đã là “chuyện lớn”, càng không nhất định là “chuyện quan trọng”.

Giống như phải đi nhà xí, ăn cơm, uống thuốc, (trẻ con) bú sữa, giặt quần áo, trồng trọt, lao động, mua đồ (vật dụng hàng ngày), xã giao vân vân, chính là “chuyện gấp”, nhưng hoàn toàn không thể xem là “chuyện lớn” gì. Thành tựu của một người, hơn tám phần nằm trong những “chuyện quan trọng”, mà người đặc biệt thành công lại phải làm “chuyện lớn”. Đáng tiếc, phần lớn thời gian của người bình thường đều lãng phí trong những “chuyện gấp” nhỏ mọn. “Chuyện gấp”, “chuyện vặt” càng nhiều, thời gian và tâm lực để hoàn thành “chuyện quan trọng”, chuyên tâm vào “chuyện lớn” lại càng ít đi, đương nhiên thành tựu cũng càng thấp.

Đây là chuyện rất đáng tiếc.

Kinh Đào Thư Sinh từ khi trong động tĩnh thạch luyện thành “Hoạt Sắc Sinh Hương chương công” và “Dục Tiên Dục Tử chương pháp”, đã quyết chí phải làm nên một phen sự nghiệp long trời lở đất, sóng to gió lớn. Nhưng vào giang hồ không lâu, hân đã biết chỉ bằng võ công thì thật sự không thể toại chí như nguyện. Vì vậy hân ngày càng thu liễm dã tâm “làm chuyện lớn”, ngay cả “chuyện quan trọng” (ví dụ chăm chỉ tập võ như trước, để có ngày đại triển thân thủ, thi triển tài năng) cũng ít làm. Ngày thường, đến lúc hưởng lạc thì hưởng lạc, nghe ca xem múa yêu mỹ nữ, đã làm “chuyện gấp” nhiều, làm “chuyện tốt” ngày càng ít đi.

Thành tựu của một người, chủ yếu là ở hân làm bao nhiêu “chuyện quan trọng”, chứ không phải là làm “chuyện cần gấp”.

Lâu ngày, Ngô Kỳ Vinh càng lúc càng không tiến bộ, hơn nữa cũng càng lúc càng cam chịu không tiến bộ.

Hoa Khô Phát thì lại khác.

Y đã không có ý định làm chuyện lớn, cũng mặc kệ chính sự, nhưng lại giống như Ôn Mộng Thành, đều là lãnh tụ do dân gian bách tính các ngành các nghề đề cử ra, bọn họ cũng đều thích “quản chuyện bất bình”.

Bọn họ chỉ cần có một chút tâm “bất bình”, sẽ khó tránh khỏi đối lập với người đảng Thái Kinh. Trên thực tế, chỉ cần là người có một chút cảm giác chính nghĩa, nhất định sẽ không đồng ý với hành vi và việc làm của đám người Thái Kinh, Chu Miển, Đồng Quán, Vương Phủ, Lý Ngạn, Lương Sư Thành.

Bởi vì Thái Kinh đương chính đương quyền cũng đã mười mấy năm, tuy hai lần bị bãi tướng, nhưng vẫn nắm quyền. Hân đầu cơ luôn cúi, bóc lột nhân dân, đã đến mức cực kỳ vô sỉ. Nhờ được hoàng đế Triệu Cát tin tưởng, hân lại giới giả vờ diễn kịch, cho nên một khi làm xằng làm bậy, trước tiên liền dùng danh nghĩa “đây là pháp tắc của tiên đế”, “đây là pháp tắc ba đời”, thậm chí còn nói đó là “ý chỉ để lại” của thời kỳ Thần Tông Hi Ninh, Nguyên Phong. Hơn nữa còn không cần thông báo với hoàng đế, tự phát chiếu thư, gọi là “ngự bút thủ chiếu”, làm bừa công bố thánh chỉ, nhằm để giết hết trung thần lương tướng, mở rộng phe cánh. Vì vậy, việc lớn việc nhỏ, quốc gia đại sự, vạn dân sinh nhai, hoàn toàn rơi vào trong tay Thái Kinh một người một đảng.

Hễ có đại thần nghi ngờ, hắt lại hạ chiếu giết chết diệt tộc. Hễ có ban bố, sợ người khác nghi ngờ hắt có mưu riêng, liền nói “ý trên cũng như vậy”. Hơn nữa mệnh lệnh ban bố ra, tốt thì xưng mình, xấu thì bảo vua, càng khiến dân ý sôi sục, oán giận của thiên hạ đều đổ hết lên người Triệu Cát.

Nhưng nói đến cũng kỳ quái, Triệu Cát vẫn tin hắt không nghi ngờ, thậm chí Thái Kinh mấy lần giả vờ từ quan, Triệu Cát còn khóc lóc cầu khẩn giữ hắt lại, còn khen hắt: “Khanh dù không thích công danh phú quý, cũng phải suy nghĩ cho xã tắc!”

Thái Kinh đã có được sự tín nhiệm của hoàng đế, càng mặc sức làm bậy. Chẳng hạn như “phương điền quân thuế” của hắt, bắt địa chủ đất đai trong thiên hạ phải “thu hẹp”, vốn nhiều chợt biến thành ít, vốn lớn đột nhiên nhỏ đi, vốn hơn ba trăm mẫu đất hiện tại đã thu hẹp thành ba mươi mẫu. Nhưng thuế của nông dân thì lại “tăng vọt”, vốn ba mươi văn tiền thuế, hiện nay lại phải trả gần hai ngàn văn. Điều này khiến cho nông dân trong thiên hạ kêu khổ ngất trời.

Hắt lại thực hành “miễn dịch pháp”, khiến cho gia đình trung và thượng đẳng được miễn dịch không cần nộp thuế, hoàn toàn bắt gia đình hạ đẳng nộp thay. Thuế vụ nặng nề, so với lúc Thần Tông cải cách còn nhiều hơn tám mươi lần. Quan liêu địa chủ nườm nượp không ngừng hiến tặng Thái Kinh, gánh nặng được giảm nhẹ, nhưng bần dân bách tính lại cực kỳ khổ sở.

Như vậy vẫn chưa đủ, Thái Kinh còn thực hành “diêm sao pháp”. Hắt lũng đoạn chuyên doanh muối, muốn người buôn bán muối giao tiền cho hắt, lợi ích hoàn toàn do hắt khống chế. Phiếu muối thường thay đổi, phiếu cũ chưa dùng hết đã phát phiếu mới, phải dùng số tiền cao gấp ba đến năm lần mới đổi được cùng một số lượng. Không có tiền đổi phiếu muối mới, phiếu cũ hoàn toàn bỏ đi, khiến không ít người khuyh gia bại sản. Lần này, ngay cả phú thương cũng chỉ đành ôm đồng tài sản trị giá mấy chục vạn văn tiền, trở thành ăn mày, cuối cùng nhảy cầu tự sát. Lúc ấy, bách tính ăn không có muối, ăn không có gạo, sắc mặt xanh xao, người chết đói khắp nơi. Khách chết tha hương, cô nhi quả phụ, tiếng kêu khóc vang khắp trời đất, kẻ nhịn nhục cầu sinh không biết có đến bao nhiêu. Người nghe vì nó thương tâm, người thấy vì nó đổ lệ. Thái Kinh lại nhân cơ hội nâng cao giá muối, vốn một vạn quan có thể mua ba trăm cân muối, hắt gặt đầu một cái đã tăng thành bốn vạn quan, hơn nữa còn trộn cát trong gạo, trộn bùn trong muối.

Tất cả sưu cao thuế nặng, tùy ý bắt chẹt, tùy ý đục khoét này, chẳng qua là để Thái Kinh hưởng dụng xa hoa, cùng với quan lại thuộc Thái đẳng tiêu xài thoải mái, còn cung cấp cho hoàng đế Triệu Cát phung phí vô độ mà thôi.

Đây chỉ là một vài ví dụ bóc lột vơ vét tài sản của bách tính lê dân trong thiên hạ. Còn những biện pháp khác để Thái Kinh bòn rút máu và mồ hôi của nhân dân, giống như “hoa thạch cương” nổi tiếng hại người tàn dân, vẫn chưa được đề cập đến. Về phần hắt kết bè kết đảng, trừ khử quần hiền, vốn không trực tiếp xung đột với hai đảng Phát Mộng, cũng không trực tiếp đối phó với Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành, nhưng trong đó có rất nhiều trung thần liệt sĩ mà hai người Ôn, Hoa kính ngưỡng hoặc từng quen biết, đối với chuyện này cũng rất cảm phần.

Huống hồ, Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát từng tại thọ yến bị Nhậm Lao và Nhậm Oán ám toán, trúng phải “Ngũ Mã Dạng”, đến nỗi bị người khác khống chế, liên lụy đến môn nhân, bạn bè chịu nhục thương vong. Trong lòng biết “Nhị Nhậm Song Hình” đương nhiên là do Thái Kinh phái đến giết hại nhân vật võ lâm chính phái trong kinh, vốn đã hết sức căm hận. Sau đó Bạch Sầu Phi gây sóng gió một phen, hơn nữa trong tay Nhậm Oán còn giữ “Bình Loạn Quyết” (“Bình Loạn Quyết” này vốn là tín vật được ngự ban cho Tứ Đại Danh Bổ, dùng khi dẹp loạn giết giặc, cảnh ác trừ gian, có thể tiền trăm hậu tấu, có đại quyền sinh sát, không cần thỉnh cầu phê chuẩn sau đó mới hành hình), chín phần là do Thái Kinh trước giờ hay “giả mạo thánh chỉ”, “lừa tạo ngự chiếu” làm ra, đối với đám người Thái đẳng càng hận đến nghiến răng.

Lại nói, Hoa Khô Phát còn từng chính mắt thấy con ruột bị đao phủ do Thái Kinh phái tới lột da mà chết, từ đó đã gây nên huyết hải thâm cừu.

Cho nên, y càng thù hận người của Thái đẳng.

Bọn họ rất được lê dân bách tính tầng lớp thấp tin tưởng, vì vậy thường nghe bần dân khóc lóc kể lể, nhiều lần nghe người trong giang hồ nói tới, hiện nay gian tướng nắm quyền, dân chúng lầm than, sinh linh đồ thân, thây ngả khắp nơi, người của hai đảng Phát Mộng đều rất bi phần, hận không thể nuốt tủy Thái Kinh, nhai thịt Thái đẳng, hơn nữa còn khiến cho gia tộc họ Thái cầm quyền hóa thành tro bụi mới cam lòng.

Vì vậy, bọn họ nghe nói hảo hán Kim Phong Tế Vũ lâu (đồng thời cũng là thành viên chủ yếu trong Thất Đại Khấu) Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu, trong vườn Tầm Mộng đã đánh kẻ trong suy nghĩ của bọn họ là “thiên hạ đệ nhất heo” hoàng đế Triệu Cát, cùng với “thiên hạ đệ nhất gian ác” thừa tướng Thái Kinh, hơn nữa còn đánh cho xanh mặt sưng mũi, người người lập tức vỗ tay sảng khoái, hoan hô không ngừng, chỉ hận hai người Đường, Phương, không thật sự tàn nhẫn, đánh chết luôn hoàng đế không có phẩm chất và thừa tướng không có lương tâm này.

Sau đó lại nghe Thái Kinh muốn xử trảm hai người Phương, Đường ngoài phố để thị chúng, người của hai đảng Phát Mộng đã quyết định cướp pháp trường.

Vì vậy, Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành dẫn theo nhân mã trong đảng, đệ tử trong phái, trong ứng ngoài hợp, nghĩ cách cứu viện hai hán tử trong suy nghĩ của bọn họ.

Sự tình trở nên như vậy

Ngô Kỳ Vinh vì muốn giúp Lôi Thuần “làm chuyện lớn”, cho nên trở thành kẻ địch của hai người Ôn Mộng Thành, Hoa Khô Phát vốn đối nghịch với Thái Kinh, quyết một trận tử chiến.

Có lẽ, theo như cách nói của phật gia, hai người vốn hoàn toàn không liên quan, bởi vì một vài nhân tố ngẫu nhiên mà tụ tập với nhau, bất kể là địch là bạn đều là duyên phận.

Chỉ có điều, bọn họ không phải bạn mà là địch.

Cho nên đây là ác duyên.

Đồng thời cũng là ác chiến.

Kinh Đào Thư Sinh Ngô Kỳ Vinh vừa lau mồ hôi, vừa giết vào Hồi Xuân đường.

Bởi vì Hồi Xuân đường là trọng địa chỉ huy “hành động cướp tù” lần này. Hoa Khô Phát chỉ huy hành động, đương nhiên không thể để cho Ngô Kinh Đào chiếm được trọng địa này.

Vì vậy y bước dài đi tới, làm tư thế ngăn cản, quát lên:

- Lui lại!

Ngô Kinh Đào cười.

Miệng rất nhỏ.

Răng rất trắng.

Nói chuyện cũng rất nhẹ nhàng.

- Ngươi là Hoa thủ lĩnh?

Hoa Khô Phát hừ một tiếng nói:

- Ta biết ngươi, ta nhận ra ngươi. Kinh Đào Công Tử, chúng ta vốn không thù không oán, tại sao ngươi vì gian tướng mà giết người đảng ta?

Ngô Kinh Đào lại lau mồ hôi, chỉ hỏi chứ không đáp:

- Ta không muốn giết ngươi, cũng không có ý kết oán. Ngươi tránh ra, ta đi vào, ai đi đường nấy, ta sẽ không giết ngươi, mọi người đều tốt.

Hoa Khô Phát giận dữ:

- Thái Kinh làm xằng làm bậy, mắc mớ gì đến ngươi! Ngươi muốn tiếp tay cho giặc sao! Cút về, nếu không ta sẽ cho ngươi máu tươi năm bước!

Ngô Kinh Đào lắc đầu một cái, vẫn đi về phía trước một bước, nói:

- Chuyện Thái Kinh làm, liên quan gì đến ta? Có điều...

Nói xong lại bước một bước, liếc nhìn Hoa Khô Phát:

- Nếu ta đã đến, hơn nữa còn đồng ý không chế trung tâm của các người, ta nhất định phải làm được...

Lại đi thêm một bước:

- Dù sao, trên tay ta đã nhuộm máu đảng đồ các người, đã rửa không sạch. Người muốn chết sớm, vậy ta sẽ thành toàn cho người...

Lúc nói lại đi một bước, sau đó dừng lại, đưa mắt nhìn Hoa Khô Phát, nói:

- Ta đã đi bốn bước, người thật sự muốn ta đi bước thứ năm mới bằng lòng nằm trong vũng máu của mình sao?

Hoa Khô Phát hét lên giận dữ.

Ra tay.

30. Chương 30: Thử Chiêu, Luyện Chiêu, Âm Độc Chiêu Không Đánh Tự Khai

Lần đầu tiên Hoa Khô Phát ra tay với Ngô Kỳ Vinh, mục đích chỉ là thử chiêu.

Y nhỏ gầy, sắc bén, mỗi lạng thịt trên người dường như đều ép không ra mỡ, nhưng lại có thể mài ra nước sắt.

Y dễ tức giận.

Y thường xuyên nổi trận lôi đình, đánh người mắng người, thậm chí là giết người. Đừng nói là kẻ địch của y, ngay cả thân hữu và môn đồ cũng rất sợ y.

Nhưng thực ra, một khi đối địch, sự cuồng bạo của y lại hoàn toàn biến thành bình tĩnh, nhạy bén, tuyệt đối không bị tâm tình cá nhân ảnh hưởng.

Dĩ nhiên, nếu không như vậy, y cũng không thể trở thành thủ lĩnh một đảng.

Có thể trở thành thủ lĩnh của hào kiệt phổ phưởng trong kinh thành, hiển nhiên không đơn giản.

Hoa Khô Phát nhìn có vẻ mất bình tĩnh, nhưng tâm tư lại rất cẩn thận. Sau khi y tiếp quản từ Đông Quỳnh Nhai (cha của Đông Kinh Thu) ngành muối, dầu, vải, củi, gạo, tương, ngựa, lạc đà và la, không tới ba năm đã có thể ứng phó với thuế má rườm rà, lại đoàn kết các lộ hảo hán, dốc sức vì hai đảng Phát Mộng, có thể thấy được tài năng.

Lần đầu tiên Hoa Khô Phát ra tay với Kinh Đào Thư Sinh, cũng không dùng binh khí.

Y chỉ ra tay với đối phương.

Thật sự ra tay.

Tay của y chính là vũ khí.

Năm ngón tay của y duỗi ra như một chiếc lá, đâm thẳng vào Ngô Kỳ Vinh.

Ngô Kỳ Vinh cũng không ngẩng đầu lên, lập tức phản kích.

Hắn cũng dùng tay.

Chưởng.

Hai người chạm nhau một chưởng như vậy.

Một chưởng này đánh xong, giống như chẳng có chuyện gì.

Ngô Kỳ Vinh chớp chớp mắt.

Hoa Khô Phát nhướng nhướng mày.

Hai người đều có vẻ không sao.

Nhưng một lúc sau, sau người Hoa Khô Phát hơn mười một thước, một chiếc bàn dựa vào vách tường chính diện, trên bàn có một chiếc bình lớn, chiếc bình chợt kêu lên một tiếng, nứt và vỡ tan, thuốc viên trong bình lăn xuống đất.

Cộc cộc cộc cộc cộc...

Lúc này Phùng Bất Bất và Trần Bất Đình mới chạy tới, nhìn thấy mảnh vụn bình sứ vỡ tung, lại nhìn thuốc viên đang lăn lóc, quay đầu mới phát hiện hóa ra Hoa Khô Phát đã lùi ba bước.

Lúc này Ngô Kinh Đào lại cất bước đi về phía trước.

Cùng lúc, Hoa Khô Phát cũng “rút” vũ khí của y ra.

Lá.

Lá cây.

Vũ khí của y là một chiếc lá cây.

Không phải lá cây nhỏ, mà là một chiếc lá cây rất lớn.

Lá cây dừa.

Y múa lá dừa đến mức phát ra tiếng rít xé gió, giống như một thanh đao hai bên đầy răng cưa, bổ vào đầu Ngô Kỳ Vinh.

Lá cây này lại giống như là hoàn toàn chế tạo bằng sắt.

Ai nấy đều thấy được, một kích này Hoa Khô Phát đã tức giận thật sự.

Kinh Đào Thư Sinh ngẩng đầu nhìn một cái.

Chỉ liếc mắt nhìn.

Hắn xuất thủ, xuất thủ một chuồng, một chuồng vỗ vào trên “lá dừa”.

Một tiếng “bộp” vang lên, Kinh Đào Thư Sinh lắc lư, còn Hoa Khô Phát kêu lên một tiếng, xem ra cũng giống như lúc trước, không ai có chuyện gì khác thường.

Thế nhưng, sau lưng Hoa Khô Phát, trên tường vốn treo một bức tranh chữ “nhất thoa yên vũ nhậm bình sinh” do Vương Tiểu Thạch tự viết, lúc này bức tranh chợt vỡ thành mảnh vụn, từng mảnh bay lả tả xuống.

Bức tranh này chỉ là một tờ giấy mềm, nhưng lại bị nội kinh đánh thành mảnh vụn, còn khó hơn ba mươi lần so với đánh nát bình hoa.

Điều này khiến cho Trần Bất Đình và Phùng Bất Bất lập tức cảm giác được.

Hình như Hoa lão đầu đã bị thua thiệt.

Cho nên bọn họ càng cảm thấy, lần này trở lại Hội Xuân đường là một quyết định chính xác.

Bọn họ lập tức thi triển âm chiêu, “Long Thân Hổ Đầu trượng” của Phùng Bất Bất quét qua một đường, đánh bay bảy tám tên quan binh; “Ngũ Quỷ Âm Phong trảo” của Trần Bất Đình, một trảo một người, đã vụn gãy cổ bốn tên quan binh, vụn gãy cánh tay ba tên quan binh, vụn gãy chân của hai tên quan binh khác.

Bọn họ muốn chỉ viện cho Hoa Khô Phát.

Nhưng Hoa Khô Phát cũng không nản lòng.

Một người hiếu chiến không dễ từ bỏ, huống hồ y là Hoa Khô Phát luôn kiên công lập nghiệp từ trong thất bại.

Y lập tức trả đòn.

Lần này y lại “rút” ra một món “vũ khí” khác.

Vẫn là lá cây.

Một chiếc lá cây thật lớn.

Lá chuối tây.

Y dùng một lá đập vào Ngô Kỳ Vinh, giống như cầm một thanh đại quan đao, hô phong hoán vũ chém về phía thư sinh nho nhã nhưng lại là đại địch số một này.

Ngô Kỳ Vinh chỉ ồ một tiếng, xuất thủ.

Vẫn là một chưởng.

Chưởng đánh vào trên lá chuối tây.

Một tiếng vang trầm thấp, giống như một người bị nhốt trong túi vải khăn giọng kêu lên.

Sau đó, hai người Ngô, Hoa đồng thời lui về phía sau một bước, cũng không có sự cố gì.

Xem ra, hai người bọn họ giống như đang luyện chiêu với nhau, không có ác ý, thậm chí cũng không có địch ý gì.

Một lúc sau, một tiếng “ầm” vang lên, cả bức tường sau lưng Hoa Khô Phát chợt sụp đổ.

Hoàn toàn sụp xuống.

Hoàn toàn triệt triệt để để đổ xuống.

Hoa Khô Phát vẫn cười.

Y lại xông lên, lần này y dùng cả lá chuối tây và lá dừa cùng một lúc, song long xuất hải đồng thời công tới.

Ngô Kỳ Vinh vẫn bình tĩnh ứng chiến.

Phùng Bất Bất và Trần Bất Đình vừa nhìn đã nhận ra, Hoa Khô Phát đã bị thua thiệt, vội vàng hét lên liên tục, quả trượng vuốt sắt đồng loạt tấn công Kinh Đào Thư Sinh.

“Hai chiếc lá” của Hoa Khô Phát cùng tấn công, nhưng lại không hề ung dung, giống như chưa đánh đã khai mình đang có dấu hiệu thất bại.

Hoa Khô Phát trải qua đau đớn mất con, còn có “Bất Đình Bất Bất” bị nhục nhã tại thọ yến, đối phó với kẻ địch đã không dung tình.

31. Chương 31: Giận Cười, Khẽ Cười, Mỹ Nhân Cười, Xin Chớ Chê Cười

Trượng pháp của Phùng Bất Bất chỉ có một yếu quyết, đó là đập.

Bà vừa đánh, thân thể vừa liên tục xoay tròn. Hễ nơi trượng phong của bà quét qua, tất cả đều tan tác giống như bẻ gãy cành khô.

Bà vừa múa trượng như gió, tóc tai bù xù, vừa không ngừng rút lên. Người không biết còn tưởng rằng bà đã phát điên, thực ra đây cũng là phương pháp mà bà dùng để hạn chế và chấn nhiếp kẻ địch, khiến kẻ địch tâm thần rối loạn, bà có thể chiếm được lợi thế.

Thậm chí đuổi tận giết tuyệt giành thắng lợi.

Loại chiến thuật này vốn chỉ thuộc về những đại hán trời sinh cao lớn, mới có thể dùng thể bức người, nhưng Phùng Bất Bất lại tài cao gan lớn, chẳng những dám dùng, hơn nữa còn có thể dùng thân hình nhỏ gầy của bà phát huy một cách mãnh liệt nhất.

Bà dùng tính tình vận dụng trượng thế, chứ không phải dùng thân hình.

Trần Bất Đình thì lại khác.

Phu nhân Phùng Bất Bất của y sử dụng trượng pháp chí cương chí mãnh, còn trảo pháp của y lại chí âm chí nhu, càng hết sức ác độc.

Y cũng giống như phu nhân của mình, cũng có binh khí thành danh.

Binh khí của y là một cây vuốt gà bằng thép tinh co (chỉ một thước bốn tấc) đuôi (dài tám thước) tự nhiên.

Vuốt của y chuyên đánh vào chỗ hiểm và tử huyệt của người khác.

Y liên tục vận gãy cổ và đầu người, cũng vận đứt tứ chi của kẻ địch, ngay cả lỗ tai, háng, mười ngón tay, mười ngón chân, không thứ gì nó chạm vào mà không bị xoắn nát.

Y dùng tay phải cầm vuốt, còn tay trái trống không.

Nhưng tay trái trống không lại sử ra ưng trảo, hổ trảo, báo trảo, kê trảo, thưu trảo, lực sát thương còn lớn hơn tay cầm vũ khí.

Y và Phùng Bất Bất hợp sức tấn công Ngô Kỳ Vinh, cộng thêm “Song Diệp” của Hoa Khô Phát.

Nhưng Ngô Kỳ Vinh vẫn tiến lên phía trước.

Mặc dù hấn tiến tới đã chậm hơn trước, nhưng vẫn đang tiếp tục đi.

Hai tay của hấn cũng phát ra một loại màu sắc sắc sỡ, dần dần biến thành màu tím.

Mỗi lần gặp phải âm chiêu, tuyệt chiêu, tay của hấn cũng chỉ cử động từng điểm, từng chút, từng tí, lập tức hóa giải và làm tan rã thế công đáng sợ của đối phương, hơn nữa còn giải quyết trong vô hình.

Hấn giống như chỉ cần tâm ý vừa động, lập tức có thể phản ứng. Kinh khí của hấn hoàn toàn đến từ đan điền, nhưng lại giống như bao hàm trong trời đất, chỉ cần nghĩ đến là lập tức phát ra, tựa như đã đạt đến cảnh giới của cao nhân tuyệt thế, “một chút sức nhỏ như lông chim cũng không thêm vào, một con ruồi cũng không rơi xuống, vừa chạm vào lập tức phản ứng”.

Hấn vẫn từ từ đi vào trong Hồi Xuân đường, giống như một khi đã cất bước thì tuyệt không quay đầu, quyết không dừng bước. Lại giống như có người ra lệnh cho hấn “tấn công vào Hồi Xuân đường, nếu không thì chết ngay đương trường”, hấn đã không còn đường quay đầu lại, chỉ có một đường đi về phía trước.

Cho nên hấn vẫn tiến tới.

Nói cách khác, ba đại cao thủ hợp sức chiến đấu với hấn là Trần Bất Đình, Phùng Bất Bất và Hoa Khô Phát lại liên tiếp lui về sau.

Có điều, bởi vì lúc bốn người giao thủ, gió mạnh, gió lạnh, hoa lá nổi lên, lại phát ra ánh sáng màu tím cực kỳ diễm lệ, nên đã thu hút sự chú ý của Ôn Nhu vừa cứu hai thầy trò Ban, La.

Nàng vừa nhìn liền cảm thấy rất đẹp mắt, cho nên nàng quyết định phải gia nhập trận chiến này.

Người nói xem, Ôn Nhu đại tiểu thư nàng quyết chí muốn tham gia trận chiến, có người nào ngăn cản được sao?

Trong lòng Ôn cô nương của chúng ta cũng hiểu được, không biết vì sao, có rất nhiều người vô duyên vô cớ yêu thích nàng, mà nàng cũng thường may mắn gặp gỡ rất nhiều quý nhân, nhưng cũng có không ít người chẳng biết nguyên nhân lại đổ kỵ nàng, căm ghét nàng, chỉ mong sao nàng biến mất nhanh một chút, hi vọng nàng chết sớm một chút. Nhưng Ôn nữ hiệp nàng lại không chết không lùi, nàng vẫn muốn đi lại trong giang hồ nhiều gió nhiều mưa nhiều hiểm ác này, hơn nữa còn làm một số đại sự đại công đại đức khiến người ta hâm mộ, không còn căm ghét.

Nàng cũng biết, những năm gần đây nàng đã gây ra không ít họa, chọc phải không ít chuyện, nhưng chỉ cần bản ý của Ôn đại cô nương nàng là lương thiện, tôn chỉ là giúp người cứu người, mặc kệ người khác ghét nàng hận nàng đổ kị nàng, nàng vẫn ta làm theo ta, tự do tự tại, người thấy người thích, khốn khó khốn cùng, đi tới đi lui xông pha giang hồ, lặn vào hồng trần, vui vui vẻ vẻ sống qua ngày, khoái khoái hoạt hoạt trải năm tháng. Mặc kệ ngư tiêu canh độc (ngư dân, tiêu phu, nông dân, học trò), đế vương quan tướng, bà cô nàng vẫn đối xử tốt với những người tốt với nàng, đối xử tệ với những người tệ với nàng, giúp người lương thiện hành thiện, đấu ác với kẻ ác. Ngoại trừ cái chết của Tô Mộng Chấm khiến nàng buồn rầu, cái chết của Bạch Sầu Phi khiến nàng phiền muộn, nàng vẫn đá gà đánh cá, đuổi chó bắt mèo, tiêu dao tự tại.

Nàng luôn luôn rất tùy hứng.

Cho dù nàng biết rõ mình tùy hứng, nhưng vẫn làm theo bản tính, cho dù sau này khốn khổ vì nó, nhưng ít nhất nàng cũng đã tận hứng tận tình, thuận theo bản tính đi một chuyến qua nhân gian.

Nàng mặc kệ, cũng không hối hận.

Nàng chạy qua là muốn trừng trị người cả gan xông vào Hồi Xuân đường.

Nàng cũng không hiểu rõ lắm lý do thật sự muốn tham gia trận chiến này, rốt cuộc là vì không để cho bất cứ người nào xông vào cơ sở năm đó Vương Tiểu Thạch giúp người chữa bệnh liệu thương, hay là vì tiếng trảo, tiếng trượng, tiếng lá cùng với khí tím rực rỡ đẹp mắt?

Cũng không ai biết.

Dù sao, nàng muốn qua thì sẽ qua.

Nàng lướt qua, dùng ngón trở và ngón giữa chỉ vào Ngô Kỳ Vinh mắng lớn, hơn nữa còn chém xuống một đao.

Ánh đao mỹ lệ, mỹ lệ ánh đao.

Đao pháp dịu dàng, dịu dàng đao pháp.

Ngô Kỳ Vinh cũng không có chiến lược đặc biệt gì.

Trước khi nhận được “mệnh lệnh đặc biệt”, suy nghĩ của hắn chỉ là chiếm lĩnh Hồi Xuân đường.

Chỉ cần chiếm cứ trung tâm chỉ huy của kẻ địch, bất kể chiến dịch tổng thể có thất bại hay không, tù phạm có bị cướp hay không, đều không quan trọng. Quan trọng là hắn đã chiếm lĩnh được địa điểm quan trọng của kẻ địch, giúp Lôi Thuần nở mày nở mặt.

Phương thức đối địch của hắn cũng rất đơn giản, gần như không có gì khác biệt với người bình thường.

Người cản ta chết, người nghịch ta vong.

Cho nên đối với hắn, nhiều thêm một kẻ địch và ít đi một kẻ địch cũng không khác biệt bao nhiêu, có lẽ khác biệt chỉ là hắn lại giết thêm một người mà thôi.

Hắn đánh ra một chiêu.

Một chiêu này nghiêng đón Ôn Nhu, còn mang theo âm thanh cực kỳ dễ nghe, khiến người ta giống như nghe tiên nhạc.

Ôn Nhu không hề nghi ngờ, một đao chém tới.

Nàng không sợ.

Nàng vốn chẳng sợ thứ gì.

Trên giang hồ, rất nhiều người ghét điểm này của nàng, bởi vì nàng chẳng sợ gì cả, hơn nữa căn bản cũng không biết cái gì gọi là sợ.

Nhưng thế gian luôn có những nhân vật như vậy, nàng (hắn) có lẽ không có bản lĩnh đặc biệt gì, nhưng chỉ bằng vận may, quý nhân và xinh đẹp, có thể như ý cát tường, tự tại khoái hoạt xông pha thiên hạ, mà lại không xảy ra chuyện gì bất ngờ, cho dù có bất ngờ cũng có thể biến nguy thành an.

Trong võ lâm có rất nhiều người đố kỵ với bọn hắn (nàng), nhưng càng có nhiều người hâm mộ, bọn họ đặc biệt muốn biết tin tức của bọn nàng (hắn).

Ánh đao này của Ôn Nhu trong vắt như ánh sao, nhưng có thể chống được cảnh giới tầng thứ hai của “Hoạt Sắc Sinh Hương chiêu” hay không thì rất khó nói, thậm chí mọi người không cần nhìn kết quả cũng có thể đoán được một chút.

Nhưng càng hoang đường, Ôn Nhu bỗng thu lại một đao mình vừa chém ra.

Bởi vì nàng cảm thấy âm nhạc kia rất êm tai, đồng thời cũng không muốn phá hư cảnh đẹp, cho nên nàng quên mất tiếp tục chém đao xuống.

Ngay cả một đao kia nàng cũng thu về, làm sao ngăn cản được bản lĩnh đặc biệt của Ngô Kỳ Vinh được xếp vào sáu đại cao thủ đương thời?

Ôn Nhu dứt khoát không vung đao, còn nhìn về phía một chưởng kia, cười lên một tiếng.

Nụ cười này thật êm tai, hơn nữa còn đẹp vô cùng.

Có lẽ đối với bất kỳ người nào khác, nụ cười này sẽ chẳng có tác dụng gì, nhưng đối với Ngô Kỳ Vinh thì lại hiệu nghiệm.

Ngô Kinh Đào ngẩn ngơ, sững sốt.

Hắn là một nam nhân rất thích nữ nhân.

Lúc này, Hoa Khô Phát, Trần Bất Đình và Phùng Bất Bất muốn xông lên cứu viện cũng không được.

Bọn họ không thể xông qua một cánh tay khác của Ngô Kỳ Vinh, Kinh Đào Thư Sinh dùng một tay thì triển “Dục Tiên Dục Tử” thần công.

Bóng chưởng như núi.

Bọn họ không thể xông qua, không thể đột phá.

Ba người muốn cứu cũng không kịp, Ngô Kỳ Vinh lại vì nụ cười kia mà thở dài một tiếng, cũng đột nhiên thu chưởng, hơn nữa còn có phần hồn bay phách lạc.

Ôn Nhu thấy dáng vẻ của hắn, không nhịn được lại cười.

Cười khê.

Nguyên nhân Ngô Kỳ Vinh thu tay rất đơn giản, hắn thích nữ nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp.

Hắn cũng không phải quá háo sắc, ít nhất chưa bao giờ vì tính dục và cạy vào một thân võ nghệ của mình khi dễ bất kỳ cô gái nào, chiếm tiện nghi của bất cứ nữ nhân nào.

Hắn luôn cảm thấy nữ nhân xinh đẹp là thuần khiết nhất, giống như kỳ thạch trong hang động năm đó hắn tu luyện tuyệt thế chưởng pháp, lấp lánh xinh đẹp và thánh khiết nhất.

Từ khi xuất đạo đến nay, hắn luôn không đành lòng giết nữ nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp.

Cũng không biết vì sao, đối với nữ nhân, hắn luôn có một loại cảm giác ôn nhu, hơn nữa còn có một sự thân thiết và thân thiện rất lớn.

Hắn thậm chí hận mình vì sao không phải sinh ra làm nữ nhân, lại bất hạnh làm một tên nam tử xấu xí.

Cho nên, hắn chợt thấy nụ cười của cô gái xinh đẹp này, vẻ mặt kiêu diễm mang theo hờn trách, còn nhắm mắt dẫu đôi môi đỏ mọng chịu một chưởng của mình, một chưởng này của hắn lại không đánh xuống được.

Ôn Nhu thấy một chưởng kia của đối phương không đánh tiếp, hơn nữa tiếng nhạc đã biến mất, nhưng mùi thơm vẫn còn, nàng thất vọng nói:

- Chưởng pháp gì vậy? Âm thanh thật êm tai, hơn nữa còn thơm quá.

Ngô Kỳ Vinh lại có phần xấu hổ nói:

- Là Hoạt Sắc Sinh Hương chưởng, xin cô nương chớ chê cười.

Ôn Nhu đang định trả lời, chợt nghe hai tiếng “két” vang lên, trước mắt chợt tối sầm lại.

Hóa ra lại có một người lướt vào.

Người này mặc áo bào đỏ, tóc trắng sáng ngời, nói chuyện như sấm vang, chính là thủ lĩnh Mộng đảng Ôn Mộng Thành:

- Tên này rất khó đối phó, chúng ta đóng cửa bắt đầu đánh chó, trước tiên đánh bại hắn rồi hãy nói!

Nguyên lai Ôn Mộng Thành biết Kinh Đào Thư Sinh khó giải quyết, chỉ sợ tri giao Hoa Khô Phát, lão hữu Bất Đình Bất Bát và con gái của cố nhân Ôn Nhu bị thua thiệt, cho nên mới xông vào, trước tiên đóng cửa hợp sức giết chết đại địch số một này.

Lần này, cửa đã đóng chặt, Ôn Mộng Thành, Hoa Khô Phát, Trần Bất Đình, Phùng Bất Bát cộng thêm Ôn Nhu, năm người đối phó với một “Kinh Đào Thư Sinh” Ngô Kỳ Vinh.

32. Chương 32: Liễu Mạng, Bạt Mạng, Không Cần Mạng, Đã Định Mạng Này

Ngô Kinh Đào một thân một mình chống lại năm người Hoa Khô Phát, Phùng Bất Bát, Ôn Nhu, Trần Bất Đình và Ôn Mộng Thành. Bởi vì cửa Hồi Xuân đường đóng chặt, cho nên người bên ngoài cũng không biết tình hình trận chiến thế nào.

Cho đến khi Đa Chỉ Đầu Đà thổi lên tiếng tiêu.

Tiếng tiêu gấp rút.

Tình thế cũng cấp bách.

Tiếng tiêu vừa vang lên, cửa lớn của Hồi Xuân đường bỗng kêu ầm một tiếng như bị sét đánh, bắt đầu đổ sụp giống như một con gấu bị rút gân.

Nhưng tại khoảnh khắc trước khi sụp đổ, cửa lớn bị đưng văng, một người hét lớn lướt ra bên ngoài.

Người nọ bay vút đến vô cùng mạnh mẽ, đến nỗi cánh cửa dày kia còn chưa kịp bật ra, người đã như mũi tên bắn ra bên ngoài, khiến cho chính giữa cửa gỗ xuất hiện một lỗ hổng hình người giống như dùng dao cắt ra.

Người bay vút ra chính là Ngô Kinh Đào.

Không, hẳn là bay ngược ra.

Hắn nhanh chóng lướt (lui) về hướng Đa Chỉ Đầu Đà.

Hắn nghe tiếng tiêu nên chạy đến.

Nhưng hắn vừa phá thành một lỗ hổng hình người, lướt ngược ra bên ngoài, năm người khác đã đồng thời đưng văng cửa gỗ đuổi theo.

Thân hình bọn họ cũng cực nhanh.

Bởi vì bọn họ không thể thua.

Năm người (nếu không tính Ôn Nhu, ít nhất cũng có bốn đại cao thủ) còn không ngăn được một tên hậu bối, sau này đi lại trong giang hồ chẳng phải sẽ bị người ta chê cười sao?

Hơn nữa cũng thua không được.

Nếu để Ngô Kinh Đào trở lại chi viện, chẳng phải sẽ khiến cho đám đồng đạo cướp tù càng gặp nguy hiểm?

Bọn họ nhanh chóng đuổi đến, năm người đồng loạt đưng vào cửa gỗ, khiến cho hai cánh cửa vỡ nát. Bọn họ xông qua gỗ vụn và mảnh vỡ nhanh chóng đuổi theo Ngô Kinh Đào.

Sau khi bọn họ rời khỏi, cửa lớn của Hồi Xuân đường mới hoàn toàn sụp đổ.

Người chưa tới, công kích sở trường đã tới.

“Song Diệp” của Hoa Khô Phát, y dùng phiến lá làm ám khí bắn theo Ngô Kinh Đào.

Ôn Mộng Thành sử dụng “Bách Nhẫn Bất Như Nhất Nộ thần công”, y ra tay trong cơn giận dữ, phát ra thế công dồi non lấp biển, mỗi đòn công kích đều giống như muốn giết chết Kinh Đào Thư Sinh.

“Ngũ Quỷ Âm Phong thảo” của Trần Bất Đình, “Hổ Đầu Long Vĩ Cuồng Phong Lạc Diệp trượng” của Phùng Bất Bất cũng đuổi theo tấn công Ngô Kỳ Vinh. Ngay cả Ôn Nhu cũng lướt ra, vung đao chém về phía Kinh Đào Thư Sinh.

Bởi vì bọn họ hiểu được, “Kinh Đào Thư Sinh” Ngô Kỳ Vinh đang đánh nhau kịch liệt chợt nghe được tiếng tiêu, nói đi là đi, lập tức có thể bỏ qua năm người đối địch với hắn, chỉ viện cho chiến trường. Nói cách khác, sức chiến đấu của người này đã vượt xa tưởng tượng, nếu không thể không chế hắn, muốn cứu Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đang đợi chém có thể nói là khó khăn vô cùng.

Lần này ngay cả Ôn Nhu cũng hiểu được.

Cho nên bọn họ đều dốc toàn lực truy kích.

Lúc này, quần hào dưới sự dẫn dắt của Chu Tiểu Yêu, đang liên tục tấn công vào nơi Long Bát và Đa Chỉ Đầu Đà áp giải phạm nhân.

Ngô Kinh Đào lướt ngược về phía sau, mỗi bước đều giẫm lên người quan nhân, binh lính và quần hào, chuẩn xác không sai lệch. Chỉ cần mũi chân khẽ điểm vào cổ, vai, lưng thậm chí là trên đầu bọn họ, thân hình của hắn lập tức bắn lên, như chim lớn bay về hướng trung tâm chiến đấu. Mặt khác hắn cũng đồng thời nghiêng đón năm tên cao thủ truy kích, lần lượt đánh trả.

Tay trái của hắn phát ra màu sắc rực rỡ, công về phía Trần Bất Đình mười bốn chưởng.

“Ngũ Quỷ Lục Nhâm Bạch Cốt Âm Phong thảo” của Trần Bất Đình hoàn toàn không thể thi triển được.

Tay phải của hắn phát ra tiếng gió rất êm tai, đánh ra ba chưởng về phía Phùng Bất Bất.

Phùng Bất Bất gần như chống đỡ không được, ngay cả “Hổ Đầu Long Vĩ Cuồng Phong Tảo Lạc Diệp” tấn thiết quả trượng cũng gần như rời khỏi tay.

Tay trái của hắn pha lẫn mùi thơm, uyển chuyển đánh một chưởng về phía Hoa Khô Phát.

“Song Diệp” công kích của Hoa Khô Phát đã bị chưởng thế nhìn như vô lực này của hắn hóa giải, ngay cả quân bài sát thủ “Nhất Diệp Kinh Thu” cũng bị một chưởng của hắn làm tan rã.

Tay phải của hắn rung động một cách kỳ lạ, công về phía Ôn Mộng Thành mười bảy lần.

Ôn Mộng Thành lập tức bị một loại rung động “sung sướng muốn chết” khiến cho thể công hoàn toàn biến mất vô hình, chính hắn cũng gần như “sung sướng muốn chết”.

Chỉ Ôn Nhu có thể đuổi kịp hắn.

Kinh công của Ôn Nhu chắc chắn không dưới Ôn, Phùng, Trần, Hoa.

Ngoại hiệu của nàng là “Tiểu Hàn Sơn Yến”, thân pháp của nàng là “Thuần Túc Thiên Lý”, đó là thân pháp độc môn của Hồng Tụ thần ni.

Cho nên nàng đi sau mà tới trước, lại đuổi kịp Kinh Đào Thư Sinh.

Nhưng khi nàng đuổi kịp Ngô Kinh Đào, bốn đại cao thủ Trần Bất Đình, Hoa Khô Phát, Ôn Mộng Thành, Phùng Bất Bất đều bị bức rơi xuống. Ngô Kinh Đào thấy nàng có thể đuổi kịp, dường như cũng cảm thấy bất ngờ, khẽ thở dài một tiếng nói:

- Cô thật sự muốn bức ta giết cô sao?

Hắn dùng một chưởng bức lui nàng, sau đó ra tay giết người.

Người hắn muốn giết không phải Ôn Nhu.

Mà là Chu Tiểu Yêu.

Không chỉ có hắn tấn công Chu Tiểu Yêu, một người khác cũng lướt về phía Phương Hận Thiếu, hơn nữa còn xuất “kiếm”.

Người nào?

Kiểm.

Hắn là người duy nhất trên đời dùng một chữ “Kiểm” làm tên.

La Thụy Giác.

La Thụy Giác dường như đã thụy giác (ngủ say), hơn nữa còn ngủ rất ngon, rất sâu, cũng rất nhập mộng, cho dù có động thủ cũng không phải là hắn, mà là sáu vị kiểm thủ khác bên cạnh hắn, hắn chỉ đặc biệt tới đây để ngủ một giấc mà thôi.

Vậy thì không phải.

Hắn đột nhiên tỉnh giấc, trợn mắt, rút kiếm, động thủ.

Nên biết, tỉnh giấc, trợn mắt, rút kiếm, động thủ, bốn động tác này diễn ra và hoàn thành chỉ trong nháy mắt.

Hơn nữa phương thức rút kiếm của hắn rất kỳ lạ, cực kỳ đặc biệt.

Trong thiên hạ tuyệt đối không có người nào rút kiếm như vậy, trong vô lâm lại càng không có thanh “kiếm” thứ hai nào như vậy.

Phương thức “rút kiếm” của hắn là cởi giày.

Hắn mang giày ống.

Hắn vừa cởi giày ra, cũng hoàn thành động tác “rút kiếm”.

Bởi vì chân của hắn chính là “kiếm” của hắn, “Cước Kiếm”, đây cũng là nguyên nhân thực sự hắn được mệnh danh là “Kiếm”.

Hắn đã sớm nhận kiếm hợp nhất, chân chính là kiếm của hắn.

Thậm chí còn phát ra ánh kiếm lạnh lẽo.

Thức tỉnh, trợn mắt, rút kiếm, động thủ, bốn động tác liền mạch lưu loát.

Chủ yếu là vì hắn nghe được một mệnh lệnh.

Lần này hắn tới đây chỉ đồng ý một chuyện, vừa nghe tiếng tiêu lập tức chi viện, vừa nghe ám hiệu lập tức giết chết người mà mệnh lệnh muốn giết.

Thực ra mệnh lệnh mà hắn nhận được cũng gần giống như Ngô Kỳ Vinh, một khi nghe được tiếng tiêu, lập tức ra tay giết người theo mệnh lệnh.

Hiện giờ tiếng tiêu đã vang, mệnh lệnh đã hạ, lúc giết người đã đến.

Ngay lúc này, một bóng người bỗng vượt qua đám người, xông lên phía trước, nắm ngón tay trái cầm thẳng vào mặt Đường Bảo Ngưu đang ở dưới kiếm của Đa Chỉ Đầu Đà.

Lần này có thể nói là hết sức bất ngờ.

Mọi người đều bất ngờ.

Người này vóc dáng yếu đuối, mặc quần áo màu hồng, tóc búi cao, tay áo dài, mặt quần khăn đỏ, không phải là một người trong số đến cướp tù sao?

Huống hồ, cô gái này rõ ràng còn là nhân vật lãnh đạo của đám ác khách cướp khâm phạm. Nàng từng chỉ huy nhân mã mấy lần tấn công, nhưng đều bị đám người Mã Cao Ngôn của Phục phái, Dư Tái Lai của Ai phái, Thái Sao của Tầm phái, Ngôn Trung Hư của Hải phái miễn cưỡng ngăn lại.

Nhưng lần này, mọi người vốn đã dừng tay, nàng lại đột nhiên xông lên.

Xông lên cũng không quan trọng, bởi vì Đa Chỉ Đầu Đà còn có thể ứng phó được.

Nhưng Đa Chỉ Đầu Đà có thông minh cẩn thận đến mấy cũng không ngờ, cô gái kia xông lên lại không phải ra tay với mình, mà là Đường Bảo Ngưu.

Chẳng những Đa Chỉ Đầu Đà không ngờ được được này, mọi người cũng không ngờ tới.

Nếu một người chợt xông lên muốn cướp đi thứ quan trọng trên tay người, theo bản năng phản ứng của người sẽ thế nào?

Phản ứng của Đa Chỉ Đầu Đà là lập tức tóm lấy Đường Bảo Ngưu, kéo về phía sau.

Đường Bảo Ngưu là khâm phạm, người này vừa ra trận đã giết hấn, nói sao cũng không thỏa đáng lắm.

Hơn nữa, người này giết chết Đường Bảo Ngưu đang trong tay hấn, cũng chẳng khác nào chính tay hấn giết chết Đường Bảo Ngưu. Người tới chọn ngay lúc này giết chết Đường Bảo Ngưu, nhất định là có âm mưu, hấn không thể để đối phương thực hiện được.

Cho nên hấn xốc Đường Bảo Ngưu lên kéo về phía sau.

Đường Bảo Ngưu cao lớn cường tráng, cũng không phải là người nhẹ cân, Đa Chỉ Đầu Đà kịp thời kéo hấn ra, nhưng ngón tay cũng bị đau đớn.

Lần này lại đau đến mức khiến cho hấn nhe răng trợn mắt.

Nhưng thế công của cô gái kia lại hết sức tàn nhẫn ác độc.

Hai ngón tay của nàng chìa thẳng, lại đâm vào huyệt Ấn Đường của Đường Bảo Ngưu.

Đa Chỉ Đầu Đà cũng không kịp suy nghĩ, lại kéo Đường Bảo Ngưu về phía sau một cái, dứt khoát giấu ở sau lưng mình.

Nhưng lần này, cô gái xuất chiêu ác độc kia mới phát động thế công thật sự.

Năm ngón tay phải của nàng duỗi thẳng, nhanh chóng đâm vào cổ họng Đa Chỉ Đầu Đà. Đồng thời hai ngón tay trái tạo thành thế “nhị long tranh châu”, móc vào hai mắt của hấn.

Từ khi nàng vừa hiện thân dẫn quần hùng tấn công pháp trường đến nay, ra tay luôn kiên quyết, tàn nhẫn, ác độc, hiện giờ mỗi chiêu càng âm hiểm độc ác hơn.

Đa Chỉ Đầu Đà trông thấy lúc này nàng lại ra tay với mình, không dám chậm trễ, tám ngón tay rung động như con thoi, tay trái như then cửa sắt, tay phải như lưới Lan Giang, phong tỏa thế công của cô gái kia.

Nhưng vẫn khó đề phòng.

Phòng không được là chân của nàng.

Hơn nữa không phải đá vào chân của hấn.

Quân bài sát thủ của cô gái kia là khi đôi tay tấn công Đa Chỉ Đầu Đà, hai chân cũng im hơi lặng tiếng đá ra.

Khó đề phòng nhất vẫn là đôi chân này không phải đá vào Đa Chỉ Đầu Đà, mà là đá vào Đường Bảo Ngưu.

Đa Chỉ Đầu Đà thất kinh, hấn chống đỡ được hai chiêu này, nhưng đã không kịp kéo Đường Bảo Ngưu ra nữa.

Đường Bảo Ngưu lập tức trúng hai cước.

Lần này Đa Chỉ Đầu Đà trước mặt mọi người bị một cô gái dồn ép, liên tục bị thua thiệt, nào còn có mặt mũi? Hấn lập tức nổi giận quát lên một tiếng, tám ngón tay giống như rắn điên nhảy múa, quắp vào nữ sát thủ kia.

Cô gái kia eo thon nhỏ nhắn, theo gió lay động, đến lúc sau lại nhảy múa theo sát khí từ trên người và kinh khí từ trên ngón tay của Đa Chỉ Đầu Đà phát ra, đoan trang như thiên nữ, không nơi nương tựa giống như một bộ áo múa phiêu bạt trên không trung.

Thật là đẹp.

Nhưng không thể chạm vào, không thể tiếp xúc.

Đa Chỉ Đầu Đà tấn công chín chiêu, chợt nghe bên người có tiếng vang lạ, trong lòng hô lớn: “Mắc lừa rồi!”

Nhưng hắn đã phản ứng chậm một bước, toàn thân đã bị người khác ôm chặt. Chợt nghe người sau lưng cười ha hả nói:

- Tiểu Yêu, vẫn là cô đã cứu ta!

Người nói chuyện chính là Đường Bảo Ngự.

Người xông lên dùng thủ đoạn độc ác đối phó với Đa Chỉ Đầu Đà đương nhiên là Chu Tiểu Yêu.

Nàng đoán được tâm lý của Đa Chỉ Đầu Đà, cho nên nàng vừa xông lên không phải cứu Đường Bảo Ngự, mà là muốn “giết” Đường Bảo Ngự.

Đến lúc này, Đa Chỉ Đầu Đà chỉ có cách giúp Đường Bảo Ngự ngăn cản thế công.

Sau đó nàng mới chuyển sang tấn công Đa Chỉ Đầu Đà.

Đa Chỉ Đầu Đà đành phải phòng thủ. Nàng lại thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, đá vào Đường Bảo Ngự.

Vừa ra trận tâm lý biến đổi, cho dù Đa Chỉ Đầu Đà phát hiện nàng ra chân, cũng chỉ cho rằng nàng đá vào Đường Bảo Ngự, đương nhiên là trước tiên phòng ngự thế công của nàng, bảo vệ chính mình, lại để ý tới an nguy của Đường Bảo Ngự. Chu Tiểu Yêu chính là muốn hắn nghĩ như vậy.

Thực ra, một chân của Chu Tiểu Yêu đã đá vào huyết đạo bị phong tỏa trên người Đường Bảo Ngự, chân còn lại từ mũi giày bắn ra một lưỡi đao, cắt đứt dây thừng trói Đường Bảo Ngự.

Đường Bảo Ngự được cởi trói, dĩ nhiên là có thể tự do “hoạt động”.

Hắn trông thấy Chu Tiểu Yêu tới cứu mình, hơn nữa còn liều mạng, bạt mạng, không cần mạng như vậy, hiển nhiên là đối với hắn có tình có nghĩa, duyên phận giữa hắn và nàng xem ra đã định sẵn trong số mệnh, mà chính hắn cũng đã định sẵn phải chết về tình mạng này. Hắn rất cao hứng, cười lên một tiếng, không khách khí ôm chặt lấy Đa Chỉ Đầu Đà đang đối địch nên lơ là phòng bị, giống như ôm lấy tình nhân bảo bối của hắn.

33. Chương 33: Tình Thân, Tình Bạn, Tình Vợ Chồng, Không Bằng Vô Tình

Với võ công của Đa Chỉ Đầu Đà, đương nhiên không sợ Chu Tiểu Yêu.

Nhưng như đã nói trước, điểm lợi hại nhất của Đa Chỉ Đầu Đà không phải là võ công, mà là mưu trí của hắn.

Có điều sở dĩ Đa Chỉ Đầu Đà đánh đâu cũng thắng, không phải vì mưu trí của hắn, mà là hắn khiến cho người ta tin tưởng, khiến người ta coi trọng, vì vậy mỗi lần hắn ra tay đều có thể thành công.

Nhưng lần này hắn đối phó với Chu Tiểu Yêu, nhất thời thất sách, liên tục bị thất bại.

Đến khi hắn muốn dốc sức chiến đấu vẫn hồi cục diện, lại bị Đường Bảo Ngự từ sau lưng ôm chặt lấy. Cái ôm này khiến cho hắn đánh rớt cả tiêu.

Lúc này, cục diện của hắn đã nguy ngập, thậm chí có thể nói là hắn đã gặp nguy hiểm.

Đường Bảo Ngự ôm lấy Đa Chỉ Đầu Đà, chợt quay đầu lại, trợn đôi mắt to như chuông đồng, thối tung chòm râu lò xo, mở chiếc miệng lớn như chậu máu, hét lên với Long Bát:

- Thả... hắn... ra!

Hắn?

“Hắn” dĩ nhiên là Phương Hận Thiểu.

Cục diện nhanh chóng biến đổi.

Đa Chỉ Đầu Đà chẳng những không khống chế được Đường Bảo Ngưu dưới kiếm, ngược lại còn bị hắn ôm chặt. Long Bát vốn đã kinh hãi, Đường Bảo Ngưu lại hét lên một tiếng với hắn, càng khiến hắn mất hồn mất vía, hồn bay phách lạc.

Long Bát trong lòng hoảng hốt, tay cũng rối loạn. Hắn vốn đứng gần Đa Chỉ Đầu Đà, trong tình thế này, hắn là người duy nhất có thể kịp thời giải nguy cho Đa Chỉ, giúp một tay thay đổi cục diện, nhưng hiện giờ hắn đã sợ hãi, gan đã sinh khiếp. Lúc này lại có hai người lao tới, một cây gậy đuôi rồng đầu hổ, một cây Ngũ Quỷ Âm Phong trảo đã đánh tới trước mặt hắn.

Long Bát tuy là võ tướng, nhưng từ trước đến giờ chưa từng thật sự mang binh đánh giặc, hoàn toàn dựa vào xu nịnh Vương Phủ, Đồng Quán để được đề bạt lên, hiện nay lại được Thái Kinh khen ngợi, trở thành người phát ngôn của tướng gia tại kinh sư và võ lâm. Lúc này cục diện đột nhiên thay đổi, hắn lại thiếu đi sự nhanh trí và can đảm để ứng phó.

Phản ứng đầu tiên của hắn là bảo toàn tính mạng.

Kẻ địch đang xông đến như dõn non lấp biển, hơn nữa thế công còn dồn dập.

Hắn biết những người này không phải tới vì hắn, mà là vì muốn cứu tù phạm trên tay hắn.

Hắn thậm chí hiểu được, đám người hung hãn này cũng không phải chỉ vì Phương Hận Thiếu, mà là muốn “bày tỏ thái độ”, ủng hộ hai tên tử tù không biết trời cao đất rộng dám đánh thiên tử và tể tướng.

Long Bát là người thông minh.

Một người có thể làm tâm phúc dưới trướng Thái Kinh xảo trá tham lam, chuyên quyền thâm độc, hơn nữa còn làm lâu như vậy, đương nhiên là một người cực kỳ thông minh.

Cho nên hắn không phải không hiểu đạo lý.

Có điều vì lợi ích và an nguy của mình, hắn không chọn những chuyện đúng đắn để làm, mà chỉ làm những chuyện có lợi với hắn.

Đây cũng là phân biệt giữa trung thần và gian thần.

Cũng vì Long Bát biết những điều này, cho nên hắn lập tức hạ một quyết định “bảo toàn tính mạng”, đó là rời khỏi.

Hắn lập tức lui lại, cách xa tù phạm Phương Hận Thiếu.

Như vậy, người tới chỉ muốn cứu tù nhân, cũng sẽ không truy kích hắn.

Huống hồ, cho dù mất tù phạm, hắn cũng không phải là người chịu trách nhiệm lớn nhất.

Bởi vì còn có Đa Chỉ Đầu Đà.

Tướng gia đã giao hiệu lệnh và quyền điều động Thất Tuyệt Thần Kiếm, Kinh Đào Thư Sinh cho đầu đà kia, chuyện này dĩ nhiên Đa Chỉ Đầu Đà phải chịu trách nhiệm lớn nhất.

Còn hắn thì sao?

Vẫn là bảo toàn tính mạng quan trọng hơn.

Có chuyện gì quan trọng hơn so với sống sót?

Long Bát quả thật tiêu sái, đối với chức trách trên người thì “có ngu mới để ý đến”, lập tức lui ra, xoay người rời đi.

Chỉ để lại Đa Chỉ Đầu Đà đang gặp nguy hiểm.

Nếu Long Bát có thể kịp thời chi viện cho hắn, hoặc cưỡng ép Phương Hận Thiếu để kiểm chế Đường Bảo Ngưu, nhất định có thể trì hoãn tình thế bất lợi của Đa Chỉ Đầu Đà. Nhưng Long Bát lại bỏ chạy, chuyện này đối với Đa Chỉ không khác nào thêm sương trên tuyết, ném đá xuống giếng, khiến cho hắn một thân một mình càng khó xoay chuyển cục diện.

Cho nên vì “bảo toàn tính mạng” và “văn hồi thắng lợi”, hắn đành phải làm một chuyện.

- Giết! Đại quyền, băng đầu, đại ba la!

Đa Chỉ Đầu Đà chợt hô lớn. Hắn bị Đường Bảo Ngưu ôm quanh ngực, lại bận ứng phó với thể công ác độc của Chu Tiểu Yêu, vì vậy thở dốc dồn dập, vất vả lắm mới khàn giọng kêu lên mấy tiếng này:

- Giết kẻ cứu tù phạm!

Đây là mệnh lệnh.

Đại quyền, băng đầu, đại ba la đều là “ám ngữ”.

“Đại quyền” là hiệu lệnh để La Thụy Giác tham gia hành động lần này.

“Băng đầu” là “mật ngữ” mà Ngô Kỳ Vinh đáp ứng với Lôi Thuần giúp Thái Kinh giám sát xử trảm.

“Đại ba la” lại là “quyết sát lệnh” chung.

Ngoại trừ tiếng tiêu, chỉ cần có người nói ra ba từ này, bọn họ sẽ nghe lệnh làm việc.

Ít nhất là làm chuyện này.

Thực ra đây cũng là lý do quan trọng mà Đa Chỉ Đầu Đà tham gia và chủ sự việc mai phục giám sát xử trảm lần này.

Bởi vì hắn được Thái Kinh tín nhiệm.

Thái Kinh nói cho hắn biết “ám hiệu”, để hắn có thể ra lệnh cho La Thụy Giác và Ngô Kỳ Vinh.

Có trợ thủ mạnh như Kiếm và Kinh Đào Thư Sinh, chẳng lẽ hắn còn sợ không làm được chuyện này?

Một khi kế hoạch thành công, thân phận địa vị của hắn nhất định sẽ vượt xa đám người Long Bát, Chu Nguyệt Minh, Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắn biết bên cạnh tướng gia có rất nhiều người, hơn nữa bất kể những người đó có phải nhân tài hay không, nhưng luôn luôn có người giỏi; hắn muốn nổi bật, nhất định phải “vượt ra khỏi hàng ngũ”, cũng là đặc biệt “vượt quyền”.

“Vượt quyền” chính là vị trí nổi bật hơn người khác, xuất sắc hơn người khác.

Muốn nổi bật thì phải mượn cơ hội, làm một hai chuyện lớn để lập công.

Cho nên lần này hắn mới bằng lòng từ “tối” đi ra ngoài “sáng”, muốn lập công lập uy trong chiến dịch.

Nhưng lần này hắn lại gặp nguy hiểm.

Cho nên hắn lập tức hạ “quyết sát lệnh”.

Lệnh vừa ban, La Thụy Giác và Ngô Kỳ Vinh lập tức lao về phía Chu Tiểu Yêu vừa cứu Đường Bảo Ngưu, cùng với Trần Bất Đỉnh và Phùng Bất Bát đang muốn cứu Phương Hận Thiếu.

Thân pháp của Kinh Đào Thư Sinh không phải lướt, cũng không phải nhảy, mà là trôi.

Vừa “trôi” đã “trôi” đến sau lưng Chu Tiểu Yêu.

Chu Tiểu Yêu là một cô gái rất cảnh giác.

Nàng nóng lòng muốn cứu Đường Bảo Ngưu.

Nàng cũng nghe được Đa Chỉ Đầu Đà kêu lên mệnh lệnh mà nàng không hiểu rõ lắm.

Nàng là một cô gái nhạy cảm, nàng cảm giác được đó là một hiệu lệnh giết người.

Nàng nóng lòng vì Đường Bảo Ngưu, nàng muốn cứu hắn, nàng muốn hắn rời đi.

Nàng không muốn hắn trợ giúp, nàng chỉ cần hắn sống, còn những người khác, những chuyện còn lại cứ để nàng lo.

Lần này nàng tới chỉ vì muốn cứu Đường Bảo Ngưu, chủ yếu là vì cứu Đường Bảo Ngưu.

Bởi vì nàng phải trả hần một cái tình, ân tình.

Loại nữ nhân như Chu Tiểu Yêu không thể thiếu tình, thiếu tình không được.

Cả đời nàng không muốn thiếu tình của người khác. Từ nhỏ nàng đã thích khiêu vũ, vũ đạo, nếu nàng thật sự khổ cực cầu xin, van nài, người nhà của nàng mặc dù phản đối, nhưng chưa chắc đã không để cho nàng học múa.

Nhưng nàng không chịu, cũng không muốn.

Cho nên nàng vẫn không có cơ hội tập múa, ngược lại bởi vì cơ duyên xảo hợp luyện thành võ nghệ.

Đây là tiếc nuối rất lớn trong đời nàng.

Cho dù nàng đã gia nhập Mê Thiên Thất Thánh minh, làm tới Nhị Thánh, nhưng nàng ở trong minh vẫn làm một chuyện xem như một chuyện, giết một người xem như một người, nàng chỉ làm việc, hoàn thành trách nhiệm, không ai thiếu tình của ai.

Ít nhất, nàng kiên quyết không thiếu tình của người khác.

Nàng cũng không cần người khác thiếu tình của nàng.

Vì vậy nàng phóng sinh rất nhiều động vật nhỏ như chó nhỏ, mèo nhỏ, thỏ nhỏ, rùa nhỏ... nàng thả bọn chúng, bọn chúng không biết, nàng cũng quên đi, không ai nợ ai là tốt nhất.

Nhưng ít nhất nàng vẫn thiếu tình của một người.

Nhan Hạc Phát.

Chỉ ít, Nhan Hạc Phát đã chuộc nàng từ thanh lâu ra, hơn nữa còn dạy nàng võ công.

Nàng rất cảm tạ hần.

Bởi vì nàng không có thân nhân khác, cho nên nàng đối xử với hần giống như thân nhân của mình.

Nhưng đó chỉ là thân tình, không phải ái tình.

Nàng không thể yêu hần.

Nàng chỉ yêu múa.

Loại vũ điệu nhẹ nhàng như mây hạc vòng quanh, tuyết lượn hoa bay, eo cong như gãy, lưu chuyển tự nhiên, giống như gió thổi qua cánh hoa khiến giọt sương run rẩy, nhưng lại lắc lư mà không rơi xuống, lúc cúi lúc ngẩng, lúc đến lúc đi, miên miên tình ý, quyến rũ mắt nhìn.

Nhưng đó đã là quá khứ .

Đó chỉ là một tình yêu thầm kín, cũng là một lần thất tình.

Tuổi tác của nàng đã lớn, không còn kịp luyện múa nữa.

Hơn nữa nàng đã luyện múa thành võ nghệ, thiên phú của nàng đã đổi thay.

Đối với nàng, múa giống như một thư sinh vĩnh viễn cũng không đến kịp Trường An thi cử.

Mất mát như vậy, nuối tiếc như vậy.

Nàng nhớ Nhan Hạc Phát, nàng cũng tưởng niệm hần.

Đó là vì thân tình.

Trong cuộc sống, ba loại tình cảm quan trọng nhất là tình thân, tình bạn và tình yêu.

Nàng đối với Nhan Hạc Phát là thân tình, nhưng lại cự tuyệt ái tình.

Nàng cũng biết Đường Bảo Ngưu đối với nàng luôn thâm tình, nhưng nàng vẫn không thể tiếp nhận tình cảm của hần.

Nàng biết ý tốt của hần, còn có điểm khả ái của đại nam nhân này, cùng với sự si tình của hần tử này.

Nàng không phải không động tâm, cũng không phải hoàn toàn không động ý.

Nàng cũng thầm thích sự “ngốc nghếch”, tự đại, tự ti, tự biên tự diễn và tự cho là đúng của hắn.

Còn có sự hài lòng với bản thân của hắn.

Nàng thậm chí cũng ngầm hi vọng, nếu như hắn có lòng, nếu thật sự có ý, lại chủ động tìm thời cơ, biểu lộ rõ ràng một chút, bày tỏ sự kiên trinh, nói không chừng nàng thật sự sẽ ưng thuận, ngầm đồng ý, tiếp nhận, cũng đối xử với hắn giống như hắn đối xử với nàng.

Nhưng tất cả vẫn thiếu một bước.

Chỉ thiếu một chút như vậy.

Chu Tiểu Yêu không phải vô tình, nàng chỉ mong mình vô tình.

Nhan Hạc Phát vừa mới chết không lâu, nàng còn chưa thích ứng được.

Nàng chỉ kịp xem hắn là bằng hữu, chuyển sang đối xử với hắn giống như huynh đệ, sau đó trong lòng đã xem hắn là bạn thân...

Tâm tình của nàng vẫn chỉ kịp tiếp nhận tình bạn của hắn, đó là “tình bạn” dạt dào, cảm động và khiến người ta động lòng.

Tất cả chỉ kém trong gang tấc.

Có lẽ nếu Đường Bảo Ngưu có một cơ hội như vậy nữa, ân cần thêm một lần, nàng sẽ để hắn thỏa mãn tâm nguyện... nhưng mà, quay đầu lại đã là chân trời.

Đường Bảo Ngưu đã gây họa, xảy ra chuyện.

Hắn và Phương Hận Thiếu đã đánh hoàng đế, đó là tội lớn tận trời.

Nàng quyết định đi cứu hắn, cho dù phải xả thân, liều mình cũng không tiếc.

Nàng phải báo đáp ân tình của hắn đối với nàng trong những ngày qua.

Nàng không thể vô tình.

Lần này an bài chuyện “cướp pháp trường”, nàng lại không nói thêm điều gì, chỉ yên lặng làm việc. Nàng đã chờ giây phút này, nàng không sợ nguy hiểm muốn cứu tên hán tử to xác này ra khỏi cánh cửa tử vong, ngoài ra không còn gì khác.

Đây một loại tình nghĩa, có lẽ còn chính trực hơn so với vợ chồng tình thâm?

Nhưng một người có lợi hại đến đâu, chỉ cần có tình thì sẽ luôn khổ vì tình, mệt vì tình. Đối với một cô gái yêu vũ đạo như Chu Tiểu Yêu, không bằng cứ vô tình, càng khiến nàng tiêu sái, uể uải và rứt rứt hơn?

“Gập eo phất tay áo, giậm chân xoay hai khăn”, đối với một vũ công, múa đến cực hạn, không chỉ là “chảy” ra, hơn nữa còn là “nổ” ra, áo thừa theo gió, tay áo giao nhau, thần thái phiêu dật, dung nhan xinh đẹp, múa đến cuối cùng, ai không thả hồn theo gió, thiên thượng nhân gian? Nhưng lại sợ cung vàng điện ngọc, đứng ở nơi cao không chịu được lạnh. Một vũ công giống như Chu Tiểu Yêu, từ điệu múa gió về lá rụng, lưu loát thành văn, sa chân trở thành võ nghệ, nàng đã không còn phiêu dật thanh tú, uể uải trầm tĩnh, ngược lại trở nên rong ruổi phóng túng, anh khí bức người. Đối với nàng, múa chỉ là một lần tan nát cõi lòng, một trận tuyết buổi sớm mai mà thôi.

Nghiêng người chứa ý xa, giậm chân có ý lạ, loại tư thái ưu mỹ cong khuỷu chân, khoanh tay áo, nâng tóc mai này, đối với Chu Tiểu Yêu đã trở thành tuyệt chiêu giết người.

Một chiêu giết chết Kinh Đào Thư Sinh.

Giết Ngô Kinh Đào là vì muốn cứu Đường Bảo Ngưu.

Nàng đã không có lựa chọn nào khác.

Ai bảo Ngô Kỳ Vinh lướt đến đây, tiếp cận hần. Hơn nữa bất kể đối phương muốn đối phó với Đường Bảo Ngưu hay nàng, nàng đều phải giết chết đối phương.

34. Chương 34: Chó Săn, Chó Dữ, Chó Đáng Thương, Đóng Cửa Đánh Chó

Ngô Kỳ Vinh tham gia chiến dịch lần này, chủ yếu là được Lôi Thuần nhờ cậy.

Hần dự định lập một công lao rồi đi.

Muốn lập công, đương nhiên phải là công lớn, công nhỏ hần còn không để vào mắt.

Cho nên hần dự định giết chết người đang cứu Đường Bảo Ngưu, hoặc là giết chết Đường Bảo Ngưu cũng được.

Vì vậy hần đánh ra một chiêu.

Sau đó hần mới phát hiện đó là một cô gái, hơn nữa còn là một cô gái cực kỳ uyển chuyển, ưu oán, động lòng người.

Cô gái kia cũng phát giác công kích của hần, hơn nữa còn lập tức đánh trả.

Nàng đánh trả rất đẹp, cũng vô cùng ác độc.

Đẹp ở dáng người và phong thái.

Đó quả là điệu múa khiến thư sinh sẵn sàng dâng tặng cả tòa Trường An, giống như múa ra thật nhiều Giang Nam.

Giang Nam nhiều hoa, nhiều nước, nhiều liễu, nhiều bờ, nhiều quyến rũ.

Nàng nghiêng người phát tay áo như lướt trên mây, có lúc giống như giao long xoay người giật mình nhìn lại, có lúc giống như tiên tử có cánh thuận gió bay về, có lúc lại giống như một đóa hoa tuyết trong gió, cô độc và lạnh lùng xoay tròn.

Thái Chân trước cầm một nhánh mai, dưới hoa mềm mại múa mê say. Thướt tha bước dưới trăng, tay áo theo gió nhẹ. Bay như hoa lan, lượn như rồng dạo. Đó đều là cực đẹp.

Nhưng trong tuyệt mỹ lại là cực độc.

Ngón tay, đầu ngón tay, móng tay của của vũ công, thậm chí là chân, mũi giày, dao trên đầu giày, trong điệu múa duyên dáng động lòng người, phát ra công kích chết người nhất.

Ngô Kỳ Vinh cảm thấy rất đẹp.

Bản thân hần là một thư sinh rất thích xem nữ nhân nhảy múa.

Lôi Thuần cũng vì nhìn thấu điểm này của hần, cho nên khi khen thưởng thưởng tặng cho hần mấy nữ vũ công đặc biệt xuất sắc, khiến hần toại nguyện.

Huống hồ khả năng múa của Chu Tiểu Yêu là thiên phú, con người của nàng cũng không phải là loại tô son điểm phấn trải qua dạy dỗ mà thành.

Nàng tự thành một trường phái riêng.

Giơ tay, nhắc chân, lúc tiến lúc lùi, đảo mắt ngoài nhìn, hoàn toàn hoàn hảo, tự thành một phái.

Cho nên Kinh Đào Thư Sinh nhìn thấy liền hoa mắt, khen ngợi, mê mẩn.

Hần nhất thời gần như quên đánh trả, cũng gần như quên né tránh.

Vì vậy, khi Ngô Kinh Đào phát giác bản thân đang ở trong tình thế nguy hiểm, công kích của Chu Tiểu Yêu đã cách hần rất gần, rất gần rất gần, rất gần rất gần rất gần.

Ngô Kinh Đào biết không ổn.

Con người của hắn tuy luôn tự do cô độc, nhưng tuyệt đối trung thành với bản thân.

Cái gì cũng có thể hi sinh, chỉ có bản thân là không thể hi sinh.

Lúc này hắn cũng giống như Chu Tiểu Yêu, ngoại trừ giết chết kẻ địch thì không còn lựa chọn nào khác.

Trong lúc nguy cấp, đôi tay của hắn chợt tỏa ra bảy thứ màu sắc bất đồng hoà vào nhau, sau đó phát ra ánh sáng kỳ lạ.

Màu sắc hòa vào nhau rất chói mắt, rất sáng ngời mỹ lệ.

Đó là một kích dung hợp “Hoạt Sắc Sinh Hương chương” và “Dục Tiên Dục Tử thần công” của hắn.

Hắn vốn là một nam nhân yêu thích nữ nhân.

Hắn luôn luôn rất yêu quý, cũng rất trân trọng nữ nhân.

Nhưng hiện giờ hắn phải bảo vệ mình, đã không còn đường lui.

Hai tay hắn đồng loạt đánh ra.

Hai tiếng “bụp bụp” vang lên, giống như một đóa hoa từ trên đầu cành gãy xuống, lại giống như ngón tay nhẹ nhàng búng vào trên gò má.

Chu Tiểu Yêu đau đớn bay ra ngoài.

Nơi nàng lướt qua, máu tươi như hoa ào ào rơi xuống, giống như một bộ áo múa không nơi nương tựa.

Đến khi Đường Bảo Ngưu đột nhiên thả Đa Chỉ Đầu Đà ra, đón lấy nàng, y phục màu hồng nhạt của nàng đã hoàn toàn nhuộm từng vệt máu, nhìn thấy mà kinh hãi, giống như những đóa hoa máu nở ra trên người nàng.

Đường Bảo Ngưu vừa đón lấy nàng, liền phát hiện mấy chuyện.

Một, sống lưng của nàng đã gãy.

Hai, ngũ tạng lục phủ của nàng đã dời vị trí.

Ba, nàng chỉ còn thoi thóp một hơi.

Phản ứng đầu tiên (cũng là cảm giác đầu tiên) của Đường Bảo Ngưu là muốn khóc.

Nhưng hắn há miệng ra, lại khóc không bên lời.

Một tiếng cũng không khóc nổi.

Lúc này, mặt nạ màu đỏ của nàng rơi xuống một nửa, lộ ra nửa bên mặt màu đỏ.

Đôi môi tái nhợt của nàng dính máu. Cặp mắt như sao khép hờ, dường như còn mang theo một chút ai oán bất đắc dĩ (chế giễu nhiều hơn là bi thương), vẫn là dung nhan tuyệt mỹ mang theo vẻ lười biếng.

Ngô Kỳ Vinh một chiêu đắc thủ, bản thân cũng ngây ra.

Hắn nhìn đôi tay mình, màu sắc dần dần rút đi.

Vẻ mặt của hắn rất kỳ lạ, cũng không biết là đang đắc ý, hay là có phần hối tiếc, thậm chí là vô cùng hối hận?

Song chương của hắn vừa đánh trúng Chu Tiểu Yêu, chợt nghe có người hét lớn:

- Chó săn!

Người mắng chửi là Hoa Khô Phát.

Y xoay tròn Song Diệp, bay chém tới.

Nhưng Ôn Mộng Thành còn mắng lớn hơn, ác liệt hơn, giận dữ hơn.

- Con chó dữ người! Ta chỉ hận vừa rồi lúc đóng cửa không lập tức giết chết tên cầm thú người, lại để người tiếp tục hại người!

Hai người Ôn, Hoa đã hận Ngô Kỳ Vinh thấu xương, vừa quát mắng vừa phát ra công kích cực kỳ mãnh liệt về phía Kinh Đào Thư Sinh. Lúc này Ôn Nhu cũng cầm dao chém tới, nàng vừa bị đánh lui, lúc thu dao lấy hơi lại thấy Chu Tiểu Yêu bị thư sinh xấu xí này đã thương, vì vậy càng thêm tức giận, dao dao tấn công, chiêu chiêu không dung tình.

Hai người Ôn Mộng Thành, Hoa Khô Phát đương nhiên là thật sự căm phẫn, nhưng trên thực tế, “Nhất Diệp Kinh Thu” và “Bách Nhẫn Bất Như Nhất Nộ thần công” của bọn họ lại là càng giận dữ thì công lực càng có thể phát huy đến tận cùng. “Nhất Diệp Kinh Thu” là dùng kinh lực mãnh liệt khiến cho vật mềm đạt đến cảnh giới không gì không phá được, còn “Bách Nhẫn Bất Như Nhất Nộ thần công” lại dùng tư thế, khí thế trước tiên chấn nhiếp kẻ địch, sau đó giành thắng lợi. Bọn họ vừa mắng vừa đánh để nâng cao thanh thế, chính là vì lý do này.

Nhưng lần này Kinh Đào Thư Sinh lại không yên lòng, thậm chí còn quên lau mặt như bình thường.

Hắn chỉ nhìn đôi tay như tuyết ngọc của mình. Đôi tay này được bảo dưỡng rất tốt, rất sạch sẽ, chỉnh tề, trắng nõn, thậm chí nếu không phải móng tay quá vuông vắn, lại giống như tay của nữ nhân nhiều hơn là nam nhân. Hắn nhìn giống như đó là một bàn tay tội lỗi, còn một bên khác khác là tay máu.

Biểu tình trên mặt hắn rất kỳ lạ, thậm chí còn đang lẩm bẩm.

Hắn giống như thất vọng, cũng giống như vui sướng, nhưng rõ ràng nhất là có phần như mê như say.

- Hay ột điệu múa...

Người công kích hắn thấp thoáng nghe hắn thấp giọng như nỉ non:

- Hay ột cái cô gái...

Ngô Kỳ Vinh tuy không tập trung, nhưng vẫn có thể lần lượt né tránh công kích của ba người một Hoa hai Ôn.

Mặc dù cũng có phần nguy hiểm, nhưng dường như hắn cũng không để ý nhiều lắm.

Hắn là một nam nhân yêu thích nữ nhân, nhưng vừa rồi hắn lại ra tay giết chết một cô gái xinh đẹp múa rất dịu dàng.

Tâm tình của hắn cũng không dễ chịu.

Nhưng điều này lại khiến hai đại thủ lĩnh thâm kinh hãi.

Thậm chí, vừa rồi năm người vây công Ngô Kỳ Vinh trong Hồi Xuân đường, tấn công lâu mà không có hiệu quả, tiếp tục giằng co, thư sinh này chợt nghe tiếng tiêu, lập tức có thể lui ra khỏi Hồi Xuân đường, điều này dường như đã xác nhận một điểm.

Chỉ với năm người bọn họ, còn không thể không chế được tên một sách nhìn có vẻ si si ngốc ngốc này.

Đây đương nhiên không phải là chuyện tốt.

Càng gay go là bọn họ phát hiện, Đa Chỉ Đầu Đà đã tranh thủ được một hơi, lập tức vòng qua muốn đánh lên phía sau Đường Bảo Ngưu.

Nhưng Đường Bảo Ngưu lại đang bị thương rất lớn.

Hắn ôm lấy Chu Tiểu Yêu, đầu gối quỳ xuống giống như bị gãy.

Hắn há hốc mồm, nước mắt từng giọt rơi xuống.

Hắn nhìn trời.

Trời nếu có tình trời cũng già.

Dưới tình thế cấp bách, Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát cũng không ham chiến với Ngô Kinh Đào nữa. Bọn họ lập tức kéo Ôn Nhu đi, đổi sang lướt về phía Đường Bảo Ngưu, đồng thời kêu lớn:

- Không nên lơ là! Sau lưng có địch!
- Đường cự hiệp, ngẩng cao sống lưng của người, mau cứu Chu cô nương đi, không nên làm chó đáng thương! Bọn họ kêu lớn, người còn chưa tới, lá bay và kinh khí đã phân biệt đánh vào Đa Chỉ Đầu Đà.

35. Chương 35: Đa Tình Luôn Bị Vô Tình Thương Tổn

Đường Bảo Ngưu bên này còn chưa xem là thê thảm, thê thảm hơn là trận chiến bên phía Phương Hận Thiếu.

Vừa rồi Long Bát bị Đường Bảo Ngưu hù dọa buông tay bỏ chạy, để lại Phương Hận Thiếu đang chờ chém ở nguyên chỗ cũ.

Phương Hận Thiếu khổ sở vì huyết đạo bị khống chế, trên người lại có nhiều thứ trói buộc, không thể nhúc nhích được.

Lại nói Kinh Đào Thư Sinh từ Hồi Xuân đường lui ra bên ngoài, trong số những người đuổi theo, ngoại trừ Ôn Nhu, Ôn Mộng Thành, Hoa Khô Phát thì còn có hai người khác.

Hai người này tuổi tác tuy lớn, nhưng tính khí cũng lớn, lá gan càng lớn, đó là Trần Bất Đỉnh và Phùng Bất Bất.

Phùng Bất Bất và Trần Bất Đỉnh vốn theo sát Kinh Đào Thư Sinh không rời, sau đó chuyển sang dọa lui Long Bát, muốn giải huyết đạo bị khống chế và dây thừng trói trên người Phương Hận Thiếu. Cùng lúc đó, Hoa Khô Phát và Ôn Mộng Thành cũng chạy tới, trước tiên tấn công Ngô Kinh Đào, sau đó chuyển sang tập kích Đa Chỉ Đầu Đà để giải nguy cho Đường Bảo Ngưu.

Trong nháy mắt này, cục diện đã trở thành đại đối quyết.

Nhưng đám người Long Bát, Đa Chỉ đúng là quá nhiều cao thủ, chỉ riêng “Khai Hợp Thần Quân” Tư Không Tàn Phế, cùng với đám người chưởng môn kiếm phái Dư Tái Lai, Ngôn Ai Hư, Trương Sơ Phóng, Thái Sao, Diệp Bác Thức, Mã Cao Ngôn tử thủ, giống như tường đồng vách sắt. Giang Nam Phích Lịch đường, Toái Vân Uyên Hủy Nặc thành, thậm chí người của Hảo Hán trang do Đông Kinh Thu dẫn dắt hợp sức tấn công vẫn bất phân thắng bại, khó phân cao thấp.

Lúc này, có một người toàn thân mặc áo trắng, mặt che khăn trắng, thân pháp tự nhiên, kiếm pháp ác liệt, tay áo tung bay, trong nháy mắt đã sát thương mười bảy mươi tám quan binh, sắp giết đến chỗ Long Bát, Đa Chỉ Đầu Đà, Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu. Nhưng y đánh đâu thắng đó, thế như chẻ tre, cuối cùng đã chọc giận sáu người khác.

Sáu người này lập tức ra tay với y.

Sáu đại cao thủ.

Sáu đại tuyệt đỉnh cao thủ sử dụng kiếm.

Bọn họ là “Kiếm Thần” Ôn Hỏa Cồn, “Kiếm Quỷ” Dư Yểm Quyện, “Kiếm Yêu” Tôn Ưc Cự, “Kiếm Quái” Hà Nan Quả, “Kiếm Ma” Lương Thương Tâm, “Kiếm Tiên” Ngô Phấn Đầu.

Sáu người cuối cùng đã ra tay.

Thất Tuyệt Thần Kiếm này đã không phải là Thất Tuyệt Thần Kiếm năm đó theo man binh Nùng Trí Cao chiến đấu với Địch Thanh. Bảy tên kiếm khách kia đã được Thái Kinh chiêu mộ, tuổi tác đã cao, lâu không ra giang hồ, nhiều người đã đổi xưng bọn họ thành “Thất Kiếm Thần”, còn bọn họ đã truyền một thân kiếm pháp tuyệt học cho các đồ đệ. Trải qua mấy chục năm chuyên tâm bồi dưỡng, Thất Tuyệt Thần Kiếm mới, thành tựu về kiếm pháp có lẽ còn cao hơn mạnh hơn so với Thất Tuyệt Thần Kiếm đời trước từng chiến đấu với Gia Cát Tiểu Hoa và Nguyên Thập Tam Hạng.

Bọn họ vẫn không ra tay, dường như là vì chưa đợi được người có thể ép bọn họ phải ra tay.

Hiện giờ bọn họ đã chờ được.

Bọn họ cuối cùng đồng loạt ra tay, tấn công kiếm thủ áo trắng kia.

Kiểm khách áo trắng kia dùng một địch sáu, một kiếm chiến sáu thanh kiếm thần, tiên, yêu, ma, quỷ, quái, không hề sợ hãi, càng đánh càng hăng.

Nhất thời đánh đến kiếm khí tung hoành, quên đi sinh tử.

Trần Bất Đình và Phùng Bất Bát đang muốn nhân cơ hội này giết chết Long Bát, cứu Phương Hận Thiếu, nhưng bọn họ bỗng có một cảm giác không lành.

Hai người Phùng Bất Bát, Trần Bất Đình mặc dù thường cãi nhau âm ỉ, nhưng thực ra vợ chồng tình thâm, tâm ý tương thông. Có câu “đánh cũng là yêu, mắng là quan tâm”, vợ chồng bọn họ tình cảm sâu nặng, đánh đánh mắng mắng lại trở thành niềm vui trong sinh hoạt hàng ngày.

Nhưng trong chớp nhoáng này, bọn họ cùng hiện lên một cảm giác.

Một, có địch tấn công.

Hai, bọn họ nhìn nhau một cái thật sâu.

Ba, sau đó mới đồng loạt xoay người đối phó với kẻ địch.

“Có địch tấn công” là một loại cảnh giác, xoay người đối phó với kẻ địch là phản ứng.

Cảm giác thật sự là hai bên sâu sắc nhìn nhau một cái, dường như lần này nhìn nhau, phải nhớ kỹ đối phương đến kiếp sau, giống như cái nhìn đó là cuối cùng của kiếp này.

Kẻ địch đã đến.

Kẻ địch chỉ có một người.

Kẻ địch duy nhất này không hề cao lớn.

Hắn phi thân đến, một chùm tóc dài còn rũ xuống trên trán, đầu tóc cong cong lay động trên chóp mũi.

Ánh mắt của hắn đen nhánh lấp lánh, còn mang theo một điểm ngây thơ, một chút đáng thương.

Hắn gật đầu với Phùng Bất Bát, Trần Bất Đình một cái, xem như là chào hỏi, sau đó mới ra tay.

Lúc hắn gật đầu với hai người, còn cách nhau hơn mười hai thước, nhưng lúc hắn ra tay, đột nhiên, bỗng nhiên, đột ngột, thành linh, thoáng chốc, bất ngờ, bất chợt, phút chốc... tóm lại là nhanh đến mức khiến người ta không thể tưởng tượng, hắn đã đứng giữa hai người Phùng, Trần, sau đó xuất kiếm.

Kiểm công phá bóng trảo của Trần Bất Đình.

Kiểm đâm vào bóng trượng của Phùng Bất Bát.

Nhưng trên tay hắn không có kiếm.

Kiểm của hắn ở đâu?

Chân.

Hắn là La Thụy Giác.

Đối với hắn, chân của hắn chính là kiếm, hơn nữa còn là hai thanh kiếm.

Đối với kẻ địch của hắn, đôi chân của hắn không chỉ là kiếm, đồng thời cũng là tử vong.

Khi trảo thức rợp trời kín đất của Trần Bất Đình còn chưa thật sự thi triển toàn diện toàn lực, trượng pháp dời non lấp biển của Phùng Bất Bát vừa kết thúc còn chưa sinh ra lực mới, hắn không bỏ lỡ một giây phút nào, chân phải đá lên, bàn chân như lưỡi kiếm cắt vào cổ họng Trần Bất Đình, đồng thời chân trái cũng đá ra, mũi chân như mũi kiếm đâm vào lồng ngực Phùng Bất Bát.

Hai người kêu lên một tiếng. La Thụy Giác “thu kiếm”, hai chân rút về, máu văng tung tóe, chung quanh gần như trở thành một chùm sương máu.

Hắn đã xong việc, hoàn thành một công việc ưu mỹ.

Công việc giết người.

Hắn rất hài lòng với chuyện mình làm.

Hắn làm rất chuyên nghiệp, hơn nữa quả thật là “chuyên gia”.

Nếu như hắn không phải là một “chuyên gia” tuyệt đối và hạng nhất, biệt hiệu của hắn cũng sẽ không chỉ có một chữ “Kiếm”.

Bởi vì kiếm chính là hắn, hắn chính là kiếm.

Hắn đã đại biểu cho kiếm, kiếm chính là tất cả của hắn.

Trần Bất Đĩnh đã trải qua mấy trăm trận chiến, Phùng Bất Bất còn hiểu chiến hơn so với chồng của bà, hai người bọn họ một khi liên thủ, càng là vợ chồng đồng lòng, vô công hợp lại tuyệt đối gấp ba lần một người trong đó.

Đương nhiên, hai người bọn họ cũng không phải là vô địch, nhưng muốn tìm được người thắng được đôi trảo thép tinh và trượng đầu hổ này, có lẽ là rất hiếm.

Nhưng La Thụy Giác chỉ dùng một chiêu hai thức, không chỉ thắng bọn họ, mà còn giết chết bọn họ.

Sạch gọn lưu loát, giống như hắn sinh ra là để giết bọn họ, còn hai người bọn họ sinh ra là để cho hắn giết.

Như thế như vậy.

Như thế mà thôi.

Trần Bất Đĩnh và Phùng Bất Bất đã chết.

Mọi người đều xôn xao.

“Bất Đĩnh Bất Bất” đã chết, Chu Tiểu Yêu cũng bị thương nặng, dấu chí của quần hùng đã bị giảm sút rất nhiều.

“Kiếm” giết chết hai người, chân của hắn “lập tức” lại “biến” thành một đôi chân giống như người bình thường, chậm rãi lui về trong kiếm trận của sáu người khác.

Hắn có vẻ rất ung dung, hơn nữa còn có phần thờ ơ.

Tóc của hắn vẫn rũ xuống trên gò má như ngọc, nhìn rất khả ái, nhiều nhất chỉ có một chút thần bí, không hề giống như một sát thủ đáng sợ vừa ra tay giết người.

Huống hồ người mà hắn giết còn là cao thủ.

Hắn giống như một kẻ bàng quan, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng có hai chuyện chỉ trong lòng hắn biết.

Thứ nhất, hắn đau dạ dày.

Dạ dày giống như có một con mèo rừng đang thị uy, điên cuồng cào xé, khiến cho hắn đau đớn không chịu nổi.

Thứ hai, hắn đau tim.

Tim của hắn đang co quắp, giống như đang bị người ta dùng sức vặn xoay, đè ép, khiến cho hắn đau đến mức không muốn sống.

Mỗi lần hắn giết người đều sẽ như vậy, không phải đau đớn giống như cánh tay rời khỏi người, cũng là hô hấp bế tắc thở khô khốc, tóm lại nhất định sẽ cảm thấy thân thể bị hành hạ.

Cho nên mỗi lần hắn giết người đều giống như đang hành hạ mình, giống như bị người khác nguyên rửa.

Nhưng hắn lại không thể không giết người, cho nên hắn đành phải chịu đựng sự đau đớn này.

Hơn nữa, hắn không thể để cho người khác biết.

Khuyết điểm của một sát thủ tuyệt đối không thể để cho người khác biết.

Người chiến đấu để cho đối phương biết khuyết điểm, cũng giống như đưa điểm yếu của mình ra cho kẻ địch.

Tương tự, một sát thủ giỏi nếu để người biết được nhược điểm của hắn, vậy người sẽ phần chấn tinh thần. Đó rất có thể là giả, thậm chí có thể đó mới là điểm mạnh thật sự của hắn.

Đường Bảo Ngưu luôn không chịu thua kém.

Hắn cho rằng mình là một kẻ đội trời đạp đất, hắn luôn muốn làm những chuyện long trời lở đất.

Nhưng hiện giờ toàn thân hắn đều là nhược điểm, hắn hoàn toàn trở nên yếu đuối, mỏng manh.

Bởi vì tim của hắn đã vỡ.

Hắn không rơi lệ.

Hắn ôm lấy Chu Tiểu Yêu.

Chu Tiểu Yêu càng mệt, càng mỏi, càng lười nhác hơn so với ngày thường.

Nhìn dáng vẻ của nàng, giống như đã trải qua rất nhiều sương gió, nàng muốn từ bỏ, muốn nghỉ ngơi, muốn buông tay, không để ý nhiều như vậy nữa.

- Tiểu Yêu...

Đường Bảo Ngưu thấp giọng kêu:

- Tiểu Yêu.

Nói đến cũng kỳ quái, lúc này sắc mặt của Chu Tiểu Yêu lại không hề tái nhợt, gò má ngọc rất đỏ, rất hồng, còn rất xinh đẹp.

Ánh mắt của nàng cũng không tàn nhẫn, không ác độc nữa.

Nàng vẫn đẹp như thế, nhất là sau khi bị thương, được Đường Bảo Ngưu ôm lấy, lại tỏ ra càng nhu nhược, eo càng nhỏ nhắn.

- Tiểu Yêu.

Đường Bảo Ngưu nghẹn ngào:

- Tiểu Yêu...

Chu Tiểu Yêu khép hờ cặp mắt sáng, đôi môi đỏ mấp máy giống như muốn nói chuyện. Đường Bảo Ngưu vội vén chiếc khăn đỏ đã rơi xuống một nửa trên mặt nàng, câu đầu tiên nghe được Chu Tiểu Yêu nói giống như mang theo men say:

- Thật mệt...

Sau đó cặp mắt xinh đẹp nhìn chăm chú vào khuôn mặt Đường Bảo Ngưu, giống như muốn dùng sóng mắt để vuốt ve khuôn mặt thô ráp của hắn, một lúc sau mới nói:

- Lần đầu tiên người nhìn thấy ta, nón cỏ của ta đã bị chém đứt, còn nhớ không?

- Nhớ được, nhớ được.

Đường Bảo Ngưu rất khó khăn mới từ trong nức nở thốt nên lời:

- Ta còn trêu chọc cô, ta khi đó... còn... còn không biết... không biết cô... cô là một nữ...

Chu Tiểu Yêu mệt mỏi vô lực cười một tiếng, cổ muốn nghiêng sang bên cạnh.

Trái tim Đường Bảo Ngưu gần như cũng muốn gãy ngang. Chợt nghe Chu Tiểu Yêu lại nói một cách xa xăm:

- Khi đó, người còn nói...

Đường Bảo Ngưu cố sức dùng một loại thanh âm ngay cả chính hắn cũng chưa từng nghe qua, nhưng cũng là tất cả sự chân thành của hắn, nói ra ba chữ. Hắn liên tục lặp lại ba chữ này ba lần:

- Ta yêu cô.

- Ta... yêu... cô.

- Ta... yêu... cô...

Đúng vậy, năm đó trên lầu Tam Hợp, hắn và Chu Tiểu Yêu gặp nhau. Vì muốn chọc giận nàng, muốn chọc tức nàng, hắn đã công khai nói với nàng ba chữ “ta yêu ngươi”; nhưng lúc đó hắn không biết nàng chính là Chu Tiểu Yêu, cũng không biết nàng là nữ nhân.

- Ngươi, ngốc lắm.

Chu Tiểu Yêu cười mệt mỏi, yếu ớt, giống như nhìn một đứa trẻ nói chuyện với một đứa trẻ khác mà nó yêu mến:

- Đa tình luôn bị vô tình thương tổn. Ta phải đi rồi, Nhan lão đang đợi ta. Ngươi một mình ở lại trên đời này. Phải nhớ kỹ, đa tình luôn khổ vì vô tình...

Bất chợt, nàng không nói gì thêm.

Cặp mắt trong vắt của nàng hơi ánh đỏ.

Đường Bảo Ngưu ngẩn ra, một lúc sau mới phản ứng lại, nhìn theo ánh mắt của nàng.

36. Chương 36: Cáo Đỏ

Đó là một con cáo.

Cáo đỏ.

Chẳng biết từ lúc nào, nó đã như kỳ tích lén vào trong chiến trường giết chóc này, đi vào trong trận địa máu thịt của loài người, hơi nghiêng đầu, chớp mũi đen phập phồng, đôi mắt đỏ giống như hai ngọn lửa lập lòe, ánh mắt giống như người có tình cảm, đau thương, hơn nữa còn phát ra tiếng kêu khóc trầm thấp.

Nó đang nhìn nàng.

Nó đang kêu gọi nàng sao?

Con cáo này, chính là con cáo trước kia nàng phóng sinh khi gặp mai phục tại Tiểu Tác Vi phường.

Nó làm sao tới?

Nó tới làm gì?

Nhớ đến lầu Tam Hợp, Vạn Bảo các, Tiểu Tác Vi phường đủ loại chiến đấu, Sầu Thạch trai, Hẻm Ngõa Tử, bờ sông Biện, cầu Tuyết Dạ sống chết cùng nhau, rõ ràng trước mắt, Đường Bảo Ngưu chỉ cảm thấy xé nát ruột gan, hắn muốn gào khóc thật lớn.

Nhưng hắn khóc không nên lời, không khóc ra.

Khi quay đầu lại, Chu Tiểu Yêu đã đột ngột chết đi.

Hai hàng nước mắt trong suốt chảy qua gò má ngọc màu hồng phấn của nàng, ngay cả nước mắt cũng mang theo vẻ kiêu ngạo như vậy, mệt mỏi như vậy.

Câu nói cuối cùng của nàng, thấp thoáng là:

- Đợi kiếp sau hãy nhảy điệu múa này...

Ngữ ý như tuyết, không ngừng rơi xuống trong lòng Đường Bảo Ngưu.

Dù sao, nàng là vì hấn mà chết.

Hiện giờ, nàng thật sự là vì hấn mà chết.

Nàng đã trả ân tình của hấn, nàng vì hấn dâng tặng tính mạng.

Nàng là một cô gái có ơn phải trả.

Nhưng còn hấn thì sao?

Lúc hấn ngược mắt nhìn lên, con cáo đỏ kia đã biến mất.

Cũng như lúc nó tới, hoàn toàn giống như chưa từng xuất hiện, không ai biết nó làm sao tới? Làm sao đi? Khi nào xuất hiện? Vì sao biến mất?

Người đã chết, cáo đã đi.

Chỉ còn lại Đường Bảo Ngưu và nỗi thương tâm muốn chết.

Hấn vẫn không rơi lệ, hấn khóc không ra.

Hấn luôn luôn giàu tình cảm, nhưng lúc này ngay cả một giọt nước mắt cũng không có, một tiếng cũng không khóc nổi.

Mặc dù hấn khóc không ra, không có nước mắt, nhưng hấn vẫn có sinh mệnh, hơn nữa còn là trọng phạm, tử tù đang chờ chém đầu.

Không ít cao thủ vẫn xông lên phía trước, muốn cứu hấn.

Càng có nhiều cao thủ lao đến đây, muốn giết chết hấn.

Phương Hận Thiếu ở cách đó không xa, tình hình cũng (nguy hiểm) như vậy.

Ngay lúc này, chợt nghe tiếng ngựa phi như tiếng sấm, có người lớn giọng hô:

- Tướng gia có lệnh, tất cả dừng tay!

Mọi người quả thật dừng tay.

Lẽ ra, cho dù tướng gia có lệnh, người dừng tay cũng chỉ là quan binh nghe theo mệnh lệnh của hấn, còn anh hùng hảo hán tới cướp tù không cần nể mặt hấn làm gì.

Nhưng bọn họ dừng tay đình chiến là vì người kêu gọi.

Lão tam trong Tứ Đại Danh Bổ, “Truy Mệnh” Thôi Lược Thương.

37. Chương 37: Ánh Sáng Đen

Có lẽ Truy Mệnh và Lãnh Huyết sư huynh đã chạy đến pháp trường và Phá Bản môn rồi?

Không biết thương vong của các huynh đệ có nặng không?

Không biết có thể kịp thời ngăn chặn cuộc hành hình Đại Phương và Đường cự hiệp hay không?

Nhưng Vương Tiểu Thạch vẫn đứng đối diện với Thái Kinh.

Thái Kinh hiện giờ đang rất lo lắng.

Hắn ít khi thật sự quan tâm đến người nào, bởi vì hắn đã dồn hết tâm trí vào việc tranh đấu quyền lợi, cũng bất chấp thủ đoạn, vì vậy gần như không nhận lực thân. Ngay cả người nhà, thân bằng, chỉ cần có hại bất lợi đối với hắn, hắn cũng diệt trừ toàn bộ, chẳng hề dung tình.

Chỉ như vậy, địa vị của hắn mới có thể mấy chục năm sừng sững không ngã, không một ai đủ sức lay chuyển hắn.

Hắn thậm chí cho rằng đây mới là sở trường của mình.

Nhưng hiện giờ hắn lại rất lo lắng cho tinh thần và sức khỏe của một người.

Hơn nữa người mà hắn lo lắng băn khoăn lại là Vương Tiểu Thạch.

Đây là chuyện không có biện pháp.

Từ khi Vương Tiểu Thạch xông vào biệt thự Biệt Dã, dùng một cung ba tên nhắm vào hắn, vận mạng của hắn đã gắn liền với thể chất của Vương Tiểu Thạch. Tay của Vương Tiểu Thạch run một chút thì tim của hắn cũng đập mạnh một chút, mắt của Vương Tiểu Thạch chớp một lần thì hô hấp của hắn cũng tắc nghẽn một lần, không có cách nào.

Vận mạng của bọn họ đã gắn liền với nhau ở nơi này.

Phương thức mà Thái Kinh dùng để ứng phó với khấn trương là cười.

Con người vào lúc vui vẻ lúc mới có thể cười, cho nên chỉ cần người giữ nụ cười, người khác sẽ cho rằng người rất vui vẻ.

Tại sao phải vui vẻ?

Đương nhiên là vì thắng lợi.

Do đó, Thái Kinh cố gắng giữ nguyên nụ cười, mặc dù hiện tại hắn đang lo lắng và khấn trương đến mức hoàn toàn cười không nổi.

Bởi vì hắn đã liếc thấy ngón tay của Vương Tiểu Thạch khẽ run lên, bắp thịt nơi cẳng tay cũng hơi nhúc nhích.

Đây không phải là nỗ lực kéo.

Đây cũng không phải là tên dễ đặt.

Huống hồ, người đang bị nhắm vào càng không phải là người dễ đối phó.

Thái Kinh đương nhiên khó đối phó, hơn nữa còn rất thâm trầm đáng sợ.

Chỉ riêng người này, đến bây giờ Vương Tiểu Thạch vẫn không rõ rốt cuộc hắn có võ công hay không?

Nếu như có, võ công của hắn nhất định rất cao.

Chỉ có người võ công rất ỏi ẩn giấu thực lực của mình, còn những kẻ chỉ có vài công phu mèo ba chân thì lại sợ thiên hạ không biết.

Nếu như không có, vậy hắn nhất định là một người có thể nhìn thấu tâm tư của cao thủ võ lâm nhất.

Chỉ có người nhìn thấu tất cả tâm tính của người võ lâm, mới có thể làm cho bọn họ nghi thần nghi quỷ, giữ kín như bưng.

Huống hồ Vương Tiểu Thạch không chỉ đối mặt với Thái Kinh, mà còn có những cao thủ đã bao vây trùng trùng, chỉ riêng ba đại cao thủ Thiên Hạ Đệ Nhất, Thần Du Gia Gia, Nhất Gia đã rất khó đối phó.

Hơn nữa hiện giờ lại có tiếp viện đến, đó là đại tướng Đồng Quán.

Đại tướng quân này thực ra chẳng có chiến công, cũng không chiến tích, chỉ nhờ được hoàng đế tín nhiệm, đi lên như điều gặp gió, vì vậy chẳng hề đáng sợ.

Đặc điểm của Đồng Quán khi mang binh đánh giặc là chỉ dám bình nội loạn, không dám đấu giặc ngoài. Binh mã tại tiền tuyến chiến đấu kẻ sống người chết, thấy ngã khắp nơi, còn hắn lại ở hậu phương đam mê

tử sắc, trắng trợn vơ vét. Hãn lãnh binh tác chiến không lần nào không bại, nhưng hễ thua trận là hãn lại tìm thuộc hạ đến gánh tội, khi báo lên triều đình lại lừa gạt là thắng trận.

Thế sự chẳng thiếu chuyện lạ. Đồng Quán “lãnh binh dẫn quân” như vậy, nhưng lại có thể liên tục thăng tiến, quyền cao chức trọng. Thực ra bản lĩnh của hãn chẳng có gì, chỉ biết thiết lập quan hệ với quyền tướng Thái Kinh, lại biết làm thế nào để khiến hoàng đế vui vẻ, nhờ vậy chiến công vô số, khen thưởng không dứt.

Người này tuy không phải là cao thủ, nhưng lại nắm giữ quyền hành. Người có quyền tự nhiên trong tay sẽ có rất nhiều cao thủ.

Bên cạnh Đồng Quán có năm người.

Loại người này hiểu rất rõ, phải đưa “binh già yếu ớt” đi đánh giặc, còn quân đội tinh nhuệ thì giữ lại bên người.

Năm người này ở trong triều có danh xưng là “Ngũ Đại Tướng”, bao gồm “Bính Tướng”, “Ngoan Tướng”, “Thiếu Tướng”, “Thiên Tướng”, “Mãnh Tướng”.

Ngũ Tướng này tuy mạnh mẽ, nhưng Vương Tiểu Thạch còn không để trong lòng. Chủ yếu là vì cái chữ “Tướng” kia là do một đám người tự mình tâng bốc, mọi người phong tước hiệu cho nhau mà thôi. Nếu để Vương Tiểu Thạch đặt tên cho bọn họ, hãn cho rằng chỉ có “Xuy Tướng” (khoác lác), “Phủng Tướng” (thối phồng) là thích hợp với bọn họ nhất.

Những kẻ này không đánh trận, chuyên nói khoác, thích nhận công, chỉ biết kéo bè kết đảng, dựa vào cái gì để xưng là “đại tướng”?

Hừ!

Vương Tiểu Thạch lại e ngại một người khác.

Người này đứng ở sau lưng Thái Kinh, trước mặt của hãn, nhưng hãn lại không nhìn thấy khuôn mặt và ngũ quan của đối phương, chỉ cảm thấy một đoàn “ánh sáng”, dường như là màu đen.

“Ánh sáng đen”.

Vương Tiểu Thạch lên vào biệt thự Biệt Dã uy hiếp Thái Kinh, hãn lo lắng nhất mấy chuyện, bao gồm có thể khống chế được Thái Kinh hay không, có đối phó được với đám Thiên Hạ Đệ Thất hay không, nhưng chuyện đầu tiên trong hạng mục lo lắng của hãn chính là “Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã.

Thời kỳ này đạo giáo thịnh hành, hoàng đế đại thần luôn tin vào một số truyền thuyết, chẳng hạn như tế trời bái thần sẽ có thể trường sinh bất lão, bạch nhật phi tiên. Chiêm Biệt Dã này vốn là cao thủ của phái Võ Đang gần năm trăm năm khó gặp, nhưng khi hãn thành danh lại tự thành một trường phái riêng, hơn nữa còn thông hiểu thuật luyện đan dưỡng sinh. Theo lời đồn, hãn chẳng những võ công cao cường, hơn nữa còn có pháp lực, có thể liên thông với quỷ thần, khiến hoàng đế phong hãn làm “quốc sư”. Thái Kinh cũng đặc biệt xây lại biệt uyển họ Thái ban đầu thành biệt thự Biệt Dã, nhằm để cung đường lấy lòng hãn.

Tuy nhiên, có lẽ những năm trước hãn làm quá nhiều chuyện ngang ngược, dùng đạo thuật hiển uy gây ra không ít nghiệt, đã kinh động đến Lân Tàn đại sư vốn ẩn cư nhiều năm, hành tung vô định. Lân Tàn đại sư tự mình ra tay giáo huấn Chiêm Biệt Dã một trận. Đến sau này, Chiêm quốc sư đã bớt kiêu ngạo, cũng ít gây chuyện lộ liễu, đồ thần sinh linh. Nghe nói lần đó hãn bị thương không nhẹ, nguyên khí hao tổn nhiều, không dám quá vô pháp vô thiên nữa.

Những năm gần đây, Chiêm tiên sư gần như đã mai danh ẩn tích, thậm chí nhiều người nói rằng hãn đã cải tà quy chính, đến núi Nga Mi tĩnh tu rồi.

Mấy năm gần đây, rất ít người nghe được chuyện xấu của hãn, cũng rất ít người nhìn thấy được hãn.

Nhưng dù nói thế nào, nơi này vẫn là biệt thự lấy tên của hãn.

Thái Kinh dám vào lúc này tới đây trấn giữ, chỉ huy đại quân tiêu diệt các lộ hảo hán hào kiệt trong võ lâm, nhất định là có lý do vững chắc của hãn.

Vương Tiểu Thạch lo lắng, “lý do” này chính là Chiêm Biệt Dã vẫn còn ở đây, hơn nữa vẫn phục vụ cho Thái Kinh.

Hiện giờ, hắn liếc thấy sau người Thái Kinh có nhân vật giống như “một đoàn ánh sáng đen”, hắn cảm thấy lo lắng của mình rất có thể sẽ thành sự thật.

Cho nên hắn nhìn chằm chằm vào Thái Kinh, lỡ như có chuyện gì khác thường, trước tiên sẽ chú ý đến đối phương.

Thái Kinh cũng nhìn ra, Vương Tiểu Thạch dường như hơi hoảng loạn, ít nhất cũng không trấn định như lúc ban đầu, cho nên hắn càng cười một cách tự nhiên.

- Cho dù người cứu được bọn họ, người làm thế nào rút lui?

Vương Tiểu Thạch không lên tiếng.

- Không bằng trước tiên người hãy để tên xuống. Người cứ để bọn họ thả đi, còn người gia nhập vào dưới trướng của ta, ta sẽ trọng dụng người. Dùng một mình người, đừng nói là đối hai người, cho dù là hảo hán toàn kinh cũng đáng giá.

Vương Tiểu Thạch không trả lời.

- Người đừng sợ, mặc dù hôm nay người dùng tên chĩa vào ta, nhưng ta cũng không phải là một người nhớ thù lâu. Ta biết cách dùng người, lấy đức báo oán, hơn nữa còn biết anh hùng, trọng anh hùng, ta sẽ không trả thù đối với hành vi và việc làm của người hôm nay.

Vương Tiểu Thạch cười.

- Người không tin sao? Bên cạnh, sau lưng ta, toàn bộ người ở đây đều có thể làm chứng cho ta.

Nhất thời, người trong phòng đều mồm năm miệng mười làm chứng cho Thái Kinh, có người chỉ trời thề, tướng gia làm người quả thật quang minh lỗi lạc; có người nói vô cùng xác thực, liệt kê đức hạnh của Thái Kinh không bỏ sót, kể đủ loại sự tích tình nghĩa như trời. Vương Tiểu Thạch nghe được chỉ cười. Lúc này, những vũ công khác đều đã tránh đi, đám Thái Tuyền cũng lui vào trong phòng.

- Người còn trẻ bốc đồng, không phân biệt trung gian, không tin vào sự thật, uống ột tài năng, không chịu cải tà quy chính, quả thật khiến lão phu thương tiếc.

Thái Kinh thở dài nói.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Người muốn ta tin tưởng người? Người dựa vào cái gì để ta tin tưởng người? Dựa vào người ở đây sao? Người ở đây hôm nay nói đỡ cho người khi người đang đắc thế, ngày khác nếu như người thất thế thì sao? Liệu còn lên tiếng giúp người không?

Hắn nói mấy câu nói đó, người trong phòng đều im bất, một lúc sau lại a dua nịnh hót, mắng chửi không ngừng.

Thái Kinh vung tay lên, mọi người mới thật sự im lặng.

- Hôm nay ở đây, những người này đương nhiên sẽ nói giúp người. Nếu như người thật sự muốn hỏi, cứ ra bên ngoài mà hỏi, xem thử dân chúng có ai tin tưởng người? Ai bảo vệ người? Ai sẽ nói lời tốt giúp người?

Vương Tiểu Thạch lại cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng tinh như trân châu:

- Hiện giờ người kết bè kết đảng, trải khắp triều đình, uy thế trong tay, thủ đoạn hơn người, hoàn toàn thôn tằm binh quyền, hoàng tộc, quốc phỉ, thương khách, muối ăn, thuế má, chăn nuôi các loại, giao cho thân tín độc quyền. Người đang nắm quyền trong tay, bọn họ đương nhiên sẽ nói giúp người. Sẽ có một ngày người thất quyền thất thế, những người này nhất định sẽ dùng phương pháp mà người đối phó với người khác để đối phó với người.

- Ta đối phó với người khác?

Thái Kinh mỉm cười nói:

- Ta hỏi lòng không then, làm việc không hối.

- Không then là do người không có liêm sỉ, không hối là do người không biết hối lỗi. Không then không hối có gì giỏi? Nhưng kẻ vô sỉ lừa gạt đều nói mình không hối không then.

Vương Tiểu Thạch mắng chửi:

- Người không đối phó với người khác? Hừ! Phương Chấn luôn có khí phách, không chịu phục vụ cho người, còn chỉ trích sai lầm của người trước mặt hoàng thượng, tố cáo người kiêu ngạo cần quấy, điên đảo kỷ cương. Người liền cách chức y lưu đầy đến Lĩnh Nam, lại phái người ám sát y ở đó. Đây gọi là... lấy đức báo oán sao?

Thái Kinh hừ lạnh một tiếng:

- Ta vốn muốn trọng dụng Phương Chấn, đó là do hắn quá không biết điều.

- Được, ta xem như y và người là ân oán cá nhân. Nhưng Lưu Quỳnh thì sao? Y chẳng qua chỉ không muốn cùng người thông đồng làm bậy, người lại hãm hại y, mượn vụ án Tô Châu đục trộm tiền, vu tội cho Lưu Quỳnh và thân thích của y là Chương Nghiêm, phái phủ doãn Khai Phong Lý Hiếu Thọ tra hỏi, bức y liên lụy đến hơn ngàn người, trong đó người bị dùng hình đến chết còn gấp ba lần con số này. Người còn hiềm xử lý quá nhẹ, đặc phái ngự sử Tiêu Phục, Thẩm Cơ đi thay Lý Hiếu Thọ.

Vương Tiểu Thạch phẫn nộ nói:

- Hai vị ngự sử Tiêu, Thẩm lại rất có lương tri, từng cảm thán nói “ngay trước mắt thiên tử, sao có thể gán ghép cho quyền quý, dùng giết người để cầu giàu sang”. Ngày đó bọn họ đã phóng thích hơn bảy trăm người bị oan.

Thái Kinh hừ một tiếng nói:

- Như vậy không tốt sao? Ta đổi người chính là muốn phóng thích những kẻ bị oan.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người nói thật dễ nghe. Sau vụ thả người này, ngự sử Tiêu Phục lại bị người điều đi cai quản Xử Châu, ngự sử Thẩm Cơ thì bị cách chức điều đến Tín Châu, đều có đi mà không có về. Chương Nghiêm thì bị lưu đầy đến hải đảo, hải cốt không còn. Còn có Chương Tái?

- Chương Tái?

Thái Kinh nhất thời lại không nhớ nổi là ai:

- Chương Tái nào?

Vương Tiểu Thạch cả giận nói:

- Người hại quá nhiều người, đã sớm quên mất tên họ khổ chủ bị người hại đến nhà tan cửa nát rồi. Người tự mình sửa đổi “luật phiếu muối”, cao hứng muốn dẹp phiếu là dẹp, thích phát hành phiếu mới là phát, tổn hại cực lớn. Chương Tái là quan coi ngục, thấy vậy liền dâng tấu trần tình. Người trong cơn tức giận, chẳng những tước chức quan của y, còn bắt y khắc chữ lên mặt, cả nhà làm nô, đầy đi biên cương.

Thái Kinh ra vẻ ngỡ ngàng:

- Có chuyện như vậy sao? Sao ta lại không nhớ. Trí nhớ của người thật tốt, nhớ hết giúp ta, khổ cho người rồi.

- Người bớt giả bộ hồ đồ đi! Chuyện của Chương Tái người không nhớ được. Người Trường Khê Dao bởi vì không chịu nộp thuế má hà khắc của người, khởi sự gây chuyện. Người liền hạ lệnh bắt toàn bộ người Dao chém đầu. Quận thủ Kinh Nam Mã Thành Mã đại nhân chỉ nói cho người biết, người Dao chia thành nhiều tộc, chỉ có một tộc sinh sự, không nên lạm sát người vô tội, khiến dân chúng phẫn nộ. Người chẳng những hạ lệnh giết chết không tha, còn hứa ban lụa thưởng bạc, theo cấp lên chức, khiến cho quan binh dùng giết người làm thú vui, kết thù với Dao tộc. Chuyện này người nhớ được chứ?

Vương Tiểu Thạch khinh miệt nói:

- Mã Thành đại nhân chẳng qua chỉ nói mấy câu chính nghĩa, người lại bãi chức của y, còn hại cả nhà y, con cái của y hoàn toàn biến thành gia nô, thị nữ của người. Người đúng là tiếc anh hùng, trọng anh hùng nhỉ!

Thái Kinh nói:

- Những chuyện này đều là đại sự triều chính của chúng ta, những bình dân quê mùa như các người làm sao hiểu được. Nếu ta không được đại thần trong cung ủng hộ, nếu ta không đối xử với đồng liêu trong triều ân sâu đức lớn, vị trí này của ta làm sao có thể mười năm như một, mưa to gió lớn cũng không hề dao động?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Sừng sững bất động, cây lớn rễ sâu, đó đúng là bản lĩnh của người. Không phải bọn họ không phản người, chỉ là không phản được. Những quần thần có một chút lương tri, không phải bị người chém đầu thì cũng là giáng chức, không phải trục xuất thì cũng là lưu đầy, tướng hiền trung thần của triều đình mới dần dần biến mất. Người còn biến tất cả những người phản đối cải cách thành gian đảng để xử lý, khắc đá lập bia, lập nên “Gian Đảng bia”, lại xây hàng ngàn “Trường sinh từ” ỉn. Tào ngiệp như vậy, thiên lý ở đâu. Người có thể khoan dung cho người sao? Cải cách của người chẳng qua hoàn toàn vì bản thân. Người còn muốn đuổi tận giết tuyệt, ra lệnh ngăn cấm hoàng tộc và con cháu của gian đảng thành hôn, đến nỗi gây nên bao nhiêu bi kịch. Cô gái vừa rồi ra tay làm các người phân tâm, sợ dĩ cô ấy bị người ta bán vào thanh lâu, cha mẹ của cô ấy bị chia cắt lưu lạc, chính là do “đức chính” của người một tay tạo thành. Đây chính là báo ứng trước mắt của người, chỉ cần là chuyện đối phó với người, cô ấy sẽ luôn luôn dốc hết sức.

Thái Kinh gượng cười nói:

- Được được được, người nói cái gì thì cái đó đúng... quan trọng nhất là kính xin người cầm chắc cung của người, giữ chắc tên của người... đừng lỡ tay một cái, mọi người đều...

- Không phải mọi người, chỉ có người.

Vương Tiểu Thạch cười lạnh nói:

- Ta tới đây thì đã sớm bắt chấp tất cả rồi. Chúng ta sinh ra, chính là dùng sinh mệnh hữu hạn giao đấu với thời không vô tận, mà ta đã chọn người.

Thái Kinh sợ Vương Tiểu Thạch hủy ước lật lọng, vội nói:

- Vương đại hiệp đã nói trước, chỉ cần người của ta bố trí tại pháp trường và Phá Bản môn dừng tay, thả phạm nhân ra, người sẽ không... giết ta. Vương đại hiệp là một đại hiệp, đã nói thì sẽ giữ lời chứ?

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Người đừng dùng lời ép buộc ta. Người xảo trá, ta cũng có thể lừa gạt, người dùng để ta có cơ là được. Cho dù ta không giết người, cũng không bảo đảm sẽ không khiến người bị thương.

Thái Kinh sợ hãi:

- Người người người... người nói như vậy là có ý gì? Người dám đả thương ta?

Vương Tiểu Thạch cười ha hả nói:

- Có gì không dám? Bốn năm trước ta đã muốn giết người, kết quả chỉ giết đồng đảng vây cánh của người là Phó Tông Thư. Ta chỉ cần đả thương người, khiến người bị thương nặng chết đi, cũng không tính là tự tay giết người, cũng không xem là trái ước, đúng không?

- Người người người như vậy... nhưng mà...

Thái Kinh biến sắc, không thể trấn định ung dung được nữa:

- Người làm như vậy là gian xảo...

- Ta vốn là vô lại, cũng bắt đắc dĩ mới gian xảo với người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bây giờ trở lại chuyện chính, người muốn ta không làm người bị thương, trừ khi người đáp ứng với ta một chuyện.

Thái Kinh vội nói:

- Đừng nói là một chuyện, cho dù mười chuyện trăm chuyện ta cũng đồng ý.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta cũng không cần người đồng ý ngàn chuyện trăm chuyện, chỉ cần người nhận lời ta, hôm nay tuyệt đối không truy cứu điều tra những người cướp pháp trường.

Thái Kinh vội vàng nói:

- Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề...

Nhưng hần lập tức cảnh giác. Hần vốn định trả lời qua loa trước, đồng ý rồi tính sau. Chỉ cần thoát thân được, vậy thì lại là chuyện khác. Nhưng hần lại suy nghĩ, nếu như đồng ý quá dễ dàng, Vương Tiểu Thạch nhất định sẽ không tin. Vì vậy hần cố ý ra vẻ khó xử nói:

- Có điều, chuyện này náo loạn như vậy, e rằng thương vong không ít người, hoàn toàn không... chuyện đó... bên phía hoàng thượng không dễ giao phó, Hình bộ bên kia... cũng mất thể diện.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người có thể truy cứu, nhưng chỉ truy cứu người cầm đầu.

Hần hiên ngang nói:

- Ta chính là người cầm đầu.

Thái Kinh đương nhiên hiểu được dụng tâm và dụng ý của Vương Tiểu Thạch:

Vương Tiểu Thạch nhất định là một người tự mình là anh hùng, chuyện gì cũng muốn ôm vào người.

Như vậy vừa khéo, chỉ cần có thể lừa hần rời khỏi đây, xem Gia Cát lão nhi còn có thể bảo vệ được hần hay không.

Lại nói, lúc này hần không ngại đồng ý, chỉ cần Vương Tiểu Thạch để cung tên xuống, hần sẽ lập tức hạ lệnh truy bắt Vương Tiểu Thạch. Nếu là tội do chính Vương Tiểu Thạch thừa nhận, mọi người đều nghe rõ, hần muốn diệt trừ Vương Tiểu Thạch càng danh chính ngôn thuận.

Dù chưa chắc có thể xử tử Vương Tiểu Thạch, ít nhất cũng có thể bức Vương Tiểu Thạch rời khỏi kinh thành. Vương Tiểu Thạch một khi rời kinh, giống như rỗng vào nước cạn, cá nhảy đất khô, đám đệ tử Kim Phong Tế Vũ lâu sớm muộn gì cũng sẽ biến thành hùng binh, con kiến trong tay mình.

Như đã nói qua, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, thực lực của hần có lớn đến đâu cũng không muốn chính diện đối địch với các lộ nhân mã trong võ lâm. Có thể sử dụng là tốt nhất, nếu không thì cũng không nên đắc tội toàn bộ. Cho dù lần này bày kế tiêu diệt những thế lực phản đối trong lục lâm, hần cũng phải mượn chuyện xử trảm hai tên khâm phạm Đường, Phương mới có thể đường đường chính chính làm việc. Hơn nữa chủ yếu vẫn là nhờ chủ lực của tập đoàn Hữu Kiều, cùng với thế lực võ lâm quy thuận hần ra tay, đây gọi là “dùng ngoại tộc chống ngoại tộc”. Lục lâm hắc đạo có rất nhiều kẻ gốc bán mạng, liều mạng, không cần mạng, hần cũng không muốn toàn diện gây thù chuốc oán với bọn họ.

Có điều, Vương Tiểu Thạch hôm nay đến đây tuyệt đối không thoát được. Chẳng lẽ hần có thể một mình chiến thắng bốn đại cao thủ Hắc Quang quốc sư, Thiên Hạ Đệ Thất, Thần Du Gia Gia, Nhất Gia sao?

Không thể.

Nếu Vương Tiểu Thạch sẽ phải chết, vậy không ngại đáp ứng hần bất cứ điều gì. Nhưng đồng ý quá nhanh lại khiến người ta không tin tưởng, huống hồ Vương Tiểu Thạch thông minh tuyệt đỉnh, giỏi về ứng biến.

Cho nên Thái Kinh cố ý trầm ngâm nói:

- Như vậy cũng tốt, có điều, chỉ một mình người vẫn không thể nào giao phó nổi, trừ khi... những người gây chuyện ở đây hoặc cướp pháp trường, phạm là lộ mặt thì phải xử chung; còn những người không lộ mặt, chúng ta cũng mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Vương Tiểu Thạch hừ lạnh nói:

- Chuyện này cũng khó tránh khỏi, chỉ mong người nói thì sẽ giữ lời.

Thái Kinh ưỡn ngực nói:

- Mỗi câu ta nói đều sẽ giữ lời.

Vương Tiểu Thạch uy nghiêm nói:

- Vậy cũng không tới phiên người thất hứa. Người hạ chiếu chỉ giả sát hại trung lương, nguy xưng cải cách, thậm chí đục khoét công quỹ, kiểm soát mưu lợi đủ loại chuyện, chúng ta thu thập tư liệu đã lâu. Người dùng chiếu chỉ giả tru diệt đồng liêu cựu đảng Nguyên Hữu (niên hiệu thời Tống Triết Tông), còn không buông tha cho con cháu bọn họ, nhốt vào ngục, bịa đặt tội danh. Người luôn vô sỉ phản bội, diệt trừ trung thần, người nào không nghe theo lại vu oan giá họa. Gian thần làm ác từ xưa đã có, nhưng giang sơn Đại Tống lại mất trong tay một mình người. Người làm ác không hối cải, đã đến mức độ không hơn được nữa. Người đừng tưởng rằng âm thầm tạo nghiệt, thiên hạ không biết. Có ít nhất bảy tờ chiếu chỉ giả của người đang ở trong tay ta.

Thái Kinh lần này thật sự kinh hãi, sự kinh hãi này có lẽ còn lớn hơn cả nhà của hắn.

- Người... các người... dám nghịch tặc các người...

- Ai mới là nghịch? Ai mới là tặc?

Vương Tiểu Thạch lạnh lùng chế nhạo:

- Chiếu thư thánh chỉ của hoàng đế, người cũng cả gan làm giả. Chỉ cần người không giữ chữ tín, ta sẽ nhờ người trình đến chỗ thánh thượng. Cho dù người có bản lĩnh thông thiên, xem lần này hoàng thượng còn tin người như bình thường nữa không.

Thái Kinh hơn nửa đời người đều làm những chuyện vô sỉ vô đạo, cậy quyền cướp đoạt. Lúc hắn còn làm Hộ bộ thượng thư, giám sát ngự sử Thường An Dân đã tố cáo hắn: “Thái Kinh gian xảo đủ để mê hoặc mọi người, biện luận đủ để che lấp sai trái, giả dối đủ để lừa gạt tai mắt người khác, lực lượng đủ để diên đảo thị phi trong thiên hạ. Trong cấu kết quan lại, ngoài liên kết triều sĩ (quan ngoài triều và hình ngục), lại vu cáo những người không nghe theo là kết bè kết đảng. Khi Nguyên Hữu còn chưa mất để pháp, cần phải loại trừ hắn. Hiện nay quan lại trong triều hơn phân nửa là thuộc Kinh đảng, bọn họ phải sớm giác ngộ trực xuất hắn, nếu để ngày sau cánh chim lớn mạnh, hối hận sẽ không kịp.”

Nhưng lúc ấy Triết Tông rất tín nhiệm Chương Đôn, mà Chương Đôn lại trọng dụng Thái Kinh, kết quả tố cáo lại là Thường An Dân bị cách chức đến Trừ Châu.

Vì vậy quyền hành của Thái Kinh đã vững chắc.

Đến khi Triệu Cát lên ngôi, thế lực của Thái Kinh đã không ai có thể lay chuyển được, hắn muốn làm gì thì làm, vô pháp vô thiên. Vì loại bỏ kẻ thù chính trị (thực ra chỉ là người hơi có dị nghị), bất kể chết hay sống, tại triều hay bên ngoài, hắn đều tuyệt đối không tha. Ngay cả ân nhân, đồng liêu, cấp trên của hắn, hắn cũng một cơn đánh ngã và giết chết.

Hắn còn gọi những thành viên cựu đảng năm xưa từng nâng đỡ hắn là “Nguyên Hữu gian đảng”, như Tư Mã Quang, Văn Ngạn Bác, Lữ Công Trứ, Lữ Đại Phòng, Lưu Chí, Phạm Thuần Nhân, Hàn Trung Ngạn, Hàn Duy, Lý Thanh Thần, Tô Triệt, Tô Thức, Phạm Tổ Yêu, Lưu An Thế, Tăng Triệu, Thiên Trí, Phong Tắc, Trình Di, Hoảng Bồ Chi, Hoàng Đình Kiên, Thường An Dân, Trịnh Hiệp, Tần Quan, Cung Phu, tổng cộng một trăm hai mươi người, lập “Đảng Nhân bia” tại Đoan Lễ môn. Hơn nữa còn liệt những người chỉ hơi bất mãn với tân đảng như Vương Khuê, Trương Thương Anh vào “gian đảng”, kể cả Chương Đôn một tay cất nhắc trọng dụng hắn cũng không ngoại lệ. Hai đảng cũ mới đã trở thành món hổ lốn, đồ thập cẩm, chỉ có một phương hướng chung, đó là phạm người hắn không thích thì chính là “gian đảng”, phạm là người không phù hợp với hắn thì lập tức hãm hại.

Thế là danh sách “gian đảng” đã mở rộng đến ba trăm chín mươi người, do Thái Kinh tự mình viết tên, không chỉ lập bia tại kinh sư, còn ban lệnh cho các châu quận huyện, mệnh giám ti, trưởng lại, phân biệt khắc đá truyền cho đời sau, lại huỷ bức họa của mười người đám Tư Mã Quang, Lữ Đại Phòng, Phạm Thuần Nhân, Lữ Công Trứ, Lưu Chí ở Cảnh Lộ cung, còn tiêu hủy “Đường Giám” do Phạm Tổ Yêu viết, cùng với thơ văn tập của đám người Tô Tuấn, Hoàng Đình Kiên, Tô Thức, Tần Quan, Tô Triệt, không cho lưu truyền.

Đối tượng bị hấn đả kích không phân cũ mới, bất kể thân sơ. Chỉ có chó săn nô tài trung thành với một mình hấn, cùng với đám ác bá có quan hệ với hấn, bọn họ mới ngu ru tầm ngu, mã tầm mã, cấu kết với nhau, cùng làm những chuyện tàn ác vô đạo, thương thiên hại lý, hại nước hại dân.

Do đó đến hiện nay, nhân sĩ trung trực trong triều đã gần như không còn. Chỉ có vô lâm giang hồ vẫn chưa hoàn toàn bị hấn khống chế, vẫn còn một số người bênh vực kẻ yếu không chịu khuất phục. Bởi vì triều đình vẫn cần những cao thủ kiệt xuất chịu phục vụ để giữ gìn đại vị, cho nên mới không đến nỗi đuổi tận giết tuyệt. Do đó cũng có một số nhân sĩ có bản lĩnh, chịu đứng ra chủ trì chính nghĩa, miễn cưỡng đấu tranh cầu tồn dưới tình cảnh gió mưa lật thuyền này.

Đám người Tô Mộng Chẩm, Vương Tiểu Thạch là thuộc về nhóm trước.

Đám người Gia Cát Chính Ngã, Thư Vô Hỷ là thuộc về nhóm sau.

Bởi vì Thái Kinh luôn hung tàn tuyệt độc với những người chỉ hơi không phục hấn, mà pháp chế do hấn thi hành không một thứ nào không có lợi cho hấn, vì vậy ngoại trừ ra sức nịnh hót lấy lòng hoàng đế, củng cố quyền thế của mình, trên phương diện quân sự hấn còn nắm chắc không buông, chuyển tinh anh quân lực cho “trung tâm” điều động, khiến nó trở thành vệ đội tư nhân của hấn. Hấn còn thường xuyên bắt chấp thủ đoạn, mượn danh nghĩa ý trên, giả tạo thánh chỉ, tàn hại tất cả những người mà hấn không thích. Nhiều năm như vậy, cho dù làm sạch gọn đến đâu cũng sẽ lưu lại một vài tội chứng. Thái Kinh vốn cậy mình quan to thế lớn, cộng thêm hoàng đế rất nghe lời hấn, chắc hấn không ai có thể lay chuyển được, cho nên không hề sợ hãi. Nhưng hiện giờ nghe Vương Tiểu Thạch nói như vậy, xem ra thật sự đã nắm được chứng cứ nguy hại chiếu chỉ của hấn, nếu hoàng đế chính mắt nhìn thấy, dù có tín nhiệm e rằng cũng sẽ mặt rùng giận dữ, đây cũng không phải là chuyện đùa.

Tại khoảnh khắc này, Thái Kinh trợn mắt há mồm, trong lòng biết, Vương Tiểu Thạch lần này người đến không thiện, người thiện không đến, cho dù có thể giết chết hấn ngay đương trường, e rằng đối phương cũng đã sớm an bài, vẫn là một mối họa ngầm nghiêm trọng, nhất thời cũng không có cách ứng phó.

- Một người không làm được anh hùng.

Lần này dường như đến phiên Vương Tiểu Thạch nhìn ra Thái Kinh đang tâm loạn thần mê, liền lạnh lùng nói:

- Hôm nay một mình ta dùng một cây cung ba mũi tên nhắm vào ngươi, nhưng sau lưng ta lại có ngàn ngàn vạn vạn nhân sĩ chính nghĩa đang ủng hộ ta.

Giọng nói của hấn khẳng định, giống như châm ngòi do thiên thần khắc vào trên thiết bản:

- Hôm nay ngươi đắc thế, có thể ngông cuồng nhất thời, nhưng kết quả, ngươi cũng chỉ là rác rưởi giấy vụn bị vạn người khinh bỉ, người thần cùng căm phẫn, sẽ không có kết quả tốt đâu.

Thái Kinh vốn hung ác, bị mấy câu nói này khiến cho lửa giận bốc lên, nhe răng trợn mắt quát:

- Kết quả? Ta mặc kệ kết quả gì!

Vừa nói xong, hấn chợt cảm thấy đầu óc quay cuồng, giống như có thứ gì lướt qua, bay qua, trước mắt giống như có một luồng ánh sáng, lúc nhìn lại thì không phải sáng, ngược lại còn ảm đạm tối đen.

Hấn gần như muốn hôn mê bất tỉnh.

38. Chương 38: Bước Mạnh

Mễ Thương Khung một cơn nôi tay, một quyền giơ lên trời, quát lớn một tiếng:

- Không muốn chết thì dừng tay!

Lúc hần bắt đầu hét lớn nguyên khí rất dồi dào, nhưng đến mấy chữ sau cùng lại trở thành tiếng the the chói tai.

Quần hào đang chiến đấu không ai ngừng tay vì tiếng quát của hần.

Thứ nhất, tập đoàn Hữu Kiều và thủ hạ của Thái Kinh không phải không muốn dừng tay, mà là đối phương không chịu dừng tay.

Thứ hai, đám hảo hán cướp tù nếu đã tới, vậy thì đã bắt chấp tất cả, cũng mặc kệ ai ra tay, ai không ra tay.

Thứ ba, trên giang hồ có khá nhiều tin đồn về võ công của Mễ công công. Có người nói hần có tuyệt thế kỳ công, có người nói hần có ma pháp dị thuật, có người nói hần am hiểu một loại côn pháp đệ nhất thiên hạ, mà loại côn pháp này nghe nói còn do Đạt Ma đại sư sáng tạo trước khi sang phương đông, Thiếu Lâm nhất mạch chỉ học được ba chiêu của nó đã trở thành một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm hiện nay là “Phong Ma trượng pháp” (còn Mễ Thương Khung lại giống như thông hiểu cả chín chín tám mươi mốt chiêu), nhưng lại có người nói hần căn bản không biết võ công, chỉ ngồi không ăn bám, thật giả lẫn lộn dọa người mà thôi. Do đó, quần hùng cướp tù có người hiểu kỳ, có người vốn không tin, đều muốn xem thử nhân vật trong truyền thuyết này rốt cuộc có thể thi triển tuyệt kỹ kỳ công gì.

Thứ tư, lúc này mọi người giống như đã giết đến điện Kim Loan, không thể nói thu tay là thu tay, vì vậy chỉ tiến không lùi, liều chết rồi tính sau.

Thứ năm, tiếng quát kia của Mễ Thương Khung hiển nhiên sức lực không đủ, mọi người cũng không để ở trong lòng.

Nhưng động tác kế tiếp của Mễ Thương Khung lại thu hút sự chú ý của mọi người.

Hần hướng lên trời múa chín đường côn, côn phát ra tiếng rít, lập tức sương mù khắp thành đều giống như bị cuốn vào trong gió côn của hần.

Côn của hần rất dài, càng đến gần đầu côn thì càng nhỏ, giống như một vật sống không thể điều khiển. Côn trong tay hần phát ra các loại tiếng vang, giống như sư tử hống, giống như hổ gầm, giống như sấm gào, giống như ứng kêu. Côn cũng đồng thời giãy dụa, lắc lư, rung động không ngừng, giống như một con rồng, mà con rồng này lại xoay tròn trong tay Mễ công công; giống như một con rắn, mà con rắn này lại bị khống chế trong lòng bàn tay của hần.

Mễ Thương Khung vừa múa côn, lập tức giống như một người khổng lồ cao trượng tám, khiến ọi người đều biến sắc thất kinh.

Hần liên tục bước mạnh vài cái, y phục của mọi người đều bị nó thổi lên, ánh mắt hoàn toàn bị nó thu hút.

Có người nhìn thấy, lúc này râu ria trắng xóa của hần lại trở nên vàng vọt giống như râu bắp.

Có người nhìn thấy, con ngươi của hần lại có màu lam, giống như hoa văn Cảnh Thái Lam trên chén sứ khảm vào trong mắt hần.

Tâm thần mọi người đều bị nó đoạt mất.

Hần nhảy lên không, côn giơ cao khỏi đỉnh đầu mọi người, tựa như muốn đập xuống.

Hần muốn đánh ai?

Ai có thể chịu được một kích của hần?

Tại khoảnh khắc này, quần hào và quan binh đều có một cảm giác đặc biệt chưa bao giờ từng có.

Đó là cảm giác “hung”.

“Hung” giống như “tử vong” không thể chống lại, không thể đối địch, không thể kháng cự, không gì so sánh.

Nói như vậy, đây cũng là cảm giác “chết” sao?

Thế nhưng, một lão nhân tóc trắng xoá như vậy, trong tay múa côn như vậy, còn chưa quyết định đập xuống đầu ai, làm sao có thể khiến ấy trăm ngàn người có mặt đều sinh ra cảm giác “chết”?

Lúc này, mọi người đều thất thần vì “hung khí” tỏa ra từ một côn hướng lên trời của Mễ Thương Khung.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Hắn thừa dịp này liếc nhìn Phương Ứng Khán, trông thấy trên gương mặt như tuyết ngọc của Phương Ứng Khán lại nổi lên hai mảng đỏ bừng, vừa giống như say rượu, lại giống như sắc mặt bệnh nhân lúc nóng sốt, nhưng thái dương lại có màu vàng tối, ngay cả trong mắt, đường mắt, nếp nhăn cũng như thấp thoáng có dịch thể màu vàng nhạt đang cuộn trào lưu chuyển trong da thịt.

Phương Ứng Khán nhìn đến say mê.

Hắn nhìn một côn đó, nhìn như gãy người, nhưng cũng cực kỳ hưng phấn.

Hưng phấn đến nỗi bàn tay ngọc như cánh hoa của hắn đặt lên chuôi kiếm cũng hơi rung động, giống như người thiếu niên lần đầu tiên vuốt ve cô gái mà mình yêu mến nhất.

Người quan sát chỉ liếc nhìn như vậy, đã cảm thấy rất hài lòng.

Hắn đã có thể giao phó với tướng gia.

Người nhìn lên là một người trẻ tuổi, nho nhã, thanh nhã, văn nhã, tao nhã, nhã nhặn giống như Phương Ứng Khán.

Nhậm Oán.

Hắn chỉ liếc mắt nhìn, sau đó lập tức dời ánh mắt đi.

Nhưng Nhậm Oán cũng không biết, khi hắn nhanh chóng dời ánh mắt một cách thần không biết, quỷ không hay, Phương Ứng Khán lại giống như đột nhiên cảm giác được điều gì, nhìn về hướng ánh mắt vừa quan sát hắn.

Lúc này sắc mặt của hắn có màu xanh sẫm, ánh mắt cũng như vậy.

Nhưng Nhậm Oán lại không chú ý.

Đáng tiếc Nhậm Oán lại không phát hiện ra.

Mễ Thương Khung còn đang ở giữa không trung, hai tay hắn cầm côn.

Côn phát ra tiếng gió sắc bén, mũi côn chỉ lên trời, giống như muốn hút hết tất cả linh khí sát lực trên bầu trời, hắn mới chịu đập xuống một côn này.

Một côn này của hắn muốn đánh ai?

Một côn này đánh ai cũng như nhau, chỉ cần có được hiệu quả “giết gà dọa khỉ”.

Mễ Thương Khung ra tay là vì muốn ngăn chặn quân địch thắng lợi kiêu ngạo, một côn này của hắn dĩ nhiên phải đánh vào đầu của quần long.

Lần này trong số những người cướp pháp trường có rất nhiều cao thủ, hảo thủ, nhưng nếu phải chọn ra thủ lĩnh của mấy bang hội này (đã giết vào pháp trường), hiển nhiên chỉ có ba người.

Người dẫn dắt đệ tử bang chúng của Kim Phong Tế Vũ lâu đánh vào đây, “Độc Cô Nhất Vị” Đường Thất Muội và “Độc Bò Tát” Ôn Bảo.

Ngoài ra còn có thủ lĩnh chỉ huy nhân thủ của các bang hội khác hợp công, long đầu Thiên Cơ Trương Tam Bá.

Được!

Hắn trước tiên đập xuống “long đầu”, xem thử không có đầu rồng, rồng con rồng cháu còn có thể làm rồng được nữa không.

39. Chương 39: Bước Giận Dữ

Một cơn của hấn đánh về phía Trương Tam Bá.

Trương Tam Bá vừa giết chết Tiêu Bạch và Tiêu Sát, khí thể của y đang mạnh, nhưng cũng đang thương tâm.

Y nhìn sự đệ Thái Lão Trạch của mình, rơi lệ. Y đang suy nghĩ, mỗi người đều có thân nhân bằng hữu của mình, mỗi người chết đi đều sẽ có người đau buồn thương tâm. Lão Thái trước khi chết ít nhất cũng đã giết Miêu Bát Phương, mình lại vì cái chết của hấn mà giết huynh đệ họ Tiêu. Càng có nhiều người chết thì lại càng có nhiều người đau khổ, tại sao nhân gian vẫn giết chóc không ngừng, máu tanh không thôi. Y chỉ nghĩ tới đây...

Mẽ công công đã tới.

Hấn tới cùng với cơn của hấn.

Triều thiên nhất cơn.

Một cơn này chia lên trời, sau đó mới đập xuống.

Trương Tam Bá là long đầu của Thiên Cơ tổ. Thiên Cơ khắp nơi bênh vực kẻ yếu, ra mặt giúp dân chúng có nỗi khổ không biết nói với ai, lại thường ám sát tham quan ô lại, cường hào vô đức, nhờ vậy mà uy chấn thiên hạ.

Trương Tam Bá lãnh đạo tổ chức này mấy chục năm, dĩ nhiên kinh nghiệm giang hồ cực kỳ phong phú.

Y từng thành công, cũng từng thất bại. Lúc thành công y uy phong tám mặt, làm mưa làm gió, lúc thất bại thì lưu lạc giang hồ, lui không chỗ chết.

Y là loại người thật sự trải qua sóng to gió lớn, chứ không phải những kẻ chỉ nói ngoài miệng “sóng to gió lớn nào mà ta chưa từng thấy qua”, nhưng thực ra chỉ giống như sóng gió trong một vòng tròn nhỏ hẹp của chén trà, chỉ làm xao động vài lá trà mà thôi.

Tuổi tác của y tuy lớn, ốm đau cũng nhiều (dù võ công có cao, ốm đau cũng càng ngày càng tăng theo tuổi tác, đây là chuyện không thể tránh khỏi), nhưng thân thủ lại không vì vậy mà giảm sút.

Chỉ có điều, phản ứng vẫn chậm một chút.

Chỉ một chút mà thôi, đó là một loại “chậm chạp” đi cùng với tuổi già. Nhưng gừng vẫn càng già càng cay, mặc dù về mặt thể năng phản ứng đã “chậm” một chút, “chạp” một chút, nhưng về kinh nghiệm giang hồ và tùy cơ ứng biến, y lại càng chuẩn xác và tinh luyện.

Cho nên y đã giết người, hai tên Đào Vương là Tiêu Sát và Tiêu Bạch vừa chết trong tay y.

Nhưng y vốn không thích giết người.

Mình không thích bị giết, người khác cũng không muốn chết như vậy. Giết người thật ra là một chuyện mà mình và người khác đều không muốn xảy ra, chỉ có cảm thú và những kẻ trẻ tuổi ngây thơ chưa từng giết người, mới có sự thích thú đối với việc giết người.

Y chỉ thích cứu người, bởi vì cảm giác cứu người rất thoải mái.

Cảm giác giết người giống như dã thú, còn cứu người mới giống như đang làm một con người. Một người nếu có thể thường xuyên cứu người, cảm giác đó không chỉ giống như còn người, mà quả thật giống như thần.

Nhưng trong hiện thực lại là giết người dễ dàng cứu người khó, hơn nữa muốn cứu người thì thông thường lại phải giết người.

Hướng hồ, người không giết người, người sẽ tới giết người.

Trước mắt chính là một ví dụ thực tế.

Một cơn của Mê Thương Khung đang đập xuống, không phải người chết chính là ta vong.

Đương nhiên người chết, không thể ta vong.

Thân hình Trương Tam Bá chợt “không thấy nữa”, y giống như bị người ta đá một cước, đẩy một cái, thỉnh linh ngã ra ngoài, giống như bị cơn gió mãnh liệt kia cuốn đi.

Cùng lúc đó, “Phong Thần chỉ” của y cũng phản công, vẫn dùng ngón cái xuyên qua kẽ tay thứ ba của ngón giữa và ngón áp út.

Y vẫn luôn lưu ý xem lão thái giám kia có ra tay hay không, sẽ ra tay hay không, ra tay với người nào?

Hiện giờ, con người trong truyền thuyết cung đình, võ công sâu không lường được nhất cuối cùng đã ra tay, hơn nữa còn là ra tay với y.

Trương Tam Bá đã sớm phòng bị.

Người muốn lấy mạng ta, ta sẽ lấy mạng của người trước!

Nhưng Trương Tam Bá đã trải qua hàng trăm trận chiến, gặp mạnh càng mạnh, giờ này phút này lại sinh ra một cảm giác trước đó chưa từng có.

Đó không phải là “hung”, mà là “không”.

Tất cả đều “không”, không có gì cả.

Không có chiến chí, không có kháng cự, không có con đường (bao gồm không có đường cùng, cũng không có đường ra), không có sức lực, không có cơn, không có chỉ, không có địch ta, thậm chí không có cả sự không có.

Đó chính là “không”, cũng chính là “vô”.

Cho nên cũng không có thắng, không có thua, không có sống, không có chết.

Trương Tam Bá không ngờ rằng một cơn này của đối phương đánh tới, lại có thể sinh ra hiệu quả và sức mạnh như vậy.

Đó không phải là sức mạnh của sự tồn tại, nó không phải là “hữu”.

Đó là sức mạnh không chỗ nào không tồn tại, nhưng lại là “vô”, cũng chính là “không”.

Chẳng những là “không”, mà còn là tứ đại giai không (thế gian tất cả đều là hư vô). Hơn nữa trong “không” còn có “hung”, tứ đại giai hung.

Trương Tam Bá lập tức tập trung tinh thần.

Y biết Mê Thương Khung không phải dễ trêu, y muốn tập trung toàn bộ tinh ứng phó với một cơn này.

Một người học tập nhiều năm, rèn luyện nhiều ngày, mục đích có lẽ không phải chỉ biểu hiện một lần, một hồi hay một trận.

Nhưng đối với Trương Tam Bá, thời gian nghỉ ngơi lấy sức để thi triển bản lĩnh càng ngắn, càng gấp, càng tinh luyện.

Bởi vì cao thủ cấp bậc như bọn họ, cho dù quyết một trận tử chiến cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Đúng là thành bại hưng vong trong nháy mắt.

Bước đầu tiên của Trương Tam Bá là “Nộ bộ”.

Y trước tiên giận dữ, bởi vì giận dữ có thể tỏa ra sát khí, hơn nữa còn là sát khí ác liệt.

Y dùng một loại giận dữ hừng hực thiêu đốt tất cả tiềm lực và năng lượng trong cơ thể.

Bộ pháp của y trước tiên là “giận”, sau đó là “kỳ”, chẳng những “kỳ” mà còn đột ngột.

Y giống như bị cơn gió quét trúng, bỗng “thối” ra ngoài. Kể địch giao đầu với Trương Tam Bá luôn có một “nút thắt” không gỡ được, cũng là một cơn “ác mộng”, đó là căn bản không thể “chạm” được vào y.

Chỉ cần đối thủ vừa giơ binh khí, vừa xuất quyền, cho dù chỉ động một đầu ngón tay, Trương Tam Bá đều sẽ “đột nhiên biến mất”, hoặc là cả người bị “thối”, “hắt”, “bay”, “chấn” đi.

Sau đó đến phiên Trương Tam Bá phản kích.

Đây chính là “Nộ bộ”.

Người khác chỉ cần vừa nhấc chân là y có thể mượn lực “bay” lên, hướng hồ là một cơn giống như sấm sét lôi đình, hô mưa gọi gió của Mễ Thương Khung.

Thân hình Trương Tam Bá lập tức “lướt” lên, sau đó phản kích Mễ Thương Khung. Bộ pháp của y giống như khắc tinh của côn pháp Mễ Thương Khung vậy.

Mặc dù khi côn pháp kia vung lên, trong lòng y lại cảm thấy trống rỗng.

Thậm chí còn mất đi đầu chí.

Thậm chí còn nảy sinh ý chết.

Thậm chí còn hiện lên một mong muốn tự sát mãnh liệt.

Trương Tam Bá đột nhiên biến mất, lại dùng “Phong Thần chỉ” phản công, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của người khác.

Nhưng càng khiến người ta bất ngờ là Mễ Thương Khung, cùng với một cơn triều thiên của hấn.

40. Chương 40: Màu Đỏ Giận Dữ

Ngay khi thân hình Trương Tam Bá đột nhiên biến mất, thân hình Mễ Thương Khung cũng đột ngột biến hóa một cách hoàn toàn, tuyệt đối, không thể tưởng tượng.

Hấn hoàn toàn đổi hướng.

Hấn thay đổi rất bất ngờ, ngay cả một chút dấu hiệu báo trước cũng không có.

Hấn bỗng nhiên chuyển hướng sang Ôn Bảo.

Thân hình hấn biến đổi, nhưng côn pháp lại không hề thay đổi, một cơn đập xuống đầu “Độc Bò Tát” Ôn Bảo.

Ôn Bảo vừa giết chết Tường Ca Nhi. Mễ Thương Khung vốn định dùng hấn để khai đao, nhằm áp chế quần hùng cướp tù đang hăng máu.

Ôn Bảo mặc dù luôn cười hì hì giống như một gã hề không tranh với đời, nhưng thực ra là một cao thủ trẻ tuổi trong Lão Tự Hiệu, rất khôn khéo, nổi bật, đầy cơ biến, thủ đoạn tàn nhẫn.

Hấn cũng luôn lưu ý đến hành động của Mễ Thương Khung.

Đến lúc Mễ Thương Khung nhảy lên không, cầm côn tấn công Trương Tam Bá, hấn lo lắng Bá Đa không ứng phó được, đang định chạy đến trợ giúp.

Không ngờ Mễ Thương Khung lại đột nhiên, bỗng nhiên, đột ngột, thành linh, bất ngờ, bất chợt, chuyển sang tấn công hấn.

Biến hóa này xảy ra trong nháy mắt, hấn đã không kịp né tránh.

Một cơn đó đã tới.

Hấn đành phải đón đỡ, dùng quỹ đầu đao trong tay đón đỡ.

Đường Thất Muội gần như luôn kề vai chiến đấu bên cạnh Ôn Bảo, cũng lập tức chạy tới cứu viện.

Ai cũng thấy được, một côn này của Mễ Thương Khung không dễ tiếp.

Một côn này chẳng những không dễ tiếp, mà dường như còn ngưng tụ tất cả vô tình, bất công, sát tính và khí tức tàn bạo của trời cao, đến nỗi Ôn Bảo vừa giơ đao lên chống đỡ, chợt thấy cả người không có đầu chí, lại sinh ra một xung động chỉ cầu chết nhanh.

Đây là côn gì?

Đây là côn pháp gì?

Đây là côn pháp do người nào truyền lại?

Trong nháy mắt này, Ôn Bảo phải đồng thời ngăn cản hai kẻ địch giáp công, một là cây côn giống như đến từ thiên đình lúc sấm sét quay cuồng đánh xuống, một là dục vọng muốn chết mãnh liệt kia.

Mà hai loại công kích này đều đến từ một người, Mễ Thương Khung.

Ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết!

Ta không thể chết!

Ta không nên chết...

Vì vậy Ôn Bảo ngẩng đầu lên, giơ ngang đao.

Hắn muốn chống đỡ một côn đó, một côn chết người.

Hắn ít nhất phải ngăn cản được một côn đó. Trợ thủ gần nhất cũng chỉ có thể chạy tới sau khi hắn ngăn cản được một chiêu này.

Người sống trên đời, chiêu thức hung hiểm nhất phải một mình chống đỡ, giống như sung sướng của ái tình nhất định phải tự mình cảm nhận hưởng thụ, hành hạ của ốm đau cũng hoàn toàn do mình chịu đựng.

Vì muốn đón đỡ một côn này, Ôn Bảo lập tức quát lớn một tiếng.

Hắn muốn nâng cao đầu chí của mình, hắn phải thức tỉnh đầu ý của mình.

Hắn vừa quát lên, mới phát hiện một chuyện kinh người.

Hắn lại không nghe được giọng nói của mình.

Chẳng lẽ hắn lại mất đi âm thanh?

Hắn không bị câm, mà là tiếng côn và tiếng rít của Mễ Thương Khung, thoát nghe chỉ chói tai chứ không xem là quá lớn, lại có thể hoàn toàn che lấp tiếng quát của hắn.

Gió côn và tiếng rít của Mễ Thương Khung còn đến trước côn và chiêu thức của hắn, đánh vào màng nhĩ và thính giác của kẻ địch, khiến chiến lực của đối phương hoàn toàn bị hắn khống chế.

Đầu chí bị nó kiềm chế, tâm thần cũng bị nó đoạt mất.

Một côn của Mễ Thương Khung đánh xuống, Ôn Bảo lập tức giơ đao chắn ngang.

Hắn cản được một côn này, nhưng lại không giữ được tính mạng của mình.

Chiêu thức mà hắn dùng để chống đỡ một đao kia có một cái tên, gọi là “Vấn Thiên”.

“Vấn Thiên nhất đao” của hắn vừa ngăn cản côn thế của đối phương, lại mượn thế phản kích, chém ra một đao “Tiểu Thiên”.

Nhưng một đao kia vừa chém ra, hắn lại phát hiện một côn mà mình vừa tiếp, sức mạnh của “thực” tuy đã phát hết, nhưng sức mạnh của “không” vẫn còn chưa phát ra.

Nhưng một đao đó là “không” lớn hơn “thực”. Nói cách khác, thứ hắn ngăn cản chỉ là hư lực, đến khi “thực lực” bị “không lực” thay thế, sức mạnh của một côn đó mới ào ào cuộn cuộn, dào dạt mênh mông tràn đến.

Hắn đành phải chuyển thể công của “Tiểu Thiên nhất đao” thành thể thủ, biến thành “Vấn Thiên”.

“Vấn Thiên nhất đao” này vốn là thể thủ.

Nhưng trong nháy mắt này lại có một chuyện xảy ra.

Không ai phát giác ra.

Không ai phát hiện được.

Ôn Bảo chợt cảm thấy huyết Hoàn Khiêu nơi đùi phải tê rần, giống như có thứ gì bắn vào huyết đạo kia, khiến cho hắn vốn đang vừa lui, vừa tránh, vừa vung đao “Vấn Thiên”, bởi vì trượt chân nên không lùi mà lại tiến tới.

Nếu như tiến tới, “Vấn Thiên” lại không thi triển được thể thủ của nó, cho nên hắn đành phải phản công.

Lúc này biến hóa đột ngột phát sinh, hắn đã không kịp suy nghĩ, lại chém ra một đao “Khiêu Thiên”.

Đối phương phản công khiến Mễ Thương Khung không có lựa chọn.

Hắn vốn chỉ định dùng một chiêu bức lui Ôn Bảo, lại dùng một côn đánh Đường Thất Muội bị thương, khiến bọn họ biết khó mà lui.

Hắn cũng không muốn vừa ra tay đã kết thù với quần hùng.

Hắn chỉ muốn dọa lui bọn họ, hoặc chấn nhiếp bọn họ, khiến bọn họ không đến nỗi quá hung hăng càn quấy, từng bước lấn tới.

Nhưng lúc này hắn đã không thể lựa chọn, bởi vì Ôn Bảo không lùi mà tiến tới, hơn nữa còn chém ra một đao.

Hắn biết độc lực của Ôn Bảo, cũng biết rõ độc tính của “Lão Tự Hiệu” Ôn gia, càng biết trên tay Ôn Bảo chính là đao độc.

Nếu như hắn không lập tức giết chết người này, một khi để đối phương đến gần, chẳng những không dọa được những người trước mắt, e rằng mình còn chọc phải một đám kiến độc.

Cho nên hắn đành phải đập xuống một côn, dùng toàn lực, một loại lực lượng hoàn toàn là “không”, lực chân không.

Máu.

Đỏ tươi.

Máu của chiến sĩ rất đỏ.

Có lẽ là máu của đệ tử “Lão Tự Hiệu” Ôn gia càng nóng, càng đỏ.

Đó là một loại máu giận dữ, nộ huyết.

Nộ huyết cảm phẫn chảy ra, Ôn Bảo ngã xuống đất, giống như một thỏi nguyên bảo vỡ nát.

Đường Thất Muội muốn đỡ hắn, nhưng lại không đỡ được.

Ai có thể đỡ được một cái ly, cái đĩa hay cái chén bị vỡ nát?

Máu tươi đã chọc giận trái tim nóng rực của Đường Thất Muội.

Hắn cũng không có lựa chọn khác.

Hắn ra tay trong cơn tức giận, ám khí của hắn bắn về phía Mễ Thương Khung.

Những ám khí này hình thể khả ái thú vị, có cái giống như bọ cánh cứng, có cái giống như chuồn chuồn, có cái còn giống như quai hàm, gò má, mắt thậm chí là chóp mũi tròn trịa của trẻ con.

Nhưng hiệu quả của những ám khí này đều rất đáng sợ, bởi vì nó sẽ nổ tung.

Nổ tung cường liệt, đồng thời cũng là cường lực.

41. Chương 41: Đóa Hoa Giận Dữ

Ám khí nổ tung bắn về phía Mễ Thương Khung, giữa bầu trời đầy sương mù, trông giống như những đóa hoa giận dữ.

Mễ Thương Khung phát hiện từ khi hấn vừa ra tay, vừa múa côn, tất cả đều không thể lựa chọn.

Tất cả đều mất đi quyền lựa chọn.

Hấn rút lên, xuất côn.

Côn là cứng, nhọn, nhưng côn thể lại là không, vô.

Đường Thất Muội chợt phát giác ám khí do mình phát ra lại không nổ tung.

Chuẩn xác mà nói, không phải không nổ tung, chỉ là không có tiếng nổ vang.

Hấn thấy được nó nổ nó tung, nhưng lại yên tĩnh không tiếng động.

Hấn biết rõ, nếu màng nhĩ của mình không phải bị đối phương đánh vỡ, vậy thì tiếng nổ mạnh đã bị che lấp bởi tiếng rít của địch thủ thoát nghe không hề vang dội.

Hấn đột nhiên cảm giác được “không”, ngũ tạng lục phủ giống như đồng thời bị đục rỗng.

Trước mắt cũng thành không, chỉ thấy sương mù đầy đất giữa ban ngày.

Ngay lúc này, một côn của Mễ Hữu Kiều đã đánh xuống đầu.

Cũng vào lúc này, toàn thân Đường Thất Muội phát ra một loại mùi vị, đó là mùi hôi.

Chỉ cần đối phương ngửi được mùi hôi này, hấn sẽ có bản lĩnh độc chết đối phương, bởi vì “mùi vị” cũng chính là ám khí của hấn.

Toàn trường có nhiều người như vậy, nhưng “mùi vị” này hấn chỉ phát ra với Mễ Thương Khung, người khác sẽ không ngửi được.

Bởi vì hấn là Đường Thất Muội, “Độc Cô Nhất Vị” Đường Thất Muội.

Đường Thất Muội của Tứ Xuyên Thục Trung, Đường môn Đường gia bảo.

Là hấn hạ độc được đối phương trước? Hay là đối phương một côn đánh chết hấn trước?

Không biết.

Bởi vì trong đó đã xảy ra một chút biến hóa, biến cố.

Biến động này không lớn lắm.

Chẳng qua là giữa bọn họ chợt có thêm một người, Trương Tam Bá, long đầu Thiên Cơ Bá Đa.

Trương Tam Bá có thể nói là rất mất mặt. Y cho rằng Mễ Thương Khung đang tấn công mình, vì vậy toàn lực phản kích. Kết quả, không phải y khiến cho Mễ Hữu Kiều đánh vào khoảng không, mà là chính y bị mắc lừa.

Mễ công công vốn không nhắm vào y.

Do đó, Ôn Bảo chết thảm, Trương Tam Bá cảm thấy giống như một tay mình gây nên. Vì vậy y tuyệt đối không thể để cho Đường Thất Muội cũng bỏ mạng ở đây.

Y nghênh đón Mễ Thương Khung, còn có một côn triều thiên của đối phương.

Càng tiếp cận một côn đó, y càng có một loại cảm giác mãnh liệt.

Tất cả đều là không, không tồn tại.

Mộng ảo không hoa.

Bọn họ giống như là một đôi tử địch đã được an bài từ xa xưa, hôm nay ngộ hẹp tương phùng, quyết một trận sinh tử, không ai có đường lui.

Trương Tam Bá không dùng binh khí, binh khí gì cũng không dùng. Mặc dù trong mười tám loại binh khí, binh khí gì y cũng có thể dùng, có thể thi triển.

Y chẳng những không lùi mà còn phản công, dùng ngón tay của y, thiên hạ độc nhất Phong Thần chỉ.

Trương Tam Bá dùng ngón tay (hơn nữa chỉ dùng ngón cái và ngón út) để đối kháng với côn dài như vậy, to như vậy, nhọn như vậy hơn nữa còn ác liệt như vậy.

Triều thiên nhất côn.

Mẽ Thương Khung dùng trường côn tấn công Trương Tam Bá.

Binh khí của hắn khí thế ác liệt, nhưng càng đến gần Trương Tam Bá, hắn càng có một loại cảm nhận.

Tất cả những thứ này đều là nhìn vào tính mạng, thậm chí là bức ra tính tình.

Một câu bốn chữ, “tính mạng du quan (vô cùng nguy ngập)”.

Côn của Mẽ Hữu Kiều dài một trượng hai, hơn nữa dường như còn biết co duỗi, có thể co có thể duỗi. Duỗi dài, duỗi thẳng, lại dài đến một trượng tám.

Đó là một loại binh khí tuyệt dài.

Ngón tay Trương Tam Bá có dài đến mấy cũng không quá ba bốn tấc, nhưng y lại chống được trường côn này.

Côn uy vũ kêu vang, nện xuống đầu.

Trương Tam Bá dùng ngón tay (hơn nữa còn là đầu ngón tay) đón đỡ.

Ngón tay máu thịt làm sao chịu được côn điên cuồng, điên cuồng, điên dại này?

Nhưng mỗi lần mắt thấy côn sắp sửa đánh trúng người, dưới tình huống vô cùng khẩn cấp, Trương Tam Bá vẫn có thể kịp thời ung dung dùng đầu ngón tay búng một cái, đẩy một cái, đung một cái vào một vị trí trên thân côn, lực lượng vô tận của côn lại hoàn toàn bị triệt tiêu, biến mất, chuyển hóa.

Nếu như dùng binh khí khác, chắc chắn không thể khéo léo xảo diệu như vậy, quả thật vô cùng tuyệt diệu.

Trương Tam Bá lại làm được.

Mỗi khi Mẽ Thương Khung tấn công một côn, Trương Tam Bá lại không lùi mà tiến tới. Đánh đến côn thứ mười một (Trương Tam Bá cũng đón đỡ côn thứ mười một), Trương Tam Bá chỉ còn cách Mẽ Thương Khung ba thước.

Đến lúc này, hai người đã gần như giáp lá cà, cực kỳ hung hiểm, chiêu chiêu chuyên đánh vào điểm yếu, thức thức chỉ công vào tử huyệt.

Côn dài nhất đối đầu với ngón tay ngắn nhất.

Thực ra Trương Tam Bá không phải không cảm nhận được áp lực đáng sợ, dự cảm muốn chết dễ sợ, cùng với “không” kinh sợ kia. Nhưng y đã bị thể công ác liệt này bức đến mức không thể lui được nữa, y chỉ có thể phản kích, phản kích lại phản kích.

Mẽ Thương Khung cũng không có biện pháp. Trương Tam Bá càng tiếp cận hắn, tình hình của hắn lại càng hung hiểm. Côn của hắn chỉ thích hợp đánh xa, không thích hợp thủ gần, nhưng Trương Tam Bá lại bức đến gần trong gang tấc.

Lúc bắt đầu công kích hắn dùng mũi côn, đến côn thứ bảy đã đổi thành dùng thân côn, tới côn thứ mười một hiện giờ thì chỉ có thể dùng cán côn.

Nhưng lúc này, ngón tay của Trương Tam Bá (bất kể ngón cái hay là ngón út) đã có thể tùy thời đâm vào chỗ hiểm và tử huyệt của hắn.

Hai người giao đấu đã tuyệt đối không có đường lui, cũng mất đi khả năng vãn hồi.

Càng tiếp cận Mễ Thương Khung, Trương Tam Bá biết phần thắng của mình càng lớn.

Y đã thi triển hết bản lĩnh toàn thân. Xuất đạo hơn năm mươi năm qua, trước giờ y chưa từng dùng sức lực tâm thần lớn như vậy để đối phó với một kẻ địch.

Y càng cảm thấy thái giám này là kẻ địch kiếp trước của mình, là trời cao cố ý để cho hai người gặp nhau hôm nay, thanh toán hận cũ ân cũ của đời trước.

Trong giây phút chết người này, một tiếng “vù” vang lên, cây côn trong tay Mễ Thương Khung chợt giống như thần long rời tay bay lên trời.

Ánh mặt trời lập tức giống như bị cắt thành nhiều mảnh, sương cũng bị đánh tan thành nhiều khối.

Côn gào thét xoay tròn giữa không trung, múa ra những đường côn, giống như những đóa hoa giận dữ đang nở rộ.

Trương Tam Bá không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn côn bay trên trời.

Khi nào nó mới rơi xuống?

Khi nó rơi xuống sẽ gây nên thương tổn gì?

Mễ Hữu Kiều cố ý để nó rời tay bay đi, hay là vừa rồi bị song chỉ của mình thi triển một chiêu “Quỷ Thần Chi Nộ” khiến cho cầm không được côn?

Trong nháy mắt này, Trương Tam Bá có hai lựa chọn.

Một là lui nhanh.

Mễ Thương Khung côn đã rời tay, Trương Tam Bá đã chiếm thượng phong, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, nên lui ra trước rồi tính sau.

Khó đảm bảo Mễ Hữu Kiều sau khi vứt bỏ côn có sát chiêu khác, trước tiên lui lại xem tình hình cũng là thượng sách.

(Huống hồ y và Mễ công công cũng không có thù oán riêng.)

Hai là tiến tới.

Thừa dịp đối phương mất đi binh khí, giết chết hắn.

Thả hổ về rừng, đối với loại người như Mễ Thương Khung, thời cơ giết hắn sẽ nhanh chóng biến mất, tuyệt đối không thể bỏ qua.

(Huống hồ hắn đã giết chết Ôn Bảo.)

Lần này Trương Tam Bá phải lập tức quyết định, công hay là thủ, tiến hay là lùi, thậm chí chết hay là sống.

Người nói sao?

42. Chương 42: Cười Giận Dữ

Ngay lúc này, có một chuyện nhìn như ngẫu nhiên xảy ra, nhưng lại thay đổi quyết định của Trương Tam Bá.

Cũng quyết định vận mệnh của hai người.

Đó là bồng có một vật bay tới, bắn vào huyệt Phục Thổ trên chân phải Trương Tam Bá.

Nhưng bên cạnh Trương Tam Bá có một cao thủ đang giúp y “lược trận”, người này chính là Đường Thất Muội.

Đường Thất Muội rất nhạy bén, hướng hồ hấn còn là hảo thủ Đường môn, đối với bất kỳ ám khí nào cũng rõ như lòng bàn tay.

Hắn quát lớn một tiếng:

- Hèn hạ!

Đôi tay đã kẹp lấy món “ám khí” kia.

Lúc hắn vỗ vào ám khí đã đeo một đôi găng tay màu đen, có thể bảo vệ vạn độc bất xâm. Đồng thời hắn vừa nhìn thấy thế tới “ám khí”, lập tức không dám khinh địch, một trái nỏ đã dùng hết toàn lực. Có điều tuy hắn chụp được vật kia, thân thể vẫn bị kéo theo một bước rưỡi.

Chỉ một bước rưỡi, nhưng không thể xem thường. Hảo thủ của Đường môn, đại tổ tông về ám khí, lại dùng toàn lực toàn thần tiếp lấy ám khí, nhưng vẫn lâm vào thế hạ phong.

Nhưng càng khiến Đường Thất Muội kinh hãi là ngay cả hắn cũng chưa từng thấy qua “ám khí” kia, cũng hoàn toàn không sử dụng được.

Bởi vì đó chẳng qua là một sợi tua, loại tua thường cột trên chuôi kiếm.

Một sợi tua màu đỏ.

Một sợi tua kiếm, lại có thể cách không đánh người, hơn nữa còn đẩy Đường Thất Muội đi một bước rưỡi, mà Đường Thất Muội lại không tìm được người bắn tua.

Đó là người nào?

Đây là công lực kinh người đến mức nào?

Đây là thủ pháp ám khí gì?

Ám khí không đánh trúng Trương Tam Bá, Đường Thất Muội đã thay Trương Tam Bá dùng hai tay kẹp lấy ám khí, cho dù đó chỉ là một sợi tua kiếm.

Nhưng tua kiếm này vẫn thay đổi vận mệnh của Trương Tam Bá.

Nguyên nhân là Trương Tam Bá cũng cảm giác được có ám khí bắn tới thân dưới sau lưng.

Khi đó y đang phải quyết định tiến lui.

Tiến hay là lui?

Phòng thủ hay là tấn công?

Nhưng vào giây phút quan trọng này, phía sau lại có ám khí bắn tới, cho nên y không thể lựa chọn lui về phía sau, đành phải tiếp cận.

Chỉ có tấn công, Đường Thất Muội đang hộ pháp mới có thể kịp thời giải nguy cho y.

Y tin tưởng hảo thủ ám khí Đường môn Đường Thất Muội nhất định có thể giải quyết ám khí này.

Quả nhiên, Đường Thất Muội không phụ lòng tin của y.

Nhưng chính y lại lâm vào nguy cảnh, tuyệt cảnh.

Y không lùi mà tiến tới, vốn đã tiến đến rất gần Mễ Thương Khung, hiện giờ lại càng áp sát lão thái giám này.

Côn vẫn còn lượn vòng bay múa phía trên, nhưng Mễ Thương Khung lại ra tay, dùng ngón tay.

Ngón giữa tay phải của hắn như côn, một chỉ bổ xuống.

“Chỉ côn”.

Hóa ra côn pháp chết người thật sự của hần là côn ở ngón tay.

Dưới tình thế cấp bách, Trương Tam Bá cố sức tránh né, nhưng ngón trỏ tay trái của Mễ Thương Khung đã vận chỉ như gió, phát ra tiếng rít, nhanh chóng quét qua giữa ngực và bụng của y một chút.

Chỉ quét một chút, nhẹ đến mức giống như vuốt qua.

Sau đó Mễ Thương Khung lui lại, lập tức toàn diện, toàn tốc lui lại.

Lúc hần lui lại, bốn tên tiểu thái giám phía sau giúp hần “lược trận” đã đón lấy côn vừa rơi xuống.

Mễ Thương Khung lui lại, đứng nghiêm, mái tóc xanh xám, mắt màu lam, tay trái chỉ trời, tay phải chỉ đất, toàn thân tỏa ra sương mù màu trắng. Mùi vị lão nhân kia lập tức khiến những người có mặt đều nghe được, ngửi được, cảm giác được hết sức rõ ràng.

Giống như đó không phải là người, mà là thú, nếu không thì chính là ma, hoặc là thứ gì giống như ma núi quỷ đêm.

Nhưng không phải, tuyệt đối không phải.

Người.

Trương Tam Bá dường như ngẩn người, thậm chí kinh ngạc một hồi lâu.

Hai tay y ôm lấy ngực và bụng, không nhúc nhích, cũng không lên tiếng.

Mọi người đều tĩnh lặng, ngưng mắt nhìn y, toàn trường giống như có thể nghe rõ âm thanh mũi kim rơi xuống đất. Mọi người đều nín thở, không khí giống như đông lại thành băng.

Con người khó tránh khỏi sẽ có lúc giận dữ, phương thức biểu đạt sự giận dữ của mỗi người cũng khác nhau.

Nhưng Trương Tam Bá lại chọn phương thức này.

Y cười.

Đương nhiên, nụ cười của y tràn đầy bi phẫn, cho nên là một loại “cười giận dữ”.

- Côn pháp hay!

Nói xong câu này, Trương Tam Bá lại lão đảo muốn ngã.

Đồ đệ và con gái của y là Hà Đại Phần, Lương Tiểu Bi, Trương Nhất Nữ đều chạy tới đỡ y. Có điều nơi ngực và bụng của y, máu lại chảy ra ồ ạt. Chỉ nghe y yếu ớt nói một câu:

- Ta quyết đấu mà chết, không cần báo thù cho ta... không nên kết thù với kẻ địch này...

Máu chảy như suối.

Trương Nhất Nữ muốn dùng tay che lại, lập tức cả bàn tay đều nhuộm đầy máu đỏ, ngón tay cũng dính lại với nhau, nhưng máu vẫn không dừng, ngược lại còn chảy nhiều hơn.

Máu kia chảy đến vui sướng giống như khe suối nhỏ.

Hà Đại Phần lập tức rắc thuốc kim sang lên vết thương, nhưng không có tác dụng, thuốc kim sang lập tức bị máu thấm ướt và trôi đi.

Lương Tiểu Bi lập tức phong tỏa mấy huyết đạo trên người Trương Tam Bá, nhưng cũng không có hiệu quả.

Máu vẫn chảy, hơn nữa còn phát ra tiếng kêu vui sướng, thao thao bất tuyệt, giống như rất nhiều tinh linh hài đồng đang tụ tập ở đó vui vẻ tắm gội.

Giống như cần phải máu chảy thành sông, không hết không ngừng.

Đường Thất Muội vừa nhìn đã biết, hết rồi, không cứu sống nổi.

Hắn càng kinh ngạc hơn, làm sao một lão nhân gia có thể chảy ra máu tươi như vậy, mãnh liệt như vậy, nhiều đến mức hắn chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe đến.

Máu kia thấm ướt y phục Trương Tam Bá, nhuộm đỏ tay ngọc của Trương Nhất Nữ, lại chảy qua phiến đá, giống như đang reo mừng. Lúc chảy qua thi thể của Ôn Bảo, dường như còn có linh tính, lượn một vòng, lại chảy về hướng Mễ Thương Khung đang đứng yên bất động, một tay chỉ trời, một ngón chỉ đất, mắt lam tóc xám, dường như muốn nợ máu phải trả bằng máu, chảy qua dưới chân của hắn, hơn nữa còn mang theo màu sắc tươi sáng và quý giá rõ ràng.

Máu kia vùng vẫy giãy dụa, không giống như cái giá của cái chết, ngược lại giống như đang ăn mừng vào ngày lễ tế thần tạ ơn.

Có lẽ, Trương Tam Bá đời này giúp người rất nhiều, cứu mạng rất nhiều, hành thiện rất nhiều, cho nên máu của y mới có thể nhiều như vậy, đỏ như vậy, có sức sống như vậy?

Đường Thất Muội đành phải tự mình an ủi, giải thích cho cảnh tượng không thể tin được trước mắt.

Nhưng lúc này, Trương Tam Bá đã đột ngột chết đi.

Trên mặt y dường như còn có nụ cười, ít nhất đó thật sự là một nụ cười kỳ dị.

Sinh mạng của y phẳng phất không phải biến mất, mà là trôi đi, theo máu kia một đường chảy tới.

43. Chương 43: Giận Dữ Ngược Nhìn

Mễ Thương Khung chậm rãi thu hồi một ngón chỉ trời, một ngón chỉ đất.

Hắn đứng sừng sững, màu tóc xanh xám, mắt không còn màu lam, nhưng thân thể lại hơi run lẩy bẩy.

Hắn nhận lấy cơn do bốn tên tiểu thái giám kia đưa tới.

Hắn hoành côn đứng đó, không giống như một dã thú khát máu vừa giết chết đại địch, mà giống như một lão nhân đang đối mặt với mãnh thú hồng hoang tiến đến gần.

Một lão nhân đã không có, mất đi đường lui.

Hắn đã giết chết Trương Tam Bá, giống như đồng thời gây nên mấy tai họa.

Thứ nhất, đắc tội với tất cả nhân vật võ lâm bạch đạo.

Thứ hai, kết thù với tổ chức Thiên Cơ.

Thứ ba, tạo thành hận thù không thể tháo gỡ với Phong Vũ lâu và Vương Tiểu Thạch.

Hắn không muốn như vậy.

Hắn cũng không nên như vậy.

Hắn càng không thích đối mặt với cục diện này.

Hắn luôn luôn “cáo già xảo quyết”, thậm chí xem bốn chữ này là sự ca ngợi cao nhất đối với loại người từng trải, thâm niên trong triều như hắn.

Nhưng hắn đã phạm thượng.

Không phải hắn muốn giết.

Hắn biết “thứ” gì đã khiến cho hắn rơi vào cục diện này, “tua kiếm” kia muốn lừa gạt mọi người ở đây thì không khó, nhưng lại không lừa được hắn.

Hắn biết là ai phát ra “ám khí”, hắn biết là ai đã bức hắn vào con đường hiện nay, cho nên hắn tức giận, giận dữ.

Hắn phát ra tiếng rít, hét lên giận dữ.

Hắn không phục.

Nhưng đệ tử Thiên Cơ càng không phục, càng căm phẫn, bởi vì thái giám kia đã giết chết long đầu của bọn họ.

Lão tặc này đã giết chết sư phụ, ân nhân của bọn họ.

Bọn họ giận dữ hét lớn, kêu gào, gầm thét, hơn nữa còn đồng loạt xông đến.

Bọn họ thề phải đem lão tặc này loạn đao, kiếm, thương, côn, ám khí... phân thân, mới có thể trút được nỗi hận trong lòng.

Con người của Mễ Thương Khung một lần nữa hiện lên màu xanh.

Hắn vung vẩy côn, phát ra một tiếng vang lớn giống như tiếng chuông nơi núi cao chùa cổ.

Hắn đã không còn đường lui, hắn phải giết người.

Hắn giết chết hai người kia, giống như đã kết thù với Kim Phong Tế Vũ lâu, Lão Tự Hiệu Ôn gia, Thiên Cơ tổ và tất cả giang hồ hào kiệt, chẳng có cách nào, đành phải dùng giết để ngừng giết, dùng bạo để bình bạo.

Lúc nên rơi lệ thì không ngại than thở khóc lóc, không tiếc lệ già đầy mặt, chỉ cần có thể đánh động được người khác. Nhưng đến lúc phải chảy máu, vậy thì cứ để cho hắn máu chảy thành sông.

Cặp mắt màu lam của Mễ Thương Khung trước hết lưu ý đến Phương Ứng Khán.

Phương tiểu hầu gia, bàn tay đặt lên tiểu kiếm màu đỏ thẫm bên hông hắn, lại đang cười, khe mỉm cười.

Giống như hắn vừa mới ăn một miếng đậu hủ ngon nhất thế gian, do tiểu quả phụ xinh đẹp nhất bán cho, hơn nữa còn nuốt cả miếng vào trong bụng, mà lại không ai hay biết.

Nhưng vẫn có người biết, ít nhất Mễ Thương Khung hiện giờ đã biết, hắn đã là tên đã đặt lên nỏ, bất kể có nguyện ý hay không hắn đều phải bắn ra.

Chỉ là hắn không hiểu, không hiểu tại sao đối phương lại bắt hắn phải đặt lên nỏ?

Côn của hắn đã không hướng lên trời, mà là hướng người, đám người đang xông đến.

Hắn chợt ngửi thấy một loại mùi, đó là mùi vị lão nhân mục nát, giống như thủy triều tràn về phía hắn, nhanh chóng che phủ hắn, ngay cả chính hắn cũng sắp biến thành một xác chết chỉ tỏa ra mùi hôi.

Ngay lúc này chợt có tiếng vó ngựa vang lên, có người hét lớn:

- Dừng tay!

Hai bên nhất thời đành phải dừng tay.

Bởi vì người ra lệnh dừng tay, ngoại trừ con trai của Thái Kinh là Thái Thao, còn có một người khác mà hai đạo hắc bạch đều rất tôn kính.

Lãnh Huyết trong Tứ Đại Danh Bổ, Lãnh Lăng Khí.

Trên tay bọn họ không chỉ có thủ lệnh của Thái Kinh, còn có “Bình Loạn khối” được ngự ban cho.

Người của quan binh và tập đoàn Hữu Kiều lập tức không đánh tiếp nữa, nhưng quần hùng trong Thiên Cơ và Lão Tự Hiệu đang nóng lòng báo thù lại không chịu dừng tay.

Chỉ cần bọn họ không chịu dừng tay, quần hùng cướp tù cũng chỉ đành liều mạng bởi quân tử.

Đối với võ lâm bạch đạo, “không giang nghĩa khí”, “lâm nguy phản bội” là tội ác tày trời, bọn họ không muốn vi phạm, cũng không dám vi phạm.

Đây có lẽ là điểm khác biệt lớn nhất giữa hai phe hắc bạch. Cho dù đều là nhân vật võ lâm, thậm chí cũng là tổ chức phi pháp, nhưng người trong bạch đạo (chẳng hạn như người của Kim Phong Tế Vũ lâu, bang chúng Liên Vân trại, người của Hủy Nặc thành, đệ tử của Tiểu Lôi môn, sát thủ Thiên cơ...) một không vì

tư lợi mà động võ, hai không làm chuyện bất nghĩa bất công. Bởi vì hai luật lệ này, trên giang hồ mới chia làm hai phe hắc bạch.

Ai nói giữa chính tà không hề phân chia?

Có, chỉ là không phải do người khác (bình thường là nhân sĩ nắm giữ quyền lực) phân chia, không phải tự phong tự ban, mà là công đạo ở trong lòng người.

Lãnh Huyết biết tâm tình “thù sâu như biển”, cũng biết cảm phần “nợ máu phải trả bằng máu”. Y biết mình không nên ngăn cản những người này, nhưng y lại không có lựa chọn.

Hi sinh đã quá đủ rồi, không nên tiếp tục hi sinh nữa.

Y là một bổ khoái, chức trách của y vốn là giúp đỡ người khác, trừng trị kẻ xấu, trừ bạo an dân.

Nhưng bây giờ lại không phải là lúc diệt trừ cường bạo, quan trọng hơn là phải ngăn chặn giết chóc càng lớn, ngăn cản máu chảy càng nhiều, chấm dứt hi sinh càng khủng khiếp.

Vừa thấy đám người đang đổ mắt, đao lóe sáng, điên cuồng hét lớn, chỉ dừng một chút sau đó lại liều chết xông lên, Thái Thao đã sớm bị dọa đến mức đánh ngựa lui lại trưng bảy trưng tám.

Chỉ có Lãnh Huyết không thể lui.

Hắn vừa lui, quần hào sẽ phải đối mặt với Mễ Thương Khung.

Trong kinh thành, lão thái giám này là người có võ công cao thâm khó lường nhất. Cho dù quần hào có thể giết chết hắn, nhất định cũng phải trả một cái giá kinh khủng.

Cái giá này quá lớn.

Cái giá này không nên trả.

Tiếp tục chém giết như vậy, chỉ lãng phí khổ tâm của Vương Tiểu Thạch khổng chế Thái Kinh tại biệt thự Biệt Dã.

Cho nên Lãnh Huyết chẳng những không lùi, hơn nữa còn đứng ra ngăn cản phía trước, hét lớn:

- Dừng tới đây! Ngừng lại! Không nên tiếp tục giết...

Nhưng quần hào đang vô cùng giận dữ. Trong mắt bọn họ lúc này, chỉ cần nhìn thấy người nào cản trở không cho bọn họ tự mình giết chết kẻ thù, vậy thì đều là cừu nhân. Trong tai bọn họ lúc này, chỉ cần nghe được người nào kêu gọi mọi người không nên báo thù, vậy thì đều là cừu gia. Máu của Trương Tam Bá trên mặt đất giống như đang reo mừng, không ngừng lan ra, quanh co khúc khuỷu. Máu của bọn họ càng vì vậy mà sôi trào, giống như thiếu niên vừa được lên làm tướng quân, cuối cùng cũng chờ được hiệu lệnh đầu tiên của hắn.

Bọn họ sẽ vì vậy mà dừng tay sao?

44. Chương 44: Khóc Giận Dữ

Không biết.

Lãnh Huyết chỉ có thể “liều một phen”.

Năm đó khi Gia Cát tiên sinh huấn luyện y cùng với một đám cao thủ, thị vệ đại nội, từng có một hạng mục là dùng chân không qua lửa, tục xưng là “đường lửa”.

Đó là một con “đường”, nhưng lại trải đầy than đỏ nóng rực, mọi người đều phải dùng chân không đi bộ qua.

Đó là kinh nghiệm đáng sợ, hơn nữa hết sức kinh người.

Không cho phép dùng khinh công bay qua hoặc vận nội công chống lại, chỉ có thể đi bộ qua thật nhanh.

Phần lớn mọi người đều không dám đi qua, có người chân mềm, có người tâm lạnh, có người lại lui xuống.

Lãnh Huyết thì không, y đi qua.

Không vì sao cả, chỉ vì y tin tưởng Gia Cát tiên sinh.

Y tin chắc “thế thúc” sẽ không để bọn họ vô duyên vô cớ bị thương tổn, cho nên y dùng chân không đi qua.

Rất nhiều người bội phục y lớn gan, nhưng càng nhiều người cho rằng y giống như những thần nhân nhảy múa lên đồng hay bái tế điển lễ, được thần linh bảo hộ.

Thực ra không phải.

- Ta không hề giở trò gì với đồng lửa, cũng không có thần linh bảo hộ. Lãng Khí qua được, hoàn toàn là dựa vào sự can đảm và lòng tin của hân.

Gia Cát thần hầu từng giải thích với mọi người:

- Chỉ cần thần nhiên đối mặt, ung dung bước qua, trong nháy mắt bàn chân chúng ta tiếp xúc với than lửa sẽ có mồ hôi chảy ra, hình thành một tầng ngăn cách bảo vệ thể chất. Khi màng mồ hôi kia còn chưa bốc hơi, chỉ cần nhắc chân lên đi bước thứ hai, mồ hôi sẽ hấp thu nhiệt lượng lúc trước, biến thành hơi, vì vậy bàn chân không đến nỗi bị bỏng.

Sau đó y tổng kết:

- Bất kỳ hạn chế nào đều là do người lập ra ình. Trước tiên thuyết phục được nội tâm của mình, mới có hạn chế. Một người giang hồ thật sự, ai cũng nên đi con đường này, ai cũng nên đi loại đường này một lần.

Lãnh Huyết là người hiểu được lời nói của Gia Cát nhất.

Trong sinh mệnh của mỗi cá nhân đều có hạn chế, đều có chuyện sợ không làm được, đó thật ra là một loại “tự mình hạn chế”, “tự xây tường rào”.

Lãnh Huyết không phải, y muốn đối mặt.

Sinh mệnh chỉ có một lần, người không đối mặt với nó thì có lỗi với tính mạng này, cũng không xem là “sống” thật sự.

Y quyết định đối mặt, cho nên kiếm pháp của y rất tàn nhẫn, bởi vì y đối địch luôn chỉ có tiền mà không có lùi.

Nhưng hôm nay lại không phải đối “địch”, mà là một đám hảo hán, thậm chí là “người mình”.

Nếu như đám người đồ mắt bất chấp tính mạng kia vẫn không chịu dừng tay, y sẽ phải đối mặt như thế nào? Ngăn cản như thế nào? Giải quyết như thế nào? Đối phó như thế nào?

Y biết rõ không ngăn được đám người giống như điên cuồng này, nhưng y vẫn phải ngăn cản, cho dù chỉ ngăn cản được một chút cũng tốt.

Lúc này, trong số hán tử xung phong liều chết kia có rất nhiều người hét lớn:

- Tứ Đại Danh Bổ cũng là chó săn của triều đình! Lãnh Huyết là thứ gì, những kẻ ăn cơm quan gia đều không phải loại tốt! Chúng ta trước tiên giải quyết hân, lại giết chết cầu tặc kia!

Trên đời này, người dũng cảm nhất chắc chắn là người cô độc nhất, nhưng người cô độc nhất lại chưa chắc là người dũng cảm nhất.

May mắn, Lãnh Huyết hiện giờ còn không phải là người “dũng cảm nhất”, mà chỉ là “dũng cảm”.

Bởi vì còn có người dũng cảm như y, cho nên y vẫn không xem là người cô độc nhất.

Một người khác cùng y đứng sóng vai, trong tiếng hét vang ngăn chặn quần hùng đang xông tới, chính là Đường Thất Muội.

Hân lập tức xé khăn xanh trên mặt mình xuống.

Lúc này hần phải đứng ra, hơn nữa còn phải thể hiện thái độ, nếu không quần hào bị máu nóng che mờ đầu óc nhất định sẽ hoài nghi mục đích của hần, hơn nữa sẽ không tiếp nhận sự khuyên can của hần:

- Dừng tay! Không tới giây phút sống chết, nhất định đừng tùy tiện hi sinh... đây còn chưa phải là lúc! Là anh hùng thì nên suy nghĩ vì đại cục, lập tức dừng tay!

Người hần rất gầy, ngày thường nói chuyện vừa nhẹ vừa thấp, nhưng hiện giờ vừa hét lên lại giống như dùi nhọn đâm vào tai người khác.

Vấn đề là, lời nói của hần có thể thu phục được lòng người hay không?

Từ xưa đến nay, muốn người khác nghe thấy thì dễ, khiến người khác nghe theo thì khó.

Hần đứng ra cũng là không muốn đổ trách nhiệm cho người khác. Bởi vì hần đã giao thủ với Mễ Thương Khung, hần biết rõ thực lực của đối phương. Cho dù quần hùng có thể giết được người này, e rằng cũng không sống được một nửa.

Huống hồ, cho dù hi sinh một nửa số người, cũng chưa chắc có thể giết được lão thái giám này.

Đáng sợ hơn là nơi này còn có “cao thủ” khác âm thầm lợc trận.

“Tua kiếm” kia.

Người có thể phát ra “tua kiếm” kia, võ công và nội lực cao đến phi thường. Chỉ cần người này liên thủ với Mễ Hữu Kiều, e rằng người ở đây dù hoàn toàn không cần tính mạng cũng chưa chắc có thể lấy mạng đối phương.

Hần là người của Thục Trung Đường môn, từ nhỏ hần đã được dạy rằng “anh hùng là từ tiếng vỗ tay mà ra”.

Dưới tiếng vỗ tay xuất anh hùng.

Người ột người tiếng vỗ tay, hần sẽ dễ dàng trở thành anh hùng, cho dù hi sinh tính mạng cũng không tiếc.

Nếu người chỉ cho hần tiếng huýt sao, hần sẽ ỉ ề đến mức không bằng cả cẩu hùng.

Cho nên hần phải lập tức đứng ra, không phải để cô vũ đám người đang nóng lòng muốn báo thù cho Trương Tam Bá và Ôn Bảo này, mà là phải dội nước lạnh, phải thức tỉnh bọn họ.

Lúc này đừng làm anh hùng, muốn người ta làm anh hùng đổ máu là một loại hành vi vô đạo đức.

Rất nhiều người dừng lại.

Bọn họ nghe lệnh Đường Thất Muội, mặc dù chưa chắc đã tâm phục khẩu phục. Cho dù không nghe Đường Thất Muội, cũng tin tưởng vào Lương A Ngưu đang thở hổn hển chạy tới báo tin.

Nhưng vẫn có người bất chấp tất cả, xung phong liều chết, còn có người hét lớn:

- Hần giết long đầu, hần giết long đầu của chúng ta... không báo thù này, còn xem là đệ tử Thiên Cơ sao?

May mắn là lúc này lại có một người đứng ra, sóng vai cùng Lãnh Huyết và Đường Thất Muội, hét lớn:

- Đệ tử Thiên Cơ nghe, không được ra tay! Lưu lại núi xanh, lo gì không có củi đốt! Ta có “Long Đầu lệnh”, tất cả hãy dừng tay!

Người lên tiếng là Lương Tiểu Bi.

“Đại Khẩu Phi Bá” Lương Tiểu Bi chỉ có thể xem như “nửa đồ đệ” của Trương Tam Bá, hần là “đới nghệ đầu sư (đã từng học thầy khác trước đó)”, đồng thời cũng là tứ đương gia của Thiên Cơ.

Hần giỏi về hành quân bày trận, vốn là tham mưu kinh lược sứ của quân Tống. Bởi vì hần đắc tội với đảng Thái Kinh, Vương Phủ, nhiều lần bị cách chức, cả nhà bị đày đi sung quân. Người nhà trên đường chịu đủ hành hạ, tất cả đều chết. Khi hần được Trương Tam Bá dẫn người của Thiên Cơ cứu ra, hần lập tức nổi giận, giết sạch những kẻ áp giải, sau đó trở thành tổ viên của Thiên Cơ, muốn giết hết tham quan ô lại trong triều.

Hắn có một đặc tính, chính là chột “thoát ly” ra ngoài, xem tình xét thế.

Loại “đặc điểm” này của hắn là do bẩm sinh.

Lúc nhỏ tại hội làng, hắn và mọi người cùng nhau xem kịch tạ ơn thần linh, chiêm trống vang trời, người người đều xem đến như say như mê, bưng bưng khí thế. Hắn xem được một nửa, chột “đặt mình bên ngoài”, cảm thấy kịch là kịch, ta là ta, vì vậy hắn lại nhìn dáng vẻ của những người đang xem kịch, lại có niềm vui mà người khác không có.

Lúc thanh niên, hắn mắng chửi với người khác, mắng đến lúc dầu sôi lửa bỏng, mặt đỏ tới mang tai, hắn lại đột nhiên tỉnh ngộ. Chúng ta tranh cãi cái gì? Thế sự khôn lường, Tu Di hạt cải, vũ trụ mệnh mông, đời người ngắn ngủi, chúng ta tranh cãi một chuyện nhỏ như hạt đậu để làm gì?

Cho nên hắn không tiếp tục mắng chửi người khác, lại để người khác mắng chửi hắn.

Người khác thấy hắn không phản bác, cũng không mắng được nữa.

Vì vậy khi hắn và người nhà bị vây đi sung quân, chịu hết kiếp nạn, hắn da thịt chịu khổ, thân bị xiềng xích, nhưng vẫn có thể “tự mình an ủi” bằng cách “thân thể ta đang bị giam cầm, nhưng tâm tư lại vô cùng tự tại”.

Thậm chí khi người nhà của hắn cuối cùng không chịu nổi hành hạ khổ sở, lần lượt chết đi, nghe được tiếng gào khóc phẫn nộ của những người khác, hắn cũng đột nhiên tỉnh ngộ.

Thương tâm cũng là chuyện vô ích.

Người sống trên đời, ai cũng phải chết, ai cũng sẽ chết, chỉ xem ai chết sớm hơn một chút, trễ hơn một chút mà thôi.

Cho nên hắn lại không thương tâm, cũng không khóc, nhờ vậy giữ được sức sống.

Tình hình hiện giờ cũng gần như vậy, Trương Tam Bá đã bị sát hại, nội người muốn chém giết báo thù cho y, Nhưng Lương Tiểu Bi lại đột nhiên hiểu được một chuyện.

Báo thù, cần phải báo được thù mới xem như là báo thù, nếu không thì chỉ là chịu chết mà thôi.

Hắn nhìn ra được, đây không phải là lúc báo thù. Cho nên hắn lập tức đứng ra, dùng danh nghĩa tứ đương gia của Thiên Cơ ra lệnh cho đệ tử đang xông lên ngừng lại.

Chỉ có điều, bởi vì trong tổ chức Lương Tiểu Bi thường đứng sau màn bày mưu tính kế, ít khi thật sự làm tiên phong gánh vác trách nhiệm, cho nên đám đệ tử trung can nghĩa đảm lại đang bị thống phẫn nộ này có một nửa cũng không chịu nghe theo hắn.

May mắn còn có một người khác, vào lúc này lập tức bày tỏ thái độ, ủng hộ ý kiến của hắn:

- Không nên tới, lui xuống đi!

Người nói chuyện là Trương Nhất Nữ, nàng là con gái một của Trương Tam Bá.

Lúc nàng đang đau đớn vì mất cha, lên tiếng cũng giống như là ra lệnh.

Đệ tử Thiên cơ không dám không nghe.

Lúc này Trương Nhất Nữ có thể nén bi phẫn trong lòng, chống lưng cho Lương Tiểu Bi, muốn mọi người rút lui, chủ yếu là vì trước khi lâm chung phụ thân của nàng đã nói một câu bên tai nàng:

- A Nữ, nếu người của Thiên Cơ muốn báo thù cho ta bây giờ, nhất định sẽ toàn quân bị diệt trong tay kẻ địch... con phải ngăn cản bọn họ.

Vì câu nói này, Trương Nhất Nữ mới từ trong bi thương đứng dậy, không cho huynh đệ Thiên Cơ lập tức báo mối thù này.

Do đó, năm người Lãnh Huyết, Đường Thất Muội, Lương Tiểu Bi, Trương Nhất Nữ, Lương A Ngưu đồng thời cũng đồng loạt ngăn cản quân chúng cướp tù xông đến chỗ Mễ Thương Khung.

Lúc này Mễ Thương Khung mới thở được một hơi.

Bốn tên tiểu thái giám phía sau hần vốn đã đưa tay vào trong trong vạt áo, hiện giờ mới buông lỏng.

Bốn thái giám này đều đang chờ, chờ một tiếng hiệu lệnh của Mễ công công.

Hiệu lệnh vừa ban ra, bọn họ sẽ lập tức phóng pháo hoa bốn màu lên trời. Khi đó, một đội cấm quân hai ngàn ba trăm người và chín mươi bảy cao thủ tinh nhuệ trong tập đoàn Hữu Kiều đã mai phục sẵn đều sẽ cùng xuất động, tiêu diệt đám võ lâm thổ phỉ liều mạng này.

Dù sao thế lực của binh vệ trong cung cũng không thể xem thường. Tập đoàn Hữu Kiều là sự kết hợp của các thế lực vương tôn hầu tước, thực lực càng không thể coi nhẹ. Những phe phái cung đình và hoàng thân quốc thích này, vì muốn bảo vệ mình không bị đảng Thái Kinh ngày càng lớn mạnh, hung hăng càn quấy thôn tính, cho nên lũ lượt đem tiền của và nhân tài ném vào tập đoàn Hữu Kiều. Cơ sở của bọn họ đã kiên cố, vững không thể nhỏ, đã có thể ngang hàng với đảng Thái Kinh.

Vì vậy Mễ Thương Khung càng không muốn trước tiên kết thù với nhân vật hiệp đạo giang hồ, không để cho Thái Kinh thực hiện được kế ly gián, hơn nữa còn ngồi làm ngư ông đắc lợi.

45. Chương 45: Cười Khổ

Mỗi người trong Tứ Đại Danh Bô đều có phương pháp liên hệ của bọn họ.

Truy Mệnh tham gia ngăn chặn chiến đấu tại Phá Bản môn.

Lãnh Huyết kịp thời khuyên can huyết chiến trước Hồi Xuân đường.

Chiến đấu một khi đã bắt đầu thì không dễ dừng, nhưng may mà vẫn có thể tạm thời đình chiến. Cho dù chỉ là hòa bình tạm thời, cũng tốt hơn là chỉ có chiến đấu, không có hòa bình.

Thôi Lược Thương và Lãnh Lăng Khí lập tức dùng phương pháp đặc biệt của bọn họ để truyền tin.

Thiết Thủ gần như lập tức nhận được hai tin tức này.

Y vừa thu được tin tức, lập tức tiến vào biệt thự Biệt Dã.

Không người nào dám chặn đường y, bởi vì mạng của Thái Kinh “đường như” còn đang ở trong tay Vương Tiểu Thạch.

Dùng hai chữ “đường như”, bởi vì ba mũi tên kia của Vương Tiểu Thạch một khi phát ra, có thể lấy mạng Thái Kinh, hay là chính hần sẽ lập tức máu chảy biệt thự Biệt Dã, điểm này mọi người đều rất hoài nghi.

Thiết Du Hạ bước nhanh vào.

Mọi người đều nhìn y, trong đó không ít đại nhân vật danh động thiên hạ trong triều, ngoài triều, trong võ lâm, trong giang hồ, bao gồm Thái Kinh, Vương Tiểu Thạch, Thiên Hạ Đệ Nhất, Nhất Gia, Thần Du Gia Gia, Chiêm Biệt Dã, Đồng Quán, Vương Phủ (hần vừa mới cùng hai tên thân tín cao thủ khác tìm đến), Thái Du...

Bọn họ đang chờ một câu nói của y, câu này giống như chỉ liên quan đến tính mạng của hai tên khâm phạm, nhưng cũng đồng thời liên quan đến sống chết của đường đường thừa tướng đương triều.

Thiết Thủ vừa bước vào đại sảnh liền trầm mặt, cặp mắt như điện liếc qua toàn trường, sau đó hít một hơi dài, nói:

- Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu chưa chết, hơn nữa đã được thả. Người cướp tù đang rút lui, quan binh cũng không truy kích.

Thiết Thủ nói chuyện luôn luôn nhất ngôn cửu đỉnh, nặng tựa ngàn cân, dù là bằng hữu hay kẻ địch của y đều sẽ tin lời y.

Khi một người bình sinh luôn trọng lời hứa, giữ chữ tín, lời nói đi đôi với việc làm, người khác tự nhiên sẽ tôn trọng lời nói của hắn, thậm chí còn hữu hiệu hơn so với pháp quy điều khoản ràng buộc.

Thiết Du Hạ hiển nhiên chính là loại người này.

Thái Kinh ngằm thở phào một hơi, nhưng trái tim lại đập mạnh.

Vương Tiểu Thạch cũng như vậy.

Thậm chí tất cả cao thủ trong biệt thự Biệt Dã đang nhìn như hổ đói, đều hợp tình hợp lý, cách nghĩ giống nhau.

Thái Kinh cười ha hả, cổ ra vẻ tiêu sái nói:

- Giải quyết rồi. May là người mà ngươi muốn cũng chưa chết, không tạo thành kết quả bi thảm. Lần này chúng ta có thể biến chiến tranh thành tơ lụa, trở thành bằng hữu rồi chứ?

Vương Tiểu Thạch cười, nụ cười có phần cay đắng.

- Mặc dù đã ngừng tay, người cũng đã cứu ra, nhưng chỉ sợ hi sinh rất lớn.

Vương Tiểu Thạch cười khổ nói:

- Thái Nguyên Trường, nghiệt do ngươi gây ra còn chưa đủ sâu nặng sao? Ngươi thân là tể tướng, trong thiên hạ dưới một người mà trên vạn người, làm thiện thì danh lưu thiên cổ, vạn dân cảm kích, làm ác thì tiếng xấu lan xa, dân phản khó yên. Ngươi muốn làm thiện hay làm ác, hãy tự mình suy nghĩ đi!

Nói xong, mười ngón tay trái phải chợt móc lại. Nỗ vốn đã kéo căng, lúc này lại bị kéo đến chín phần trắng tròn nửa đêm mười bốn, hơn nữa còn rất căng, giống như sắp đứt dây bắn ra.

Thái Kinh và một đám cao thủ trong phủ đều cả kinh thất sắc.

Thái Kinh vội la ầm lên:

- Chờ đã, Vương Tiểu Thạch, ngươi ngươi ngươi ngươi không thể không giữ lời. Ta đã đồng ý mọi chuyện, cũng đã làm được hết... ngươi ngươi không không không không thể không giữ chữ tín...

Vương Tiểu Thạch thở dài một tiếng, cười khổ, cặp mắt vừa nhắm lập tức mở ra, mắt tỏa thần quang, trong vắt động lòng người.

- Ngươi sẽ giữ lời?

- Ta đương nhiên giữ giữ giữ lời...

Thái Kinh nói:

- Không giữ lời sẽ không được chết tử tế...

- Được!

Vương Tiểu Thạch quát lớn một tiếng:

- Ta thả ngươi...

Lời còn chưa dứt, hắn đã bắn tên ra.

Một nỗ ba tên, Thái Dương thần tiễn.

Ba mũi tên này chợt bắn về phía Thái Kinh, khiến ọi người đều thất sắc. Không ngờ khi bắn tới nửa đường, ba mũi tên phân biệt chiết xạ, lại chia làm ba hướng bắn ra ngoài.

Một mũi bắn vào Thiên Hạ Đệ Thất.

Một mũi bắn vào Hắc Quang Thượng Nhân.

Một mũi bắn vào Nhất Gia.

Biến hóa xảy ra rất đột ngột.

Trên tay Thiên Hạ Đệ Thất là một cái bọc vải sấp tháo chưa tháo, sấp mở chưa mở.

Đột nhiên trên tay hắn tỏa ra ánh sáng vạn trượng, giống như ngàn mặt trời ở trong tay.

Mũi tên kia giống như tên vàng bắn ra từ mặt trời giữa trưa trên không, nhưng khi bắn vào ánh sáng trong tay Thiên Hạ Đệ Thất lại biến mất không thấy, giống như đã đồng hóa, cũng giống như đã hòa tan.

“Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã lại phảng phất cả người đều biến thành một đoàn khí đen.

Yêu khí.

Toàn thân hắn giống như một cơn gió lốc xoay chuyển, thần tiên ánh sáng vạn trượng vừa bắn vào “khu vực màu đen” này, lập tức mất đi ánh sáng ban đầu, mất đi uy phong lúc trước, cũng mất đi sức mạnh.

Nhất Gia thì lại khác, hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời hắt hơi một cái.

Mũi tên kia trong nháy mắt bắn tới, hắn đột ngột rút đao ra, đao dài, một thanh đao thoát nhìn ôn nhu nhiều hơn là sắc bén, phàm tục nhiều hơn là sát khí, một đao chặt đứt mũi tên.

Tên vừa đứt, giống như một con cọp đang lao nhanh đột nhiên mất đầu, cũng mất đi sinh mạng, mất đi sức lực.

Tên rơi xuống đất, đã mất đi lực sát thương.

Vương Tiểu Thạch bắn ra ba tên, đều nhắm vào cao thủ trong phòng.

Nhưng ba mũi tên đều rơi vào khoảng không, không gây thương tổn được người, càng không giết được người.

Nhưng mục đích của Vương Tiểu Thạch không phải giết người thương người, mà là ngăn cản người, ngăn kẻ địch chặn giết hắn.

46. Chương 46: Cười Dữ Tợn

Vương Tiểu Thạch bắn ra ba mũi tên, đột nhiên ngược lên trời cười dữ tợn.

Nụ cười của hắn không còn khổ, mà là hồ.

Hồ gầm gió nổi, hồ gào rồng ngâm.

Hắn dùng một quyền đánh bay tổng quản biệt thự Tôn Thu Bì, một cước đá văng lãnh tụ Thác phái Lê Tinh Đường đang muốn tấn công chiếm ưu thế, tiếng cười dữ tợn của hắn đẩy lão đại Đỉnh phái Khuất Hoàn đang chặn đường lui lại bảy tám bước, sau đó ý còn chưa hết lại lui thêm bảy tám bước nữa, những người khác xông đến vây công đều bị Thái Dương thần nổ trên tay hắn bức lui.

Lúc này, Đồng Quán, Vương Phủ (cùng với hai tên thủ hạ của hắn) lập tức bảo vệ Thái Kinh còn chưa tỉnh hồn.

Vương Tiểu Thạch lập tức rời đi.

Hắc Quang Thượng Nhân, Thiên Hạ Đệ Thất, Nhất Gia đang phân biệt ứng phó với ba mũi tên chết người vừa đổi hướng kia.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên đi nhanh.

Nếu như hắn muốn phá vòng vây rời đi, cho dù hắn lợi hại đến đâu, kinh công cao đến thế nào, trong thời gian này cũng sẽ bị ít nhất ba ngàn thị vệ và đại nội cao thủ được điều tới ngăn cản bao vây.

Hắn tuyệt đối không đi được.

Nhưng Vương Tiểu Thạch không phải xông ra ngoài, mà là xông vào phía trong.

Đây là biệt thự Biệt Dã, cũng là hành cung của Thái Kinh. Hắn xông vào phía trong, cũng chỉ có một con đường chết.

Bởi vì nơi ấy không có đường, là đường cùng.

Nhưng Vương Tiểu Thạch vẫn cứ xông vào, giống như không muốn sống. Vào lúc này hắn lại không lùi mà tiến tới, hơn nữa còn tấn công vào trung tâm và hạch tâm đại bản doanh của Thái Kinh.

Lần này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu Thái Kinh và đồng đảng, nhất thời không ngăn cản được.

Chỉ có một người ngoại lệ, “Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt.

Hắn hận chết Vương Tiểu Thạch.

Hắn vẫn luôn quan sát nhất cử nhất động của Vương Tiểu Thạch, thậm chí còn không chớp mắt.

Hắn cho rằng Vương Tiểu Thạch là hòn đá chướng ngại trên tiền đồ của hắn. Nếu không phải vì Vương Tiểu Thạch, Thái Kinh nhất định đã bổ nhiệm hắn làm cao quan chức trọng rồi.

Nhưng hắn cho rằng thời cơ vẫn chưa tới.

Hắn nhìn chuẩn Vương Tiểu Thạch, chỉ cần bắt được Vương Tiểu Thạch, hoặc là giết Vương Tiểu Thạch, chiến công bằng trời này sẽ là của hắn, bất cứ ai cũng không thể sánh bằng.

Cho nên, Vương Tiểu Thạch càng hao phí thời gian tâm lực, càng khiến cho Thái Kinh hao tổn tâm thần, hắn biết chiến công của mình sẽ càng lớn, sau này địa vị càng không thể xem thường, do đó hắn càng tập trung tinh thần, chỉ đợi toàn lực một kích tất sát.

Cuối cùng hắn đã chờ được.

Vương Tiểu Thạch dùng tên bắn vào ba đại cao thủ Nhất Gia, Chiêm Biệt Dã, Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng lại bỏ quên mấy hắn.

Vì vậy hắn lập tức ra tay, xuất thủ một quyền, đánh vào lưng Vương Tiểu Thạch.

Tình huống rất rõ ràng, nếu như hắn có thể một quyền đánh ngã, đánh chết Vương Tiểu Thạch, hắn sẽ lập nên chiến công phi thường trước mặt Thái tướng; còn nếu như không thể, chỉ cần hắn cầm chân Vương Tiểu Thạch một chút, một thoáng, một trận, như vậy Vương Tiểu Thạch bị đông đảo cường địch liên thủ bao vây nhất định không chạy thoát được, công lao này cũng không thiếu hắn.

Do đó hắn đánh tới một quyền. Một quyền này thủ thế đã lâu, lại chỉ giống như vừa sẩy tay, sẩy chân tự nhiên đánh ra.

Một quyền này giống như chẳng có gì.

Thực ra, tất cả sự vật trên đời đều chỉ giống như “chẳng có gì”. Người tùy tiện nhặt một hòn đá trên đất lên, nó cũng chẳng có gì. Nhưng nếu như người cẩn thận nghiên cứu, phân tích, thực ra một hòn đá chẳng có gì như vậy, bình thường đều phải trải qua vạn năm vỏ trái đất phát triển biến hoá, gió sương ăn mòn, núi lửa dung nham hun đúc, trải qua bao nhiêu thời đại diễn biến, nhìn hết bao nhiêu thế thái nhân tình, mộng ảo không hoa, hôm nay mới có thể trở thành một hòn đá nhỏ xem ra “chẳng có gì” trên tay người dễ dàng nhặt lên.

Từ khi Diệp Vân Diệt luyện thành “Thất Thủ quyền”, bản thân hắn chính là một thanh thần binh, không cần dựa vào vũ khí khác.

Hắn vẫn luôn chờ đánh một quyền này, hiện giờ hắn đã đánh ra một quyền này.

Diệp Thần Du luôn cho rằng, mỗi lần cố gắng nỗ lực, thông thường đều sẽ có đền bù gấp bội.

Cho nên hắn chịu chờ, chờ đợi thời cơ thi triển sở trường.

Cho nên hắn muốn thử, thử các loại phương thức và chiêu thức khác nhau, một lần không được thì hai lần, đến khi nào hoàn toàn đạt được thắng lợi mới thôi.

Hắn cũng giống như người bình thường, nếm đủ khảo nghiệm và rèn luyện của thất bại. Phần lớn thời gian, mọi người đều giễu cợt và cười nhạo thất bại và khó khăn của hắn, chứ không phải khích lệ và đồng tình. Hắn cũng giống như phần lớn mọi người, khi phải một thân một mình đối mặt với những khảo nghiệm gay gắt liên tục, hắn cảm thấy trời cao đang bạc đãi mình.

Mỗi lần gặp phải những khiêu chiến trọng đại, bước ngoặt trọng yếu này, hắn đều muốn từ bỏ, nhưng cuối cùng lại không từ bỏ.

Bởi vì tại thời điểm đó, hắn luôn nghĩ đến một số chuyện.

Long đầu lão đại Thiên Cơ Trương Tam Bá vào lúc tráng niên từng bị người ta đánh cho thất bại thảm hại, sợ hãi như chó nhà có tang, thiên hạ tuy lớn nhưng gần như không chỗ dung thân. Y mang theo vài đồ đệ lưu lạc khắp nơi, cuối cùng vẫn có thể đứng lên từ trong tuyệt cảnh, hơn nữa còn khiến cho tổ chức Thiên Cơ càng lớn mạnh cường thịnh hơn.

Trương Tam Bá là dùng “phần đầu” để chống lại thất bại.

Tổng lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu Tô Mộng Chằm, thân thể có cả bảy mươi hai loại bệnh, bệnh đến nửa chết nửa sống, hơn nữa còn bị đứt một chân, lại phân tâm vì phải đối kháng với cường địch Lục Phân Bán đường, bị thủ hạ thân tín Bạch Sầu Phi thừa cơ hội. Trước tiên y bị trúng độc, sau đó còn trúng mai phục, đến nỗi quyền hành hoàn toàn mất hết. Nhưng y lại có thể ẩn nhẫn che giấu, giữ được tính mạng, cho đến một ngày có thể tận mắt nhìn thấy kẻ thù Bạch Sầu Phi thất bại và diệt vong, y mới tự sát chết đi.

Tô Mộng Chằm là dùng “bất khuất” để cầu thắng trong bại.

Diệp Thần Du cảm thấy trong cuộc đời, tại khoảnh khắc đối mặt với khảo nghiệm, ăn năn hối hận, lùi bước sợ hãi là chẳng có chút ý nghĩa nào. Có người có thể vượt qua những thử thách này, có người thì lại không. Có người có thể vượt qua các loại khốn cảnh, hơn nữa còn dùng khốn cảnh để rèn luyện ngọn lửa kiên cường bất khuất của mình, nhưng có người chỉ có thể cả ngày bàng hoàng, tuyệt vọng, chán nản, hận đời.

Hắn mặc kệ.

Hắn bất chấp tất cả, đấu tranh đến cùng, không chết không khuất, phần đầu không dùng.

Hắn tin chắc, chỉ cần có thể kiên trì, hơn nữa kiên trì tới cùng, thông thường đều có thể được toại nguyện.

Hắn tình nguyện tin vào điều này, cho nên hắn có thể nhẫn nại, chờ đợi, dùng sự bền lòng và nghị lực. Một loại võ công luyện không tốt, hắn đổi sang một loại khác; một dạng tuyệt chiêu luyện không được, hắn đổi thành luyện một dạng khác.

Hắn biết phải trải qua cố gắng và khó khăn, mới có thể đợi được kết quả tốt nhất.

Cho nên hắn nhẫn, hắn chờ.

Hắn nhẫn và chờ để đánh một quyền này.

Một quyền này của hắn mục đích là đánh hạ Vương Tiểu Thạch.

Hắn muốn đánh ngã Vương Tiểu Thạch.

Nếu không phải còn có một người và bàn tay của y, đột nhiên, bỗng nhiên, đột ngột, thành linh, thoáng chốc, bất ngờ, bất chợt, phút chốc, vội vàng chen vào giữa Diệp Vân Diệt và Vương Tiểu Thạch, nói không chừng Thần Du Gia Gia... cũng không ai biết kết quả cuối cùng... thật sự có thể một quyền đánh ngã Vương Tiểu Thạch.

47. Chương 47: Cười Ngạo

Người chắn giữa bọn họ là danh bổ Thiết Thủ, Thiết Du Hạ.

Lúc này Thiết Du Hạ giống như cũng muốn giành công, hơn nữa còn tập kích Vương Tiểu Thạch.

Y còn hét lớn một tiếng:

- Ha! Vương Tiểu Thạch, người chạy không thoát đâu!

Sau đó đi một bước uy vũ, vượt lên phía trước, đánh ra một chưởng.

Một chưởng kia của y đánh vào lưng Vương Tiểu Thạch.

Nhìn khí thế của một chưởng này, đủ để làm núi rung đất chuyển. Ít nhất chưởng của y vừa phát ra, chưởng phong đã lan khắp toàn bộ đại sảnh, chưởng kinh cũng tràn ngập trong biệt thự Biệt Dã, du đăng lượn quanh, rung động không ngừng.

Với tính tình thâm trầm khiêm tốn của Thiết Du Hạ trước giờ, y rất ít khi phát động nội công và chưởng công có thanh thế mênh mông, khí thế vang dội như vậy.

Có thể là vì hôm nay y cực kỳ căm hận Vương Tiểu Thạch, cho nên tính tình mới nóng nảy như vậy, phát ra công lực to lớn như vậy.

Có điều, Vương Tiểu Thạch cũng không vì tiếng hét của đối phương mà thật sự không đi, ngược lại còn “chuồn” nhanh hơn một chút.

Thời gian “trốn” của Vương Tiểu Thạch nhanh hơn một chút so với “đuổi”, giống như một hòn đá bị người ta dùng sức ném ra, mạnh, gấp, hơn nữa còn cực nhanh.

Một chưởng của Thiết Thủ đánh không trúng, chẳng biết vì sao lại nghênh đón một quyền kia của Diệp Thần Du.

Không, nhìn giống như là một quyền kia của Thần Du Gia Gia vừa lúc đánh vào chưởng của y, cố ý muốn giúp Vương Tiểu Thạch ngăn cản một kích này.

Một tiếng “ầm” vang lên, một chưởng một quyền va chạm vào nhau.

Một người thân thể nhoáng lên, người kia thì lui lại một bước, đều không có chuyện gì.

Buổi tối hôm đó, Diệp Vân Diệt ăn uống đều phun ra hết, cái gì cũng ăn không vô, uống không trôi vào trong dạ dày.

Có một lần nôn mửa, hắn còn phát hiện trong đó có một cái răng.

Như vậy ba lần, hắn tổng cộng rớt ba cái răng.

Bởi vì một chưởng kia.

Trong lòng hắn hiểu được, hắn không muốn có địch nhân như Thiết Thủ, hắn nhất định phải giết chết kẻ địch giống như Thiết Thủ.

Thiết Thủ cũng giống như chẳng có chuyện gì, nhưng từ buổi tối hôm đó trở đi, trong một ngày tóc của y ít nhất rụng xuống một trăm sợi, kéo dài đến ba tháng.

Trong khoảng thời gian này, y gần như trở thành nửa hói đầu.

Hơn nữa bắt đầu từ đêm hôm đó, chỉ cần y nhắm mắt lại đều gặp ác mộng, mộng thấy mình rơi vào trong cát.

Cát rất mềm, y giãy giụa không được, dần dần chìm xuống...

Liên tiếp bảy đêm đều gặp ác mộng này.

Cho nên trong lòng y cũng hiểu rõ, y không muốn có kẻ địch giống như Diệp Vân Diệt, y nhất định phải vượt qua địch nhân giống như Diệp Thần Du và quyền kinh của đối phương.

Lúc Thiết Du Hạ và Diệp Vân Diệt đấu một quyền một chưởng, Vương Tiểu Thạch đã nhanh chóng thoát khỏi vòng vây, xông vào nội đường, chạy vào gian phòng thứ nhất bên trong.

Đây là một căn phòng lớn.

Hắn đá văng cửa xông vào.

Lúc này, truy binh của hắn là đám người Thiên Hạ Đệ Thất, Nhất Gia, Hắc Quang Thượng Nhân cũng đã đuổi tới, nhưng không ai lập tức xông vào.

Bởi vì cửa chỉ có một, Vương Tiểu Thạch lại đang ở bên trong. Cho dù ba người này võ công cao tuyệt thiên hạ, nhưng nếu phải làm người đầu tiên đơn độc đối phó với Vương Tiểu Thạch trong địa thế hiểm yếu, mọi người đều không muốn đứng mũi chịu sào.

Cho nên mọi người đều nhìn về phía Thái Kinh, chờ hắn hạ lệnh.

Thái Kinh còn chưa tỉnh hồn.

Thái Kinh chỉ hơi định hồn.

Thiết Thủ đã quay sang Diệp Vân Diệt quát mắng:

- Ha! Sao ngươi lại ngăn cản một kích của ta đánh Vương Tiểu Thạch!

Diệp Thần Du đang muốn quát lại, nhưng mở miệng ra chợt cảm thấy ngọt, chân lực xao động, nguyên khí đại thương, nhất thời nói không ra lời.

Đồng Quán đỡ lấy Thái Kinh. Hắn vốn xuất thân từ võ quan, hoàng đế Triệu Cát trước tiên sủng ái hắn, sau đó được hắn giới thiệu nên mới tin tưởng Thái Kinh. Vì vậy hắn càng căt thể hành hung, không coi ai ra gì, lập tức quay sang Thiết Thủ quát lên:

- Sau ngươi lại để tên đó chạy trốn! Tên nha sai nhỏ ngươi không muốn sống nữa à?

Thiết Thủ chỉ khoanh tay, hồ hững nói:

- Các ngươi cũng nhìn thấy, là ta ra tay đối phó với Vương Tiểu Thạch. Không có một quyền kia của hắn, Vương Tiểu Thạch đã sớm ngã xuống rồi.

Đồng Quán cũng nhìn thấy “thật tình” như thế, cho nên càng nóng giận:

- Hừ, bỏ khoái chó săn của Gia Cát lão nhi mà cũng truy bắt Vương Tiểu Thạch sao? Đúng là cười chết ta!

Thiết Thủ thần nhiên nói:

- Đồng tướng quân đừng cười, càng nhất định đừng cười chết, nếu không Đồng tướng quân sẽ vu cáo tại hạ thêm một tội trạng, đó là tướng quân là bị tại hạ điểm huyết cười mà chết.

Đồng Quán giận dữ, mắt mở trừng trừng như chuông đồng, đang muốn phát tác. Vương Phủ lại sợ bị Thiết Thủ giương đồng kích tây, xảo trá lừa gạt, vội an ủi:

- Đồng tướng quân đừng giận! Vương Tiểu Thạch đi vào biệt thự Biệt Dã, có chấp cánh cũng không thể bay được. Hiện giờ hắn lại tự chui đầu vào lưới, bị vây trong phòng, như vậy thì càng tốt. Nơi này tường đồng vách sắt, chúng ta sẽ bắt rùa trong hồ, hắn chết chắc rồi, không đáng phải tranh cãi với mấy tên nha sai tạp dịch.

Thái Kinh lúc này mới định hồn, chợt kêu lên:

- Không được!

Mọi người đều không hiểu.

Thái Kinh lúc này đã định hồn, quát lên:

- Không thể để hắn ở trong phòng!

“Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã là người đầu tiên tỉnh ngộ, kêu lên:

- Đúng! Trong phòng này có...

Lời còn chưa dứt, trên người hắn đã tỏa ra ánh sáng đen, như một đám mây đen che mờ trăng sao.

Cùng lúc đó, trên tay Thiên Hạ Đệ Thất phát ra một chùm ánh sáng cực kỳ rực rỡ, chói mắt, sáng mặt, loạn thần.

Đồng thời Nhất Gia cũng xuất đao.

Trường đao vung lên.

Gian phòng kia lập tức sụp xuống.

Cửa phòng không còn, gương đồng cũng bị đánh vỡ.

Gian phòng không có cửa phòng, tất cả đồ vật che lấp đều bị chấn vỡ, đánh văng, lúc này chẳng lẽ Vương Tiểu Thạch còn có thể không hiện hình, hiện thân sao?

48. Chương 48: Khóc Không Được

Nhưng Vương Tiểu Thạch lẽ ra không chỗ nào lẩn trốn, lại hoàn toàn không thấy.

Lần này, ngay cả Thái Kinh luôn giỏi về khống chế biểu tình cũng khóc cười khó phân.

Cười không nổi, là bởi vì Vương Tiểu Thạch lại lên vào chỗ ở của hắn, uy hiếp hắn, còn buộc hắn hạ lệnh phóng thích khâm phạm, không truy cứu những người cướp tù, sau đó bị đông đảo cao thủ bên cạnh mình chặn đánh, lại ngang nhiên trốn khỏi biệt thự Biệt Dã.

Với tác phong cẩn thận thường thấy của hắn, bên cạnh cao thủ như mây, cộng thêm nơi sinh hoạt luôn thủ vệ nghiêm ngặt, hiện giờ quyền uy và hình tượng này đều bị Vương Tiểu Thạch một tay lật đổ, một cước đá tan, như vậy thì còn gì nữa.

Quyền uy chính là như vậy, chỉ cần bị người ta phá ra một lỗ hổng, đánh ngã một lần, lập tức sẽ giảm sút uy tín. Nó nhất định phải không ngừng nâng cao, có quyền mới có uy, có uy mới có quyền. Một khi bắt đầu suy giảm, như vậy sẽ tan thành mây khói, bình bại như núi đổ, chỉ sợ ngay cả một chút quyền lực và uy tín cuối cùng cũng không còn.

Cho nên, người có quyền uy nhất định phải một tắc non sông một tắc máu, nửa bước không nhường, lui một bước sẽ không có chỗ chết. Chỉ có thể bảo vệ quyền uy của hắn, hơn nữa còn phải củng cố quyền và uy, không để cho nó có bất kỳ lỗ hổng nào, bởi vì một khi có sơ hở sẽ rất dễ tan vỡ tan rã hoàn toàn. Cho nên quyền uy là một trò chơi chỉ có tiến không có lùi, không có đường lui, đi không đường về, nhưng lại là trò chơi mà mọi người thích chơi nhất.

Có lẽ cho đến khi quyền uy tan mất mới thôi.

Đồng thời Thái Kinh cũng khóc không được.

Mặc dù vừa rồi có lẽ hắn đã sợ đến mức gần như chảy cả nước mắt, lúc hoảng để mặt rỗng giận dữ cũng từng khóc lóc cầu xin tha thứ, nhưng trước mặt một đám thủ hạ và người ủng hộ, hắn lại không thể khóc được.

Vừa khóc, sẽ bị người ta nhìn ra hư thật.

Trên quyền vị, ngay cả cười và khóc cũng chỉ là một vở kịch, một lần diễn xuất. Ngoại trừ tranh thủ tiền vốn chính trị, không nên có bất cứ chuyện buồn chuyện vui gì.

Đối với một “đại lão (người có bối phận cao)” từng trải việc đời như Thái Kinh, vui giận không hề đổi sắc, đó là phòng tuyến đầu tiên không thể đánh mất của người làm quan tham gia chính sự.

Cho dù vừa rồi Vương Tiểu Thạch đã uy hiếp hắn, còn tự do ra vào, tiến lui không người, hơn nữa bất kể người ở đây kinh ngạc, kinh nghi thế nào, bản thân hắn cũng chấn động, rung động như vậy, nhưng nhất định không thể để lộ biểu tình.

Bởi vì đây là nguy cơ, hấn nhất định phải vượt qua được.

Nhiều năm như vậy, trong chính trị sớm nắng chiều mưa, trong triều đình người lừa ta gạt, khiến cho hấn biết lúc gặp phải khó khăn, bước thứ nhất chính là phải làm lạnh nó.

Khốn cảnh vốn có sức nóng, “sức nóng” kia khiến người ta khó chịu, hơn nữa có một loại nổ tung bức người, làm người ta mất mồ đầu vầng. Muốn đối phó với nó thì trước tiên phải làm nó lạnh xuống.

Một khi lạnh đi, nó sẽ trở lại “diện mục thật sự”. Cho dù vấn đề, khó khăn có lớn đến đâu, chỉ cần hiện ra hình tích ban đầu, sẽ không khó để đối phó, ứng phó.

Muốn làm lạnh vấn đề, trước tiên mình phải bình tĩnh lại. Muốn mình bình tĩnh, vậy thì nhất định không thể có bất kỳ kinh hoảng nào, tâm phải an tĩnh thì người mới có thể bình tĩnh.

Muốn giải quyết khốn cảnh, quan trọng nhất là tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không thể kinh hoảng.

Bởi vì kinh hoảng chẳng có ích gì, mà nguy cơ thường thừa dịp kinh sợ và hoảng loạn để tiến vào. Hơn nữa, một người khấn trương bất an dễ bị sụp đổ vì loại tâm lý này, không thể thi triển hết sở trường. Chỉ bình tĩnh mới có thể nhìn rõ chỗ khó khăn, nắm được mấu chốt của vấn đề, thậm chí lập tức giải quyết vấn đề.

Hiện giờ Thái Kinh chính là như vậy.

Thứ nhất, hấn trước tiên sợ hãi, kinh nghi và tức giận.

Mạng của hấn từng nằm trong tay Vương Tiểu Thạch, không thể không tham sống sợ chết.

Trong gian phòng lớn của hấn thật sự có bí đạo, đó là dùng để phòng ngừa có ngày bị thủ hạ thân tín phản bội, cũng có đường rút lui bỏ chạy. Hiện giờ Vương Tiểu Thạch lại đi trước một bước, lợi dụng đường hầm này bỏ trốn, khiến cho hấn cực kỳ kinh nghi.

Rốt cuộc Vương Tiểu Thạch làm sao biết thông đạo bí mật này? Kẻ nào bán đứng mình? Kẻ nào nói cho hấn biết? Những chuyện này đều khiến Thái Kinh giận dữ khó kiềm nén.

Thứ hai, sau khi hấn phát hiện Vương Tiểu Thạch đã lợi dụng địa đạo chạy trốn, hấn lập tức tỏ ra ung dung bình tĩnh, giống như đã biết trước Vương Tiểu Thạch nhất định có thể thoát ra ngoài, chỉ khẽ mỉm cười nói:

- Quả nhiên để hấn nhanh hơn một bước.

Hấn thông thả phân phó:

- Văn thể chất, Nhất Gia, các người hãy dẫn người đến Vạn Tuế sơn chặn đường hấn, xem còn chặn được hay không!

Thiên Hạ Đệ Thất và Nhất Gia lĩnh mệnh liền đi.

Thứ ba, hấn lập tức suy nghĩ hai vấn đề.

Vương Tiểu Thạch đã biết gian phòng thứ nhất trong nội đường là Tâm Chấn hiên có bí đạo, như vậy trong biệt thự Biệt Dã nhất định có nội ứng, bên cạnh mình cũng nhất định có nội gián.

Hấn lập tức liên tưởng đến ngày đó Vương Tiểu Thạch giả vờ vâng lệnh mình giết chết Gia Cát tiên sinh, nhưng thực ra là muốn mượn cơ hội ám sát mình; cùng với chuyện hôm qua mới rõ ràng chân tướng, nhưng đã sớm nằm trong kế hoạch của hấn, đó là Tô Mộng Châm vốn không chết, lại được kẻ địch bao che bảo vệ, quay lại một kích bức tử Bạch Sâu Phi đã bán rẻ và phản bội mình.

Hai chuyện cộng lại, trong đầu Thái Kinh lập tức nảy sinh một nghi vấn.

Có khi nào Vương Tiểu Thạch vẫn chưa đi không?

Liệu Vương Tiểu Thạch có còn ở lại trong địa đạo, chờ mình sai hết nhân thủ đi đuổi giết, lúc đó mới xông ra tấn công?

Thế là hấn lập tức thay đổi nhân thủ, hấn muốn Thần Du Gia Gia đi thay thế Thiên Hạ Đệ Thất.

Bên cạnh hẳn nhất định phải lưu lại thân tín trung thành, tuyệt đối không hai lòng, hơn nữa võ công còn phải trác tuyệt cao cường.

Hắn tin được Thiên Hạ Đệ Thất và Hắc Quang Thượng Nhân.

Bởi vì quan hệ đối ngoại của Thiên Hạ Đệ Thất không được tốt. Phụ thân của hắn từng là mệnh quan triều đình, nhưng quá giỏi về tâm kế, từng hại không ít người, cuối cùng bị cao thủ của phe đối địch trong Lục Phiến môn giết chết. Thiên Hạ Đệ Thất luôn bất hòa với phụ thân, cho nên từ lâu đã không liên quan, nhưng người từng bị phụ thân hắn hãm hại chỉ cần biết bọn họ có quan hệ cha con, rất nhiều người không có hảo cảm với hắn, ghét cay ghét đắng.

Thế sự vốn là như vậy, chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu lan truyền ngàn dặm.

Huống hồ, võ công của Thiên Hạ Đệ Thất rất cao, nhưng bản lĩnh đối nhân xử thế lại không đủ. Khi hắn làm thủ hạ của Thái Kinh đã gây ra không ít chuyện ác, nếu như mất đi chỗ dựa này, hắn sẽ chẳng còn lại gì, nhất định sẽ bị người trong giang hồ đuổi giết, tuy rằng muốn giết chết hắn cũng không dễ dàng.

Hắc Quang Thượng Nhân lại càng tin được, bởi vì địa vị “quốc sư” hiện giờ của Chiêm Biệt Dã là do Thái Kinh một tay nâng đỡ.

Hai người bọn họ rằng môi gần bó, máu thịt tương liên. Thái Kinh có vị quốc sư này tạo dựng thanh thế, càng như hổ thêm cánh, có thể muốn làm gì thì làm; mà Hắc Quang Thượng Nhân nếu mất đi sự ủng hộ của Thái Kinh, chỉ sợ đủ loại ảo thuật sẽ nhanh chóng bị vạch trần, tất cả phép màu đều mất linh.

Loại hoàng đế thích chơi đùa, hoang dâm giống như Triệu Cát, hôm nay sẽ tin tưởng vị pháp sư thần thông quảng đại này, ngày mai lại có thể đi thờ phụng một vị phật sống pháp lực cao thâm khác. Nếu không có Thái Kinh làm hậu đài ổn định vững chắc, Chiêm thượng nhân chưa chắc đã có thể siêu nhiên lâu như vậy, quyền uy dài như vậy.

Huống hồ, biệt thự này vốn được tặng cho Chiêm Biệt Dã, thậm chí dùng hắn làm tên. Hiện giờ xảy ra chuyện như vậy, người mất mặt nhất có thể nói là vị Hắc Quang Thượng Nhân này.

Cho nên hắn trước tiên lưu lại Chiêm Biệt Dã và Thiên Hạ Đệ Thất.

Hắn phái Diệp Vân Diệt và Nhất Gia đuổi bắt, trước khi đi còn nắm tay Diệp Thần Du, khích lệ và quan tâm nói:

- Mặc dù ngươi mới theo ta, hôm nay cũng không thành công chặn giết Vương Tiểu Thạch, nhưng ta vẫn tín nhiệm ngươi.

Hắn tha thiết giống như mỗi câu đều xuất phát từ đáy lòng:

- Chân trời góc biển, ngươi hãy bắt hắn về cho ta, nếu không thì giết chết cũng được.

Diệp Vân Diệt gật đầu, dùng sức, rất dùng sức.

Hắn phải làm được chuyện này.

Hắn nhất định phải làm được chuyện này để báo đáp “ơn tri ngộ” của Thái tướng đối với hắn.

49. Chương 49: Cười Không Được

Nhất Gia và Thần Du Gia Gia vừa rời đi, Thái Kinh lập tức sai Thiên Hạ Đệ Thất dẫn người cạy lổ vào địa đạo sau gương đồng làm bằng đại hoàng bên cạnh tủ, lại sai thân binh Ngũ Hồ Tướng của Đồng Quán đi xuống dò xét một phen, chỉ sợ Vương Tiểu Thạch ẩn nấp bên trong.

Lúc này, hắn và đám người Đồng Quán, Vương Phủ, Chiêm Biệt Dã, Thái Du nhanh chóng thương nghị mạnh mẽ:

- Vương Tiểu Thạch biết từ nơi này chạy trốn, nhất định là có nội ứng.

Vì vậy, bọn họ phải lập tức tìm ra “nội gián” kia.

Nên biết, loại người này chưa chắc đã giỏi về ngoại tranh, nhưng nhất định giỏi về nội đấu. Bọn họ sợ nhất là kẻ địch bên cạnh, chứ không phải là ngoại địch xa tận chân trời. Thực ra điều này có quan hệ mật thiết với hành vi và việc làm của bọn họ, giống như bản tính của đạo tặc, khó tránh khỏi đặc biệt e ngại.

Bọn họ tìm kiếm dấu vết, suy nghĩ nguyên do, điểm danh nhân số, loại trừ khả năng. Sau khi mấy kẻ gọi là “Ngũ Hổ Tướng” báo cáo địa đạo không có tung tích kẻ địch, mà dấu vết lưu lại chạy thẳng đến Vạn Tuế sơn của hoàng cung, bọn họ đã đại khái đưa ra một kết luận, có một đối tượng cực kì đáng nghi.

Thái Tuyền.

Trước khi tìm ra “đầu mối” này, Thái Kinh vẫn luôn thận trọng để Thiên Hạ Đệ Thất và Hắc Quang Thượng Nhân bảo vệ bên cạnh hắn. Nếu như sai một người đi, người còn lại nhất định phải trông chừng xung quanh hắn.

Chẳng hạn như lúc Thiên Hạ Đệ Thất dẫn người tiến vào địa đạo tìm kiếm Vương Tiểu Thạch, Hắc Quang Thượng Nhân ở lại bên cạnh Thái Kinh; khi Hắc Quang Thượng Nhân đi khắp nơi lục soát tung tích Thái Tuyền, Thiên Hạ Đệ Thất lại bảo vệ Thái Kinh.

“Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã là người đầu tiên hoài nghi Thái Tuyền chính là nội ứng của Vương Tiểu Thạch, nhưng hắn cũng không lập tức vạch trần.

Hắn hầu hạ những người giống như hoàng đế Triệu Cát, tể tướng Thái Kinh đã nhiều năm, hiểu rõ loại người này thích nghe cái gì, không thích nghe cái gì, cũng sớm nắm bắt rõ ràng tính tình của mọi người. Hắn cũng có không ít bè đảng phe cánh, hắn muốn thu phục những kẻ như núi cao này, dĩ nhiên phải có thủ đoạn phi phạm, hơn nữa còn phải hốt thuốc đúng bệnh, đối với tâm tình vui buồn của mọi người cũng rõ như lòng bàn tay.

Hắn đã nhìn thấu những kẻ gọi là hầu tước cung đình, quan to quý nhân này, bề ngoài sắc mặt uy nghiêm, hiên ngang lẫm liệt, nhưng sau lưng thì chuyện tốt nào cũng làm, thông dâm, loạn luân, hiếp yếu, khi bần, từ cầu kết tư doanh đến cưỡng chiếm phụ nữ, thu dưỡng nam kỹ, không từ một chuyện nào.

Cho nên, khi hoàng đế chợt tâm huyết dâng trào, lương tâm nổi dậy, muốn đi tế thần, lại chất vấn hắn vì sao không lập tức mưa thuận gió hòa, thiên hạ thái bình? Công khanh đại thần, hoạn quan thượng tướng ai cũng ước ao như thế. Hắn đành phải tìm vài lời dễ nghe trả lời qua loa, nhưng trên thực tế, trong lòng hắn muốn nói: “Các người làm đủ chuyện mất hết tính người, không lập tức có quả báo, ông trời đã rất không công bằng rồi.”

Đương nhiên hắn sẽ không nói như vậy.

Người trong cung đều xem hắn là thần tiên sống, đại thần trong triều đối với hắn vừa kính vừa sợ, Thái Kinh hi vọng hắn làm một tên tiên nhân sống thật tốt, bách tính hi vọng hắn là một thần tiên tốt. Hắn không biết mình có thể làm được hết hay không, nhưng hắn lại khẳng định mình là một người từng trải, thông hiểu nhân tình thế thái.

Vì vậy, hắn nhìn ra Thái Kinh và Thái Tuyền có chuyện ám muội. Đương nhiên cũng không chỉ có Thái Tuyền, Thái Kinh cùng với mấy đứa con gái và thân quyến của hắn đều có quan hệ không minh bạch.

Nhưng hắn chỉ lưu ý, không nói toạc ra.

Hắn vẫn luôn lưu ý đến cô gái Thái Tuyền này, bởi vì nàng rất đặc biệt.

Nàng đương nhiên khá xinh đẹp, nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân Chiêm Biệt Dã đặc biệt lưu ý đến nàng, mặc dù Hắc Quang Thượng Nhân cũng khá háo sắc. Sắc tức là không, không tức là sắc, nếu không và sắc không phân chia, hắn háo sắc cũng chẳng qua là háo không mà thôi, không phạm giới, cũng không phá luật.

Hắn lưu ý Thái Tuyền là bởi vì trong đám nữ quyến của Thái Kinh, nàng là một người rất biết che giấu.

Hắc Quang Thượng Nhân lưu ý đến dáng múa của Thái Tuyền, nhất định phải là cao thủ có kinh công rất tốt mới có thể múa được như vậy. Sức lực của nàng cũng rất lớn, có lần trong phủ có một tỳ nữ không cẩn thận rơi xuống giếng, một mình nàng dùng một cái thùng kéo đối phương lên. Nàng ứng biến cũng rất nhanh, Hắc Quang Thượng Nhân từng phải người thử qua.

Có thể nói, Thái Tuyền ngoại trừ hoàn toàn không che giấu việc mình yêu ca hát, hơn nữa còn ca hát khá hay, còn lại tiềm chất của nàng đều ẩn giấu không phát, không để lộ ra một chút nào, không phản ánh ra bên ngoài, ngược lại chỉ để lộ sự cáu kỉnh, bất bẻ, nóng tính của tiểu thư quan gia.

Vì vậy Hắc Quang Thượng Nhân cảm thấy rất hứng thú.

Tại sao Thái Tuyền phải che giấu những điều này?

Đây không giống như một cô gái hai mươi tuổi ngây thơ hồn nhiên.

Chiêm Biệt Dã lại chỉ hoài nghi trong lòng, không nói ra ngoài miệng.

Ai biết Thái Tuyền làm như vậy có phải là do Thái Kinh ngầm gợi ý hay không?

Nếu như hắc vạch trần, lỡ may Thái Kinh then quá hóa giận, cho rằng mình nhiều chuyện vướng chân, chẳng phải không đòi được công, ngược lại còn khiến người bực tức, khiến người chán ghét?

Cho nên hắc không nói, chỉ quan sát, để ý, cũng lưu ý.

Hiện giờ Vương Tiểu Thạch dưới vòng vây trùng trùng của biệt thự lại chạy trốn ra ngoài, Chiêm Biệt Dã biết nhất định là có nội ứng, hắc nhanh chóng nghĩ đến Thái Tuyền. Sau khi nàng bị Hà Tiểu Hà khống chế liền đi vào nội đường, Chiêm thượng nhân có lưu ý, thấy nàng đi vào chính gian phòng mà Vương Tiểu Thạch bỏ chạy.

Hắc lập tức đi tìm Thái Tuyền.

Thái Tuyền đã không thấy, không một ai gặp lại nàng.

Nàng đã đi rồi, đi cùng lúc với Vương Tiểu Thạch.

Hắc Quang Thượng Nhân biết không thể im lặng được nữa, nếu còn không lên tiếng thì sẽ phải chịu tiếng oan, cho nên hắc lập tức báo cho Thái Kinh.

Sau khi Thái Kinh nhận được tin tức này, nhất thời quả là cười không được.

Hắc và Thái Tuyền thật sự có quan hệ mập mờ. Hắc rất yêu thương nữ nhi này, nhưng bởi vì hắc làm việc hết sức cẩn thận, cho nên hắc và nàng cũng không có quá nhiều cơ hội ở riêng.

Hắc cũng cố ý để Hắc Quang đại sư biết một chút chuyện của bọn họ. Hắc rất tin tưởng vào sự thông minh và hiểu ý người khác của Chiêm Biệt Dã. Hắc biết Hắc Quang Thượng Nhân sẽ không hỏi, cũng sẽ không nói cho người khác nghe. Cho dù có nói thì hắc cũng không sợ, hắc đã một tay che trời, hắc hơi một cái là có thể lật mây làm mưa, hắc còn sợ cái gì.

Chỉ có điều, vừa nghe nói là Thái Tuyền, hắc thầm nghĩ đúng là nguy hiểm, cũng có phần không thích thú.

Hắc lập tức đi tra cứu tất cả tư liệu của Thái Tuyền.

Đồng thời vào lúc này, Tôn tổng quản phát hiện có hai tên thân binh bị điểm huyết đạo, nằm yên sau màn. Y phục bên ngoài của bọn họ bị lột sạch, lúc đầu Tôn tổng quản còn tưởng là kẻ địch.

Thái Kinh lập tức sai người giải huyết đạo cho bọn họ, mới biết bọn họ vốn canh giữ ở Tâm Chấn hiên, nhưng trước khi Vương Tiểu Thạch xông vào cửa phòng thì đã bị điểm huyết.

Thái Kinh nhìn thấy bọn họ, giậm chân nói:

- Đám người Nhất Gia đi một chuyến đến Vạn Tuế sơn phí công rồi.

Đồng Quán không hiểu:

- Sao lại như vậy? Chưa chắc bọn họ đã không đuổi kịp.

Thái Kinh nói:

- Vương Tiểu Thạch và A Tuyền vừa rồi thật sự không đi, còn ở lại trong phòng, giường đông kích tây, cố ý bày bố nghi trận, khiến chúng ta cho rằng hắn đã từ địa đạo bỏ chạy, hại chúng ta phân tán nhân thủ, đuổi theo vô ích.

Đồng Quán thất kinh. Vương Phủ vội đặt tay lên chuôi đao, nhìn chung quanh nói:

- Hắn... hắn ở đây? Hắn ở chỗ nào?

Thái Kinh nói:

- Không. Vừa rồi hắn ở đây, nhưng bây giờ đã đi thật rồi.

Vương Phủ hoài nghi hỏi:

- Làm sao ngài biết hắn đã đi?

Thái Kinh nói:

- Hắn sẽ không ở lại chỗ này chờ ta phát hiện. Hắn thấy bên cạnh ta vẫn luôn có cao thủ bảo vệ, không nắm chắc giết được ta, nhất định sẽ bỏ đi, tuyệt đối sẽ không chờ ở đây để chúng ta phát hiện.

Đồng Quán trừng cặp mắt lớn như chuông đồng, nhìn quanh hét lên:

- Hắn ở đâu? Bảo hắn rút ra đây! Bản tướng quân muốn hắn chết một cách thê thảm.

Đuôi mắt Thái Kinh hí lại, mỉm cười hạ lệnh lục soát toàn bộ các nơi.

Vương Phủ vẫn không chịu tin:

- Hắn đi rồi sao? Hắn đi như thế nào? Làm sao hắn có thể ung dung đi qua trước mắt chúng ta? Không thể nào? Hắn biết phép ẩn thân sao?

Thái Kinh nói:

- Hắn đúng là đường hoàng đi ra. Vừa rồi trong số binh lính Nhất Gia dẫn theo, có hai người là do bọn họ cải trang. Mọi người đều vội vã đuổi theo hắn, lại không biết người này chính là hắn.

Lúc này Vương Phủ mới yên lòng, cả giận nói:

- Gan chó của hắn thật to!

Thái Kinh còn chưa nói, lại nghe Chiêm Biệt Dã trình báo phát hiện của hắn. Dưới ghế thái sư vừa rồi Thái Kinh ngồi để tiếp kiến Diệp Vân Diệt có một tờ giấy, trên giấy kia viết mấy chữ.

Đầu chó tạm thời gọi lại

Tín ước không giữ tất vong

Thái Kinh nhìn thấy tức giận hừ một tiếng, vỗ lá thư ném một cái, một tiếng “phụp” vang lên, mép giấy lại cắm thẳng vào trong mặt bàn.

Mọi người đều giật mình, biết Thái Kinh công lực cao thâm.

Thái Kinh quay sang Hắc Quang pháp sư khẽ gật đầu, biểu thị khen ngợi. Vừa rồi hắn bị Vương Tiểu Thạch cầm tên uy hiếp một lúc lâu, mặt mũi hoàn toàn mất hết, hiện giờ ít nhất cũng lấy lại được một chút danh dự.

Có điều hắn cũng thật sự sợ hãi rùng mình.

Vừa rồi Vương Tiểu Thạch đúng là ở đây, hơn nữa còn ở phía sau cách mình không xa, muốn lấy tính mạng của mình quả thật không khó. May là mình vẫn luôn giữ cao thủ ở bên cạnh, nếu không phải toàn bộ trọng tướng đi truy bắt, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Đáng sợ hơn chính là Thái Tuyền, một người thường ở bên cạnh mình.

Hắn nghĩ đến “nguy cơ” từ hai người Vương Tiểu Thạch và Thái Tuyền, lập tức cảnh tỉnh. Sau này nhất định phải càng cẩn thận, càng thận trọng, càng phải đề phòng chu đáo, không thể có một chút sơ xuất nào.

Một lần sa chân để hận ngàn đời.

Huống hồ “sa chân” như vậy, cũng là một lần sa chân trở thành trò cười ngàn năm.

50. Chương 50: Khóc Cười Khó Phân

Tư liệu của Thái Tuyền nhanh chóng được đưa tới.

Những ghi chép “ngọn nguồn” này, ở đây có tổng quản họ Tôn sắp xếp chỉnh lý cho hắn. Trong biệt thự Biệt Dã, thân phận của Tôn Thu Bì cũng giống như Dương Vô Tà ở bên cạnh Tô Mộng Chầm vậy.

Thái Kinh vừa nhìn, lại nhất thời khóc cười khó phân.

Hóa ra Thái Tuyền lại không phải là con gái ruột của hắn.

Chuyện này đương nhiên rất hoang đường, một người làm sao ngay cả con gái của mình có phải là ruột thịt hay không cũng không nhớ được? Huống hồ với sự khôn khéo xảo trá của Thái Kinh, càng không đến mức hồ đồ như vậy.

Một kẻ đại gian đại ác, bình thường còn thông minh hơn so với người trung thành chính trực.

Nói cách khác, gian thần thông thường con xảo trá hơn so với trung thần.

Nhưng thế sự vẫn luôn có chuyện không thể tưởng tượng như vậy. Lúc ấy mặc dù nam nữ hạn chế nghiêm ngặt, cũng hết sức chú trọng luân thường cương kỷ, nhưng bởi vì bản thân hoàng đế hoang dâm lãng phí, thậm chí trên làm dưới theo, mọi người nói một đằng làm một nẻo. Kết quả là dân gian bách tính giữ nghiêm cương thường, còn những người có quyền đặc thế trong triều, chỉ cần đột nhiên hứng thú là dâm loạn với nhau, luân thường hạn chế gì đó đã sớm ném ra ngoài chín tầng mây rồi. Rất nhiều hào môn thế gia căn bản là cùng một giuộc, làm bừa làm ẩu.

Thái Kinh khi ấy có thể nói là nhân vật đặc thế. Ngoại trừ hoàng đế ra, ai có thể hạn chế quyền lực của hắn? Cho dù là thiên tử cũng chưa chắc đã không nghe lời hắn, bởi vì mất đi người này, làm hoàng đế sẽ không được thoải mái như vậy. Do đó Thái Kinh muốn làm gì thì làm, không hề e ngại, thê thiếp thành đoàn, tôi tớ như mây.

Thê thiếp đã nhiều, con cái càng nhiều không thể đếm.

Nhiều đến mức thậm chí ngay cả bản thân Thái Kinh cũng không biết rõ lắm.

Hắn không rõ, nhưng hắn không hề lơ mơ. Giống như trong cung đình có thái giám chuyên ghi chép những chuyện lớn nhỏ xảy ra, ở đây cũng có người ghi chép cẩn thận cuộc sống thường ngày, chi tiết gia đình của hắn.

Người giám sát và ghi chép những chuyện này là tổng quản Tôn Thu Bì.

Thái Tuyền chính là một “trường hợp” đặc biệt như vậy.

Nàng vốn là hậu duệ của quan coi ngục Chương Tái. Chương Tái bởi vì dâng thư trần tình với hoàng đế, nói rằng Thái Kinh tự ý đổi “luật phiếu muối”, in phiếu hủy phiếu, ra sức mưu lợi, nguy hại thiên hạ, cần phải ngăn chặn kiềm chế hắn. Triệu Cát không chịu nghe theo, lại giao cho Thái Kinh xử lý. Thái Kinh giận dữ, tước chức quan của y, còn khắc chữ lên mặt y, dày đi sung quân, giữa đường lại độc chết. Vừa rồi khi Vương Tiểu Thạch tức giận mắng Thái Kinh diệt trừ phe đối lập, đã đề cập đến người này.

Còn về cả nhà thanh quan Chương Tái này thì đều bị cách chức làm nô lệ. Trong đó có Chương Tuyền Nhi và em ruột Chương Hương Cô, bởi vì đáng dấp tuyệt ngọc khả ái, vừa may được người thiếp thứ năm của Thái Kinh là Trần Thị nhìn trúng. Trần thị cũng không có con, cho nên thu nhận làm con gái nuôi.

Lúc ấy, Chương Tuyền Nhi và Chương Hương Cô tuổi tác còn nhỏ, một người tám tuổi, còn một người bảy tuổi. Mọi người cho rằng bọn họ còn chưa hiểu chuyện, cũng không để ý đến. Trên thực tế, gia tộc Thái Kinh đã bành trướng vô hạn, tiền nhiều thế lớn, nhân số thịnh vượng. Hắn cũng không biết con trai, con gái nào là khô hay là ướt, ruột thịt hay là nhận nuôi.

Thực ra, Chương Tuyền Nhi và Chương Hương Cô đã hiểu chuyện. Bọn họ tận mắt nhìn thấy phụ thân cả nhà bị hãm hại, hiện giờ lại bán thân vào Thái gia, chịu đủ khổ cực. Vì muốn sinh tồn, bọn họ đành phải nhịn nhục khóc thầm.

Trần Thị bảo hai chị em này đổi sang họ Thái, bỏ đi một chữ cuối cùng trong tên, vì vậy thành Thái Tuyền, Thái Hương. Thế là Thái Kinh lại có thêm một đôi “con gái”.

Lâu ngày, Thái Kinh cũng quên mất đôi bảo bối này có phải thật sự do mình sinh ra hay không. Huống hồ, hắn vì tranh quyền không tiếc gặt em giết con, vì dâm dục cũng không sợ loạn luân thông gian. Thái Tuyền và Thái Hương rốt cuộc có phải “con gái” hay không đã không quan trọng nữa.

Vấn đề là, có phải là con gái của cừu gia hay không lại vô cùng quan trọng.

Còn hết sức quan trọng.

Bởi vì đây là chuyện chết người.

Hiện giờ đã tra được “kết quả”, Thái Tuyền lại là con gái của Chương Tái.

Chẳng trách vào giờ phút quan trọng này lại đâm mình một giáo. Thái Kinh thâm nghĩ đúng là nguy hiểm. Hắn là một người luôn cẩn thận. Một người trong tay nắm giữ quyền hành, lại có đầy đủ thông minh, hắn sẽ dùng nó để suy nghĩ tính toán làm thế nào để củng cố quyền lực và tài phú của mình, một việc khác mà hắn chú trọng là làm thế nào bảo toàn tính mạng, kéo dài tuổi thọ.

Hắn nghĩ đến sau này mình phải đề phòng nhiều hơn. Vương Tiểu Thạch có thể xâm nhập vào trong biệt thự, Thái Tuyền lại là nội ứng quanh năm ở bên cạnh... nếu như mình còn sơ ý, e rằng mạng già khó mà giữ được.

Đã không có mạng, còn có phú quý gì nữa? Còn nói gì đến chuyện hưởng thụ?

Cho nên, sau này hắn càng coi trọng an toàn của bản thân, càng tốn nhiều công phu, khiến cho những hiệp khách chí sĩ mưu sát hắn đều không thể thuận lợi thành công.

Đây giống như là mặt trái của việc Vương Tiểu Thạch dùng tên ép bức Thái Kinh, muốn hắn hạ lệnh thả tù nhân.

Thái Kinh cũng lập tức hạ lệnh cho Tôn Thu Bì truy xét tung tích của một tên “gian tế” khác, đó là Thái Hương.

Tôn Thu Bì lập tức lĩnh mệnh.

Cho tới nay, bởi vì hắn phát giác Thái Kinh và Thái Tuyền có chuyện ám muội, cũng không tiện cẩn thận tra xét lại lịch của Thái Tuyền. Hiện giờ xảy ra chuyện như vậy, hắn biết Thái Kinh khó tránh khỏi sẽ giận lây sang hắn. Vì bảo vệ bản thân và gia đình, hắn cố sức điều tra, ngay cả gia thế lai lịch của ngũ thiếp Trần Thị cũng bị tra xét.

Có điều vào bảy năm trước, Thái Hương đã “mất tích một cách thần bí” rồi.

Thái Tuyền và Vương Tiểu Thạch chạy trốn, còn Thái Hương thì mất tích.

Tung tích hậu nhân của Chương Tái đến đây thì bị cắt đứt.

Thái Kinh biết ở trước mặt những người này, không thể tỏ ra thất bại, cho nên hắn phải cười.

Cười luôn đại biểu cho thành công và thắng lợi.

Nhưng nụ cười của hắn lại có phần khóc cười khó phân.

Cho dù là ai, đột nhiên phát hiện con gái của mình lại phản bội mình đều không dễ chịu. Huống hồ người mà hắn nuôi dưỡng nhiều năm nay lại không phải là “con gái” của mình.

Còn may, tổng quản lão Tôn là một người rất thông minh, nhạy bén, hơn nữa còn hiểu ý người khác.

Hắn trình báo những tư liệu bất lợi kia đều là lén lút.

Khi Thái Kinh tra xét những tư liệu kia, Tôn Thu Bì lại liều mạng nói chuyện với mọi người. Nói chuyện không phải là đánh nhau, có lẽ không cần liều mạng, nhưng Tôn Thu Bì đúng là nói đến mức “bán mạng”.

Hắn muốn thu hút sự chú ý của mọi người, để cho Thái Kinh có thể hồi phục, che giấu.

Cũng chính vì đặc điểm này của Tôn Thu Bì, Thái Kinh mới không tiếc dùng lễ lớn mời mọc, đưa hắn khi đó đang là tổng quản của Sơn Đông Đại Khẩu Thần Thương Tôn gia đến làm đại tổng quản của phủ đệ mình.

Một trợ lý tốt đương nhiên biết lúc nào phải đứng ra thay chủ nhân làm “ác nhân”.

Mọi người đều muốn âm thầm quan sát sắc mặt của Thái Kinh lúc xem “báo cáo”, nhưng lại bị Tôn Thu Bì đông hỏi một câu, tây cười hai tiếng, nhiễu loạn tâm thần.

Một vị chủ quản tốt, vào giây phút quan trọng dĩ nhiên phải biết giúp lão bản của mình tranh thủ cơ hội “nghỉ một hơi”.

Tại thời điểm mấu chốt này, Tôn Thu Bì thà rằng mình không được thở một hơi, cũng phải nhường chủ tử thở bảy tám hơi trước rồi lại nói.

Hắn đã thành công.

Thái Kinh đã đổi sắc mặt.

Thực ra Tôn Thu Bì cũng không cần quá cực khổ, quá cố sức. Bởi vì hắn có một chủ công luôn cao thâm khó lường, vui giận không hề đổi sắc, lỡ may thất thủ cũng có thể nhanh chóng khôi phục.

Thái Kinh một tay ném “tư liệu” và “báo cáo” xuống đất (đương nhiên Tôn Thu Bì sẽ lập tức thu dọn), giống như không quan tâm cười ha hả nói:

- Ta có lòng tốt giúp tham quan Chương Tái nuôi lớn con gái, hôm nay nó lại lấy oán báo ơn, cấu kết với nghịch đảng Vương Tiểu Thạch, đúng là biết người biết mặt khó biết lòng. Ta đã sớm biết nó có âm mưu, nhưng luôn cho nó cơ hội hối cải. Nó ba lần giết ta không thành, không ngờ lại cấu kết với Vương Tiểu Thạch, hôm nay trở giáo đâm ngược.

Đồng Quán hậm hực nói:

- Quá đáng hận. Tướng gia đúng là khoan dung nhân hậu, lấy đức báo oán. Bọn chúng là thứ gì chứ, dám động thổ trên đầu thái tử. Chúng ta nên đối phó với đám nghịch tặc này như thế nào?

- Ta sẽ xin hoàng thượng bố cáo thiên hạ, xin các lộ anh hùng hảo hán, nha sai nha dịch cần phải truy bắt Vương Tiểu Thạch. Ta, Vương huynh, Đồng tướng quân và cao thủ các phái sẽ ngàn dặm truy sát Vương Tiểu Thạch và đồng đảng của hắn đang lẩn trốn.

Lúc nói đến chuyện giết người, những nếp nhăn trên mặt Thái Kinh xem ra lại có vẻ hiền lành:

- Ta sẽ truyền lệnh cho kinh kỳ, không cho phép Vương Tiểu Thạch lại bước vào kinh thành nửa bước.

Vương Phủ chợt hỏi:

- Vương Tiểu Thạch đương nhiên tội không thể tha, nhưng lần này quan binh ở hai nơi pháp trường và Phá Bản môn đều bị loạn đảng cướp tù tấn công, đám bạo dân ác tặc này một ngày không giết, kinh thành há có ngày bình an?

Thái Kinh cười hà hà, muốn nói lại thôi.

Hắn đương nhiên cũng muốn một lần diệt trừ tất cả những kẻ phản đối hắn, không chừa một mống, nhưng hắn cũng nhớ lại lời của Vương Tiểu Thạch.

Người muốn truy cứu, chỉ có thể truy cứu chủ mưu.

Ta chính là kẻ chủ mưu.

Người ít nhất có bảy đạo chiếu chỉ giả mạo rơi vào trong tay ta.

Chỉ cần người không giữ lời, ta sẽ nhờ người trình đến chỗ thánh thượng. Cho dù người có bản lĩnh thông thiên, xem lần này hoàng thượng còn tin người nữa không.

Do đó Thái Kinh rũ mắt xuống, giống như nhìn thấy góc râu của mình có một con nhện nhỏ đang giăng lưới, chỉ cười hà hà. Tôn Thu Bì lập tức nói tiếp:

- Chuyện này đương nhiên, nhưng bắt giặc phải bắt vua trước. Trước tiên bắt lấy thủ lĩnh của loạn tặc, những kẻ khác còn sợ không chém đầu từng tên sao.

Đồng Quán, Vương Phủ là nhân vật nào, đã lẫn lộn trên quan trường đến mức thành tinh, làm người đến mức nhập yêu, vừa nghe đã hiểu được ba bốn phần, nhìn lại càng hiểu rõ thêm năm sáu phần, đều nói:

- Đúng, trước tiên giết chết tên đầu sỏ Vương Tiểu Thạch này rồi hãy bàn.

- Đúng vậy, Vương Tiểu Thạch chưa diệt trừ, còn lại tiểu binh tiểu tốt có giết một ngàn một vạn tên cũng không có ý nghĩa.

Lúc này Thái Kinh mới cười, cùng mọi người rời khỏi biệt thự Biệt Dã, thương nghị làm thế nào đồng loạt dâng tấu thiên tử, xin hoàng đế tự mình hạ lệnh giết chết Vương Tiểu Thạch, lại tiện thể tố cáo Gia Cát Tiểu Hoa, nói hấn cầu kết loạn đảng mưu phản, tàn hại đại thần trong triều, Thái Dương thần tiên để lại trong biệt thự Biệt Dã chính là tội chứng tốt nhất.

Nếu nói Thái Kinh hận Vương Tiểu Thạch, không bằng nói hấn “sợ” Vương Tiểu Thạch.

Một người thần uy khó lường giống như hấn, từ trước đến nay cao cao tại thượng, nhưng Vương Tiểu Thạch mỗi lần đều có thể tiến đến gần hấn, uy hiếp hấn, khiến hấn mất hết mặt mũi.

Mặc dù với địa vị “tướng gia” đường đường của hấn, lại sợ một bình dân chợ búa như Vương Tiểu Thạch, đúng là một chuyện không thể nói nổi.

Nhưng người mà hấn hận hơn lại là Gia Cát Chính Ngã.

Hấn “sợ” Vương Tiểu Thạch, chỉ cần tìm cách đẩy Vương Tiểu Thạch ra xa ngàn dặm, sẽ không lo Vương Tiểu Thạch đối phó với hấn.

Nhưng người thật sự có thể uy hiếp hấn lại là Gia Cát Tiểu Hoa, diệt trừ Gia Cát lão nhi mới là việc khẩn cấp trước mắt.

Điểm này hấn hiểu rất rõ, vô cùng minh bạch.

Sau khi bọn họ rời khỏi biệt thự Biệt Dã, Tôn Thu Bì bắt đầu sai người thu dọn “tàn cục”, sửa chữa “tình cảnh”.

Thực ra tất cả “tình cảnh lớn”, bất kể là trước hay là sau, nhất định phải có loại người như hấn tới xử lý thu xếp, mới có thể “thượng trường (vào sân)”, “hoàn trường (toàn vẹn)”.

Hấn đặc biệt cẩn thận lần lượt thu hồi những tư liệu có liên quan đến chị em họ Thái (Chương). Hấn biết Thái Kinh nhất định sẽ còn tra xét những “tư liệu” này, nhưng lại không cho bất kỳ người nào ngoại trừ hấn có thể nhìn thấy.

Điểm này rất quan trọng. Người không hiểu điểm này, căn bản không giúp được bất kỳ “đại nhân vật” nào, cũng sẽ không cho phép hấn đến gần bên cạnh, trở thành thân tín.

Tôn Thu Bì còn tự mình đi thu hồi tờ giấy Vương Tiểu Thạch để lại, do Hắc Quang Thượng Nhân phát hiện ra.

Lúc hấn bắt được tờ giấy, còn đặc biệt dùng tay ước lượng, để ý xem thử.

Tờ giấy hơi nặng một chút.

Quả nhiên trên viền giấy có khảm một vòng lưỡi dao.

Một khi lưỡi đao khảm vào mép giấy, dĩ nhiên là có sức nặng. Cho dù tờ giấy này tùy tiện rơi xuống đất, chỉ cần không phải là đá, nhất định sẽ giống như một mũi phi tiêu cắm vào trong đất.

Thái Kinh đương nhiên sẽ không viết một tờ giấy sỉ nhục mình như thế. Kẻ địch ở trong phủ đệ của hắn tự nhiên ra vào, hoành hành phóng túng, dù sao cũng là một chuyện rất không vinh quang.

Nhưng tờ giấy lại là do Hắc Quang Thượng Nhân phát hiện ra trước, là hắn đưa cho Thái Kinh.

Sau khi Thái Kinh đọc xong, liền ném xuống trên bàn gỗ đàn rộng lớn, sau một tiếng “phụp”, tờ giấy lập tức cắm vào trong mặt bàn.

Thái Kinh đã lộ thủ đoạn, mọi người đều nhìn thấy.

Xem vậy là đủ rồi, mọi người đều rất bội phục Thái Kinh thâm tàng bất lộ, nội lực thâm hậu. Tất cả đều cho rằng, dù Vương Tiểu Thạch có thật sự bắn tên vào hắn, cũng chưa chắc đã thương được thừa tướng đại nhân.

Tôn Thu Bì thấy được tờ giấy này, lại bội phục một người khác.

Hắc Quang Thượng Nhân.

Chẳng trách hắn có thể lên làm quốc sư, còn mình chẳng qua là tổng quản của tướng phủ mà thôi.

51. Chương 51: Muốn Cười Lại Thành Khóc

Sau khi Vương Tiểu Thạch dùng ba mũi bắn vào ba đại cao thủ đang bảo vệ Thái Kinh, đến khi Thiết Thủ kịp thời hóa giải một kích của Diệp Vân Diệt, hắn không lao ra ngoài mà lại xông vào nội đường.

Vừa vào nội đường, hắn lập tức nhìn thấy Thái Tuyền đang vẫy tay với hắn.

Hắn chạy vào Tâm Chấn hiên, lại thấy Thái Tuyền đã điểm huyết hai tên thủ vệ, phi thân lên giường, ra hiệu cho hắn tới.

Vương Tiểu Thạch không hề do dự.

Thái Tuyền mở bí đạo trên giường ra, sau đó nhảy xuống, cũng gọi hắn nhảy xuống theo.

Vương Tiểu Thạch cũng không chậm trễ.

Bí đạo rất hẹp, hai người nghe được âm thanh của nhau, da thịt dán sát vào nhau.

Vương Tiểu Thạch cũng không ngại ngần.

Thái Tuyền không đi vào trong bí đạo, nàng chỉ dừng ở đó, neho mắt nhìn một cách quyn rũ.

- Ta bảo ngươi xuống thì ngươi xuống?

- Đúng.

- Ta không đi thì ngươi cũng không đi?

- Đúng vậy.

- Ngươi tin tưởng ta sao?

- Đúng.

- Ngươi dựa vào gì mà tin ta?

- Ta tin tưởng Gia Cát sư thúc. Ngài bảo ta tin tưởng cô, ta sẽ tin tưởng cô. Huống hồ, vừa rồi cô hát rất hay, người xấu không thể nào hát hay như vậy được.

Thái Tuyền nghe được nửa đoạn sau của Vương Tiểu Thạch, rõ ràng cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng vẫn không nhin được hỏi:

- Ta múa không được tốt sao?

- Cũng tốt, nhưng còn có người tốt hơn.

Vào lúc này hần vẫn còn lòng dạ nói chuyện này:

- Ta có quen một cái cô gái, cô ấy nhảy tốt hơn cô.

Người mà hần nói đương nhiên là Chu Tiểu Yêu.

Hần đương nhiên không biết, trước đó không lâu Chu Tiểu Yêu sau một trận múa đã mất đi tính mạng.

Thái Tuyền nghe vậy, cảm thấy mất hứng, nhưng lập tức nhìn hần tử không biết nói lời giả tạo này với một con mắt khác. Nàng cũng là một cô gái tuyệt diệu, vào lúc này vẫn nhàn rỗi bàn luận ca múa, còn xa xăm nói một câu:

- Hi vọng có cơ hội gặp cô ấy một lần.

Nàng cho rằng đó là tình nhân của Vương Tiểu Thạch.

Sau đó nàng ra lệnh:

- Chúng ta đã lưu lại khí tức trong bí đạo, bây giờ có thể ra ngoài rồi.

Bởi vì bí đạo quá tối, kẻ địch quá mạnh, đến nỗi Vương Tiểu Thạch không chú ý, gò má ngọc luôn nở nụ cười của nàng lại thoáng hiện lên vẻ bất lực, bất lực, lại bất lực muốn khóc.

Vương Tiểu Thạch không hỏi tại sao, hần cũng chạy ra khỏi bí đạo.

Hai người mai phục trên xà nhà, nằm rạp bò tới, trở lại phía trên phòng, không phát ra một tiếng động nào.

Vương Tiểu Thạch còn lấy ra một tờ giấy đã viết sẵn, búng tay khiến nó bay xuống dưới ghế thái sư vừa rồi Thái Kinh đã ngồi. Lúc này Thái Kinh đang cùng với một đám cao thủ tấn công vào Tâm Chấn hiên.

Vương Tiểu Thạch và Thái Tuyền vẫn mai phục trên xà nhà, không thừa dịp hỗn loạn này chạy đi.

Bọn họ thấp giọng gần như tiếng bụng nói khê mấy câu.

Thái Tuyền nói:

- Người đi trước đi!

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Còn cô thì sao?

Thái Tuyền đáp:

- Ta xem thử còn cơ hội hay không.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta cũng vậy.

- Chỉ cần hần phái hết cao thủ bên cạnh đuổi theo chúng ta, ta sẽ có cơ hội ra tay.

- Ta thấy hần sẽ không sơ xuất như vậy.

Thái Tuyền nghe được, liếc nhìn Vương Tiểu Thạch một cái.

Ánh mắt kia rất đẹp.

Trong lúc khẩn trương như vậy, ánh mắt vẫn lười nhác, giống như có vẻ khinh thường, chán nản đối với tình đời.

Càng đặc biệt hơn là cảm giác bất đắc dĩ.

Thái Kinh vốn đã sai cao thủ bên cạnh đuổi giết Vương Tiểu Thạch, nhưng chợt thay đổi chủ ý, lưu lại Thiên Hạ Đệ Thất và Hắc Quang Thượng Nhân.

Lần này Thái Tuyền không nói gì, chỉ dùng ánh mắt, dùng sóng mắt biểu đạt.

Mắt của nàng rất nhỏ, hẹp và dài, nhưng rất biết nói chuyện.

Nàng hình như đang nói: “Người đúng rồi, hắc quả thật không sơ suất.”

Sau đó sóng mắt của nàng lại ra hiệu: “Nên đi thôi, nếu còn chần chừ thì sẽ không đi được nữa.”

Vương Tiểu Thạch hiểu được lời nói trong mắt, dường như cũng nghe được giọng nói trong lòng nàng.

Hành động của bọn họ phối hợp đến mức áo trời không vết vá.

Bọn họ trà trộn vào trong đội ngũ do Nhất Gia chỉ huy truy kích hai người bọn họ, cùng nhau đường hoàng bước ra bên ngoài.

Đương nhiên, chuyện đó cần phải trải qua dịch dung, còn phải điểm huyết hai tên thân binh của tướng phủ.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới phát hiện, Thái Tuyền có thể nói “cao thủ dịch dung”.

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, dưới tình huống cực kỳ bất tiện nhưng hiển nhiên có chuẩn bị trước, nàng vội vàng dịch dung cho cả hai người, lại không bị người khác phát hiện ra.

Diệp Vân Diệt không nhìn ra, đó là chuyện đương nhiên. Bởi vì Thần Du Gia Gia vốn không quen thuộc quân đội nhân mã, người nào phải, người nào không phải binh tốt trong tay tướng gia.

Nhưng Nhất Gia hình như cũng hoàn toàn không phát hiện.

Vị ngự tiền đối đao thị vệ này đại khái chỉ quen “đeo đao”, chứ không phải “đeo mắt”. Nên biết cao thủ tinh thông thuật dịch dung tuyệt đối có biện pháp thay hình đổi dạng, khiến người quen gặp gỡ cũng khó phân biệt. Nhưng dưới tình huống vội vàng cấp bách như vậy, muốn hóa trang thành một tên quân sĩ, tránh khỏi ánh mắt đông đảo cao thủ và thị vệ tại biệt thự Biệt Dã, đây cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nhất là Thái Tuyền là một cô gái nhỏ nhắn, muốn giả trang thành quân nhân hùng dũng oai vệ, càng không lừa gạt tai mắt người khác. Có điều, xem ra “thuật dịch dung” của Thái Tuyền thật sự ịn, cộng thêm có một phần cảm quân do Nhất Gia thống lĩnh, được hắc dẫn vào trong biệt thự để bảo vệ Thái Kinh, hắc đã không phát hiện, mọi người cũng không thể chỉ ra điểm đáng ngờ. Huống hồ trong cung cấm, những người nắm giữ quyền hành như thái giám Lương Sư Thành, đại tướng quân Đồng Quán, hoạn quan Vương Phủ, trong đám thủ hạ cũng có không ít thị vệ và người hầu tướng mạo tuấn tú được tuyển chọn, mọi người cũng không cho là lạ.

Nếu Nhất Gia đã không phát hiện, mọi người càng không phát hiện được.

Cho dù Thái Kinh tức trí đa mưu, trù tính chuẩn xác, nhưng dù sao hắc cũng quan cao lộc hậu, sống trong sung sướng quen rồi, không phải xuất thân từ người trong giang hồ, không biết người giang hồ có lá gan bằng trời, huyết khí sôi sục. Đây không phải là chuyện mà loại gian thần nhất như thổ đế, chỉ biết tham tiền một nước như hắc có thể suy đoán được.

Hoặc có lẽ, Nhất Gia là một người thông minh. Hắc có thể trở thành một trong ba đại tâm phúc, cao thủ trên tay kiếm giáo thái úy Lương Sư Thành vốn rất thông minh xảo trá, giỏi về thâm tóm quyền hành, đảo loạn triều chính, hô mưa gọi gió, dùng quyền mưu lợi, lại chỉ phái hắc đi theo bảo vệ hoàng đế, địa vị dĩ nhiên không tầm thường. Nếu hắc không phải cũng cực kỳ thông minh cơ trí, ngồi ở vị trí như vậy nhất định sống không thọ, chịu không lâu.

Một người thông minh đương nhiên sẽ chỉ nhìn thấy chuyện mà hắc nên thấy, lại “không nhìn thấy” tất cả những thứ mà hắc không nên thấy.

Không phải sao?

Trong năm tháng này, ngay cả Bao Chứng thanh liêm sáng suốt cũng bị độc chết mấy chục năm rồi.

Ước mong của trung thần tướng hiền là để lại tiếng thơm, ngàn đời lưu danh, nhưng những kẻ ham muốn lợi ích, ham công háo danh, chỉ hiềm trăm năm quá dài, chỉ tranh sớm chiều.

Thực ra đối với người trong võ lâm, một chiều nửa thức quyết định sống chết thành bại, sớm chiều cũng quá chậm, chỉ tranh đoạt trong nháy mắt.

Có điều hoàng đế Huy Tông tặng cho Thái Kinh một tòa Tây Uyển này (biệt thự Biệt Dã chỉ là “nhà xưng” mà Thái Kinh dùng để lấy lòng, chiều nạp Chiêm Biệt Dã tận tâm tận lực, cúc cung tận tụy cho hần), lại lớn đến mức không thể tin.

Tòa tây hoa viên này của hần vốn gần như ngang với Đông Uyển của hoàng đế, nhưng hần còn muốn xây dựng mở rộng, dỡ bỏ mấy trăm nhà dân chung quanh, còn thay hoàng đế hạ chiếu, muốn bảy con đường trong thành ở gần biệt thự hoàn toàn quy về tài sản của hần, tùy hần xử trí. Nhất thời, tất cả cư dân trong phạm vi mấy trăm thước này đều phải sống lang thang, không nhà để về, trở thành ăn mày dân đói, cầu xin bố thí, khắp nơi oán hận.

Do đó, Tây Uyển lại càng lớn hơn, chim quý thú lạ, kỳ hoa dị thảo đều thu hết vào vườn. Vương Tiểu Thạch và Chương Tuyền trà trộn vào trong quân đội đi ra ngoài, muốn làm một cách âm thầm, đương nhiên cũng phải tốn kha khá thời gian.

Vương Tiểu Thạch lo lắng cho an nguy của các huynh đệ tại pháp trường và Phá Bản môn, nhưng lo lắng thì lo lắng, hần lại không thể nóng lòng được.

Nếu hần chỉ có một mình, có thể nói đi là đi, thoát vây mà ra, nhưng bên cạnh có Chương Tuyền (cô gái này còn có ơn với hần, giúp hần giải vây, còn đồng thời gặp nạn), hần cũng không muốn hành động thiếu suy nghĩ.

Hần là một người không muốn hi sinh bất kỳ thân bằng thích hữu nào bên cạnh mình.

Hần là một người võ lâm, lúc cần thiết có thể trảm ác trừ gian, dùng bạo dẹp bạo. Đến thời điểm quan trọng, phải trái rõ ràng, hần đã thương người, giết địch có thể không cần nương tay.

Nhưng hần lại quyết không vì lợi ích bản thân, suy nghĩ cá nhân mà tổn thương bất cứ người nào, cho dù là bằng hữu, kẻ địch, thậm chí người không quen biết cũng đều xem như nhau.

Hần tự nhận những điều này là chỗ hại và nhược điểm trong tính cách của hần, cho nên hần không làm được đại sự.

Hần cảm thấy mình cũng không phải là nhân tài làm đại nghiệp. Chỉ có điều, hần đi đến nhân sinh chuyển này, chỉ cầu làm tròn bổn phận của một con người, có thể giúp được bao nhiêu người thì giúp bấy nhiêu người, có thể làm bao nhiêu chuyện tốt thì làm bấy nhiêu chuyện tốt. Hần lại không muốn thành đại sự, lập đại nghiệp.

Nếu như phải tổn thương nhiều người vô tội mới có thể thành công lập nghiệp, hần làm sao có thể yên lòng? Hần chỉ muốn vui vẻ tự tại sống qua cả đời, không yên lòng làm sao có thể thoải mái?

Đối với hần, loại công lao sự nghiệp này không làm cũng được.

Cho nên hần vào Khai Phong, đến kinh thành, chỉ vì muốn hoàn thành tâm nguyện của một người xuất thân từ địa phương nhỏ, đến địa phương lớn rộng hẳn hoi xông pha một lần. Sau đó hần gia nhập Kim Phong Tế Vũ lâu, là vì muốn báo đáp ơn tri ngộ của lâu chủ Tô Mộng Chấn. Mà hần cũng cho rằng gia nhập Phong Vũ lâu, sẽ có thể hoặc nhiều hoặc ít kiềm chế gian thần ninh quan cấu kết với nhân vật hắc đạo hoành hành ngang ngược, ức hiếp bách tính, không hề e dè. Sau đó hần rời khỏi Phong Vũ lâu, là vì không muốn tranh quyền đoạt lợi với huynh đệ của mình. Hần chạy trốn giang hồ là vì muốn giết chết Thái Kinh tham lam tàn nhẫn, chỉ biết sưu cao thuế nặng. Hần lưu vong thiên hạ cũng bất giác ngã lòng. Hần trở lại kinh sư, chuyện thứ nhất là muốn dò xét tung tích của huynh trưởng kết nghĩa, sau đó báo thù cho y, lấy lại danh dự cho Phong Vũ lâu. Hiện nay hần xông thẳng đến Tây Uyển, uy hiếp Thái Kinh, là vì muốn cứu hai vị huynh đệ, hảo hữu kết bái. Dù sao, hần là một kẻ không quen nhìn thấy có người hi sinh vì mình, cũng không nịn được khi có người hi sinh trước mặt hần.

Những năm gần đây, trải qua sáng bang, lập đạo, chạy trốn, lưu lạc, hần không thay đổi dự tính ban đầu, cũng không thay đổi chí hướng của mình.

Đừng thấy hần là một nhân vật phi thường võ công cái thế, máu vẩy giang hồ, sóng to gió lớn, bao nhiêu giang sơn bao nhiêu đao kiếm, ngay cả mèo chó gà cá hần cũng thương tiếc, dù chưa ăn chay trường (nhưng thích ăn rau quả), thỉnh thoảng cũng ăn thịt, nhưng lại khước từ tất cả động vật (bất kể lợn dê bò nai) bị hần sát sinh.

Nếu không cần thiết, hần cũng tuyệt đối không sát sinh.

Cần gì chứ? Mọi người còn sống, tội gì phải sát thương đối phương để ình sảng khoái nhất thời? Nếu không phải bắt buộc làm như vậy mới sống được, tội gì không để cho người khác (thậm chí súc vật) sống tiếp vui vẻ?

Chuyện như vậy, hần không làm.

Tuy hần nóng lòng muốn biết đám huynh đệ có thoát hiểm hay chưa, nhưng hần có gấp cũng không muốn liên lụy Chương Tuyền phải mạo hiểm. Huống hồ vừa rồi nàng đã vì cứu hần nên bại lộ thân phận, cũng không thể làm nội ứng ở chỗ Thái Kinh được nữa.

Cho nên hần nhịn, hần chờ.

Cuối cùng đã chờ được Nhất Gia dẫn đội ngũ ra khỏi Tây Uyển, hần mới ra hiệu cho Chương Tuyền, thừa dịp này thoát khỏi đội, nhưng Chương Tuyền đã sớm một bước lẫn vào trong đám người ngoài đường.

Vương Tiểu Thạch chỉ sợ Chương Tuyền gặp chuyện không may, cho nên theo sát phía sau, lại vì không dám quá lộ liễu, đành phải lẩn mình, bước chậm trong đám người chật chội, không dám thi triển khinh công.

Đường cái bên ngoài Tây Uyển cửa hàng san sát, người đi lại như thoi đưa. Đại trạch ở nơi này dĩ nhiên là phủ đệ của Thái Kinh, khu vực tiếp cận trụ sở của hần hoàn toàn bị hần không khách khí một mình độc chiếm. Nhưng tại những cửa tiệm nằm ngoài phạm vi biệt thự, bách tính vốn có tâm lý phòng ngừa nhân vật quyền khuynh thiên hạ này, chỉ sợ tránh hần không kịp, nhưng bọn họ lại không tránh được, ngay cả chạy trốn cũng không thể. Đó là vì Thái Kinh muốn chỗ ở của hần thịnh vượng náo nhiệt, phồn hoa uy phong, để khoe khoang phú quý bản sắc, liền hạ lệnh không cho bất cứ thương nhân bách tính nào di chuyển, còn đưa một vài thương nhân buôn bán ở nơi khác đến chỗ này khai trương, bất kể lỗ vốn hao tổn, hết thảy đều thu thuế nặng nề, nếu không sẽ tịch thu tài sản (vào trong kho phủ Thái Kinh), nặng thì chém đầu phá nhà.

Do đó, cho dù biết rõ lỗ vốn, thương gia bình thường cũng chỉ đành tới mở tiệm, không dám dời đi nơi khác. Thái Kinh ra lệnh, chỉ có khu vực này mới mua được các loại hàng hoá mà hiệu buôn khác không mua được, chẳng hạn như lụa, lúa, muối, trà, gạo, đẩy giá đến cực cao, mọi người đành phải vay mượn chịu nợ, lợi nhuận đều rơi vào trong túi Thái Kinh.

Vì vậy, khu vực này tuy thịnh vượng, nhưng lại chỉ thịnh vượng cho Thái Kinh. Muốn xem một nơi có khí tượng phồn hoa, thái bình thịnh thế hay không, chỉ cần quan sát các cửa hàng buôn bán và du khách có hoà nhã, vui vẻ hay không, nếu không thì có tốt đẹp phồn hoa cũng chỉ là giả tạo mà thôi.

52. Chương 52: Mỉm Cười Mưa Đỏ Lả Tả Rơi

Người đi đường ở khu vực này không vui vẻ, nhưng bọn họ vẫn tò mò.

Nhất là khi bọn họ biết, nhân vật mà bọn họ cho rằng thần cảm quỷ ghét, quyền khuynh thiên hạ, ở nơi này cùng với đám gian tặc tiểu nhân tát ao bắt cá, đốt rừng để săn, tiến hành vơ vét đối với nhân dân cả nước, bọn họ càng muốn cao bay xa chạy. Nhưng không phải mọi người đều đi được, tránh được, bất bình chưa chắc có thể đứng và kêu, bất phục chưa chắc có thể phản và kháng, bọn họ chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, ủy khuất cầu tồn.

Có điều, tuy bọn họ đã mất đi kỳ vọng, nhưng vẫn có hi vọng.

Mặc dù mọi người không biết làm sao, nhưng vẫn có lòng hiếu kỳ. Hiếu kỳ nhất là nhìn xem những kẻ gian tà vô pháp, hại nước hại dân này cuối cùng sẽ có kết quả gì.

Hôm nay bọn họ vừa biết được Tây Uyển xảy ra chuyện, lại có tin tức truyền đến, nói rằng thừa tướng còn bị người khác uy hiếp, mọi người đều nín thở chờ đợi, vượn cổ ngóng trông.

Khi bọn họ biết người dùng một cung ba tên một mình uy hiếp quyền tướng Thái Kinh, lại là Vương Tiểu Thạch mà bọn họ luôn luôn ngưỡng mộ; mà Vương Tiểu Thạch một mình xông vào, nghĩa không chối từ, là để cứu hai tên hảo hán lúc trước đã đánh hoàng đế và tướng gia, càng khiến bọn họ khâm phục tôn kính, vui vẻ trong lòng.

Bọn họ cũng nghe nói tại pháp trường và Phá Bản môn đều có người cướp tù, tấn công người của Thái đảng, Yên đảng (đảng hoạn quan), chẳng lẽ là hảo hán trong thiên hạ cùng nhau tạo phản? Như vậy thì quá tốt rồi.

Đáng tiếc, kết quả hình như không phải.

Người cướp tù ở hai mặt đông, nam đã rút lui, nghe nói còn tử thương la liệt.

Thái Kinh hình như cũng chưa chết.

Wương Tiểu Thạch thì sao?

Hắn ở nơi nào?

Vì sao hắn không giết Thái Kinh, trừ một mối hại lớn cho quốc gia xã tắc?

Nhưng phần lớn mọi người cũng không oán trách, bọn họ chỉ hi vọng Vương Tiểu Thạch có thể bình an vô sự là tốt rồi. Dù sao núi xanh vẫn còn, lo gì không có củi đốt. Bọn họ đều rất lo lắng cho an nguy của hắn.

Bọn họ lại không biết, Vương Tiểu Thạch đã lên ra khỏi Tây Uyển.

Biệt thự Biệt Dã được xưng là cực kỳ xa xỉ, tường đồng vách sắt, lại không giữ được Tiểu Thạch Đầu, một “tiểu nhân vật” đến từ một địa phương nhỏ bé ở phương xa.

Hiện giờ Vương Tiểu Thạch đang ở ngay trước mắt bọn họ, nhưng bọn họ đều không ra nhận.

Như vậy cũng tốt. Trên đời có một số đại nhân vật, người nghe được những sự tích, chiến công, việc làm, hành vi bình sinh của bọn họ, có thể kính ngưỡng, hâm mộ, tưởng nhớ suốt đời, nhưng không nhất định cần phải gặp được mới thỏa tâm nguyện bình sinh.

Phần lớn nhân vật tài ba, nếu như dùng diện mục chân thật, bản tính vốn có gặp nhau, tương giao, chưa chắc đã ghê gớm như danh tiếng của hắn hay trong tưởng tượng của người.

Huống hồ, Vương Tiểu Thạch cũng không cho rằng mình là “đại nhân vật” gì.

Hắn luôn thích làm “tiểu nhân vật”, bởi vì chỉ có tiểu nhân vật mới có thể tự do tự tại, không cần gò bó, không cần bận tâm, như vậy thật tốt biết bao.

Làm “đại nhân vật” quá cực khổ.

Có điều, bất kể lớn hay nhỏ, hắn vẫn có chí, quyết chí và kiên chí làm một “nhân vật”.

Làm người không thể không làm “nhân vật”, một nhân vật chân chính mới có thể dững cảm gánh vác.

Không có đôi vai sắt gánh vác chính nghĩa, không tính là một “nhân vật”.

Do đó trong suy nghĩ của Vương Tiểu Thạch, đại nhân vật hay tiểu nhân vật đều không quan trọng, hắn chỉ cầu mình “là một nhân vật”, hơn nữa, hắn kết giao bất kể danh vị hay phú quý, chỉ hi vọng đối phương tốt nhất cũng là một “nhân vật”.

Lúc này, dân chúng đều không nhận ra “nhân vật” Vương Tiểu Thạch, khiến cho hắn dần dần có thể đuổi kịp Chương Tuyền.

Bóng lưng của Chương Tuyền rất đẹp, nhỏ gầy xinh xinh.

Nàng giả trang thành nam, lại có một cảm giác tươi mát khác biệt, khiến Vương Tiểu Thạch bỗng nhiên nhớ đến một người.

“Quách Đông Thần” Lôi Mị.

Đó là một cô gái Vương Tiểu Thạch vĩnh viễn cũng không hiểu được, đã đoán không ra cũng sờ không rõ.

Hắn không hiểu vì sao nàng lại phản bội giết chết Lôi Tồn, cũng không biết vì sao nàng lại phản bội Tô Mộng Châm.

Hắn thậm chí cũng không rõ vì sao cuối cùng nàng lại trở mặt giết chết Bạch Sầu Phi?

Vì sao?

Hình như nàng là một cô gái trời sinh phản nghịch, chỉ thích ám sát.

Nghĩ đến cô gái như vậy, Vương Tiểu Thạch bất giác không rét mà run, nhưng vẫn cứ nhớ đến nàng.

Chương Tuyền đi rất nhanh, nhưng cũng không xem là quá nhanh. Đường như nàng đang cố ý đợi hắn, chờ hắn đuổi theo.

Lúc hắn đuổi theo, nàng cũng không để ý đến hắn, hơn nữa dân chúng chen chúc đến xem “náo nhiệt” và “hỗn loạn” vẫn còn nhiều, bọn họ cũng không tiện nói chuyện với nhau.

Chờ khi Chương Tuyền vòng qua một góc tường cũ kỹ, đi đến bên cạnh một gốc cây đang rơi xuống những đóa hoa đỏ tươi, lúc này nàng mới dừng lại, che nửa khuôn mặt, cười khúc khích, lúm đồng tiền trên gương mặt ửng hồng tạo thành hai mảng mây hồng.

Vương Tiểu Thạch nhìn một lúc, ngáy ra một hồi, vội nhìn sang chung quanh.

Chương Tuyền không vui hỏi:

- Nhìn cái gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Sợ người khác nhìn thấy.

Chương Tuyền nói:

- Sợ cái gì? Bọn họ không phát hiện ra đâu.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không phải sợ kẻ địch, quân đội, mà là sợ dân chúng.

Chương Tuyền ngạc nhiên nói:

- Dân chúng cũng đáng sợ sao?

Vương Tiểu Thạch nghiêm mặt nói:

- Sợ, đương nhiên sợ. Dân chúng là nước, hồ lớn sông lớn biển lớn. Còn bọn hoàng đế Triệu Cát, gian tướng Thái Kinh chẳng qua là thuyền, là đò, lớn đến mấy cũng chỉ có thể nhất thời đạp gió rẽ sóng. Một ngày nào đó nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền.

Hắn dừng một chút, sau đó lại cười nói:

- Thứ ta sợ không liên quan đến những chuyện này... mà là cô cười lên xinh như vậy, đẹp như vậy, người khác nhìn vào, cho rằng dưới trướng Thái Kinh và Nhất Gia có nhân vật xuất sắc đến thế, chắc đều đi nương nhờ bọn họ rồi, chẳng phải là hại người sao?

Chương Tuyền híp mắt cười.

Nàng vén chiếc mũ của mình xuống, một sự thuần khiết và xinh đẹp của cái tuổi đôi mươi, cùng với nụ cười không sợ ánh mặt trời chiếu rọi đều hiện ra trước mắt.

- Không ngờ.

Nàng nói.

- Không ngờ cái gì?

Vương Tiểu Thạch hỏi.

- Không ngờ người đường đường là đại hiệp, lại biết trêu chọc một tiểu nữ như ta.

Nàng như cười mà không cười, nhưng chỉ cần nheo mắt lại, gò má ngọc như hai cái bánh bao hấp lập tức hiện lên lúm đồng tiền thấp thoáng:

- Ta không cứu lầm người, không nhìn ra người còn có chút lương tâm, biết cách làm ta vui vẻ.

Những năm gần đây Vương Tiểu Thạch lưu vong nhiều nơi, hòa mình với bình dân áo vải, cười đùa thành quen, nhìn cô gái này lúc cười hai gò má phúng phính, một mảnh tuyết ý, lại giống như bánh bao hấp chín, liền trêu ghẹo một câu:

- Cần thận cứu lầm đấy, có lúc lương tâm của ta nhỏ đến mức ngay cả mình cũng suýt nữa không tìm được.

Chương Tuyền đang cười, lúm đồng tiền chợt sâu chợt cạn. Đột nhiên hai gò má ngọc lạnh đi, nụ cười đã không thấy nữa, lúm đồng tiền cũng lập tức bằng phẳng, biến mất. Chỉ nghe nàng nghiêm nghị nói:

- Người đừng gạt ta. Ta vì người đã mất đi một cơ hội tốt để báo huyết hải thâm cừu cho cha mẹ người nhà.

Vương Tiểu Thạch nghe được liền ngẩn ra, trong lòng lạnh đi. Lúc hấn ngẩng đầu lên, trông thấy Chương Tuyền vốn thường hay cười, lúc này lại chảy ra hai hàng lệ xanh, còn đang lã chã tuôn rơi.

Trong lòng Vương Tiểu Thạch càng rung động:

Nữ nhân (này) sao dễ khóc như vậy, mới cười bây giờ lại trở thành khóc thảm.

Hắn vội nói:

- Cô, cô đừng giận, ta chỉ nói đùa thôi. Hôm nay cô trượng nghĩa cứu giúp, ta, ta rất...

Chương Tuyền hừ lạnh một tiếng, sương lạnh trên mặt càng dày hơn, cắt lời:

- Ta không thích nghe nói dối.

- Không phải nói dối.

Vương Tiểu Thạch vừa nói vừa lưu ý xem bình dân bách tính ở khu vực này có nhìn sang đây hay không:

- Mặc dù cô đã cứu ta, nhưng cũng phải nói lý chứ!

Hắn thấp giọng kháng nghị. Đám người rộn ràng kia lui lui tới tới, vừa lúc che chắn cho bọn họ.

Hắn vốn định cảm tạ ơn cứu giúp của Chương Tuyền. Vừa rồi sau khi Thái Kinh hạ lệnh thả Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu và quần hào cướp tù, nếu không phải vì an nguy của Chương Tuyền, hắn thật muốn mạnh tay đánh một trận, xem thử có thể giết chết tên gian hùng hại nước hại dân Thái Kinh này hay không. Nếu được thì có thể trừ một mối hại lớn cho dân, nếu không được thì nhiều nhất bỏ mạng đương trường.

Nhưng Vương Tiểu Thạch không thể, hắn không thể để bằng hữu theo hắn hoặc vì hắn mà hi sinh.

Hắn không thể hi sinh Chương Tuyền, cho nên hắn đành phải cố nhịn, thậm chí không thể sáng khoái giết ra khỏi phủ đệ Thái Kinh đã hao phí biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân.

Hắn định cảm tạ Chương Tuyền thật tốt, nhưng hắn nhìn thấy cô gái này chợt cười chợt khóc, động một tí là oán người, động một chút là không vui, hắn lại nuốt lời cảm ơn vào trong bụng, muốn nói vài lời cứng rắn.

Vì vậy lại chọc cho Chương Tuyền giận chân, cau mày (nhưng mắt vẫn híp, dù là lúc tức giận cũng không mở lớn lắm), chống nạnh (đối với nữ nhân thì động tác chống nạnh giống như là một vị tiểu thư khuê các bỗng nhiên trở thành bà tám, nhưng cô gái này chống nạnh lại có một phong tư giống như vũ đạo vận eo), mắng:

- Hóa ra câu mà người muốn cảm kích ta là câu này!

Nàng lại bị thống dăng trào, nước mắt doanh tròng:

- Người bảo ta không nói lý?

Nàng lại muốn khóc.

Chợt một cơn gió thổi qua, gốc cây phía sau nàng rơi xuống một chùm mưa hoa, mỉm cười thành tuyết đỏ, ào ào rơi xuống trên sườn dốc, trên ngói, trên tường, trên đất, trên sườn núi.

Trên áo, trên tóc, trên vai của Vương Tiểu Thạch và nàng.

Giống như trong lòng cũng rơi mất một chút.

Hoa rơi như mưa.

Hoa rơi đầy đất.

Hai người vốn đang định cãi nhau, lại vì một trận gió và hoa này, trong lòng đều có sự yên tĩnh của tuyết và trong vắt của trăng.

Một lúc sau Vương Tiểu Thạch mới nói:

- Ta không phải có ý đó.

Chương Tuyền cười nói:

- Vậy thì có ý gì, chẳng lẽ ta đã nói lý sao? Người nói cũng không sai, chỉ là, sao cứ nói chuyện lúng ta lúng túng, nhìn đi nơi khác?

Nàng có phần khinh miệt (dường như với mình nhiều hơn đối phương) nói:

- Có lẽ, ta là một cô gái không đáng để người chuyên tâm nhất trí.

53. Chương 53: Không Hiểu Vì Sao Hắn Cứ Cười Khổ Không Dừng

Câu này có thể nói khá nặng. Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Ta không phải là không chuyên tâm...

Chương Tuyền khẽ cười một tiếng:

- Người cần gì phải an ủi ta? Ta với người vốn không quen biết, người không cần phải chuyên tâm với ta.

Vương Tiểu Thạch lại nóng ruột:

- Ta là sợ những bách tính này.

Chương Tuyền lại có phần kỳ quái:

- Sợ bọn họ? Có cao thủ trà trộn trong đó sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chuyện này lại không phải. Ta chỉ sợ bách tính tò mò, lỡ may vừa nhìn thấy chúng ta rời khỏi quân đội, hơn nữa cô vốn là một cô gái, nhất định sẽ tới đây xem thử, một khi vây xem thì sẽ không hay.

Đôi mắt híp quẹo rũ dưới lông mi dài của Chương Tuyền đảo một vòng, lại nói:

- Ta biết rồi. Người có danh tiếng lớn, lại từng làm nhiều chuyện, không ít dân chúng đã từng gặp người. Người sợ bọn họ nhận ra người, lại ở cùng với một tiểu nữ như ta...

Lần này Vương Tiểu Thạch đúng là phải giậm chân thở dài nói:

- Cô thật thông minh, nhưng trực giác lại quá... phần trước đều nói đúng, nhưng phần sau lại sai.

Chương Tuyền mỉm môi cười.

Nàng thích nhìn nam nhân sốt ruột, nhất là một nam tử thuần khiết, trong sáng như Vương Tiểu Thạch, lúc nôn nóng lại rất dễ nhìn.

(Hắn vốn chẳng hề sầu muộn, lúc nôn nóng lại có vẻ sầu muộn.)

- Người nói thử xem!

Nàng ung dung nói.

- Dân chúng một khi tò mò, sẽ kinh động đến Nhất Gia và Diệp Thần Du. Một khi bọn họ phát hiện được, sẽ chém giết ở nơi này. Ta từ lâu đã không quan tâm đến sống chết cá nhân, nhưng dân chúng còn có cha mẹ vợ con, không nên khiến bọn họ bị thương vì ta. Ta lo lắng chuyện này.

Vương Tiểu Thạch nói rất gấp gáp, cũng rất thẳng thắn, bởi vì đó thật sự là lời nói từ đáy lòng của hắn.

Hắn bẩm sinh thích náo nhiệt, nhưng là loại vui vẻ rộn ràng của bình dân, chứ không phải là loại chơi đùa thác loạn xa hoa dâm mỹ. Hắn còn thích đi mua thức ăn, đi dạo thị trường, tìm những niềm vui mới mẻ thú vị, vừa ăn trái lê vừa kéo đôi giày rách, chuyện này đối với hắn thật là vô cùng thoải mái và tự tại.

Hắn còn thích mặc cả với người khác, giống như chị gái Vương Tử Bình của hắn, trả giá là việc hắn thành thạo nhất. Hắn đã từng thử trả giá với một gian thương hét giá cao cả hai canh giờ, không chịu bỏ đi, kết quả là hắn thành công, chỉ dùng nửa xâu tiền để mua một thứ giá ba mươi xâu tiền. Mà trong lòng hắn cũng biết gian thương vẫn còn có lời, thứ đáng lời thì hắn sẽ để cho cho đối phương lời.

Sau đó hắn danh chấn kinh sư, những người từng gặp hắn đều nhận ra hắn. Hắn đến quán rượu không cần trả tiền, hắn mua thịt nướng không cần đưa tiền, trái cây, rượu ngon, sơn hào, hải vị, tơ lụa, bảo đao toàn bộ đưa đến bên cạnh hắn, hắn đều từ chối.

Không nên, không được.

Nếu lấy thì chẳng còn ý nghĩa nữa.

Hắn cũng là một người tò mò. Trước kia hắn chỉ cần nhìn thấy hai ba người tụ tập, âm thanh nói chuyện hơi ột chút, hoặc đều nhìn xuống (lên), hắn sẽ chạy tới, nhìn lên thì ngửa cổ, nhìn xuống thì cúi đầu. Nếu như có người bắt đạo tặc, hắn nhất định sẽ mất sắc tâm nóng. Nếu là đạo tặc nghèo thì hắn chỉ đoạt lại vật bị mất rồi đuổi đi, còn ác tặc thì bắt giữ đưa đến nha môn. Nếu có người xảy ra chuyện, hắn nhất định sẽ là người đầu tiên công đến hiệu thuốc, nếu không thì đặt người nằm xuống tự hắn chữa trị.

Hơn nữa khi làm những chuyện này, hắn đều không lưu danh.

Có gì tốt để lưu? Cho dù lưu lại lòng son chiếu sử xanh, không phải mọi sự cũng chỉ như mây khói chợt qua hay sao. Không bằng mặc cho gió táp mưa sa, còn hơn đi trong sân vắng.

Có lúc, hắn thấy những đứa trẻ chơi ném đá bên cạnh bờ nước bắn, dùng dao cứa củi, dao phay, chấu vỡ phản chiếu lại ánh mặt trời, cũng trải qua một ngày.

Chỉ cảm thấy vui vẻ.

Có lúc, tại nông thôn chợt nghe thấy một con chim riu rít đầu cành, một con trâu kêu lên ngoài đồng, cũng rất thỏa mãn trải qua một buổi chiều lười nhác.

Có lúc hắn nhìn mấy người tụm lại cãi nhau, người mắng hắn một câu, hắn mắng người một câu, người đẩy hắn một chút, hắn đẩy người một chút.

Chợt dừng lại, không còn hứng thú, từng người tản đi. Hắn còn cảm thấy chưa thỏa nguyện, không ý nghĩa, chỉ hận không thể ôm mọi người lại mắng nhau thêm một trận cho sảng khoái.

Đây chính là Vương Tiểu Thạch.

Hắn tự nhận mình không phải là nhân tài làm đại sự, làm đại nhân vật.

(Nhưng người thật sự làm đại nhân vật, làm đại sự rồi cuộc là những ai? Không phải danh nhân đều bắt đầu từ vô danh sao? Đại nhân vật trước khi “đại” cũng là tiểu nhân vật, đại sự thực ra cũng từ tiểu sự chồng chất lên.)

Hắn hiểu rõ bản tính thích náo nhiệt này của mọi người, cho nên hắn sợ mọi người phát hiện ra hắn và Chương Tuyền.

Triển khai chém giết ở nơi này, khó tránh khỏi liên lụy đến người vô tội.

Chương Tuyền lại không ngờ, chuyện mà hán tử này băn khoăn, lo nghĩ hoàn toàn không phải là an nguy của mình, mà là những chuyện này.

Đây không phải là chuyện của trung thần liệt sĩ, đại nhân vật, đại anh hùng sao? Nhưng những danh nhân cao sĩ kia, nhiều năm cũng chỉ nói ngoài miệng, trước giờ không hề cũng không dám đi làm.

Chương Tuyền quanh năm ở trong phủ Thái Kinh, đã thấy được loại người này và loại chuyện này quá nhiều.

Không ngờ bây giờ vẫn còn người như vậy.

Trước mắt lại có một người.

Nhìn dáng vẻ sững sờ của hắn, lại sững sờ một cách tiêu sái, sững sờ thật là tuần tú.

Do đó, Chương Tuyền chỉ đứng thẳng người, khước miệng nhếch lên, lạnh nhạt nói:

- Vậy sao? Vậy thì thế nào? Dù sao không tạo thành thương vong là được.

Nàng dường như đã bắt đầu quên đi, ít nhất cũng không tính toán chuyện này nữa.

Xem ra nàng là một cô gái chóng giận cũng chóng vui.

- Cô có thể không để ý, vậy cũng tốt.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới buông lỏng một nửa, một nửa kia vẫn không dám sơ suất:

- Ta cũng có chuyện không hiểu.

- Hả?

Chương Tuyền đang nhìn hoa rơi.

Mỗi đóa hoa rơi là một lần sa chân.

Nàng nhìn thấy dưới sườn dốc có một rãnh nước cạn trong vắt, hoa lại rơi xa như thế, khiến nàng nhớ tới một ca khúc, không tìm được trong lòng ngâm nga.

Tưởng đương nhật sao đầu độc chiếm nhất chi xuân

Nộn lục yên hồng hà đẳng mị nhân

Bất hạnh phàn chiết thảm tao vô tình thủ

Vi thủy lưu thủy chuyển đọa phong trần

Mạc hoài bạc hạnh nhạ thương tâm

Lạc hoa vô chủ nhiệm phiêu linh

Khả liên hồng ngư vọng đoạn vô tung ảnh

Hướng thủy khứ ô yết tổ bất bình

Sạ từ chi đầu biệt hận tân

Hòa phong hòa lệ vũ doanh doanh

Kham thán thể nhân vị giải nông tâm khổ

Phiên tiểu hồng vũ lạc phân phân

Nguyện trục hồng lưu táng thử thân

Thiên nhai hà xử thị quy trình

Thả nhượng ngọc tiêu hương thệ vô tung ảnh

Dã bất cầu thế gian dư đồng tình (1)

Nàng tùy ý ngâm nga ca khúc này, cho nên Vương Tiểu Thạch hỏi gì, nói gì, nàng cũng không chuyên tâm chú ý.

Vương Tiểu Thạch đang hỏi:

- Cô trà trộn bên cạnh Thái Kinh đã lâu, cho dù hôm nay không giết được hắc, nhưng con người luôn có lúc sơ xuất, cô sẽ có cơ hội để giết hắc... Cô vì cứu ta mà hi sinh cơ hội báo thù tốt này, có phải là... cô có hối hận hay không?

Chương Tuyền không nghe rõ, nàng chỉ “hả” một tiếng.

Sau đó, nàng loáng thoáng nghe được hai chữ “hối hận”, liền tùy ý nói:

- Hối hận à? Không đâu.

Sau đó lại thêm một câu:

- Hoa rơi cũng mất đi tằm tích, thế sự còn gì đáng hối hận?

Vương Tiểu Thạch đương nhiên không đồng ý với câu trả lời hời hợt của nàng, chỉ đành cười khổ.

Hắc thử hỏi:

- Vậy cô không còn giận ta chứ?

Chương Tuyền thờ ơ hỏi lại:

- Giận người? Giận gì?

Vương Tiểu Thạch ngẩn ra:

- Giận ta không chuyên tâm nghe cô.

Chương Tuyền cau mày:

- Chuyên tâm? Tại sao phải chuyên tâm?

Nàng lại thật sự không nghĩ ra.

Vương Tiểu Thạch lại đành phải cười khổ. Xem ra cô gái này không chỉ là chóng giận chóng tiêu, công phu quên lãng còn giỏi hơn là ghi nhớ, nói thì chậm làm thì nhanh, trời trong nhiều mây bỗng đổ mưa, có lẽ còn thất thường hơn so với Ôn Nhu.

Hắc thử thăm dò:

- Nếu cô không giận, chúng ta có nên đi không?

- Đi?

Chương Tuyền nhìn quanh, chỉ thấy trước tường và hai bên đều là người xa lạ lui tới luân phiên, có lẽ sau tường người đi lại cũng không ít, nhưng không một ai mà nàng quen biết. Qua nhiều năm như vậy, nàng vùi mình tại Bất Kiến Thiên Nhật (thực ra mặt trời vẫn có thể thấy, hơn nữa nơi ấy còn có rất nhiều đèn lồng nền màu, chim quý thú lạ, kỳ hoa dị thạch, quan lớn quý nhân, nhưng đối với Chương Tuyền thì chẳng khác nào giá áo túi cơm, trước giờ nàng giống như nhìn mà không thấy, chỉ cẩn thận chào hỏi) trong Tây Uyển giống như thâm cung hậu viện, hướng về thế giới bên ngoài, người bên ngoài, lại rất ít cơ hội có thể nhìn thấy, gia nhập. Hiện nay đã tự do, tự tại, khôi phục bản thân, nàng nhìn thấy những người không quen biết này, chỉ cảm thấy thân thiết hơn là đề phòng.

- Đi đâu?

Nàng không tìm được ngõ ngàng hỏi lại.

- Ta không thể ở lại đây nữa.

Vương Tiểu Thạch thật sự có phần nôn nóng:

- Ta muốn hội họp với các các huynh đệ vừa lộ chân tướng và bỏ trốn, trước tiên rời khỏi kinh thành thị phi này rồi hãy tính.

Chương Tuyền nghe được liền nói:

- Ta nghe rõ rồi, ngươi muốn chạy trốn. Có điều, tốt nhất ngươi nên hiểu được một chuyện.

Vương Tiểu Thạch chớp chớp mắt:

- Cô cứ nói.

Chương Tuyền hí mắt cười. Vương Tiểu Thạch nhìn nụ cười của nàng, cảm thấy nụ cười này thật sự rất quay cuồng, nếu đổi lại là một tên háo sắc thì đã choáng váng rồi.

- Ngươi phải nhớ kỹ, ta vì cứu ngươi nên bại lộ thân phận, mất đi cơ hội giết chết Thái tặc, ta muốn ngươi thiếu ta một ân tình.

Nàng nói vô cùng dứt khoát:

- Ta muốn ngươi nhớ báo đáp ta.

Vương Tiểu Thạch vốn định nói “cứu người cần gì mong báo đáp? Giúp người cũng không cần cảm tạ”. Giống như lần này hắn toàn diện xách động cứu Phương Hận Thiếu và Đường Bảo Ngưu, cũng không mong ai đó sẽ cảm kích, cảm tạ hắn. Có điều hắn hồi tâm suy nghĩ, cảm thấy người khác chưa chắc đã có ý nghĩ như hắn. Huống hồ một cô gái yếu đuối thân phận long đong, hơn nữa quanh năm còn nằm trong lòng địch như Chương Tuyền thì sao? Hắn cần gì phải áp đặt suy nghĩ cho đối phương? Do đó, hắn nhận được không nói ra, chỉ nói:

- Ta đã nghe rõ, cũng nhớ rõ ràng.

Chương Tuyền nhoen miệng cười:

- Ngươi hiểu được là tốt nhất. Nói cho ngươi biết, ta là một cô gái bơ vơ không nơi nương tựa, ta chỉ có thể dùng sức lực hữu hạn của mình để làm chuyện gần như không biết lượng sức. Ngươi đừng trách ta ích kỷ, ta không yêu quý mình thì có người nào yêu quý ta? Nữ nhân vốn là ích kỷ. Ta cảm thấy trời cao thiếu ta rất nhiều, rất rất nhiều nhiều.

Vương Tiểu Thạch cười khổ nói:

- Thực ra không ai thiếu ai, cũng không ai nợ ai. Trời cho con người vạn vật, người không cho trời thứ gì, là người thiếu trời hay là trời thiếu người? Nếu nói thiếu, chỉ là người thiếu người mà thôi.

Đôi môi mỏng của Chương Tuyền nhếch lên, không phục nói:

- Ngươi nói thật dễ nghe. Ngươi còn không phải đang tranh hùng đấu thắng sao? Người nào tranh giành khoe khoang trong dòng nước thế tục này, người đó sẽ khó tránh khỏi quy luật nhân gian được làm vua thua làm giặc. Ngươi muốn cứu mình hữu, giết chết Thái Kinh, giúp Gia Cát tiên sinh, vẫn chưa thoát ra khỏi thế tục.

Vương Tiểu Thạch nghĩ cho dù thế nào, trước khi chia tay cũng phải khuyên nàng mấy câu, cho nên nói:

- Nói cũng đúng. Một người đương nhiên không nên đi đến thế gian một chuyến uống phí. Người dùng hết tài năng, vật dùng hết tác dụng, thi triển được sở trường, không phụ ước nguyện ban đầu. Nếu chỉ tu hành cả đời, không làm được gì, chẳng phải giống như gỗ đá? Gỗ đá còn hữu dụng, người lại ăn cơm trắng, người hương gạo, chẳng lẽ không phải ngay cả gỗ đá cũng không bằng? Cho nên phật chân chính là đồng thể đại bi, vô duyên đại từ, không phải chỉ trốn trong phật miếu chùa chiền, niệm kinh bái thần gỗ mớ là có thể thành phật.

Chương Tuyền híp mắt nhìn người trước mặt, lúc đầu nàng híp mắt chỉ là muốn câu dẫn người thanh niên này, giống như khi ở trong biệt thự Thái phủ, chỉ cần là người nàng muốn câu dẫn thì nhất định có thể thành công. Nhưng khi nàng câu dẫn, bỗng nghe được mấy đạo lý này, lại cảm thấy mình đang bị một lực lượng trước đó chưa từng có thu hút.

Nàng không tìm được khe giạt mình, gần như cho rằng người đang đứng trước mặt mình nói chuyện không phải là một “người”, vì vậy nàng không nhận được hỏi:

- Cái gì là đồng thể đại từ? Cái gì là vô duyên đại bi? Nếu trời cao không có từ bi, thế gian không có từ bi, tại sao ta phải đại từ đại bi?

Vương Tiểu Thạch quyết định phải nói xong hết rồi mới đi. Hắn thường nghe người ta hiểu lầm ý nghĩa của “từ bi”, hiện giờ cũng sáng khoái nói chuyện.

- Vô duyên đại từ là một tình yêu chân chính, không có quan hệ lợi hại. Ta yêu hắn, hắn có yêu ta hay không cũng không quan trọng, ta vẫn yêu hắn. Ta và hắn vô duyên vô cớ, ta yêu hắn hoàn toàn không cầu hồi báo. Đây chính là đại từ.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Trăm họ chúng nhân và chúng ta không quen không biết, nhưng ta xem nỗi đau của họ như nỗi đau của mình, nhìn nỗi khổ của họ như nỗi khổ của mình; hắn thương ta đau, người khổ ta ưu. Đây chính là đại bi.

Chương Tuyền muốn nói lại thôi.

Vương Tiểu Thạch biết mình cần phải nói tiếp:

- Cô đừng xem cách suy nghĩ này là ngu ngốc. Thực ra, có loại tình yêu đại từ đại bi này, trên cảm tình ngược lại sẽ không có được mất, đã không có ý niệm thu hồi, cũng không có tâm phiền não. Khi không có chuyện gì xảy ra, đối xử tốt với người khác, đó chỉ là chuyện nên làm; nhưng khi người ta đối không tốt với người, người vẫn đối xử với người ta như bình thường, đây mới là bản lĩnh.

Chương Tuyền “ha” một tiếng:

- Người chỉ muốn ta không cầu người báo đáp mà thôi, lại nói nhiều đến như vậy.

Nàng vốn định nói tiếp, lại thấy đôi mắt to trong suốt như nước của Vương Tiểu Thạch đang nhìn chăm chú vào nàng, thân thiện, chân thành, thành thật như vậy, không có một chút địch ý và tức giận nào; nàng mới nói được phân nửa đã cảm thấy đuối lý, lại nói không được nữa.

- Sinh mệnh rất ngắn, cho nên rất đẹp. Cô nên gia tăng bước chân, nhanh chóng tiến tới, dọc đường không quên thưởng thức phong cảnh, tự tìm niềm vui. Nhớ kỹ, “chân trước đi, chân sau đặt”, nếu như chân trước đã bước đi, chân sau cũng không nên dây dưa, nuối tiếc không tiến. Tình cảnh hiện nay của cô chính là như vậy, nếu đã rời khỏi ma chướng của Thái Kinh, cô xem như đã được tự do rồi. Chuyện ngày hôm qua hãy để nó trôi qua, biến mất, hơn nữa đem tâm thần sức lực đặt vào chuyện hôm nay.

Chương Tuyền do dự hỏi:

- Ta... ta nên làm gì?

Nàng tuy thông minh hơn người, trong tương phủ cũng đã nhìn thấy đủ loại người, xem hết đủ loại sách, đã sớm thông hiểu làm thế nào để phòng người khác, chinh đốn người khác, thậm chí làm thế nào hại người, giết người, nhưng những lời này của Vương Tiểu Thạch, nàng lại chưa từng nghe nói qua.

- Cô không nên xem thường lực lượng của mình. Trên đời này không phải không có chuyện khó, có một số chuyện thật sự là rất khó làm được, nhưng rất khó làm được cũng không có nghĩa là không thể làm được. Một người nếu không làm được, rất nhiều “một người” sẽ có thể nước chảy thành sông. Chỉ có người không chịu làm mới sẽ không làm được. Nếu chúng ta là một giọt nước, nhỏ vào trong vại thì sẽ là một vại nước, bởi vì đã không phân biệt được giọt nào là người, giọt nào là ta. Đồng dạng, nhỏ vào trong kênh rạch và biển rộng mênh mông, kết quả đều giống nhau. “Lực lượng của chính người”, vốn có thể lớn như vậy không có hạn chế.

Vương Tiểu Thạch ôn hòa nói:

- Chúng ta không nên vì tâm huyết và cực khổ mình đã bỏ ra mà tự mình hạn chế, say đắm thành tựu của quá khứ. Ban ơn cho người, đừng cầu báo đáp, đừng mong lễ vật. Thử thuộc về quá khứ thì đã là quá khứ, thử thuộc về tương lai dù sao cũng là tương lai. Nắm lấy hiện tại, tức thì trước mắt, đáng trân đáng quý, tự trọng tự yêu.

Chương Tuyền trầm mặc một lúc, hỏi một câu xa xăm:

- Những thứ mà người nói, bản thân người có thể làm được không?

Vương Tiểu Thạch cười ha hả:

- Ta à? Còn kém xa. Đạo hạnh của ta nào có cao đến như vậy. Nếu ta làm được, đâu cần phải bận tới bận lui, nhưng vẫn là công dã tràng.

Hắn thần nhiên nói:

- Ta vẫn còn tranh với đời.

Hắn thần thờ cười một tiếng như vậy, khiến Chương Tuyền cũng thoải mái, nhẹ nhõm, vui vẻ:

- Được, người nói nhiều như vậy, khiến ta đã quyết định một chuyện.

- Chuyện gì?

- Ta quyết định...

- Ừ?

- Đi cùng với các người.

- Cái... cái gì?

- Người không hoan nghênh sao?

- Ta?

Vương Tiểu Thạch chỉ cảm thấy đầu lớn gấp bảy lần.

- Người thấy bây giờ nếu không chạy trốn với các người, ta còn nơi để đi sao? Thiên hạ tuy lớn nhưng không chỗ dung thân, người có thể không để ý đến sự sống chết của ta sao?

- Nói cũng đúng, nhưng ta là chạy trốn...

- Có người ở đây, có thể bảo vệ ta. Huống hồ người nói chuyện lọt tai như vậy, ta muốn nghe tiếp.

Ai da, ai bảo mình nhất thời ngứa miệng giảng Kim Cương kinh nhiều như vậy, lâu như vậy, dài như vậy.

- Người làm sao rồi? Lại nuốt lời đúng không! Cái gì “vô duyên đại từ, đồng thể đại bi”, tất cả đều là gạt người! Người nhẫn tâm để ta chịu chết sao?

- Đương nhiên không, nhưng mà...

- Đừng có nhưng mà, mau đi hội họp với bằng hữu của người đi!

- Có điều...

- Có điều cái gì! Người nói chuyện dễ nghe, ta ca hát dễ nghe, trên đường chúng ta có thể không lo tịch mịch rồi.

- Nhưng...

- Nhưng cái đầu người, đi thôi!

Chương Tuyền lại không đếm xỉa tới, kéo Vương Tiểu Thạch đi.

Vương Tiểu Thạch phản ứng theo bản năng, giãy dụa một chút, không cẩn thận lại khiến cho chiếc mũ trên đầu Chương Tuyền rơi xuống, lộ ra mái tóc dài như mây đen, Vương Tiểu Thạch cũng kéo xuống một chút những thứ dùng để dịch dung trên mặt.

Bọn họ đang đề phòng có người phát hiện, lại phát hiện mọi người đang kéo qua bên này. Một người đi đường lúc đến gần thấp giọng nói:

- Vương lâu chủ, ngài đi đi, chúng tôi sẽ yểm trợ ngài.

Vương Tiểu Thạch ngẩn ra, dưới sự che giấu của mọi người, cùng với Chương Tuyền dìu nhau đi. Chỉ mấy bước, có một lão thái bà khom người lão đảo đi qua trước mặt bọn họ, khàn giọng nói:

- Tiểu Thạch đừng đi hướng đó, nơi ấy có nhiều chó săn.

Vương Tiểu Thạch vội đổi hướng, lại đi một hồi, trông thấy nhiều người đan xen trước mặt. Một đại hán mài dao phay giúp người khác, vừa cố ý dùng sức mài dao, vừa trầm giọng nói:

- Tiểu Thạch Đầu, đi mau đi, chúng ta ủng hộ người!

Vương Tiểu Thạch và Chương Tuyền nhìn nhau bối rối. Lúc đi ra khỏi cửa tây, tên lĩnh đội canh cửa kia cũng không lục soát bọn họ, chỉ nhỏ giọng nói nhanh:

- Vương thiếu hiệp, bảo trọng, tạm biệt! Đi cùng với đội ngũ vận củi kia sẽ dễ che giấu tai mắt người khác.

Hai người Vương Tiểu Thạch đến gần đội vận củi đang đi trên đường đá vụn. Một lão đầu vác một bó củi, hơn nữa cũng gầy như que củi, nhe hàm răng vàng đen không chỉnh tề nhìn hẩn cười một tiếng.

Lần này Vương Tiểu Thạch không đợi lão cất tiếng đã hỏi:

- Làm sao các người biết ta là Vương Tiểu Thạch?

Lão nhân kia cười một tiếng, nhổ ra một ngụm đàm đặc:

- Có ai không biết người? Thiên hạ có người nào không biết vua? Một cặp mắt như đá, sắc mặt như đá, còn có lá gan như tảng đá lớn, người không phải Vương Tiểu Thạch thì ai là Vương Tiểu Thạch.

Lão chỉ vào những hòn đá trên đất bị bọn họ đạp răng rắc:

- Đường mà người trải, chúng ta dễ đi; hôm nay người muốn đi, chúng ta không cần mạng cũng phải nhường người đi thật tốt.

Vương Tiểu Thạch chỉ cảm thấy một dòng máu nóng xông lên cổ họng, cảm thấy những gì mình làm đều không uổng phí, mình sống cũng không sống uổng. Trời cao đối với hẩn rất từ bi, cho hẩn nhiều thứ mà hẩn đáng được nhận.

Chương Tuyền lại cười nói:

- Người lại đa sầu đa cảm rồi à? Là trách thuật dịch dung của ta không tinh sao?

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới tỉnh lại, thầm nghĩ mình không đúng, muốn lên tiếng, Chương Tuyền lại lui một bước, rụt rè nói:

- Người người người... người không phải lại muốn giảng Kim Cương kinh dài lê thê đấy chứ?

Vương Tiểu Thạch đành phải cười khổ.

- Người xem.

Chương Tuyền bỗng kêu lên.

Vương Tiểu Thạch nhìn theo đầu ngón tay của nàng, trông thấy ven đường lại có một cây một cây nở ra hoa đỏ, lúc gió thổi qua, từng cánh hoa xoay tròn rơi xuống, ưu thương, xinh đẹp, có một loại rạng rỡ chết người.

Vương Tiểu Thạch cười khổ, hẩn cảm thấy mình giống như đang du ngoạn hơn là chạy trốn.

- Ta vẫn không hiểu một chuyện.

Chương Tuyền bỗng quỵn rũ và hoài nghi, hơn nữa còn mang theo một chút ngơ ngẩn liếc xéo hẩn, híp mắt cười:

- Tại sao người cứ luôn cười khổ không dừng?

Ấy?

- Hả?

Chương Tuyền nghiêng nghiêng đầu, dùng giọng mũi hỏi.

Ánh mặt trời xuyên qua mây đen, chiếu xuống chóp mũi và cổ của nàng, rất trắng.

Giống như một con cáo, cáo trắng.

54. Chương 54: Từ Bây Giờ Bắt Đầu Tịch Mịch

Người này giống như chẳng có gì, chỉ còn lại bi phần đau thương.

Dọc theo đường đi nàng luôn quan sát Đường Bảo Ngưu. Hiển nhiên, người này và Đường Bảo Ngưu trước kia (người cùng nàng mỗi ngày chơi, mỗi ngày đùa, mỗi ngày náo loạn, cả ngày không gây chuyện thị phi thì toàn thân ngứa ngáy) là hai người hoàn toàn khác nhau.

Nhưng Ôn Nhu lại biết, hần và “hần” thực ra là cùng một người.

Nàng cũng biết rõ, “hần” chính là Đường Bảo Ngưu trước mắt.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy, hần không phải là Đường Bảo Ngưu trước kia.

Hần không phải, bởi vì hần đã thay đổi, thay đổi hoàn toàn.

Đường Bảo Ngưu Trước kia, chỉ riêng ngoại hiệu đã dài đến sáu mươi tám chữ, vênh váo tự đắc, sĩ diện lớn đến mức giống như vẽ một cái mũi trên trời chính là khuôn mặt của hần. Trời sắp xuống nhiều nhất hần chỉ gọi Phương Hận Thiếu làm mền. Từ trước đến giờ hần không chờ đợi, hần cho rằng người chờ đợi giống như tự sỉ nhục mình, cho dù là phải chờ đợi thời cơ, không bằng tự mình đi sáng tạo thời cơ. Từ trước đến giờ hần không sợ, hần tự mình là không sợ trời, không sợ đất, đợi trời đập đất, tốt nhất là trời sợ hần, đất sợ hần. Hần không nhịn, hần cảm thấy nhẫn nhịn là chuyện ngu ngốc nhất, phục thì phục, không phục thì không phục, có gì mà nhịn? Lại nói, người nhịn người khác, chưa chắc người khác đã biết là người nhường nhịn hần, ngược lại có thể được voi đòi tiên, còn cười người là con rùa rút đầu. Cho nên từ trước đến giờ hần không nhịn, không sợ, không chờ.

Bởi vì hần là Đường Bảo Ngưu, một hảo hán tự xưng là “cự hiệp”, đại hiệp không đủ để hình dung sự vĩ đại của hần.

Trừ khi gặp phải người mà hần cực kỳ bội phục, hần mới nhịn, mới chờ, mới sợ.

Trước giờ hần chỉ sợ đối phương có lý, nhìn thấy người tốt mới nhịn, gặp được cô gái mà hần cảm thấy xinh đẹp mới chịu chờ.

Đây mới là Đường Bảo Ngưu, ít nhất là Đường Bảo Ngưu trước kia mà Ôn Nhu quen biết.

Nhưng người trước mắt lại hoàn toàn biến dạng, hoàn toàn thay đổi.

Hần vẫn cao lớn, uy phong, hùng tráng, nhưng chỉ còn lại hình, mất đi thần. Hần giống như một người chỉ còn lại thân xác, đã không có linh hồn.

Hần chẳng những mặt ủ mày chau, hơn nữa hình dáng còn tàn tạ.

Hần không còn gây chuyện thị phi. Một đường chạy trốn, một trăm dặm như thế, hai trăm dặm như thế, ba trăm dặm cũng như thế. Hần nhịn, hần nhường, thậm chí hần chịu kiên nhẫn chờ đợi. Hần không còn âm ỉ gây chuyện, chỉ ủ rũ cúi đầu, thậm chí không nói một lời, không ăn không ngủ.

Nàng từng liên kết với đám người Phương Hận Thiếu, Lương A Ngưu, Hà Tiểu Hà, dùng trăm phương ngàn kế, nghĩ hết biện pháp, muốn làm cho Đường Bảo Ngưu khôi phục lại giống như trước kia, vừa nói vừa cười, hi ha cười lớn.

Nhưng không có tác dụng.

Đường Bảo Ngưu không cười, hắc cười không nổi.

Có một lần, Ôn Nhu trực tiếp hỏi hắn:

- Người có biết đã bao lâu người không cười rồi không?

Lúc ấy, trên mặt Đường Bảo Ngưu xuất hiện một loại biểu tình rất ngỡ ngàng, giống như hắn chẳng những đã quên cười như thế nào, thậm chí đã không biết cười là thứ gì.

Chạy trốn đã một tháng, thương thế ban đầu trên người bọn họ đã tốt hơn bảy tám phần. Nhưng chỉ có Đường Bảo Ngưu, hắn vốn giống như đúc bằng sắt, đối với hắn từ trước đến giờ không có vết thương nào không thể khép lại, nhưng lần này lại không phải.

Thương thế của hắn thật ra không nặng lắm, là do sau khi đánh hoàng đế và tể tướng trong Bát gia trượng, bị đánh đập tàn nhẫn và Nhậm Thị Song Hình dùng hình. Đối với một kẻ bình sinh bị thương rất nhiều, máu chảy thành sông giống như hắn, những vết thương này vốn cũng không tính là gì.

Nhưng hắn lại không tốt.

Thương vẫn là thương, vết thương còn đang chảy máu, mừng mủ, hơn nữa không ngừng mở rộng, có chỗ thấy gân, có chỗ lộ xương, còn phát ra mùi hôi thối.

Chẳng những không phục hồi, còn đột nhiên nặng thêm; sau ngoại thương, nội thương cũng trầm trọng hơn.

Dọc theo đường đi tám trăm dặm đường, mặc dù bọn họ bị truy kích và phục kích, mỗi người đều có thương vong (chủ yếu là lực lượng chính nghĩa bảo vệ đám người Vương Tiểu Thạch xung đột với quan binh, sát thủ và hắc đạo đuổi giết nhóm người Vương Tiểu Thạch), nhưng bọn họ đều dốc hết sức che chở cho Đường Bảo Ngưu, không để hắn ra tay, cũng không để hắn có bất cứ thương tổn gì.

Theo đạo lý, hán tử cường tráng như thiên thần này được bảo vệ cẩn thận như vậy, không lý nào ngay cả một chút thương thế cũng không tốt lên.

Ngay cả Phương Hận Thiếu thân thể yếu ớt nhiều bệnh, tự xưng là “yếu không ra gió”, nhưng lại lợi dụng đặc điểm “yếu không ra gió” này để luyện thành thân pháp “Bạch Câu Quá Khích”, vết thương trên người hắn cũng đã sớm phục hồi như trước.

Nhưng Đường Bảo Ngưu chẳng những bị thương không lành, hơn nữa còn bị thương càng lúc càng nặng.

Có một ngày, bọn họ phát hiện ngay cả xương ngực của hắn cũng bị gãy hai cây.

Lại một lần, bọn họ phát giác hắn bị gãy hai xương ngón tay, mà chính hắn lại hoàn toàn không hay biết, giống như đó không phải là ngón tay của hắn, hoặc là hắn không biết đau đớn là gì.

Hắn dường như cũng không thương tiếc bản thân.

Nhưng đám người Ôn Nhu nhìn thấy lại đau lòng.

Một vị hán tử thần uy lâm liệt, ngọc thụ lâm phong như vậy, hiện nay cũng chỉ có tám chữ để hình dung, “hình dáng mảnh khảnh, âm đạm mất hồn”.

Nàng nhìn cũng cảm thấy không đành lòng.

Cho đến một ngày, vào nửa đêm khi đang ngủ ngoài núi hoang, Ôn Nhu trước tiên nghe được tiếng sói gào, sau là tiếng côn trùng nức nở, vì vậy thấp thỏm bất an. Sau đó nàng lại thức tỉnh vì những tiếng động kỳ quái, mới phát giác Vương Tiểu Thạch và Đường Bảo Ngưu đang ấu ả với nhau.

Mọi người đều tỉnh dậy, giúp đỡ Đường Bảo Ngưu xuống, phát hiện hắn lại bị gãy hai cây xương sườn. Xương gãy dưới ánh trăng nơi núi hoang hiện lên màu xanh bi thảm, đang đâm rách vết thương gân thịt nơi ngực, giống như trong một chiếc miệng máu lộ ra hai chiếc lưỡi xanh.

Mọi người đều kinh ngạc, không hiểu vì sao Vương Tiểu Thạch lại ra tay nặng như vậy. Một lúc sau mới biết vết thương của Đường Bảo Ngưu là do chính hắn gây nên.

Hắn lại đưa tay chọc vào vết thương, giữ lấy xương sườn của mình, hơn nữa dùng sức bẻ gãy nó. Tiếng xương gãy cuối cùng đã kinh động đến Vương Tiểu Thạch vốn rất cảnh giác.

Vương Tiểu Thạch đã nổi giận, hắn nghiêm nghị chất vấn Đường Bảo Ngưu:

- Tại sao ngươi lại đối xử với mình như vậy?

Đường Bảo Ngưu hỏi lại:

- Tại sao ngươi không để cho ta chết?

Vương Tiểu Thạch giận dữ nói:

- Ngươi cho rằng ngươi làm như vậy không có lỗi với các huynh đệ đã chết vì cứu các ngươi sao?

Đường Bảo Ngưu cười thảm (đó là cười sao? Nụ “cười” đó quả thật khiến Ôn Nhu không rét mà run), chỉ nói:

- Ta vốn không nên sống tiếp.

- Vậy ta thì sao?

Phương Hận Thiếu không nhịn được chen miệng vào. Hắn giận đến mức trong núi hoang trăng lạnh đêm rét, áo trắng trên người lại tỏa ra một loại cảm giác bốc hơi:

- Bọn họ cũng đã cứu ta, cũng vì ta mà hi sinh không ít tính mạng, chảy không ít máu nóng. Nếu như ta và ngươi không sống tiếp, không sống cho thật tốt, bọn họ xem như chết vô ích rồi.

Đường Bảo Ngưu cúi thấp đầu xuống.

- Nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

Vương Tiểu Thạch hùng hổ bức hỏi:

- Ngươi hối hận vì cái chết của Chu Tiểu Yêu sao? Ngươi cho rằng hành hạ mình như vậy Chu cô nương sẽ chết được nhắm mắt sao?

Toàn thân Đường Bảo Ngưu run rẩy kịch liệt.

Vương Tiểu Thạch lại tát hắn một cái.

Một cái bạt tai giòn giã.

- Để cho ta chết đi!

Đường Bảo Ngưu gào lên.

- Ngươi chết đi!

Vương Tiểu Thạch nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Sau khi ngươi chết, xem ai sẽ báo thù cho Chu cô nương! Chu Tiểu Yêu vì cứu ngươi mà chết, nhưng lại cứu phải một phế vật, nàng đã chết một cách vô ích! Ngươi chết đi, ai sẽ giết Ngô Kinh Đào? Ai sẽ giết Thái Kinh? Ai sẽ vì nàng báo thù!

- Ta!

Lần đầu tiên Đường Bảo Ngưu khôi phục giọng nói như sấm đánh của hắn:

- Ta phải báo thù cho nàng!

- Ngươi à?

Vương Tiểu Thạch đầu tiên là xem thường, sau đó mới nói như đinh đóng cột:

- Vậy trước tiên người phải sống rồi hãy nói!

Đường Bảo Ngưu run rẩy, giống như đến tối hôm đó, hắn mới lần đầu tiên nghe được chữ “sống” và từ “sống tiếp” này, khiến cho hắn vô cùng kinh hãi, thậm chí là khóc, bật khóc lên.

Một đại nam nhân ở trong núi hoang khóc lên như vậy, rõ ràng là một chuyện rất xấu hổ.

Nhưng không hề.

Mọi người lại cảm thấy rất vui mừng, bởi vì đã lâu mọi người chưa từng nghe thấy hắn khóc, cũng hình như đã lâu chưa từng nhìn thấy hắn cười.

Từ lúc này trở đi, Ôn Nhu chỉ cảm thấy rất tịch mịch.

Một hán tử dũng mãnh không biết sợ hãi, hóa ra vì chữ “tình” lại có thể thương tổn tâm thần như vậy, yếu ớt như vậy.

Hiển nhiên hắn là vì cái chết của Chu Tiểu Yêu nên mất đi ý chí sống tiếp.

Chữ tình trên người, thật sự như vậy?

Ôn Nhu nhìn thấy nam tử hán này vốn sống sờ sờ, kiên cường cương nghị, trong lòng lại sinh ra ôn nhu vô hạn.

Nàng vì vậy nghĩ đến bản thân.

Tuổi tác của nàng không còn nhỏ nữa, cũng đã từng thích người khác.

Nàng từng ở bên cạnh cha nàng quyến luyến không rời, nhưng sau đó cuối cùng phát giác thế giới của nàng và phụ thân khác biệt quá lớn. Sau khi nàng xông pha giang hồ, lại mê luyến bên ngoài sóng cả cuộn trào, kinh hiểm trùng trùng, quên trở về nhà.

Nàng từng say mê mị lực của Thẩm Hổ Thiên Thẩm lão đại, thủ lĩnh của Thất Đại Khẩu. Đây mới là anh hùng, đây mới là hảo hán, đây mới là nam tử có thể khiến người ta ngưỡng mộ. Đáng tiếc, nàng cuối cùng đã tỉnh mộng, cũng cuối cùng tan mộng.

Nàng cũng từng âm thầm tưởng nhớ đại sư huynh có tài năng cái thế, trở thành anh hùng bất thế, lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu, Tô Mộng Chấn sư ca thâm trầm bí ẩn, không thể suy đoán. Nhưng đó cũng chỉ là mê tình như mây trôi lướt qua giữa hồ mà thôi. Lúc nàng gặp lại “Kim Phong Tế Vũ Hồng Tụ Dao” Tô sư huynh, y đã già nua, bệnh nặng, không còn chuyên tâm. Nàng chỉ có thể ngưỡng mộ y, nhưng không đến mức có thể thật sự nhiệt tình với một khối băng, kháng khí với nhau.

Sau đó là Bạch Sầu Phi. Người này nàng vừa hận vừa yêu, bất kham giả dối, cuồng vọng tự đại, không coi ai ra gì. Đến bây giờ nàng vẫn không rõ cảm tình của mình đối với hắn là gì, rốt cuộc là yêu hay hận? Thậm chí nàng cũng không rõ, vào buổi tối Bạch Sầu Phi bình bại người vong, tại sao hắn lại đối xử với nàng như vậy? Tại sao hắn lại làm chuyện như vậy với nàng?

Dù thế nào, nàng xinh đẹp lại luôn bị người khác xem như “tiểu huynh đệ”, nhưng trong lòng nàng vẫn có một mảnh ôn nhu, vạn loại nhu tình, biết kể với ai?

Nàng cảm thấy tuy mình từng mê tình, cũng từng động tình, nhưng lại chưa từng thật sự thâm tình, gặp gỡ chân tình.

Hay là đã gặp qua, nhưng nàng không biết mà thôi.

Do đó, nhìn thấy Đường Bảo Ngưu đối với Chu Tiểu Yêu tha thiết cuồng nhiệt, như chết như sống, thà rằng cùng chết cũng không muốn sống một mình, Ôn Nhu cảm thấy núi hoang thật lạnh, trăng thật lạnh, trong lòng cũng thật lạnh.

Ngay cả lúc sôi tru thức tỉnh, bên cạnh chỉ có âm thanh do chiếc vòng ngọc thạch trên cổ tay va chạm phát ra làm bạn, điều này khiến Ôn Nhu hết sức tịch mịch, thê lương.

Để ta yêu đương có được không?

Đầu tiên, loại cảm giác đó chỉ là từng điểm, từng chút, giống như một đoạn nhịp điệu, một câu ca từ bỗng nhiên thoáng qua trong lòng, trong miệng bất giác ngâm nga mấy câu, nhưng đó chỉ là một đoạn, không thành bài văn, hát rồi lại quên.

Nhưng không lâu sau, nhịp điệu quen thuộc kia lại hiện lên, hơn nữa dần dần tổ hợp lại, hình thành một ca khúc, một bài ca ở trong lòng quanh quẩn không thôi, vòng vo không đi, quấy nhiễu không ngừng.

Giống như tiết xuân phân năm nay, xuân ý rất nồng.

Nó ở trên đầu cành. Giờ phút này Ôn Nhu thấy được trên cây đào ngậm nụ muốn nở, những mầm xanh trên cành, tươi mát đến mức khiến người ra muốn một ngụm ăn nó.

Nàng bởi vì một trận gió xuân mà đảo mắt qua, nhìn thấy bồ công anh giống như từng đóa lông vũ biết bay, lượn qua thảo nguyên xanh biếc, đi tìm chỗ dựa, nương tựa và gắn bó để đặt mình. Chỉ chớp mắt này, lại phát hiện cây đào lúc đầu nụ đã nở ra từng đóa, phun ra búp hoa đỏ tươi, đẹp đến mức khiến nàng than một tiếng.

Khi hoa đào bỗng chốc nở rộ trong một đêm, ngày thứ hai dưới ánh mặt trời chiếu rọi, giống như ngàn chiếc lược phun ra màu đỏ, đóa đóa yêu kiều, ngàn tay vịn tay đang vậy vậy run run.

Vì sao bật nở cú đầu?

Bởi vì gió.

Vì sao nở rộ tranh hương?

Bởi vì xuân.

Mùa xuân đã đến, không chỉ ở đầu cành, còn ở dòng chảy đã bắt đầu tan băng, chim nhỏ tìm lại ca hát, mặt đất khôi phục sinh cơ, còn ở thôn bên này, núi bên kia, trong cả rừng cây.

Hơn nữa còn ở trong lòng.

Trong lòng của Ôn Nhu.

Ôn Nhu gần đây trong lòng rất ôn nhu.

Nàng vốn không thích nhìn hoa, ca hát, dùng khăn tay, hiện nay nàng lại thích hoa, thích ca hát, thích dùng khăn tay lau lau mặt, chùi chùi mắt, ắn ắn bên mép cũng được.

Nhưng có lúc trong lòng nàng cũng rất bức bối.

Nhất là khi nàng nhìn thấy chuồn chuồn song phi, bướm yêu hoa, uyên ương nghịch nước, nàng lại có một cảm giác lo âu khó tả.

Sinh mệnh của nàng giống như vẫn luôn có một sự mong đợi.

Không, nguyên lai trong cuộc đời nàng vẫn luôn thiếu đi một vài thứ.

Tại sao nàng lại giở tính nết đại tiểu thư? Dường như bởi vì thiếu đi thứ này. Tại sao nàng lại thích cùng mọi người xông pha giang hồ? Dường như là vì đi tìm thứ này. Tại sao khi người khác xem nàng là “tiểu huynh đệ”, nàng rất quen nhưng lại không vui? Có lẽ nàng giống như đã mất đi thân phận thật sự của mình, nhất thời không biết mình rốt cuộc là ai, điều này khiến nàng nóng nảy.

Nhưng sự nóng nảy này cũng là nóng nảy ôn nhu, chỉ là có lúc đột nhiên phát tác một cách bất ngờ, vô duyên vô cớ. Mọi người đều có phần giật mình, nhưng cũng đã quen nhường nàng, nhịn nàng, để mặc nàng.

Mọi người luôn xem nàng là “tiểu huynh đệ”, “tiểu muội muội”, che chở cho nàng, khiến nàng cảm thấy mình là một người không hoàn chỉnh, ít nhất không phải là một cô gái thật sự.

Nàng thậm chí cảm thấy có lỗi với hộp phấn son quý giá của mình, bởi vì nàng không có gì cơ hội dùng đến chúng. Màu sắc say lòng người như vậy, ở lại trong hộp, giống như tiêu hồn ngưng kết đêm qua; bôi lên trên mặt, mới có thể trở thành màu sắc sống động hôm nay.

Nhưng ngoại trừ lần đó lên Kim Phong Tế Vũ lâu tìm Bạch Sầu Phi, nàng vẫn không có cơ hội dùng qua. Một lần đó, đêm hôm đó, trận chiến đó, kết quả có người vì mình mà chết, mình cũng thiếu chút nữa thất thân, ngay cả “rau cải trắng” cũng mất mạng.

Có phải mình vốn là yêu tinh đã tu bảy kiếp, không thể bị gọi phá nguyên thân?

Một khi hét phá, thì phải có người bồi thường tính mạng?

Người đừng thấy nàng luôn luôn có vẻ không buồn không lo, không ưu không oán.

Nàng có.

Nàng thậm chí hoài nghi mình là yêu là tinh, cho nên dứt khoát giả thành nam trang, làm thật tốt “tiểu huynh đệ” của người ta. Một khi khôi phục thân nữ nhi thì phải trải qua những cảnh tượng lo âu đáng sợ, giống như cưỡi gian trong hẻm tối, mê gian trong Lưu Bạch hiên.

Nàng vốn định tạm thời gác lại tư tình nữ nhi, trước tiên chạy khỏi lần này rồi hãy nói.

Nàng vốn muốn ở lại kinh sư, không muốn đi. Nhưng nàng nhất định phải đi, bởi vì nàng đã lộ tướng.

Thái Kinh hạ lệnh, chỉ truy cứu những người cướp tù đã lộ mặt.

Trong hành động đó, nàng căn bản không muốn che mặt, cho nên đã trưng bày cờ hiệu, ai cũng biết Ôn Nhu và đao của nàng, trong lần cướp tù này đã hiện thân, ra tay.

Nếu như nàng không rời khỏi kinh, Thái Kinh sẽ sai người bắt nàng.

Bắt nàng cũng không sao, nhưng sẽ liên lụy đến Kim Phong Tế Vũ lâu.

Đến lúc đó nàng mới trốn? Không phải là không thể, nhưng chạy được ni cô cũng không chạy được am. Thái Kinh sẽ có cơ đến chỗ cha nàng ở Lạc Dương đòi người.

Nàng cũng không muốn cha mình khó xử, nàng đã đủ khiến cho y khổ sở rồi.

Cho nên nàng trốn.

Huống hồ, nàng muốn trải qua tư vị chạy trốn một phen, nàng cũng muốn theo Vương Tiểu Thạch ra ngoài một lần.

Dù sao nàng ở kinh thành đã rất buồn bực.

Huống chi, ba người thú vị nhất là Vương Tiểu Thạch, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đều phải trốn, để nàng ở lại kinh một mình chẳng phải rất buồn bực sao?

Quả là buồn bực muốn chết.

Vì vậy nàng lựa chọn chạy trốn.

Lý do nàng chạy trốn hiển nhiên không giống như bọn Vương Tiểu Thạch.

Đối với một nam tử hán chân chính, “chạy trốn” thông thường là dưới ba tình huống “tử vong” và “mất đi tự do”, đành phải đưa ra lựa chọn bất đắc dĩ nhất.

Nhưng đối với Ôn Nhu, chạy trốn có lẽ chỉ là một lần lữ hành hơi khẩn trương, một chuyến du lịch tương đối nguy hiểm mà thôi.

Có điều nàng lại không ngờ, Lão Ngưu và Đại Phương vốn hễ có bọn họ thì huyền não đến mức long trời lở đất, phong vân biến sắc, lúc này lại hoàn toàn thay đổi.

Một người trở thành mất cảm giác, như một cái xác không hồn. Người còn lại mặc dù tốt hơn một chút, nhưng cũng than thở, ủ rũ cúi đầu, có thể nhìn ra được Phương Hận Thiếu cũng chỉ miễn cưỡng cười vui mà thôi.

Do đó, nàng vốn đã đem ôn nhu trong lòng tạm thời hóa thành lưỡi đao, có lúc, thường xuyên, luôn luôn, thường thường lại có một loại cảm giác hoa nở trên đá.

Giống như vài câu kia, dần dần hát thành một khúc ca; giống như vài từ kia, dần dần nói thành một câu từ. Khi nó thật sự biến thành một câu, một ca khúc, nàng còn cảm thấy không tự nhiên, không quen thuộc.

Cuối cùng, dần dần, trong lòng nàng chỉ có bài hát này, trong miệng chỉ có câu nói này.

Nhưng nàng hát không ra, nói không ra.

Tâm của nàng càng dần ôn nhu, càng dần mất mát.

Bởi vì hoa nở.

Mùa xuân đã đến.

Bởi vì nàng nhìn thấy một tên Đường Bảo Ngưu lớn như thế lại vì cái chết của một cô gái mà như sống như chết, không còn hình người.

Bởi vì, có lẽ...

Nàng vẫn luôn thiếu đi thứ gì đó.

Nàng vẫn luôn đi tìm thứ gì đó.

Nàng muốn tìm một người để thổ lộ hết.

Nhưng trong thời gian này, ngay cả Vương Tiểu Thạch luôn tích cực lạc quan cũng chán nản hơn so với trước kia.

Hắn dường như vừa phải vội vàng cùng đám người Đường Thất Muội thương nghị tuyến đường chạy trốn, vừa phải ứng phó với đuổi giết và phục kích dọc đường, vừa phải để ý đến nhất cử nhất động của Đường Bảo Ngưu, vừa phải lưu ý lễ nghĩa và cấm kỵ khi đi qua khu vực, địa bàn của người khác, hơn nữa thỉnh thoảng phải lưu ý tin tức vô lâm và triều đình đấu tranh quyền lực, quyền vị chuyển dời, quyền thế thay đổi, từ kinh sư truyền đến một đợt tiếp một đợt, một lần lại một lần.

Những chuyện này giống như từng khối đá lớn đè nặng lên vai Vương Tiểu Thạch, cho dù là một đôi vai sắt có thể gánh vác chính nghĩa, cũng sẽ vỡ tan, cũng phải sụp đổ.

Người muốn một người không còn vui vẻ, tự tại, như ý, rất đơn giản, chỉ cần người có quyền, người cứ cho hắn một vương vị hoặc quan vị, một khi hắn đội mũ ô sa lên, mang tử mãng bào vào, hắn sẽ biến thành một người lo lắng nôn nao, mi sầu khó giãn.

Có lúc, cho người khác danh và lợi cũng có thể đạt được hiệu quả này.

Ôn Nhu không biết những điều này, nàng cũng không để ý tới những điều này.

Nàng mặc kệ.

Nàng chỉ muốn tìm kiếm thứ nàng không có (luôn luôn đều không) hoặc mất đi (vốn có), để mình không uống một trận hoa nở này, một năm mùa xuân này, một cái tâm nguyện này.

Không phải sao?

Lúc mọi người nghỉ ngơi tại thôn lê, nàng phát hiện những quả lê đều chưa chín, đều xanh chát, còn nhỏ hơn so với quả táo, có quả vẫn chỉ là những đóa hoa mang chút xanh nhạt. Nàng cảm thấy rất oán hận, vừa ăn miếng bánh, nghe tiếng kêu gòn giã phát ra từ giữa hàm răng, vừa muốn tìm kiếm quả lê có thể ăn được.

Dọc theo con đường này, phong trần mệt mỏi so với hồng trần cuộn cuộn càng dễ khiến ột cô nương trẻ tuổi, hoạt bát, xinh đẹp, kiều diễm trở nên lao đao. Nàng, Ôn Nhu, hòn ngọc quý trong tay Lạc Dương Vương Ôn Văn, hiện giờ ngay cả quả táo, quả mận, quả lê đều không được ăn.

Một ngụm cũng không được cắn rắc rắc.

Nàng nghĩ đến liền cảm thấy lỗ mũi ngứa ngáy, ê răng, tâm cũng chua.

Nhưng nàng đi giữa lá lê, vẫn không tìm được một quả nào có thể ăn, chỉ tìm được một con bọ cánh cứng xinh đẹp giữa một đóa hoa lê màu xanh lục nhạt.

Bọ cánh cứng là loài côn trùng xinh đẹp nhất. Nó có cánh giống như chim, biết bay. Nó có hoa văn giống như vỏ ốc, thiết kế đồ án. Nó có chân, biết đi, hơn nữa còn không cần người, đốt người, thiện lương đến mức giống như một con rùa nhỏ có tu dưỡng.

Đừng thấy nó e lệ rụt rè, nhưng không sẽ co đầu vào trong.

Thật thú vị.

Nàng cười một tiếng, cảm thấy vui vẻ, má lúm đồng tiền thật sâu.

Thực ra con người muốn vui vẻ chỉ cần cười, cười lên lòng sẽ mở ra.

Tướng do tâm sinh, nhưng ngược lại cũng thế. Một người vô lương tâm chỉ cần thường xuyên cưỡng bức mình đi làm việc thiện, tự nhiên sẽ trở thành một người lương thiện.

Ôn Nhu sau khi cười, nhìn thấy con bọ cánh cứng nhỏ kia giương cánh muốn bay, định bay, sắp bay, nàng liền nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay ngăn cản nó, đặt ở trong lòng bàn tay, khẽ nói:

- Ngay cả người cũng không để ý tới ta, hử?

Nàng khẽ thổi vào con bọ cánh cứng nhỏ thổi một hơi, nói:

- Người là thứ không định tính, không có tâm. Người ta nói chuyện với người, đuổi theo người cả buổi, người muốn bay là bay, muốn đi là đi, cũng không để người ta ở trong lòng?

Cuối cùng nàng xa xăm nói ra câu giống như một ca khúc trong lòng nàng:

- Người nói đi, con rùa đen nhỏ, để ta yêu đương, yêu đương thỏa thích một trận, có được không?

Bất ngờ, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng là lại có người thật sự “hả” một tiếng.

Người nọ giống như nghe được mặt đất chấn động, phát ra một tiếng kêu quái lạ như nhìn thấy quỷ.

55. Chương 55: Ôn Nhu Chẳng Hề Ôn Nhu

Trả lời nàng đương nhiên không phải con bọ cánh cứng nhỏ kia, mà là kia một con “bọ cánh cứng nhỏ”.

Một con “bọ cánh cứng nhỏ” không phải là bọ cánh cứng nhỏ thật sự, nhưng so với bọ cánh cứng nhỏ còn giống bọ cánh cứng nhỏ hơn.

- La Bạch Ái!

Ôn Nhu thét lên:

- Người ở trong lùm cỏ làm gì?

Chỉ thấy trong lùm cỏ, bụi cây đột nhiên lộ ra một cái đầu, cặp mắt tròn tròn, tròn trắng trắng trắng, dài tai tròn tròn, con ngươi đen đen, lỗ mũi tròn tròn, gương mặt bầu bầu, còn có một hàm răng hơi lệch, cùng nàng nhìn nhau há hốc mồm.

- Ân công!

Thiếu niên kia nháy cặp mắt to, ngữ điệu cực kỳ tình cảm:

- Xin lỗi, làm ngài sợ hãi, ta tội đáng muôn chết, ta sống nên ăn bần. Ta xin lỗi, ngài ăn lê đi!

Nói xong lại đưa một quả lê tới.

Lê đã hơi chín.

Ôn Nhu vừa nhìn thấy lê, lập tức hết giận một nửa. Nàng đang khát nước, liền không thể chờ đợi chụp lấy, cắn một cái, rắc rắc mấy tiếng, cơn giận lại tiêu đi một nửa, rắc rắc quát hỏi:

- Người núp trong bụi cây nghe lén ta nói chuyện sao? Muốn chết à!

- Không phải.

Thiếu niên La Bạch Ái vội biện hộ:

- Ta vốn là tới đây để tìm đồ cho ân công.

- Ân công?

Ôn Nhu cau mày, quả lê vẫn chất, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là không có lê để ăn:

- Thật khó nghe.

- Ngài thật sự đã cứu ta. Không có ân công cứu giúp, La Bạch Ái ta... ngoại hiệu La Tổng Thang, sau này sẽ không thể ở trên giang hồ, trong võ lâm trở thành đại nhân vật đội trời đạp đất, xuất sắc hàng đầu, có một không hai trong thiên hạ. Ta không gọi ngài là ân công, chẳng phải sẽ trở thành kẻ vong ân phụ nghĩa?

- Người vong ân phụ nghĩa cũng được. Ta không phải là công, người đừng gọi ta là ân công, ta không thích.

- Như vậy... nên gọi là gì đây? Không phải công...

La Bạch Ái linh cơ vừa động:

- A, vậy gọi là ân bà thì sao...

- Phì!

Ôn Nhu phun một cái:

- Đừng gọi đừng gọi, muốn gọi thì cứ gọi ta là bà cô.

- Bà cô.

La Bạch Ái cũng không ngang ngược, vừa mở miệng liền gọi.

Ôn Nhu ngẩn người, đành phải tùy hấn. Trông thấy quả lê đã ăn hết chỉ còn lại một hạt nhân, không để lại cho đối phương chút gì, không khỏi có phần ngượng ngùng, liền tùy ý hỏi:

- Người vừa nói tìm thứ gì ấy nhỉ?

- Tìm lê.

La Bạch Ái sáng khoái nói:

- Tìm một trái lê chín.

Ôn Nhu cười nói:

- Làm sao người tìm được, ta lại không tìm được? Cần phải người đưa cho ta ăn.

- Cũng chỉ có trái này chín.

La Bạch Ái thành thành khấn khấn nói:

- Ta vốn muốn tìm cho ân công... không, bà cô ngài ăn. Ta biết bà cô môi khô, muốn giải khát.

Ôn Nhu nghe được có phần cảm động, nhưng dù sao nàng cũng thông minh phi phàm, cảm thấy có vẻ kỳ lạ:

- Xem như người có tấm lòng của bà cô. Nhưng người tìm lê hẳn là phải leo lên cây, sao lại ngồi trong lùm cỏ?

Lần này La Bạch Ái có phần lúng túng, nói cà lăm.

- Nói mau!

Ôn Nhu vừa thấy như vậy, càng muốn truy hỏi đến cùng:

- Làm chuyện gì? Mau thành thật nói ra đi!

La Bạch Ái lấp bắp nói:

- Ta vốn đang tìm quả lê, vừa tìm được một quả, thì...

Ôn Nhu mắt hạnh trừng trừng, truy xét đến cùng:

- Thì thế nào, nói!

La Bạch Ái cười khỏ nói:

- Thật sự muốn ta nói sao?

Ôn Nhu vừa nghe, càng không tiếc ép cung, âm âm, trầm trầm, hà hà, hừ hừ nói:

- Ngươi... dám... không... nói? Nói!

- Không dám.

La Bạch Ái đáng thương nói ra:

- Ta... ta là... gấp.

- Gấp cái gì?

- Con người có ba việc gấp... chuyện gấp đó.

- Vậy cũng bình thường.

Ôn Nhu có vẻ hài lòng, suy luận tiếp:

- Vậy ngươi ngồi trong lùm cỏ, khục, hừ, ọe, bắn chết đi được.

La Bạch Ái đỏ mặt nói:

- Thất lễ, thất lễ.

Ôn Nhu tức giận hỏi:

- Đại hay là tiểu?

La Bạch Ái rũ mắt xuống:

- Đại.

Ôn Nhu giống như một vị sư phụ nghiêm khắc, lỗ mũi “ừ” một tiếng, chợt tỉnh ngộ một chuyện, lập tức hỏi:

- Ngươi đại tiện?

- Đúng vậy.

La Bạch Ái dường như có phần bất ngờ vì sự kinh ngạc của Ôn Nhu.

- Tay... của ngươi?

Sắc mặt Ôn Nhu biến đổi:

- Tay của ngươi... cầm quả lê...

La Bạch Ái cười hì hì nói:

- Ta ta... còn không kịp rửa sạch, bà cô đã... giành, không, đã cầm quả lê. Hì hì.

- Ngươi!

Ôn Nhu gần như phun ra hết những thứ đã ăn vào:

- Phì! Đồ quỷ dơ bẩn!

Nàng chợt nhớ tới một chuyện, chuyện này có lẽ còn nghiêm trọng hơn so với quả lê bẩn.

- Vừa rồi ngươi rốt cuộc có nghe lén được lời ta nói hay không?

La Bạch Ái thấy dáng vẻ Ôn Nhu đặng đặng sát khí như muốn giết người diệt khẩu, liền le lưỡi một cái, nói:

- Những lời mà cô nói với con bọ cánh cứng nhỏ kia?

Ôn Nhu vừa nghe, trong lòng lạnh đi phân nửa. Những lời đó không thể để cho con rùa nhỏ này truyền ra, nếu không mặt mũi của nữ hiệp Ôn Nhu mình để đâu?

Nàng vừa tức vừa vội, dùng hai ngón tay chỉ vào đối phương quát hỏi:

- Người nghe được những gì?

- Ta?

La Bạch Ái chỉ vào lỗ mũi tròn của mình, nói:

- Ta nghe được bà cô nói một câu...

- Một câu gì?

- Ngài nói...

La Bạch Ái nắn hạch cổ, bắt chước âm điệu lạnh lạnh của Ôn Nhu, lại có sáu phần tương tự:

- Con rùa đen nhỏ...

Lại dừng ở đó, không nói tiếp.

Ôn Nhu nóng nảy, mặt đỏ lên, giậm chân, giống như một con ngựa giận dữ bị cột đã lâu, không thể chờ đợi muốn cất vó đá người:

- Tiếp theo thì sao?

- Thật sự phải nói?

- Nói!

Ôn Nhu ngay cả tay cũng đặt lên chuôi đao bên hông.

Lần này đúng là hiệu nghiệm, La Bạch Ái lập tức nói ra:

- Ngài nói, con rùa đen nhỏ, nhường Hạ viên ngoại, giặt sạch áo khoác trên giường, được không?

Ôn Nhu ngẩn ra.

La Bạch Ái lại chất phác thật thà hỏi lại:

- Xin hỏi bà cô, ai là Hạ viên ngoại? Y và cô rất quen sao? Sao cô vừa nhìn thấy bọ cánh cứng lại nhớ tới áo khoác của y? Áo khoác của y rất quý báu sao? Làm sao bà cô biết trên giường y có áo khoác? Là tơ hay lụa? Gấm vóc hay là trong suốt?

Ôn Nhu nhất thời không biết trả lời thế nào.

Trả lời từ đâu cho tốt?

- Hả?

La Bạch Ái nương cặp lông mi dài, mắt sáng rặng trắng truy hỏi:

- Bà cô?

Bàn tay Ôn Nhu đang đặt lên chuôi đao cũng dời đi, chỉ lăm lăm:

- Hạ viên ngoại, hừ? Ta làm sao biết! Chết tiệt, quả lê bản cũng dám cho bà cô ăn, xem ta chặt người đem cho heo ăn!

La Bạch Ái vội le lưỡi:

- Không dám, lần sau không dám.

Ôn Nhu chống nạnh:

- Còn có lần sau?

La Bạch Ái giật mình, vội vàng nói:

- Không có, không có lần sau nữa. Lần sau ta tìm được quả lê, sủi cải, hạt dẻ, bồ đề, Lão Tử, Khổng Tử, Mạnh Tử, Trang Tử, nhi tử của ta, tất cả đều tự mình ăn, không dám cho bà cô ngài.

Ôn Nhu thấy người này ngốc nghếch, bất giác cười một tiếng, nói:

- Người bị điên rồi, mất cả hồn vía.

La Bạch Ái thấy nàng cười, lại giống như ngây dại, ngập ngừng thở dài nói:

- Ai, lúm đồng tiền này, sâu một chút, cạn một chút, cô nương trong thiên hạ làm sao cười đẹp như vậy. Vườn này nếu sớm mời bà cô ngài tới cười thêm mấy lần, có lẽ cả vườn đã sớm chín rồi, hơn nữa càng thơm càng ngọt, càng nhiều càng lớn.

Nghe được lời ca ngợi này, Ôn Nhu rất vui vẻ, cười khúc khích một tiếng, chỉ nói:

- Tiểu tử bản, mắt lại sáng.

La Bạch Ái cười hi hi, làm mặt quỷ nói:

- Bà cô muốn mắt ta sáng một chút, ta nhất định sẽ sáng; muốn ta không nhìn thấy, ta sẽ không thấy gì cả, mở mắt ra cũng chỉ là người mù vén mí mắt lên mà thôi.

Ôn Nhu liếc hần một cái, trên mặt như cười mà không cười:

- Thằng khỉ con, chỉ biết ba hoa.

Bỗng thở dài một tiếng, xa xăm nói:

- Nếu như Quỷ Kiến Sầu chết tiết kia, còn có tên đầu đá ngốc nhất thiên hạ kia, có một nửa bản lĩnh lấy lòng ta như người, vậy thì tốt rồi.

La Bạch Ái chớp chớp cặp mắt to, lông mi thật dài ẩn chứa rất nhiều mùa xuân:

- Bà cô, ngài nói gì?

- Hả?

Chợt nghe phía xa có người gọi:

- Ôn Nhu, Ôn Nhu, cô đang ở đâu?

Người gọi tên nàng, giọng nói nhỏ và dịu dàng, giống như sông nhỏ róc rách nước chảy ôn nhu.

Ôn Nhu biết đó là Hà Tiểu Hà.

Trong đội ngũ chạy trốn này, chỉ có Hà Tiểu Hà và nàng là nữ nhân, đương nhiên thường xuyên có cơ hội ở cùng với nhau.

Nàng nhanh chóng hiểu rõ, ít nhất Hà Tiểu Hà có một đặc tính gần như hoàn toàn giống với nàng.

Hà Tiểu Hà tên là Tiểu Hà (sông nhỏ), dáng vẻ tiểu hà, âm điệu tiểu hà, nhưng thái độ làm người lại chẳng hề “tiểu hà”.

Hơn nữa còn rất “Trường Giang đại hà”.

Ngoại hiệu của nàng cũng khá giống như con người của nàng, “Lão Thiên Gia (ông trời)”.

Có lần, Ôn Nhu thấy nàng cãi nhau với La Bạch Ái vốn khôi hài, mới biết vị “Lão Thiên Gia” này có bao nhiêu ông trời.

Lại có một lần, Lương A Ngưu bị Hà Tiểu Hà mắng thẳng mặt đến mức tan tác tơi bời, máu chó đỏ đầu, nàng mới biết Hà Tiểu Hà vốn chẳng hề tiểu hà.

Lại có một lần, thậm chí ngay cả Vương Tiểu Thạch, Phương Hận Thiếu, thầy trò La Bạch Ái, cộng thêm một tên “Dụng Thủ Tẩu Lộ” Lương A Ngưu, vẫn cãi không nổi một Hà Tiểu Hà, lúc ấy khiến cho Ôn Nhu trong lòng phải thở dài một tiếng “Lão Thiên Gia”.

Đường Bảo Ngưu thần trí chưa khôi phục, trạng thái còn chưa tốt, do đó một khi cãi nhau, Hà Tiểu Hà có thể nói là vô địch.

Điểm này, dù sao Hà Tiểu Hà cùng gần giống như nàng, bởi vì nàng đồng dạng cũng chẳng hề ôn nhu.

Cho nên đôi quỷ bảo bối La Bạch Ái và Lương A Ngưu thường sáng tác một ca khúc để châm chọc bọn họ.

Sông nhỏ cong cong lại như đao

Sông nhỏ chìm người không còn mạng

Ôn nhu một điểm chẳng ôn nhu

Ôn nhu giết người không đền mạng

Hừ!

Khó nghe muốn chết!

Người hát kệ người, ta dữ kệ ta!

Sợ các người hát, chúng ta còn xem là hung dữ sao?

Phì!

Nữ nhân nhất định phải ôn nhu sao? Ca thật khó nghe, nhưng bà cô ta chẳng khó chịu chút nào!

Ôn Nhu đáp lại một tiếng, đi tới.

La Bạch Ái nhìn theo bóng lưng Ôn Nhu, ngơ ngẩn ngẩn một lúc, mới lẩm bẩm:

- Những lời như vậy mà ta cũng kịp thời nghĩ ra được, hà... Hạ viên ngoại? Giặt áo khoác? Xì!

Hắn từ trong lỗ mũi bật cười:

- Ta quả thật bội phục mình...

Sau đó hắn lại lẩm bẩm:

- Để ta yêu đương, yêu đương một trận thỏa thích, có được không?

Giọng nói rất ôn nhu, cũng rất giống như Ôn Nhu, còn tự nói tự cười.

Đột nhiên đầu của hắn bị người ta gõ một cái, hắn đau đến mức kêu lên một tiếng, quay đầu lại nhìn, trông thấy sư phụ của mình là “Thiên Đại Địa Đại” Ban Sư Chi.

56. Chương 56: Sao Không Oanh Oanh Liệt Liệt Yêu Một Trận

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau.

Lúc La Bạch Ái hữu ý vô ý nghe được tâm tư của Ôn Nhu, cũng chìm trong tâm tư của Ôn Nhu, không ngờ lại có người ở sau lưng nghe hắn lẩm bẩm lâu bầu.

May mắn không phải là kẻ địch, mà là vị sư phụ còn “phiền phức” hơn kẻ địch.

Chỉ thấy Ban Sư như cười mà không cười nhìn hắn, trên trán vừa lúc có một con bọ cánh cứng già, hắn cũng không xem là ngỗ ngược, chỉ ngạc nhiên hỏi đồ đệ của hắn:

- Người có bệnh à?

- Không có.
- Người lắm bẩm cái gì?
- Không có gì.

Ban Sư Chi càng hoài nghi:

- Sao người lại học cách nói chuyện giống như nữ nhân nhà người ta thế?
- Nào có?

Ban Sư dùng tay sờ sờ trán của đồ đệ hần:

- Người phát sốt à?
- Ai nói!
- Thần kinh của người có vấn đề?
- Ông mới có vấn đề.

- Vậy sao người lại một mình làm dáng bên cạnh đồng phân của người không xa? Người bị mùi thúi của mình làm cho đầu óc mê muội rồi sao?

- Chuyện này...

Tâm tư La Bạch Ái đang chìm trong một loại ưu tư, bị sự phụ của hần quấy rầy hỏi nguyên một tràng, liền tức giận hỏi ngược lại:

- Sư phụ, ngài cảm thấy có phải bà cô kia cũng bắt đầu thích làm dáng hay không?
- Cái gì?

Ban Sư kêu lên.

La Bạch Ái cảm thấy lỗ tai của bị chấn đau, nhúu mày một cái, nói lại một lần.

Ban Sư lại phản ứng kịch liệt, một lần nữa quát to:

- Người nói gì?

La Bạch Ái cả giận:

- Ông điếc à? Nói như vậy mà cũng không nghe được sao!

Ban Sư nghiêm mặt lại:

- Người thấy sắc thì nổi lòng dâm, còn dám nói chuyện với sư phụ như vậy? Môn quy ở đâu!

La Bạch Ái cười lạnh một tiếng:

- Môn quy? Hừ!

Ban Sư giận đến giọng nói cũng run rẩy:

- Người người người, tên nghịch đồ người, lại dám coi thường quy phạm của tổ tông?

La Bạch Ái nghiêm nghị nói:

- Không dám.

Ban Sư Chi cười gằn nói:

- Nghĩ chắc người cũng không dám. Môn quy chúng ta nghiêm ngặt, lớn nhỏ có thứ tự. Sư phụ ta... sư công của người Đại Thủ Thân Long từng nói, không phục tùng huấn lệnh của sư trưởng, bất kính với trưởng thượng tiền bối, thân là môn nhân, mất không tôn trưởng, tội nên phạt nặng, phạt giam cầm bốn tháng bảy ngày, nếu không thì đánh ba mươi hai trượng, trừ khi giao nộp hai trăm tám mươi lượng bạc mới có thể thay thế hình phạt.

La Bạch Ái cúi đầu nói:

- Vâng, vâng. Có điều, trong “Thần thủ bảo giám” của sư công Đại Thủ Thần Long cũng có ghi chép lời nói của lão nhân gia ông ta, nếu như sư không ra sư, trưởng không ra trưởng, tự mình xúc phạm môn quy, người tự coi khinh mình thì người khác cũng sẽ coi khinh hẳn, nếu như trong môn không ai dám trừng trị trưởng bối không có đức hạnh này, nên do môn đồ chính trực lương thiện trong môn chấp hành gia pháp đối với hẳn.

Ban Sư thất kinh:

- Ta xúc phạm tới môn quy khi nào? Người đừng nói lung tung!

Giọng nói cũng run rẩy.

- Không có à?

La Bạch Ái ghé mặt đến gần.

- Không.

Ban Sư Chi ưỡn ngực, giọng nói đã yếu đi hơn phân nửa.

- Ông mượn tiền của tôi không trả.

- Ta mượn tiền của người, là thay người đi cứu tế tai dân ở Hoa Đông, đó là hành thiện.

- Vậy tôi không có tiền ăn cơm, ai tới cứu tế tôi?

- Mượn tiền của người, là thay người tích đức hành thiện, ta, ta trước sau sẽ trả.

- Được, vậy ông mượn tiền mồ hôi nước mắt của nhị sư đệ, tam sư muội, tứ sư đệ, ngũ sư muội, lục sư đệ, thất sư muội, bát sư đệ, cửu sư muội, thập sư đệ, thập nhất sư muội, thập nhất sư đệ, thập nhị sư muội, thập tam sư đệ, không, sư muội, thập tứ sư đệ, thập ngũ sư muội, thập lục sư đệ, thập thất sư muội, thập bát sư đệ và thập cửu sư... ồ, người này lại quên mất là sư muội hay sư đệ, đã quỵên đến nơi nào rồi?

- Ta...

- Nói!

- Ta làm ăn.

- Làm ăn?

- Đúng, là đầu tư.

- Vậy tiền kiếm được đâu?

Ban Sư ra sức lắc đầu, mồ hôi trên trán đã chảy ròng ròng:

- Làm ăn đương nhiên có lời có lỗ...

La Bạch Ái không khách khí cắt lời:

- Vậy tiền vốn thì sao?

- Vốn...

Ban Sư ho một tiếng:

- Cái này, cái đó...

- Ông đừng cái này cái kia. Ông cầm tiền đi theo Trần lão bản nương, người ta nhìn không vừa mắt, ông lại lấy tiền đi đến sông bạc Cát Tường, thua sạch hết. Vốn hử? Hết rồi... ông!

La Bạch Ái chỉ vào lỗ mũi sư phụ hẳn:

- Ông không có lỗi với tôi sao?

Ban Sư Chi lui lại một bước, lấy khăn tay lau mồ hôi:

- Ta...

- Ông!

La Bạch Ái lại ấn vào chóp mũi sư phụ hắn một cái:

- Ông không có lỗi với nhiều sư huynh đệ như vậy trong môn sao?

Ban Sư lúng túng cố nở nụ cười:

- Thực ra ta cũng vì muốn tốt cho các người, ta đúng là từng cầm tiền đi làm ăn...

- Làm... ăn... cái... gì!

La Bạch Ái thừa cơ sẵn tới nói:

- Có! Ông có làm ăn. Ông cầm một khoản tiền đi tiệm gạo mua ba gian nhà lầu, không ngờ Thái Kinh ra lệnh một tiếng, cha con Chu Miển phải vận chuyển hoa thạch cương, liền san bằng luôn chỗ đó. Ông đã mất cả vốn gốc, ông lấy gì trả cho bọn tôi? Ông đừng cho rằng tôi không biết. Tôi biết, chỉ là tôi vẫn không nói toạc ra mà thôi.

Ban Sư lại lau mồ hôi, cười xòa nói:

- Phải phải phải, đúng đúng đúng, tiền của ta đều mất sạch rồi, không phải sao? Lấy gì để trả? Đành phải qua một trận, qua một thời gian rồi hãy tính, có được không? Có được hay không?

- Không... được!

La Bạch Ái lời lẽ đanh thép nói:

- Các sư huynh đệ còn ngày ngày mong chờ sư phụ ông đầu tư kiếm nhiều tiền, ông lại cầm đi mua phòng mua đất, thua lỗ sạch sẽ! Ô oa...

La Bạch Ái mở to miệng, dáng vẻ giống như không lời hỏi ông trời.

Ban Sư lại nơm nớp lo sợ, hỏi:

- Lại thế nào rồi?

La Bạch Ái khóc không ra nước mắt:

- Tiền cưới vợ của tôi, đều bị ông vợ vét sạch rồi.

Ban Sư luôn mồm an ủi:

- Chuyện làm ăn này, không phải có lời có lỗ sao? Vì sư hôm nay đúng là thua lỗ, nhưng biết đâu ngày mai có thể lời lớn. Người xem, viết thơ, làm tài tử, kể cả làm quan, tất cả đều đi xuống biển. Thấm lão phu tử dạy sách thánh nhân trong miếu kia, hôm nay không phải cũng đi bán bánh cho lão bà sao? Lại kiếm được nhiều tiền. Lương cô nương ở trấn gạo kia còn tới Diệu Nhai múa lẳng lơ... cũng kiếm được không ít, qua năm qua tết, trong nhà trong thôn, trên tay đều là lễ vật của nàng. Sư phụ người thân thể cường tráng, nhanh tay lẹ mắt, sao có thể chịu thua người khác, thất lễ với người chứ? Người nói có đúng không, đồ đệ tốt!

Hắn thân mật vỗ vỗ bả vai nhỏ gầy đồ đệ hắn .

Đồ đệ hắn lại sáng mắt lên:

- Lương cô nương mà ông nói, là Lương cô nương xinh xắn ở nhà đầu tiên bên trái chỗ lão Vương sao?

- Đúng, là cô gái rất xinh xắn, xinh đẹp, diễm đạm nho nhã kia.

- Ông vừa mới nói... hiện giờ nàng đã đến Diệu Nhai nhảy... múa cái gì ấy?

- Đúng đúng, loại múa rất đẹp rất lẳng lơ đó.

- Nàng?

La Bạch Ái nuốt một ngụm nước miếng:

- Nàng ở Diệu Nhai sao?

- Đúng đúng đúng, Diệu Nhai, à...

Sư phụ hẳn lại có hỏi là đáp:

- Diệu Nhai Di Hồng viện.

La Bạch Ái cười “ha ha ha”.

Hắn cười giống như mèo, híp mắt liếc nhìn sư phụ hắn:

- Nghe nói, các cô nương trong Di Hồng viện đều rất tốt đúng không?

Ban Sư Chi cũng “khục khục khục” cười khan nói:

- Đương nhiên, cô nương Di Hồng viện không đẹp không thu, có tài có sắc, lòng danh xa gần, già trẻ đều thích, không đúng sao...

La Bạch Ái chợt nghiêm mặt:

- Ông nói gì?

Ban Sư Chi sững sốt:

- Cái gì?

La Bạch Ái nghiêm nghị nói:

- Ông đã bắt tài lại làm chuyện mất mặt, dạy hư con cháu, không phải thượng bất chính thì hạ tắc loạn sao?

Ban Sư ngạc nhiên.

La Bạch Ái từng bước áp bức:

- Ông xem ông kia, đi qua Di Hồng viện, đi theo Trần lão bản, vì vậy mới dùng hết tiền bạc. Ông lừa tiền của sư huynh đệ chúng tôi, còn dám nói tôi thấy sắc có ý đồ bất chính? Còn muốn tôi coi ông như là sư phụ, đối đãi như cha?

Ban Sư Chi gần như sụp đổ:

- Đồ đệ, đồ nhi tốt, người đừng như vậy. Vừa rồi chẳng qua ta chỉ nói đùa với người mà thôi, không thật sự trách phạt người đâu, người đừng tưởng thật như vậy được chứ? Ta mượn tiền của mấy người các người, mặc dù có đi đánh bạc, nhưng quả thật cũng có đi làm ăn nhỏ. Ta chẳng qua là muốn kiếm phái nho nhỏ không bối cảnh, không chỗ dựa của chúng ta có một ngày phát dương quang đại, uy trù thiên hạ, nở mày nở mặt, có quyền có thế, người cần gì phải làm khó dễ sư phụ ta như vậy? Tầm lòng của vi sư, đúng là đáng hơn cả hoàng liên.

La Bạch Ái vẫn hùng hổ dọa người:

- Vậy ông cũng không phải là chính nhân quân tử, sao lại bắt tôi làm thánh nhân? Một ngày còn bắt tôi không hợp lễ giáo thì không nên nhìn, không hợp lễ giáo thì không nên nói, không hợp lễ giáo thì không nên làm. Hừ! Nếu thật sự gặp phải chuyện không hợp lễ giáo, tôi còn muốn kêu thật lớn.

Ban Sư thật sự muốn cầu xin tha thứ:

- Người kêu, người cứ việc kêu, đồ đệ tốt, mọi người đã là thầy trò, lại đang trong hoạn nạn chạy trốn, cần gì phải canh cánh trong lòng, nhớ thù trong tâm vì mấy chuyện nho nhỏ?

La Bạch Ái bỗng nhiên cười, hắn cười rất chất phác, giống như một con trâu nhỏ biết cười.

- Sư phụ, ông cũng đừng quá tin là thật, tôi cũng chỉ nói đùa với ông mà thôi. Đại Thủ sư công mặc dù từng nói, thấy sắc không loạn chân quân tử, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhân sinh tự cổ ai không chết, giành được thiên cổ tiếng bạc tình, con người phải chính phái, chính nghĩa, chính kinh, không thể trầm mê trong nữ sắc, tửu sắc tài vận, tứ đại giai không; nhất là sắc, hồng phần vốn khô lâu, khô lâu là hồng phần... sư phụ, tôi đọc có đúng không? Có nhớ rõ không?

- Rõ, rõ.

Ban Sư Chi hòa theo nói:

- Hết sức rõ ràng, bà nội người, trí nhớ của người thật tốt.

- Có điều.

La Bạch Ái cười xảo quyết nói:

- Lời quả thật nói như thế, nhưng Đại Thủ Thần Long sư công lão nhân gia ông ta, chẳng phải cũng có ba lão bà, bốn thị nữ...

- Ủ... phải là năm thị nữ...

Ban Sư Chi nhỏ giọng nói:

- Tình nhân còn chưa tính.

- Chuyện này không nhất định, sư công thật thông minh.

Sau đó La Bạch Ái hạ kết luận:

- Tôn chỉ thật sự của sư công là nói một đằng, làm một nẻo. Nhân tính thiên tính, có thể nhân nhượng, không thể quanh co. Người cứ việc làm, nhưng không nên nói lung tung, như vậy cũng hợp với tôn chỉ và ý nghĩa thật sự của sư công lão nhân gia ông ta, càng sâu hơn một tầng, càng cao hơn một tầng. Chúng ta vĩnh viễn đi theo phương hướng chỉ thị cao nhất của lão nhân gia ông ta là được.

Ban Sư rất đồng tình với cao kiến của đồ đệ hần, còn bổ sung:

- Huống hồ, sư tổ người...

La Bạch Ái ngắt ra:

- Sư tổ?

- Chính là sư phụ của sư phụ của sư công Đại Thủ Thần Long của người, khai sơn tổ sư gia của bản môn, tác giả của “Phong nguyệt thần kinh”, Phùng Tam Thi, người giang hồ xưng là “Tam Thi Thượng Nhân”.

Trong ánh mắt của Ban Sư Chi tràn đầy sùng kính ngưỡng mộ:

- Bề trên từng nói, “tâm pháp của bản môn không truyền cho tà ma ngoại đạo, nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt quy luật, nghiêm khắc tự kiểm chế”, nhưng ngài lại có phụ lục điều thứ mười ba viết, “tính tình là gốc, tâm thần là mạch máu; dòng chảy tâm tính mệnh mông cuồn cuộn, thuận nó thì thịnh, nghịch nó tất vong”. Đại khái chính là ý nghĩa mà hai thầy trò ta ngộ được hôm nay.

La Bạch Ái đương nhiên tự cho là đúng:

- Cho nên hôm nay chúng ta đều không sai?

Ban Sư đột nhiên nói:

- Đúng.

La Bạch Ái lại tiến thêm một bước, mặt mày hớn hở nói:

- Hôm nay chúng ta chỉ là nâng ột bước trên tư tưởng cảnh giới mà thôi.

Ban Sư vui vẻ nói:

- Rất đúng.

Hai thầy trò hết sức phấn chấn, quả thật là muốn vỗ tay.

La Bạch Ái chợt khó hiểu hỏi:

- Nếu như chúng ta đều không sai, vì sao lại không có tiền?

Ban Sư nghe được liền chán nản.

Lần này đến phiên La Bạch Ái vỗ bả vai sư phụ hần, biểu thị thân mật và đồng tình:

- Sư phụ.
- Hả?
- Có một việc, không biết đồ đệ có nên nói hay không?
- Người nói đi!

Ban Sư Chi chợt thông minh:

- Ha ha, đừng nói là người muốn nhờ ta đi cầu hôn Ôn cô nương đấy nhé!
- Nào có như vậy, sư phụ, ông đừng nghĩ bậy!

La Bạch Ái bực bội nói:

- Sư phụ, tôi đang suy nghĩ đến chung thân đại sự của ông.
- Ta?

Ban Sư Chi ngẩn ngơ.

- Đúng. Sư phụ, ông có biết mùa xuân đã đến rồi không?
- Biết, mùa xuân đã đến.

La Bạch Ái chỉ chỉ về chân trời:

- Gió xuân thổi.

Ban Sư nhìn lên bầu trời mây trắng:

- Gió xuân thổi thật tốt.

La Bạch Ái nói:

- Hoa nở rồi.

Ban Sư Chi nói:

- Hoa nở thật tốt.

La Bạch Ái nói:

- Băng tan rồi.

Ban Sư Chi nói:

- Tan thật tốt.

La Bạch Ái:

- Chim đang gọi.

Ban Sư Chi nói:

- Gọi thật tốt.

La Bạch Ái:

- Lòng đang động.

Ban Sư Chi:

- Động thật tốt.
- Ông thì sao?
- Người thì sao?

- Tôi đang hỏi ông đấy, sư phụ!

- Ta à?

Ban Sư Chi bị hỏi đến ngơ ngác.

- Đúng, ông.

La Bạch Ái nói:

- Có câu là “bất hiếu có ba chuyện, không con cái là lớn nhất”. Nếu bàn về cưới xin, trưởng giả đi trước. Sư phụ, năm nay ông đã bốn mươi hai rồi đúng không? Gió xuân thổi, hoa xuân nở, mùa xuân đến, xuân tâm của ông chưa từng động sao? Tuổi tác của ông đã gần đến mùa thu, không, đã đến thu đông rồi. Ông nếu gả không ai lấy, không, là cưới không được vợ, vậy đồ đệ tôi làm sao đây?

Ban Sư Chi nhất thời hết hoảng, còn chưa khôi phục tinh thần lại, chỉ chậm rãi đáp một câu:

- Người làm sao?

La Bạch Ái thở dài một tiếng, lại ôm bả vai sư phụ hần:

- Sư phụ, tôi thì không sao. Tôi còn trẻ, tiêu sái, tuấn tú, có tài, có thế, thông minh, trí tuệ, phong lưu, hào phóng... tôi thật xấu hổ vì khen mình nhiều như vậy, mà đồ đệ tôi lại là một người quá khiêm tốn... nhưng ông thì khác. Sư phụ, tôi tôn kính ông, ông tạo phận nhiều hơn tôi ăn cơm, ngã lòng nhiều hơn tôi đi ngủ, ông có kinh nghiệm nhân sinh phong phú, mặc dù đầu óc vẫn ngây thơ, nhưng dù sao đã là hoa tàn ít bướm. Tôi thấy ông phải khẩn trương một chút, tìm một nhà, không, tìm một cô nương tốt gả vào. À, nếu như ông có bản lĩnh lớn như đồ đệ tôi, cưới vào cửa cũng được. Đừng để già bất tôi phải lo lắng ông, được không? Sư phụ, yêu cuối mùa thu còn tốt hơn là lạnh vào tàn đông. Gần đất xa trời ngủ một mình cũng không dễ chịu đâu, sư phụ!

Ban Sư Chi nghe đến rơi nước mắt, không ngừng gật đầu.

Sau đó đồ đệ của hần lại chìm vào suy nghĩ, vẫn lẩm bẩm không thôi:

- Thanh xuân chỉ có một lần. Thanh xuân là thứ không bền vững. Thà chết vì tình nghĩa, không muốn sống thờ ơ. Bà cô ơi bà cô, cô ưu tư không dứt, cần gì như vậy? Sao không thành thành thật thật, oanh oanh liệt liệt yêu một trận.

Ban Sư Chi nhìn đồ đệ hần cả buổi, giống như đang đánh giá hần có phải là một quái nhân hay không, thậm chí có phải là một người hay không, một lúc sau mới tỉnh ngộ nói:

- Chẳng trách gió xuân lại thổi.

- Hả?

- Chẳng trách hoa xuân lại nở.

- Hử?

- Mùa xuân đã sớm đến rồi.

- Có ý gì?

- Đồ đệ ơi, mùa xuân đã sớm ở trong lòng người rồi.

Ban Sư dùng tay vỗ vỗ vào ngực đồ nhi hần, cười đùa nói:

- Người đã sớm động lòng xuân rồi. Sư tổ dạy là “tứ đại giai không” đao kiếm tên thương pháp, ta thấy người chỉ hiểu “tứ đại bất không”. Không phải sao? Người còn muốn chối cãi à. Người vốn đã động tâm, có ý với Ôn Nhu cô nương, đúng không?

La Bạch Ái dùng khước mắt nhìn ngắm sư phụ hần.

Nhìn ngắm.

Nhìn ngắm.

Ánh mắt rất gắng sức, mang theo vẻ kiên quyết.

Một lúc sau hắn mới cười lên ha hả:

- Sư phụ thật là lợi hại, gừng càng già càng cay, vẫn là lời người sắp chết nói đúng. Tới tới tới, sư phụ tốt, nói cho tôi biết có điều gì, tôi đúng là rất nhớ nhưng tưởng niệm bà cô đó.

Lúc này Ban Sư Chi mới giống như trút được gánh nặng, cười ha ha nói:

- Ta sợ dạy xong, đồ đệ có bà cô rồi sẽ quên mất sư phụ sư môn.

- Đồ đệ tốt La Bạch Ái của ông là loại người này sao? Sư phụ nói quá lời rồi.

La Bạch Ái cười ha hả, thầm nghĩ: “Chẳng trách ông giữ lại thủ đoạn, không dạy ta thủ pháp điểm huyết.”

Sau đó lại cười ha hả nói:

- Sư phụ nói đùa rồi.

Ban Sư Chi làm cho sắc mặt nghiêm túc lại:

- Ta cũng không phải nói đùa. Chỉ sợ người... khó có phần thắng.

La Bạch Ái giật mình một cái, vội hỏi:

- Ông nói thật?

Ban Sư nghiêm trang nói:

- Thật.

La Bạch Ái nửa tin nửa ngờ:

- Làm sao ông biết lời ông nói nhất định đúng?

Ban Sư nghiêm nghị nói:

- Bởi vì ta họ Ban.

Hắn nhất thời trở nên hùng dũng như núi:

- Là Ban trong Lỗ Ban sư phụ, là Ban của Ban Chiêu, Ban Siêu, cũng là Ban của Diêu Thủ Lộng Phủ Ban môn, lời nói của ta nhất định có đạo lý.

La Bạch Ái lại hít một hơi lạnh:

- Ông nói đi!

Ban Sư nhìn chăm chú vào hắn, giống như đang trao tặng độc môn nội công bí quyết tâm pháp gì:

- Người có tình địch.

- Ai?

- Vương Tiểu Thạch.

Sau đó hắn kết luận:

- Cảnh giới của người mới đến tứ đại bất không, bản thân hắn đã sớm là một cái không rồi.

Ban Sư quyền uy nói:

- Người, không phải là đối thủ của hắn.

La Bạch Ái nghiêm túc suy nghĩ một lúc, sau đó hỏi:

- Trên võ công ta không bằng hắn, nhưng trên tình trường ta cũng không bằng hắn sao?

Vấn đề này lại khiến cho sư phụ hắn nhất thời không trả lời được.

- Mặc kệ.

Đồ đệ hần nói:

- Chỉ cần có cơ hội, ta vẫn muốn thử một lần. Ta là người, hần cũng là người, có gì hần làm được mà ta không làm được, hần có thể mà ta lại không thể. Huống hồ, ta thích nàng là được, nàng có thích ta hay không cũng không ảnh hưởng đến việc ta thích nàng.

- Có chí khí.

Ban Sư cảm khái nói:

- Đáng tiếc chưa từng thấy người dùng nó vào chính đạo.

La Bạch Ái cười, răng trắng, mắt sáng, người cũng sáng sủa.

- Đây cũng chính là niềm vui làm người của ta.

Hần nói, rất biết tự mình tìm vui.

57. Chương 57: Nam Tử Máu Tanh

Từ lúc hần vừa mới chào đời, nghe nói bà mẹ phải đánh vào cái mông trơ trọi của hần, hần mới chịu khóc ra tiếng. Bà đỡ đẻ đã nhận định về hần như sau: “Đứa nhỏ này mùi máu tanh rất nặng.”

Hôm nay mọi người thấy được dáng vẻ nóng nảy của hần, cũng đã nghe nói hần thân kinh bách chiến (hần không thể xem như một người hề chiến là thắng, cho nên từng tăng đi lên, từng loại công phu luyện có thành tựu, càng gian khổ khó khăn, thực lực phi phàm), đương nhiên đều đồng ý với câu này.

Ngay cả người trong võ lâm cũng cho rằng hần là một nam tử mùi máu tanh quá nặng.

Thực ra không phải, ít nhất hần cũng không tán đồng.

Hần thường xuyên chiến đấu với người khác. Hần chỉ có thể từ trong chiến đấu cầu tiến bộ, tinh tiến. Hần đương nhiên cũng từng giết người, nhưng trên thực tế hần giết người cũng không xem là nhiều.

So với người võ lâm bình thường xem giết người là thú vui, khát máu là anh hùng, hần giết người đã xem như rất ít.

Tướng mạo của hần mặc dù hung hãn, nhưng rất ít khi hận người khác đến mức muốn giết chết. Đối với kẻ địch bình thường, hần chỉ cần đánh ngã, đánh bại đối phương, đã xem như trút giận rồi.

Tính khí của hần mặc dù nóng nảy, nhưng rất ít khi nóng nảy đến mức phải đoạt đi tính mạng của một người sống sờ sờ. Bình thường gặp phải người mà hần không thích, cảm ghét, hần chỉ dạy dỗ đối phương một trận, chịu một chút đau khổ, chỉ cần đối phương biết sợ, hoặc nhận thua với hần, hần sẽ bỏ qua.

Hần không xem là quá máu tanh.

Hần hiểu chiến, hiểu thắng, hiểu đấu, nhưng không xem là khát máu.

Chung quy một câu, hần là thích khoe tài.

Thế nhưng, có thể người người đều cho rằng trên người hần “mùi máu tanh rất nặng”, mà hần cũng tự hào vì toàn thân có thể tỏa ra một luồng “sát khí bức người”, cho nên cũng cảm thấy mình là một “hần tử máu tanh”.

Nghĩ như vậy, có thể khiến cho hần cảm thấy tự trọng, ít nhất cũng rất uy phong.

Hần thích uy phong.

Mục đích làm người của hần không ngoài hi vọng có một ngày mình có thể uy uy phong phong.

Uy phong tám hướng, chính là mục tiêu và phương hướng trong cuộc đời của hần.

Thực ra những năm gần đây, nhất là sau khi đánh một trận với Kinh Đào Thư Sinh, mùi vị của Thiên Trúc thần dầu trên người hắn còn nồng hơn mùi máu tanh.

Do đó, hắn được người ta gọi là “Thần Du Gia Gia”, chứ không phải là “Huyết Tinh Hán Tử”.

Nhưng hắn vẫn hi vọng mình là một “hán tử máu tanh”. Giống như một nam nhân hai tay nhuộm đầy máu tanh, mới có thể xem như là một hán tử chân chính.

Một hán tử chân chính, mình phải chảy mồ hôi, kẻ địch phải chảy máu.

Đúng vậy, kẻ địch phải chảy máu, nhất định phải chảy máu.

Hắn muốn giết chết (bọn) đối phương.

Hắn đã không có lựa chọn khác.

Hắn nhất định phải giết chết đối phương.

Hắn nhất định phải làm cho đối phương chảy máu.

Hắn lặn lội đường xa, phong trần mệt mỏi, vất vả lắm mới dựa vào tình báo do Đại Tứ Hỉ cung cấp mà đuổi kịp đám người này, lần này hắn quyết không buông tha.

Tuổi tác của hắn đã lớn, hắn không thể sắp thành lại bại.

Hắn không thể để cho người cản trở tiền đồ tươi sáng của hắn còn sống. Hắn nhất định phải diệt trừ chướng ngại này, giành được sự tin tưởng coi trọng của tướng gia.

Đây là đại địch số một của hắn.

Mặc dù hắn và đối phương cũng không có thù riêng, nhưng hắn không giết đối phương thì không được, giống như hai người trời sinh đã không thể cùng tồn tại.

Bằng không, chính là bản bè sinh tử.

Bằng không, chính là tử địch, người chết ta vong.

Kẻ địch trong suy nghĩ của Diệp Vân Diệt đương nhiên là Vương Tiểu Thạch.

Nhưng mà, hắn phải làm thế nào để giết chết Vương Tiểu Thạch?

Hắn tận mắt nhìn thấy Vương Tiểu Thạch uy hiếp Thái Kinh trong Biệt thự Biệt Dã, cho đến khi xông ra khỏi Tây Uyển. Mặc dù hắn không thật sự giao thủ với người này, nhưng có thể từ đó suy đoán ra thực lực của đối phương.

Nhưng hắn không vì vậy mà sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy hưng phấn.

Mỗi lần gặp phải đại sự, cao thủ và quyết chiến trọng đại, hắn đều cảm thấy hưng phấn khó tả.

Vào thời điểm này, bình thường hắn đều rất cần nữ nhân.

Nhưng mỗi khi gặp phải thời khắc quan trọng này, hắn đều cố tự kiềm chế, có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, hắn không đại thành, cũng không đại năng. Đối với một nam nhân, “thành” và “năng” là chuyện rất quan trọng. Mặc dù võ công của hắn cao cường, hơn nữa còn vô cùng máu tanh, nhưng làm loại chuyện đó, hắn rất miễn cưỡng, có lúc bất thành, thậm chí phần lớn thời gian đều bất năng.

Thứ hai, hắn tin chắc, tinh khí vừa tiết, nguyên khí của hắn sẽ bị giảm sút, hơn nữa sát khí còn biến mất, công lực cũng không đủ tinh thuần. Vào thời khắc quan trọng này, gặp phải cao thủ, tinh thần và nguyên khí của hắn không thể lạm dụng.

Thứ ba, hắn không miễn cưỡng nữ nhân làm chuyện đó với hắn, bởi vì miễn cưỡng cũng vô dụng, hắn nóng nảy thì càng không dùng được. Nữ nhân cũng không nguyện ý chủ động làm chuyện đó với hắn, do đó phải gọi kỹ nữ, vậy thì càng lực bất tòng tâm. Kỹ nữ hiềm hắn không tốt đẹp, cũng không xem là nhiều tiền, hơn nữa trên người còn có vị dầu thuốc, gay mũi sắc họng. Hắn cũng hiềm kỹ nữ bẩn, sau chuyện hắn cũng cảm thấy ác tâm, huống hồ quả thật cũng bất lực.

Do đó, hấn hưng phần thì hưng phần, phần nhiều chỉ ở trong lòng lén lút giải quyết.

Vì vậy, hấn kìm nén trong lòng, càng thêm bức bối.

Hấn bức bối thì lại đau răng.

Cho nên, ác tính tuần hoàn, dáng vẻ của hết sức dữ tợn, tướng do tâm sinh, lại là như nhau.

Cũng không ai biết một nam tử máu tanh, sát thủ giang hồ như vậy lại ít khi giết người, ít chơi đùa với nữ nhân, thậm chí ngay cả đối với kỹ viện cũng sợ như rắn rết, tránh xa để bình an.

Có lúc chính hấn cũng cảm thán, hấn tử máu tanh sao lại như thế.

Hấn là người như vậy, nhưng ngoài mặt lại muốn khoe khoang khoác lác, nói rằng ngày đó hấn tại Hạ Lan các uy phong như thế nào, không đâu chống nổi, hôm qua lại tại Xuân Ngưu tiểu trúc độc chiếm hoa khôi ra sao, tối nay còn dự định tại lầu Thu Cúc bao trọn bốn vị hồng bài cô nương, uy phong đến mức lập tức đột quỵ cũng không tiếc.

Hấn là người như vậy, nhưng bốn đồng bạn của hấn thì lại khác.

Bốn người này là Thái Cẩm Động, Hách Âm Công, Bạch Cao Hứng, Ngô Khai Tâm, bọn họ đều là thủ hạ tâm phúc của Đồng Quán, ngoại hiệu là “Đại Tứ Hỉ”.

58. Chương 58: Trừ Răng Không Còn Gì Khác

Vì muốn giúp Thái Kinh trút nỗi hận trong lòng, đám quyền thần hoạn quan Vương Phủ, Đồng Quán, Lương Sư Thành, Chu Miên ở trong triều đồng lõa đồng mưu, cấu kết với nhau, đồng thời điều động tay chân, sát thủ do mình nuôi dưỡng, muốn lấy tính mạng của Vương Tiểu Thạch để khiến Thái Nguyên Trường vui vẻ.

Bọn họ đều phái ra các đạo nhân mã, có người đã ra tay, có người đã quay về, có người căn bản không gặp được Vương Tiểu Thạch, có người... giống như bốn người này, đã nhìn chăm chăm vào đoàn người Vương Tiểu Thạch. Cho dù đám người Vương Tiểu Thạch đều đã cải trang, nhưng bốn người này vẫn kết luận mình không nhìn sai, đây chính là mục tiêu.

Bởi vì bốn người này đều xuất thân từ bộ khoái, khá là khôn khéo, giỏi về trinh sát truy tung.

Bọn họ vốn thuộc Hình bộ, lúc đầu là tinh anh do Chu Nguyệt Minh một tay bồi dưỡng, sau đó được Đồng Quán nhìn trúng, thu nạp thành thuộc hạ bên cạnh hấn.

Giống như những người khác, có thể thúc đẩy bọn họ tham gia nhiệm vụ gian khổ đuổi giết Vương Tiểu Thạch và đồng bọn này, dĩ nhiên phải có phần thưởng khiến những tinh anh (hoặc bại hoại) võ lâm này động tâm động ý.

Phần thưởng đánh động được bọn họ có lẽ không giống nhau, nhưng cũng có điểm tương tự.

Giống như Diệp Văn Diệt, Thái Kinh hứa hẹn với hấn là: “Nếu ngươi giết được Vương Tiểu Thạch, địa vị của Nguyên Thập Tam Hạng trước kia sẽ thuộc về ngươi. Ngươi ngồi vị trí này thật tốt, ngay cả Gia Cát Chính Ngã cũng phải nhường ngươi bảy phần.”

Như vậy là đủ rồi.

Đó giống như là người đứng đầu võ lâm thiên hạ, hơn nữa còn là do hoàng thượng công nhận, phê chuẩn, sắc phong.

Còn như Đại Tứ Hỉ này, Đồng Quán hứa hẹn là: “Các ngươi giết chết Vương Tiểu Thạch, các ngươi chính là Tứ Đại Danh Bô. Tướng gia nhất định sẽ thành toàn, ta cũng nhất định sẽ tiến cử.”

Vậy là đủ rồi.

Đối với bốn người Ngô Khai Tâm, Bạch Cao Hứng, Hác Âm Công, Thái Cẩm Động, đây là chuyện mà bọn họ cả đời mong ước.

Tứ Đại Danh Bồ danh chấn thiên hạ, hai đạo hắc bạch ai cũng ca tụng.

Có thể làm Tứ Đại Danh Bồ thật tốt biết bao.

Đáng tiếc bọn họ muốn làm Tứ Đại Danh Bồ, lại không học theo Tứ Đại Danh Bồ vốn không nịnh trên nạt dưới, không tham ô cướp đoạt, chỉ mưu lợi cho dân, giúp thiện trừ ác, kiềm chế cường hào, trừng phạt gian tham, mà lại đi theo con đường nịnh hót quyền quý, làm sát thủ, tay chân, đao phủ.

Sau khi bọn họ cẩn thận nghiên cứu tuyến đường Vương Tiểu Thạch có thể chạy trốn, lại cẩn thận truy tìm, cuối cùng đã tìm được đầu mối. Bọn họ nhiều lần nghiên cứu và thảo luận, cũng hiểu rất rõ, xét theo lý trí, chỉ với thực lực của bọn họ thì chưa chắc có thể giải quyết được Vương Tiểu Thạch và bọn đồng đảng của hắn, do đó bọn họ cần tìm kiếm trợ thủ.

Bọn họ cần trợ thủ mạnh, nhưng không cần quá nhiều, bởi vì quá nhiều người thì công lao sẽ ít đi.

Cho nên bọn họ chỉ tìm một người, một người mạnh thật sự.

Bọn họ đã chọn được, đó là Diệp Vân Diệt.

Sau khi bốn người Hách, Bạch, Ngô, Thái nhìn thấy mục tiêu, đều rất nhẩn nại.

Bọn họ không tìm nữ nhân, không tranh cãi, không uống rượu, không có hành động khác thường, đúng là bốn tên thợ săn tiêu chuẩn.

Thợ săn giỏi cần phải bình tĩnh.

Điều này khiến cho cả Thần Du Gia Gia cũng có điểm bội phục bọn họ.

Bốn người này dù sao vẫn còn trẻ, lại có thể bình tĩnh tự kiềm chế, không vội không nóng nảy như vậy.

Bản thân hắn ít nhất cũng rất hưng phấn, hơn nữa còn bị bội.

Cho nên răng rất đau, đau đến mức khiến cho hắn hận không thể nhổ sạch cả hàm răng trong miệng.

Có lúc đau răng, đầu cũng đau theo, đúng là lòng không chí lớn, nản lòng thoái chí, trừ răng thì không còn gì khác.

Hắn lại không biết, bốn người trước mắt trước khi làm chuyện này, đã chà đạp, giày vò, cưỡng gian, làm nhục không ít nữ nhân, hơn nữa còn là Đồng Quán cố ý để cho bọn hắn làm bừa, mà nữ nhân phần lớn là do Chu Miển dâng lên, đưa tới cho bọn hắn.

Có loại nhân vật uy phong thiên hạ, quyền cao chức trọng này chống lưng, để nâng cao tinh thần trước khi đi, bọn hắn đương nhiên không từ việc xấu nào, không chuyện ác nào không làm.

Trên thực tế, ngay cả dọc theo đường đi, bọn hắn cũng đã làm không ít chuyện như vậy.

Bạch Cao Hứng thích xử nữ, hắn cưỡng gian bọn họ.

Ngô Khai Tâm thích đàn bà, hắn uy hiếp bằng cách dọa giết trượng phu của bọn họ, ai cũng phải nghe theo.

Thái Cẩm Động không quá thích nữ nhân, thư đồng lại thành miếng thịt cấm của hắn.

Hác Âm Công lại thích tất cả nữ nhân, hắn thích hành hạ bọn họ.

Rất ít người (nữ) có thể giữ được tính mạng sau khi bọn chúng chơi đùa, ngay cả thân quyến gia nhân cũng thế.

Có điều, một khi bọn hắn muốn làm việc (chính sự), sẽ có thể tạm thời kiềm chế, gạt bỏ tất cả những thói quen này.

Bọn hắn muốn chuyên tâm làm cho thật tốt, làm xong rồi hãy nói.

Chỉ cần làm cho tốt, lo gì không có nữ nhân? Muốn hoang đường, buông thả, tuyên dâm như thế nào cũng thoải mái.

Cho nên bọn hần kiểm chế không phải là vì muốn kiểm chế, mà là để sau này có thể tận tình phóng túng hơn.

Điều này khiến Diệp Vân Diệt ngộ nhận rằng mấy người trẻ tuổi này rất bình tĩnh, không rượu, không nói, không sắc, chỉ làm việc.

Thực ra hợp tác làm việc với người khác, quan trọng nhất là phải hiểu rõ người mà mình hợp tác.

Không hiểu rõ thì sẽ không tín nhiệm, không tín nhiệm thì sẽ không làm nên chuyện.

Thế nhưng, khi một nhóm người cùng nhau hợp tác làm việc, phân đoạn khó khăn nhất chính là vấn đề nhân sự.

Nhân sự, vĩnh viễn còn khó khăn hơn làm việc.

Làm thế nào để giết chết Vương Tiểu Thạch?

Năm người có năm ý kiến khác nhau.

- Dụ hần ra, một đối một.

Diệp Vân Diệt cảm thấy mình có vai vế khá cao, võ công cũng tuyệt đối hơn so với bốn tên mới ra đời kia, cho nên lúc hần phát ngôn cũng chọn tư thế cao:

- Một mình ta cũng có thể giải quyết hần.

Hách Âm Công không đồng ý.

- Người muốn giết một người, mục đích chỉ là muốn hần chết; người muốn một người chết, quyết đấu một chọi một là phương pháp tệ nhất.

Hần nói đến bên miệng, đã đổi chữ “ngốc” đổi thành chữ “tệ”, nhưng vẫn khiến Diệp Thần Du khế hừ một tiếng, mùi dầu thuốc lại càng sắc mũi.

Đại Tứ Hỉ dù sao cũng là người giang hồ, bọn hần đều từng bị thương, chợt ngửi được mùi rượu thuốc kia, khiến cho xương cốt bọn hần đã từng bị thương đều không kìm được rên rỉ một chút.

Ít nhất, trong lòng bọn hần đã nghe, hết sức rõ ràng.

Thái Cẩm Động cũng bày tỏ ý kiến.

- Diệp tiên bối anh hùng phong độ, đám văn bối không thể sánh bằng. Chỉ có điều, đối phó với loại tiểu nhân hèn hạ như Vương Tiểu Thạch, nếu một đấu một quang minh chính đại, ngược lại dễ bị hần thừa cơ hội. Chúng ta ở trong tối còn hần ở ngoài sáng, nếu không lợi dụng ưu thế này, ngộ nhỡ làm lỡ mệnh lệnh của tướng gia và tướng quân, vậy thì đúng là thiên lý bất dung.

Diệp Vân Diệt trầm mặc, cũng trầm mặt xuống.

Lời này nghe khá lọt tai, hơn nữa phần sau có quan hệ quá lớn, hần không muốn gánh lấy trách nhiệm này.

Ngô Khai Tâm đứng lúc nói:

- Đi cùng với Vương Tiểu Thạch đều là những kẻ làm xằng làm bậy, hơn nữa vô cùng hung ác, rất khó đối phó. Chúng ta dùng độc bỏ vào trong thức ăn và nước uống của bọn chúng, độc chết toàn bộ là tốt nhất.

Đôi mày rậm của Diệp Vân Diệt khẽ rung lên.

Bạch Cao Hứng lại cho rằng:

- Nên dùng thuốc mê. Thừa dịp bọn chúng ngủ say, ta dùng thuốc mê hôn thối vào, bọn chúng từng tên mềm nhũn gục xuống, vậy thì chúng ta sẽ thoải mái giải quyết.

Hách Âm Công vừa rồi chỉ phê bình chủ trương của Diệp Vân Diệt, còn chưa đề xuất phương pháp, hiện giờ lại bổ sung:

- Nổ chết bọn chúng.

Hắn nhếch mép nói:

- Chôn thuốc nổ trên đường bọn chúng nhất định phải đi qua. Ta có biện pháp lấy được thuốc nổ.

Thái Cẩm Động lại có diệu kế khác:

- Trong bảy tám ngày tới, ít nhất bọn chúng sẽ phải qua sông ba lần. Ta quen thuộc thủy tính, đục thủng đáy thuyền của bọn chúng, xem bọn chúng có chết hay không.

Biện pháp đã có.

Một, thuốc độc.

Hai, thuốc mê.

Ba, thuốc nổ.

Bốn, chìm thuyền.

Bốn phương pháp này đều tốt, cũng là phương pháp ác độc nhất.

Bọn họ đều nhìn về phía Diệp Vân Diệt. Dù sao hắn là tiền bối, bọn họ hi vọng hắn có thể chọn một trong đó, hoặc là chọn cả bốn, tốt nhất giao lại quyền lựa chọn cho bốn người bọn họ.

- Dùng độc, dùng thuốc mê, nổ người tan xương nát thịt, đục thuyền chết chìm, không dùng gì cả.

Trước mặt bốn người này, Diệp Thần Du chợt có một loại cảm giác chưa từng từng có, đó là một loại vinh quang thần thánh, khiến cho hắn cảm giác được hóa ra mình là một “nhân vật”, là một hảo hán, bất giác có phần vui vẻ:

- Ta cũng biết Vương Tiểu Thạch không phải thứ tốt gì, nhưng ta muốn giết hắn thì sẽ giết hắn, tuyệt đối không làm chuyện lén lút lút lút. Loại chuyện đó, thích hợp để các người đi làm hơn. Ta chỉ thích hợp quyết chiến mà thôi.

Đại Tứ Hỉ đưa mắt nhìn nhau.

Bạch Cao Hứng thăm dò:

- Tiền bối cần gì phải cố chấp như vậy? Giết Vương Tiểu Thạch là được rồi.

Diệp Thần Du nói:

- Không phải cố chấp. Muốn giết người thì phải có sát khí, lén lén lút lút thì chỉ có thể trộm gà trộm chó, dựa vào cái gì để giết người?

Ngô Khai Tâm thuyết phục:

- Diệp gia, dù sao hoàn thành nhiệm vụ là được, mặc kệ là dùng thủ đoạn gì.

Diệp Vân Diệt hỏi ngược lại:

- Nếu như người vì muốn có bạc, bảo mẹ người đi làm kỹ nữ, có được không?

Thái Cẩm Động cười chuyển đề tài:

- Bọn chúng đông người... chúng ta dùng ít đánh nhiều, dĩ nhiên phải dùng một chút thủ đoạn.

Thần Du Gia Gia vẫn nói:

- Một người dùng thủ đoạn nhiều, khó thành đại sự, làm việc luôn dựa vào thủ đoạn, khó thành người tài.

Hắc Âm Công cười lạnh nói:

- Vương Tiểu Thạch cũng không phải người dễ chọc. Ngài cứ xem thử, Nguyên Thập Tam Hạng, Lục Hợp Thanh Long, Phó Tông Thư... đều bị bại trong tay hắn, ngay cả tướng gia cũng từng bị hắn uy hiếp, ngài thật sự muốn quyết đấu với bọn chúng sao?

- Quyết đầu à? Đến đây đi!

“Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt hào khí ba vạn trượng, nói:

- Ta chỉ sợ không có đối thủ tốt.

Bốn người Hách, Thái, Ngô, Bạch lại nhìn nhau một cái.

Bọn hắn tiếp tục theo dõi nhóm người Vương Tiểu Thạch, hơn nữa cảm giác được dường như không chỉ có bọn hắn chú ý đến đám người Vương Tiểu Thạch.

Có một nhóm nhân mã, bọn hắn rất nhanh đã thăm dò được, biết rõ lai lịch.

Có một đám người (hoặc một người) khác, bọn hắn lại hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí không biết là địch hay bạn.

Bọn hắn quyết định phải ra tay trước, để tránh bị người ta chiếm công, đoạt mất tiền đồ tốt đẹp.

Đối với việc Diệp Vân Diệt muốn “anh hùng tỷ thí”, bọn hắn đương nhiên cũng đã có kế hoạch.

- Lão bất tử kia cho rằng mình là anh hùng. Hắn à? Ta khinh! Ngay cả thứ trong quần ta cũng không xứng, hắn chỉ là cầu con bà nó hùng mà thôi.

Ở trước mặt Diệp Thần Du thì Thái Cẩm Động là người ôn hòa nhất, nhưng sau lưng lại chỉ trích kịch liệt nhất.

- Chớ ngoan không cản đường. Hắn muốn chết thì cứ đi tìm chết, lại ngăn cản tài lộ và tiền đồ của chúng ta.

Hách Âm Công cũng rất bức tức đối với Diệp Vân Diệt.

- Hắn chỉ là không có biện pháp, không biết tự lượng sức. Chúng ta không cần ngăn cản, cứ để hắn đi quyết đầu tìm chết. Chúng ta vẫn làm theo kế hoạch, lấy mạng của Vương Tiểu Thạch.

Ngô Khai Tâm nói xấu sau lưng:

- Chúng ta cứ làm chuyện của chúng ta, ai giết chết Vương Tiểu Thạch trước thì là công của người đó.

Bạch Cao Hứng bỗng hỏi lại một câu:

- Nếu như hắn đắc thủ trước thì sao?

Ba người đều ngẩn ra. Hách Âm Công âm hiểm nói:

- Hắn à? Già sắp chết chỉ còn lại một hơi, hắn có khả năng này sao?

Bạch Cao Hứng hỏi:

- Nếu như hắn thật sự có thì sao?

Thái Cẩm Động mỉm cười:

- Bốn người chúng ta liên thủ còn sợ không bằng lão rùa đó sao?

Bạch Cao Hứng vẫn hỏi:

- Nếu như hắn thật sự tiên hạ thủ vi cường trước chúng ta thì sao? Có phải công đầu để cho hắn độc chiếm hay không?

Ba người yên lặng một lúc.

Vẫn là Ngô Khai Tâm lên tiếng:

- Nếu như hắn có thể, chúng ta sẽ giải quyết hắn, công lao vẫn là của chúng ta.

Lúc này Bạch Cao Hứng mới gật đầu:

- Ta chỉ chờ câu này.

Hắn đã chờ câu này.

Cuộc nghị luận của bọn họ bắt đầu từ câu này phát triển tiếp.

- Nếu lão bắt tử muốn tự mình ra tay, không bằng chúng ta cứ để hắn ra tay trước.
- Đúng, nếu như hắn thất thủ, đó là chuyện của hắn; còn nếu như hắn đắc thủ, chính là công lao của chúng ta.
- Giết Vương Tiểu Thạch khó, còn giết lão rùa lại dễ.
- Cho nên, sao không để bọn chúng quyết một trận tử chiến trước, chúng ta lại tới dọn dẹp tàn cục?

Bọn hắn quyết định để Diệp Vân Diệt làm tiên phong, không ngờ ngày thứ hai Thần Du Gia Gia lại tới hỏi bọn hắn:

- Các người đã quyết định xong chưa?
- Quyết định cái gì?
- Dùng phương pháp nào để đối phó với đám nghịch Vương Tiểu Thạch? Không phải các người đã thương thảo cả đêm rồi sao?
- Chúng ta?

Bốn người lại nhìn nhau một cái, vẫn do Bạch Cao Hứng lên tiếng:

- Chúng ta quyết định làm theo ý của Diệp gia, để hai vị anh hùng công công bình bình quyết đấu một trận. Diệp gia thần dũng cái thế, tất thắng không bại, lỡ may thất bại cũng có bốn người hậu bối chúng ta gánh vác.
- Cảm ơn, ý tốt của bốn vị, ta xin tâm lĩnh.

Diệp Vân Diệt nghiêm túc nói:

- Hôm qua ta đề nghị một mình chiến đấu với Vương Tiểu Thạch, chỉ là muốn thử xem liệu các người cũng có dũng khí như vậy, công khai quyết một trận tử chiến với Vương Tiểu Thạch hay không. Không ngờ các người trẻ trung khoẻ mạnh, còn không dám chính diện giao phong, vậy ta còn tranh cái gì? Như vậy đi, ta sẽ theo ý của các người, dùng độc thì dùng độc, dùng thuốc thì dùng thuốc, nếu không đánh ngã được hắn, ta sẽ chống đỡ cho các người, lấy xương sườn cho các người làm xương, quang minh chính đại cho Vương Tiểu Thạch nhìn thấy, các người hiểu rồi chứ?

Bốn người nhìn ta, ta nhìn người, cùng kêu lên:

- Đã hiểu.
- Đã hiểu, đúng là đã hiểu.

Bốn người lén lút giậm chân mắng.

- Lần này đúng là đã hiểu thật!
- Gì mà vẫn càng già càng cay!
- Không. Lão già này đã thích tranh giành, lại thích mặt mũi, trở về suy nghĩ một đêm lại còn sợ chết, đã muốn dùng kế của chúng ta, lại ỷ vào thân phận của mình, giả vờ như thánh nhân, còn tệ hơn so với chúng ta, đúng là đồ không biết xấu hổ!
- Giả dối!
- Hèn hạ!

Lúc mọi người cảm phẫn bất bình mắng Diệp Thần Du, lại quên mất tất cả kế độc, âm mưu, thực ra đều từ trong đầu bọn hắn nghĩ ra, từ trong miệng nói ra.

59. Chương 59: Tới Phân Thắng Bại Đi

Thực ra, trong lòng Diệp Vân Diệt cũng có một kế hoạch.

Phương pháp tốt nhất để đối phó với Vương Tiểu Thạch, có lẽ không phải quyết đấu và ám sát.

Hắn cảm thấy sơ hở lớn nhất của Vương Tiểu Thạch chính là bằng hữu. Càng nguy hiểm hơn, Vương Tiểu Thạch là một kẻ yêu quý bằng hữu, hơn nữa còn rất thích kết giao bằng hữu.

Diệp Thần Du luôn cho rằng, một cao thủ thật sự không nên có tình yêu quá nhiều, tình cảm quá phong phú, bởi vì nó chỉ sẽ hại mình, không thể chuyên tâm.

Cao thủ đỉnh cấp thật sự cần phải chuyên tâm vào võ công của mình, nếu như hắn tốn nhiều tâm lực vào chuyện khác, đối với những chuyện cần làm nhất định sẽ làm không được tốt.

Cho nên Vương Tiểu Thạch có khuyết điểm.

Diệp Vân Diệt thân kinh bách chiến, mặc dù tự phụ tự đại, nhưng quyết không phải là một người không hiểu bản thân. Hắn tự đánh giá mình có thể đánh bại Vương Tiểu Thạch, nhưng không thể nắm chắc đầy đủ, vì vậy hắn càng muốn làm ình tin chắc, nhất định có thể đánh bại Vương Tiểu Thạch.

Có điều, thủ hạ và thuộc hạ bên cạnh Vương Tiểu Thạch lại là vàng thau lẫn lộn, thậm chí có thể khẳng định, trong số những người này không có bất kỳ ai là đối thủ của hắn.

Nếu như là hắn, bất kể đang chạy trốn hay xông pha, hắn đều không muốn dẫn theo một đám người liên lụy đến mình như vậy.

Cho nên hắn cảm thấy Vương Tiểu Thạch là một người “cầm lên được, không bỏ được”, nhiều nhất chỉ là một nhân vật, không thể xem là cao thủ đỉnh cấp.

Một cao thủ đỉnh cấp, vì mục tiêu có thể vứt bỏ, hi sinh bất cứ thứ gì.

Giống như hắn mới phải.

Lúc hắn còn trẻ, rất sợ câu “có tài nhưng thành đạt muộn”, nhưng từ khi ba mươi lăm tuổi cho đến bây giờ, câu này lại giống như ân nhân cứu mạng. Hắn cảm thấy mình sau này sẽ có thành tựu lớn, hơn nữa sẽ tiếp tục thành tựu, thành công.

Nhất là sau khi giết chết Vương Tiểu Thạch, đặc biệt bắt đầu từ lúc giết chết Vương Tiểu Thạch, đây mới là những năm tháng danh thành lợi tựu, quyền cao chức trọng của hắn.

Muốn lấy mạng của Vương Tiểu Thạch, trước tiên chỉ cần lấy mạng bằng hữu bên cạnh hắn, Vương Tiểu Thạch nhất định sẽ mệt mỏi suy sụp, đối với hắn đây mới thật sự là nguy hiểm.

Dọc theo con đường này, hắn từng cẩn thận nghiên cứu tư liệu bình sinh của Vương Tiểu Thạch.

Mặc dù hắn tự phụ kiêu ngạo, nhưng đối phó với nhân vật như Vương Tiểu Thạch, hắn tuyệt đối sẽ không vì đối phương còn trẻ tuổi mà khinh thường.

Huống hồ, mặc dù hắn và Vương Tiểu Thạch chưa từng giao thủ một chiêu, nhưng hắn đã chính mắt nhìn thấy khí thế của Vương Tiểu Thạch khi dùng một cung ba tên uy hiếp Thái Kinh, dưới đông đảo cao thủ bao vây dùng một người chống lại ngàn quân, hắn hâm mộ đến mức cảm hận.

Lúc Vương Tiểu Thạch vừa mới xuất hiện, hắn đã quyết định phải tử chiến với đối phương.

Nhưng Vương Tiểu Thạch không nhìn hắn, không để ý tới hắn.

Diệp Vân Diệt luôn cho rằng mình là một người đặc biệt nhất trên đời, trong trời đất, trên đại địa. Nhưng trong mắt của Vương Tiểu Thạch, cho dù không phải hoàn toàn không có hắn, ít nhất cũng xem hắn chẳng khác gì đám cao thủ có mặt ở đó.

Vương Tiểu Thạch không đặc biệt lưu ý hắn.

Mà hắn là một người đặc biệt nhất, xuất sắc nhất trên đời, mỗi bước đi của hắn đều có khí thế như rồng hổ, ngay cả lúc cười khoe môi của hắn cũng chỉ nhếch lên một chút sau đó lại khôi phục, cho dù nâng cằm cũng uy nghiêm và có sát khí hơn so với người khác... nhưng Vương Tiểu Thạch lại không đặc biệt chú ý đến hắn.

Ngày đó trong biệt thự Biệt Dã, lúc Vương Tiểu Thạch vừa xuất hiện thì hắn đã chuẩn bị ra tay. Mặc dù ngay cả một chiêu hắn cũng không có cơ hội thật sự chào hỏi Vương Tiểu Thạch (hắn đánh ra một quyền cũng bị Thiết Du Hạ chặn lại, đến bây giờ khẩu vị của Diệp Vân Diệt vẫn không tốt, thường gặp ác mộng, hơn nữa hàm răng còn có hiện tượng muốn rụng xuống), nhưng trong lòng hắn đã sớm cùng người này đánh bảy tám chục trận, bảy tám trăm hiệp rồi.

Đáng tiếc chỉ là đối mặt với bóng lưng của đối phương, thậm chí ngay cả cơ hội giao phong chính diện cũng không có.

Hắn cảm thấy đây là một sự sỉ nhục, sỉ nhục thật lớn.

Hắn sẽ không khinh địch, càng sẽ không khinh thường tuổi tác của Vương Tiểu Thạch. Trên thực tế, hắn cũng không thể khinh miệt đối thủ về tuổi tác, bởi vì trước kia hắn từng thất bại dưới tay Kinh Đào Thư Sinh còn trẻ hơn hắn nhiều.

Hắn muốn đối phó với kẻ nào, dĩ nhiên sẽ nghiên cứu tài liệu của kẻ đó. Người khác cho rằng “Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt chỉ biết hung hăng cuồng vọng, không coi ai ra gì, nhưng thực ra trong tối hắn lại âm thầm khổ công, chịu không ít khổ cực.

Có lúc, tự đại là sự lừa gạt cần thiết đối với mình, tự phụ cũng như vậy. Bởi vì có một số người, nếu như không có cả điều này thì sẽ không có gì cả.

Tự ti đến đáng thương.

Tự ti bản thân chính là một chuyện rất đáng thương.

Đối với Diệp Vân Diệt, hắn chỉ cả ngày cho rằng mình đã thủ thắng đánh thắng, suốt ngày cho rằng mình đã thành công đánh bại tiêu diệt đối phương, hắn mới có lòng tin và vui vẻ sống tiếp, nếu không e rằng ngay cả dũng khí làm người cũng không còn lại chút gì.

Có một loại người chính là như vậy, hắn nhất định phải tưởng tượng mình đã giành được thắng lợi, đạt được thành công, thậm chí còn phải cả ngày lộ ra bên miệng hay dưới ngò bít, nếu không sẽ hoàn toàn mất đi chiến chí và đấu chí. Hắn nhất định phải tưởng tượng mình có thể một quyền đánh rụng hết hàm răng của đối phương lại nuốt vào trong bụng, mặc dù kết quả có thể là hắn bị người ta một quyền đánh gãy cả hàm răng nuốt vào trong bụng mình. Nhưng nếu ngay cả ảo tưởng này cũng không có, kết quả của hắn nhất định sẽ giống như vế thứ hai.

Quả thật, tưởng tượng mình đã đạt được thành công, chính là một con đường tắt dẫn đến thành công; ảo tưởng mình sẽ giành được thắng lợi, chính là con đường cuối cùng giành được thắng lợi.

Mặc dù hắn vẫn luôn không ngừng tự nói với mình, ta nhất định sẽ thắng, ta nhất định sẽ thắng, ta nhất định có thể đánh bại Vương Tiểu Thạch, nhưng hắn cũng rất thiết thực nghiên cứu tất cả tính tình và sự tích của Vương Tiểu Thạch.

Nếu đã hạ lệnh cho hắn đuổi giết Vương Tiểu Thạch, Thái Kinh đương nhiên sẽ sai người (bao gồm quân sự Tôn Thu Bì) cung cấp không ít tư liệu của Vương Tiểu Thạch. Huống hồ, Thái Cẩm Động, Hách Âm Công, Bạch Cao Hứng, Ngô Khai Tâm một đường hóa thân cải trang, theo dõi đám người Vương Tiểu Thạch, dĩ nhiên có không ít tin tức mới nhất, tư liệu thực tế nhất của hắn.

Chẳng hạn như, Vương Tiểu Thạch luôn rất thích ăn, hắn rất coi trọng thức ăn ngon. Nhưng cái gọi là thức ăn ngon của hắn không phải là của ngon vật lạ, sơn hào hải vị. Hắn chỉ ăn thứ mà hắn thích ăn. Chỉ cần nấu thức ăn thật chín, hắn sẽ vui vẻ ăn ngay. Món mà hắn thích ăn có thể chỉ là củ sen, đậu giá, dưa muối, rau họ, trứng muối, ruột gà, thận vịt vân vân.

Mà hắn không bao giờ nguyện ăn bất kỳ động vật nào bị hắn sát sinh. Rõ ràng, Vương Tiểu Thạch cái gì cũng dám ăn, hơn nữa không bao giờ kén chọn. Phàm là bay, bò, đi, nhảy, có đuôi, không đuôi, có vỏ, không vỏ, cử động, bất động, chỉ cần ăn được là hắn đều có thể nuốt xuống bụng, hơn nữa còn có thể ăn

những thứ khó ăn một cách ngon lành. Hắn còn gói thêm vào một số gia vị như nước tương, củ gừng các loại, có thể biến thực phẩm vốn nhạt, hôi, vô vị trở thành thơm ngon, biến những thứ khó ăn thành đầy tư vị. Càng đặc biệt hơn, cho dù lúc đắc chí hay chán nản, hắn đều không lãng phí bất kỳ thực phẩm nào (hơn nữa bất kể quý giá hay rẻ mạt).

Hắn thích ăn, thèm ăn, những năm gần đây thân hình còn phát tướng hơn một chút, nhưng càng tươi trẻ tuần tú, khả ái thân thiết.

Hắn không lãng phí thức ăn, không bao giờ lãng phí.

Hắn thậm chí cho rằng lãng phí là một tội lỗi. Những ai đang xa xỉ, lãng phí, thực ra đều có tội.

Cho nên hắn xem thường đám người cực kỳ xa xỉ, lãng phí quốc lực giống như Thái Kinh, Vương Phủ, Đồng Quán.

Cho dù đối phương là cửu ngũ chi tôn, tể tướng hoàng đế, cách nhìn của hắn cũng như vậy. Có lẽ vì nguyên nhân này, Thái Kinh sai hắn giết chết Gia Cát tiên sinh, sẽ trọng dụng cất nhắc hắn, nhưng cuối cùng hắn lại giết chết Phó Tông Thư vốn tiếp tay cho Thái Kinh.

Nghe nói Vương Tiểu Thạch không ăn bất kỳ động vật bị hắn giết sống, là vì hắn không muốn tạo nên nghiệp này. Tuy hắn thích ăn chay, nhưng cũng không phải là người quanh năm ăn chay. Hắn cũng ăn thịt, hơn nữa còn ăn một cách chẳng hề e dè. Có điều, chỉ vì mình thèm ăn, dùng tay chỉ một cái, động vật đang sống thật khỏe, cá đang bơi thật tốt, con rùa không tranh với đời, cây hương xinh xắn khả ái, lập tức đều bị lột da giết sống, máu tươi đầm đìa. Trong khi có rất nhiều thứ con người có thể ăn, nhưng chưa chắc đã chia cho bọn chúng một chút. Mà bọn chúng cũng chưa bao giờ làm tổn thương người, hơn nữa những thứ bọn chúng có thể ăn chắc chắn không nhiều như con người. Ai có quyền muốn bất kỳ sinh mạng nào chết là chết, sống là sống?

Vương Tiểu Thạch cảm thấy con người mới là động vật tàn nhẫn nhất, hơn nữa nắm giữ đại quyền sinh sát vượt xa bốn phạm mà bọn họ nên có được.

Diệp Vân Diệt nghiên cứu những chuyện này, hơn nữa căn cứ vào suy lý của mình liên tưởng đến.

Cách nghĩ của hắn đương nhiên có rất nhiều điểm không giống với bốn người Hách, Ngô, Bạch, Thái.

Bốn người bọn họ thu thập sở thích của Vương Tiểu Thạch đối với thức ăn, nguyên nhân là để tiện bề hạ độc.

Ban đầu Diệp Vân Diệt chỉ muốn đánh bại người này, nhưng nghiên cứu một chút, hắn đã nảy sinh hứng thú với người trẻ tuổi này.

Một người thiện tâm lòng dạ đàn bà như vậy, làm sao có thể sống sót trong giang hồ sóng mây quỷ quyết này? Có thể thành công sao? Có thể bình yên vô sự sao?

Đương nhiên, nguồn gốc tư liệu rất rộng, Thái Kinh sớm đã sai người thu thập đủ loại sự tích của Vương Tiểu Thạch. Nhất là trong giai đoạn Vương Tiểu Thạch nắm quyền tại Kim Phong Tế Vũ lâu, “tình báo” cũng đặc biệt dễ tìm, dễ đến.

Hắn sai người chép lại một phần tư liệu đưa cho Diệp Vân Diệt, lại nói:

- Đây là tư liệu cực quý giá, có được những tư liệu này, giết Vương Tiểu Thạch cũng giống như tìm con dấu của mình trong ngăn kéo nhà mình. Bởi vì ta tín nhiệm người, cho nên mới cung cấp những tư liệu này, người hãy tự thu xếp ổn thoả. Người sao chép là Tôn tổng quản, hắn viết chữ rất tốt, đã hao phí không ít thời gian. Ài, xem ra thật sự nên bảo người bỏ chút thời gian, xem thử có thể nghiên cứu ra thứ tình xảo gì, không cần sao chép cũng có thể tự phục chế lại một phần hay không.

Nói như vậy, giống như có ý: “Nếu như thế mà còn giết không được Vương Tiểu Thạch, vậy thì đáng chết”.

Lúc ấy trong lòng Diệp Vân Diệt lẩm bẩm, tìm con dấu không khó, nhưng nếu muốn tìm trong ngăn kéo vài cây kim cái cúc thì sao, có lúc thật sự không dễ, có thể đã quên mình để ở chỗ nào, có khi còn không cần thận bị nó đâm một cái. Tìm người nghiên cứu phát minh? Những người này không phải đều bị các người trưng dụng, làm một số đồ chơi mới mẻ khiến hoàng đế vui vẻ rồi sao, nào có sức lực làm chuyện khác.

Dựa vào tình tiết thói quen ăn uống của Vương Tiểu Thạch, khá thuận lợi cho Đại Tứ Hỉ hạ độc dùng thuốc. Nhưng cũng có những thứ thú vị khác có thể tham khảo, ví dụ như Vương Tiểu Thạch thích thu thập đá.

Điều này có thể liên quan đến tên của hắn? Nghe nói người tên là Tạ Báo Hoa, Lâm Đầu Hoa đều đặc biệt yêu hoa, gọi là Trương Đại Hộ, Vương Bách Vạn đều đặc biệt có tiền, đạo lý cũng như nhau.

Có điều, Diệp Vân Diệt trải qua rèn luyện gian khổ trên võ thuật mới tìm ra một con đường, rất nhanh lại nghĩ ra điểm khác biệt trong đó.

Vương Tiểu Thạch thích đá, nhưng trước giờ chưa từng đặc biệt thu thập đá quý, hơn nữa cũng không bao giờ đoạt thứ mà người khác thích, chưa từng làm những chuyện giống như Triệu Cát, Thái Kinh, Vương Phủ, “chỗ nào có mỹ ngọc kỳ thạch thì không tiếc cái giá, bất chấp tất cả chiếm làm của riêng”.

Hắn thích đá, chỉ cần là đá hiếm thấy, ít có thì hắn đều thu thập. Nhưng đó không nhất định là đá nổi tiếng, cũng chưa chắc là đá có giá cao.

Cho dù là một viên đá nhỏ nhỏ bình thường, chỉ cần hắn cho rằng màu sắc, hình dáng, tính chất của nó có bất kỳ chỗ nào đặc biệt, hắn đều sẽ thu thập. Ngược lại đối với những mỹ ngọc kỳ thạch giá trị liên thành, hắn lại chẳng thêm quan tâm, cũng không bao giờ hao người tốn của đi cướp đoạt đá lạ quý hiếm gì.

Đặc tính này, cho dù là lúc hắn một mình quản lý Kim Phong Tế Vũ lâu cũng vậy, không xâm không chiếm. Chỉ dùng “đá lạ” mà hắn tự mình thu thập để rải đường Phong Vũ lâu, mà đá hơi quý hiếm trong đó, hắn đều dùng để xây dựng Bạch lâu, vốn có bảy tầng lại xây thêm hai tầng.

Hắn dùng những hòn đá thu thập quanh năm này để rải tháp, rất nhiều người cho rằng không đáng, nhưng Vương Tiểu Thạch lại công khai tuyên bố:

- Đáng giá. Trên đời ngoại trừ tình nghĩa trân quý nhất, còn lại tài sản quan trọng nhất chính là tư liệu và sách.

Hắn nói:

- Không có tư liệu, kinh nghiệm của tiền nhân đều mất hết, như vậy đáng tiếc biết bao. Nhân sinh là một con đường từ sai đến đúng, vừa bắt đầu cái gì cũng sai, con người dùng tất cả cố gắng trong đời để biến nó thành đúng. Một người đi đúng vài con đường nhỏ, hôm nay mọi người mới có đường lớn thênh thang như vậy để đi. Còn về sách, càng là kết tinh của trí tuệ con người. Ta dùng những hòn đá yêu quý để xây thêm hai tầng cho những thứ quý báu nhất này, vô cùng đáng giá.

Nghe nói, những người có mặt ngoại trừ Dương Vô Tà, không ai hiểu được rõ ràng lời nói của Vương Tiểu Thạch.

Sau đó, lời này truyền đến tai Thái Kinh. Hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, đưa ra ý kiến về chuyện này:

- Vương Tiểu Thạch đang mua chuộc lòng người.

Tổng quản sự Tôn Thu Bì không hiểu ý của Thái Kinh lắm. Không biết vì nịnh hót Thái Kinh hay là thật sự ham học hỏi, dừng cảm suy xét, hắn cũng ghi chép những gì hắn thỉnh giáo Thái Kinh, Vương Tiểu Thạch làm thế nào dùng đá mua chuộc lòng người? Đá làm sao có thể mua chuộc lòng người?

- Hắn cũng không phải là mua chuộc lòng người bình thường.

Câu trả lời của Thái Kinh là:

- Hắn biết các đời sử gia đều sùng bái tôn trọng người đọc sách và chỉnh lý kinh thư, mà lại xem thường những kẻ đốt sách chôn nho, sát hại người đọc sách. Cho nên người đọc sách là hẹp hòi nhất, thiếu lòng khoan dung nhất, khoe khoang khoác lác nhất, nhưng không thành được đại sự lại không cho người khác phê bình. Người xem, Vương Kinh công tiên triều có học vấn đúng không? Chẳng phải cũng không tiếp nhận được những lời dị nghị. Sùng thần Tư Mã Ôn công càng có học vấn rộng lớn, nhưng cũng không chịu nghe những ý kiến mới mẻ. Vương Tiểu Thạch thông minh, hắn dùng đá mình thu thập được để xây thư phòng kho sách, không mất bao nhiêu tiền lại lấy được lòng người, mua chuộc được những kẻ thư sinh.

Có điều theo ghi chép, Vương Tiểu Thạch đã bắt đầu thu thập đá từ nhỏ, hắn thích đọc sách cũng là thói quen từ nhỏ.

Xuất thân của hắn không được tốt lắm, cha mẹ không hề khuyến khích hắn đọc sách, nhưng hắn trời sinh thích luyện võ, đọc sách, kết giao bằng hữu, thu thập đá. Hắn thậm chí còn thích khuyến khích bằng hữu bên cạnh đọc sách nhiều, dù dễ khuyên nhủ bọn họ “mượn sách” của hắn.

“Mượn sách” phải có cái giá, đó là một viên đá lạ.

Một viên đá như vậy, nhặt ở đâu cũng được. Vương Tiểu Thạch dường như chỉ không ở “đá”, mà là hắn muốn bằng hữu quê nhà dùng “đá” để đổi “sách”, trong quá trình đó sẽ biết quý trọng “sách”, lại hiểu ra “đây là thứ phải trả giá mới có thể đổi lấy”.

Đến hiện nay trên đường chạy trốn, Vương Tiểu Thạch nhìn thấy hòn đá nào xinh đẹp, đặc biệt, hắn vẫn sẽ dừng chân vì nó.

Giống như hắn đang cảm thán, một viên đá lạ do trời đất tạo hóa sinh ra như vậy, sao lại lưu lạc ở chỗ này? Sao lại không ai để ý tới? Trải qua thiên cơ gì mới có thể khiến hắn gặp được viên đá này?

Vương Tiểu Thạch cũng thích ở nhà trọ.

Hắn lại nhớ nhung nhà trọ.

Giống như một người thường xuyên lưu lạc, hắn rất thích nhà trọ. Bất kể lớn, nhỏ, hào hoa, đơn sơ, hắn đều không ngại, không sinh chán nản.

Hắn thích ở trọ, hơn nữa còn thích cảm giác khi ở trọ.

Có lẽ, hắn trời sinh là một người lưu lạc, trời sinh cũng không có nhà, cho nên nhà trọ đã trở thành nhà của một lãng tử như hắn.

Hắn cũng từng nói với huynh đệ của mình:

- Mỗi nhà trọ là một câu chuyện xưa, mỗi gian phòng đều có một đoạn tình tiết, trong đó có vui buồn li hợp, hỉ nộ ái ố. Người xem, nhà trọ lớn mỗi ngày vào buổi tối đốt sáng bao nhiêu chiếc đèn, trong đó có bao nhiêu chuyện xưa? Khách sạn nhỏ mỗi ngày sáng ra chiều vào, có bao nhiêu tình tiết? Vào đó ở, chỉ cần là một gian phòng, giống như hòa hợp với người trước kia, tình tiết sau này. Đừng nói là hòa hợp, hiểu thấu, dù chỉ suy nghĩ một chút cũng khiến người ta hồi tưởng, say mê.

Đó là suy nghĩ của Vương Tiểu Thạch.

Đối với Diệp Vân Diệt, đó là chuyện rất hoang đường.

Ở trọ là ở trọ, có cái gì để tưởng tượng.

Kỳ quái là, Vương Tiểu Thạch mặc dù thích ở trọ, nhưng lại rất ít khi cắm trại.

Trong đời hắn, có rất ít ghi chép về cắm trại.

Lãng tử chưa chắc vào lúc mặt trời lặn có thể tìm được nơi nghỉ chân.

Lãng nhân không nhất định có “nhà” để ở.

Vì sao Vương Tiểu Thạch không ăn gió uống sương? Như vậy không phải càng có ý thơ, càng tự tại hơn sao?

Chẳng lẽ trước kia lúc hắn cắm trại, từng bị một con ong mật bay vào trong lều, chích một phát vào lỗ mũi của hắn; hay là màn dím lửa trại, bốc cháy, đốt cho hắn cháy cả móng, vì vậy hắn mới không thích cắm trại, dựng lều?

Diệp Vân Diệt xem tư liệu binh sinh của Vương Tiểu Thạch, cũng bất giác bị đủ loại sự tích kỳ thú, vui vẻ của người này lây nhiễm. Lúc tâm tư ngơ ngẩn, lại bất giác nghĩ đến hai khả năng hoang đường này.

Đương nhiên, đối với Diệp Thần Du cả đời rất bảo thủ, nóng nảy này, chuyện này đã xem như là “tưởng tượng nhập ma” rồi.

Tâm tư của hắn vừa đại khái thoát khỏi quỹ đạo một chút, lập tức khuyên bảo mình: “Sao tâm tư của ta lại ngơ ngẩn? Hừ! Đừng trúng độc của tên tiểu tử điên điên khùng khùng kia!”

Rốt cuộc là trúng độc, hay là ảnh hưởng hấn sinh ra một loại ý nghĩ càng mới càng thú vị, chắc hẳn là mỗi người một ý.

Vương Tiểu Thạch còn có một đặc tính, đó là bá khí.

Điều này thoạt nghe rất mâu thuẫn, đối lập, bởi vì ai cũng biết Vương Tiểu Thạch là một người thân thiết.

Bá khí và thân thiết, giống như hai loại đặc tính trái ngược vậy.

Nhưng Vương Tiểu Thạch lại có cả hai loại đặc tính này.

Hắn rất “bá”, một loại “bá” của trẻ con.

Một loại “bá” không thương tổn người, mang theo chút giận dữ, rất thông minh quật cường.

“Bá” của hắn không giống như Tô Mộng Chấn, Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi cũng bá, nhưng thứ mà hắn biểu lộ rõ nhất là “ngạo khí”.

Hắn rất tự phụ, bá khí của hắn đến từ tự phụ, một loại tâm tính ngạo mạn “người khác đều không bằng ta”, “không cho người trong thiên hạ phụ ta”.

Bá khí của hắn ác liệt như kiếm, một cắt làm hai, nhất kiếm đoạt mệnh.

“Bá” của Bạch Sầu Phi chính là điểm này, mang theo một chút lạnh lùng, vô cùng ngạo mạn. Đó là bá không để cho người có cơ hội phản công, thậm chí ngay cả cơ hội thương lượng cũng không có.

Hắn bá, bởi vì người không bằng hắn.

Hắn ưu tú hơn người, cho nên hắn bá.

Chỉ như thế mà thôi.

Tô Mộng Chấn cũng “Bá”.

Bá của y không lộ ra bên ngoài, nhưng thấm vào người, cũng xâm nhập vào bên trong.

Y không chỉ lạnh, quả thật là hàn.

Âm hàn.

Lời y nói chính là mệnh lệnh, chẳng những không có cơ hội thương lượng, ngay cả cơ hội xen vào cũng không có.

Mặc dù thái độ nói chuyện của y giống như đang thương nghị thảo luận với người, nhưng thực ra lời y nói đã là quyết định, đã là tổng kết, còn là mệnh lệnh.

“Bá” của Tô Mộng Chấn cũng không phải là lực bạt sơn hê khí cái thế, y chỉ là lửa, đóm lửa.

Một loại lửa lạnh, âm hàn.

Ánh sáng của y không thiêu đốt người, nhưng một khi đốt thì sẽ không ngừng, đến khi đốt chết người mới tắt.

Cho nên lúc y thương nghị với người khác, trong lòng đã sớm có tính toán, sớm có kế hoạch.

Khó ai có thể ảnh hưởng đến quyết định của y, trừ khi đó là ý kiến tốt hơn y.

Đúng vậy, y giỏi dùng người, giỏi dùng nhân tài. Cho nên y có thể mưu đồ đại sự, lập nên Kim Phong Tế Vũ lâu đỉnh cao sự nghiệp.

Bạch Sầu Phi quá kiêu ngạo.

Hắn quá cậy tài, cho nên khó ai có thể cộng sự thương nghị với hắn. Nhưng hắn cũng thật sự có năng lực hơn người, giống như chỉ cần hắn đứng ở đó, không ai có thể cùng hắn so sánh, không ai có thể cùng hắn bàn luận, ai cũng chỉ thành vai phụ tới đây để làm nền cho hắn, giúp đỡ hắn, ủng hộ hắn.

Hắn không chỉ duy ngã độc tôn, mà còn duy ngã độc ngạo.

“Bá” của hắn là mặt trời giữa trưa, bên cạnh không có thứ gì khác.

Hắn ít khi nghị sự với người khác, bởi vì hắn biết, nghị luận với phạm phu tục tử chỉ lãng phí thời gian, tâm lực của mình, không đáng giá, không bằng một mình nghị sự.

Hắn chỉ ra lệnh chứ không thương nghị.

Hắn cảm thấy không có chuyện nào mà hắn không giải quyết được, cũng không có người nào hắn không bằng, cho nên mưu chuyện với người khác, không bằng một mình hắn giải quyết, càng gọn gàng hơn.

Bá khí của Vương Tiểu Thạch là vui vẻ.

Chuyện lớn hắn không bá, chuyện nhỏ lại bá.

Hắn sẽ vì cô gái đi qua trước mắt, rốt cuộc có xinh đẹp hay không? Nên mặc áo dài thì tốt? Hay là mặc áo trắng thì tốt? Sẽ cùng thuộc hạ tranh luận không ngừng, cãi nhau đến mức mặt đỏ tới mang tai cũng không ngại.

Có thể tranh luận, chính là xem ý kiến đối phương là ý kiến.

Không nghe ý kiến, căn bản không cho phép tranh luận.

Hễ cử hành đại sự, trước hết hắn đều nghe ý kiến của mọi người, nhưng một khi có quyết định trọng đại, hắn lại rất kiên trì với quan niệm của mình.

Hơn nữa trước tiên còn có định kiến.

Nếu Vương Tiểu Thạch cho rằng mình sai lầm, sẽ thẳng thắn thừa nhận sai lầm; nhưng nếu như hắn cảm thấy mình đúng, nhất định sẽ tranh luận đến cùng.

Hắn không phải nước chảy bèo trôi, nhưng lại chịu tùy duyên thân thiết.

Hắn tuyệt đối không phải bảo sao hay vậy, nhưng lại nhất định lắng nghe ý kiến.

Trong Kim Phong Tế Vũ lâu, ba người Vương Tiểu Thạch, Bạch Sầu Phi, Tô Mộng Chấn đều “bá”, nhưng “bá khí” đều có phân biệt, không hề nhất trí, cũng không giống nhau.

Diệp Vân Diệt đem đọc tư liệu tới đây, lỗ mũi hừ mạnh một tiếng.

Bá à?

Nếu bàn đến bá, đám trẻ ranh này có tính là gì?

Hắn mới thật sự là bá.

Hắn biết rõ một mình giao chiến với Vương Tiểu Thạch là bất trí, hơn nữa rất dễ bị bốn tên xấu xa Đại Tứ Hỉ kia thừa cơ hội. Hắn cũng hiểu được, chỉ cần mình nhắm vào bằng hữu của Vương Tiểu Thạch (nhất là Ôn Nhu), chính là đã nắm chết cổ họng Vương Tiểu Thạch. Nhưng hắn vẫn muốn đánh một trận với Vương Tiểu Thạch.

Hắn lớn tuổi, trải qua rất nhiều thất bại, nhưng vẫn có một loại dũng cảm hào hùng “tới phân thắng bại đi”, “tới định sinh tử đi”.

Hắn cảm thấy mình mới đúng là bá.

Hắn là “Thần Du Gia Gia”, một trong sáu đại cao thủ đương thời, hắn không muốn làm những chuyện hèn hạ kia.

Cho nên hắn quyết định phải tìm Vương Tiểu Thạch, quyết một trận tử chiến.

60. Chương 60: Chẳng Lẽ Cô Ta Là Chị Gái Của Người

Thực ra Đại Tứ Hỉ cũng đã nhìn thấy “điểm yếu” của Vương Tiểu Thạch, đó là Vương Tiểu Thạch rất coi trọng bằng hữu của hắn, cực kỳ yêu quý bằng hữu của hắn.

Ai kết giao bằng hữu với Vương Tiểu Thạch đều giống như đã tích phúc tám đời, bởi vì hắn sẽ chiếu cố người cả đời, lúc người gặp nạn hắn giúp người, lúc người cần ôn tình hắn sưởi ấm người, lúc người bị người khác lạnh nhạt hắn ủng hộ người, lúc người bị người ta hiểu lầm hắn thấu hiểu người. Hắn rất có địa vị, người có thể xem đó là vinh, nhưng hắn lại hoàn toàn không ý vào thân phận của mình, kết giao một cách vô tư. Ai có bằng hữu giống như hắn, có thể vĩnh viễn không cần lo lắng mình sẽ thế cô lực đơn, một mình tác chiến.

Nhưng đối với Thái Cẩm Động, Ngô Khai Tâm, Hách Âm Công và Bạch Cao Hứng, cách nhìn và cách nói lại hoàn toàn khác.

Bạch Cao Hứng cho rằng:

- Đây là khuyết điểm của Vương Tiểu Thạch. Nếu như không có nhược điểm này, hiện giờ hắn vẫn ngồi vững trên vị trí lãnh tụ Kim Phong Tế Vũ lâu, không ai có thể lay chuyển được hắn, nào phải cực khổ chạy trốn, lưu vong chân trời như hôm nay. Hắn bảo vệ hai tên vô dụng, chính hắn lại trở thành kẻ lưu lạc.

Ngô Khai Tâm hoàn toàn đồng ý với cách nhìn này, cho nên bổ sung:

- Vì vậy chúng ta tuyệt đối không thể để cho Diệp Thần Du biết được đặc điểm này của Vương Tiểu Thạch, nếu không hắn sẽ có thể khống chế Vương Tiểu Thạch..

Hách Âm Công lại có cách nhìn khác:

- Đây mặc dù là khuyết điểm của Vương Tiểu Thạch, nhưng cũng chính là ưu điểm lớn nhất của hắn. Người không nhìn thấy bao nhiêu hán tử giang hồ cam tâm bán mạng cho Vương Tiểu Thạch sao.

Thái Cẩm Động cũng có quan điểm mới:

- Đừng tưởng rằng đối phó được bằng hữu của Vương Tiểu Thạch là có thể đối phó được hắn. Lương A Ngưu là hảo thủ Thái Bình môn, kinh công và cước pháp của hắn đều không dễ đối phó. Hà Tiểu Hà đừng thấy là hạng nữ lưu, cô ta thông suốt, thông hiểu những chuyện trên giang hồ, là một người từng trải, thủ đoạn âm hiểm, có lẽ không hề xếp sau chúng ta. Phương Hận Thiểu giống như kẻ ngốc, nhưng thân pháp, võ công đều hết sức lạnh lẽo, không dễ ứng phó. Đường Bảo Ngưu đã trở thành nửa ngu ngốc, nhưng tên này một khi phát tác thì sức lớn như trâu, liều không cần mạng, cũng không dễ chọc. Ám khí của Đường Thất Muội đã luyện đến mức có thể xuất thủ bằng khứu giác, thính giác, xúc giác, không chọc được. Còn như đôi thầy trò kia, hai tên đều điên điên khùng khùng, nhưng tên lớn thật sự có vài bản lĩnh đặc biệt, tên nhỏ thì rất cơ trí giảo hoạt, hướng hồ bợn chúng và Vương Tiểu Thạch giao tình không sâu, dù khống chế cũng chưa chắc có thể uy hiếp được Vương Tiểu Thạch. Chỉ có...

Bốn người nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng nói:

- Ôn Nhu!

Bạch Cao Hứng nói:

- Trong số những người này, Ôn Nhu là người yếu nhất.

Hách Âm Công nói:

- Nhưng Ôn Nhu lại là người mà Vương Tiểu Thạch quan tâm nhất.

Ngô Khai Tâm nói:

- Cho nên chúng ta vừa lúc có thể nhắm vào Ôn Nhu để hạ thủ.

Thái Cẩm Động nói:

- Mà Ôn Nhu cũng thật sự là một người dễ hạ thủ nhất.

Có điều giọng nói của hắn chợt thay đổi:

- Nhưng ta cảm thấy có đối tượng tốt hơn để ra tay.

Ba người đều hỏi:

- Ai?

Đáp án là:

- Đôi thầy trò kia.

- Tại sao?

- Bọn họ và đám người Vương Tiểu Thạch không có giao tình sâu đậm, chỉ là cùng đường chạy trốn, giúp đỡ lẫn nhau. Nếu chúng ta có thể đánh động, mua chuộc được hai người này, cho dù là hạ độc hay dùng thuốc, đám người Vương Tiểu Thạch sẽ giống như có con rắn độc trong vạt áo, cắn không trúng cũng làm cho hắn luống cuống tay chân.

Ngô Khai Tâm không đồng ý lắm:

- Thầy trò Ban Sư và đám người Vương Tiểu Thạch đã không có giao tình gì, Vương Tiểu Thạch có thể vẫn luôn đề phòng bọn họ. Cho dù chúng ta mua chuộc được đôi thầy trò kỳ quái kia, e rằng cũng không thu được hiệu quả.

Bạch Cao Hứng lại cho rằng rất có triển vọng:

- Bất kể thế nào, để cho bọn chúng phản bội trước, chúng ta lại tới trong ứng ngoài hợp, cho dù không phải chuyện tốt cũng có kịch hay để xem.

Hách Âm Công vẫn cảm thấy đôi thầy trò này sẽ gây ra tai họa:

- Ta thấy nếu mua chuộc hai người này, chỉ sợ sẽ rút dây động rừng, không bằng cứ giết sạch sẽ. Ngược lại Ôn Nhu và Hà Tiểu Hà, một khi xong chuyện thì giữ lại, hưởng thụ thật tốt một chút.

Cơ mặt Thái Cẩm Động giật giật:

- Nữ nhân là mầm tai họa, Hà Tiểu Hà là kỹ nữ, còn Ôn Nhu từng hại mấy người của Kim Phong Tế Vũ lâu mất mạng vì cô ta, càng không dây vào được.

- Ai nói không dây được? Ai nói muốn lấy mạng của bọn họ?

Lần này Ngô Khai Tâm lại không khai tâm (vui vẻ):

- Trước tiên chúng ta cứ vui vẻ với bọn họ một phen, đưa về làm phu nhân áp trại của chúng ta, chẳng phải rất thoải mái sao. Bọn họ chính là phần thưởng thêm trong hành động lần này của chúng ta, sao có thể bỏ qua uống phí? Chẳng lẽ cô ta là chị gái của người sao?

Thái Cẩm Động kích động, chân răng giật giật như muốn phát tác. Bạch Cao Hứng khuyên can:

- Mọi người đừng cãi nhau nữa. Chỉ cần giết chết Vương Tiểu Thạch, hai cô gái này trước tiên cứ giữ lại, chơi đùa thoải mái rồi giết chết, như vậy không tốt sao?

Thái Cẩm Động vẫn cau mặt nói:

- Các người quá háo sắc, một ngày nào đó giao tình của chúng ta sẽ bị hủy trong tay của nữ nhân.

Hách Âm Công cười lạnh một tiếng:

- Ta biết người không thích nữ nhân, chúng ta thì khác. Ta thích chơi đùa với nữ nhân, cũng không có sở thích quái lạ như người.

Thái Cẩm Động gầm nhẹ trong cổ họng, đang định tranh luận, Ngô Khai Tâm chợt “hư” một tiếng, thấp giọng nói nhanh:

- Các người nhìn kia!

Nhìn cái gì?

Không chỉ nhìn mà còn nghe.

Một tiếng “bốp” vang lên, có người vừa ăn một cái tát, tại một nơi khá xa.

Người bị tát là Vương Tiểu Thạch.

Người đánh hấn lại là một cô gái, Ôn Nhu.

Mọi người đều giật mình, cảm thấy bất ngờ.

Ôn Nhu lại đánh người.

Nàng lại là một nữ nhân đánh nam nhân, hơn nữa người nàng đánh còn là Vương Tiểu Thạch.

Bọn họ đang ở trong một tòa tháp cổ thoát nhìn bề ngoài chỉ có chín tầng, nhưng bên trong thực ra có mười bảy tầng nhìn xuống, cách đó không xa có một ngôi chùa rộng rãi cổ kính.

Ôn Nhu và Vương Tiểu Thạch đang ở trong sân chùa, trước tượng thần Vi Đà, dưới một cây bồ đề, cũng không biết là đang thi thắm chuyện gì, hay là tranh luận điều gì.

Sau đó, Ôn Nhu bỗng nhiên ra tay, tát Vương Tiểu Thạch một cái.

Cái tát này quả thật rất vang.

Mọi người đều không biết vì sao Ôn Nhu lại tát Vương Tiểu Thạch, cũng không hiểu Vương Tiểu Thạch rốt cuộc đã làm chuyện gì, nói điều gì khiến cho Ôn Nhu muốn tát hấn, càng không rõ vì sao Vương Tiểu Thạch lại không tránh được cái tát của Ôn Nhu.

Có lẽ, thứ mà Vương Tiểu Thạch không tránh được, cũng chỉ có cái tát của Ôn Nhu.

Có lẽ, Ôn Nhu không thể đánh trúng ai, cũng chỉ có Vương Tiểu Thạch là nàng có thể tùy tiện cho hấn một cái tát.

Điều này khiến cho Đại Tứ Hỉ đang ở chỗ tối trong tháp, quan sát nhất cử nhất động của quần hiệp trong chùa Minh Hiếu, không khỏi có rất nhiều suy đoán, rất nhiều tưởng tượng:

Ôn Nhu lại là một nữ nhân đánh nam nhân.

Vương Tiểu Thạch lại là một lãnh tụ ăn tát của nữ nhân.

Tại sao nàng đánh hấn?

Tại sao hấn lại để cho nàng đánh?

61. Chương 61: Chiếc Giày Bỏ Vì Hở Ra Nên Bị Thương

Người đánh Vương Tiểu Thạch là Ôn Nhu.

Nàng cố ý.

Cố ý làm tổn thương người khác là phạm tội, bất kể ở thời đại nào, chỉ cần là nơi có luật pháp thì đều như nhau.

Nhưng nữ nhân lại không nhất định, nhất là nữ nhân xinh đẹp.

Có lúc nữ nhân giận là một loại vui vẻ khác, có lúc nàng oán hận là bày tỏ sự thân thiết, có lúc nàng mắng người có thể là vì quan tâm người, nàng tát người nói không chừng cũng chỉ vì nàng thích người.

Nữ nhân cầu giận vui buồn đều không thể nói chuẩn xác, lúc nàng không cao hứng có thể tỏ ra rất sầu muộn, lúc nàng bị thương lại cười rức rở hơn cả một đóa hoa.

Đó là chuyện chẳng có cách nào. Nam nhân gặp phải chuyện không vui có thể say rượu, đánh bạc, tìm nữ nhân, gặp phải người không thích có thể đâm đá, mắng chửi nhau, sau đó lại có thể cười một tiếng xóa tan ân cừ. Nữ nhân thì sao? Chẳng lẽ bảo nàng đi đánh nam nhân của nàng?

Giả vờ vốn là vũ khí của nữ nhân, cũng là một loại hành vi cần thiết.

Một nữ nhân hờ chút là biểu hiện tất cả mừng giận buồn vui ra ngoài mặt, một là vô cùng hồn nhiên, ngây thơ, hai là ấu trĩ, ngu ngốc, ba là một nữ nhân không đủ tư cách.

Vui giận của nữ nhân là nói một đằng, làm một nẻo. Cho nên khi Vương đại nương của nhà bên cạnh nói với Trần lão bản của tiệm cơm Đôn Hoàng: “con bé nhà ông thông minh, khả ái hơn thằng bé nhà tôi rất nhiều”, Trần lão bản nhất định dừng tưởng rằng Vương đại nương thật sự muốn đổi thằng bé của bà ta lấy con bé của ông ta.

Nữ nhân là như vậy, nữ nhân xinh đẹp càng như vậy.

Nữ nhân xinh đẹp cũng là người, làm tổn thương người, giết người cũng phạm pháp như vậy, nhưng nữ nhân xinh đẹp thông thường lại có biện pháp.

Có biện pháp làm cho người ta chết vì nàng, chịu khổ vì nàng cũng không hề có một câu oán hận.

Ôn Nhu xinh đẹp, hơn nữa còn rất hồn nhiên.

Nàng đã hồn nhiên lại ngây thơ, nhưng dù sao nàng cũng từng xông pha giang hồ một thời gian. Nếu nói một cách không kiêng nể, cố ý chế giễu thì sẽ là “ngây thơ đến mức gần như ấu trĩ”, hoặc là “không phải ngây thơ mà là ấu trĩ”.

Đây cũng là chuyện chẳng có cách nào.

Năm nay, mọi người đều thích bày tỏ sự lãnh khốc, sắc bén, quan niệm đặc biệt của mình, lại thích dùng những từ khó nghe để gọi những thứ mà mình không thể sở hữu, cố ý bài xích.

Chẳng hạn như gọi giọng nói trong trẻo như chuông bạc là “tiếng gà con”, gọi những người trẻ tuổi có lý tưởng, có chí khí là “hậu sinh không biết sống chết, không biết trời cao đất dày”, gọi những nhà thơ là “người không ốm mà rên”, gọi người hành hiệp trượng nghĩa là “kẻ hiếu chiến, suốt ngày chỉ biết đánh đánh giết giết”, gọi nữ nhân xinh đẹp và thành công là “có lão bản đứng phía sau bảo bọc nàng”, gọi những người nhiệt tình hành thiện là “ngụy quân tử giả nhân giả nghĩa”, gọi những người dùng cảm thay đổi trật tự quá khứ, cơ cấu truyền thống là “đồ vô sỉ làm trái giáo điều, khi sư diệt tổ”...

Tóm lại, tất cả đều bị bọn họ xem là không có đạo đức, thấy người khác có, bọn họ đều sẽ xuyên tạc, bôi nhọ, giầy xéo, chà đạp, mỉa mai, xem thường.

Cho nên trong mắt bọn họ, Ôn Nhu là “ấu trĩ” chứ không phải ngây thơ.

Nhưng Ôn Nhu mặc kệ.

Trời sinh nàng đã mặc kệ những thứ này.

Nàng cũng không phải sống vì bọn họ.

Như vậy nàng sống vì ai?

Nàng cũng không biết.

Ít nhất đối với nàng, trước mắt còn thiếu đi một mục tiêu “sống vì cái gì”.

Không thể sống vì một đại sự gì đáng giá, trong lòng sẽ không có chỗ dựa.

Nàng rất muốn có, ít nhất nàng muốn có một loại, đó là yêu.

Cảm giác yêu người rất tuyệt, cảm giác được yêu lại càng tuyệt hơn.

Nàng còn chưa có loại cảm giác này, hoặc là nàng đã sớm có, chỉ là nàng không biết mà thôi.

Nhân sinh vốn là như vậy, thứ người đã có chưa chắc đã biết, cũng không quý trọng, đến khi mất đi mới phát giác nó không còn nữa, hối hận không kịp.

Mặt trời ngày ngày chiếu khắp nơi, người sẽ không cảm tạ nó, đến khi mưa dầm kéo dài, người mới phát giác không có nó đúng là không được. Cho dù nuôi một con lừa, ngày ngày giúp người kéo xe chở hàng, người chỉ hiềm nó phiền, hiềm nó bẩn, đến khi nó bị bệnh chết, mới phát hiện không có nó mới đúng là cực phiền cực bẩn.

Nàng đi tìm loại cảm giác này.

Thanh xuân là thứ không bền vững.

Yêu lại là thứ không dễ tìm, thông thường nó không gọi tự đến, lúc muốn tìm nó lại không tới, thậm chí còn trốn đi.

Cảm tình thì sao? Nó có vượt qua được khảo nghiệm của năm tháng hay không?

Không tìm thì thôi, một khi tìm thì Ôn Nhu lại bực bội.

Tại sao nàng không gặp được?

Ai giấu tình yêu đi mất?

Một cô gái tốt như nàng, ưu tú như nàng, xinh đẹp như nàng, lại không có tình yêu?

Cô gái không có ái tình thâm ứ, còn duyên dáng hay không? Còn xinh đẹp nữa hay không?

Nàng không thể không vội, một khi vội thì tính khí lại càng không tốt.

Thời gian này, không biết vì sao tính khí của nàng rất nóng nảy, hờ một chút là mắng chửi người khác. Với Lương A Ngưu, nàng cũng chỉ vào lỗ mũi, chọc vào thái dương mắng ba lần. Vốn nàng không muốn làm thương tổn Phương Hận Thiếu tâm tình còn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng cũng không nhịn được xung đột với hắn hai lần. Còn như La Bạch Ái, ngày thường nàng vốn chẳng xem ra gì, càng bị nàng chế giễu, trách móc đến không còn hình người, nhìn thấy nàng gần như bị dọa đến nằm rạp xuống. Ngay cả Đường Thất Muội gây cho người khác cảm giác âm trầm bất định, nàng luôn luôn không dám trêu chọc, thời gian này cũng cải vã mấy lần.

Trước kia nàng ở nhà, lúc tâm tình không tốt, nhiều nhất chỉ đi rút lông con chim anh vũ trong nhà nàng, dọa con chó đang ngủ say tỉnh dậy, đem chai lọ chén đĩa trong phòng làm ám khí ném chim, ném cá, ném gia đình, còn đem mực Thọ Sơn mà cha nàng cất kỹ đổ vào giếng trong sân, khiến nó hoàn toàn biến thành nước đen. Dù là đoạn thời gian ở Kim Phong Tế Vũ lâu, đại tiểu thư nàng không cao hứng thì sẽ đuổi theo Phương Hận Thiếu tháo khăn vuông trên đầu hắn xuống (bởi vì nàng cảm thấy “hủ lậu”), đuổi theo Đường Bảo Ngưu muốn cắn đứt lỗ tai của hắn (bởi vì nàng không thích nó quá “dày”), thậm chí còn đuổi theo Vương Tiểu Thạch ném đá vào hắn (ai bảo hắn gọi là “Tiểu Thạch Đầu”). Nhưng lần này nàng lại không làm.

Trước kia, nàng nhìn một cây hoa chỉ có nụ, còn chưa mở hoa, nàng sẽ nghĩ lúc hoa nở nhất định rất đẹp.

Lúc hoa nở, nàng nhìn lại nghĩ hoa nở thật đẹp. Nó nở đẹp như vậy, cái gì cũng đáng giá.

Lúc hoa tàn, nàng nhìn cũng vui vẻ như vậy. Hoa tàn rồi, thời gian đã đến, mau mau héo tàn để ngày khác lại nở ra càng đẹp hơn.

Lúc hoa rơi, nàng lại cười tủm tỉm chờ một lần hoa nở khác.

Cho nên nàng không thích người khác tặng hoa. Hoa rời khỏi cành không thể sống lâu, không bằng cứ trồng ở đó, mặc cho hoa nở hoa tàn, như vậy mới đẹp.

Cho dù là một cây hoa không nở hoa, chỉ có lá, nàng cũng cao hứng như thế, bởi vì chỉ riêng lá đã đẹp như vậy, cần gì phải nở hoa.

Lúc nàng nhìn thấy trên cây chỉ có trái, không nhìn thấy hoa, chẳng những không cảm thán mà còn suy nghĩ, bởi vì có trái nên có hạt giống, không lâu nữa khắp núi khắp nơi đều sẽ nở hoa.

Nàng chính là cô gái như vậy, chuyện lớn bằng trời nàng cũng sẽ nghĩ theo hướng tốt.

Nghĩ như vậy sẽ khiến người ta vui vẻ, cũng có thể tự mình cảm thấy vui.

Nàng nhìn thấy trời mưa liền nghĩ đến sự khoan khoái khi dầm mưa, gặp tuyết rơi sẽ dùng cầu tuyết xoa mặt, cho dù đầu ngón tay bị đứt nàng cũng thưởng thức máu do mình nặn ra thật tươi, thật đẹp, thật rục rỡ, giày rách nàng cũng cảm thấy đầu ngón chân lộ ra thật trắng, thật tròn, thật đáng yêu.

Đó là chuyện trước kia, hiện nay thì lại không.

Tại sao không?

Hiện nay, nàng nhìn thấy hoa nở lại nghĩ đến hoa tàn, nhìn thấy lá rậm rạp lại nghĩ đến sự tịch mịch khi hoa không nở, nàng cũng không bướng bỉnh rút lông gà, lông vịt, lông chó, cũng không hoạt bát ném người, gạt người, chọc ghẹo người, nàng chỉ bực bội, không ngừng tranh luận với người khác.

Tâm tình của nàng thật sự không tốt.

Hiện giờ, gặp phải trời mưa nàng lại ngửi được mùi mốc, nhìn thấy tuyết rơi nàng lại lạnh từ lòng bàn chân đến lòng bàn tay, buổi tối có lúc mơ thấy bên chân mình chảy máu tươi, còn chảy không ngừng, phảng phất còn có tiếng khóc của trẻ con; cho dù nhìn thấy mũi giày của mình hở ra vì đi ngàn dặm đường, nàng cũng sinh ra cảm khái đối với mũi chân của mình bị thương vì lộ ra bên ngoài.

Tóm lại, nàng không vui.

Ngoại trừ nàng vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi một trận yêu đương, trong lòng nàng còn có một nút thắt, một cái bóng mờ.

Kinh nguyệt của nàng đã quá kỳ nửa tháng không tới.

62. Chương 62: Có Phải Ta Đã Hơi Già Hay Không

Kinh nguyệt không tới, vốn cũng không phải chuyện gì đáng lo

Không phải kinh nguyệt của mỗi nữ nhân đều đúng giờ, chuẩn xác như vậy .

Dù sao kinh nguyệt đến tháng cũng không phải gà gáy buổi sáng, cho dù là gà gáy cũng có lúc không chính xác.

Đối với Ôn Nhu, đây cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng hiện giờ nàng lại rất lo lắng.

Vì chuyện này, nàng hết sức bực bội, vô cùng lo lắng, bởi vì nàng không biết mình có bị người khác làm gì hay không.

“Người” là chỉ Bạch Sầu Phi.

“Làm gì” là chỉ...

Ôi!

Chuyện này bảo nàng phải nói như thế nào đây!

Nàng thậm chí chỉ suy nghĩ cũng cảm thấy nóng mặt, tim đập nhanh.

Rốt cuộc đã “làm gì”?

Đều là buổi tối đó.

Đều là buổi tối hại người đó.

Đêm máu tanh tràn đầy sát phạt và tình dục đó.

Sau buổi hoàng hôn nàng đặc biệt trang điểm đó...

Bạch Sầu Phi rốt cuộc có “làm gì” nàng hay không?

Nàng không biết, cũng không rõ.

Đêm đó, nàng bị khống chế huyết đạo, đã hôn mê. Sau khi tỉnh lại, nàng thấy mình trần truồng, còn Thái Thủy Trạch đầm máu bỏ mình. Đến khi nàng biết đó là chuyện tốt do Bạch Sầu Phi làm, Bạch Sầu Phi cũng đã chết.

Trương Thán luôn ấp úng, vẫn không nói rõ với nàng.

Nàng cũng không tiện hỏi thẳng, nàng là con gái, bảo nàng làm sao hỏi ra khỏi miệng.

Nhưng nàng vẫn luôn băn khoăn lo lắng, cái tên rau cải trắng chết tiệt, “Quý Kiến Sầu” xấu xa kia rốt cuộc có làm gì nàng hay không?

Nàng từ nhỏ đã không có mẹ, mặc dù phụ thân Ôn Văn rất yêu thương nàng, nhưng cũng không giải quyết được rất nhiều chuyện cá nhân.

Ví dụ lần đầu tiên kinh nguyệt đến tháng, nàng sờ vào thấy cả tay đầy máu, ban đầu cho là mình ăn phải thứ gì không tốt, sau đó lại cho rằng sẽ chảy máu không dứt, vì vậy khóc mãi không thôi.

Nàng thật sự sợ hãi, thậm chí còn đi hỏi phụ thân xem mình có thể chết hay không.

Phụ thân nàng cũng không biết giải thích với nàng thế nào, làm sao an ủi nàng, chỉ đành ôm chặt nàng nói:

- Nhu nhi không chết, Nhu nhi sẽ không chết. Cho dù cha chết, Nhu nhi cũng sẽ không chết. Cho dù lỡ may có chuyện, cha nguyện chết thay Nhu nhi.

May mắn cha nàng có một thân tín gọi là “Trần Tam Cô” (người khác ở sau lưng gọi bà là “nữ quản gia”), luôn luôn thay Ôn Nhu “thu dọn tàn cục”.

Sau lần đó, Ôn Nhu mới ý thức được, hóa ra mình là một nữ nhân, mà nữ nhân và nam nhân dù sao cũng không giống nhau.

Tam Cô cũng lần lượt dạy nàng rất nhiều chuyện, những chuyện của con gái.

Nhưng nàng không thích biết, càng không thích học.

Nàng căn bản không muốn chấp nhận sự thật mình là một cô gái, nàng không hiểu người vì sao phải phân nam nữ.

Nàng hi vọng mình là một nam tử.

Là một nam nhân thật tốt biết bao.

Có thể đi nơi này, đến nơi kia.

Có thể không sợ bị nam tử chiếm tiện nghi.

Có thể giống như phụ thân, cho dù không có phu nhân, cũng có một trăm mấy chục hồng nhan tri kỷ.

Có thể không cần học may vá, nấu ăn, tam tông tứ đức, nữ công gia chánh gì đó.

Có thể không cần sinh con.

Có thể miễn đi nỗi khổ mang thai.

Đúng rồi, mang thai.

Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lúc ấy Tam Cô muốn nói tỉ mỉ với nàng, nhưng nàng vừa nghe liền kháng cự.

Nàng vừa nghe liền nói:

- Ghét chết đi được!

Sau đó nàng lại dùng tay bịt tai lại, liên tục nói:

- Hạ lưu! Hạ lưu! Ta không nghe, ta không nghe...

“Nữ quản gia” Tam Cô rất hảo tâm, khéo léo nói cho nàng biết chi tiết, nàng lại chớp mắt, hai tay nhéo hai gò má của Tam Cô, nghiêm túc hỏi:

- Bà nói xem, có phải bà và phụ thân của ta có chuyện này chuyện nọ hay không, cho nên mới quen thuộc như vậy...

Tam Cô nghe được liền giận đến biến sắc, xoay người rời đi. Về sau Tam Cô cũng không nói chuyện này với nàng nữa.

Một lần đó, nàng nhớ tới còn mặt mày hơn hở, dương dương đắc ý.

Cuối cùng nàng cũng dọa được Trần Tam Cô rồi.

Khi đó nàng vẫn còn nhỏ, đến lúc nàng trưởng thành, muốn hiểu thì lại không biết tìm ai để hỏi.

Nàng không có mẹ, nàng biết hỏi ai?

Nếu hỏi người khác, da mặt nàng mỏng, sợ người khác cười.

Cho nên, chuyện đắc ý kia, nàng càng nghĩ càng hối hận, càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu. Không ngờ chuyện đắc ý trong cuộc đời, kết quả mang đến lại là phiền muộn nhiều hơn vui sướng.

Vì vậy đến bây giờ nàng vẫn không biết, một nam một nữ làm gì sẽ mang thai, sẽ trở thành vợ chồng, sẽ sinh con.

Là miệng đối miệng? Mũi đối mũi? Nơi đó đối với nơi này? Nơi này đối với nơi đó?... Trẻ con lại là từ đâu tới?

Vì vậy nàng cũng không biết, Bạch Sầu Phi có làm gì nàng hay không? Nàng có thể mang thai hay không?

Nghe giọng điệu của Trương Thán, hình như A Phi chết tiết kia còn không vậy bần sự trong sạch của nàng, nhưng nếu nàng không thất thân, vì sao kinh nguyệt lại dừng?

Kinh nguyệt của nàng không tới, tuy không phải là lần đầu, có lúc cũng từng xảy ra, nhưng tại sao lại đến vào lúc chết người này? Giờ phút quan trọng này? Hơn nữa lần này còn chậm như vậy. Nếu thật sự có con với Bạch Vô Thường chết tiết kia, vậy nên làm sao đây?

Nàng còn muốn lưu lạc giang hồ, muốn đánh thiên hạ, muốn làm nữ hiệp.

Đáng tiếc, Hắc Thán Đầu chết tiết kia lại không có ở đây, nàng không tìm được người nào có mặt ở hiện trường để hỏi cho rõ ràng.

Nàng chỉ muốn tìm một người để hỏi, cho dù không phải là người có mặt ở hiện trường cũng không sao.

Nàng bực bội, khó chịu.

May mắn, trong đội ngũ chạy trốn lần này còn có một cô gái khác, đó là Hà Tiểu Hà.

Hà Tiểu Hà vẫn luôn lưu ý đến tâm tình của Ôn Nhu trong quá trình chạy trốn, từ vui vẻ, hiếu kỳ đến bực bội, giận hờn.

Dù sao nàng cũng là “người từng trải”, cũng từng là danh kỹ được xưng là “Lão Thiên Gia” trong lầu Khổng Tước.

Nàng phát hiện hai bên quai hàm Ôn Nhu phồng lên, hở một tí là nổi giận, vành mắt vừa đen lại lớn, hơn nữa thường có hiện tượng muốn nôn, nàng liền lưu ý.

Có lẽ bởi vì nàng quan tâm Ôn Nhu, hoặc là bởi vì mọi người đang cùng ở trên một con thuyền chạy trốn, cũng đều là thân con gái, nàng thật sự không muốn Ôn Nhu tự gây khó dễ ình, hành hạ bản thân, cho nên nàng tìm cách nghe ngóng xem chuyện gì xảy ra, sau đó sẽ đi khuyên giải.

Trước tiên phải biết được nguyên do, mới có thể khuyên giải.

Muốn hiểu một người là chuyện không dễ dàng. Bởi vì con người cho dù cần người khác hiểu, nhất định vẫn sẽ bảo vệ mình, không để cho người khác biết.

Có lúc không tháo được, còn khiến nút thắt ban đầu biến thành nút chết.

Một khi đã thành nút chết sẽ không dễ tháo ra.

Người thì sao?

Trong lòng người có nút thắt hay không? Có để người khác tháo gỡ hay không? Có thể để người ta hiểu rõ hay không?

Trong lòng ai không có nút thắt?

Ai không hi vọng có người hiểu rõ?

Rốt cuộc khi nào mới có thể chấm dứt?

Ngoại trừ Hà Tiểu Hà, trong đám đồng hành ít nhất còn một người khác, rất muốn tháo gỡ nút thắt trong lòng Ôn Nhu.

Nhưng hắn lại không tiện, bởi vì hắn là nam tử.

Một nam tử, nếu như kiên quyết đi tháo gỡ nút thắt trong lòng cô gái, có lúc còn khó hơn tháo nút thắt trên y phục của nàng.

Hắn bắt đắc dĩ, chỉ có thể quan tâm, cũng chỉ đành trêu đùa cho Ôn Nhu vui vẻ.

Nhưng gần đây Ôn Nhu lại không vui.

Hắn đương nhiên chính là La Bạch Ái của Uyên Ương Hồ Điệp phái.

Hỏi một người thì dùng miệng.

Nhìn một người thì dùng mắt.

Yêu một người thì dùng tâm.

La Bạch Ái đối với Ôn Nhu dùng cả tai, mắt, mũi, lưỡi, thân, ý, tâm, ngay cả xúc giác, linh cảm, nguyên thần cũng không rảnh rỗi.

Nhưng cho dù hắn dụng tâm ra sao, cũng không thể thuận tiện như Hà Tiểu Hà.

Cả hai đều là thân con gái, muốn nói là nói, muốn hỏi là hỏi.

Hà Tiểu Hà biết (ít nhất cảm giác được) Ôn Nhu rất mát bình tĩnh, cho nên phương thức nàng nói chuyện với Ôn Nhu cũng rất đặc biệt, khía cạnh tiến vào kỳ lạ, nhìn giống như dứt khoát, nhưng lời nói lại kỳ quái.

Câu thứ nhất nàng hỏi:

- Có phải ta đã hơi già hay không?

Nếu là câu khác, Ôn Nhu có thể sẽ không đáp, nhưng câu này thì khác.

Lập tức, Hà Tiểu Hà đã biến thành một người cần nàng an ủi, ít nhất tình cảnh còn tệ hơn cả nàng.

Cho nên, khí khái hào hiệp của Ôn Nhu khiến nàng tự nhiên sinh ra ý định an ủi vị tỷ muội cùng hội cùng thuyền này.

Vì vậy nàng nói:

- Tỷ già? Vậy nơi này không có người trẻ nữa rồi.

Theo đó, hai người bắt đầu mở rộng đề tài.

Con người, một khi đối thoại thì sẽ hiểu rõ lẫn nhau, nút thắt trong lòng cũng có cơ hội tháo gỡ.

63. Chương 63: Tâm Tình Của Ta Không Tốt

- Ta nói là tâm, tâm già, không phải là người.

Hà Tiểu Hà cười nói tiếp:

- Ta thật hâm mộ muội.

- Hâm mộ ta cái gì?

Ôn Nhu cảm thấy lạ.

- Hâm mộ muội vĩnh viễn ngây thơ, hoạt bát, vui vẻ

Hà Tiểu Hà thiện ý nói:

- Người như vậy, tình hoài vĩnh viễn không già.

Cặp mắt Ôn Nhu sáng lên, giống như hai ngọn đèn, nhưng không lâu sau lại ảm đạm đi.

- Tâm tình của ta cũng không tốt...

Lông mi dài của Ôn Nhu rũ xuống, lay động rất nhiều vết tích mộng mơ.

- Tại sao không tốt?

- Ta...

Ôn Nhu muốn nói lại thôi:

- Cũng không có gì.

Khóe mắt Hà Tiểu Hà liếc thấy Ôn Nhu đang cầm vạt áo của chính mình kéo rồi lại vò, vò rồi lại kéo, trong lòng ngầm hiểu được mấy chuyện.

Thứ nhất, tiểu cô nương vốn sung sướng không biết thời gian này, trên thân thể và tâm lý e rằng thật sự đã xảy ra chút chuyện.

Thứ hai, không biết những chuyện này có quan trọng đối với người khác hay không, nhưng đối với Ôn Nhu thì nhất định hết sức nghiêm trọng.

Thứ ba, nếu như chuyện rất nghiêm trọng với Ôn Nhu, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của đại cô nương này. Một khi vị đại tiểu thư này tính khí không tốt, những người đồng hành nhất định cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Thứ tư, vì vậy nàng phải biết rõ Ôn Nhu “rốt cuộc có tâm sự gì”.

Thứ năm, nếu như muốn làm rõ Ôn Nhu rốt cuộc có tâm sự gì, có lẽ phải tốn sức một chút.

Cho nên nàng không hỏi, chỉ nói:

- Tâm tình không tốt cũng chẳng có gì đáng ngại. Ai cũng sẽ có lúc tâm tình không tốt. Ta cũng thường xuyên ưu tư, tâm tình xấu đi. Nhưng Vương Tiểu Thạch đã dạy ba phương pháp, lại rất hiệu nghiệm, ta đã thử, thật sự có thể giải ưu phiền nhất thời.

- Hòn đá nhỏ kia luôn lý luận lời thôi.

Ôn Nhu xì một tiếng nói:

- Hắn có biện pháp gì tốt?

Hà Tiểu Hà nói:

- Thứ nhất, hắn cho rằng vui vẻ và bi thương chỉ là suy nghĩ của mình, mà suy nghĩ có thể do mình khống chế. Nếu hiện tại người rất bi thương, chỉ cần người không nghĩ đến chuyện bi thương đó, mà lại nghĩ đến chuyện người cảm thấy rất vui sướng, tự nhiên người sẽ vui vẻ, sẽ không bi thương nữa. Cho nên hắn nói,

con người phải tự tìm niềm vui, không tìm phiền não. Làm người phải nghĩ đến nhiều chuyện vui vẻ, đừng để ưu thương hành hạ bản thân.

Nàng lại nhỏ giọng nói với Ôn Nhu:

- Nếu nhà người chết một con mèo, người rất hoài niệm nó, vậy không bằng hãy yêu quý một con chó khác trong nhà hơn.

Ôn Nhu còn đang phiền não:

- Nhưng mà, nếu như ta nhìn thấy con chó kia, nhất định sẽ càng hoài niệm con mèo của ta.

Hà Tiểu Hà mỉm cười nói:

- Có điều, nếu như người không quên được, hẳn còn có một phương pháp khác. Người hãy đem khó khăn, phiền toái, ngăn trở, thậm chí sinh lý tử biệt, hoàn toàn nghĩ theo hướng tốt, vậy thì có thể tự khuyên giải mình.

- Cái gì?

Ôn Nhu vừa nghe liền không phục:

- Nào có chuyện suy nghĩ chủ quan như vậy. Khó khăn chính là khó khăn, ngăn trở chính là ngăn trở, phiền toái chết được, còn xem là chuyện tốt.

- Hẳn đã nói như vậy, không trải qua khó khăn gian khổ, làm sao có thể thành được đại sự? Hãy xem ngăn trở, khó khăn là con đường phải đi để dẫn đến thành công, như thế mới có thể rèn luyện tâm chí kiên quyết của một người. Ngăn trở càng lớn, sau này cơ hội thành công sẽ càng lớn; lực cản càng mạnh, sau này thành tựu sẽ càng cao. Ý của hẳn là, nếu như không có ngăn trở, cũng sẽ không có thành công; càng nhiều ngăn trở, chỉ cần người bất khuất, sẽ càng có cơ hội thành công. Khi người nhìn một chuyện với thái độ và tâm cảnh khác, tự nhiên sẽ có cách nhìn bất đồng.

Ôn Nhu cầu nhàu:

- Ta cũng không muốn cái gì thành công hay không. Cho dù hẳn nói đúng, như vậy ngay cả chuyện bị thảm trên nhân gian như sinh li tử biệt, cũng có thể nói quên là quên, muốn bỏ là bỏ sao?

Hà Tiểu Hà cười nói:

- Ý của Vương Tiểu Thạch là, sinh li sinh ra tử niệm, ngược lại khiến cho sau này gặp nhau càng vui mừng hơn; còn như tử biệt, nếu như xem nó là một loại “không cần ở lại trong cuộc đời chịu khổ, chịu khó, chịu hành hạ”, cũng xem như là chuyện tốt. Vương Tiểu Thạch cũng tự nói, hẳn chỉ là nghĩ đến, chưa chắc đã có thể làm được.

Ôn Nhu nghe được cảm thấy hứng thú, hỏi ngược lại:

- Còn một phương pháp nữa thì sao?

Hà Tiểu Hà thuận nước đẩy thuyền, nói ra:

- Hẳn nói, người sở dĩ trầm luân là bởi vì hẳn muốn trầm luân, người sở dĩ sa ngã là chính hẳn muốn sa ngã...

Ôn Nhu vừa nghe liền không lọt tai:

- Nói vậy, nào có người muốn mình trầm luân sa ngã.

Hà Tiểu Hà giải thích:

- Lúc đầu ta cũng rất không đồng ý, nhưng cách nhìn của Vương Tiểu Thạch là, ngoại trừ thiên tai nhân họa, nhân tố vận mệnh hoàn toàn không thể đấu tranh phản kháng, phần lớn người thất bại, thối nát, đều là mình tự tìm lấy. Có lẽ hẳn sa vào hưởng lạc, có lẽ hẳn đã tâm bưng bưng, cũng có lẽ bởi vì đã làm sai chuyện, không thể chuộc tội, cho nên sai lại càng sai, dứt khoát trầm luân trở thành kẻ đại gian đại ác. Mà hành vi của con người bị ảnh hưởng bởi tâm tư và tập tính. Nói cách khác, nếu như người thường xuyên tự nói với mình “ta rất vui vẻ, ta rất vui vẻ, ta là một người thiện lương”, sau đó ngày ngày cười vui, mỗi ngày

hành thiện, lúc nào cũng giúp người, như vậy hành vi và việc làm của người dĩ nhiên sẽ biến người thành một người tốt thật sự vui vẻ và lương thiện.

Ôn Nhu trở mặt nói:

- Hắn muốn nói, chỉ cần mình cho rằng mình vui vẻ hạnh phúc, sẽ có thể vui vẻ hạnh phúc?

Hà Tiểu Hà thở phào một hơi, nói:

- Đúng, điều này cũng hoàn toàn giống như đạo lý trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu.

Ôn Nhu líu lưỡi nói:

- Tiểu Thạch Đầu đúng là... đúng là quá ngây thơ rồi. Nói như vậy, trên đời có ai không hi vọng mình vui vẻ? Vậy thế gian không còn người khổ mệnh nữa.

Hà Tiểu Hà nói:

- Lời không phải nói như vậy. Trên đời thật sự có không ít người tự tìm phiền não, buồn lo vô cớ. Cho dù chuyện thất bại chỉ chiếm một phần nhỏ trong cuộc đời, nhưng bọn họ có thể vì một phần nhỏ này mà ưu thương suốt cuộc đời còn lại.

Ôn Nhu không nhịn được nói:

- Với chuyện bình thường, chỉ cần thay đổi, điều chỉnh tâm cảnh một chút là vượt qua được. Nhưng nếu như thân thể bị thương, người không nghĩ đến nó mà nghĩ đến chuyện khác, nó sẽ không đau sao? Nếu như người bị người ta chặt đứt một chân, người có thể há miệng cười cười là có thể bước đi như bay sao? Tiểu Thạch Đầu đúng là đầu đá, suy nghĩ hão huyền, kết quả là muốn nứt cả đầu.

Hà Tiểu Hà cười phì một tiếng, nói:

- Vương thái chủ thông minh một đời, ai gặp hắn cũng bội phục hắn tuy còn trẻ tuổi nhưng liệu sự như thần, suy nghĩ và ánh mắt sâu xa hơn người, nhưng nghe muội nói ra, hình như hắn đã biến thành một quả dưa ngốc.

Nàng trong miệng nói, trong tai nghe được những lời kia của Ôn Nhu, trong mắt nhìn thấy Ôn Nhu nôn nóng thở gấp, trong lòng đã có suy nghĩ, hóa ra tám phần vấn đề nằm trên thân thể của cô gái nhỏ này.

Cuộc nói chuyện xem như đã bắt đầu vào đề, nhưng vẫn không thể gấp được.

Hà Tiểu Hà đã ở từng sống thanh lâu, biết chuyện gì là gấp nhất nhưng lại không thể gấp được. Nàng cũng không phải là một cô gái rất kiên nhẫn, nhưng lại là một cô gái rất biết lúc nào cần phải kiên nhẫn.

Ôn Nhu còn đang cầu nhàu:

- Vốn là vậy mà, thiên hạ ngốc nhất Tiểu Thạch Đầu, ta đã nói từ trước rồi.

- Đúng.

Hà Tiểu Hà thuận nước đẩy thuyền một câu:

- Nếu không, hắn làm sao lại không biết tâm sự của muội.

Ôn Nhu a một tiếng, dùng đôi mắt phượng nhìn chăm chú vào Hà Tiểu Hà:

- Hắn biết chuyện gì của ta?

Hà Tiểu Hà dứt khoát ném một hòn đá dò đường, đi thẳng vào vấn đề:

- Chuyện trên thân thể muội.

Ôn Nhu thất kinh:

- Làm sao tỷ biết?

Hà Tiểu Hà biết đã đoán đúng, nói ngay:

- Sao ta lại không biết.

Không ngờ Ôn Nhu lại mếu máo, mắt híp lại, khóc òa lên.

- Ngay cả tỷ cũng nhìn ra được! Ngay cả tỷ cũng nói như vậy! Đó là thật rồi! Đó là thật rồi!

Hà Tiểu Hà không nghĩ tới lại nghiêm trọng như vậy, Ôn Nhu vừa khóc, nàng lại luống cuống tay chân, vội ôm lấy Ôn Nhu khuyên nhủ:

- Muội đừng khóc, muội đừng khóc, có chuyện gì từ từ thương lượng, thương lượng...

Ôn Nhu vừa phun cả nước miếng, nước mũi lên áo Hà Tiểu Hà, vừa nức nở nói:

- Chuyện như vậy, xấu hổ như vậy, còn gì để thương lượng, có thể thương lượng! Lần này ta chết chắc rồi!

Hà Tiểu Hà hoài nghi hỏi:

- Muội chẳng lẽ là... là Vương Tiểu Thạch ăn hiếp muội?

Ôn Nhu bật dậy, đẩy Hà Tiểu Hà ra, lau sạch nước mắt, hơi giận dùm hai ngón tay chỉ vào đối phương nói:

- À... hóa ra tỷ cũng không rõ.

64. Chương 64: Ôn Nhu Cho Tỷ Xem

Rõ cái gì?

Lần này Hà Tiểu Hà thật sự mơ hồ.

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Muội muội.

Hà Tiểu Hà đành phải uyển chuyển hỏi:

- Đừng ngại nói cho ta biết, để người làm tỷ tỷ này quyết định với muội.

- Không có gì...

Ôn Nhu hơi xấu hổ nói:

- Ta cũng không rõ, rốt cuộc có hay không...

Nàng muốn nói lại thôi.

Chậc!

Vẫn không thể gấp được, vừa rồi mình nôn nóng nên đã lộ tẩy, chuyện lại trở nên lòng vòng.

- Được, được.

Hà Tiểu Hà cười nói:

- Muội không nói cũng không sao, chúng ta chỉ hàn huyên một chút...

Trong lòng nàng cũng có tính toán, sự tình nhất định có liên quan đến tình trạng thân thể của Ôn Nhu, nhưng lại xấu hổ không muốn nói với người khác, ừm, chẳng lẽ...

Nàng lập tức đổi đề tài, bắt đầu nói sang chuyện khác:

- Tỷ tỷ ta là người từng trải, nam nhân đều là kẻ xấu, muội muội nhất định không được để kẻ xấu ức hiếp.

Lông mi vừa dài vừa đen vừa cong của Ôn Nhu khẽ run rẩy, trong lòng Hà Tiểu Hà cũng rung một cái.

- Hà tỷ, ta... ta muốn hỏi tỷ...

- Muội hỏi đi, ta biết thì sẽ trả lời.

Hà Tiểu Hà nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay của nàng:

- Tỷ tỷ ta thân thể lênh đênh, những thứ khác không nói đến, nhưng nam nhân hùng hùng hổ hổ, ta còn hiểu rõ hơn so với sóng sóng gió gió trên giang hồ.

Người hỏi đi!

Lúc này mà hỏi ra, đương nhiên là điểm mấu chốt.

Chỉ cần người đưa cổ tay cho ta bắt mạch, đại phu sẽ biết bệnh của người ở đâu.

Chỉ cần người hỏi, ta cũng biết vấn đề của người xảy ra ở chỗ nào.

Ôn Nhu quả nhiên đã hỏi.

Xem ra, nàng đã lấy hết dũng khí để hỏi.

- Hà tỷ, nam nhân có phải...

- Có phải cái gì?

- Có phải...

Giọng nói còn nhỏ hơn cả muỗi, có vẻ như dũng khí của Ôn Nhu thật sự là đầu voi đuôi chuột.

- Vậy thì được rồi.

Cặp mắt trong và sáng của Hà Tiểu Hà đảo một cái, dùng hai tay nắm lấy tay Ôn Nhu cười nói:

- Tỷ tỷ nói uội biết một số chuyện của nam nhân xấu trong lâu, muội cứ xem như chuyện cười vậy, được không?

Ôn Nhu nghi hoặc nói:

- Trong lâu... nam nhân xấu?

Hà Tiểu Hà cười đùa nói:

- Đương nhiên không phải là trong Kim Phong Tế Vũ lâu của chúng ta, mà là những nơi trước kia ta từng sa chân vào như Lưu Hương viên, Tiêu Tương các, Như Ý quán, Khổng Tước lâu.

Lúc này Ôn Nhu lại sinh ra hứng thú:

- Đúng rồi, ta vẫn luôn muốn hỏi tỷ, địa phương hạ lưu như vậy, tỷ còn ở đó làm gì?

Sắc mặt Hà Tiểu Hà trầm xuống.

Lúc này Ôn Nhu mới tỉnh ngộ, vội nói:

- Xin lỗi, ta không phải cố ý, ta cũng không có ý xem thường... ta... ta chỉ là... chỉ là không hiểu, cho nên, mới tò mò hỏi một câu... mà thôi...

Sắc mặt Hà Tiểu Hà mới hơi giãn ra, đổi thành một giọng điệu bình thản, bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Đều là vì cuộc sống thôi, muội muội.

- Cuộc sống?

Ôn Nhu lại nghe không hiểu.

Vì cuộc sống, tại sao phải nương thân vào chốn thanh lâu khói hoa?

Hà Tiểu Hà thấy đáng vẻ của nàng, biết nàng không hiểu, liền nói:

- Muội và ta không giống nhau, chúng ta vốn ở trong hai thế giới khác biệt. Muội không cần lo lắng thứ gì, còn ta phải lo lắng tất cả. Chẳng hạn như, muội không bao giờ phải lo lắng củi, gạo, dầu, muối, tương, giấm, trà, còn ta phải lo lắng toàn bộ, tay làm hàm nhai. Một ngày không làm, một ngày không có ăn. Muội thì khác, lúc đói có cơm, lúc khát có nước, muốn gì được nấy, ăn không ngồi rồi. Muội trời sinh không cần lo lắng những thứ này, tỷ tỷ ta thì không có phúc khí như vậy.

Ôn Nhu trề môi ủy khuất nói:

- Nhưng mà, ta thà rằng giống như các người... những thứ các người có, ta đều không có.

Hà Tiểu Hà lập tức dùng tay khẽ che môi của nàng, cắt lời:

- Đừng nói như vậy, cẩn thận làm mất phúc của mình. Muội trời sinh giống như ngậm chìa khóa vàng xuất thế, không buồn không lo. Muội cái gì cũng có, ngược lại không quý trọng loại hạnh phúc này, cho nên mới rời nhà ra đi, mới có thể không thích cái này, không vừa lòng cái kia.

Ôn Nhu vẫn không hài lòng, không vui vẻ nói:

- Nhưng mà ta tình nguyện giống như các người.

- Giống như chúng ta có gì tốt?

- Ít nhất, có thể...

Ôn Nhu cúi đầu, cuối cùng tìm được từ mấu chốt:

- Tương đối giống như đang làm một người.

Hà Tiểu Hà thở ra một hơi dài, vỗ nhẹ vào cánh tay mềm của Ôn Nhu:

- Điều này cũng đúng. Chúng ta không phải cành vàng lá ngọc như muội, do đó có thể lẫn lộn trong trần thế cuộn cuộn, thất tình lục dục, buồn vui khổ sướng, không một thứ nào không nếm trải, không một thứ gì không hay biết, cũng xem như là không đến uống chuyến này, không sống uống đời này.

Ôn Nhu trề môi nói:

- Đúng... ta cảm thấy các người sống thật có hình có sắc, có máu có lệ, cho nên ta mới...

- Cho nên muội mới chạy ra, đi theo những kẻ côn đồ lưu manh như chúng ta, đúng không?

Nói xong, Hà Tiểu Hà cười lên.

Ôn Nhu cũng cười lên.

Nàng vừa cười, lúm đồng tiền hiện lên thật sâu, hai quai hàm phúng phính hồng hào, lập tức giống như cả chùa chiền đều thay đổi vì nụ cười rực rỡ của nàng, đến bồ đề cũng biến thành phiền não, phiền não cũng biến thành bồ đề.

Hà Tiểu Hà không nhịn được dùng ngón tay nhéo nhéo quai hàm phúng phính của Ôn Nhu, cười trêu nói:

- Thật đáng yêu quá, muội muội! Đừng để người ta ăn mất hai chiếc bánh bao mềm mại này của muội, lòng ta đau.

Ôn Nhu vừa nghe chợt đỏ mặt.

Hà Tiểu Hà nhìn thấy cũng có cảm giác thương tiếc. Nàng nhớ tới những năm tháng mà mình đỏ mặt, đã không biết thất lạc ở đâu rồi, không nhịn được có phần cảm khái.

Ôn Nhu lại giống như nhớ tới điều gì, ngượng nghịu nói:

- Hà tỷ, vậy tỷ ở nơi đó lâu như vậy, đối với nam nhân, chẳng phải là... rất cái đó?

Hà Tiểu Hà nhướn mày:

- Rất cái gì?

Ôn Nhu cúi đầu nói:

- Cái đó đó.

Hà Tiểu Hà vẫn không rõ:

- Cái đó? Cái đó là cái gì? Là cái nào?

Ôn Nhu nhỏ giọng như muỗi kêu:

- Cái đó...

Cuối cùng nàng cố lấy can đảm nói:

- Tỷ đối với nam nhân, nhất định là rất thông hiểu đúng không?
- Hả... thông hiểu?

Hà Tiểu Hà bật cười. Cô gái nhỏ này, hóa ra là muốn biết một chút chuyện của người khác phái, nhưng da mặt lại mỏng, không tiện hỏi:

- Tại nơi rỗng rần hỗn tạp như vậy, tỷ tỷ ta dĩ nhiên ít nhiều phải hiểu được một chút. Muội có muốn nghe hay không?
- Muốn chứ.

Ôn Nhu vẫn nhỏ giọng như muỗi đáp.

Nàng thật sự hiếm khi ôn nhu như thế.

- Muội không sợ nghe bản lỗ tai sao?

Ôn Nhu rất đáng yêu bịt hai lỗ tai lại, ngẩng đầu hiện lên lúm đồng tiền, cười đến lỗ mũi nhăn lại, nói:

- Ta không sợ. Thứ không dễ nghe, ta sẽ rửa tai.

Hà Tiểu Hà cũng không kìm được khẽ vuốt tóc mai rồi bời bên tai Ôn Nhu, thương tiếc nói:

- Thật là ta thấy ôn nhu đến đáng thương.
- Cái gì ôn nhu, đó là ôn nhu cho tỷ tỷ xem thôi.

Ôn Nhu không đồng ý nói:

- Đối với người khác, nhất là nam nhân xấu, ta lại rất hung dữ.
- Chuyện này tỷ tỷ lại ngưỡng mộ.

Sắc mặt Hà Tiểu Hà cũng giãn ra, cười nói:

- Tỷ tỷ lại cảm tạ muội đặc biệt ôn nhu cho ta xem, người khác chưa chắc đã có phúc khí này, đây gọi là rất khó tiêu thụ ân huệ của mỹ nhân.

Ôn Nhu liếc nhìn Hà Tiểu Hà, thấy nàng mắt ngọc mây ngài, lúc cười khoe miệng cong cong vênh lên, chợt liên tưởng đến củ ấu ăn vào trung thu, không khỏi ngơ ngác nói:

- Hà tỷ, tỷ cười cũng thật xinh đẹp.

Hà Tiểu Hà ngẩn ra, dường như không nghĩ Ôn Nhu lại khen nàng xinh đẹp, sau đó thở dài xa xăm:

- Muội đừng chọc tỷ tỷ vui vẻ. Tỷ tỷ không học được cái khác, nhưng nụ cười này lại rất coi trọng cách thức. Đừng quên, tỷ tỷ ta vốn là người bán nụ cười.

Ôn Nhu lại cảm thấy buồn cười:

- Cười cũng coi trọng? Không phải muốn cười là cười sao. Cười cũng có thể bán sao? Bao nhiêu tiền một cân?
- Một người có thể muốn cười là cười, muốn khóc là khóc, đã là một loại hạnh phúc. Muội cho rằng người bình thường có thể thoải mái, sáng khoái như vậy sao. Có một số nơi, người muốn không cười cũng không được, có lúc ngay cả một giọt lệ cũng không thể chảy. Chúng ta là những cô gái cười cho người khác xem, cũng khóc cho người khác nhìn, nào giống như muội.

Ôn Nhu chỉ chớp chớp mắt, nghe đến nhập thần, giống như rất mong đợi. Nàng luôn luôn thích cười là cười, muốn khóc là khóc, nhưng lại mong đợi tình cảnh dở khóc dở cười.

Hà Tiểu Hà thấy dáng vẻ của nàng ngây thơ như thế, vừa bực mình vừa buồn cười, đành phải vừa cười vừa thở dài một tiếng, vuốt vột mái tóc trên trán nàng, xem như là kể chuyện xưa cho trẻ con nghe:

- Chúng ta cười, là cười cho nam nhân xem, mục đích là để cho bọn họ mất hồn, mà nụ cười của nữ nhân là phước của bọn họ. Làm sao để câu hồn bọn họ? Điều này phải nói đến cách thể hiện.

Ôn Nhu thúc giục:

- Đúng vậy, đúng vậy, làm sao cười, cười thế nào mới có thể câu hồn nam nhân?

Nàng nắm ống tay áo của Hà Tiểu Hà lắc lư một trận.

Hà Tiểu Hà cười đẩy nàng ra, nói:

- Muội xem, nóng lòng như vậy, vội vàng đi câu nam nhân sao?

Lại thấy Ôn Nhu ngưng ngừng trề môi, nàng vội nói tiếp:

- Muốn câu hồn người khác có rất nhiều phương pháp. Nam nhân nhìn nữ nhân, không giống như cách nhìn của chúng ta. Cái bọn họ muốn là mi mắt đưa tình, muội phải cười một cách tiêu hồn bọn họ.

- Làm sao để tiêu hồn?

Ôn Nhu mở to hai mắt:

- Cười không phải chỉ là cười sao?

- Không. Muội phải cười thật diễm lệ, để cho bọn họ suy nghĩ vẩn vơ, nhưng không thể trở nên tùy tiện. Một khi đã tùy tiện, vậy thì sẽ trở thành hèn hạ, không đáng giá nữa. Nam nhân chính là đề tiện như vậy. Muội phải lạnh như băng, có người tính khí nổi lên, sẽ tìm đủ mọi cách bắt muội phải cười với hắn. Đó là bọn họ không có tự trọng. Người tự trọng có khi cũng đề tiện. Bọn họ thích muội cười, mặc kệ là cười thật hay cười giả, cũng mặc kệ muội cười có phải chỉ vì tiền của bọn họ hay không. Muội phải cười làm sao khiến bọn họ cho rằng muội hồ đồ, si mê, bọn họ sẽ hồ đồ, si mê cam tâm vì muội móc sạch túi tiền túi bạc. Muội có thể cười như gần như xa, như ẩn như hiện, thậm chí có thể cười như không cười, diễm lệ như đào mận, nhưng nhất định không nên cười quá lạnh lùng quá kiêu ngạo.

Nói đến đây, Hà Tiểu Hà chợt ngừng lại một chút, liếc nhìn chiếc giường lò giữa viện phía sau, được thêm than lửa sưởi ấm vào mùa đông.

Ôn Nhu đang nghe rất thú vị, nhưng cũng nghe không hiểu:

- Tại sao không thể cười kiêu ngạo?

- Bởi vì kiêu ngạo sẽ khiến nam nhân sợ. Nếu bọn họ đã tự ti, vậy thì hết thuốc cứu rồi. Nam nhân càng tự ti, sẽ càng tự đại đến mức đáng ghét khó ưa. Một khi bọn họ cảm thấy không xứng đôi với muội, thà rằng tìm những người có thể khiến bọn họ thi triển uy phong, chứ không tìm những người khiến bọn họ cảm thấy mình hèn hạ. Vậy muội chỉ có thể ngồi trên ghế lạnh mà thôi. Nam nhân chính là thứ tồi tệ như vậy.

Hà Tiểu Hà hậm hực mắng:

- Muội nên biết, nam nhân lên chỗ chúng ta đều không có gì tốt, ngũ hoa bát môn, hai phe hắc bạch, chim bay cá nhảy, không thiếu thứ gì.

Ôn Nhu không nhịn được lại hỏi:

- Ngũ hoa bát môn? Thật ra là hoa gì? Môn gì?

Hà Tiểu Hà ngẩn ra:

- Muội không hiểu à?

Ôn Nhu dùng hàm răng trắng như tuyết khê cắn môi dưới.

Hà Tiểu Hà thấy nàng đáng thương, liền cười nói:

- Ai da, chuyện này cũng không có gì. Thật ra những lời người người đều nói, phần lớn mọi người lại không hiểu. Cái gọi là ngũ hoa bát môn, là Ngũ Hoa trận và Bát Môn trận trong binh pháp cổ đại, cũng là một loại ẩn dụ các ngành các nghề. Ngũ hoa bao gồm hoa cúc vàng, ví von cô gái bán trà; bông vải, ẩn dụ thầy lang ra đường chữa bệnh cho người khác; hoa thủy tiên, nói đến ca nữ trên lầu; hoa gai lửa, tức là người

biểu diễn tạp kỹ; hoa trạch lan, ám chỉ những người khuôn vác, khiêng kiệu. Bát môn bao gồm nhất môn trung, người đoán mệnh xem bói; nhị môn bì, người bán thảo dược; tam môn thải, người diễn ảo thuật; tứ môn quải, người giang hồ mãi võ; ngũ môn đoàn, người bình thoại đàn từ; lục môn thủ, người hát rong đầu đường; thất môn điều, người mắc cở buộc giấy; bát môn liêu, người ca diễn trên đài cao. Đây gọi là ngũ hoa bát môn.

Ôn Nhu lẩm bẩm lặp lại một lần, nghe rất tập trung:

- Tối hôm nay ta mới biết cái gì là ngũ hoa bát môn. Nói như vậy, tỷ có thể nhìn thấy nhiều người kỳ lạ cổ quái như thế, chẳng phải là rất thú vị sao?

Hà Tiểu Hà vừa nghe, cảm thấy hô hấp khó khăn:

- Muội cho rằng ta trầm luân làm kỹ nữ ở thanh lâu là chuyện thú vị?

Nói đến đây, nàng suy nghĩ lại, cũng cảm thấy đúng. Nếu đổi cách nhìn khác, không để ý đến chuyện thanh cao thuần khiết, vậy làm kỹ nữ thanh lâu cũng có mặt vui vẻ của nó. Đó không phải là nơi để người ta vui đùa, giải trí hay sao? Kỹ nữ chính là nhân vật chủ chốt bị người ta trêu đùa, chỉ xem mình có cam tâm cùng người vui đùa hay không? Đã cùng người buông thả, có thể nhìn thoáng ra một chút, cũng xem như là trêu đùa khách nhân mà thôi.

Có lẽ đối với những người thân ở phong trần không thể tự thoát ra, cách nghĩ như vậy cũng có thể xem như một phương pháp giải thoát.

Chợt nghe Ôn Nhu nói một cách xa xăm:

- Ta biết bọn họ khổ. Nhưng phần lớn mọi người chỉ khinh bọn họ hèn hạ, lại không hiểu được vì sao bọn họ phải hèn hạ, vì sao phải khổ? Chỉ có điều, con gái thanh lâu đúng là biết nhiều chuyện hơn ta...

Hà Tiểu Hà cười nói:

- Những chuyện đó, muội không biết cũng được.

Ôn Nhu lại nói:

- Nhưng có một số chuyện, ta lại không thể không biết.

Hà Tiểu Hà ngạc nhiên hỏi:

- Ví dụ?

Ôn Nhu lại nói như muỗi kêu:

- Chuyện nam nữ... ta đều không rõ...

Hà Tiểu Hà cười một tiếng:

- Chuyện này dễ nói. Trên đời này nam nhân gì cũng có, ngoài mạnh trong yếu có, ngoài tốt trong xấu có, lên lút trốn ở đó nghe trộm nữ nhân nói chuyện cũng có.

Nàng nhướn mày, bàn tay đã đưa vào trong vạt áo, quát lên:

- Nếu không cút ra, ta sẽ cho ngươi chết ở đó!

65. Chương 65: Gặp Người Nào Cũng Gọi Là Đại Ca

Lại nghe trong giường lò có người vội vàng hô:

- Đùng động thủ, là La anh hùng ta, có gì từ từ nói!

Tiếp đó một người ló đầu ra, cặp mắt linh hoạt, dáng vẻ thông minh lanh lợi nhưng lại cười đùa cợt nhả.

Ôn Nhu vừa thấy liền kêu lên:

- La Bạch Ái, lại là ngươi. Ngươi không phải ngồi trong lùm cỏ thì lại trốn ở trong giường, luôn luôn nghe trộm người ta nói chuyện.

Hà Tiểu Hà hừ lạnh một tiếng nói:

- Ta chẳng có gì để nói với loại trộm chó này.

La Bạch Ái nói:

- Ta không phải nghe lén, chỉ là không bịt tai lại mà thôi. Trên đời này nhìn, nghe đều không phải do mình, cho người cái gì thì nhìn cái đó, nghe cái đó. Chẳng lẽ có thể trộm cái lạnh của mùa đông, gió của mùa xuân sao? Không có biện pháp. Là mùa đông thì phải qua đông, là mùa xuân thì có gió xuân.

- Cái gì mùa đông mùa xuân.

Hà Tiểu Hà khinh thường trách mắng:

- Nếu ngươi không phải nghe lén, trốn ở trong giường làm gì. Nghe lén lại không chịu nhận, còn là nam tử hán sao.

La Bạch Ái biện bạch:

- Ta ở trong giường lò, đương nhiên là để sưởi ấm. Than lửa kia vừa mới bị lấy đi, hơi ấm còn lại, ta ở nơi đó thật ấm người.

- Ấm người?

Hà Tiểu Hà giễu cợt nói:

- Ta thấy ngươi bệnh cũng không nhẹ, mùa đông này cũng chưa từng chịu lạnh.

- Cô không lạnh, ta lại lạnh. Ta sợ lạnh nhất.

La Bạch Ái nói một cách dương dương đắc ý:

- Ba chuyện nên làm nhất vào mùa đông, một là ăn cơm, hai là ngủ, ba là ôm...

Hắn chợt giống như nuốt phải một quả trứng gà còn vỏ, không nói được nữa.

Ôn Nhu hỏi:

- Ôm cái gì?

La Bạch Ái ngây ra, một lúc sau mới nói:

- Không có gì.

Càng không nghe được, Ôn Nhu lại càng muốn biết:

- Cái gì chứ? Sao lại không nói tiếp, ngươi đúng là làm người ta chán ghét.

La Bạch Ái vẫn ngẩn ra, tài khua môi múa mép của hắn không biết đã đi đâu mất rồi.

Hà Tiểu Hà khuyên Ôn Nhu:

- Đó là lời hạ lưu, không cần nghe, nghe phải rửa tai.

Ôn Nhu u oán nói với Hà Tiểu Hà:

- Ta đã nói rồi, tỷ hiểu biết nhiều hơn ta. Nam nhân không nói tỷ cũng nghe được, sao chỉ có ta là không nghe thấy.

La Bạch Ái không nhịn được nói:

- Cô là người tốt, cho nên nghe không hiểu.

Hà Tiểu Hà tức giận nói:

- Thằng nhóc con, muốn bóng gió mắng lão tỷ tỷ đây phải không!

La Bạch Ái le lưỡi:

- Ta nào dám. Huống hồ, tỷ tỷ đây cũng không già, xem ra còn trẻ hơn La anh hùng ta.

Hà Tiểu Hà hừ một tiếng nói:

- La thiếu hiệp người năm nay bao nhiêu tuổi?

La Bạch Ái uốn bộ ngực nhỏ gầy nói:

- Không nhiều không ít, tuổi tác đôi mươi, phong nhã hào hoa.

Hà Tiểu Hà “xì” một tiếng:

- Người có vai vế gì? Ở trước mặt ta nhận nhỏ nhận to? Ăn đậu hủ gì của lão nương. Người nên về nhà ôm em bé sưởi ấm đi. Mùa đông tới rồi, mùa xuân còn xa lắm.

La Bạch Ái nghe được lại rất nghiêm túc nói:

- Ta lại không nghĩ như vậy. Mùa đông tới rồi, mùa xuân còn xa sao? Đây mới là suy nghĩ của ta.

Hà Tiểu Hà nói chuyện với hắn cũng không có mấy câu dễ nghe:

- Ta thấy người nên sửa lại một chút, đối với người thì phải là mùa đông tới rồi, mùa đông tiếp theo còn xa sao? Như vậy mới đúng.

La Bạch Ái thở dài nói:

- Cô nghĩ như vậy, sẽ không vui vẻ nữa.

Ôn Nhu lại nói:

- Ta thấy đều không đúng.

La Bạch Ái và Hà Tiểu Hà đồng loạt nhìn về phía Ôn Nhu.

Ôn Nhu thẳng thắn vô tư nói:

- Ta không biết là mùa đông đã tới, không phải vẫn luôn là mùa xuân sao?

Hai người nhất thời ngẹn họng.

Hà Tiểu Hà nói:

- Mùa đông mùa xuân, đó là chuyện của trời, nhưng nếu có ai nghe lén chúng ta nói chuyện, lần tới ta mà thấy sẽ làm thịt hắn.

La Bạch Ái cười nói:

- Ta không phải cố ý nghe lén, ta chỉ là vừa lúc...

Hà Tiểu Hà lãnh đạm nói:

- Cố ý hay không, kết quả đều như nhau, nhân phẩm đều hèn hạ như nhau.

La Bạch Ái cười xòa nói:

- Bà cô, nói nặng lời quá rồi. Nếu như ta không nghe, xem như nhìn sai nên làm mất bảo bối rồi. Những lời mà bà cô nói, có thể khiến cho ta được lợi không ít. Ta thật là may mắn cung kính lắng nghe.

Hà Tiểu Hà lạnh lùng nói:

- Bớt tăng bốc người khác ra vẻ thông minh đi, bản cô nương cũng không thích nam nhân cười đùa hớn hở.

La Bạch Ái nhìn chung quanh nói:

- Cười đùa hớn hở? Ai? Ta à? Cô đừng lầm thấy ta tươi cười, thực ra ta là người mặt cười nhưng lòng khổ.

Hà Tiểu Hà lạnh lùng nói:

- Người còn khổ mệnh à. Có điều đây là chuyện của nhà người, đừng nghe trộm nữ nhân chúng ta nói chuyện.

La Bạch Ái ủy khuất nói:

- Nhưng lời của các người rất lọt tai.

Hà Tiểu Hà tức giận quát lên:

- Lọt tai cũng không có phần của người. Lương A Ngưu, Đường Thất Muội, còn có các đại sư của chùa Lục Long này, tất cả đều đang bận rộn, người lại đi nghe lén, còn lằng nhằng gì nữa!

Lần này La Bạch Ái cũng phản bác:

- Bọn họ bận, còn các người không phải cũng ở chỗ này hàn huyên cả buổi sao.

Lần này đến phiên Ôn Nhu tức giận lên tiếng:

- La Bạch (củ cải), người là nữ nhân à?

Ôn Nhu vừa lên tiếng, La Bạch Ái liền ngoan ngoãn trả lời:

- Không phải.

Ôn nhu lại nói:

- Đã biết không phải, vậy có biết nữ nhân có rất nhiều chuyện để làm, nhưng nam nhân lại không làm được?

La Bạch Ái ngoan ngoãn đáp:

- Biết.

Nhưng hắn lại bổ sung một câu:

- Có rất nhiều chuyện, nam có thể làm nhưng nữ lại không làm được.

Lần này Ôn Nhu rất phân rõ phải trái:

- Người biết là tốt rồi. Nói chuyện trời đất, nhà đông dài nhà tây ngắn, hai nhà nam bắc không dài không ngắn, đề tài này là chính sự của chúng ta, chẳng liên quan gì đến người. Biết không?

La Bạch Ái lễ độ cung kính đáp:

- Biết.

Ôn Nhu gật gật đầu, dặn dò lại giống như hăm dọa:

- Biết là tốt rồi. Chỗ Đại Phương đang cần người giúp hắn tìm lá bưởi. Người rảnh rồi không có chuyện gì làm, bớt tới nghe chúng ta nói chuyện, đi giúp bọn họ đi!

La Bạch Ái cung cung kính kính đáp:

- Vâng. Phương đại ca là người tốt lại có học vấn, có việc cần đến ta, ta nhất định sẽ tận lực.

Ôn Nhu ngẩn ra, lẩm bẩm nói:

- Phương Hận Thiếu có học vấn? Chuyện này đúng là lần đầu tiên nghe được.

Hà Tiểu Hà cũng thúc giục:

- Đi nhanh đi. Đường Thất Muội nóng tính, không dễ chọc, người lười biếng để hắn biết, cẩn thận bắt người ngồi lên chông sắt.

La Bạch Ái nhún vai nói:

- Không đâu. Đường đại ca đối với ta là biết anh hùng trọng anh hùng, tinh tinh tương tích (yêu quý lẫn nhau).

- Tinh tinh tương tích? Tinh tinh mới lưỡng tích. Hai người đúng là hai con đại tinh tinh.

Ôn Nhu cười khúc khích, sau đó có vẻ lo âu nói:

- Chỗ Đường Bảo Ngưu, phải quan sát nhiều một chút... hắn mấy ngày nay, thần trí lơ đãng, không thoải mái lắm.

La Bạch Ái vỗ ngực một cái:

- Chỗ Đường cự hiệp đại ca cứ giao cho ta, ta nhất định sẽ bảo vệ y.

- Người bảo vệ hắn?

Hà Tiểu Hà chế nhạo:

- Chẳng trách Lương A Ngưu nói, nếu Đường Bảo Ngưu không gặp nạn đến hồn bay phách lạc như hôm nay, đi với người đúng là lớn nhỏ một đôi.

- Một đôi? Lương đại ca thật dí dỏm.

Cặp mắt La Bạch Ái linh hoạt đảo một vòng, nhìn sang Ôn Nhu:

- Ta không có hứng thú thành đôi với nam nhân.

- Đây cũng đại ca, đó cũng đại ca.

Hà Tiểu Hà lại xỉ vả hắn:

- Người đúng là gặp người nào cũng gọi là đại ca.

Sắc mặt La Bạch Ái không hề có vẻ xấu hổ:

- Vậy cũng chẳng có cách nào, vì cuộc sống mà. Phái của ta nhân số ít ỏi, sau lưng không chỗ dựa, đương nhiên phải ở nhà dựa vào cha mẹ, ra ngoài dựa vào bản bè, có tiền có mặt, dĩ nhiên đi được khắp thiên hạ.

Hà Tiểu Hà hừ một tiếng nói:

- Đi được khắp thiên hạ? Lần này nếu không phải người đi theo Vương tháp chủ, chỉ sợ đã sớm ngã không biết đường rồi.

- Vương Tiểu Thạch? Ta theo hắn? Không có cửa đâu.

La Bạch Ái chợt kháng nghị, giọng nói khẳng khái:

- Hôm nay ta có thể đội trời đạp đất mà sống, hoàn toàn may mắn nhờ bà cô Ôn cô nương nữ hiệp kịp thời cứu giúp tại pháp trường, liên quan gì đến Tiểu Thạch Đầu.

Lúc này Hà Tiểu Hà lại cảm thấy kỳ quái:

- Ha! Người gặp ai cũng gọi là đại ca, nhưng người đáng gọi nhất thì người lại không gọi, người cũng thật buồn cười.

- Ta không phục hắn.

La Bạch Ái phồng mang trợn mắt:

- Cho nên không gọi.

Hà Tiểu Hà nghiêng đầu “nghiên cứu”, “nhìn kỹ” hắn:

- Phục mới gọi? Hắn không đáng để người phục sao?

La Bạch Ái kiên quyết lắc đầu:

- Không phục.

Hà Tiểu Hà thăm dò:

- Một tiếng cũng không gọi?

La Bạch Ái kiên quyết nói:

- Không gọi.

Hà Tiểu Hà nói:

- Thật sự không gọi?

La Bạch Ái nói:

- Không.

Hà Tiểu Hà bỗng cười:

- Gọi đi, nếu không gọi, có tin ta bạt tai ngươi, cho ngươi một cái tát vào mồm hay không?

La Bạch Ái lui lại một bước, trong mắt đã có vẻ sợ hãi, nhưng vẫn nói:

- Không gọi.

Nhưng chợt trơ mặt ra nói:

- Như vậy đi, nếu như cô nhất định muốn ta gọi, cũng không phải là không thương lượng được, chỉ là có một điều kiện...

Hà Tiểu Hà vốn không có ý ép La Bạch Ái phải gọi Vương Tiểu Thạch là “đại ca”. Dù sao có gọi “đại ca” hay không cũng chẳng liên quan gì đến nàng, cũng không thấy Vương Tiểu Thạch sẽ quan tâm. Nàng chỉ cảm thấy tò mò vì La Bạch Ái khẳng khái không chịu gọi Vương Tiểu Thạch là “đại ca” mà thôi.

Cho nên nàng hỏi:

- Cái gì? Điều kiện? Điều kiện gì?

La Bạch Ái cười hì hì nói:

- Nếu như, cô chịu cho ta hai mươi vạn tiền, ta gọi mười lần tám lần đều không sao cả...

Hà Tiểu Hà cười mắng:

- Đi chết đi! Ngươi gọi hay không có liên quan gì đến ta, sao ta phải cho ngươi bạc?

La Bạch Ái thấy một kế không thành, lại nghĩ ra một kế khác, tiếp đó nói:

- Được, được, không cần cô trả tiền cũng được, chỉ cần...

Hà Tiểu Hà tiến tới hỏi:

- Chỉ cần cái gì?

La Bạch Ái lại hít một hơi lạnh, muốn nói lại thôi.

Hà Tiểu Hà lại càng cảm thấy hứng thú:

- Tại sao không nói?

La Bạch Ái ấp a ấp úng:

- Ta sợ khó mà nói.

Lần này ngay cả Ôn Nhu cũng chen vào:

- Có gì khó nói?

La Bạch Ái vẫn do dự:

- Ta nói ra, chỉ sợ các người trách mắng.

- À, không.

Ôn Nhu và Hà Tiểu Hà đều đồng thanh bảo đảm:

- Chúng ta tuyệt đối sẽ không trách mắng.

- Các người sẽ không đánh ta?

- Đánh người? Đương nhiên là không. Chúng ta đều là những cô gái ôn nhu, sẽ không đánh người.

- Tuyệt đối không đánh. Chỉ cần người thẳng thắn thẳng thắn ngoan ngoãn nói ra, ta bảo đảm chúng ta sẽ không đánh người.

- Được, ta nói...

La Bạch Ái liêm liêm môi khô:

- Ta gọi Vương Tiểu Thạch là Vương là đại ca cũng được, chỉ cần gọi một tiếng, Ôn nữ hiệp cô nương sẽ để ta hôn một cái...

Lời còn chưa dứt, hắn đã không nói được nữa.

Ôn Nhu và Hà Tiểu Hà đồng loạt ra tay, đánh người.

La Bạch Ái quay đầu bỏ chạy.

Hai vị nữ hiệp vừa đánh vừa mắng:

- Đồ vô lại! Bị điên rồi hả!

- Chuyện như vậy cũng nói ra được, ta giết!

La Bạch Ái vừa chạy bán sống bán chết, vắt giò lên cổ, vừa hét lớn:

- Oa, ta đã sớm biết, nữ nhân là thứ không giữ chữ tín, các người đã nói không đánh nhưng lại đánh...

- A, các người là hai nữ nhân đánh nam nhân.

Tiếng hét chói tai không hề làm trở ngại tốc độ chạy trốn của hắn.

- Trốn à?

Ôn Nhu còn chưa hài lòng, căm hận nói:

- Trốn chậm một chút, để người biết nữ nhân giết nam nhân lợi hại ra sao.

Lại nghe La Bạch Ái chạy đến rớt cả giày, vẫn vừa chạy vừa hát:

- Sông nhỏ cong cong lại như đao, sông nhỏ chìm người không còn mạng, ôn nhu một điểm chẳng ôn nhu, ôn nhu giết người không đền mạng.

66. Chương 66: Thiện Ý Dâm Ô

- Tên vô lại này!

Hà Tiểu Hà nhìn La Bạch Ái, hậm hực nói:

- Hắn mà chạy chậm một bước, xem ta có đánh chết hắn hay không. Đồ xỏ lá!

- Nam nhân thật phiền phức.

Ôn Nhu cũng buồn bực nói:

- Người này, người kia, mỗi người đều không giống nhau.

Lúc nàng bực bội như vậy, lại không nghĩ đến nữ nhân chẳng phải cũng như thế, nào có chuyện người này và người kia giống nhau như đúc; tướng mạo giống nhau hoàn toàn đã là có một không hai, huống hồ là tính tình, tâm tình?

Hà Tiểu Hà lại cười:

- Người này, người kia? Rốt cuộc là người nào?

Ôn Nhu phiên muộn nói:

- Giống như Tiểu Thạch Đầu cũng rất khác biệt. Có lần Lương Tẩu Lộ và tên ban môn lộng phủ (múa riu qua mắt thợ) kia ở cách vách thấp giọng nói chuyện, ta cảm thấy kỳ quái, hai tên nói hươu nói vượn này từ khi nào lại trở nên thân thiết như thế? Vì vậy muốn đi đến nghe thử. Ai ngờ tên đầu đá muộn đời không đổi kia lại nói “đừng nghe lén, như vậy không tốt”. Ta không phục, liền nói “nghe một chút thì đã sao, nói không chừng có thể nghe được bí mật gì”. Tỷ biết hắn nói thế nào không? Hắn lại sầm mặt xuống, nói với ta “muốn nghe thì quang minh chính đại đi qua nghe cho rõ, nghe lén không tốt. Lỡ may thật sự có bí mật, cô nghe rồi thì sẽ có lỗi với bằng hữu; còn nếu như không có, cần gì phải nghe lén”. Hừ! Lý do thật đầy đủ, không ngờ hắn ngày thường chất phác thật thà, vừa sầm mặt thì còn tối hơn cả khuôn mặt của cha ta.

Hà Tiểu Hà cười nói:

- Nam nhân giống như Tiểu Thạch Đầu đã xem là quân tử. Có loại nam nhân rất khó coi.

Ôn Nhu lại có dị nghị:

- Quân tử? Hòn đá kia lại thường nói với ta “ta không muốn làm quân tử, ta không thích quân tử. Nhiều nhất làm một hán tử là đủ rồi, nếu không thì xem như hòn đá cũng được”. Thực ra, quân tử, hán tử, nam tử, hao tử (con chuột), ta đều không rõ khác biệt ở đâu.

Hà Tiểu Hà nhin cười nói:

- Quân tử, hán tử đều là nam nhân có trách nhiệm, dám gánh vác, có phong độ, có khí khái, nhưng quân tử âm trầm hơn một chút, hán tử vui vẻ hơn một chút.

Ôn Nhu ngơ ngác hỏi:

- Như vậy, những nam nhân khó coi mà tỷ nói? Bọn họ như thế nào?

Hà Tiểu Hà thần nhiên cười:

- Cũng khó nói. Nói ra sợ làm bẩn tai của muội.

Ôn Nhu cảm thấy hứng thú:

- Nói nghe một chút đi, tỷ tỷ. Sợ cái gì, công phu bát quái của họ La kia cũng bị đuổi chạy rồi.

Hà Tiểu Hà suy nghĩ một chút, nói:

- Được rồi, muội có biết vì sao tỷ tỷ ta lại trầm luân đến mức phải tiếp khách trong thanh lâu hồng trần kia không?

Ôn Nhu thành thật đáp:

- Không phải vì cuộc sống sao?

Hà Tiểu Hà thở dài nói:

- Tỷ tỷ vốn cũng là hậu duệ của danh môn, vốn là con gái nhà lành, nhưng bị lục tặc (sáu loại người ác làm hại thiên hạ) trong triều do Thái Kinh cầm đầu hãm hại, nhà tan cửa nát, bị bán vào kỹ viện, trải qua những năm tháng sống không bằng chết.

Ôn Nhu không nhin được nói chen vào:

- Nhưng mà...

Hà Tiểu Hà thấy nàng muốn nói lại thôi, liền hỏi:

- Nhưng mà cái gì?

Ôn Nhu hỏi:

- Tỷ tỷ có võ công giỏi như vậy, có thể làm rất nhiều chuyện, cần gì phải ở đó chịu khổ?

Hà Tiểu Hà nói:

- Ta vốn là một cô gái yếu đuối không biết võ công, cho nên mới bị ức hiếp. Ta ở trong lầu Khổng Tước ba năm, bởi vì Lôi Thuần của Lục Phân Bán đường muốn khoách triển thể lực của nàng trên giang hồ, cùng với âm thầm sắp xếp nhân thủ nằm vùng trong võ lâm, thấy ta lãnh lợi, hơn nữa sống ở nơi thanh lâu khói hoa, càng thuận tiện thăm dò bí mật, cho nên mới mua ta, sai người dạy ta võ công. Ta liền nắm lấy cơ hội ngàn năm có một, nhanh chóng biến mất này, học công phu của ta thật tốt, cũng làm công việc của mình thật tốt. Thế là tại nơi bắn thủ xấu xa như lầu Khổng Tước, danh hiệu “Lão Thiên Gia” đã được sinh ra.

Ôn Nhu hâm mộ nói:

- Tỷ tỷ thật lợi hại.

Hà Tiểu Hà mỉm cười:

- Vậy cũng xem là lợi hại sao? Đây chỉ xem như ta mệnh khổ.

Ôn nhu nói:

- Nam nhân đến loại địa phương như lầu Khổng Tước, đủ các hạng người, đều không phải là thứ tốt lành gì, tỷ tỷ đều lần lượt ứng phó được, còn không lợi hại sao.

Hà Tiểu Hà nói:

- Như vậy mà gọi là lợi hại? Đây là bị ai. Muội có biết nam nhân lên lầu vì cái gì không?

Ôn Nhu suy nghĩ một lát:

- Không phải bởi vì chuyện đó?

Hà Tiểu Hà nói:

- Chính là chuyện đó. Nhưng mỗi nam nhân đều không giống nhau, có tốt, có xấu, có giống như cầm thú, có không bằng cầm thú, thứ gì nên có đều có, thứ không nên có cũng có.

Ôn Nhu nói:

- Sau khi tỷ tỷ biết võ nghệ, có lần lượt giết sạch bọn họ để trả thù không?

Hà Tiểu Hà nói:

- Không đến mức như vậy. Thực ra, bọn họ tới đưa bạc, người để bọn họ hưởng thụ thân thể, mỗi người lấy thứ mình cần, không ai nợ ai. Có cô nương nào trời sinh muốn bị coi thường, làm chuyện kiếm tiền này? Nếu đã dính vào ăn mặn, cũng không nên truy cứu, chỉ cần không phải hung hăng ức hiếp người khác, vậy cũng không cần giết người thương người, trả thù báo thù.

Ôn Nhu nói:

- Những nam nhân xấu xa, tồi tệ, đáng ghét, chết tiệt kia, nhìn thấy nữ nhân lại có thể... như vậy sao? Đúng là không biết xấu hổ.

Hà Tiểu Hà nói:

- Chuyện này cũng không nên trách bọn họ. Nam nhân và nữ nhân vốn sinh ra đã không giống nhau. Bọn họ chỉ cần thú tính nổi lên, đến với ai cũng được. Nữ nhân chúng ta lại khác, không thích thì sẽ không hứng thú. Có điều, muội đừng thấy bọn họ giống như ụy phong tám mặt, bụng đói vợ quàng, có những kẻ kỳ dị hiếm thấy, đây chuyện khôi hài, không biết xấu hổ, đáng cười đáng thương.

Ôn Nhu hứng thú dạt dào hỏi Hà Tiểu Hà.

Hà Tiểu Hà cũng theo ý nàng:

- Có một loại nam nhân, nhìn giống như là nam nhân, thực ra lại không phải.

Ôn Nhu không hiểu, ánh mắt đầy vẻ nghi vấn.

Hà Tiểu Hà nói:

- Bọn họ căn bản không làm được nam nhân.

Ôn Nhu lấy làm kỳ quái:

- Bọn họ là nữ giả nam?

Hà Tiểu Hà cười lên:

- Nào có ý nghĩ ngu ngốc như vậy. Nam nhân vẫn là nam nhân, chỉ có điều không phải là nam nhân chân chính.

Ôn Nhu mê mang nói:

- Sao lại nam nhân không phải là nam nhân? Đó là nam nhân như thế nào?

Hà Tiểu Hà đành phải nói rõ:

- Đó là nam nhân không thể làm chuyện đó.

Ôn Nhu càng ngơ ngác.

Hà Tiểu Hà đành phải nói rõ thêm một bước:

- Chính là loại nam nhân lúc làm chuyện đó, không thể sung sức, hoặc là mới sung sức chưa kịp làm gì thì lại mềm thành một đồng.

Ôn Nhu liền đỏ mặt, một lúc sau mới ngáp ngừng nói:

- Vậy tại sao bọn họ lại muốn đi lên?

Hà Tiểu Hà nói:

- Sao lại không lên? Nam nhân càng như vậy thì càng phải đi lên, càng phải đi lên nhiều lần. Chỉ có như vậy, mới có thể chứng thực bọn họ vẫn có khả năng. Hắn muốn những nam nhân khác biết hắn làm được, cho nên đành phải ở trước mặt nữ nhân cố gắng một lần lại một lần. Có lúc thấy bọn họ mặt đỏ tới mang tai, thở hổn hển, vẫn muốn cố gắng không ngừng, nhưng lại không có kết quả, nhìn cũng cảm thấy khó chịu cho bọn họ.

Ôn Nhu nghe được trợn mắt há mồm.

Hà Tiểu Hà nói:

- Đó cũng là chuyện chẳng có cách nào. Đối với loại người này, tuyệt đối đừng chế nhạo bọn họ, bọn họ vốn cũng là những kẻ đáng thương. Tốt nhất nên khuyên giải bọn họ, nói mấy câu như “ai, nhất định là người uống rượu quá nhiều, cho nên mới như vậy”, “đại gia vừa rồi nhất định đã quá cố gắng trên tỷ muội khác, cũng không thừa lại cho ta, ta không chịu đâu”, “quan nhân bận rộn vì chuyện của bách tính, hóa ra mấy ngày không ngủ ngon, lần sau không cho nô gia vui vẻ, nô gia sẽ giận đấy”... Bọn họ nhất định nghe thấy thoải mái, cho dù không phải thật, nhưng bạc vẫn đưa, còn đưa nhiều hơn. Cho dù ở trước mặt người mất uy, nhưng lần sau vẫn sẽ đến, loại người này rất dễ kiếm bạc. Nhưng nhất định không được nói với bọn họ những câu như “ơ, sao người lại không được”, “thật là, làm sao mới sung sức đã mềm như con rắn bị rút gân, lột da rồi”, “ta thấy người đã hao hết rồi, hay là dừng cố nữa, thừa nhận đi”... Những lời như vậy chỉ chọc giận kết oán, tổn thương người tổn thương mình, tuyệt đối không được nói.

Ôn Nhu nghe đến há hốc mồm.

Thực ra Hà Tiểu Hà cố ý nói những chuyện này, cũng chỉ là một loại tâm ô thiện ý.

Nàng hi vọng Ôn Nhu có thể hiểu rõ hơn một số chuyện. Con người không thể vĩnh viễn không trưởng thành, lúc chưa trưởng thành vô tri là ngây thơ, lúc nên trưởng thành vô tri lại là ấu trĩ.

Nàng trong miệng không nói, nhưng trong mắt có thể nhìn ra được, Vương Tiểu Thạch, Phương Hận Thiều, La Bạch Ái... còn có một người không xác định, đối với Ôn Nhu đều có một chút cảm tình “đặc biệt”.

Nhưng vị đại cô nương này giống như hiểu được, lại giống như chẳng hiểu gì, chuyện này đúng là hao tâm tổn trí.

Gần đây lại không biết nàng đang phiên nào chuyện gì?

Chuyện này không thể được.

Vì vậy người làm tỷ tỷ như Hà Tiểu Hà đành phải nói với Ôn Nhu chuyện của nam nhân, hơn nữa bất kể là chuyện tốt, chuyện xấu, hay là chuyện có phần dâm ô, dù sao đều là những chuyện mà nữ nhân phải biết.

Nàng cũng không phải xen vào chuyện của người khác, mà là làm một chút chuyện tốt.

67. Chương 67: Cô Gái Một Biển Thành Ba

Ôn Nhu nghe đến há hốc mồm, đành phải thật thà nói:

- Thật là đáng sợ.

Hà Tiểu Hà không rõ nàng muốn nói gì:

- Cái gì đáng sợ?

Ôn Nhu le lưỡi:

- Hóa ra lại có nam nhân như vậy.

Hà Tiểu Hà cười nói:

- Không hề đáng sợ chút nào, có nhiều kẻ còn đáng sợ hơn. Có nam nhân, trả tiền rồi thì ình là hoàng đế, không thu hồi đủ vốn trên người nữ nhân thì không dừng tay. Bọn họ ép người khác uống rượu, bạt tai nữ nhân, lúc làm chuyện đó thì giống như cầm thú. Hắn sẽ không để cho người thoải mái, không hành hạ người đến chết đi sống lại thì không hài lòng...

Nàng cười khổ nói:

- Rất kinh khủng, tỷ tỷ ta không thể nói rõ uội nghe được. Ta thật không hiểu, làm bừa như vậy, hắn cũng là người, cũng biết đau chứ? Vậy thì có gì sung sướng? Nếu như vậy cũng là thú vui, sớm muộn gì cũng sẽ vô cảm đến mức chỉ có cơn đau khi giết chính mình mới giải quyết được vấn đề của hắn.

Ôn Nhu bị dọa đến cả người ngáy ra.

Nàng sưng sờ nhìn Hà Tiểu Hà, ngay cả mắt cũng không chớp, con người cũng không đảo.

Hà Tiểu Hà vốn cảm thấy nên để tiểu cô nương này hiểu một số chuyện, cho nên mới cố ý nói vài chuyện “thê lương” vừa phải cho nàng nghe, biết một chút việc đời, thêm một chút kiến thức, không ngờ lại khiến nàng trở nên như vậy, chẳng lẽ là sợ đến choáng váng rồi? Hà Tiểu Hà vội vàng dùng tay khua mấy cái trước mắt nàng, nhưng Ôn Nhu vẫn giữ nguyên dáng vẻ trợn mắt há mồm.

Hà Tiểu Hà vội dùng tay lắc lắc nàng:

- Muội làm sao vậy? Đây, muội sao rồi?

Lúc này Ôn Nhu mới từ trong trạng thái ngơ ngác khôi phục tinh thần lại, thở ra một hơi, không kìm được đỏ mặt, vội vàng thốt lên một câu:

- Thật thú vị.

- Thú vị? Vừa rồi không phải là đáng sợ sao?

Hà Tiểu Hà cũng không hiểu, sau đó hồi tâm suy nghĩ, có lẽ cô gái nhỏ này bắt đầu dĩ nên đành phải tỏ ra mạnh mẽ? Vì vậy quyết định nói một chuyện nhẹ nhàng hơn để cho nàng có cơ hội xuống đài:

- Cũng có thú vị. Có thanh niên trẻ tuổi bị người ta đẩy lên, nói năng lắp bắp, ngượng nghịu lúng túng, có người còn đỏ mặt, không chịu nổi quần.

Ôn Nhu vẫn tròn mắt há mồm cười:

- Ha ha.

Hà Tiểu Hà cười đến ngọt ngào:

- Những người như bọn họ, phần lớn chưa từng nếm qua vị ngọt, nóng lòng muốn thử, lại giả vờ là chính nhân quân tử. Bọn họ cuối cùng vẫn giữ quần, thật cho rằng mặc vào cũng có thể làm được. Có người còn ra vẻ thành thực, kết quả chưa làm được gì thì đã cuống cả lên.

Lần này Hà Tiểu Hà nói đến say mê.

Ôn Nhu cũng nghe đến say mê, không nhịn được hỏi:

- Ta nghe nói... lần đầu chuyện đó, lên lầu hoa chuyển đầu, các người... phải mở mang cho hần.

Hà Tiểu Hà cười khúc khích, giống như con gà mẹ nhỏ:

- Đúng vậy. Cái này gọi là ngàn năm một thuở. Nhưng thông thường người chưa từng trải sẽ không nhận ra là lần đầu. Có người quần còn chưa cởi đã lặng lẽ bước ra, chưa trải qua cảnh đời, chẳng có cách nào. Có người còn hơn ba mươi sắp bốn mươi, nhìn có vẻ lắm tiền nhiều bạc, hình dáng cũng tốt, nào ngờ được cũng là lần đầu, mọi người đối diện, hần tay chân run rẩy, lại không biết bắt đầu từ đâu? Chỉ còn thiếu xách đèn vào chiếu khắp nơi. Lần đó đúng là khiến cho tỷ tỷ ta cười đau cả bụng.

Hà Tiểu Hà nói đến vẫn cảm thấy buồn cười, cười khanh khách không ngừng.

Ôn Nhu nghe được lú lười:

- Oa, không làm được cũng có, cảm thú cũng có, ngay cả không biết đường cũng có... Tỷ tỷ thật là bản lĩnh, chẳng phải là một cô gái biến thành ba người ứng phó sao?

Hà Tiểu Hà không ngờ Ôn Nhu lại biết khen người như vậy, lời khen này thật thân thiết, lập tức ngả ngón cười không che miệng:

- Đâu chỉ ba người? Có lúc thật là ngàn tay ngàn chân ngàn cái kia... mới được.

Chợt nghĩ đến phải bớt phóng túng, lúc này mới nghiêm nghị nói:

- Muội muội đây trắng như tờ giấy, thuần như bông hoa, còn tỷ tỷ đây là người phóng đảng, nói chuyện không kiêng dè, có sao nói vậy. Trước khi ta học được võ nghệ, khách muốn ta làm cái gì ta làm cái đó. Sau khi có võ công, nếu ta thích thì sẽ không từ chối, nếu không thích thì chỉ miễn cưỡng xã giao, còn ghê tởm thì sẽ làm cho bọn chúng mất mặt. Bởi vì tỷ tỷ ta còn được hoan nghênh, biết cách hầu hạ nam nhân, đến cầu ta còn phải xem sắc mặt của ta, cho nên mới có ngoại hiệu “Lão Thiên Gia” này. Tỷ tỷ không thể so với muội, xuất thân của mọi người không giống nhau. Bàn luận những chuyện này là thú vui của bọn tỷ muội trong lầu, muội không chê bai, ngại phiền thì tốt.

Ôn Nhu cười híp mắt, nhìn ngón tay của mình, thấp giọng nói:

- Cũng phải có người nói cho ta biết những chuyện này, nếu không thì ta chẳng những không giống như một nữ nhân, còn không giống như một con người lắm.

Hà Tiểu Hà lập tức thừa cơ hội tới gần một chút, nói:

- Cho nên, muội muội có tâm sự, ta liếc mắt một cái đã nhìn ra. Tỷ tỷ có chuyện gì cũng nói với muội muội một cách thân thiết, nhưng muội muội có chuyện lại không muốn nói với tỷ tỷ một cách tri âm. Tỷ muội tỷ muội, người tình ta nguyện, nào có chuyện chỉ nghĩ im như vậy.

Ôn Nhu vội nói:

- Không phải, Hà tỷ không nên nói như vậy. Ta vẫn muốn hỏi...

Hà Tiểu Hà đến gần hơn:

- Hỏi cái gì?

Ôn Nhu cúi thấp đầu xuống, gần như rút vào trong áo:

- Ta hỏi tử...

Hà Tiểu Hà dùng tay ôm vai Ôn Nhu:

- Hỏi đi, đừng ngại.

Ngón tay Ôn Nhu vẫn luôn vò vạt áo, cuối cùng nói với giọng chỉ có muỗi mới nghe được:

- Ta lo lắng...

Hà Tiểu Hà nói:

- Hả...

Ôn nhu nói:

- ...

Hà Tiểu Hà:

- Như vậy à...

Ôn nhu nói:

- ...

Hà Tiểu Hà:

- Như vậy sao...

Ôn Nhu nói:

- ...

Hà Tiểu Hà:

- Vậy muội rốt cuộc có hay không...

Ôn Nhu nói:

- Ta...

Giọng nói của bọn họ rất thấp, cho dù đến gần bên cạnh e rằng cũng không nghe được rõ ràng nội dung câu chuyện. Chỉ biết trước tiên Hà Tiểu Hà lắng nghe, Ôn Nhu thổ lộ; sau đó Hà Tiểu Hà chỉ bảo, đến phiên Ôn Nhu chú ý lắng nghe.

Đó là lời của nữ nhân, cũng là chuyện của nữ nhân.

Hơn cả buổi, một hồi lâu, Ôn Nhu mới không còn xấu hổ, khấn trương, cả người giống như nhẹ nhõm đi.

Nói đến khúc sau, hai người đều rất tri âm tri tình, thân thiết tri kỷ, Hà Tiểu Hà lại cười an ủi nàng:

- Muội đã sau đó không có... vậy cũng không cần lo lắng nữa. Nếu đã tới, cần phải nói với tỷ tỷ ta, khỏi phải sợ hãi.

Ôn Nhu dường như cũng được an ủi, cảm thấy lạc quan hơn:

- Nghe tỷ nói như vậy, ta bớt buồn phiền hơn nhiều.

Hà Tiểu Hà híp mắt nói:

- Nếu muội lo lắng, hay là lo lắng cho Vương Tiểu Thạch đi.

- Hả à?

Ôn Nhu dường như từ trước đến giờ không cảm thấy người này có gì phải lo lắng:

- Hả có gì để lo?

Hà Tiểu Hà nhếch miệng cười nói:

- Muội không sợ hấn bị người khác đoạt mất sao? Hấn đối với muội tốt lắm mà.

Ôn Nhu cười khê nói:

- Hấn thì có gì tốt? Bảy tám tên ngốc cộng lại cũng không bằng hấn. Tỷ thích hấn thì cứ thích, ta mặc kệ. Hấn cứ quẩn lầy thật phiền phức, ta còn sợ đuổi con ruồi cũng không đuổi được hấn. Các người xem hấn là đại ca, còn ta chỉ xem hấn là hòn đá nhỏ.

Sau đó đôi tay của nàng vuốt lên đuôi tóc, ưỡn ngực, hít một hơi thật sâu, tư thế kia rất mê người, chẳng những làm người ta mơ tưởng hảo huyền, cũng đủ làm người ta nghĩ bậy nghĩ bạ:

- À, ta rất vui vẻ. Ta cảm thấy mình còn có thể vui vẻ thêm mười năm tám năm. Cho dù sau này ơ vào cửa Phật cũng đáng, bởi vì ta vẫn sung sướng hơn người khác gấp mười lần tám lần.

Hà Tiểu Hà thấy nàng say mê, nghĩ đến những chua xót đắng cay của mình khi ở cái tuổi này, bất giác lười cảm thấy chua. Nàng vốn định khuyên Ôn Nhu đối xử với Vương Tiểu Thạch cho tốt, chợt nghĩ đến, có lẽ chính vì Vương Tiểu Thạch đối xử với Ôn Nhu quá tốt, quá chu đáo, quá từng li từng tí, cũng quá chú trọng ân cần, cho nên Ôn Nhu mới không thêm để ý, không thêm quan tâm đến hấn như vậy.

Như thế cũng được, nếu như mình lại nói tốt cho Vương Tiểu Thạch, đại cô nương này ngược lại càng không để Vương Tiểu Thạch vào mắt.

Cho nên nàng hỏi:

- Muội đã hạnh phúc như vậy, cần gì phải lưu lạc giang hồ chịu khổ với mọi người? Cho dù quan phủ truy nã, muội chỉ cần trở về Lạc Dương, lệnh tôn có quan lớn đối đầu với Thái Kinh làm chỗ dựa, quá nửa không thể làm gì được muội. Ra khỏi nhà mới là tứ đại giai không, ở nhà vẫn là tứ đại bất không. Ngọt đắng chua cay đều phải nếm đủ, hoa trong gương, trăng trong nước mới là sự thật.

Ôn Nhu lại không nhân ra ý nhạo báng trong ngữ điệu của Hà Tiểu Hà, chỉ đắc ý vui vẻ nói:

- Ta không về đâu. Ta và các người chạy ngược chạy xuôi, tiêu dao tự tại biết bao, như vậy càng có thể hạnh phúc hơn gấp mười gấp trăm lần.

Nếu cô hạnh phúc như vậy, ta cũng không tiện xen vào.

Trong lòng Hà Tiểu Hà chỉ đành thở dài.

Ôn Nhu lại đột nhiên hỏi:

- Làm sao mới có thể thử được một nam nhân có thật lòng với người hay không?

Hà Tiểu Hà nghe được câu hỏi đột ngột này, cũng không biết phải trả lời thế nào, nhưng lại không thể không trả lời, cho nên đành hỏi ngược lại:

- Là nam nhân như thế nào?

Ôn Nhu nghiêng đầu suy nghĩ một chút:

- Loại nam nhân luôn ình là đại nam nhân, đại anh hùng.

Lúc này Hà Tiểu Hà còn đang thương cảm thân thể (nhưng Ôn Nhu vẫn không nhìn ra), chỉ thờ ơ nói:

- Biện pháp có rất nhiều loại, nếu muội muốn thử xem hấn đối với muội...

Ôn Nhu hăng hái nói:

- Ta muốn loại nào tùy tiện, thuận tiện nhất, ta muốn thử xem hấn đối với ta có phải phục phục tùng tùng, ngoan ngoãn nghe lời hay không.

Hà Tiểu Hà trầm nghĩ, ngoan ngoãn nghe lời? Phục phục tùng tùng? Thiên hạ nào có chuyện hấn vì người không sợ hi sinh, còn người chẳng hề để ý tới sống chết của hấn. Lại không phải lên lầu lên quán, tùy tiện chọn một món ăn, chọn một món hàng. Có điều Ôn Nhu đã hỏi, nàng cũng tùy ý đưa ra một đáp án:

- Đánh hấn một cái bạt tai, không phải được rồi sao.

- Đánh hấn bạt tai?

Ôn Nhu chớp đôi mắt sáng xinh đẹp mang theo một chút ướn át:

- Tại sao?

- Không tại sao cả, không có nguyên nhân, không có lí lẽ.

Hà Tiểu Hà nói chuyện giống như thuyết minh:

- Muội cứ đánh hấn một cái như vậy, nếu như hấn không đánh trả, không tức giận, không né tránh, đó là thật sự yêu thích muội, nhường nhịn muội.

Nàng chỉ tùy tiện nói, bởi vì nàng đã có phần không kiên nhẫn.

Một mặt nàng đã giải quyết vấn đề của Ôn Nhu, mặt khác nàng lại có vấn đề của mình, cho nên nàng tùy tiện nói cho qua chuyện.

Nàng không biết Ôn Nhu lại làm thật.

Ôn Nhu thật sự đánh người khác một cái bạt tai.

Người nàng đánh là Vương Tiểu Thạch.

Hà Tiểu Hà kết thúc cuộc nói chuyện, muốn tìm Lương A Ngưu sắp xếp làm thế nào đối phó với những kẻ truy tung, đuổi giết. Sau đó Vương Tiểu Thạch lại đến tìm Ôn Nhu, hỏi nàng về đặc tính của mấy loại dược thảo giải độc đặc biệt như “kê cốt thảo”, “hỏa phục linh” và “ngân cầu tích”, sau đó lại hỏi nàng lạnh không? Sở nàng ở trong miếu cảm thấy buồn bực, liền lên đưa cho liễu nàng mấy phong pháo, ngoài ra còn đưa một chút đồ ngọt mát mẻ mà Ôn Nhu thích.

Nhưng không ngờ, Ôn Nhu cắn cắn môi, lại trở tay tát hấn một cái.

Hấn không ngờ tới, cũng không tránh né.

Một tiếng “bốp” vang lên, đánh vào giữa mặt.

Vương Tiểu Thạch vuốt gò má nóng rực, hấn lại trở thành một nam nhân bị nữ nhân đánh.

Mà Ôn Nhu lại là một nữ nhân đánh nam nhân.

68. Chương 68: Lên Hồ Nhiều Gặp Phải Núi

Vương Tiểu Thạch cười khở, xoa mặt, không rõ nguyên nhân.

Ôn Nhu đã đánh người, còn hứng thú dạt dào, vui vẻ cao hứng liếc nhìn Vương Tiểu Thạch, giống như đang mong đợi, lúm đồng tiền tựa như một đóa hoa ngậm nụ sắp nở.

Vương Tiểu Thạch cho rằng tiếp theo sẽ còn cái bạt tai thứ hai, nhưng đợi một lát lại chẳng có gì.

Cho nên hấn hỏi:

- Không có nữa à?

Vừa hỏi như vậy, lại khiến Ôn Nhu ngẩn ra.

- Không có cái gì?

- Chỉ đánh một cái thôi sao?

- Người không hỏi ta tại sao lại đánh người?

Ôn Nhu rất kinh ngạc:

- Lại chỉ hỏi ta còn muốn đánh thêm mấy cái hay không?

Vương Tiểu Thạch nghĩ thầm, hỏi nàng tại sao lại đánh mình à? Vậy thì có gì để hỏi. Ôn cô nương nổi giận, cũng mặc kệ phải trái đúng sai, thị phi phức tạp. Đánh thì cũng đánh rồi, cho nàng trút hết cơn giận là được, có hỏi kết quả cũng như không.

Cho nên hắn chỉ cười cười, nói:

- Hóa ra chỉ đánh một cái, vậy thì tốt rồi.

Con người Ôn Nhu đảo một vòng, cười hì hì nói:

- Ta biết rồi, người đừng gạt ta.

Lúc này lại đến phiên Vương Tiểu Thạch cảm thấy khó hiểu:

- Gạt cô cái gì?

Ôn Nhu thông minh lanh lợi nói:

- Ta biết rồi, người nhất định đã làm những chuyện có lỗi với ta, không dám thấy mặt trời, vì vậy mới không dám đánh trả, không dám bắt bẻ ta.

Vương Tiểu Thạch nghe vậy đành cười:

- Nào có chuyện như vậy.

Ôn Nhu ghé mặt đến, đe dọa nhìn hắn:

- Không có à?

Nàng giống như đang thẩm vấn Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch chỉ ngửi được một làn hơi như hoa lan, như xạ hương, trong lòng rung động, lập tức hết sức khẩn thiết đáp:

- Không có.

Ôn Nhu vẫn không tin:

- Thật không có?

Vương Tiểu Thạch không giận không hờn nói:

- Thật không có.

Lúc này Ôn Nhu nhìn thấy trên mặt Vương Tiểu Thạch dần dần hiện lên năm vết ngón tay do mình tát, trong lòng khó chịu, khàn giọng nói:

- Tiểu Thạch Đầu, bây giờ ta mới biết, hóa ra người là...

Mặc dù Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu đã nhiều năm chung sống, nhưng đối với nàng câu giận buồn vui, vừa khóc vừa la, vẫn luôn có phần trở tay không kịp.

Ôn Nhu hốc mắt ướt át, giọng nói nghẹn ngào:

- Bây giờ ta mới biết, người đối với ta là...

Vương Tiểu Thạch giật mình nhìn Ôn Nhu, hắn lo lắng nàng bị thứ gì kích động.

Thật vất vả Ôn Nhu mới nói tiếp:

- Bây giờ ta mới biết, người quả thật là “thiên hạ độc nhất Tiểu Thạch Đầu”. Người ta tự xưng vô cớ đánh người, người lại không đánh trả, còn chờ người ta đánh cái thứ hai, cái thứ ba. Người nói xem, con người của người không phải trong đầu hư mất đường gân nào đó, vậy chính là tâm lý phát bệnh, ngay cả phản ứng cũng chậm chạp hơn người. Loại người như người, làm sao có thể xông pha trên giang hồ? Còn sống đúng là kỳ tích.

Nàng cảm thấy thương tiếc cho Vương Tiểu Thạch.

Hết sức thương tiếc, giống như nhìn thấy một tuấn nam mỹ nữ lại là một kẻ ngu ngốc.

Nàng đương nhiên không biết, với võ công, địa vị, tài trí, cơ biến, năng lực của Vương Tiểu Thạch hôm nay, nếu như hắn đề phòng, đương thời thiên hạ, người có thể một chưởng tát vào mặt hắn chắc chắn không hơn năm người... không, e rằng một người cũng không có.

Cho nên, Ôn Nhu có thể một chưởng đánh hắn một cái bạt tai giòn giã, đó mới tuyệt đối là một kỳ tích.

- Người khác đánh người, người phải đánh trả, cho dù không đánh trả, cũng nhất định phải né tránh.

Ôn Nhu ân cần dạy bảo Vương Tiểu Thạch:

- Nếu không, người khác dồn hết chân lực, người ăn cái tát này, chẳng phải đã chết rồi sao?

Wương Tiểu Thạch đành trả lời:

- Đúng. Ta sẽ tự cẩn thận.

Lúc này Ôn Nhu mới hài lòng một chút, đặc biệt dặn dò:

- Người phải nhớ kỹ lời của ta. Ta cũng là vì muốn tốt cho người. Lần sau có người ám toán người như vậy, để cho người kịp thời né tránh giữ mạng, người phải nhớ kỹ đại ân đại đức của bản tiểu thư.

Wương Tiểu Thạch cười nói:

- Chuyện này đương nhiên. Ân đức Ôn nữ hiệp như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt, cứu vãn dân trong nước sôi lửa bỏng... hướng hồ chỉ là Vương Tiểu Thạch ta.

Khuôn mặt Ôn Nhu giãn ra, cười nói:

- Người nhớ được là tốt rồi. Bản tiểu thư cũng không phải là người thích nhận công, nhận lao, nhận danh tiếng.

Wương Tiểu Thạch nói:

- Cô đương nhiên không phải.

Lúc này Ôn Nhu mới hài lòng, nói:

- Được rồi, đến phiên người.

Wương Tiểu Thạch hỏi:

- Được cái gì? Đến phiên ta cái gì?

Wương Tiểu Thạch ăn một cái bạt tai Ôn Nhu, rốt cuộc là vì sao, cũng không hỏi một câu, hiện giờ mới xem là chân chính hỏi Ôn Nhu.

Ôn Nhu ngạc nhiên nói:

- Đến phiên người nói chuyện. Người từ xa chạy tới đây, không phải là muốn thỉnh giáo ta sao? Vậy thì nói đi!

Wương Tiểu Thạch ngơ ngác, lẩm bẩm nói:

- Ta vốn là đến đây để thỉnh giáo cô tính chất của mấy loại dược liệu, có điều...

Ôn Nhu không nhịn được thúc giục:

- Có điều cái gì, muốn nói thì nói mau!

Wương Tiểu Thạch cúi thấp đầu xuống, lông mi của hắn và Ôn Nhu đều giống nhau dài và cong. Hai người này một nam một nữ, nhưng lại có hai hàng lông mi như nhau.

Wương Tiểu Thạch xấu hổ cả buổi, cuối cùng mới lấy can đảm nói:

- Ôn cô nương!

Ôn Nhu nhíu mày:

- Hả? Gọi ta là Ôn Nhu được rồi, gọi như vậy ta không quen, cũng không được tự nhiên. Người muốn nói gì thì nói nhanh đi, muốn mượn tiền ta, cầu ta dạy võ, cầu ta chỉ điểm đường sáng, đều dễ nói chuyện, không cần phải rẽ sáu bảy nhánh, vòng năm bốn góc như vậy.

Vương Tiểu Thạch ngậm thở ra một hơi, khẽ cắn răng, cuối cùng nói:

- Ôn Nhu, chúng ta cũng đã quen biết một thời gian dài, đúng không?

Ôn Nhu dường như cũng như có suy nghĩ, gật đầu.

Vương Tiểu Thạch liếm liếm môi khô, nói tiếp:

- Chúng ta vẫn luôn chung sống rất tốt, đúng không?

Ôn Nhu trên mặt chợt giận chợt vui, giống như có mong đợi, vừa giống như có nỗi khổ khó nói.

Vương Tiểu Thạch thấy nàng không nói gì, đành phải kiên trì nói tiếp:

- Như vậy, cô có dự định gì?

Ôn Nhu chỉ vô ý nói:

- Dự định? Cái gì dự định?

Vương Tiểu Thạch đành phải tiến thêm một bước nói thẳng:

- Ấn tượng của cô đối với ta như thế nào?

Ôn Nhu sóng mắt lưu chuyển, không trực tiếp trả lời, chỉ nói:

- Con người của người... rất tốt, không như thế nào cả. Rốt cuộc là sao?

Vương Tiểu Thạch nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy trong chùa có một cái ao trong vắt, trong ao có mấy khóm hoa sen, không phải tím thì là trắng, mỗi cây đều có sắc thái của riêng mình. Trong ao còn có ba bốn con rùa đen, có con đang bò, có con vươn đầu, có con nằm sắp leo lên lưng nhau, có con đang gặm rong rêu.

Bên cạnh còn có hai con hạc mỏ đỏ móng lam chân vàng, tiên ý đầy người, đứng yên một chân, trầm ngâm nhàn hạ.

Đối diện với ao còn có hai người tuyết, một người cao cao gầy gầy, một người lùn lùn mập mập, có lẽ bởi vì đắp đá lâu, tuyết dần tan rã, cũng tróc từng mảng rải rác thừa thớt, có một loại mùi vị điêu tàn. Gốc cây cao lớn kia, đến đầu xuân vẫn lá khô nhiều hơn mầm mới, càng tăng thêm loại khí tức này.

Mặc dù đã sớm vào xuân, nhưng ý lạnh vẫn rất dày đặc, có thể bởi vì đây là trên núi cao.

Vương Tiểu Thạch nhìn thấy, vừa lúc dùng ẩn dụ nói ra những lời mà hắn muốn nói:

- Hoa sen kia thật đẹp, giống như...

- Hả?

- Giống như cô.

- Giống ta?

Ôn Nhu dường như ngẩn ra:

- Tại sao lại giống ta?

- Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Vương Tiểu Thạch chỉ vào đóa hoa sen vừa lớn vừa trắng giữa ao, nói:

- Cô ở cùng với chúng ta, nhưng cô vẫn là cô, không giống như chúng ta, luôn luôn không phạm tục.

Ôn Nhu chợt tức giận:

- Ta không phải. Ta không chịu. Ta muốn giống như các người, ta muốn làm người trong giang hồ, người trong hiệp nghĩa. Ta không muốn khác biệt. Ta không muốn người dùng hoa để hình dung ta, thật là tầm thường.

Vương Tiểu Thạch đành phải đỏ mặt nói:

- Nhưng mà, cô vẫn giống như... hoa, có sự thơm mát.

Lần này Ôn Nhu nghe thấy lại dễ chịu:

- Vậy sao? Vậy sao? Ta lại không biết.

Nói xong nàng dùng mũi ngửi ngửi cánh tay của mình, cười nói:

- Hôm qua ta không tắm. Ngoài núi trên đường, tắm rửa thật không tiện. Làm người giang hồ chỉ có điểm này không tốt, ăn, uống, tắm, nằm luôn luôn không thoải mái.

Trong lòng Vương Tiểu Thạch gần như bật cười. Cô muốn làm người giang hồ, lại ngại giang hồ nhiều sương gió, điểm này điểm kia không tốt, vậy như thế nào làm người giang hồ. Làm người giang hồ rất vất vả đấy.

- Có điều.

Ôn Nhu vẫn ngược cầm nói:

- Ta không thích giống như hoa. Ta không phải là một cô gái bình thường, ta là nữ hiệp, ta không muốn giống như một đóa hoa yếu ớt.

Vương Tiểu Thạch lại không cho rằng hoa có gì yếu ớt, trái lại hắn còn cho rằng hoa rất kiên cường, cho dù hoàn cảnh khốc liệt đến đâu, bất kỳ một đóa hoa nào cũng sẽ nở đẹp như vậy, rực rỡ như vậy.

Nhưng hắn không muốn tranh luận với Ôn Nhu, cho nên nhượng bộ nói:

- Vậy cô giống như hạc, ưu tú và nhàn hạ như thế, cô xem, rùa bên cạnh đều không thể sánh bằng, đúng là hạc đứng giữa bầy rùa, phong thái chói mắt. Trong nước rùa của ao này, cô là nhân vật xuất sắc nhất. Mọi người chúng ta đều nhìn cô như vậy.

Lần này Ôn Nhu chuyên tâm nhìn một lát, lại không đồng ý:

- Cái gì nước rùa người hạc, ta không giống hạc, vừa cao vừa không trang trọng lại mỡ dãi, ta cũng không muốn giống như hạc. Nơi này lại có thứ giống ta, không biết người có nhìn ra hay không?

Vương Tiểu Thạch lần này vô mông ngựa Ôn Nhu lại toàn vô vào đùi ngựa, những lời muốn nói không thể nói ra, vừa nói thì lại bị nghẹn trở vào, trong lòng cũng không vui vẻ. Nghe Ôn Nhu hỏi như vậy, hắn lại giống như tìm được đường lui, ánh mắt do dự một lúc, tựa như phát hiện trâu leo cây, kêu lên:

- À, ta biết rồi, giống như...

- Giống như cái gì?

Ôn Nhu cũng hứng thú dặt dào, hi vọng chờ mong.

- Người tuyết.

- Người tuyết?

Ôn Nhu lại ngẩn ra.

- Người nói ta giống như người tuyết?

Ôn Nhu chỉ vào cái mũi của mình, nói từng chữ từng câu:

- Người tuyết xấu như vậy, ta làm sao giống nó.

Vương Tiểu Thạch cũng ngẩn ra. Người tuyết xấu xí? Chuyện này hắn lại không suy nghĩ kỹ càng.

- Hai tên người tuyết này, một tên mập, một tên gầy, lại bẩn như vậy, đơn điệu như vậy, không phải trắng thì là xám, có điểm nào giống ta?

Ôn Nhu hỏi lớn:

- Người tuyết cứng nhắc, đơn thuần như vậy, chỗ nào giống ta?

Ôn Nhu luôn rất ngay thẳng, bình sinh không thích nhất là nghe có người khen nàng “đơn thuần”. Nàng hi vọng mình cũng có thể giống như mọi người, đều là người “phức tạp”. Nhưng khi gặp phải vấn đề nàng không thể hiểu rõ và xử lý, nàng lại lời ngay lẽ thẳng nói:

- Rõ ràng là chuyện đơn giản, các người cần gì phải làm cho nó phức tạp như thế.

Vương Tiểu Thạch đành phải ngưng ngừng biện bạch:

- Thực ra hai người tuyết này hình dáng rất linh động, cô xem, ánh mắt của bọn chúng cũng rất linh hoạt...

Ôn Nhu xì một tiếng nói:

- Cái gì linh hoạt. Linh hơn người sống sao. Nơi này thứ giống ta nhất, đương nhiên không phải hạc chân dài, hoa sen khổ tâm, người tuyết phai màu gì đó, mà là...

Vương Tiểu Thạch cũng muốn cẩn thận nghe xem rốt cuộc là thứ gì?

- Rùa.

Ôn Nhu nói.

Nàng vừa nói vừa cười híp mắt, tự mình thấy vui.

- Con rùa giống ta, biết co biết duỗi, gánh vác được, lòng dạ tốt, thích ăn rau, công phu đủ cứng... giống như lớp mai cứng rắn của nó. Ta thật sự thích rùa. Ta cảm thấy bọn chúng ưu mỹ động lòng người, khả ái sống lâu. Nếu như so sánh, phải so sánh ta với con rùa, như vậy mới đúng.

Chẳng có cách nào.

Gặp phải cô nương này, Vương Tiểu Thạch cũng không có biện pháp.

Ai cũng không có biện pháp.

Vương Tiểu Thạch sau khi bị bẽ mặt, trong lòng có phần nhụt chí. Lúc này Ôn Nhu lại hỏi hần:

- Vừa rồi rốt cuộc ngươi muốn nói gì với ta?

Vương Tiểu Thạch lấy lại bình tĩnh, gượng cười nói:

- Không có gì, không có gì.

Ôn Nhu tức giận nói:

- Là cái gì thì nói cái đó, nào có chuyện không có gì.

Vương Tiểu Thạch chỉ cảm thấy lúc này khó nói, hơn nữa hứng thú đã sớm bị ba năm luồng gió lạnh, bảy tám cây đao lạnh quét về trong bụng rồi, cũng không có gì để nói.

Nhưng Ôn Nhu vẫn thúc giục hần nói.

- Nói đi, tại sao ngươi lại trước tiên ví ta như hoa, hạc, người tuyết... nhất định là có ý đồ.

Vương Tiểu Thạch sờ sờ một nốt mụn vừa mọc ra dưới cằm, cười khổ nói:

- Cũng không có gì nữa. Trong quốc độ của rùa, những thứ như người tuyết, hạc, hoa... đều là ngoại tộc đúng không?

Nhưng Ôn Nhu vẫn không hài lòng.

- Ta cũng biết ngươi thật ra có lời muốn nói. Nhanh nói ra đi, nói mau!

- Ta...

Chợt nghe một trận tiếng gió, một người lướt nhanh đến, người chưa tới đã làm rớt xuống mấy chiếc lá khô.

Người này mặc dù lỗ mãng, nhưng khinh công rất cao, mũi chân nhẹ nhàng điểm lên cánh hoa sen, đã vượt qua ao nước.

Chỉ là hoa sen kia vốn trắng thuần như tuyết, bị chân hấn đạp lên như vậy, lưu lại một vết giày.

Người nọ vừa lướt tới vừa kêu lớn:

- Nguy rồi, nguy rồi, lần này là lên hồ nhiều gặp phải núi rồi.

Vương Tiểu Thạch cũng không ngược mắt lên, chỉ thở dài một tiếng, nói:

- Đại Phương, lại gây ra chuyện gì nữa? Là lên núi nhiều gặp phải hồ, không phải lên hồ nhiều gặp phải núi.

- Điều như nhau, như nhau.

Phương Hận Thiếu đã đáp xuống giữa Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu, cười hì hì nói:

- Dù sao đều giống nhau là hồ, là núi.

Ôn Nhu cố ý nghiêm mặt nói:

- Như vậy, ta gọi người là Phương Ca Ngâm, có phải cũng giống vậy hay không?

Phương Hận Thiếu gượng cười nói:

- Như nhau, như nhau, đều là họ Phương, ta không ngại hấn hưởng phước của ta.

Ôn Nhu hừ một tiếng chào hỏi:

- Vậy thì được. A ha, Phương Bảo Ngưu, lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ?

Phương Hận Thiếu lập tức nghệt mặt.

- Cô có thể gọi bất cứ tên gì.

Hấn gần như muốn khóc lên:

- Nhưng không nên gọi ta là “Bảo Ngưu” được không? Phong thái của ta cũng không thấp kém như vậy.

Lần này Ôn Nhu lại vui vẻ:

- Ai quan tâm phong thái của người? Không phải người nói đều như nhau sao.

Phương Hận Thiếu trả đũa:

- Vậy thì được, ta cũng gọi là cô là Ôn Đệ Thất, được chứ?

Ôn Nhu không hiểu:

- Ôn Đệ Thất?

Phương Hận Thiếu nhắc nhở:

- Đệ Thất, Thiên Hạ Đệ Thất.

Ôn Nhu lập tức biến sắc:

- Người dám đánh đồng bản cô nương ngọc khiết bằng thanh ta với tên hèn hạ đó. Ta lâu!

Ta lâu.

“Ta lâu” là có ý gì?

Đương nhiên không phải là “thê tử của ta”.

Đó là tiếng đánh người.

Đó là tiếng xé gió một chuồng của Ôn Nhu tạt vào Phương Hận Thiếu.

Có điều Phương Hận Thiếu không phải là Vương Tiểu Thạch.

Võ công của hắn không cao như Vương Tiểu Thạch, phản ứng có lẽ cũng không nhanh bằng Vương Tiểu Thạch.

Nhưng Ôn Nhu lại đánh không trúng hắn.

Hắn cúi người một cái, lập tức lách qua.

Sau đó, hắn trả lại một tát.

Một tiếng “bốp” vang lên.

Người ăn bạt tai lại không phải Phương Hận Thiếu, mà là Ôn Nhu.

Cuối cùng cũng đến phiên Ôn Nhu, đến phiên Ôn Nhu ăn bạt tai.

Phương Hận Thiếu trở tay đánh Ôn Nhu một cái bạt tai, dường như còn giật mình hơn bảy tám chục cái so với Ôn Nhu.

Hắn vội vàng giải thích:

- Không phải, không phải, không phải, ta không phải muốn đánh cô, chỉ là cô đánh tới một tát, ta hoảng hốt, tránh khỏi liền thuận tay đánh trả... ta không phải cố ý muốn đánh cô. Lần này nguy rồi, đúng là lên hổ nhiều... không, lên núi nhiều gặp phải hổ.

Ôn Nhu bị đánh một cái tát, bất cứ ai cũng ngạc nhiên.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên, nhưng trong ngạc nhiên cũng có suy nghĩ. Được rồi, cả ngày lẫn đêm cao hứng muốn đánh người là đánh người, thích mắng người là mắng người, hiện giờ báo ứng tuần hoàn, bị người ta đánh.

Ôn Nhu cũng ngạc nhiên, nàng luôn luôn chỉ đánh người khác, rất ít khi bị người khác bạt tai. Nàng thậm chí ngạc nhiên đến mức quên cả né tránh. Lập tức, nước mắt của nàng đã từ trong hốc mắt tràn ra.

Phương Hận Thiếu càng ngạc nhiên. Hắn phản ứng theo bản năng, vừa né tránh liền đánh trả lại, không ngờ thật sự đánh trúng, hơn nữa còn đánh á trái Ôn Nhu hiện lên năm vết ngón tay ửng đỏ.

Hắn thấy Ôn Nhu sắp lệ rơi tại chỗ, trong lòng càng không biết làm gì, chỉ nói:

- Cô đừng khóc, cô đừng khóc có được không? Ta không phải cố ý, ta chỉ là...

Ôn Nhu nén bi phần ghen ngào nói:

- Người đánh ta một chưởng, còn nói không phải cố ý. Như vậy chẳng phải là nói, người không cố ý cũng đánh trúng ta, nếu như cố ý thì ta đâu còn mạng?

Phương Hận Thiếu bị dọa, lại muốn biện bạch, chợt thấy Ôn Nhu mỉm cười, nàng lại có thể vào lúc này nín khóc mỉm cười, nói:

- Lần này đúng là lên hổ nhiều gặp phải núi rồi, bình thường đánh nhiều người, bây giờ bị người ta đánh, cũng là báo ứng.

Phương Hận Thiếu đính chính:

- Là lên núi nhiều gặp phải hổ, đừng noi gương xấu theo ta.

Sau đó hắn cẩn thận hỏi:

- Ta đã đánh cô... cô... cô không tức giận sao?

Ôn Nhu tiêu sái nói:

- Ta đánh người, người đánh ta, giang hồ nhi nữ, chỉ là đùa giỡn, một cái tát cũng không đánh chết người, ta không phát cáu, không tức giận, không trở mặt, chỉ có điều...

Nàng oán hận nhìn Phương Hận Thiếu:

- Ta tức giận nhất là người khác uốn nắn ta. Bản cô nương thích nói lên hồ nhiều gặp phải núi là lên hồ nhiều gặp phải núi, chúng ta không thích nói lên núi nhiều gặp phải hồ. Thế nào, không được sao?

- Được! Được! Được!

Phương Hận Thiếu chỉ cần Ôn Nhu không khóc không ồn ào thì như được đại xá, cái gì cũng dễ bàn:

- Cô nói cái gì thì là cái đó. Cô nói dưa vàng ta không nói xanh, cô nói khổ qua ta không nói lạnh, cô gọi tặc cha ta không nhận cường đạo mẹ nó.

Ôn Nhu hết giận mỉm cười, xì một tiếng nói:

- Tên giặc dưa người, lúc này còn muốn bị đánh sao?

Phương Hận Thiếu dường như lúc này mới nhớ đến nhiệm vụ lần này hẳn tới đây, vội ghé đến bên tai Vương Tiểu Thạch, lẩm bẩm nói một hồi.

69. Chương 69: Người Tuyết Nước Rùa

Ôn Nhu vừa thấy người khác nói chuyện mà nàng lại không có phần, lập tức nóng nảy, hùng hổ nói:

- Thế nào? Đến vì chuyện không dám gặp người sao?

Chỉ thấy Vương Tiểu Thạch nghe được liền năm lần bảy lượt gật đầu, nói:

- Ta đã sớm phát hiện, cảm ơn đã thông báo.

Lúc này Phương Hận Thiếu mới cười hì hì trả lời nàng:

- Không có gì, không có gì, không có đại sự gì đáng kinh động đến Ôn nữ hiệp đây. Chỉ có điều, nghe các người nói đến nước rùa người hạc, người tuyết gì gì đó, cũng đến nghe thử mà thôi.

- Ta tin.

Ôn Nhu cảm thấy hai người xem nàng như người ngoài:

- Người rảnh rồi không có chuyện gì làm.

- Cô nói đúng, ta rảnh rồi chết đi được.

Phương Hận Thiếu cũng không bực mình, chỉ nói:

- Chỉ có điều lúc này lại không nghĩ ra chuyện gì để làm.

Ôn Nhu vốn định truy hỏi tiếp, chợt thấy mấy con rùa trong ao người nằm lưng ta, ta cưỡi mai người, nó bò lưng ta, người lật người nó, hoàn toàn dính vào nhau, có mấy con còn ở bên cạnh ao lật người, nhất thời lại không lật được, liền cau đôi mày thanh tú nói: - Người rảnh rồi thì đi với ta lật mấy con rùa lại.

Phương Hận Thiếu nghe giống như được hoàng ân đại xá, hẳn thà rằng đi giúp Ôn Nhu lật mai rùa, cũng không muốn thấy nàng gào khóc. Có điều, hẳn không quên nhỏ giọng nói với Vương Tiểu Thạch một câu:

- Xem ra, Ôn đại cô nương đúng là rảnh rồi, nên tìm cho nàng vài việc để làm... Nói không chừng, giống như vừa rồi Lão Thiên Gia nói, nên tìm một nơi nhà chồng cho nàng.

Wang Tiểu Thạch cười, ánh mắt tỏa sáng khác thường, nhìn về phía Ôn Nhu, chỉ nói:

- Nàng đúng là rảnh rồi, có điều, người khác e rằng không rảnh rồi được...

Lời còn chưa dứt, trong sân đột nhiên xảy ra biến hóa rất lớn.

Hơn nữa còn là loại biến hóa đột ngột sấm sét đầy trời, mây đen che trắng, thiên cầu nuốt mặt trời (nhật thực), chứ không phải là loại biến hóa tự nhiên trời lặn trăng lên, xuân về tuyết tan.

Tuyết thật sự tan ra.

Chỉ có điều, không phải tan từng điểm từng giọt, mà là cực nhanh, cực tốc, cực không thể tưởng tượng. Hai người tuyết đều đồng loạt tuyết rơi băng tóe.

Hai người tuyết còn đồng loạt nhảy lên.

Dù sao, người tuyết là người tuyết, không phải là người.

Tuyết làm sao có thể tự hành động?

Chỉ có người mới hành động.

Chẳng lẽ hai người tuyết này đã thành tinh, hấp thụ phách của tuyết, hồn của người, thật sự không chỉ có đủ hình người mà còn hóa thành chân nhân sao?

Hóa ra, hai “người tuyết nước rùa” này thật sự là người.

Không chỉ là người, hơn nữa còn là nhân vật vô cùng lợi hại.

Hai người này đột nhiên xuất hiện, Phương Hận Thiếu lại đang qua cúi người giúp Ôn Nhu lật mai rùa.

Chỉ cần không đề phòng, không một ai có thể tránh được công kích của hai người này. Cho dù có đề phòng, chỉ sợ muốn chạy trốn khỏi tay hai người cũng cực kỳ khó khăn.

Có câu là “người trong nghề vừa ra tay, liền biết có hay không”, dùng với hai người này không được chính xác lắm. Bởi vì bọn họ vừa ra tay, đáp án chỉ có một.

Không có.

Đối tượng mà bọn họ muốn công kích nhất định “không có” mạng nữa.

“Không có” người sống.

Bởi vì bọn họ đã thi triển bản lĩnh đặc biệt, cũng là quân bài sát thủ.

Bọn họ chỉ có hai người, nhưng lại có ba quân bài sát thủ, đó là “Lạc Phượng thảo”, “Vô Chỉ chưởng” và “Tổ Tâm chỉ”.

Ba loại tuyết học võ nghệ này lại có năm đặc điểm chung, đó là hung ác, tàn nhẫn, đoạn tuyết, ác độc, hơn nữa đều là chỉ pháp.

Trong đó, “Lạc Phượng thảo” là võ công ác độc chỉ phái nữ mới có thể tu luyện, người luyện công pháp này một khi tu luyện sai đường, sẽ biến thành không nam không nữ.

“Vô Chỉ chưởng” càng tàn nhẫn hơn, chẳng những tàn nhẫn với kẻ địch, còn tàn nhẫn với chính mình. Loại chưởng lực này khi luyện đến mức cao sâu nhất, ngay cả ngón tay cũng lần lượt gãy rụng xuống, ngón tay càng ít thì công lực lại càng tinh thâm.

Ngoài ra, “Tổ Tâm chỉ” là võ công thâm độc chuyên để phái nam học. Loại chỉ pháp này một khi tu luyện không đúng phương pháp, sẽ âm dương nghịch hình, giống như tự cung.

Nên biết, bất cứ người nào cho dù bẩm sinh thông minh, chăm chỉ hơn người, nhưng luyện võ cũng giống như học y, học nghệ thuật, học kỹ thuật, luôn có lúc rẽ nhánh sai đường. Ba môn võ nghệ này, trong đó một loại học giống như tự tàn, hai loại khác càng không thể cùng tu luyện, nếu không thì âm dương biến hóa, hết sức nguy hiểm. Nhưng vẫn cứ có người muốn học, khổ công tu luyện.

Nếu bọn họ chỉ có hai người, lại thi triển ra ba loại tuyết học chỉ chưởng công pháp, hiển nhiên có người đã tu luyện hai môn.

Hai người này, một người đáp tuyết thành béo béo phì phì, một người lại thành cao cao gầy gầy, người thật của bọn họ cũng giống như vậy.

Người cao gầy kia đồng thời thi triển ra “Lạc Phượng thảo” và “Tổ Tâm chỉ”.

Người lùn mập kia đánh ra “Vô Chỉ chưởng”.

Tay trái và tay phải của hắn chỉ còn lại một ngón tay. Thậm chí ngay cả ngón tay kia nhìn cũng không giống như ngón tay, căn bản không thể phân biệt được là ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út hay là ngón út.

Có điều, cho dù không có ngón tay, đó vẫn là chỉ pháp, hơn nữa còn là chỉ pháp cực kỳ ác độc.

Vương Tiểu Thạch nhận ra được hai “người tuyết” này, đó là Trương Liệt Tâm và Trương Thiết Thụ.

“Thiết Thụ Khai Hoa”.

Hai người này vừa hiện ra chân thân, lập tức hạ thủ.

Đều hạ thủ với Ôn Nhu.

Chỉ hạ thủ với Ôn Nhu.

Mà Ôn Nhu lại đang chuyên tâm giúp những con rùa kia lật người lại.

Ôn Nhu không có thù oán gì với người khác.

Ôn Nhu cũng không phải khâm phạm số một gì. Trên thực tế, trong hải bộ công văn truy nã đào phạm treo khắp nơi trên thành, giải thưởng của nàng vẫn là thấp nhất, chẳng những thấp hơn nhiều so với Vương Tiểu Thạch, cũng kém xa đám người Đường Thất Muội, Thái Tuyền, ngay cả đám người Hà Tiểu Hà, Lương A Ngưu cũng không bằng, thậm chí có lúc còn không thêm vẽ nàng lên.

Vì thế Ôn Nhu từng bực mình với mọi người, nàng cảm thấy mình bị khinh thường, không được coi trọng một cách xứng đáng.

Thế nhưng, vì sao kẻ địch trước tiên lại muốn tìm đến cô gái vốn không thù oán với đời này, lại hạ sát thủ với nàng?

Theo đạo lý, ám toán đột nhiên xuất hiện, Ôn Nhu lại hoàn toàn không đề phòng, tuyệt đối không thể tránh né được.

Hơn nữa, “phương thức” hạ thủ của hai tên “người tuyết” này rất đặc biệt.

Bọn họ đều dùng chỉ pháp, nhưng là chỉ ngắn kinh dài, ngón tay chưa tới, trên tay đã bắn ra ba luồng chỉ kinh một lam, một xanh, một đen, đánh về phía Ôn Nhu.

Chỉ kinh dài khoảng mười một đến mười ba thước. Ôn Nhu đang cúi người lật mai rùa, khoảng cách vốn khá gần, lúc này ba luồng chỉ kinh kia nói đến là đến, gần như không cho Ôn Nhu cơ hội né tránh.

Trong nháy mắt này, thư sinh áo trắng Phương Hận Thiếu lại giống như đã sớm đoán trước có người mai phục, chợt nắm lấy bả vai Ôn Nhu, tại khoảnh khắc trước khi người tuyết động thủ đã quát lớn:

- Lên!

Hắn lắc người nhảy lên, kéo theo cả Ôn Nhu.

Cả người hắn giống như bị chỉ kinh sẽ lập tức bắn tới kia “đánh bay” lên.

Sẽ lập tức bắn tới, có nghĩa là còn chưa thật sự bắn tới.

Thân hình Phương Hận Thiếu vừa nhảy lên, thân pháp “Bạch Câu Quá Khích” của hắn cũng kích thích khinh công “Thuần Túc Thiên Lý” của Ôn Nhu, tự nhiên phản ứng, đồng thời lướt lên.

Lướt lên trước chỉ kinh bắn tới.

Bởi vì quá nhanh, Ôn Nhu đang lật một con rùa đen được một nửa, còn chưa hoàn thành đã bị kéo đi, cảm giác đầu tiên của nàng lại không phải kinh hoảng, mà là tiếc nuối.

Khinh công “Bạch Câu Quá Khích” rất quái lạ, người không động hắn, hắn sẽ dừng lại; người vừa đánh hắn, còn chưa đánh trúng, hắn giống như đã bị người “đánh” lên, người lại không thật sự đánh trúng hắn.

“Thuần Túc Thiên Lý” thì chỉ có nhanh, nhanh đến mức chỉ cần khinh công của nàng vừa thi triển, người sẽ không kịp ra tay, có ra tay cũng không kịp đánh trúng nàng.

Hai loại khinh công này đồng thời thi triển, ba luồng chỉ kinh đều đánh vào khoảng không.

Ngay lúc này, hai tiếng “rầm rầm” vang lên, hai cánh cửa tròn ở phía đông và tây của chùa đều bị đẩy ra, hai bóng người đồng thời lướt ra ngoài.

Người đến từ phía tây là Lương A Ngưu, đệ tử của Thái Bình môn đương nhiên rất giỏi khinh công.

Người đến từ mặt đông là Hà Tiểu Hà, “Lão Thiên Gia” xưa nay vốn sở trường khinh công.

Bọn họ đồng loạt lướt đến, tấn công, đánh về phía hai “người tuyết” vừa xuất thủ cũng đồng thời thất thủ.

Hai người tuyết kia đương nhiên chính là “Thiết Thụ Khai Hoa”, Trương Thiết Thụ và Trương Liệt Tâm.

Xem ra, hai người này vẫn luôn giả làm người tuyết ở đây, chỉ vì muốn thi hành ám toán.

Có điều, tại sao bọn họ trước tiên lại muốn tìm tới Ôn Nhu?

Chẳng lẽ Ôn Nhu rất quan trọng?

Chẳng lẽ Ôn Nhu rất dễ ra tay?

Chẳng lẽ bọn họ rất căm hận Ôn Nhu?

70. Chương 70: Công Tử Còn Thuần Còn Trắng Hơn Hoa Sen

Trương Thiết Thụ và Trương Liệt Tâm ám toán thất bại, lập tức muốn rời đi.

Ít nhất, dáng vẻ của bọn họ là muốn đi, phải đi.

Nhưng Hà Tiểu Hà và Lương A Ngưu lập tức ngăn cản.

Bọn họ đã sớm chờ đợi người mai phục ám toán.

Nhưng bọn họ làm sao biết có người ám toán?

Nguyên nhân rất đơn giản, người phát hiện ra chuyện này là Hà Tiểu Hà.

Lúc nàng quát mắng La Bạch Ái đang ẩn nấp nghe lén, đã phát giác hai người tuyết kia lầm tưởng hành tung của mình đã bị nhìn thấu, khẽ run lên một chút.

Cái run này đã làm rơi mấy miếng tuyết đọng.

Như vậy là đủ rồi.

Hà Tiểu Hà lại không biến sắc.

Nàng trước tiên phát ra ám hiệu. Trên giang hồ có các loại ám ngữ khác nhau, Hà Tiểu Hà mấy năm ở trong lầu Khổng Tước cũng không uống phí.

Ám ngữ của nàng lại không phải từ trong miệng phát ra. Nàng một mặt tán gẫu tâm sự với Ôn Nhu, một mặt dùng than viết mấy chữ.

Nàng cầm tờ giấy trong tay, thừa dịp cho chim ăn ngũ cốc, giao cho Quai Quai ngâm bay đi.

Quai Quai chính là con chim yêu quý của Vương Tiểu Thạch, nó dĩ nhiên bay đến chỗ Vương Tiểu Thạch. Cho nên Vương Tiểu Thạch lập tức chạy tới biệt viện trong chùa này.

Hà Tiểu Hà mượn cơ rời khỏi, lại báo cho Phương Hận Thiếu.

Phương Hận Thiếu hội hợp với Vương Tiểu Thạch, nhiệm vụ của hắn không phải bảo vệ Vương Tiểu Thạch, Vương Tiểu Thạch cũng không cần thư sinh đọc sách quên chữ này bảo vệ, nhưng có hắn ở đây, Ôn Nhu sẽ an toàn hơn một chút.

Ngoài ra Hà Tiểu Hà còn đi gọi Lương A Ngưu đến.

Bọn họ muốn bày thiên la địa võng để bắt người.

Bắt hai “người tuyết”.

Cho nên, “Thiết Thụ Khai Hoa” vừa mới ra tay, Hà Tiểu Hà và Lương A Ngưu lập tức xuất hiện.

Bọn họ muốn tập kích người tập kích bọn họ.

Bọn họ quyết chí muốn giết chết sát thủ tới giết bọn họ

Nhất là từ sau chiến dịch pháp trường và Phá Bản môn, bọn họ đã không có đường lui.

Bọn họ đã đi lên con đường không có lối về.

Bọn họ đang chạy trốn chân trời.

Bọn họ muốn nợ máu phải trả bằng máu.

Bọn họ muốn báo thù cho những huynh đệ đã chết đi.

Thù đã sâu kết.

Thù đã kết sâu.

Có một số cừu hận không thể hóa giải được, muốn hóa giải thì phải dùng máu để rửa sạch.

Một khi đã thấy máu, liên quan đến mạng người, ngoại trừ năm tháng e rằng khó mà tiêu tan được.

Yêu cũng như vậy, một khi đã trở mặt, thương thấu tâm can, rất dễ biến thành thù hận.

Hận vốn bắt nguồn từ cực yêu.

Nếu như trên đời này yêu không biến thành hận, hận không bắt hòa thành thù, vậy thì thật tốt.

Như vậy thế giới này đã không phải là nhân gian nữa rồi, bởi vì nhân gian luôn có yêu hận, hơn nữa tình yêu dễ đổi, biến hận khó dời.

Trương Thiết Thụ và Trương Liệt Tâm ba chiêu thất thủ, lập tức muốn rời đi, nhưng Lương A Ngưu và Hà Tiểu Hà đã tới.

Bình khí của Lương A Ngưu là một đôi sừng trâu, đó là đôi sừng của con trâu già yêu quý do chính hắn nuôi, sau khi chết được cắt xuống.

Hắn múa một đôi sừng kia, từng chiêu gặp hiểm công hiểm, hơn nữa từng chiêu áp sát, từng chiêu dùng hết.

Vốn chiêu thức sợ nhất là dùng hết, phát lực rất sợ dùng tận, xuất thủ phải tránh dùng chết. Một khi đã dùng hết, dùng tận, dùng chết, đánh không trúng kẻ địch, ngược lại sẽ áp chế bản thân, không kịp ứng biến, chỉ có ba con đường hết, tận, chết.

Bất kể con đường nào đều không phải là đường tốt, cũng không phải là đường sống.

Nhưng Lương A Ngưu lại không sợ, hắn từng chiêu dùng hết, dùng tận, dùng chết.

Hắn dũng, kẻ dũng không biết sợ.

Hắn hung, quyền mù đánh chết lão sư phụ (mèo mù vớ được cá rán).

Hắn hãn, bởi vì hắn có chiến chí kinh người.

Hắn mỗi chiêu đều trải qua thời gian dài rèn luyện, mỗi thức đều tốn rất nhiều công sức, cho nên hắn dám liều, có thể liều, dũng cảm liều mạng.

Lúc đối địch, chỉ có liều mới có thể bảo toàn tính mạng, liều mạng mới có thể lấy mạng kẻ địch.

Trương Liệt Tâm sử dụng chỉ pháp của nữ nhân, đủ nhu, đủ âm, cũng đủ độc.

Nhưng không đủ dũng, không đủ hung, cũng không đủ hãn.

Cho nên, hắn hai chiêu thất bại, đã bị Lương A Ngưu áp sát người, nhất thời chật vật vô cùng, chỉ có đường chống đỡ.

Hà Tiểu Hà lại vừa lúc trái ngược.

Hà Tiểu Hà có ngoại hiệu là “Lão Thiên Gia”, đối nhân xử thế, nhiệt tình rộng rãi, nhưng chiêu thức của nàng lại không hề rộng rãi phóng khoáng, ngược lại hết sức “nhỏ mọn”.

Nàng sử dụng “Lưu Vân tụ”, “Quần Hạ cước”, “Khâm Lý đao”, “Hạp Bối nổ”, “Oản Để tên”, không có loại nào không âm, không hiểm, không độc, không làm người ta khó đề phòng.

Trương Thiết Thụ tu luyện “Vô Chỉ chưởng”.

“Vô Chỉ chưởng” là chỉ pháp ác độc, người luyện thông thường cũng khá điên loạn. Người luyện đến mức ngón tay của mình lần lượt rơi xuống cũng không tiếc, đương nhiên thần trí khá điên loạn, khá kiên cường, khá vững vàng.

Hắn thực sự không ứng phó được thể công của Hà Tiểu Hà.

Tay áo vung lên, ám khí bắn đến thẳng mặt.

Chiếc váy vén lên, một cước đá vào giữa ngực.

Vạt áo rũ xuống, lộ ra không phải bộ ngực mà là một thanh đao lạnh.

Tóc đen phát qua, mới tránh khỏi, nổ trên lưng đã gắn tên, bắn thẳng vào đầu.

Lúc này chống đỡ một chưởng của nàng, cánh tay cảm thấy đau, đã trúng phải mũi nhọn dưới cổ tay của nàng.

Lập tức, Trương Thiết Thụ và Trương Liệt Tâm đều giống nhau, trên trán đã nở hoa.

Hoa mờ hôi.

Bốn người vừa giao thủ, lập tức có thể thấy được cao thấp, cục diện nguy hiểm không ngừng sinh ra.

Nếu không phải còn có một biến hóa tiếp theo, “Thiết Thụ Khai Hoa” rất có thể sẽ thua bởi tay A Ngưu Tiểu Hà.

Biến hóa đó là hoa.

Hoa sen.

Đóa hoa sen vừa lớn vừa thuần khiết giữa ao, đột nhiên rời khỏi mặt nước bay lên trời, trở thành hoa bay.

Trong ao sen chợt có một người nhảy ra.

Một vị công tử bột.

Áo của hắn tuy đã ướt đầm, nhưng lúc hắn nhảy ra khỏi ao nước đục này, vẫn là ngọc thụ lâm phong, mặt như quan ngọc, đôi môi đỏ thắm, mắt như mắt phượng, thần khí an nhàn, tâm tình bình hòa. Lúc hắn phi thân lên, động như thỏ chạy, khuôn mặt vẫn tĩnh như xử nữ, thậm chí còn trắng, còn thuần, còn đẹp, còn tiêu sái hơn so với đóa hoa sen trắng kia.

Hắn vừa xuất hiện liền ra tay, từ sau lưng ba người Hà Tiểu Hà, Lương A Ngưu, Phương Hận Thiếu ra tay.

Hắn vừa ra tay thì một người khác cũng lập tức ra tay.

Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch vẫn luôn không ra tay.

Hắn không ra tay là vì hắn phải đợi người này ra tay.

Hiện giờ hắn cuối cùng đã chờ được, cho nên hắn cũng ra tay.

71. Chương 71: Vô Kiếm Thần Kiếm Thủ

Nhìn thấy con bướm sẽ biết bên cạnh có mùi hoa, nhìn thấy con ruồi sẽ biết ở gần có dơ bẩn, người ở trên biển rộng nhìn thấy chim bay sẽ biết lục địa không xa, trong sa mạc gặp được cỏ xanh sẽ biết dưới đồng cát có nước.

Chính là như vậy.

Cho nên Vương Tiểu Thạch nhìn thấy Trương Liệt Tâm và Trương Thiết Thụ, lập tức cảnh giác được một chuyện.

Công tử thiếu hầu gia tôn quý kia chỉ sợ cũng có ở đây.

Hắn chẳng những cảnh giác được chuyện này, hơn nữa còn cảm giác được.

Hắn cảm giác được, nơi này có đại địch.

Nhưng “Thiết Thụ Khai Hoa” vẫn không thể xem là đại địch của hắn.

Đó là một loại cảm giác đã từng quen biết, giống như hắn từng bị nhốt trong lồng với một con dã thú tịch mịch và hung bạo, sau này được thả ra, cho dù nó đi đến phía sau mình, mình cũng có thể cảm giác được mùi vị của nó.

Mùi vị dã thú, loại mùi vị nguy hiểm.

Cảm giác của máu, mùi vị của thịt.

Hắn đang ở đây!

Hắn nhất định đang ở đây!

Hắn quả nhiên ở đây!

Đại Tứ Hỉ và Diệp Thần Du đang ở một nơi phía xa, được thiên nhiên che giấu không để người khác phát hiện, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của đám người Vương Tiểu Thạch ở chùa Minh Hiếu, tháp Lục Long (cũng có người gọi là chùa Lục Long, tháp Minh Hiếu), vừa thấy trong ao sen xuất hiện một công tử xinh đẹp siêu thoát thể tục, tất cả đều chấn động, có người còn thất kinh, thất thanh kêu lên:

- Phương Ứng Khán!

- Lật tay làm mây trở tay mưa, sao hắn cũng tới đây!

- Thần Thương Huyết Kiếm tiểu hầu gia, hắn tới đây làm gì?

Đúng vậy, nhân vật phi thường trong kinh thành, rồng phượng trong loài người, trèo đèo lội suối đến nơi khi họ còn gầy gò để làm gì? Có mưu đồ gì?

Hoa sen bị nhổ tận gốc, phá bùn bay lên, xoay tròn giữa không trung.

Phương Ứng Khán nhảy ra khỏi ao.

Hắn vừa xuất hiện liền ra tay.

Phương pháp xuất thủ của hắn rất kỳ lạ.

Lúc này áo của hắn vẫn trắng thuần, da thịt nơi mu bàn tay cũng trắng thuần, cảm giác gây cho người khác cũng trắng thuần, nhưng tại khoảnh khắc khi hắn ra tay, khuôn mặt của hắn chợt biến thành màu vàng, ánh mắt cũng đột nhiên biến thành màu xanh lá.

Giống như trong đầu của hắn có người đốt một ngọn lửa màu vàng, trong con ngươi có người nhóm lên hai ngọn đèn màu xanh lá.

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn bỗng cảm thấy quen mắt.

Sự quen thuộc này lại khiến hắn có một cảm giác sợ hãi bờ ngõ, mặc dù nhất thời hắn cũng không nhớ nổi cảm giác quen thuộc này từ đâu mà đến.

Phương Ứng Khán ra tay, lại không phải trực tiếp tấn công Vương Tiểu Thạch, mà là tấn công ba người Phương, Hà, Lương.

Hắn cũng không phải trực tiếp tấn công ba người.

Hắn phi thân lên, tay phải nắm chặt tay trái, tay trái ba ngón giữa, trở, áp út đồng thời duỗi ra, giống như làm phép thi thuật, trong miệng liên tục niệm khẩu quyết. Lúc này tay trái của hắn hoàn toàn biến thành màu đỏ, “xoẹt” một tiếng, một luồng ánh sáng đỏ từ ngón tay bắn ra, giữa đường lại phân làm ba, ba luồng tơ máu phân biệt bắn về phía Trương Thiết Thụ và Trương Liệt Tâm.

Tại sao hắn lại muốn tấn công thủ hạ đắc lực của mình?

Nếu như chỉ kinh của hắn tập kích Vương Tiểu Thạch, Vương Tiểu Thạch đã sớm có phòng bị.

Nhưng không phải.

Chuyện này cũng khiến Vương Tiểu Thạch rất bất ngờ, nhưng hắn vẫn lập tức cảm ứng được, ba người Lương, Hà, Phương đang gặp nguy hiểm.

Đó là trực giác. Trực giác của hắn còn nhanh hơn so với phản ứng.

Hắn lập tức hét lên một tiếng, phát ra một chuỗi “Cách Không Tương Tư Dao”, muốn cắt đứt ba luồng chỉ phong thần bí kỳ dị này.

Hắn chặn được sao?

Con rùa nhỏ còn đang vươn người đuổi chân, muốn lật lại thân thể đã được Ôn Nhu lật qua một nửa.

Hắn sẽ chặn được, nếu không phải vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này, có người lại đột nhiên ra tay ngăn cản.

Người ngăn cản là người đi theo sau Hà Tiểu Hà cùng nhau lướt vào.

Một người nhỏ gầy, linh hoạt, yếu điệu, thướt tha.

Thân thể của nàng nhẹ nhàng như vậy, linh hoạt như vậy, khéo léo như vậy, đến nỗi Hà Tiểu Hà căn bản không biết lúc mình lướt vào, phía sau lại có một người như thế theo sát.

Ngay cả Vương Tiểu Thạch cũng không phát giác được, hắn còn tưởng rằng đó là người mình, ít nhất cũng cho đó là người do Hà Tiểu Hà dẫn vào.

Vậy thì không phải.

Lúc này, người đến là “người mình” hay là “kẻ địch”, đủ để thay đổi toàn bộ chiến cuộc.

Huống hồ đây không phải là một kẻ địch bình thường.

Đây là cao thủ hạng nhất, cũng là kẻ địch hạng nhất.

Người này không phải bang chủ một bang, thủ lĩnh một đường, cũng không phải là tâm phúc bên cạnh đám người Thái Kinh, Lương Sư Thành, Chu Miễn.

Đó chỉ là một cô gái.

Một cô gái xinh đẹp thanh tú, ẩn giấu quyền rũ.

Một thiếu nữ còn anh hùng hơn so với thiếu niên nam tử.

Thế nhưng, nàng lại từng khiến cho như Lục Phân Bán đường chia năm xẻ bảy, Kim Phong Tế Vũ lâu gió thấm mưa sâu, kể cả thế lực giang hồ của đệ nhất tâm phúc trên tay tướng gia là Bạch Sầu Phi cũng tan rã trong một đêm.

Trên tay nàng không có kiếm, nhưng nàng lại là kiếm thủ hạng nhất.

Tên của nàng là Lôi Mị.

Trên tay Lôi Mị vẫn không có kiếm, nhưng nàng vừa đưa tay ra, kiếm khí đã tới.

Giống như trong tay nàng đang cầm kiếm, hơn nữa còn là thần binh tung hoành, long trời lở đất, sắc bén vô cùng.

Một kiếm của nàng “đâm” đến trước mặt Vương Tiểu Thạch.

Nàng không có kiếm, nhưng nàng lại là kiếm thủ.

Thần Kiếm Thủ, Vô Kiếm Thần Kiếm Thủ.

Lôi Mị là một cô gái rất kỳ lạ, nàng ở trên giang hồ không phải rất nổi danh, ở trong võ lâm cũng không xem là rất có địa vị, nhưng rất nhiều cao thủ có danh tiếng, có địa vị, có quyền lực hơn nàng, lại lần lượt chết trong tay nàng.

Hơn nữa, từ khi nàng xuất thủ đến nay, hình như chưa từng có chuyện thất bại. Từ lúc đâm chết Lôi Hận, đến khi giết chết Lôi Tồn, ám toán Tô Mộng Chằm, ám sát Bạch Sầu Phi, đối tượng của nàng người sau mạnh hơn người trước, người sau nham hiểm hơn người trước, nhưng nàng lại thực hiện lần sau thành công hơn lần trước.

Hơn nữa nàng không chỉ kỳ lạ, cũng rất kỳ quái.

Bởi vì nàng đi tới đâu, phục vụ cho ai, cuối cùng sẽ phản bội người đó, đối phó với chủ nhân của nàng.

Mà nàng chỉ có một thân một mình.

Thậm chí trên tay nàng không có cả kiếm, một “Thần Kiếm Thủ” không có kiếm.

Một kiếm của nàng đâm về phía Vương Tiểu Thạch.

Một kiếm này của nàng đâm đến giống như là chuyện đương nhiên.

Đâm đến không kịp đề phòng.

Đâm đến bất ngờ đột ngột, cũng lời ngay lẽ thẳng.

Kiếm của nàng không có kiếm, chỉ có khí.

Kiếm khí.

Kiếm khí giống như Trường Giang.

Là nàng!

Ba ngàn dòng nước chảy, bốn trăm dòng thác nước, năm mươi tia sét tụ lại một đường nhanh chóng bắn ra.

Kiếm khí!

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn thấy người nọ, trong lòng liền phát lạnh.

Là nàng!

“Cách Không Tương Tư Dao” của hắn đã bị chặt đứt, nhưng hắn lập tức rút đao ra.

Đao của hắn nằm trên chuôi kiếm. Chuôi kiếm của hắn rất dài, đao chính là phần lưỡi cong cong kia.

Đao rất ngắn, rất đẹp. Đẹp đến mức khiến người ta kinh diễm. Nhanh đến mức giống như sao băng lướt qua bầu trời.

Đao trên tay phải hắn kịp thời ngăn cản kiếm.

Kiếm không có kiếm.

Kiếm khí.

Kiếm khí trống không, còn sắc bén đáng sợ hơn kiếm thật.

Đao kiếm giao nhau.

Đao là thật sự, nó đẹp, nó sắc bén, nó nhanh đến mức đuổi gió chặn sét.

Kiểm là vô hình.

Tại khoảnh khắc đao kiếm giao nhau, trong lòng Vương Tiểu Thạch lại phát run.

Kiểm khí vô hình đâm vào trên thân đao, lại muốn xuyên thấu thân đao, bắn vào ngực của hắn.

Đao của hắn lại không ngăn được kiếm của nàng.

Lần đầu tiên, Tương Tư đao của hắn lại không ngăn được binh khí của kẻ địch.

Hơn nữa kẻ địch chỉ là một cô gái, trên tay chỉ có một thanh kiếm vô hình.

Đóa hoa sen bị đánh văng lên giữa không trung đã bao cay hơn một chút, dừng lại một thoáng, sau đó lại mang theo bùn lầy và bọt nước rơi xuống, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, màu sắc rực rỡ, trông rất đẹp mắt.

Trông thấy kiếm khí sắp xuyên qua thân đao, Vương Tiểu Thạch đã không kịp né tránh, cũng không kịp thi triển bất kỳ sự biến hóa nào. Lúc Lôi Mị đang tràn đầy vui vẻ, muốn hưởng thụ khoái cảm lại thêm một cao thủ tuyệt đỉnh chết dưới kiếm của nàng, trên người Vương Tiểu Thạch lại đột nhiên xảy ra một loại biến hóa.

Biến hóa này là dự tính, chứ không phải tại giây phút quan trọng này mới ứng biến, bởi vì như thế sẽ không kịp.

Kiểm khí của nàng đâm vào trên Tương Tư đao, chợt “không thấy nữa”.

Cái gì là không thấy nữa?

Chính là biến mất.

Tại sao lại “biến mất”?

Đáp án là không biết.

Kiểm khí kia giống như bảy ngàn tia sáng chói lọi hội tụ tại một điểm, đang muốn nung chảy, xuyên thủng một cái lỗ nhỏ trên thân đao của Vương Tiểu Thạch. Chỉ cần một cái lỗ nhỏ là có thể giết chết đối phương, nhưng lực lượng kia đột nhiên bị “dời đi”.

Dời đến nơi nào.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên quát lên một tiếng, tay trái khép lại như kiếm, đánh ra một chưởng.

Một tiếng “ầm” vang lên, trên bước tường của chùa cách đó mười hai thước, một viên gạch bị đánh bay, không biết bay đi xa vạn dặm đến nơi nào rồi.

Lúc này Lôi Mị mới biết, kiếm khí của nàng đã bị dẫn đi.

Lúc này Lôi Mị mới tỉnh ngộ, nàng đã thất thủ, ít nhất cũng chưa từng đắc thủ.

Mà nàng gần như đã sinh ra khoái cảm giết chết đại địch, cao thủ.

Nhưng nàng sắp thành lại bại, thất bại trong gang tấc.

Lúc này Lôi Mị mới nhớ lại, Vương Tiểu Thạch biết sử dụng “Di Hoa Tiếp Mộc thần công”.

Năm đó, Vương Tiểu Thạch phụ trách giữ chân Lôi Hận, để cho nàng ám sát thành công, hắn đã sử dụng “Di Hoa Tiếp Mộc thần công” để hóa giải chưởng lực “Chấn Sơn Lôi” của Lôi Hận.

Nàng một kiếm không thành, Vương Tiểu Thạch đã rút kiếm ra.

Tiêu Hồn kiếm.

Một thanh kiếm không có chuôi, lại mang theo ba phần rực rỡ, ba phần tiêu sái, ba phần thương cảm và một phần không gì sánh được.

Đó là một loại kiếm pháp rực rỡ, tiêu sái, thương cảm đến mức không gì sánh được.

Còn có kiếm.

Vương Tiểu Thạch trả lại nàng một kiếm.

Gió kiếm vừa nổi, ánh kiếm vừa sáng, Lôi Mị trước mắt nhìn thấy ánh kiếm, sau lưng gió kiếm đã tới.

Đó là kiếm gì!

Đây là kiếm pháp gì?

Thương cảm, rục rờ, tiêu sái, mà lại không gì sánh được như vậy?

Lôi Mị yêu kiếm tiếc kiếm, vừa nhìn thấy kiếm pháp như vậy, còn chưa nghĩ làm thế nào chống đỡ, đã không nhận được thở dài một tiếng.

Hay ột kiếm!

Hay ột thanh kiếm!

Hay ột vị kiếm thủ!

Nguy hiểm thật!

Đây là một tiếng kinh hô thoáng qua trong lòng Vương Tiểu Thạch.

“Di Hoa Tiếp Mộc thần công” của hắn chỉ cần thi triển chậm một chút, bản thân sẽ có thể đầu mình hai nơi, hoặc là ngực bị xuyên thủng.

Bởi vì “kiếm khí” của cô gái này đã nung chảy một vết lõm trên thân đao của hắn. Chỉ cần thêm một chút nữa, kiếm khí sẽ xuyên đao bắn ra.

May mắn hắn kịp thời dời “kiếm khí” đi.

Sau đó rút kiếm, dùng kiếm tiêu hồn trả lại cho nàng một kiếm chiêu chết người.

Con rùa trong ao kia sắp lật được người lại.

Ngay lúc này, trên tay Lôi Mị đột nhiên có thêm một thanh kiếm.

Đó là một thanh kiếm tinh tế, thanh tú, lạnh lẽo, xinh đẹp, giống như băng tuyết khắc nên.

Hóa ra nàng còn có kiếm.

Vương Tiểu Thạch từng nhìn thấy thanh kiếm này.

Lúc Lôi Hận, Bạch Sầu Phi chết đi, hắn đều nhìn thấy thanh kiếm nhỏ hẹp, thanh tú, trắng sáng, lạnh lẽo này, lóe lên một cái, sáng lên một cái trước mắt hắn.

Sau đó người sẽ chết.

Người chết đều là cao thủ, tuyệt đỉnh cao thủ chết đi đủ để khiến toàn bộ võ lâm mất cân bằng.

Lôi Mị một kiếm nơi tay, liền ngăn cản một kiếm của Vương Tiểu Thạch.

Một tiếng “đỉnh” vang lên, vô cùng trong trẻo, động lòng người, hơn nữa còn êm tai.

72. Chương 72: Cô Gái Thở Dài

Cô gái ngăn cản một kiếm của Vương Tiểu Thạch, thân thể xoay chuyển, mềm mại khéo léo như một con chim sơn ca, bay cao nhoáng lên, uyển chuyển như ý, đã lui ra xa mười một thước, hơi thở dốc, buộc tóc trên đầu bị rơi xuống. Hiển nhiên nàng tiếp được một kiếm của Vương Tiểu Thạch cũng rất nguy hiểm. Tóc mây vừa rơi xuống, chỉ thấy cô gái kia thanh tú đến mức không nhiễm bụi trần, diễm lệ hơn cả trăng

trong nước, đẹp đến bảy phần anh hùng, lại có ba phần hiệp tình, hiện giờ tóc đen vừa tản ra, mang theo tiếng thở dốc khe khẽ, càng khiến người ngọt ngào thương tiếc.

Nàng lại có thể kịp thời ngăn cản một kiếm của Vương Tiểu Thạch.

Mặc dù hai bên đều gặp nguy hiểm.

Vương Tiểu Thạch và Lôi Mị giao thủ một chiêu, mỗi người xuất ra một kiếm.

Mọi người đều gặp nguy hiểm, cũng đã thoát hiểm.

Đóa hoa sen kia đang cùng với bùn lầy và bọt nước đồng thời rơi xuống hồ nước.

Tương giao một kiếm.

Con người tương giao dùng ngôn ngữ.

Tri kỷ tương giao dùng tâm hồn.

Kiểm thủ tương giao dùng thanh kiếm.

Sau khi giao thủ một kiếm, Lôi Mị khiếp sợ, hơn nữa còn mang theo tiếng thở dốc và thở dài.

Vương Tiểu Thạch lại không ngừng một phút giây nào.

Hắn không ngừng, là vì không thể ngừng.

Chiến hữu của hắn đang gặp nạn.

Cực kỳ nguy hiểm.

Nguy hiểm cực kỳ.

“Huyết Hà thần chỉ” do Phương Ứng Khán diễn hóa ra từ Huyết Hà thần kiếm, tấn công ba người Hà Tiểu Hà, Phương Hận Thiểu, Lương A Ngưu, nhưng chỉ kinh lại trước tiên đổi hướng, bắn về phía bàn tay của Trương Liệt Tâm và Trương Thiết Thụ.

Công kích này của Phương Ứng Khán quái, quỷ, kỳ, dị, làm người ta tuyệt đối không thể nắm bắt được.

Lúc này, Vương Tiểu Thạch đang muốn ra tay ngăn cản Phương Ứng Khán, nhưng Lôi Mị lại ra tay ngăn cản hắn.

Cháy nhà lòm mặt chuột.

Nước rạt lòm mặt cỏ.

“Huyết Hà thần chỉ” của Phương Ứng Khán đã bắn ra, dĩ nhiên là có mục đích của nó.

Nhà đã cháy.

Chuột tự hiện.

Luồng chỉ kinh thứ nhất của Phương Ứng Khán trước tiên bắn vào “Tổ Tâm chỉ” trên tay trái của Trương Liệt Tâm, lại chiết xạ về phía Phương Hận Thiểu.

Luồng chỉ phong thứ hai của hắn trước tiên bắn vào “Lạc Phượng trảo” trên tay phải Trương Liệt Tâm, lại phản xạ về phía Lương A Ngưu.

Luồng chỉ lực thứ ba của hắn trước tiên bắn vào “Vô Chỉ chuông” của Trương Thiết Thụ, lại đổi hướng bắn về phía Hà Tiểu Hà.

Ba luồng chỉ kinh đỏ như máu kia của Phương Ứng Khán lập tức biến đổi.

Biến sắc.

Biến thành một xanh, một lam, một đen, ba loại kinh khí vụn vẹo giống như một con rắn dài, cắn nuốt ba người Lương, Hà, Phương.

Lúc này, Vương Tiểu Thạch đang xuất đao bức lui Lôi Mị.

Lương A Ngưu phát hiện ra liền muốn tránh né, nhưng lúc phát hiện thì đã trúng chỉ.

Hắn đã trúng một chỉ, một chiêu “Huyết Hà thần chỉ” của Phương Ứng Khán kết hợp với “Lạc Phượng trảo” của Trương Liệt Tâm.

Lương A Ngưu trúng một chỉ của Phương Ứng Khán, hình như cũng không có gì bất ổn.

Lúc này, Vương Tiểu Thạch đã phát hiện Phương, Lương, Hà gặp nạn.

Hắn muốn phi người, vọt người, lướt người... không... tất cả đều không kịp nữa.

Hắn đột nhiên làm một chuyện.

Tay của hắn kéo một cái, đao kiếm hợp lại, hai tay đã nhanh chóng đánh ra hai vật.

Hai vật bay về phía Phương Ứng Khán.

Công Ngụy cứu Triệu, chó cùng rứt giậu.

Hắn vốn không muốn đối địch với vị công tử xuất chúng, siêu thoát hồng trần, như hoa như ngọc, như ma như thần này, nhưng lúc này đã không quản được nhiều như vậy, không lý được nhiều như vậy, không chú ý được nhiều như vậy.

Hắn phải chặn đánh, ngăn cản công kích của Phương Ứng Khán rồi hãy nói.

Lôi Mị vừa nhìn thấy, lại phát ra một tiếng thở dài.

Nàng dường như là một cô gái hay thở dài.

Hà Tiểu Hà muốn tránh.

Lúc nàng muốn tránh (nhưng giống như không tránh), đã trúng phải một chỉ.

Nàng đã trúng một chỉ của Phương Ứng Khán, một chiêu “Huyết Hà thần chỉ” kết hợp với “Vô Chỉ chưởng” của Trương Thiết Thụ.

Hà Tiểu Hà trúng phải một chỉ, hình như cũng không có gì khác thường.

Con rùa kia cuối cùng đã lật người lại.

Vương Tiểu Thạch ném ra hai vật, gấp, mạnh, nhanh, khấn, bay, bắn, ném, đẩy về phía Phương Ứng Khán.

Đó là đá, hai viên đá.

Hắn là Vương Tiểu Thạch.

Đá, luôn được người trên giang hồ nhận định là vũ khí lợi hại nhất của hắn, cũng là ám khí và minh khí của hắn.

Còn lại một chỉ kia, chạm vào “Tổ Tâm chỉ kinh” của Trương Liệt Tâm, lại bắn về phía Phương Hận Thiếu.

Phương Hận Thiếu gần như đồng thời phát hiện với Hà Tiểu Hà và Lương A Ngưu, cũng đồng thời muốn tránh.

Chỗ khác biệt là, lúc hắn vừa nghĩ tới né tránh thì thân hình đã động.

“Bạch Câu Quá Khích”.

Lập tức biến mất.

Hắn chợt nhoáng lên, đã tránh khỏi một chỉ.

Chỉ nhanh, kinh đi trước chỉ.

Hắn càng nhanh, thân pháp còn đi trước ý niệm.

Cho nên trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đã tránh khỏi một chỉ kia.

Đóa hoa sen kia, ngay cả cánh hoa, nước bùn, cùng nhau rơi xuống ao nước.

Phương Hận Thiếu mặc dù thân pháp nhanh, hơn nữa còn kỳ quái, nhưng chỉ kinh kia lại tự động rẽ ngoặt.

Một chỉ màu đen kia đánh không trúng, lại xé gió phát ra tiếng nổ trầm, quay trở lại tấn công lần nữa.

Lần này là tấn công vào cổ họng của Phương Hận Thiếu.

Tử huyết.

Một chỉ này thế tới ác liệt, giống như muốn một chiêu kết thúc Phương Hận Thiếu.

Phương Hận Thiếu tránh được một chỉ, nhưng không tránh được chỉ thứ hai.

Huống hồ, thân pháp của hắn còn nhanh hơn ý chí, cho nên hắn chỉ ý thức được tránh khỏi chỉ thứ nhất, lúc chỉ thứ hai đánh tới hắn còn không kịp phản ứng.

Không kịp phản ứng thì phải trúng chỉ.

Trúng một chỉ này thì phải chết.

Thứ mà cao thủ võ lâm, người trong giang hồ coi trọng là phản ứng.

Phản ứng phải đủ nhanh, chuẩn, dứt khoát, tốt nhất còn có thể nằm ngoài dự tính của người khác.

Làm được điểm này sẽ có thể chuyển bại thành thắng, không làm được sớm muộn gì cũng sẽ bại chết.

Thực ra trong hàn lâm, sĩ lâm, thương trường, quan trường đều như vậy.

73. Chương 73: Thủy Tinh Tím

Hắn không chết.

Bởi vì Ôn Nhu.

Hắn không phản ứng kịp, nhưng Ôn Nhu lại phản ứng kịp.

Trước khi chỉ thứ nhất tấn công Phương Hận Thiếu, Ôn Nhu còn chưa tỉnh hồn vì Trương Liệt Tâm, Thiết Thụ tập kích, nhưng đến chỉ thứ hai thì nàng đã sinh ra cảnh giác.

Phương Hận Thiếu không kịp tránh.

Nàng kéo một cái, Phương Hận Thiếu liền bay, lật, chuyển, dời, vọt, lăn, lướt, ưỡn, bắn, vạn, xoay, vẩy, lách mình, mười ba thế đồng thời thi triển.

Dù sao nàng cũng là “Tiểu Hàn Sơn Yến”, nàng dùng khinh công “Thuần Túc Thiên Lý” để xưng bá giang hồ.

Nàng kéo Phương Hận Thiếu đi, lại tránh khỏi chỉ thứ hai của Phương Ứng Khán.

Lần này ngay cả Phương Hận Thiếu và Phương Ứng Khán đều không ngờ được.

Chỉ thứ hai của Phương Ứng Khán cũng bắn trật.

Phương Ứng Khán hừ lạnh một tiếng, sắc mặt cực vàng, giữa trời thi kinh, lại muốn chuyển hóa dư kinh của chỉ thứ hai thành chỉ thứ ba, nhất định phải dồn Phương Hận Thiếu vào chỗ chết mới thôi.

Nhanh như điện.

Nhanh như chớp.

Lúc này, con rùa nhỏ mới lật thẳng người, mà hoa sen cũng vừa mới trở về ao nước.

Nhưng hòn đá do Vương Tiểu Thạch ném ra đã bay đến.

Hai hòn đá, một trước một sau, nhanh chóng đánh vào Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán rút kiếm ra.

Kiếm màu máu.

Kiếm vừa rút ra, cả ao nước đều phản chiếu ánh máu, ngôi chùa cũng nhuộm một màu đỏ tươi.

Phương Ứng Khán lần đầu tiên giao thủ với Vương Tiểu Thạch.

Bọn họ đương nhiên không phải lần đầu tiên gặp mặt, nhưng tuyệt đối là lần đầu tiên giao thủ.

Giữa bọn họ vẫn chưa từng phân thắng bại, cũng không biết cao thấp.

Không ai biết hai bên vừa động thủ sẽ ra sao.

Ai chết?

Ai sống?

Không chết.

Không sống.

Lúc Phương Ứng Khán vừa rút kiếm của hắn ra, ánh mắt, sắc mặt, màu da hoàn toàn đỏ bừng, kiếm đỏ tươi ướt át, kiếm khí như máu bay, cả người hắn đều giống như vượt qua sinh, vượt qua tử, chỉ có hắn và kiếm của hắn định sinh quyết tử.

Nhân kiếm của hắn đã hợp nhất, nhưng không bay lên, không lướt lên, cũng không phấn chấn.

Hắn đứng yên bất động, chỉ kiếm về phía trước.

Mũi kiếm phát ra kinh khí lèo xèo, từ đỏ tươi chuyển thành đỏ thẫm, từ đỏ thẫm biến thành màu tím.

Mũi kiếm chỉ vào Vương Tiểu Thạch.

Hòn đá thứ nhất của Vương Tiểu Thạch bay đến.

Một tiếng “bộp” vang lên, đá chia năm xẻ bảy.

Sau đó những tiếng “lộp bộp” liên tục vang lên, hoàn toàn rơi vào trong ao, giống như một cơn mưa lớn.

Huyết kiếm vẫn từ xa chỉ vào Vương Tiểu Thạch.

Kiếm kinh rung lên một trượng một, dần dần lan về phía Vương Tiểu Thạch đối diện với hắn.

Ngay lúc này, hòn đá thứ hai của Vương Tiểu Thạch đánh tới.

Sau một tiếng “bộp”, đá vỡ nát, trở thành bột phấn.

Kiếm khí càng gia tăng, huyết khí càng hùng hực, hơn nữa còn mãnh liệt.

Ánh máu đã bao trùm cả người Vương Tiểu Thạch, chỉ cần Phương Ứng Khán nhân kiếm hợp nhất đâm tới, Vương Tiểu Thạch lên trời xuống đất đều không thể trốn thoát.

Lúc này, Vương Tiểu Thạch muốn rút kiếm.

Kiếm rút không ra.

Chẳng lẽ huyết khí kia đã làm cho Tiêu Hồn kiếm của hắn mất hồn?

Hắn muốn rút đao.

Đao rút không ra.

Chẳng lẽ huyết kinh kia đã đem đao khâu vào trên lưỡi kiếm?

Mái tóc của Vương Tiểu Thạch bỗng rũ xuống trước trán, che kín một con mắt của hắn.

Tại khoảnh khắc này, hắn đã phản công.

Hắn nhắm vào đại địch bình sinh chưa gặp từ khi xuất đạo đến nay, phát ra hòn đá thứ ba của hắn.

Hòn đá thứ nhất thất bại.

Hòn đá thứ hai không công.

Hòn đá thứ ba có thể thay đổi tất cả, xoay chuyển càn khôn sao?

Không thể.

Có thể.

Tất cả có thể đều đến từ không thể, giống như tất cả chuyện đúng đều rút ra từ chuyện sai.

Vương Tiểu Thạch bắn tới một hòn đá.

Lúc kiếm trong tay Phương Ứng Khán đang huyết khí đại thịnh, dâng trào không ngớt, hòn đá kia bay tới, lập tức bị kiếm khí sắc nhất, bén nhất, không gì sánh được nhất hút lấy, trông thấy sắp sửa bị đánh nứt, chấn vỡ, hóa thành bụi phấn...

Đá cũng thật sự bị đánh nứt, chấn vỡ.

Nhưng trước khi vỡ vụn, trời đất bỗng hóa thành màu tím.

Hóa ra đó là một viên tinh thạch màu tím.

Nó đánh trúng mũi kiếm.

Đá vỡ tan.

Nhưng kiếm khí màu máu giống như chiếc thùng đầy nước đột nhiên bị người ta bỏ vào một tảng đá lớn, phần lớn huyết khí đều tràn ra như tháo nước.

Lập tức hỗn loạn, trút ra, chảy ra, chỉ còn lại lác đác.

Kiếm khí đã yếu.

Kiếm quang đã giảm.

Kiếm kinh đã dịu.

Phương Ứng Khán lập tức thu kiếm.

Mũi ngọc trên đầu hắn rơi xuống, thậm chí quên cả nhặt lên, huyết kiếm vào vỏ, vẫn ở trong vỏ run rẩy, kêu gào, rên rỉ.

Giống như một người điên bị bệnh, cuối cùng nằm lại trên giường bệnh của hắn.

Phương Ứng Khán rõ ràng có phần chật vật, ánh mắt của hắn cũng rất dữ tợn, nói:

- Cuối cùng ta cũng có thể bức ra quân bài sát thủ của ngươi.

Lúc nói xong câu này, hắn đã có thể cười được.

Hắn vừa cười, vẫn có thể siêu thoát thể nhân đối hồng trần, hồ điệp bay, uyên ương đứng, mộng như nhân sinh mộng như mộng...

- Kỹ xảo đặc biệt của ngươi không phải đá, mà là thủy tinh, thủy tinh tím.

Hắn cười, nụ cười mơ hồ như thiếu nữ đang nằm mộng:

- Ngươi sử dụng đã không phải Thiên Y thần công, mà là Thương Tâm tiên pháp của Nguyên Thập Tam Hạng.

Lúc này, Phương Hận Thiếu vừa may mắn tránh được hai chỉ bỗng nhiên chú ý đến một chuyện.

Đóa hoa sen kia đã trở về trong ao, trên nước.

Hắn vẫn là hắn, hoa vẫn là hoa.

Nhưng hoa đã không còn trắng, mà đã biến thành màu tím.

Hoa sen màu tím.

Hoa sen màu trắng trong nháy mắt lại biến thành hoa sen tím.

Vương Tiểu Thạch đã sử dụng vũ khí gì?

Hắn đã thi triển pháp lực gì?

Đó là đá gì?

74. Chương 74: Hòn Đá Bị Thương

Vương Tiểu Thạch cũng không thừa thắng truy kích, chỉ lặng lẽ cúi người, nhặt những mảnh đá vỡ.

Thần sắc của hắn quý trọng như vậy, bị thương như vậy, trong mắt tràn đầy tình cảm và yêu thương, giống như đó không phải đá mà là con của hắn.

Ngay cả Ôn Nhu luôn thích trêu đùa, nhìn thứ gì cũng không vừa mắt, lúc này thấy vậy cũng không khỏi có phần cảm động.

- Đá cũng có sinh mệnh.

Trong giọng nói của Vương Tiểu Thạch tràn đầy áy náy và thương tiếc:

- Nó có tình cảm.

Phương Ứng Khán lại rất thành khẩn nói:

- Xin lỗi, nó quá mạnh, ta thu thế không được, đã đánh vỡ nó.

Hắn thực ra không phải thành khẩn, mà là kính trọng.

Hắn kính trọng Vương Tiểu Thạch kính trọng hòn đá của mình, bởi vì đá chính là thần binh lợi khí của Vương Tiểu Thạch.

Một kiếm thủ giỏi nên xem kiếm của mình như tính mạng.

Vương Tiểu Thạch đối với đá của hắn cũng có loại tình cảm này.

Điểm này Phương Ứng Khán hiểu rõ, cho nên hắn tôn kính.

- Vì cứu người.

Giọng nói của Vương Tiểu Thạch vẫn rất bị thương:

- Ta đành phải hi sinh nó. Mỗi hòn đá đều khác nhau, tinh thạch là hiếm thấy nhất trên thế gian, bề một khối thì ít đi một khối.

Sau đó hắn ngẩng đầu, nhìn về phía Phương Ứng Khán:

- Kiếm của ngươi cũng là kiếm tốt, nó đã bị thương, ngươi nên giữ gìn nó cho tốt.

- Đúng vậy.

Phương Ứng Khán nghiêm nghị nói:

- Cảm ơn.

- Tại sao ngươi lại tới đây?

Vương Tiểu Thạch hỏi.

- Vì muốn bức ngươi ra tay.

Phương Ứng Khán đáp.

Vương Tiểu Thạch cười khổ:

- Vì muốn bức ra quân bài sát thủ của ta, các người không ngại đường xá xa xôi chạy đến đây?

Phương Ứng Khán nhướn mày:

- Cũng để xem thử có thể giết được người hay không. Nếu ta có thể giết người, vậy tên của ta cũng có thể đổi rồi.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy hứng thú:

- Đổi tên? Đổi tên gì? Phương Ứng Khán, không phải mọi người đều nên nhìn người cho kỹ sao?

Phương Ứng Khán cười:

- Chỉ cần mọi người đều nhìn vào ta, ta càng nên đổi tên.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cái tên này không dễ đổi.

Phương Ứng Khán nói:

- Đã đổi xong rồi.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Có thể cho biết hay không?

Phương Ứng Khán gật đầu.

Hắn chỉ nói hai chữ:

- Thập Thanh.

Vương Tiểu Thạch vừa nghe, cả người chấn động, sắc mặt lại trầm xuống.

Trong nháy mắt này, Lương A Ngưu, Phương Hận Thiếu, Hà Tiểu Hà đều cảm giác được, từ khi bọn họ quen biết Vương Tiểu Thạch tới nay, chưa từng thấy hắn kinh ngạc như vậy.

Vì sao?

Cái tên “Thập Thanh” này có chỗ nào đặc biệt?

Chợt nghe Vương Tiểu Thạch cười lạnh nói:

- Thật có chí khí.

Phương Ứng Khán vui vẻ nói:

- Đại trượng phu nên như thế.

- Ta lại không hiểu.

Lần này người cất tiếng là đại tiểu thư danh nữ hiệp tiểu cô nương Ôn Nhu của chúng ta:

- Thập Thanh, Thập Thanh, như vậy có gì ghê gớm? Có chí khí gì?

Nàng lẩm bẩm (nhưng vừa lớn tiếng vừa hung dữ):

- Phương Thập Thanh? Vậy thì có gì. Không bằng gọi là Thập Kim (nhặt vàng), Thập Ngân (nhặt bạc), Thập Bí Cấp (nhặt bí kíp), Thập Nhân Nha Tuệ (học mót)... vậy còn thú vị hơn. Các người nghe thử, Phương Thập Bảo, Phương Thập Thu, Phương Thập Thập... thật vang dội biết bao. Phương Thập Thanh, đúng là quá...

Vương Tiểu Thạch biến sắc, chợt quát lên:

- Im miệng!

Lần này Ôn Nhu thật sự im tiếng.

Nàng thật sự nghe lời.

Nàng đương nhiên không phải nghe lời, mà là từ trước đến giờ nàng chưa từng thấy Vương Tiểu Thạch nổi giận, chưa từng thấy Vương Tiểu Thạch đối xử với nàng như thế, không ngờ được Vương Tiểu Thạch lại hung dữ như vậy.

Cho nên nàng nghe lời không lên tiếng, mặc dù trong vành mắt đều là lệ, trong lòng đều là ủy khuất.

Nhưng nàng cũng nhìn Vương Tiểu Thạch với cặp mắt khác xưa.

Người này, hóa ra đối xử với đá cũng ôn hòa hữu tình, một khi nổi giận lại hung dữ như vậy, lạnh lùng như vậy, tàn khốc như vậy.

Ôn Nhu có thể nhịn được không khóc ra thành tiếng, đã là chuyện xưa nay hiếm có, đã rất nể mặt Vương Tiểu Thạch rồi.

Mặc dù nàng vẫn không hiểu, gọi là “Phương Thập Thanh” có gì ghê gớm.

Phương Ứng Khán dường như rất cảm tạ vì Vương Tiểu Thạch quát mắng Ôn Nhu, hần nói:

- Đá thủy tinh của người cộng thêm Sơn Tự kinh của Thương Tâm thần tiên, quả thật không gì sánh được.

Wương Tiểu Thạch khiêm tốn nói:

- Huyết kiếm của người đã xuất, thần thương lại không phát, cảm ơn đã nhường.

Phương Ứng Khán lại không nhận cái lễ này của hần:

- Người là người thông minh, đương nhiên biết vì sao ta không đánh tiếp, ta đánh không nổi nữa.

Wương Tiểu Thạch cũng nói thẳng không e dè:

- Đánh tiếp chưa chắc người đã không giết được ta, nhưng bên cạnh lại có bản khoãn.

Phương Ứng Khán thở dài một hơi, nói:

- Ta có vướng mắc.

Lập tức lại ung dung nói:

- Nhưng lần này ta tới lại không phải để giết người.

Wương Tiểu Thạch cười nói:

- Người chỉ tới để thử công lực của ta?

Phương Ứng Khán nói:

- Ta tới để kết giao bằng hữu với người.

Wương Tiểu Thạch nói:

- Kết giao bằng hữu? Vậy bằng hữu của ta trước tiên ăn hai chỉ của người làm lễ sao?

Phương Ứng Khán cười ha hả. Hai người nói chuyện như vậy, tựa như hảo hữu, không giống như vừa rồi còn quyết đấu quên mình, cũng không giống như vừa có một trận quyết chiến sinh tử.

Mọi người đều ngơ ngác, không hiểu trong hồ lô của hai người bán thuốc gì.

Kỳ lạ nhất, Lương A Ngưu và Hà Tiểu Hà mỗi người bị trúng một chỉ của Phương Ứng Khán, ngoại trừ cảm thấy mi tâm và quỹ cốt một lạnh một nóng, cũng không có cảm giác khác thường nào.

Chẳng lẽ hai chỉ kia của Phương Ứng Khán đánh uổng công?

Phương Ứng Khán thấy trong lòng bàn tay của Vương Tiểu Thạch vẫn cầm tinh phiến nho nhỏ đã vỡ vụn, đáng vẻ hết sức yêu quý, vạn phần quý trọng, liền trêu đùa một câu:

- Người giống như đang thu nhặt tàn chi của người.

- Không.

Vương Tiểu Thạch nghiêm túc nói:

- Là tàn chi và tay chân của chính ta.

Nụ cười trên mặt Phương Ứng Khán dần dần mất đi.

Sau đó hắn hỏi một vấn đề thành khẩn:

- Trước khi người rời khỏi kinh, ta cảm thấy ba người võ công cao thâm khó lường nhất đều có một đặc điểm chung, người có biết là gì không?

Vương Tiểu Thạch đang đợi Phương Ứng Khán nói tiếp.

Hắn biết nếu Phương Ứng Khán đã hỏi, nhất định sẽ nói tiếp.

Phương Ứng Khán quả nhiên tiếp lời:

- Đó là người, Dịch Phi Kinh của Lục Phân Bán đường và Kinh Đào Thư Sinh Ngô Kỳ Vinh mới vào kinh.

Đoạn sau của hắn càng bí ẩn:

- Ba người các người đều có liên quan đến lực lượng của thủy tinh.

Vương Tiểu Thạch dường như cũng cảm thấy ngạc nhiên:

- Hả?

- Ta vẫn luôn hoài nghi hòn đá mạnh nhất của người là đá thủy tinh.

Phương Ứng Khán vui vẻ mỉm cười:

- Điểm này ta không đoán sai.

- Người không đoán sai.

Vương Tiểu Thạch thẳng thắn thừa nhận:

- Nghe nói Dục Tiên Dục Tử chương của Ngô Kinh Đào là luyện thành trong động đá thủy tinh, linh lực của thủy tinh đã tăng cường chương công của hắn.

- Trên cổ Dịch Phi Kinh vẫn luôn đeo tinh thạch, mà hắn vẫn luôn không để lộ tài năng, cũng không ai biết thực lực của hắn.

Phương Ứng Khán thở dài nói:

- Ngày đó Bạch Sầu Phi lên lầu Tam Hợp, nếu không phải đã đánh giá thấp Dịch Phi Kinh, hắn cũng sẽ không dùng Kinh Thần chỉ bắn bể pha lê tinh thạch trên cổ Đê Thủ Thần Long. Chỉ cần hắn không chọc giận nhân vật thần bí khó lường này, nói không chừng khi Tô Mộng Chấn và Lôi Thuần phản chiến, bao vây Kim Phong Tế Vũ lâu, Dịch Phi Kinh giúp hắn một tay, chưa chắc đã bỏ mạng đương trường.

Vương Tiểu Thạch liếc Lôi Mị một cái, nói:

- Bạch nhị ca vốn cũng không đáng chết.

Phương Ứng Khán nói:

- Kiếm pháp của Lôi Mị rất tốt.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nàng ám toán người khác cũng chọn thời cơ rất chuẩn.

Phương Ứng Khán:

- Cho nên, hôm nay nếu hai chúng ta liên thủ đấu với người, người có bao nhiêu cơ hội sống sót?

Vương Tiểu Thạch lại nói:

- Nếu như biết, vừa rồi ngươi cũng không cần dừng tay.

Hắn lập tức bổ sung một câu:

- Vừa rồi ngươi cần bản sẽ không thu kiếm, nếu như hai ngươi có thể tận tâm tận lực liên thủ.

Nghe được câu này, công tử hầu gia như khắc từ phần ngọc, trên gò má như tuyết ngọc đột nhiên hiện lên hai đóa mây đỏ.

Ngay cả mắt của hắn cũng biến thành màu vàng.

Tay đã đặt lên chuôi kiếm.

Vỏ kiếm lại loáng thoáng nhìn thấy tơ máu, giống như trong vỏ không phải kiếm, mà là một thanh, cây, nhánh máu có sinh mệnh đang vui mừng nhảy nhót.

Đó là máu bên ngoài cơ thể Phương Ứng Khán.

Kiểm màu máu.

Máu hình kiếm.

75. Chương 75: Chính Là Người

Một lúc sau Phương Ứng Khán mới buông tay.

Ánh sáng đỏ bên hông hắn lại ảm đạm đi, tiến kêu của máu huyết sôi trào cũng thấp xuống.

Phương Ứng Khán cười ha hả nói:

- Nói thật hay. Năm đó ba đại đương gia của Kim Phong Tế Vũ lâu vừa lên đài, Mễ công công nói Tô Mộng Chầm từng trải lão luyện, đa mưu túc trí, Bạch Sầu Phi lòng lang dạ sói, ngang ngược ngông cuồng, còn ngươi lại trốn tránh đầu gió, chí khí không cao. Hắn cho rằng trường kỳ đấu tranh, kẻ mạnh sẽ tồn tại, cá lớn nuốt cá bé, người chắc chắn sẽ thất bại. Ta lại phản đối ý kiến của hắn.

Hắn dường như rất cao hứng vì Vương Tiểu Thạch:

- Kết quả, là ta đã đúng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Là ta may mắn.

Phương Ứng Khán nói:

- Thực ra ngươi mới là loại nhân kiệt “bởi vì ngươi không tranh, cho nên trong thiên hạ không ai có thể tranh với ngươi được”.

Vương Tiểu Thạch:

- Ngươi lại là loại kiêu hùng “tướng giỏi không dùng vũ lực, chiến sĩ giỏi không giận dữ, khéo thắng địch là không tranh với địch, khéo dùng người là hạ mình giúp người. Đó là cái đức của sự không tranh, đó là cái thuật của sự dùng người”.

Phương Ứng Khán không giận lại cười:

- Không tranh có đức, dùng sức của người, đó không chỉ là kiêu hùng, mà là gian hùng.

Vương Tiểu Thạch nghiêm nghị nói:

- Xin cứ trách móc.

Phương Ứng Khán nói:

- Thông thường phần lớn mọi người đều xin người khác đừng trách móc, còn người lại xin người khác trách móc.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nếu đã làm chuyện đáng trách, còn xin người khác đừng trách móc, đó là giả dối. Không bằng trực tiếp xin người ta trách móc, không xin tha thứ.

Phương Ứng Khán nói:

- Hay cho cậu chỉ xin trách móc, không xin tha thứ. Chúng ta đúng là người biết anh hùng trọng anh hùng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Anh hùng? Ta không phải. Chúng ta phần lớn chỉ là may mắn gặp dịp, gặp được nhân duyên, trong ván cờ loạn thế này thì triển năng lực mà thôi. Vốn không có người vĩ đại, chỉ có chuyện vĩ đại.

Phương Ứng Khán nghe được cười ha hả nói:

- Vương huynh, lời này lại nói sai rồi. Không có người vĩ đại thì nào có chuyện vĩ đại? Thành công hoàn toàn do con người nỗ lực, không có chuyện gì không thể, chỉ có người nói không thể. Vương lâu chủ năm đó một mình tru diệt gian thần trong triều, Vương tháp chủ gần đây một mình vào hang hổ uy hiếp người có thế lực nhất đương triều, huynh đệ của Vương tam ca ngay cả hoàng đế lão tử cũng đè xuống đất, nào có hai chữ “không thể” này.

Vương Tiểu Thạch cũng khẽ cười nói:

- Các hạ không phải càng không kiêng kị sao? Từ đại nội cao thủ, cấm cung thị vệ, cho đến giang hồ hảo hán, vô lâm hào kiệt, tất cả đều thu về dưới trướng của ngươi, vào hết trong lòng của ngươi. Phương công tử chí khí thật lớn, tiểu hầu gia tầm mắt thật cao, Tiểu Thạch xấu hổ không bằng, còn kém xa.

Phương Ứng Khán cười, mắt như hai hồ nước xuân, xao động ra:

- Đâu có, đâu có! Cũng vậy, cũng vậy! Chúng ta khách khí làm gì!

Chợt nụ cười vụt tắt, thái dương, hốc mắt, nếp nhăn đồng thời hơi ánh vàng, chấp tay nói:

- Anh hùng thất bại vì tình nghĩa, Thạch huynh hãy cẩn thận. Từ biệt tại đây, sau này gặp lại.

Lương A Ngưu hét lớn một tiếng:

- Chờ đã! Muốn đi sao?

Phương Ứng Khán cũng không thềm nhìn hắn, cất bước muốn đi. “Thiết Thụ Khai Hoa” lập tức lách mình đến hai bên hắn.

Hà Tiểu Hà vội quát lên:

- Một chỉ kia của ngươi... coi là gì?

Phương Ứng Khán cười nói:

- Đó không coi là gì cả... chỉ có thể xem như là một... lễ vật.

Lương A Ngưu sững sốt nói:

- Lễ vật?

- Đúng, lễ vật.

Nụ cười của Phương Ứng Khán đã đơn thuần như đứa bé, lại thuần khiết như hoa sen:

- Lễ vật đưa cho Vương Tiểu Thạch.

Hắn vừa trang trọng vừa hài hước nói thêm một câu:

- Ngày khác đợi lễ vật hấn trả lại cho ta.

Lương A Ngưu như Kim Cang cao trượng tám sờ cái đầu của La Hán cao ba trượng tám:

- Bà nội nó... chuyện này ta không hiểu.

- Người không hiểu cũng không sao.

Phương Ứng Khán ung dung nói:

- Vương Tiểu Thạch hiểu là được rồi.

Vương Tiểu Thạch chỉ nghe, như có suy nghĩ, không nói gì.

Trông thấy Phương Ứng Khán sắp rời đi, hấn cũng không ngăn, không cản, không tiễn, không để ý tới.

Chợt nghe có người quát lên:

- Lại... là... người!

Từng chữ từng câu, giống như chẻ băng cắt ngọc.

Người lên tiếng là Ôn Nhu.

Nàng oán hận và hung dữ quát lên với một cô gái.

Cô gái kia đương nhiên chính là Lôi Mị, Quách Đông Thần.

Lôi Mị đã từng là Quách Đông Thần.

- Chính là người!

Ôn Nhu nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người từng phản bội Tô sư huynh, lại giết chết rau cải trắng!

Lôi Mị cười, rất xinh đẹp.

Nàng đưa tay ra, ngón tay vươn về phía khuôn mặt của Ôn Nhu, tốc độ lại rất chậm.

Ôn Nhu bị dọa lùi lại một bước.

- Là cô! Đừng sợ, ta chỉ muốn nhéo gương mặt cô mà thôi.

Lôi Mị bắt chước giọng điệu của nàng:

- Ta cũng nhận ra cô, cô là tiểu nữ hiệp Ôn Nhu, đúng không? Cô chính là cô gái mà Bạch Sầu Phi ngông cuồng tự cao trước khi bỏ mạng còn không tiếc trả giá muốn chiếm giữ, cũng là hiệp nữ Ôn Nhu được đại trượng phu đội trời đạp đất nhất trong thế gian ái mộ nhưng vẫn không biết.

Nàng nói xong liền liếc Vương Tiểu Thạch một cái, lại quan sát trên dưới trái phải Ôn Nhu:

- Quả nhiên là xinh đẹp.

Nàng lại bổ sung một câu:

- Giang hồ nữ hiệp, rất ít có người đáng yêu như vậy, hài hước như vậy, nhưng lại hồ đồ như vậy.

Ôn Nhu lại ngạc nhiên:

- Làm sao người biết ta hồ đồ? Người nói ai là đại trượng phu đội trời đạp đất? Hấn ở đâu? Người cũng rất đẹp mà.

Nhưng nàng cũng nói thêm một câu:

- Nhưng tâm địa lại quá độc ác.

Lôi Mị cũng không tức giận, tùy ý nói:

- Ôn muối muối, một cô gái ở trên giang hồ, không độc ác không tàn nhẫn thì không thể xuất sắc, nổi bật được.

Ôn Nhu dùng tay chỉ vào chóp mũi nhăn bóng của mình:

- Ta không độc ác, không tàn nhẫn, cũng có thể nổi danh trên giang hồ vậy.

Lôi Mị cười cười:

- Đó là bởi vì may mắn. Cô có một phụ thân Ôn Văn tại võ lâm Lạc Dương chống được cả trời. Cô có một thế gia tốt, Lão Tự Hiệu Ôn gia từ Lĩnh Nam đến Mạc Bắc, từ Quan Đông đến Việt Tây, có ai không biết? Có ai không sợ? Cô có một sư phụ Hồng Tự thần ni, có lẽ là một trong năm đại ca thủ võ công cao nhất võ lâm hiện giờ. Cô còn có một sư huynh tốt, là bang chủ Tô Mộng Chấn của đệ nhất bang hội danh chấn kinh sư. Như vậy vẫn chưa hết, cô còn có một vị đại ca kết nghĩa là Thảm Hổ Thiên trong Thất Đại Khẩu, hai phe hắc bạch, có ai không nể mặt hấn ba phần, sợ uy hấn bảy phần? Cô còn có tỷ tỷ tốt Lôi Thuần, nàng giỏi về tâm kế, nắm giữ quyền hành, lại luôn luôn che chở cô. Cô còn có rất nhiều huynh đệ kết nghĩa như Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu, Trương Thán, Trương Than... đều liều mạng vì cô, hi sinh quên mình. Đó đều là vì cô xinh đẹp. Như vậy còn chưa đủ, ngay cả Bạch Sầu Phi, Vương Tiểu Thạch đối với cô cũng...

Vương Tiểu Thạch đột nhiên nói:

- Lôi cô nương, cô phản bội Tô đại ca, ám sát Bạch nhị ca, món nợ đó vẫn phải tính.

Lôi Mị cười một tiếng. Lúc nàng cười, hàm răng rất chỉnh tề, còn lộ ra một chút nướu răng màu hồng ở hàm trên, không hề chướng mắt, ngược lại khiến cho người ta cũng có một chút suy nghĩ màu hồng.

Nàng nghiêng đầu liếc nhìn Vương Tiểu Thạch:

- Hiện giờ người nói như vậy, không phải rất bất lợi với người sao?

Vương Tiểu Thạch thản nhiên nói:

- Ta hiểu được, nhưng ta không muốn thiếu cái tình này của cô.

Lôi Mị thở dài một tiếng:

- Người đừng bức ta ngay bây giờ phải liên thủ với Phương công tử giết chết người mới đúng.

Vương Tiểu Thạch thành thật nói:

- Ít nhất hiện giờ ta sẽ không ra tay với cô.

Lôi Mị nghiêng đầu nhìn Vương Tiểu Thạch, bỗng đoan trang nhìn chăm chú vào hấn, nghiêm mặt nói:

- Con người thật thà chính nghĩa như người, ta thấy nhiều rồi, cũng hiểu rõ rồi.

Sau đó lại nhìn Ôn Nhu, chân thành khen ngợi:

- Cô đúng là càng nhìn càng khả ái.

Ôn Nhu nghe được khuôn mặt nóng lên, chỉ nói:

- Vậy sao?

Lôi Mị chân tình nói:

- Cô thuần khiết như vậy, nhìn lâu ta cũng giống như thuần khiết hơn một chút.

Nàng cảm thán nói:

- Hai người các người đúng là hấp dẫn.

Phương Hận Thiếu chen vào:

- Tại sao cô không nhìn ta, ta cũng hấp dẫn lắm.

Lôi Mị không để ý đến hấn, chỉ thân thiết nói với Ôn Nhu:

- Nữ nhân hạnh phúc giống như cô, khó tránh khỏi sẽ hành hạ người yêu cô.

Lại nói với Vương Tiểu Thạch:

- Nam nhân tốt giống như ngươi, khó tránh khỏi sẽ khổ sở vì cô gái mà người yêu.

Ôn Nhu không nhịn được nói:

- Ngươi cũng rất đẹp... ta đẹp bằng nửa ngươi cũng tốt rồi.

Ôn Nhu luôn luôn tự tin tự phụ, trước giờ chưa từng khiêm tốn như thế, càng sẽ không hạ thấp mình như thế, hiện giờ nói như vậy, ngay cả hốc mắt cũng ướt át, vô duyên vô cớ nước mắt nói:

- Nếu như ngươi không giết Bạch nhị ca thì tốt... thật không nhìn ra ngươi là một cô gái ác độc như vậy.

Lôi Mị thương tiếc nhìn Ôn Nhu, lại vươn tay chạm vào nàng.

Lần này Ôn Nhu không tránh.

Vương Tiểu Thạch muốn động, nhưng cuối cùng vẫn nhịn.

Phương Hận Thiếu cũng muốn động, nhưng hắn thấy Vương Tiểu Thạch không động, cho nên hắn cũng không động.

Hà Tiểu Hà lại lướt đến bên cạnh Ôn Nhu.

Lần này ngón tay của Lôi Mị đã chạm vào mặt Ôn Nhu.

Nàng chỉ nhẹ nhàng phất qua, giống như vuốt ve ngọc thạch, sau đó thu tay lại, cặp mắt xinh đẹp trong vắt nhìn Ôn Nhu, ôn hòa nói:

- Có lẽ cô sẽ nghĩ như vậy, ta tàn nhẫn, ta hung ác, ta dùng thủ đoạn ác độc giết chết nhân vật anh hùng trong kinh sử. Nhưng cô cũng có thể nhìn theo hướng khác, xem thử những người ta giết là ai? Các người có thể thấy được. Lôi Hận? Đó là một tên sát nhân điên cuồng, hắn chết đi thì rất nhiều người sẽ sống. Lôi Tổn? Đó là một ma vương, có hắn tồn tại, hắc đạo trong kinh đều có chỗ dựa lớn, hung hăng càn quấy, về công hay tư ta đều phải giết hắn. Bạch Sầu Phi? Hắn một khi đắc thế, sẽ mềm lòng hơn Lôi Tổn sao? Sẽ tốt hơn Thái Kinh sao? Ta giết bọn họ, chẳng phải cũng giống như thay người trừ hại? Từ trước đến giờ ta chưa từng giết người không biết võ công, không liên quan đến giết chóc.

Phương Ứng Khán đột nhiên nói:

- Mị nhi, hôm nay muội nói hơi nhiều rồi.

Lôi Mị duyên dáng cười một tiếng, híp mắt nhìn Phương Ứng Khán một cái, ngoan ngoãn nói:

- Đúng vậy, hôm nay ta đã nói hơi nhiều rồi.

Sau đó lại híp mắt nhìn Ôn Nhu, nói nhỏ:

- Muội muội ngoan, ngày khác chúng ta lại nói chuyện vui vẻ nhé.

Cũng không biết vì sao, Ôn Nhu lập tức đối với Lôi Mị sinh ra một loại cảm giác không dỡ, cũng lưu luyến không thôi.

76. Chương 76: Không Xin Tha Thứ

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới hỏi lần thứ hai:

- Ngươi không ngại đường xa xa xôi đến đây, rốt cuộc là vì cái gì?

Phương Ứng Khán nói:

- Đương nhiên là vì người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Vì ta?

Phương Ứng Khán nói:

- Thái Kinh quyết tâm muốn đuổi giết người, hẳn treo thưởng vạn lượng hoàng kim, cộng thêm không ít lợi ích. Hiện nay thiên hạ các phái, hai phe hắc bạch, hảo hán hào kiệt muốn lấy thủ cấp của người đã nhiều không kể xiết.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người vì điểm này mà động tâm muốn lấy đầu của ta, có vô số kẻ, nhưng nếu khiến cho tiểu hầu gia trèo đèo lội suối, không ngại đường xa động thân, động thủ, nhất định có nội tình khác.

Phương Ứng Khán nói:

- Có lẽ, ta cũng muốn giết người. Có lẽ, ta muốn tới đây giúp người, kết giao bằng hữu với người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Có lẽ, Thái Kinh muốn tiểu hầu gia đích thân xuất thủ, muốn người của tập đoàn Hữu Kiều tỏ rõ thái độ với ta...

Phương Ứng Khán bật cười nói:

- Vậy cần phải dùng tới ta sao? Mẽ công công cũng có thể đi chuyến này giúp ta.

Vương Tiểu Thạch cười khổ nói:

- Đúng là cao thâm khó lường.

Ánh mắt Phương Ứng Khán đột nhiên biến đổi:

- Vương Tiểu Thạch không cần quá khiêm tốn, ta thấy lúc người nói không hiểu, trong lòng đã sớm hiểu rõ hơn bất cứ ai trên đời này. Có điều mọi người đều là người thông minh, thứ nên hiểu thì sẽ có một ngày hiểu được...

Sau đó hắn nhìn Vương Tiểu Thạch xá dài:

- Từ biệt tại đây, chỉ xin trách móc, không xin tha thứ.

Dứt lời liền cười ha hả, nắm tay Lôi Mị rời đi.

Lôi Mị uyển chuyển đi theo, lúc sắp rời đi còn ngoái đầu nhìn lại, không biết là nhìn Ôn Nhu hay Vương Tiểu Thạch, duyên dáng cười một tiếng.

Lúc này nàng đã cột lại mái tóc dài, mái tóc được buộc lên làm lộ ra chiếc cổ trắng như ngọc, eo nhỏ vừa tay, phong tư ngay ngắn động lòng người, đi cùng với Phương Ứng Khán thanh nhã giống như một đôi người ngọc.

Phương Ứng Khán đã đi.

“Thiết Thụ Khai Hoa” cũng đã đi.

Bởi vì hoạt động nên tuyết đọng tàn băng trên người bọn họ rơi xuống trên đất, rất nhanh tan ra thành nước, thấm vào trong đất, chảy vào trong ao.

Hoa sen trong ao kia lại chuyển thành trắng, so với ban đầu còn trắng hơn.

Chẳng những trắng, còn mang một chút sắc thái hài hòa, mang theo một chút sáng ngời.

Đó không chỉ là trắng, còn ẩn chứa ánh sáng.

Hóa ra màu trắng kia không chỉ là màu sắc vốn có, mà còn có ánh mặt trời.

Hóa ra ánh mặt trời đã hiện, ánh nắng chiếu lên cánh hoa sen.

Ánh mặt trời rất đẹp.

Hoa sen cũng rất đẹp.

Người vừa từ nơi này rời đi cũng rất đẹp.

- Ta khinh! Đi cái bà nội nó chứ!

Lương A Ngưu đột nhiên phun nước bọt:

- Ra vẻ càn rỡ vàng lá ngọc, bụng dạ chẳng tốt lành gì.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên hỏi:

- A Ngưu, người cảm thấy có gì bất ổn không?

Lương A Ngưu thấy sắc mặt Vương Tiểu Thạch nghiêm túc, liền yên tĩnh lại, một lúc sau mới trả lời:

- Không có gì khác thường, cũng chỉ chỗ quỉ cốt có cảm giác hơi tê hơi đau.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người ở trong Thái Bình môn tu luyện Du Ly thần công đúng không?

Trên mặt Lương A Ngưu lập tức hiện ra vẻ bội phục:

- Đúng. Mẹ người chứ... sao chuyện này người cũng biết!

Vương Tiểu Thạch nói tiếp:

- Người thử vận Du Ly thần công, trước tiên ý đến mẫn nguyệt, lại chuyển ý về triều dương, cảm hạt giống chân nguyên, dùng đan điền phát ra một tiếng “hải”, lại từ trong miệng thốt ra một tiếng “ha”, sau đó lại từ trong mũi hừ mạnh một tiếng.

Lương A Ngưu thấy Vương Tiểu Thạch nói rất nghiêm túc, khẩn cấp, cũng không nhiều lời nữa, ngầm vận công pháp căn bản của Thái Bình môn, phân biệt từ đan điền, miệng, mũi phát ra ba tiếng “hải”, “ha”, “hừ”.

Vốn vẫn luôn vô sự, đến tiếng thứ ba, Lương A Ngưu chợt kêu lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, lão đảo muốn ngã xuống.

Hắn vốn không xem là quá cao lớn, nhưng cũng rất hùng tráng, bắp thịt rắn chắc, từng khối như gạch, ngực càn gối như một tảng đá lớn bốn mặt, tóc ngắn như kích, không lông mày môi dày, gây cho người ta một cảm giác còn mạnh mẽ hơn trâu.

Trong thoáng chốc này, hắn lại mềm yếu giống bị hủy xương, rút gân. Nếu không phải Phương Hận Thiếu lập tức đỡ lấy, hắn gần như đã ngã vào trong ao.

Vương Tiểu Thạch cũng không ngạc nhiên, chỉ hỏi:

- Bên trong đã xảy ra chuyện?

Lương A Ngưu cắn răng, trên trán lập tức xuất hiện một lớp hạt châu lớn chừng hạt đậu, một lúc sau mới nói nên lời:

- Nhâm Mạch... Thần Khuyết, Hoa Cái, Tuyền Ki đều không khép lại được, khí vừa tụ liền tan, vừa tan liền đau như kim đâm, cơn đau khuếch tán đến cả người, toàn thân giống như muốn rạn nứt, huyết vị dời vị trí, huyết mạch chảy ngược, rất khổ sở...

Vương Tiểu Thạch gật đầu nói:

- Vậy là đúng rồi. Tiểu Hà cô thì sao?

Hà Tiểu Hà thấy tình trạng của Lương A Ngưu, biết mình chỉ sợ cũng không may mắn, tâm lý đã có chuẩn bị, chỉ hỏi:

- Ta nên thử cách nào?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Công phu căn bản của Hạ Tam Lam các người là Đâu Tâm Nhuyễn phải không, không biết...

Hà Tiểu Hà lại nói:

- Ta tuy họ Hà, nhưng lại không phải là dòng chính của Hạ Tam Lam. Lôi Thuần tìm hai trưởng lão của Hạ Tam Lam là Hà Đức, Hà Năng truyền thụ võ nghệ cho ta, cho nên công pháp căn bản mà ta học lại là Đảo Tâm Ngạnh.

Vương Tiểu Thạch “à” một tiếng, nói:

- Vậy cô thử vận Đảo Tâm Ngạnh công pháp, dùng hạc bộ dịch chuyển, đông tây dạo quanh điều tức thử xem.

Hà Tiểu Hà theo lời trầm ngâm chấp tay trước ngực, nội tức ngoại cảm, ý hợp tâm đầu, vận công điều khí, một lúc sau mới từ từ mở mắt, nói:

- Đường như không có gì khác thường...

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới có ý cười:

- Như vậy thì tốt, có lẽ Phương Ứng Khán không thăm dò công pháp của cô, lúc này mới không cắt được đường lối vận công...

Hà Tiểu Hà chợt kêu lên một tiếng, hay tay ôm lấy tai, mặt mũi lập tức trắng bệch, tái nhợt, đau đến chảy cả nước mắt.

Vương Tiểu Thạch chờ nàng bớt đau mới hỏi:

- Tai đau sao?

Hà Tiểu Hà vẫn ôm tai, đau đến mức ngồi bệt xuống.

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Mau dừng vận công.

Một lúc sau Hà Tiểu Hà mới có thể đứng lên, trên trán có thêm một lớp mồ hôi mỏng.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Là mấy chỗ Thần Môn, Giao Cầm, Suất Cốc đau nhói sao?

Lúc này Hà Tiểu Hà mới thở dốc:

- Không, ngay cả Đầu Dục, Bản Thần, Dương Bạch cũng có cảm giác đau nhói.

Vương Tiểu Thạch trầm ngâm một lúc mới nói:

- Huyết Hà chỉ pháp của Phương Ứng Khán đã dung hợp với Nhãn Nhục thần công, hiện giờ lại kết hợp với chỉ kinh Vô Chỉ chưởng và Lạc Phượng thảo, đúng là âm độc khó phòng, không dễ tiêu tan.

- Chết thì chết, chẳng có gì ghê gớm.

Hà Tiểu Hà hoài nghi cười lạnh nói:

- Nhưng hắn từ ngàn dặm xa xôi tới đây, chỉ vì muốn khiến cho chúng ta không đề phòng trúng hai chỉ của hắn sao?

Chợt nghe một người nói:

- Hắn tới đây, tập đoàn Hữu Kiều phải giao cho Mễ công công một mình nắm giữ, nếu không có lợi ích to lớn, hắn yên tâm được sao? Đáng để hắn đi chuyến này sao?

Người lên tiếng là Đường Thất Muội, giọng nói rất lạnh lẽo.

Đám người Lương A Ngưu, Phương Hận Thiều không thấy hấn thì thôi, vừa thấy thì lập tức lửa giận bốc lên tám trượng, nếu không phải ngày thường có phần sợ hãi, bọn họ đã sớm nhào qua đánh hấn một trận rồi.

Lương A Ngưu lâu bầu nói:

- Lúc cần đến thì người không đến, hỏi cái con mẹ người, kẻ địch chạy sạch rồi mới đến?

Phương Hận Thiều cũng lẩm bẩm nói:

- Vừa rồi nếu người có ở đây, cho hấn một mũi tiêu độc, nói không chừng hấn sẽ đại tiện không nổi, tiểu tiện không ra, mọi người yên ổn.

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Là ta bảo Thất ca chăm sóc Đường cự hiệp, không tới lúc cần thiết thì đừng hiện thân.

Đường Thất Muội không để ý tới hai người Phương, Lương, chỉ nói ra suy nghĩ:

- Có điều, hiện giờ anh hùng hảo hán trong kinh sư đều hận Mễ Thương Khung thấu xương, bởi vì hấn đã giết Ôn Bảo, cũng giết chết Trương Tam Bá.

Vương Tiểu Thạch đã hiểu những lời này của Đường Thất Muội có ý gì.

Cũng vì như vậy, cho nên Phương Ứng Khán mới có thể không e ngại rời khỏi kinh sư, muốn làm gì thì làm.

Bởi vì Mễ Thương Khung đã trở thành mục tiêu công kích, không thể làm một nhân vật lãnh đạo cao thủ tinh anh trong triều đình, quân đội, lục lâm, võ lâm, giang hồ, phố xá.

77. Chương 77: Phương Thập Thanh

Vương Tiểu Thạch trong lòng đang suy nghĩ mục đích Phương Ứng Khán đến đây, lại nghe một giọng treo treo hỏi:

- Người nói xem, hôm nay có phải ta rất xui xẻo hay không?

Vương Tiểu Thạch nghe được trong lòng bình tĩnh, lúc này mới ngược mắt lên, chợt thấy một khuôn mặt như cười mà không cười, như giận mà không giận, thoát nhìn như một người ngọc xinh đẹp, lại giống như trong tranh vẽ bước ra, không chân thực lắm.

Vương Tiểu Thạch luôn nhạy bén hơn người, xưa nay tâm tình bình hòa, sấm đánh không động, sét đánh không kinh, gặp biến không sợ, nhưng vì đang suy nghĩ ý đồ của Phương Ứng Khán và Lôi Mị, trong lúc ngờ ngẩn lại bị Ôn cô nương làm giật mình, trong ngày xuân vừa hiện này lại lạnh cóng cả tay lẫn chân.

- Sao vậy?

Vương Tiểu Thạch nhất thời còn chưa khôi phục ý thức lại.

- Cô xui xẻo?

Lương A Ngưu lại tiếp lời, bực bội nói:

- Vậy chúng ta hôm nay xem là gì? Ăn một chỉ của tên nam không ra nam, nữ không ra nữ kia, còn không biết lúc nào nằm lúc nào đứng, lúc nào sống nhảy nhót lúc nào chết thẳng cẳng. Cô mà xui xẻo, vậy ta đây coi là cái bà nội gì?

Ôn Nhu nhìn Lương A Ngưu, mở to mắt, nhất thời nói không nên lời.

Nàng từ trước đến nay không sợ trời, không sợ đất, nhưng lại hơi sợ cái tên vuông vuông vức vức, nhanh nhanh nhẹn nhẹn, dững dững mãnh mãnh, lỗ lỗ măng măng, lại thâm thâm trầm trầm, thành thành thực

thực này, cười lên nhe hàm răng vàng, giận lên toàn thân phát run, vừa mở miệng là thốt ra những lời thô tục.

Cho nên nàng nhất thời ngẩn ra.

- Ôn cô nương hôm nay đương nhiên là xui xẻo.

May mắn lúc này Phương Hận Thiếu lại đứng ra bảo vệ nàng:

- Cô ấy còn bị ta tát một cái.

- Đúng vậy.

Ôn Nhu lại có tiền vốn để trở mình, cong môi nói:

- Ta còn bị người quát mắng.

Vừa rồi Vương Tiểu Thạch quả thật đã nghiêm mặt bảo nàng im miệng.

Vương Tiểu Thạch không dám chọc nàng, chỉ nói:

- Vừa rồi là do tình hình bất đắc dĩ...

Ôn Nhu trề môi nói:

- Ta cũng không cần người xin lỗi.

Sau đó nàng lại áp sát bên má của Vương Tiểu Thạch. Vương Tiểu Thạch không tự chủ được rụt lại phía sau, chỉ cảm thấy một mùi thơm như hương như xạ bay vào mũi, hết sức dễ chịu.

Ôn Nhu lại ghé đến bên tai hắn nói một câu:

- Người là lão đại của mọi người, ở trước mặt người khác ta đành phải nhường người, người quát người mắng, có lý ta chịu, không lý ta nhịn, nhưng khi không có ai ta sẽ lần lượt tính nợ với người, chỉ có người nhường ta, không có ta nhường người.

Vương Tiểu Thạch không ngờ lúc này Ôn Nhu lại “tính toán” với hắn, vạch rõ giới hạn, lại không biết trả lời như thế nào. Kỳ quái là, hắn đối mặt với đại địch cừu nhân, cao thủ cao nhân, đa phần vẫn thoải mái như thường, cười nói tự nhiên, tan như tro bụi, trầm tĩnh ung dung, chưa bao giờ có chuyện lâm trận sợ hãi, không lời đối đáp, nhưng gặp phải Ôn Nhu lại trở nên hiền như khúc gỗ.

Hắn chỉ cảm thấy bên tai bị sợi tóc của Ôn Nhu phát qua, ngứa ngáy rất dễ chịu, thật sự có xung động muốn cầm lấy ngửi ngửi lọn tóc của nàng.

- Người quát mắng ta, ta cũng không tính toán.

Ôn Nhu nói lớn:

- Có điều tại sao người lại mắng ta, bảo ta im miệng?

Vương Tiểu Thạch ngượng ngùng:

- Ta là vì muốn tốt cho cô.

Ôn Nhu không hiểu:

- Vì muốn tốt cho ta?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta sợ bọn họ ra tay với cô.

Người không hiểu vẫn là Ôn Nhu:

- Ta không sợ bọn họ ra tay. Có người ở đây, không phải người đã đuổi bọn họ đi rồi sao?

Câu này lại nói lên nghi vấn trong lòng mọi người.

Lương A Ngưu thuận theo câu nói này hỏi tiếp:

- Tam ca, vì sao không lập tức giết chết hai mầm họa này, phòng ngừa hậu hoạn?

Vương Tiểu Thạch thở dài một tiếng.

Câu trả lời của hắn cũng rất trực tiếp:

- Một người, đã rất khó giải quyết; hai người, ta không phải đối thủ.

Hà Tiểu Hà lại hỏi:

- Nếu vậy, tại sao bọn họ không liên thủ giết chết người?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Vấn đề là bọn họ có thể thật sự toàn tâm toàn ý liên thủ hay không.

Hà Tiểu Hà đã hiểu được sáu phần:

- Người nói là, Phương Ứng Khán không tin tưởng Lôi Mị?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Lôi Mị cũng chưa chắc đã hoàn toàn tin tưởng Phương Ứng Khán. Tiểu hầu gia từng thấy quá nhiều lần Lôi Mị giết chủ, hắn nhạy bén đa nghi, không nắm chắc đầy đủ thì sẽ không dễ dàng có cơ hội.

Hà Tiểu Hà im lặng. Đường Thất Muội lại nói:

- Lôi Mị trước sau giết chết Lôi Tổn, lật đổ Tô Mộng Chấn, đánh lén Bạch Sầu Phi, là vì cái gì? Làm những chuyện này, rõ ràng là hết sức nguy hiểm, lại dường như không có lợi ích gì lớn đối với nàng.

Vương Tiểu Thạch cười khổ nói:

- Nói thật, rất khó đoán được thân phận và mục đích thật sự của Lôi Mị. Người ta chỉ biết nàng thần bí kỳ dị, cao thâm khó lường, thật sự rất giống với môn phái của Đường huynh.

Đường Thất Muội xuất thân từ Đường môn. Tứ Xuyên Thục Trung Đường môn có thể nói là bang phái thần bí nhất trong võ lâm, thế lực to lớn, tiềm lực sâu xa, tổ chức chặt chẽ, thủ đoạn tàn độc, ám khí tuyệt kỹ càng xưng bá thiên hạ. Trên giang hồ có không ít cao thủ, phe phái, bang hội của hai phe hắc bạch bị bọn họ khống chế, nhưng rất ít người có thể nhìn thấu Thục Trung Đường môn, Xuyên Tây Đường gia rốt cuộc có ý đồ gì, mục tiêu gì.

Đường Thất Muội gật đầu, lại không lên tiếng.

Ôn Nhu vẫn muốn hỏi:

- Nhưng mà, lời của ta đâu có sai. Phương Thập Thanh, cái tên này có gì ghê gớm? Không bằng gọi là Phương Chính, Phương Viên, Phương Thập Hồng dễ nghe hơn nhiều. Muốn uy phong, không bằng gọi là Phương Thập Lam, Phương Thập Mệnh. Gọi là Phương Thập Thanh, chẳng hề xuất sắc chút nào. Ta đã không nói sai, vì sao lại không cho ta nói?

Thực ra trong lòng mọi người đều muốn hỏi câu này.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới nghiêm mặt nói:

- Nhu nhi, cô lại xem thường rồi. Ba chữ “Phương Thập Thanh” này đã tâm lớn, tầm mắt cao, không thể đùa đùa được.

Ôn Nhu không hiểu.

Không hiểu Ôn Nhu.

Vương Tiểu Thạch đành phải hỏi ngược lại:

- Cô có nhớ danh hiệu của sư phụ ta là gì không?

Lần này Ôn Nhu trả lời rất lưu loát:

- Thiên Y Cư Sĩ.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Sư phụ của sư phụ ta thì sao?

Ôn Nhu không hề nghĩ ngợi, đáp ngay:

- Vi Thanh Thanh Thanh.

Những người này vốn là cao nhân trong võ lâm. Ôn Nhu ra đời không lâu, nhưng cũng là một người xông pha giang hồ, những chuyện này tất nhiên là nghe nhiều thành quen, tùy ý trả lời.

Nàng vừa trả lời, rất nhiều người đều sáng mắt lên.

Sáng lên như hiểu, có hiểu mới có sáng.

Đã hiểu.

Lúc này Hà Tiểu Hà mới thở ra một hơi:

- Vi Thanh Thanh Thanh, Phương Thập Thanh, chuyện đại hiệp Vi Thanh Thanh Thanh không làm được, hắn còn phải chỉnh lý từ đầu, đúng là hậu sinh khả úy.

Phương Hận Thiếu nuốt một ngụm nước bọt:

- Vậy là hắn khỏe khoắn, sẽ lập nên công lao sự nghiệp còn lớn hơn Vi đại hiệp?

Đường Thất Muội hừ lạnh một tiếng nói:

- Khẩu khí thật lớn, tham vọng thật to, chẳng trách...

Phía sau hai chữ “chẳng trách” của hắn có rất nhiều ý nghĩa.

Chẳng trách người lại kinh ngạc.

Chẳng trách vừa rồi sau khi người nghe được cái tên này, lập tức trở nên nghiêm túc.

Chẳng trách người nhìn thấy Phương Ứng Khán đột nhiên xuất hiện, lại tỏ ra mặt ủ mày chau như vậy. Người có dã tâm như thế, trào dềo lợi suất đến nơi này, tất nhiên là có âm mưu rất lớn.

Chẳng trách người lại quát mắng Ôn Nhu không được nói xằng nói bậy.

Lúc ấy Ôn Nhu nói không được khéo, nhưng thực ra quan trọng hơn vẫn là sức phán đoán.

Không có khả năng phán đoán chính xác, mắt thấy tâm không thấy, thấy được thì có lợi ích gì?

Thế gian này chẳng phải có rất nhiều người mù mờ mắt.

Tâm sáng còn rõ ràng hơn mắt sáng.

78. Chương 78: Không Hiểu Ôn Nhu

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Ôn Nhu liền cười khẽ một tiếng, nói:

- Ta còn tưởng là cái gì. Phương Thập Thanh hóa ra là thu nhặt bá nghiệp vương quốc của Vi Thanh Thanh Thanh, vậy thì có gì? Ta thấy hắn chỉ nhặt mót những kiến giải của Vi Thanh Thanh Thanh mà thôi.

Mọi người cảm thấy hô hấp không thông.

Lại nghe Lương A Ngưu lầu bầu một tiếng:

- Ta nhặt con mẹ nó chứ! Ôn Nhu nói thật có lý!

Lần này Lương A Ngưu lại ủng hộ Ôn Nhu.

Chợt Lương A Ngưu “ồ” một tiếng.

Mọi người đều nghi hoặc nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy Lương A Ngưu sờ sờ đông, ần ần tây, chính hắn cũng hoài nghi nói:

- Biến mất rồi.

- Kỳ lạ.

Phương Hận Thiếu cười hắn:

- Người từ đầu đến chân cho đến móng chân cũng còn, không món nào là không thấy.

- Không phải vậy, bà nội người chứ!

Hắn xem như đã rất tôn trọng Phương Hận Thiếu, cho nên mới không nói thô tục hơn:

- Quĩ cốt của ta không còn cảm giác lúc trước nữa.

Mọi người đều cảm thấy kỳ quái. Vương Tiểu Thạch là người đầu tiên phản ứng:

- Luồng chỉ kinh kia biến mất rồi sao?

Lương A Ngưu gãi gãi mái tóc ngắn như kích, nói:

- Không còn nữa. Ban đầu luôn hơi tê dại đau nhói, hiện giờ hoàn toàn không có nữa.

Thần sắc Vương Tiểu Thạch lại ngưng trọng, nói:

- Người lại vận Du Ly thần công thử xem.

Lương A Ngưu ngậm vận nội công, vẫn phát ra ba tiếng “hải”, “ha”, “hừ”, tiếng vang hơi đầy. Sau ba tiếng hắn mới từ từ mở mắt ra, không dám tin nói:

- Hoàn toàn không sao.

Vương Tiểu Thạch nhíu mày:

- Không có một chút cảm giác nào sao?

Lương A Ngưu vui vẻ nói:

- Không.

Vương Tiểu Thạch quay sang hỏi Tiểu Hà:

- Cô thì sao?

Hà Tiểu Hà cũng dùng nội tức của “Đảo Tâm Ngạnh” đi qua đại huyết toàn thân, sờ sờ hai tai của mình, cũng vui mừng nói:

- Chỉ kinh kia không đợi được, ta giống như chưa từng trúng phải, tai của ta thông suốt rồi.

Vương Tiểu Thạch nghe vậy, trên mặt lại không có vẻ vui mừng, ngược lại hai hàng lông mày nhíu chặt.

Mọi người thấy thế, biết không nên cao hứng quá sớm. Vẫn là Đường Thất Muội hỏi trước:

- Thế nào? Không ổn sao?

Vương Tiểu Thạch gượng cười nói:

- Vốn chỉ kinh biến mất, đó đương nhiên là chuyện tốt, ta chỉ là lo lắng... Đáng tiếc là ta tinh thông y lý, nhưng lại không hiểu về chỉ pháp. Nếu như Bạch nhị ca có ở đây thì tốt, hắn nhất định sẽ biết chỉ kinh kia rốt cuộc là trượt ra bên ngoài cơ thể, trở về đường ngay, hay là tiềm ẩn ở nơi nào.

Lúc này hắn rất nhớ Bạch Sầu Phi.

Lúc hắn nghĩ tới Bạch Sầu Phi, liền hít một hơi dài.

Hắn hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy Bạch Sầu Phi đã chết đi, nếu như là anh linh còn ở đây, cũng sẽ giống như hắn hít một hơi thật sâu này.

Nói cách khác, hắn bởi vì hít thở sâu nên đã vượt qua sinh tử, cùng tồn tại với Bạch Sầu Phi.

Chính là như vậy, vừa rồi khi hắn một mình chiến đấu với Lô Mị và Phương Ứng Khán, mặc dù bề ngoài ung dung nhàn hạ, bình tĩnh như thường, nhưng thực ra trong lòng lại có phần khẩn trương.

Bởi vì một cửa ải kia hắn không thể bại.

Thất bại, không chỉ hắn chết, ngay cả đám người Ôn Nhu, Phương Hận Thiểu, Đường Bảo Ngưu, Lương A Ngưu, Đường Thất Muội, chỉ sợ một người cũng không đảm bảo.

Áp lực quá lớn, con người có bình tĩnh đến mấy cũng khó tránh khỏi khẩn trương. Vương Tiểu Thạch là người, đương nhiên cũng sẽ khẩn trương.

Nhưng trong lòng khẩn trương, lại tuyệt đối không thể để cho kẻ địch biết, vì vậy lúc tạm thời dừng tay, hắn liền bắt đầu nói chuyện.

Nói chuyện với Phương Ứng Khán và Lô Mị.

Chỉ cần vừa mở miệng nói chuyện, giống như vừa ra tay giao chiến, sẽ theo lời sinh lời, theo chiêu phát chiêu, mà quên mất hoặc dần dần giảm bớt khẩn trương.

Đây thật ra là phương pháp Tô Mộng Chấn thường dùng lúc khẩn trương, Tô Mộng Chấn đã nói phương pháp này cho hắn biết.

Cho nên vừa rồi khi Vương Tiểu Thạch nói chuyện, không còn khẩn trương như vậy nữa. Hắn càng nói chuyện thì thư thái, càng thư thái thì càng trấn định, càng trấn định thì kẻ địch lại càng không nhìn ra hư thật của hắn, ngược lại hắn vừa lúc có thể quan sát sơ hở và hư thật của kẻ địch.

Vì vậy lúc hắn nói chuyện với đám người Phương Ứng Khán, hắn cảm thấy Tô Mộng Chấn giống như đang ở bên cạnh hắn.

Giống như hiện giờ.

Hắn phát hiện chuyện lạ nên trong lòng khẩn trương, nhưng không muốn để mọi người biết (như vậy ngược lại càng khiến ọi người lo lắng, không có ích gì). Bởi vì gặp phải chỉ pháp không thể phá giải nên nhắc đến Bạch Sầu Phi, lại hít sâu một hơi, đây chính là phương pháp mà Bạch Sầu Phi dùng để xoa dịu khẩn trương.

Do đó, hắn lại cùng sống với Bạch Sầu Phi.

Thực ra hắn luôn luôn nhớ đến tình cảnh tám năm trước lúc mới vào kinh, cùng Bạch Sầu Phi sóng vai trong mưa, đi theo Tô Mộng Chấn chiến đấu.

Những ngày tháng cùng với Tô đại ca, Bạch nhị ca nắm tay nhau liên thủ công kích Lục Phân Bán đường, đó mới là thời gian mà hắn hứng thú dăng trào, chí khí sôi sục.

Hiện giờ Tô Mộng Chấn đã chết, Bạch Sầu Phi đã qua đời, tình cảnh này chỉ có thể xuất hiện trong mơ.

Thỉnh thoảng cũng có tình cảnh như vậy, lúc hắn nói chuyện, hít sâu một hơi, Tô lão đại và Bạch lão nhị đều giống như sống lại trong khoảnh khắc, lại cùng hắn sóng vai chiến đấu.

Có lẽ, chỉ cần người khắc sâu một người vào trong hoài niệm và ký ức, y sẽ tồn tại bất diệt cùng người?

Đọc lên câu này, Vương Tiểu Thạch trong lúc lo lắng vẫn có phần cảm khái.

Có lẽ, hắn rời kinh không chỉ vì chạy trốn, cũng không chỉ vì sợ liên lụy đến đám huynh đệ, mà càng sợ đối mặt với tình cảnh không một người tri kỷ, huynh đệ người sống người chết?

- Bái tam đảo tứ quy ngũ tặc lục diên thất khâu bát con mẹ nó cữu hùng!

Lương A Ngưu lại kích động:

- Không sao là tốt rồi, còn lo ngại cái gì?

Ôn Nhu thấy Vương Tiểu Thạch vẫn lo lắng không yên, không nhịn được nói:

- Người nghĩ gì thế?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không có gì.

Ôn Nhu hỏi:

- Người có biết ta bực mình nhất là gì không?

Vương Tiểu Thạch sững sốt:

- Không biết.

Hắn chỉ biết là Ôn đại cô nương thường xuyên tức giận, thường xuyên bắt lỗi, khoản khoản bất đồng, dạng dạng đối mới.

Ôn nhu nói:

- Ta bực mình nhất là rõ ràng có chuyện, nhưng ngoài miệng lại nói không có gì. Có chuyện thì cứ nói có chuyện đi, lại nói không có.

Vương Tiểu Thạch không tức giận, chỉ nói:

- Có thể là do ta quá lo lắng, không sao đâu.

Ôn Nhu còn nói:

- Người có biết ta ghét nhất người ở điểm nào không?

Vương Tiểu Thạch lại ngẩn ra:

- Ghét ta?

Ôn nhu nói:

- Chính là rõ ràng trong lòng có chuyện, ngoài miệng lại nói không sao, trên mặt viết rõ có chuyện, nhưng lại không để cho người khác chia sẻ, giống như trời sập xuống cũng chỉ là chuyện của một mình hắn. Người nói xem loại người này có đáng ghét không?

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Ghét.

Hà Tiểu Hà thở dài một tiếng, kéo tay Ôn Nhu hỏi:

- Cô nương tốt của tôi, bà cô, cô có từng nghe bốn chữ “không hiểu ôn nhu” hay không?

Ôn Nhu trừng đôi mắt sáng, kỳ quái hỏi:

- Có ý gì? Đánh trúng chiêu bài Ôn Nhu của ta, không phải khen ta chẳng lẽ là chê ta?

Hà Tiểu Hà mỉm cười nói:

- Bà cô nhỏ, mẹ của tôi, Vương đại hiệp người ta không muốn bọn tiểu bối chúng ta lo lắng vô cớ, càng không muốn khiến cho đại nữ hiệp cô thấp thỏm bất an, cho nên mới giấu chuyện không nói. Cô lại đi trách người ta, đây không phải không hiểu ôn nhu thì là gì?

Ôn Nhu lại chỉ vào chóp mũi tròn tròn của mình, cười nhạo nói:

- Ôn Nhu lại không hiểu ôn nhu?

Lương A Ngưu lại kêu lên:

- Các người mẹ nó bớt luyên thuyên không ngừng đi, chúng ta ở đây là đi, là ở hay là ăn cơm đi nhà xí, phải quyết định đi chứ!

Hà Tiểu Hà cười nói:

- Muội xem, đây mới là một quả cầu thật sự không hiểu ôn nhu.

Ôn Nhu hơi sợ hãi khuôn mặt dữ tợn của Lương A Ngưu, nhất thời không dám trả lời.

Lương A Ngưu đối với Hà Tiểu Hà lại giống như hơi xấu hổ, không dám vô lễ đối đáp.

Đường Thất Muội liền thừa dịp này hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Bây giờ chúng ta nên tiến lùi như thế nào?

Ngoại trừ Ôn Nhu, Vương Tiểu Thạch đối với bất cứ người nào đều rất có chủ kiến.

- Rời khỏi nơi này.

Đường Thất Muội hỏi:

- Tại sao?

Wương Tiểu Thạch liếc mắt nhìn quanh:

- Nơi này không chỉ có chừng đó kẻ địch.

Đường Thất Muội gật đầu lại hỏi:

- Đi đâu?

Wương Tiểu Thạch lập tức đáp:

- Đông nam.

Đường Thất Muội lại hỏi:

- Có cần thông báo cho Tam Khô đại sư hay không?

Tam Khô đại sư là hoà thượng nổi danh tá túc tại chùa Lục Long này, là bạn tốt từng chịu ân huệ của Thiên Y Cư Sĩ, cũng có ngọn nguồn sâu xa với “Bá Đa” Trương Tam Bá. Y là người dẫn dắt đám người Vương Tiểu Thạch tránh vào chùa Lục Long, lại là người tiếp ứng phụ trách bọn họ tại Hoài Nam mười sáu châu bốn quân hai giám (tên gọi của quan phủ thời xưa).

Wương Tiểu Thạch gật đầu.

Lòng bàn tay hắc vân vân về thủy tinh vỡ vụn, giống như muốn đem những tinh thể màu tím đã biến thành mảnh vụn này gán thành một biên đá hoàn chỉnh lần nữa.

Thế nhưng, chẳng những gương vỡ khó lành, muốn sáng lại cũng khó khăn.

Thủy tinh vỡ thì sao? Có thể sao?

Con rùa đen nhỏ kia đã hoàn toàn lật lại, ghé đầu nhìn ra thế giới, cặp mắt đen láy, nằm ở đó rất có khí chất quý tộc, cũng rất hài lòng vì sự yên tĩnh lúc này.

Nếu không phải Ôn Nhu vào giây phút quan trọng giúp nó lật lên một chút, có thể nó sẽ không lật lại được.

Muốn lật được, có thể phải mất bốn năm canh giờ, có lẽ phải mất bốn năm ngày. Nói không chừng nó sẽ chết khát, chết đói, chết mệt, vĩnh viễn bốn chân hướng lên trời, không lật lại được.

Người có từng nhìn thấy con rùa chết vì không thể lật người?

Có lẽ có.

Có lẽ không.

Nhưng trên đời quả thật có con rùa chết vì không thể trở mình.

Có lẽ là vì bọn chúng chỉ giỏi bò, không giỏi lật người.

Có lẽ chiếc mai mà bọn chúng mang trên lưng quá nặng.

Hoa sen kia vẫn còn trong ao, lại từ màu tím trở về thuần trắng.
Có điều nó đã mất đi gốc.
Gốc đã đứt.
Nó đang lơ lửng trên nước.
Lúc này nó vẫn tươi đẹp duyên dáng, nhưng không lâu sau nó sẽ điêu tàn, héo rũ đi.
Hoa và cây không có gốc, đều không thể sống lâu.
Người thì sao?
Đám người Vương Tiểu Thạch, Ôn Nhu, Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu, Hà Tiểu Hà, Đường Thất Muội, Lương A Ngưu, La Bạch Ái, Ban Sư vẫn đang chạy trốn.
Chạy trốn là vì muốn sống.
Chỉ cần có thể sống tiếp, sẽ có một ngày trở mình.
Có điều, lúc này ai sẽ đến giúp đỡ bọn họ? Ai có thể dùng sức một ngón tay, giúp bọn họ lật người một cái?
Chạy trốn không có gốc.

79. Chương 79: Lời Của Người Đầu Đá

Bên ngoài bức tường của chùa Lục Long hơn mười trượng, có một tòa tháp bề ngoài chín tầng nhưng thực ra bên trong lại có mười bảy tầng.
Bốn người Thái Cẩm Động, Hách Âm Công, Ngô Khai Tâm, Bạch Cao Hứng, còn có Diệp Thần Du đang ở tầng thứ bảy bên trong tháp, từ trên cao nhìn xuống, quan sát nhất cử nhất động của đám người Vương Tiểu Thạch trong chùa.
Bọn họ trước tiên nhìn thấy Ôn Nhu “thưởng” Vương Tiểu Thạch một cái bạt tai.
Bọn họ cảm thấy kinh ngạc.
Bọn họ đoán không ra lý do.
Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy, lại không nghe được đối phương nói gì, ngoại trừ cái bạt tai kia.
Một cái tát vang dội và giòn giã.
Lý do mà bọn họ giật mình là Ôn Nhu lại có thể đánh trúng Vương Tiểu Thạch?
Nói như thế, chẳng lẽ võ công của Ôn Nhu còn cao hơn Vương Tiểu Thạch?
Như vậy, đề án trước tiên đối phó với Ôn Nhu nhất định phải hủy bỏ.
Nhưng bọn họ trong kinh cũng có vui, bởi vì nếu không phải võ công của Ôn Nhu quá cao, xuất thủ quá nhanh, vậy thì nguyên nhân còn lại chỉ có một.
Vương Tiểu Thạch rất coi trọng Ôn Nhu, đến nỗi để mặc cho nàng tát.
Như vậy, trước tiên bắt giữ Ôn Nhu chính là lựa chọn sáng suốt nhất.
Vì vậy bọn họ đều tập trung quan sát động tĩnh trong chùa.
Tiếp đó, biến hóa đột nhiên xuất hiện.
“Người tuyết” tập kích Ôn Nhu.
Phương Hận Thiếu kéo Ôn Nhu đi.

Hà Tiểu Hà và Lương A Ngưu chợt hiện thân tấn công hai “người tuyết”.

Công tử áo trắng trong ao sen đột nhiên xuất hiện tập kích Lương, Hà.

Vương Tiểu Thạch chặn đánh công tử như hoa sen trắng.

Trong viện chợt có một bóng người nhỏ nhắn nhưng lại dùng kiếm khí ác liệt tấn công Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đón đỡ một luồng “khí kiếm” kia...

Bị cắt ngang.

Bởi vì đột nhiên có một vật bay đến, từ trong chùa phá tan tường vây, bay lên bảy tầng tháp, đánh vào trước mặt Ngô Khai Tâm.

Lần này chuyện xảy ra bất ngờ.

Phản ứng của Ngô Khai Tâm cũng xem là nhanh, kêu lên một tiếng, ngửa đầu ngã người. Một tiếng “vèo” vang lên, vật kia hung hiểm lướt qua mặt hắn, sát thương chớp mũi của hắn, lại bắn về phía Hách Âm Công sau lưng hắn.

Trong lúc vội vàng, Hách Âm Công đánh ra một chưởng, va chạm cùng với vật kia. Sau một tiếng “bùng”, vật kia vỡ vụn thành mấy chục mảnh, nhanh chóng bắn về phía Thái Cẩm Động và Bạch Cao Hứng, còn có Diệp Thần Du.

Hách Âm Công mặc dù dùng một chưởng ngăn cản vật kia, nhưng lại cảm thấy tay phải đau đớn giống như bị chém một kiếm.

Đau đến mức hắn vội vàng nhìn xem tay của mình còn đó hay không, hắn cho rằng đã bị người ta một kiếm chặt xuống.

Hắn không dễ chịu, đồng đẳng của hắn cũng không dễ chịu.

Mảnh vụn rất nhiều, có lớn cũng có nhỏ.

Mảnh lớn bắn về phía Bạch Cao Hứng.

Bạch Cao Hứng cũng khá may mắn, hắn vừa thấy Ngô Khai Tâm né tránh đã có cảnh giác, lại thấy Hách Âm Công gặp nạn càng thêm đề phòng.

Cho nên hai tay Bạch Cao Hứng kịp thời vỗ một cái, kẹp lấy mấy mảnh vụn lớn, một mảnh cũng không bỏ sót.

Đó là gạch.

Hắn lập tức cảm giác được.

Không ai có thể cảm giác được rõ ràng hơn so với hắn, bởi vì hắn chẳng những kẹp lấy miếng gạch, hơn nữa mấy miếng gạch vụn này còn hoàn toàn cắm vào trong lòng bàn tay của hắn.

Tình hình của Thái Cẩm Động cũng tuyệt đối không tốt hơn.

Phần lớn mảnh gạch vụn bay về phía hắn.

Bởi vì nhìn thấy Hách Âm Công và Ngô Khai Tâm trước sau thất bại, cho nên hắn đã sớm một bước rút ra binh khí của mình.

Vũ khí của hắn là đao, một thanh đao mềm, hình dáng giống như lá trúc.

Đao của hắn có một cái tên, ở trong võ lâm cũng rất có tiếng, đó là Trúc Nhu đao.

Đao của hắn mềm, hơn nữa còn mỏng, cho nên đặc biệt nhanh.

Trong nháy mắt hắn đã xuất ra mười ba đao.

Mười ba đao, đao đao đều không trật, đao đao đều trúng mục tiêu.

Mỗi đao đều chặt xuống một mảnh gạch vụn.

Nhưng gạch vụn không chỉ mười ba mảnh, tổng cộng có đến mười lăm mảnh.

Có hai mảnh hần vẫn không kịp chặt xuống.

Hai mảnh vụn không bị chặt xuống kia đang ở đâu?

Cắm vào trên người hần, trên cánh tay trái và đùi phải.

Gạch cắm vào trong thịt, còn đau đớn hơn so với trúng tên.

Trong cuộc đời của hần cũng từng ước đoán cơn đau khi bị trúng đao, trúng tên, trúng một kiếm... nhưng chưa từng nghĩ đến có ngày lại phải chịu khổ vì trúng gạch.

Một hòn gạch nho nhỏ, trong nháy mắt đã quét rách chớp mũi của Ngô Khai Tâm, chấn đau cổ tay phải của Hách Âm Công, cắm vào hai tay của Bạch Cao Hứng, cắt vào trong bắp thịt của Thái Cẩm Động.

Một hòn gạch rất bình thường, thoáng chốc lại trở nên thân thiết với sinh mệnh của bọn họ như thế, giống như giữa sinh tử ly hợp cất một tiếng gọi thân thiết đau vào tâm tạng, để cho bốn người cả đời đều không quên được hòn gạch thân thiết với bọn họ như da thịt này.

Đó là hòn gạch gì?

Bọn họ gần như không hẹn mà cùng nhớ lại một chuyện, một người.

Mảnh gạch vụn kia không chỉ đánh về phía bốn người bọn họ, còn có một người khác, đó là Diệp Thần Du.

Cho nên bọn họ cũng không hẹn mà cùng nhìn về phía Diệp Vân Diệt.

Diệp Thần Du chấp tay đứng đó, khí thế rất mạnh, dáng vẻ cũng rất nóng nảy.

Nhưng lại rất trấn định, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra trên người hần.

Gạch bắn tung toé về phía hần, có lớn có nhỏ, ít nhất chừng mười mảnh, đi đâu cả rồi? Sao lại giống như đá chìm xuống biển?

Diệp Thần Du nói với giọng khàn khàn:

- Chỉ bằng các ngươi, muốn đối phó với Vương Tiểu Thạch, còn kém xa lắm.

Hai tay hần rũ xuống, những tiếng lạch cạch vang lên liên tục, gạch vụn đều từ trong tay áo của hần hoàn toàn rơi xuống.

Chẳng biết từ lúc nào, những mảnh gạch vụn kia đã hoàn toàn bị hần thu vào trong hai tay áo, không bỏ sót mảnh nào.

- Hần biết chúng ta ở đây.

Diệp Thần Du nhìn ra ngoài cửa sổ, lộ ra mười phần sát khí hai phần bất cam nói:

- Hần dùng đá của hần để nói chuyện, cũng đưa ra cảnh cáo với chúng ta.

Lúc này tại chùa Lục Long, chiến đấu cũng vừa chấm dứt, Vương Tiểu Thạch đang nói chuyện với Phương Ứng Khán.

Thế nhưng, Vương Tiểu Thạch chắc chắn cũng đã nói chuyện với bọn họ, lời của hần là dùng một hòn gạch để nói.

Hần mượn một luồng “kiếm khí” của Lôi Mị, dùng “Di Hoa Tiếp Mộc thần công” chuyển sang đánh vào trên tường gạch, bay thẳng tới, dùng một hòn gạch liên tục đánh vào năm người.

Cũng chỉ có Diệp Thần Du không việc gì, còn lại đều bị thương.

Lúc ấy Vương Tiểu Thạch đang đối địch, hơn nữa còn là đại địch trước mặt, kẻ thù bao vây.

Hần vẫn nói ra lời của hần, đưa ra cảnh cáo đối với đối với những “kẻ thăm dò” ở tháp Minh Hiếu phía xa. Lúc mọi người đều cho là hần đang nguy hiểm nhất, hần lại còn rảnh rỗi tấn công kẻ địch xa hơn.

Lúc này Hách Âm Công, Bạch Cao Hứng, Ngô Khai Tâm, Thái Cầm Động mới hiểu được, trong lòng nặng nề.

Lúc này bọn họ mới hiểu được Vương Tiểu Thạch là một kẻ địch đáng sợ đến dường nào.

Cho nên bọn họ đành phải chịu đựng, chịu đựng Diệp Thần Du cười lạnh.

Cười lạnh thông thường không phải cười thật, mà là châm chọc, khinh miệt hoặc xem thường.

Cho dù có cười, cũng chỉ là cười nhạo.

Diệp Thần Du đương nhiên có quyền cười nhạo bọn họ.

Thế nhưng, bốn người bọn họ lại không ai chú ý tới, y phục bên hông phải của Diệp Thần Du đã bị rách một chỗ, đó là một vết thương dài một tấc, bộ phận lộ ra còn có chút máu.

Máu dính một chút.

Diệp Thần Du vẫn chấp tay nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón tay xiết chặt đến mức kêu lên lách cách.

Hắn vẫn quan sát nhất cử nhất động trong chùa.

Hắn đang nhin đau? Hay là đang nhẫn nại? Có lo lắng âm thầm? Hay là che giấu điều gì?

80. Chương 80: Lục Long Tam Cô

Khi đám người trong chùa đang ở bên cạnh tượng Vi Đà Kim Cang, bên cạnh hồ sen đối phó với kẻ tập kích, hai “thầy trò” La Bạch Ái rốt cuộc đang ở đâu?

Hóa ra La Bạch Ái đang cùng với cao tăng Tam Khô trong chùa Lục Long nói thiền luận kinh.

Tam Khô là thiền tăng nổi tiếng ở bản địa, đạo hạnh cao thâm, trí năng ngút trời, được khen là danh tăng “cầm trắng tay vốc nước, chơi hoa áo đầy hương” (1).

Nghe nói y vốn không có danh hiệu, lúc y mới vào tá túc ở chùa Lục Long, người khác hỏi y từ đâu đến, y không trả lời ngay, chỉ nhìn hoa cổ trước viện, nói:

- Hoa cổ sẽ phải khô.

Lúc ấy chủ trì Lục Dung đại sư nghe được, đặc biệt ra nghênh tiếp y, cùng y đàm Phật luận kinh, sau một buổi lại hết sức sùng bái khâm phục, còn thỉnh giáo danh hiệu của y. Y chỉ nói:

- Biển khô đá mòn, cần gì danh hiệu.

Lúc đó còn có một vị danh nhân khác được tiếp đón, chính là Lạc Dương Ôn Văn. Ôn Văn lập tức hỏi tiếp một câu Phật kệ:

- Sinh tử chuyện lớn, thời gian như tên, vô thường cấp tốc, thời không đợi người, nếu đã như vậy, qua cửa công đức, ngày sáng đêm tối, có trật tự riêng, cha con vợ chồng, nên có thứ tự, bốn phương tám hướng, đều có vị trí, vạn vật hữu tình, đều có tên gọi, hoa chim sâu cá, chim trời cá nước, không gì ngoại lệ, sao chỉ mình ngài?

Đại sư lại khép mắt chấp tay, chỉ nói:

- Người đuổi thời gian, ta không đuổi. Lòng ta ung dung, dầu hết đèn khô.

Ôn Văn lập tức giác ngộ.

Rất nhiều người tại cửa thiền tham thiền mấy chục năm, vẫn không đạt được một chút tin tức, không đổi được một cái ngộ. Nhưng thời cơ vừa đến, có câu “hút mỡ đồng thời”, tức là con gà con đang từ trong trứng

nở ra, gà mẹ vừa lúc mổ phá vỏ trứng, sẽ hoàn toàn không tổn công sức. Đây chính là chỗ hiểm có phật môn tâm pháp tương truyền.

Bởi vì y vừa vào Lục Long đã nói ba lần “khô”, người khác liền gọi y là “Tam Khô” đại sư.

Tam Khô rất giỏi điểm hóa người khác, giúp người khác giác ngộ.

Y rất nổi danh ở khu vực.

Y cũng từng rời khỏi chùa Lục Long tự, dạo chơi tứ hải, sau khi trở lại càng nổi danh hơn.

Có lẽ, trước khi đến chùa Lục Long, y đã rất nổi danh?

Chỉ có điều, y đối với chuyện quá khứ, một chữ cũng không đề cập tới, cũng không ai biết lai lịch của y.

La Bạch Ái vốn cũng không biết vị Tam Khô đại sư này là người rất trầm mặc, ít nói, hiền lành.

Hắn luôn cho rằng “đại sư” trên đời, bình thường phải niệm rất nhiều kinh, thường xuyên lao thao bất tuyệt với người khác, khi răn dạy người có cả một kho sách nói hoài không hết.

Nhưng sự thật lại không phải.

Tam Khô thường thường không lên tiếng, luôn luôn không nói một lời.

Y giống như căn bản không thích dạy người, không thích trò chuyện.

Khi nào y cao hứng nói chuyện thì mới lên tiếng.

Lúc y bắt buộc phải nói chuyện, đôi khi chỉ thở dài một tiếng, hoặc trừng mắt nhìn người khác một cái, nhướng mày chớp mắt, ho lên một tiếng, xem như đã nói chuyện rồi.

Mặc dù, phần lớn mọi người đều không biết y đã nói gì? Nói những lời gì?

La Bạch Ái đương nhiên cũng không hiểu, nhưng cảm thấy rất vui vẻ.

Bản thân hắn chính là một người rất vui vẻ, hắn đối với những chuyện không hiểu cảm thấy rất vui vẻ.

Cho nên khi quần hiệp đang ở dưới cây bồ đề, bên cạnh ao sen chống địch, hắn lại đi trêu chọc đại sư này nói chuyện.

Hắn rất thích tìm đại sư nói chuyện, nhưng chưa chắc đại sư cũng thích nói chuyện với hắn.

Có một lần, hắn thấy trong miếu có rất nhiều khách hành hương, rộn ràng tới bái phật dâng hương, tăng chúng trong chùa đều bận rộn thu xếp, lại thấy đại sư đang thảnh thơi ngồi dưới cây bồ đề, hoàn toàn không có phản ứng, ngay cả một đứa bé té ngã bên cạnh y, oa oa khóc lớn, đại sư cũng không có động tĩnh.

La Bạch Ái liền tiến tới đỡ đứa trẻ dậy, dỗ dành nó, cho đến khi mẫu thân đến đưa nó đi, đại sư vẫn ngồi xếp bằng bất động.

La Bạch Ái liền hỏi:

- Đại sư bị bệnh à?

Đại sư đáp:

- Không có.

La Bạch Ái hỏi:

- Đại sư ngủ à?

Đại sư đáp:

- Tỉnh tọ.

La Bạch Ái hỏi:

- Đại sư không nhìn thấy có người ngã sao?

Đại sư đáp:

- Người sống trên đời, ai không từng té ngã? Té ngã thì sẽ tự bò dậy.

La Bạch Ái hỏi:

- Đại sư không thấy hôm nay khách hành hương rất nhiều sao?

Tam Khô đáp:

- Không.

La Bạch Ái hỏi:

- Vậy đại sư thấy gì?

Tam Khô đáp:

- Lão nạp chỉ thấy có hai người tới.

La Bạch Ái hỏi:

- Hai người nào?

Tam Khô đáp:

- Một tên danh, một tên lợi. Bọn họ thấp hương bái phật, chẳng qua là vì cái này.

La Bạch Ái suy nghĩ một chút, rất hoài nghi:

- Sao nghe quen vậy, hình như vị tiền nhân nào đã từng nói rồi?

Tam Khô:

- ...

La Bạch Ái nói:

- Tôi cảm thấy ông nói ít đi, cũng nhìn ít đi.

Tam Khô hỏi:

- Ít đi cái gì?

La Bạch Ái đáp:

- Tôi thấy được bốn người, một người danh, một người lợi, còn có một người quyền, một người thế.

- ...

La Bạch Ái nói:

- Không, còn có... còn có một người, là lộc, à, lại thêm một người nữa, gọi là gì nhỉ? À, là dục...

La Bạch Ái lại giáo huấn Tam Khô đại sư:

- Ông nói chuyện ít đi, cũng nói quá đơn giản.

Tam Khô cảm thấy phiền muộn, không để ý tới La Bạch Ái nữa.

Nhưng La Bạch Ái trước khi rời đi, còn “điểm hóa” Tam Khô một câu:

- Có người ngã trước mặt ông, ông không đi đỡ, lỡ may té chết người thì sao? Ngay cả người cũng không cứu được, bản thân lại giống như khúc gỗ, vậy coi là phật gì? Tham thiền có tác dụng gì?

Chưa hết, hắn còn tươi cười hỏi đại sư:

- Tôi nói có đúng không? Đại sư?

Lúc bắt đầu, Tam Khô đại sư không để ý đến người thiếu niên nửa điên nửa khùng này.

Nhưng đại sư không để ý tới hắn, hắn lại để ý tới đại sư.

Người khác hỏi hắn vì sao lại thích tìm đại sư quấy rầy, hắn cười hì hì nói:

- Không có gì, ta là thật tâm lĩnh giáo đại sư.

Khi sư phụ Ban Sư của hắn cũng hỏi như thế, hắn mới nghiêm túc trả lời:

- Tôi cảm thấy có duyên với đại sư.

- Có duyên như vậy.

Ban Sư nghe được lại rất không vui, nói:

- Người lại không bái y làm thầy sao?

Không ngờ La Bạch Ái lập tức lắc đầu như trống bỏi:

- Vậy thì khác. Ông và y không giống nhau.

- Cái gì không giống nhau?

- Duyên pháp giữa tôi và đại sư, đó là tôi quả thật học được không ít đạo lý từ y.

La Bạch Ái lắc đầu nói:

- Nhưng y cũng học được không ít sự lý từ tôi. Hai chúng tôi là trao đổi, giúp đỡ lẫn nhau, cùng có lợi...

Ban Sư nghe được liền cao hứng:

- Vẫn là ta dạy cho người khá nhiều. Ta vốn học thức uyên bác, võ công cao cường mà.

- Cũng không phải.

Đồ đệ nghiêm túc nói:

- Ông khá may mắn.

- Ta may mắn?

Ban Sư không hiểu:

- Nếu ta may mắn còn thu nhận loại đồ đệ như người sao?

- Ông đương nhiên may mắn, ông chỉ là thân ở trong phúc lại không biết phúc mà thôi.

La Bạch Ái nói:

- Tôi dạy cho ông, còn nhiều hơn ông dạy cho tôi.

Ban Sư giận đến méo miệng, mắt cũng bắt đầu trợn trắng.

Đồ đệ của hắn còn rất cảm khái nói thêm một câu:

- Thật ra là nhiều hơn rất nhiều... không được, tôi còn phải dạy ông làm thế nào theo đuổi người yêu, dạy ông làm sao nói chuyện yêu đương.

- Người... người!

Lần này Ban Sư giận đến cả mũi cũng méo:

- Người dạy ta... nói chuyện yêu đương?

- Đúng.

La Bạch Ái đến gần bên cạnh Ban Sư, nói một cách mờ ám:

- Ông đừng nói với tôi ông chưa bao giờ động xuân tâm, chưa từng có ý định tìm cho tôi một sư mẫu.

Ban Sư muốn đánh hắn.

La Bạch Ái chợt vươn người nhìn thẳng vào sư phụ hấn, nói:

- Ông nhìn tôi đây!

Ban Sư đánh được một nửa, đành phải thu chiêu.

- Tại sao ta phải nhìn người?

La Bạch Ái hiên ngang lẫm liệt, quang minh lỗi lạc nói:

- Ông nhìn vào mắt tôi. Nếu như ông thật sự từ trước đến giờ chưa từng nghĩ đến chuyện này và chuyện đó, ông hãy nhìn vào mắt tôi.

Ban Sư không nhìn hấn, nhưng cũng không đánh hấn, chỉ tức giận phất tay áo bỏ đi.

La Bạch Ái le lưỡi một cái, lẫm bẫm:

- Ô kê bạch phượng hoàn (2). Đại khái lần này nói đúng rồi... xem ra, ta nên suy nghĩ cẩn thận cho chung thân đại sự của sư phụ.

Tam Khô đại sư không để ý tới hấn, lý do tuyệt đối đầy đủ.

Có lần hấn lại đổi tên cho danh tăng Tam Khô này.

Đó là một lần chúng tăng tụ tập, mọi người muốn đổi một cái tên cho tháp Minh Hiếu, chùa Lục Long, bởi vì những tháp gọi là “Minh Hiếu”, “Lục Long” quả thật rất nhiều, không được đặc biệt. Ít nhất, cũng nên phân rõ là Lục Long “tháp” hay là “chùa”, Minh Hiếu “chùa” hay là “tháp”.

Tam Khô đại sư lại ra sức phản bác, cho rằng không cần đổi tên.

Mọi người đều hỏi y tại sao.

Y nói:

- Phật pháp chân chính, là bách tính thường dùng nhưng không biết, lúc phát tâm liền thành chánh giác (3). Cần gì chính danh? Khác hẳn độc thoát, không trói buộc bởi sự vật.

Mọi người đều cho là đúng, nhao nhao nói Tam Khô Phật pháp cao thâm.

Nhưng La Bạch Ái ngồi nghe bên cạnh bỗng lên tiếng:

- Lục Long, Minh Hiếu tháp chùa không cần đặt tên, tôi rất tán thành, nhưng đại sư lại nên đổi tên.

Mọi người hiểu kì, đều hỏi muốn thay Tam Khô đổi danh hiệu gì?

- Tam Cô.

La Bạch Ái dương dương đắc ý nói:

- Đổi tên thành Tam Cô, như thế vừa khớp.

Chúng tăng nhao nhao quát mắng hấn, lần này La Bạch Ái đúng là xúc phạm chúng tăng.

Nhưng hấn đắc ý như cũ.

Hấn còn nói ra lý do đường hoàng:

- Đại sư gọi là Tam Khô, bản ý là biển khô đá mòn, dầu hết đèn khô, người đi tâm khô. Tôi gọi y là Tam Cô, càng phù hợp hơn, bởi vì y thấy người ngã mà không đỡ, thấy kẻ ác nắm quyền mà không trừ, thấy người chưa tỉnh ngộ mà không điểm hóa, không phải cô niệm, cô tức, cô vọng thì là gì? Huống hồ, đại sư ô kê bạch phượng hoàn hình dáng đẹp, rất tuấn tú, giống như cô nhiều hơn giống như lão.

Mọi người đều mắng tiểu tử hồ đồ này không biết Phật lý, chưa vào Phật môn sao dám nói năng bừa bãi, ngay cả Tam Khô trên mặt cũng lộ ra vẻ khó chịu.

La Bạch Ái trở mặt, chỉ vào đại sư hỏi vặn lại:

- Không phải y dạy người đừng quá coi trọng hư danh sao? Không phải y luôn nói danh như y phục trang sức, cởi xuống là hết sao? Sao vừa nói đến đã nhăn mặt rồi?

Lần này ngay cả Lục Dung đại sư cũng muốn hạ lệnh đuổi hẳn đi.

Lại là Tam Khô đại sư lên tiếng:

- Cũng được. Dù sao cũng là danh tướng (4), gọi cái gì thì là cái đó, gọi cái gì cũng không phải là cái đó.

Lục Dung không hiểu, chấp tay hỏi:

- Ý của đại sư là...

Trên mặt Tam Khô lại hiện lên một chút ý cười, y dùng tay chỉ vào một con chó đang phơi bụng dưới ánh nắng xuân, nói:

- Người gọi nó là mèo, nó vẫn không phải mèo. Người không gọi nó là chó, nó vẫn là chó. Nhưng nó và đồng loại có thể không gọi là chó, mà gọi là người, còn gọi chúng ta mới là chó. Chúng ta bị người khác gọi là chó, nếu như là người thì vẫn là người.

Bất kể nghe hiểu được hay không, chúng tăng đều chấp tay niệm:

- A Di Đà Phật.

Phật là niệm, nhưng sau này Tam Khô đại sư trong chùa Lục Long thật sự bị người ta gọi là “Tam Cô đại sư”.

Chú thích:

(1) Trích từ bài thơ Xuân Sơn Nguyệt Dạ của Vu Lương Sử.

Xuân sơn đa thắng sự,

Thưởng ngoạn dạ vong quy.

Cúc thủy nguyệt tại thủy,

Lộng hoa hương mãn y.

Hứng lai vô viễn cận,

Dục khứ tích phương phi.

Nam vọng minh chung xứ,

Lâu đài thâm thúy vi.

Dịch nghĩa:

Núi xuân lắm thắng cảnh

Thưởng ngoạn đêm rồi mà quên về nhà

Mức trăng trong nước vào bàn tay

Đùa nghịch với những đoá hoa hương thấm đầy vào áo

Hứng đến thì không nghĩ đến xa gần

Muốn về lại tiếc hoa thơm cỏ lạ

Nhìn về phía nam có tiếng chuông ngân

Lâu đài sâu trong đồi núi xanh rờn

Dịch thơ: (Hải Đà)

Đêm Trăng Trên Núi Xuân

Núi xuân nhiều cảnh đẹp

Xem mãi tới quên đường
Cầm trắng tay vốc nước
Chơi hoa áo đầy hương
Mặc gần xa vẫn thích
Bỏ đi cảnh tiếc thương
Phương nam hồi chuông vọng
Cây xanh ẩn cung tường.

(2) Tên một loại thuốc, xem thông tin ở đây:

yuerent /11025-o-ke-bach-phuong-hoan.html

(3) Phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác tức là phát tâm thành Phật. Hiện tiền chúng sanh có giác tri, nhưng là vọng giác vọng tri. Nếu giác ngộ được muôn Pháp đều không, trọn không có gì, chẳng đắm nơi có gọi là Chánh giác.

(4) Lời của phật giáo. Tai có thể nghe người gọi tên, mắt có thể thấy người gọi tướng.

81. Chương 81: Phân Chó, Rác Rưởi, Thiền

“Tam Cô” không thích để ý tới La Bạch Ái, nhưng La Bạch Ái lại thích tìm đến “Tam Cô”.

Khi đoàn người đang ở trước tượng Vi Đà, bên ao dưới cây chống địch, Đường Thất Muội đang ở trong thiền phòng chăm sóc Đường Bảo Ngưu, La Bạch Ái cảm thấy nhàm chán, lại đi trêu chọc Tam Cô đại sư nói thiền nói phật.

Tam Cô đại sư tùy ý ngồi trên thềm đá, dùng một cành khô vẽ vài nét trên mặt đất.

La Bạch Ái tiến đến, gần như dán tai sát đất từ dưới nhìn lên, lúc này mới thấy mặt Tam Cô đại sư.

Nhưng Tam Cô vẫn không để ý đến hắn, không quan tâm đến hắn, cũng không nhìn hắn.

La Bạch Ái trêu chọc cả buổi, y đều không phản ứng, trong lòng cảm thấy mất hứng, liền nói:

- Ông còn mày gõ mặt đá như vậy thì lại phải đổi tên.

Tam Cô đại sư chỉ nhướng mắt, lại không nói tiếng nào.

Sư phụ hắn lại không nhin được hỏi:

- Lại muốn đổi sao? Lần này gọi là gì?

La Bạch Ái nói:

- Tam Khố đại sư.

Hắn cười ha hả nói:

- Ai bảo ông ta cả ngày lẫn đêm, vẽ mặt luôn giống như đưa đám.

Tam Cô không để ý tới, chỉ vẽ mấy hàng dọc, mấy hàng ngang trên mặt đất.

La Bạch Ái lại thuận nước đẩy thuyền đổi đề tài:

- Tôi cũng biết đoán chữ, tôi giúp ông xem thử...

Hắn nghiêng đầu, nhìn một hồi lâu, giống như ngộ đạo kêu lên:

- A, đúng rồi, mấy đường ngang, mấy đường dọc này, ý tứ chính là hoành thụ (ngang dọc). Hoành thụ, cũng có nghĩa là “cho dù”. Suy nghĩ trong lòng ông là, cho dù tôi đặt tên cho ông như thế nào cũng không ngại... đúng không?

Tam Cô đại sư đương nhiên không để ý đến hấn.

Sư phụ Ban Sư của hấn lại nói:

- Ta thấy không giống.

La Bạch Ái nói:

- Không giống cái gì?

Ban Sư nói:

- Không giống hoành thụ? Mà là giống như một chữ.

La Bạch Ái hỏi:

- Chữ gì?

Ban Sư nói:

- Giống như một chữ “tĩnh” ().

La Bạch Ái ngạc nhiên:

- Tĩnh?

Ban Sư nói:

- Ta thấy y là đang ám chỉ “tọa tĩnh quan thiên (ếch ngồi đáy giếng)”.

La Bạch Ái nói:

- Tôi thấy ông ta càng tiến một bước, nhìn thấy chúng ta liền tự ti, cho rằng mình là “ếch ngồi đáy giếng”.

Có lẽ bị đôi thầy trò này chọc giận, nóng nảy, phiền phức, Tam Cô chợt dùng ngón tay trái chỉ vào một đồng rác trước viện không xa, tay phải chỉ vào một đồng phân chó trước thềm đá, nhìn La Bạch Ái và Ban Sư, gật đầu một cái.

Sau đó đứng dậy, trở vào trong miếu.

Lần này, đôi thầy trò dở hơi kia đều ngẩn ra.

Ban Sư trở mặt hỏi:

- Vậy là có ý gì?

La Bạch Ái gãi đầu nói:

- Trong đó nhất định có dụ ý, có thiên cơ.

Ban Sư lầu bầu nói:

- Không chừng y chỉ nói chúng ta giống như một đồng rác rưởi, một bãi phân chó.

- Vậy tôi nhất định là rác rưởi rồi.

La Bạch Ái vội bổ sung:

- Không, không phải. Tôi thấy y nhất định có thâm ý khác, chỉ là chúng ta nhất thời nhìn không thấu mà thôi. Nhớ lại trong Thiên Lâm công án có người hỏi Ba Lăng thiền sư “cái gì gọi là kiểm thối lông”, Ba Lăng thiền sư chỉ nói một câu “cành cành san hô chỗi đến trắng” (1), người hỏi từ đó ngộ đạo, có trí kiém chặt đứt tất cả vọng tưởng cố chấp. Tôi thấy, Tam Cô này hai tay chỉ một cái, vô thanh thắng hữu thanh, quả là vô thanh trong ngàn ngôn vạn ngữ, ngàn hô vạn hoán, chỉ xem chúng ta có thể ngộ được hay không, có hiểu được hay không.

Ban Sư lẩm bẩm nói:

- Người coi trọng lời của y như vậy, tại sao trước giờ luôn tranh cãi với y?

La Bạch Ái nghiêm mặt nói:

- Đó không giống nhau. Nên biết tu thiền niệm phật, quan trọng nhất là tự mình cảm ngộ, đây gọi là lạnh ấm tự biết, hút mỗ đồng thời, Mạc Da (bảo kiếm thời xưa) nắm chắc, bảo kiếm nơi tay, khách chủ rõ ràng, ngôn ngữ đạo đoạn (2). Nếu thiền cảnh là trời đất cùng ta đồng căn, vạn vật cùng ta một thể, lúc y dạy ta ngộ, ta cũng nên dạy y ngộ, như vậy y là thầy của ta, ta cũng cũng là thầy của y. Giống như cái gọi là đạo đắc cũng ba mươi gây, đạo không đắc cũng ba mươi gây. Lúc y làm bộ làm tịch, tôi cũng làm bộ làm tịch tranh cãi với y, nhưng lúc y chỉ thẳng tâm người, tôi nên nghe tiếng ngộ đạo.

Sau đó hần lại suy nghĩ lẩm bẩm:

- Cho nên, y một tay chỉ phân chó, một tay chỉ rác rưởi, nhất định có thâm ý, nhất định có gợi ý.

Không lâu sau, Tam Khô đại sư biết được đám người Vương Tiểu Thạch muốn rút khỏi chùa Lục Long, y lập tức thu thập một cái bọc vải, một cái túi đeo, tay cầm thiền杖, đi ra bên ngoài.

Chủ trì Lục Dung trong miếu gọi theo y:

- Tam Khô, ngài còn trở lại không?

Tam Khô hơi dừng bước, cầm thiền杖 gõ một cái lên phiến đá xanh trước chùa, cuối cùng không nói thêm câu nào, lại đi về phía trước.

Lúc này, La Bạch Ái còn đang ngồi trên bậc thềm khổ công suy nghĩ, vừa thấy động tác này của Tam Khô, lập tức kêu lên:

- Tôi hiểu thấu rồi, đắc đạo rồi!

Lần này sư phụ hần cũng đã thu dọn hành lý, muốn theo đám người Vương Tiểu Thạch đi về phía nam.

Vương Tiểu Thạch vốn để bọn họ tự lựa chọn, theo hay không theo tùy ý.

Ban Sư không có lựa chọn. Đến nước này, đi cùng với mọi người, cho dù nguy hiểm, lỡ may có chết cũng là chết chung, còn dễ chịu hơn rời khỏi đội chết ngay, chết lập tức, chết quạnh hiu, chết cô độc.

Hần đang muốn thúc giục đồ đệ đi cùng, lại nghe La Bạch Ái kêu lên ngộ đạo, liền chín phần không tin một phần nghe chơi hời:

- Đức tính đầu cháo loãng như người, lại ngộ đạo gì?

La Bạch Ái lại rất nghiêm túc, cũng rất hưng phấn, thậm chí còn nhảy nhót.

Hần đỏ mặt lên, chỉ về túi đeo trên lưng Tam Cô đại sư phía xa, nói:

- Phân chó, rác rưởi, chính là do y vác đi. Đó chính là trách nhiệm và đạo nghĩa của y. Người phạm nhìn thấy, chẳng qua là rác rưởi, phân chó, nhưng y lại không vứt được, không bỏ được.

Ban Sư cố ý xoa dịu hần, giọng nói có phần chế nhạo:

- Không phải người đã nói, ai nói không bỏ được, ai đến cuối cùng không phải vẫn bỏ xuống sao? Phân chó, rác rưởi này, vác không bỏ là có ý gì?

La Bạch Ái lại không hề đuối lý:

- Thiền đến cuối cùng, còn không phải là vì thành phật sao? Phật đến cuối cùng, còn không phải là người sao? Mắt bị che lấp, giống như nhìn thấy hoa trên không trung. Ai là Phật tổ? Lập tức là ta. Chẳng lẽ thành phật rồi là có thể muốn làm gì thì làm, tùy ý làm bậy sao? Đó chẳng phải giống như Thành Vương xưng bá. Phật cũng phải ăn phải mặc, phải cày phải làm, phải vác hành lý cứu nhân cứu thế. Người người đều nói phải để xuống, chẳng qua là không muốn gánh vác trách nhiệm mà thôi, vậy cũng giống như cỡi quần đánh rắm, không ý nghĩa, không được việc.

Ban Sư vẫn không đồng ý, cố ý bắt bẻ hần một câu:

- Không phải người cũng đã nói, cái gì đem chuyện rất phức tạp giản hóa thành truy “danh” trục “lợi”, không phải quá hạn hẹp sao? Hiện giờ lại đem hai cái túi đeo nói thành “trách nhiệm” và “đạo nghĩa”, chẳng phải cũng như vậy sao?

Lần này La Bạch Ái lại nhún nhún vai, le le lưỡi, vẫy vẫy tay, nói:

- Đạo chính là như thế, nói không tăng, không nói không giảm, nói hết không diệt, không nói cũng được.

Ban Sư thấy đồ đệ không chống nổi nữa, cũng không tiếp tục, chỉ lẩm bẩm nói:

- Ta vẫn cảm thấy phân chó chính là phân chó, rác rưởi cũng không ngoài rác rưởi, túi đeo cũng chẳng qua là túi đeo, nào có đạo lý lớn phức tạp gì.

Đồ đệ nghe vậy, cũng không tranh luận, lại nói:

- Ông có thể nghĩ như vậy, thực ra cũng đã hiểu được đạo lý lớn.

Thân thể nhỏ gầy của “Tam Cô” lại cảm thiên trọng nặng nề, vì nghĩa không chùn bước tiến về phía trước, hội hợp với Vương Tiểu Thạch, hộ tống bọn họ xuống đông nam.

Y có lẽ không ngờ được túi đeo trên lưng mình lại biến thành đại đạo như trời, vì nó mà thầy trò hai người tranh luận không thôi.

Chú thích:

(1) Một trong một trăm công án, xem thêm ở đây:

.thuongchieu.net/index.php...ngkiemthoilong

(2) Ngôn ngữ đạo đoạn: nghĩa là khi ở trong vòng giới hạn của nhân sinh đối diện với sự vô hạn của thế giới, thì thứ gì có thể nói được, viết được đều không thể diễn đạt cảnh giới vô hạn. Dù cho người có tâm hướng Đạo, chân chính muốn thuyết pháp, muốn truyền Đạo, nếu dựa vào ngôn ngữ thì Đạo sẽ đoạn mất. Chân Đạo thì chẳng thể nhờ vào văn tự ngôn ngữ mà truyền thọ đăng.

82. Chương 82: Đại Sư Ích Kỷ, Làm Thơ Hay Là Chí Công Vô Tư?

Dọc theo đường đi tám trăm dặm, Tam Khô đại sư phạt pháp cao thâm hay Tam Cô đại sư bị La Bạch Ái làm khổ đến xoay vòng, vẫn vác hai cái túi đeo đi ở phía trước.

Phía trước có sơn tặc, lại nghe y chỉ huy. Phía trước có giặc cướp, cũng trước tiên bị y đuổi chạy.

Phía trước nếu có nhân vật đồng đạo, tự sẽ mở đường cho y. Phía trước nếu có quan binh, gặp được vị đại sư nho nhã cảm thiên trọng nặng nề này, có thể nói là xui xẻo tám đời.

Vị “đại sư” này giống như quen biết không ít lục lâm hảo hán. Mà dọc theo đường đi, bất kể hắc, bạch, quan, dân, đối với đại sư không phải nghe tiếng đã lâu sẵn sàng phục vụ, thì cũng là nghe tiếng mất vía quay đầu bỏ chạy.

Cho nên, có y ở đây, lịch trình chạy trốn của quần hiệp có không ít thuận lợi, bớt chịu nhiều đau khổ.

Đại sư này lại chịu hết khổ cực.

Mặt trời nắng chiếu, y để đầu trần, ngay cả nón cũng không đội một cái.

Mưa to gió lớn, y cũng từ chối che dù. Ngay cả Phương Hận Thiếu hảo tâm che cho y, y cũng phất tay áo đẩy dù ra, tùy ý đi trong mưa.

Lần này Phương Hận Thiếu không nhịn được, đành oán hận nói:

- Được lắm, đi ở trong mưa, rất có ý thơ. Đại sư còn giống một vị thi nhân hơn là một hòa thượng.

Tóm lại, đại sư chịu hết khổ nhọc. Hoặc là nói, y ăn chính là “cổ”, vắt chính là “sữa”, cày chính là “ruộng”, chịu chính là “roi”, giống như một con bò.

Đại sư chưa từng có lời oán thán.

Người khác ngủ y gác đêm.

Người khác ăn cơm y trễ nhất.

Y không hề để ý.

Y nhậm lao nhậm oán (nhẫn nhục chịu khó), đây đương nhiên không phải là hai tên côn đồ vốn đi theo Chu Nguyệt Minh ở Hình bộ, sau đó đổi sang gia nhập vào dưới trường Thái Kinh, đây tuyệt đối là một lời ca ngợi đối với y.

Hơn nữa, đại sư còn rất nghe theo ý kiến của Vương Tiểu Thạch.

Nói tóm lại, y đối với Vương Tiểu Thạch hết sức bảo vệ, nói gì nghe nấy.

Mọi người thậm chí có điểm hoài nghi, Tam Cô đại sư và Vương Tiểu Thạch rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

Có lần thừa dịp Vương Tiểu Thạch đi khuyên giải Đường Bảo Ngưu vẫn sầu não không vui, La Bạch Ái thật sự hỏi mọi người vấn đề này.

Thế là mọi người nghị luận sôi nổi.

Mọi người mời Đường Thất Muội tương đối lão luyện thành thực đánh giá trước.

Đường Thất Muội nói:

- Là người mà Thiên Y Cư Sĩ khi còn sống đã an bài, giúp đỡ đồ đệ yêu của y?

Mọi người lại muốn Lương A Ngưu tính tình tương đối bảo thủ suy đoán.

Lương A Ngưu nói:

- Đồng môn?

Sau đó đến phiên mọi người phỏng đoán, lại không theo lẽ thường.

- Thầy trò?

Đây là suy đoán của Ban Sư.

Rốt cuộc ai là thầy ai là trò? Huống hồ tuổi tác của hai người cũng cách nhau không xa.

- Huynh đệ.

Lần này là quan điểm của Phương Hận Thiếu.

Vậy rốt cuộc ai là huynh ai là đệ?

- Thuộc hạ cũ.

Hà Tiểu Hà nhận định.

Lý do rất đơn giản, nhân tài giống như Vương Tiểu Thạch, không thể chỉ sau khi đến kinh sư mới nổi danh. Trước khi hấn vào kinh, nhất định cũng là một nhân vật rất xuất sắc. Vì vậy, Hà Tiểu Hà cho rằng Vương Tiểu Thạch ở trên giang hồ nhất định có rất nhiều bằng hữu, ở trong võ lâm cũng nhất định có rất nhiều thuộc hạ cũ.

Nói không chừng, “Tam Cô” chính là một trong số đó.

Lần này đến phiên La Bạch Ái nói.

Suy luận của hấn còn hoang đường hơn bất cứ ai, quả là không thể tưởng tượng.

- BẠN GÁI.

Cái gì?

Mọi người đại khái cũng không hiểu ý của hấn.

Bạn gái?

- Y là bạn gái của Vương Tiểu Thạch.

La Bạch Ái tuyệt đối có suy nghĩ kỳ lạ:

- Hoặc là, bọn họ vốn là một đôi vợ chồng.

Hà Tiểu Hà vừa bực mình vừa buồn cười:

- Người muốn nói, Tam Cô đại sư là nữ nhân?

- Vậy thì có gì không thể?

La Bạch Ái vẫn nói năng hùng hồn, cũng liên tục lẩm bẩm:

- Nếu ngay cả Quách Đông Thần cũng có thể là phái nữ, Tam Cô đại sư sao không thể là nữ nhân? Huống hồ dáng vẻ của y tuần tú như vậy.

Điều này cũng đúng.

Thực ra, tuổi tác và tướng mạo của Tam Cô “đại sư”, chẳng hề giống “đại sư” chút nào.

Y chẳng những không già mà còn rất anh tuấn, trên mặt thường lộ ra một loại tình sầu mệt mỏi, một gương mặt tròn như nước trong ẩn chứa ánh trăng, để trục đầu lại cảm thấy tuần tú có sắc thái, đẹp đến sáng ngời.

Đó là một loại thần thái cao quý, còn mang theo hương vị phật ý, mỹ nữ bình thường không thể sở hữu, tuần nam bình thường không thể có được.

Cho nên La Bạch Ái vừa nói như vậy, mọi người liền cảm thấy nghi ngờ, lại có điểm hoài nghi Tam Cô đại sư có thật là nữ giả nam trang hay không.

Hà Tiểu Hà cười trách mắng:

- Nói năng lung tung... chẳng trách người sửa lại một pháp hiệu đồng âm của y là “Tam Cô”... Ta lại không nhìn ra. Y ban đầu chính là đại sư, ta cũng không nghĩ đến gì khác.

Lương A Ngưu không hiểu cũng không đồng ý:

- Y là đại sư, đại sư làm sao là nữ nhân?

La Bạch Ái lập tức hỏi vặn lại:

- Là ai quy định đại sư trên thế gian không thể là nữ nhân?

Lương A Ngưu không biết làm sao trả lời.

Phương Hận Thiếu cười nói:

- Đáng tiếc y đã cạo trục đầu.

- Đáng tiếc cái gì?

La Bạch Ái trách ngược:

- Nam nữ xinh đẹp trên thế gian, nếu thật sự xinh đẹp, cho dù có cạo trục đầu, núi hoang trở trọi, vẫn như cũ đẹp đến chết người.

Phương Hận Thiếu lập tức đồng ý:

- Đúng, giống như ta, cho dù tháo khăn đội đầu xuống, cũng đẹp không thể phân biệt. Có người nói ta đổi sang mặc đồ nữ, còn hơn cả đám mỹ nữ.

- Ồc!

Đó là tiếng giả bộ ối của Hà Tiểu Hà.

- Cái gì?

Phương Hận Thiếu giả vờ không hiểu, hỏi:

- Hà cô nương có tin vui à?

Ôn Nhu giậm chân một cái, sắc mặt biến đổi.

Ban Sư lại trách mắng đồ đệ của hắn:

- Tiểu đệu đình, ngươi đừng làm ẩu làm càn, Tam Khô người ta là cao tăng đắc đạo, người không phải có... ý kia chứ? Ngươi cũng đừng quấy rầy người ta tu hành nữa!

La Bạch Ái không nói chuyện này, càng không muốn nghe sư phụ hắn chuyện này. Hắn thấy Ôn Nhu không vui, cho rằng là do không có ai hỏi “cao kiến” của nàng, liền cười hì hì tìm tới Ôn Nhu:

- Cô thì sao? Ân bà đối với Tam Cô có cao kiến gì?

Ôn Nhu đã cứu hắn, hắn lại không thể gọi “ân công”, cho nên có lúc gọi nàng là “ân bà”. Ôn Nhu trước giờ cũng không cảm thấy bức mình, ngược lại còn cảm thấy vui vẻ mới lạ.

Nhưng lúc này Ôn Nhu lại nghiêm mặt, dẫu môi nói:

- Cái gì tam cô lục bà, đại sư tiểu đồ, có gì tài giỏi!

Nói xong, nàng lại giậm chân một cái, xoay người rời đi.

La Bạch Ái không ngờ Ôn Nhu lần này nói trở mặt là trở mặt, thành linh ngậy ra, gãi gãi da đầu, cười nói với mọi người:

- Bà cô của ta lại lên cơn rồi.

Trong lòng lại thích lúc Ôn Nhu tức giận, hai bên má giống như bánh bao nhỏ vừa nấu chín, hơn nữa còn lung linh động lòng người, giống như một ngum cắn xuống, hương vị ngọt ngào vào đến tim phổi.

Ôn Nhu đã xoay người rời đi.

Mọi người còn đang thấp giọng nói chuyện. Thừa dịp Vương Tiểu Thạch đang khuyên giải Đường Bảo Ngưu, Tam Cô đại sư lên núi tìm một đám người cười ngựa làm xiếc, nhờ bọn họ giúp đỡ đám người Vương Tiểu Thạch đi qua, cho nên đám nam nữ lưu vong này mới có thể đàm luận đủ loại thị phi của người trước kẻ sau, đều nhất trí cho rằng Tam Cô đáng vẽ kỳ quái lạ lùng, cũng đáng kính khâm phục.

Chẳng hạn như, hai cái túi đeo trên lưng Tam Cô, cái bên trái một khi cởi ra, bên trong có những thứ khiến người ta không tưởng tượng được, các chủng các loại, hiếm lạ kỳ quái.

Cái bên phải kia, trước giờ y chưa từng mở ra, cũng trước giờ không chịu để xuống.

Nói Tam Cô đại sư ăn chính là cỏ, vắt chính là sữa, cày chính là ruộng, ngủ chính là lều, ba loại sau đều đúng. Tam Cô thật sự là chịu khổ chịu cực, không chê không bỏ. Y ngoại trừ cả ngày ít nhất phải tắm ba lần (cho dù ở nơi hoang vắng, y vẫn có thể tìm được nguồn nước để tắm), những chuyện khác đều giống như một khổ hạnh tăng, nhưng y vẫn trắng trẻo lạnh lợi, mùi hương tự phát.

Nhưng y ăn cũng không phải cỏ, mà là hoa.

Y cũng không phải ăn hoa, mà là dọc theo đường đi chỉ cần nhìn thấy hoa, liền ghé mặt đến, tại nhụy hoa kia hít một cái thật sâu, “xuýt” một tiếng, giống như rất thoả mãn.

No rồi.

Sau đó cả ngày không ăn bất kỳ thức ăn nào nữa.

Mỗi lần La Bạch Ái đều rất tò mò, cũng tiến tới xem đại sư làm thế nào “hít hoa là no”.

Tam Cô đương nhiên không thích có người đứng ngoài quan sát, cho nên thông thường có La Bạch Ái ở bên cạnh, y không hít hoa nữa, đi ra chỗ khác.

Nhưng La Bạch Ái vẫn cứ quần lấy không rời.

Hắn còn hỏi ra:

- Đại sư, hít hoa chứ?

Đại sư chỉ chấp tay nói:

- A Di Đà Phật.

La Bạch Ái lại dứt khoát hỏi:

- Đại sư, ngài hít mùi hoa là no rồi sao?

Tam Cô chỉ niệm:

- Thiện tai, thiện tai.

La Bạch Ái than thở:

- Đại sư quá ý thơ rồi. Lúc đại sư ở nhà chắc cũng làm thơ chứ?

Tam Cô lạnh nhạt nói:

- Hoa đẹp hơn thơ. Một đóa hoa chính là một bài thơ. Thơ có giả tạo, hoa thì không. Một người tốt, bản thân chính là một bài thơ, người tốt là thơ hay.

La Bạch Ái cái hiểu cái không, chợt có điểm lĩnh ngộ nói:

- Như vậy, đại sư quá ích kỷ.

Tam Cô đại sư lại không ngờ La Bạch Ái chợt nói như vậy.

- Ăn hoa ngửi hoa, có lợi ích lớn như vậy, sao đại sư không giới thiệu ọi người cùng ăn một chút? Xem ra đại sư là hít nhiều tinh hoa của hoa nên mới có thể xinh đẹp như vậy, vừa trắng vừa mềm?

La Bạch Ái lẽ thẳng khí lớn (thực ra cho dù hấn đuối lý cũng nhất định khí lớn. Kinh nghiệm của hấn là, bất kể lý cong hay lý thẳng, tóm lại nhất định phải khí lớn rồi mới nói. Khí lớn, lý cong cũng có thể thẳng; khí yếu, lý thẳng cũng chỉ có thể cong):

- Nói như vậy, đại sư luôn được người ta khen là chí công vô tư, chẳng phải là quá ích kỷ sao?

Tam Cô đại sư mỉm cười, lắc đầu:

- Không phải ta không dạy, mà là các người nhất định không theo.

La Bạch Ái không hiểu.

83. Chương 83: Cuồng Tăng Ăn Hoa

- Ta hít không phải hoa, mà là vị của hoa, là mùi hoa.

Tam Cô đại sư nói:

- Ta ăn không phải hoa, mà là phần của hoa.

La Bạch Ái ngạc nhiên nói:

- Mùi hoa có thể ngửi, chuyện này tôi biết, nhưng phần hoa lại có thể ăn sao? Làm sao ăn được?

Tam Cô nói:

- Đây là sự vật thuần khiết nhất trên thế gian. Phần hoa là bột của nhụy hoa, là hồn của hoa, phách của hương, nguồn gốc của sự sống. Người nghĩ, ong mật, con kiến lấy phần này để nuôi ong chúa, kiến chúa, tuổi thọ rất dài, thể tráng tinh cường, hơn nữa có thể một mình sinh ra ngàn vạn con cháu ong kiến, hiển nhiên nó có hiệu quả kéo dài tuổi thọ, bồi bổ thân thể, làm đẹp trị bệnh. Hơn ngàn năm trước “Thần Nông Bản Thảo Cương” đã ghi chép, phần hoa là thức ăn thượng phẩm, dùng lâu có thể khiến thân thể nhẹ nhàng, bổ

khí kéo dài tuổi thọ. Người khác thấy ta ít ăn, cho rằng ta khổ, không biết ta đang hưởng thụ, không biết đây mới là thánh được nhân gian.

La Bạch Ái tấm tắc khen:

- Nguyên lai phần hoa tốt như vậy, sau này tôi cũng ăn.

Tam Cô đại sư cười nói:

- Thứ này không dễ ăn. Người công lực không đủ, không phân ra tạp chất, hít cũng không thu được. Huống hồ thể nhân quá tham ăn, ăn tạp, đến nỗi ăn thứ gì tốt vào bụng đều bị pha tạp, không hấp thu được, giống như ăn phí.

La Bạch Ái vẫn nhiệt tình:

- Tôi cũng có thể hạn chế ăn uống. Ông nói cho tôi biết thứ gì không thể ăn được?

Tam Cô đại sư nói:

- Người à? Không được.

La Bạch Ái càng nôn nóng:

- Tôi tại sao không được? Tôi thông minh, dụng tâm là được.

Tam Cô nói:

- Người thông minh, ngộ tính cũng cao, nếu không ta cũng không cần tốn thời gian với người. Nhưng người thông minh lại tham lam nhiều thứ, khó thành người tài. Trước tiên phải chuyên tâm mới có thể dụng tâm, con người hoa tâm đã trước tiên tán tâm, tâm lực cũng không gắng sức.

La Bạch Ái ngạc nhiên hỏi:

- Vậy còn phải gắng sức ra sao?

Tam Cô hỏi:

- Muốn người ăn chay, người làm được không?

La Bạch Ái gãi đầu nói:

- Ăn chay? Đó là không ăn thịt. Vậy thật khổ sở, toàn ăn rau, trong miệng sớm muộn gì cũng nhạt thêch.

Tam Cô cười nói:

- Chính là như vậy. Người đầu kia ăn thịt, đầu này ăn hoa, vậy còn không phải ăn tạp sao. Giống như cùng tu đạo phật nho, Mao sơn, Mật tông, luyện đan đều tu luyện, kết quả chẳng những vô tích sự, không vững vàng mà còn phát điên.

La Bạch Ái nghe vẫn không phục:

- Đại sư, chuyện này tôi lại không hiểu. Ông cũng là người có khả năng ngộ lớn về thiền học, mặc áo hoa và mặc áo vá vốn không có gì phân biệt, nhà lớn và lều tranh đều là nơi cư trú, ăn thịt và ăn chay còn không phải giống nhau sao, đại sư cần gì phải tự khổ? Cần gì phải trứ tướng (cố chấp với những thứ bên ngoài mà xa rời bản chất)? Nếu thật sự trong lòng có phật, cần gì phải so đo xem ăn cái gì? Ăn của ngon vật lạ chưa chắc đã giàu, ăn rau cỏ cơm trắng chưa chắc liền nghèo.

Tam Cô nói:

- Đây không phải là tướng, mà là tâm. Tướng do tâm sinh, tâm mới là căn bản, duy tâm sinh ý, niệm niệm vô tận. Điều này khác biệt rất lớn. Thiền là tự nhiên, hòa thành một thể, nhưng thứ cần phân biệt vẫn phải phân biệt, cần làm vẫn phải làm. Nếu không con người có khác gì với gỗ mục? Làm thế nào thành phật độ chúng? Hữu ích chúng sinh chính là phật, từ bi là thành phật, phật há phải là phế nhân không động tính? Ta và người đều là người có máu có thịt, người có muốn bị người ta cắt thành từng miếng từng miếng, chảy máu rơi lệ ăn vào trong bụng hay không? Nếu như không muốn, vì sao lại ăn thứ khác có máu có thịt? Người ăn bọn chúng, chính là đang tạo nên sát nghiệt. Bọn chúng sẽ đau, sẽ sợ, sẽ cầu xin, cầu

sinh, một khi muốn giữ tính mạng sẽ sinh ra sợ hãi. Dê bò heo chó bị người tàn sát, đều chết không cam tâm. Thân thể bọn chúng đều còn sống, nhưng người vì muốn ăn thịt nên giết chết nó, thịt của nó há cam tâm để người ăn? Rắn hổ mang vừa khấn trương liền tiết ra nọc độc, cá chình vừa gặp địch lập tức dùng điện giật, phần lớn động vật trước khi chết đều tiết ra độc tố khắp toàn thân, chỉ là người chưa từng phát hiện mà thôi. Tự nhiên rượu thịt, thân thể đương nhiên sẽ hỏng, nguyên khí cũng không dồi dào. Cầm thú cũng biết phản công, báo thù, đó gọi là báo ứng tuần hoàn, nhân quả không lầm. Người cũng không muốn chết, không muốn người khác vì tài vật, danh quyền hoặc da lông máu thịt của người mà vô cớ cướp giết người, vô cớ làm hại người, vậy tại sao người lại vì ham muốn ăn uống mà cướp đi cơ hội sống của sinh mệnh khác? Huống hồ, rau xanh quả đỏ thật sự có tư vị hơn so với thịt cá, chỉ là người ăn không ra vị mặn, cũng ăn không ra vị cay.

La Bạch Ái vẫn không tán đồng:

- Chúng ta là người luyện võ, sao có thể chỉ ăn rau? Không ăn thịt, sức ở đâu ra? Không sát sinh, làm sao có thịt ăn? Huống hồ, không ăn là uống phí, người không ăn thì người khác sẽ ăn, người ăn ít sẽ để người khác chiếm tiện nghi. Lại nói, những chim thú khác cũng sát sinh như vậy. Cá lớn nuốt cá bé, con cọp ăn nai, chim ưng bắt thỏ, mãng xà nuốt gà, kẻ mạnh hiếp kẻ yếu, từ xưa đều đúng, cũng là luật pháp tự nhiên. Tại sao ta lại cố ý trái với pháp tắc, gây khó dễ cho cái bụng của mình?

Tam Cô lại liếc La Bạch Ái một cái, hỏi ngược một câu:

- Vậy người cho rằng kẻ mạnh có thể ăn kẻ yếu, kẻ lớn có thể ăn kẻ nhỏ. Như vậy, những kẻ như Thái Kinh, Vương Phủ, Lương Sư Thành có thể tùy ý bóc lột lê dân bách tính, đám người Thiên Hạ Đệ Thất, Kinh Đào Thư Sinh, Thần Du Gia Gia có thể cắn nuốt người sao?

La Bạch Ái lẩm bẩm nói:

- Chuyện này... cũng không thể nói như vậy...

Tuy hấn nhảy bén giỏi tranh luận, nhưng nhất thời lại không biết trả lời ra sao.

Tam Cô lại liếc hấn, như cười mà không cười hỏi:

- Thế nào? Đám người Thái Kinh tướng gia quyền thế không lớn sao? Đám người Phương tiểu hầu gia không phải võ công cao hơn người sao?

Chớp mũi La Bạch Ái đã đổ mồ hôi hột:

- Bọn họ... ta là người, ta sẽ phản kháng, sao có thể mặc cho người khác ức hiếp.

Tam Cô cười. Da tay của y vừa trắng vừa mềm, trắng đến giống như tóp hành lột vỏ, không chỉ cao quý thanh tú, thậm chí còn mang theo một chút tạo hóa chỉ thần tiên mới có.

Lúc y cười, đột nhiên trên mặt có rất nhiều nếp nhăn, nhăn đến rất đẹp.

Trong thiên hạ không có nếp nhăn nào đẹp mắt như vậy.

Có lẽ, đây chính là lợi ích của việc niệm kinh tu phật hàng năm?

Trong lòng La Bạch Ái thầm nghĩ, Tam Cô rốt cuộc bao nhiêu tuổi, làm sao nhìn trái, nhìn phải đều không ra?

- Người sẽ phản kháng, còn động vật, cầm thú, chim cá khác sẽ không phản kháng sao? Vạn vật đều có sinh mệnh. Người ăn nó một ngụm, trong mỗi ngụm đều có sinh mệnh của bọn chúng. Người cắt một miếng thịt của mình xuống xem, nơi ấy đều là sinh mệnh. Người phải sống bao lâu, tổ tiên, cha mẹ, thê thất, còn có chính người phí bao nhiêu tâm sức mới có được một miếng thịt này, người còn không tiếc ăn vào trong bụng sao? Như vậy sẽ đau.

Tam Cô nói rõ ràng:

- Người không ăn của mình, lại ăn của người khác, chẳng phải là ích kỷ, nhẩn tâm sao?

La Bạch Ái ngập ngừng nói:

- Vậy... vậy phải làm thế nào? Muốn tôi không ăn thịt, vậy... vậy quá...

Tam Cô thiện ý nói:

- Cũng không bắt người làm được trong một ngày. Người trần duyên chưa hết, phật tính không vững. Hôm nay cai, ngày mai lại phạm. Ngày mai phạm, càng ngày một tệ hơn, cho nên không bằng chậm rãi. Một ngày cai một chút, ăn ít một chút, bớt gây nghiệp một chút, mỗi ngày có công, cộng lại sẽ công đức viên mãn. Giới luật không phải hạn chế, mà là tự phát, như vậy mới có thể từ trong “giới” nhập “định”, trong “định” sinh “tuệ”, cương cầu là không có tác dụng.

- Đúng đúng đúng.

La Bạch Ái chợt nhớ tới một ví dụ có ích cho hẳn, vội vàng nói:

- Sư phụ tôi cũng vậy. Y cũng từng thử ăn chay, nhưng ăn một trận, tính tình càng nóng nảy. Y cũng từng thử niệm kinh tiêm tu, nhưng ngay cả Ba Bàn kinh còn chưa đọc xong bảy bảy bốn mươi chín lần, y đã bức bội bất an, tâm thần bất định, hơn nữa đụng đầu hồng đó, cho nên dứt khoát không niệm không cai nữa.

Tam Cô hỏi ngược lại:

- Vậy người niệm kinh, ăn chay, hóa ra là vì muốn được may mắn, có mục đích khác?

La Bạch Ái lấp bắp nói:

- Chuyện này... chuyện này cũng không phải nói như vậy... có điều, nếu ngay cả lợi ích căn bản cũng không có, khổ cực này... chịu để làm gì?

-Ồ, là chịu khổ sao? Bảo người ăn chay, để cho người thần khí sáng khoái, có lợi tuổi thọ, trừ bỏ bệnh tật, đây là khổ sao? Dạy người niệm kinh, để cho người tịnh hóa tâm linh, cứu người độ mình, đó là khổ sao?

Tam Cô như cười mà không cười, y lúc này là đẹp nhất:

- Thế nhân đã phần lớn không hiểu khổ vui, hiện giờ ngay cả chịu khổ hay là được ân huệ cũng không biết. Mọi người đều tranh danh trục lợi, ham muốn cá nhân, kết quả là văn minh mất hết, chỉ kiếm được vô minh (phiền não).

La Bạch Ái ngẩn ra một hồi, lẩm bẩm:

- Đại sư, ông khiến tôi nhớ tới một người, một đoạn văn.

Lần này Tam Cô lại thành khẩn hỏi:

- Người nào? Nói cái gì?

La Bạch Ái mở to mắt nhìn Tam Cô, nói:

- Vương Tiểu Thạch.

Tam Cô đại sư chợt đỏ mặt, quay đầu đi, nhìn sang nơi khác, sự bình tĩnh nhàn hạ ban đầu của y cũng lập tức biến mất vô hình.

La Bạch Ái vẫn mở to mắt nhìn Tam Cô, nói:

- Chỉ có điều hẳn không dùng hai chữ “vô minh”, mà chỉ dùng một chữ.

Tam Cô nhìn xuống dưới, chậm rãi hỏi:

- Chữ gì?

La Bạch Ái nói:

- Đó là một chữ cuối trong tên của Đường thất ca.

Tam Cô chợt nói:

- Muội.

La Bạch Ái nói:

- Chính là chữ này.

Tam Cô đại sư cảm thấy hứng thú hỏi:

- Tại sao hần lại đưa ra chữ “muội” này?

La Bạch Ái nói:

- Đại khái cũng giống như ông. Tôi đã làm một số chuyện, hỏi nhiều mấy câu, hần đã nói chuyện này.

Tam Cô cười cười nói:

- Người lại phạm phải chuyện gì, mới để cho hần nói người?

La Bạch Ái nói:

- Tôi giết kiến.

Tam Cô ngạc nhiên nói:

- Giết kiến?

La Bạch Ái nói:

- Đúng. Khi chúng ta chạy trốn tới khu vực Miêu Lâm, không tìm được chỗ tá túc, đành phải ngủ trên đất. Nhưng ở nơi đó ruồi nhiều, muỗi nhiều, ngay cả kiến cũng tới tham gia náo nhiệt. Tôi bị đốt vài cái, nhất thời giận lên, liền giết chết mấy con...

Tam Cô nói:

- A Di Đà Phật, sâu bọ kiến ruồi đều có sinh mệnh, bọn chúng lại không cần chết người, sao người lại giết chết bọn chúng?

La Bạch Ái:

- Hần cũng nói như vậy, nhưng tôi lại không đồng ý. Đó là thứ vô dụng, có hại, giết thì đã giết rồi, cũng không phải giết thứ tốt hữu dụng.

Tam Cô hỏi:

- Hần nói thế nào?

Bạch Ái:

- Hần nói, trên đời này không có thứ vô dụng. Phân có thể trở thành phân bón, khiến rau quả tươi tốt nhiều nước, ăn vào người mập mạp cường tráng. Gỗ mục cỏ khô, nhỏ có thể lấp hố, vừa có thể nuôi gia súc, lớn có thể đắp nhà, không một thứ nào vô dụng. Cho dù là con ruồi, con muỗi, con kiến, tất cả đều có công dụng của chúng. Không có bọn chúng, chim, ếch, rắn lấy gì để ăn? Hơn nữa, lông chim có thể may áo cho cho chúng ta, có loại ếch và rắn, từ nước miếng, mỡ cho đến da, mật đều là dược liệu cấp cao, có thể điều trị bệnh hiểm nghèo. Thế gian không có thứ nào không hữu dụng. Như vậy, chẳng lẽ một người tàn phế thì nên giết đi sao? Hần tự có tác dụng của hần. Sau đó Vương Tiểu Thạch lại thở dài một tiếng, nói “con người chỉ cho rằng mình hữu dụng, thật ra là bị u mê, mất đi trí tuệ thật sự”.

Tam Cô đại sư mỉm cười nói:

- Chẳng trách.

La Bạch Ái hỏi ngược lại:

- Chẳng trách cái gì?

Tam Cô đại sư nói:

- Chẳng trách Vương Tiểu Thạch không chịu làm quan, hần là không thể làm. Chẳng trách Vương Tiểu Thạch không thể lâu dài làm lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, hần cuối cùng vẫn không làm được. Hần chính là phật tính lớn.

84. Chương 84: Cao Tăng Gặp Lạnh Không Tránh, Gặp Nóng Không Đi

La Bạch Ái lại không chú ý đến những lời này của Tam Cô lắm, vẫn đặc ý thuật lại cuộc tranh luận giữa hần và Vương Tiểu Thạch:

- Tôi lại không đồng ý với hần, hỏi ngược lại “người thứ này không thể giết, thứ kia cũng không thể giết, vậy người sẽ chờ người khác tới giết người sao”.

Tam Cô hỏi:

- Hần trả lời ra sao?

La Bạch Ái nói:

- Hần nói “vậy thì không, người khác giết ta, ta cũng sẽ đánh trả. Nếu giết một người có thể cứu muôn dân, chết một người có thể sống thiên hạ, ta làm kẻ giết người cũng không sao”. Tôi thấy chuyện này không làm khó được hần, liền nghĩ ra vấn đề khác để bắt bí hần.

Tam Cô nghe được lại cảm thấy hứng thú:

- Người làm sao bắt bí hần?

La Bạch Ái cười ha hả nói:

- Tôi nói với hần, nếu như hần thật sự có đủ phật tâm, đại từ đại bi, vì sao vẫn thường ăn thịt? Không dứt khoát xuất gia làm hòa thượng đi?

Tam Cô lại hỏi:

- Hần làm sao...

La Bạch Ái cũng không đợi y hỏi xong, đã nói:

- Hần nói với tôi như sau, Tiểu La, chúng ta lúc này nên bớt đi vài hòa thượng xuất thế, nhiều thêm vài hiệp sĩ nhập thế, như vậy có thể giúp thêm mấy người, cứu thêm vài cái mạng. Ta không phải phật tâm cao, mà là hiệp tâm bất diệt, người đừng hiểu lầm. Ta ăn thịt, nhưng không sát sinh. Thứ đã bị giết bị chém, ta ăn cũng không kiêng kị. Nhưng thứ bị ta giết sống, hết thấy ta đều không ăn. Ta là người tập võ quyết chiến, phải có sức lực, không thể hoàn toàn cai xương thịt. Đại sư, những lời này lại có vẻ, có vẻ không giống như ông.

Tam Cô giống như nghiền ngẫm trầm tư, một lúc sau mới nói:

- Ta cũng nhầm rồi, xem ra hần quả thật chỉ là hiệp tâm cao, chứ không phải phật tính lớn. Có điều nói như vậy, hiệp tâm phật tâm đều là thứ rất gần. Hần nói hần là người luyện võ sát sinh, không ăn máu thịt không được, đó lại là chuyện hoang đường. Con voi đủ khỏe đủ lớn, nhưng chỉ ăn cỏ khô, trái cây. Con trâu sức lực hơn xa người phàm, nhưng cũng chỉ ăn cỏ. Con khỉ có đủ linh hoạt không? Nó cũng chỉ là ăn quả hạt mà thôi.

La Bạch Ái chớp đôi mắt to trong vắt, vẫn hỏi:

- Nhưng mà ăn chay thì thế nào? Trên đời này vốn không có báo ứng. Người ta nói, thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo. Nhưng tôi thường thấy nhất là kẻ ác đắc thế, cho dù có chết cũng là sống thọ và chết tại nhà, hết sức long trọng. Ngược lại người lương thiện, người tốt thì không có kết quả tốt, hơn nữa phần lớn đều chết trong tay kẻ ác. Lại có người nói cái gì, nếu không thấy báo ứng, đó là thời gian chưa tới. Nhưng bọn họ vẫn luôn đặc thế cầm quyền, hưởng hết vinh hoa phú quý, đến khi chết vẫn chưa thấy báo ứng, tôi làm sao biết trên đời có báo ứng hay không? Cho dù bọn họ xuống địa ngục, bị hành hạ, tôi lại không nhìn thấy, làm sao biết được. Đây đúng là “giết người phóng hỏa mang đại báu, sửa cầu lót đường không thi hài”. Nếu như không có báo ứng, hành thiện để làm gì? Hành thiện và hành ác có gì khác biệt? Nếu như có, đó là người hành thiện tự mình chuốc lấy cực khổ, kẻ làm ác sáng khoái cả đời.

Tam Cô nghe được những lời này của hần, nhúu đôi mày thanh tú, tỏ ra có phần nặng nề và cảm khái:

- Những lời này của ngươi, có từng hỏi Vương Tiểu Thạch hay không?

- Có.

La Bạch Ái thản nhiên nói:

- Cho nên hần lại lần thứ hai nói với tôi chữ kia.

Tam Cô ngẩn ra, sau đó lập tức nhớ tới:

- Muội?

- Đúng, chính là chữ này.

La Bạch Ái hằng hái nói:

- Hần nói tám chữ “báo ứng không sai, nhân quả không lầm”.

Tam Cô thật thà nói:

- Hay cho báo ứng không sai, nhân quả không lầm. Vương Tiểu Thạch có giải thích với ngươi ý nghĩa thật sự của hai câu này không?

La Bạch Ái mơ hồ nói:

- Không có. Hần chỉ thở dài một tiếng, nói rằng trên đời cho dù chưa chắc đã có báo ứng, nhưng thế sự luôn có nhân quả, không thể xem thường.

Tam Cô hỏi:

- Vậy ngươi hiểu được ý của hần không?

La Bạch Ái nói:

- Có phần hiểu được, cũng có phần không hiểu.

Tam Cô nói:

- Ngươi hiểu được điểm nào? Không hiểu được điểm nào? Hãy nói nghe xem thử!

La Bạch Ái nói:

- Ý của hần đại khái là muốn nói, chưa chắc người phạm chúng ta có thể nhìn thấy báo ứng, nhưng không thể vì vậy mà không làm chuyện tốt, làm nhiều chuyện ác.

Tam Cô nói:

- Như thế còn chưa đủ. Đã có nhân quả, chính là có báo ứng. Có người suốt ngày sửa cầu lót đường, bố thí hành thiện, nhưng bất hạnh chết sớm, gặp phải bất trắc, đó chỉ là một mặt mà người phạm chúng ta có thể nhìn thấy. Chúng ta không biết kiếp trước hần đã gây ra nghiệt gì, đời sau tu thành công đức gì. Cho dù không tin luân hồi, chúng ta cũng không biết có phải hần đầu này giúp người, đầu kia chém gà giết vịt, cố ý hay vô ý, gián tiếp hay trực tiếp đồ thán sinh linh. Giống như sư phụ ngươi, hần thử tu phạt, vừa gặp kiếp nạn liên sinh sợ hãi, lập tức không tu nữa, như vậy đúng là hồng chuyện. Thực ra, một người phật duyên sâu, ma chướng cũng đặc biệt nhiều. Phật và ma vốn chỉ cách nhau một đường mà thôi. Loại người này một khi tu phật đạo, tâm ma cản trở, vùng vẫy u mê, cho nên ứng nghiệm nghiệt kiếp của tương lai trước thời hạn. Thông thường chân phật độ nhân, tự mình cũng phải thay mặt ứng kiếp, không tiếc thân vào địa ngục, khắp người đầy máu, chịu đủ ma xâm, trải qua hạo kiếp, hưởng hồ là người phạm? Cho nên sư phụ ngươi vừa tu liền gặp họa, đó là ứng nghiệm kiếp vận, có thể ứng mới có thể độ, đó là chuyện tốt, tu đúng đắn sẽ bình an, có thể thành phật, hơn nữa có thể nhìn ra hần là phật tính chưa tan. Đáng tiếc, hần vừa gặp tai kiếp đã sợ, vứt bỏ, như vậy công lao đổ biển, về sau e rằng vẫn phải gặp nạn. Giống như người bị bệnh, thầy thuốc cho hần thuốc, hần uống vào vừa ới vừa tiêu chảy, đó chính là dấu hiệu trị đúng bệnh. Đáng tiếc bệnh nhân lại sợ, vì không muốn ới không muốn tiêu chảy, cho nên không dùng thuốc, như vậy bệnh này làm sao tốt lên? Làm sao điều trị?

Tam Cô thở dài một tiếng, lại nói:

- Cách nhìn của con người đối với báo ứng, hết sức thiếu cận. Cho rằng mắt thấy nên báo lại không báo, nên ứng lại không ứng, vì vậy không chịu tu công đức này. Ai ngờ người người mặc dù chưa lập tức nhìn thấy báo ứng, nhưng nhân quả tuần hoàn, luôn luôn kịp thời. Cho nên nói, người vốn là phật, chỉ là bản thân người muốn thoát ly phật tính; mà không làm hỏng được người, chỉ có người làm hỏng chính mình.

La Bạch Ái nghe Tam Cô nói rõ lý lẽ, cảm thấy rất khoan khoái, nhưng sau khi khoan khoái lại một nỗi buồn ngủ. Hắn nhìn khuôn mặt búng thối là rách của Tam Cô, nói:

- Tôi lại không minh bạch một chuyện.

Tam Cô cười cười nói:

- Trên đời không có chuyện minh minh bạch bạch, chỉ có tâm minh minh bạch bạch. Không minh bạch, dùng tâm hỏi, cho dù vẫn không minh bạch, cũng sẽ rõ ràng hơn một chút.

Lần này La Bạch Ái thành khẩn nói:

- Tôi không đọc nhiều thi thư giống như Phương Hận Thiếu, cũng không danh chấn giang hồ giống như Vương Tiểu Thạch, càng không bằng Đường Thất Muội có gia thế thực lực... tại sao ông lại thường vô tình hay cố tình chỉ điểm tôi?

Tam Cô cười ha hả nói:

- Ta chỉ điểm người? Không phải người cũng thường chỉ điểm ta sao?

Lần này La Bạch Ái xấu hổ nói:

- Nào có chuyện đó... đại sư nói đùa rồi.

Tam Cô nghiêm mặt nói:

- Bởi vì người là người bình thường, cho nên ta mới cùng người nói nhiều mấy câu.

La Bạch Ái mê hoặc nói:

- Người bình thường?

- Không phải tâm bình thường chính là đạo, chính là phật sao?

Tam Cô nói:

- Đương nhiên, người là một người bình thường có ngộ tính rất cao.

La Bạch Ái lặp lại một câu:

- Tâm bình thường?

Tam Cô thấy hắn mơ hồ, liền nhắc nhở một câu:

- Thực ra, tự nhiên chính là chân, chân chính là phật. Chân là phật, mỹ là phật, thiện cũng là phật. Tám vạn bốn ngàn pháp môn, không thứ nào không phải phật. Chỉ cần có thể ngộ đạo, chính là pháp môn. Người có thể từ trong kiếm ngộ đạo, trong sách ngộ đạo, trong tâm bình thường ngộ đạo. Lần đó ở chùa Lục Long, người nói ta chỉ rắc rối, phân chó đều có dụng ý, sau đó lại thành túi đeo trên lưng ta, đó cũng xem là một loại đại trí tuệ, cũng là một cách nói chỉ thẳng tâm người.

- Ồ?

La Bạch Ái được khích lệ, lại nhảy nhót, thư thái nói:

- Vậy tôi đã ngộ đạo, chẳng phải cũng có thể xem như cao tăng đắc đạo sao?

- Hừ.

Tam Cô đại sư lại không vui.

- Sao vậy?

La Bạch Ái lại gãi da đầu:

- Tôi lại nói sai rồi sao?

Tam Cô lạnh lùng nói:

- Minh tâm kiến tánh, kiến tánh thành phật, đó vẫn là phải tu hành, không phải vài câu sắc bén, mấy câu dí dỏm là có thể thành phật lên trời.

Lần này La Bạch Ái cẩn thận hỏi:

- Vậy tôi phải làm sao tu pháp, mới có thể đức cao vọng trọng giống như ông?

Tam Cô vừa nghe, liền biết người thiếu niên này lại phạm phải tật xấu nóng lòng gấp gáp. Giống như bình thường chúng sinh niệm kinh tu phật, chính là vì công đức, đổi vận, thiện báo, thậm chí là vì phú quý, công danh, quyền thế. Nếu như chỉ vì những thứ này, không bằng đừng tốn thời gian bái phật tụng kinh, đi làm nhiều chuyện hành thiện là được. Cho nên y bùi ngùi nói:

- Ta không có đức vọng, chỉ có hai cái túi đeo.

La Bạch Ái ngẩn ra, lắc lư nói:

- Vác hai cái túi đeo, có thể thành phật ngộ đạo sao?

- Không phải.

Tam Cô đáp:

- Có hai cái túi đeo, chỉ là hai cái túi đeo.

La Bạch Ái đưa tay nói:

- Vậy ông cho tôi một cái!

Tam Cô phất tay nói:

- Chính người cũng có, sao ta có thể cho người.

Tiếp đó y lại nói:

- Mỗi người bản thân đều có. Vào đến đạo lợi thiên, ai không vác bọc vải.

La Bạch Ái không hiểu cái gì là “đạo lợi thiên”?

Tam Cô nói:

- Đó chính là tam thập tam thiên, một trong dục giới chư thiên, hoặc còn gọi là đầu suất thiên (1).

La Bạch Ái dường như khuất phục một thoáng, sau đó lại khẳng khái hỏi:

- Nhưng ông vẫn không chỉ điểm tôi, tôi làm sao mới có thể trở thành ông?

Tam Cô nói:

- Người không phải ta, ta không phải người, tại sao người có thể trở thành ta?

La Bạch Ái nói:

- Nếu ông độ tôi, không phải ông chính là tôi sao?

- Muốn người khác độ không phải độ, tự độ mới là độ.

Tam Cô đã có vẻ mất hứng, chỉ niệm một câu:

- Hàn thời hàn sát đồ lê, nhiệt thời nhiệt sát đồ lê. (cao tăng gặp lạnh không tránh, gặp nóng không đi)

La Bạch Ái ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì đồ lê?

- Đồ lê là gọi tắt của a đồ lê, chính là chỉ tăng lữ.

Tam Cô mệt mỗi nói:

- Đối mặt đi, nó ở đối diện người, chính giữa không có đường tắt.

Nói xong câu này, y liền rũ mắt chấp tay, biểu thị không nói thêm nữa.

La Bạch Ái chưa nắm được mấu chốt, càng không cam lòng, không lâu sau lại mượn cớ tới gần Tam Cô đại sư bắt chuyện, có điều Tam Cô phần lớn đều không trả lời, có trả lời cũng chỉ nói một câu mấy chữ.

Chẳng hạn như La Bạch Ái xin y:

- Ông chỉ dẫn cho tôi đường sáng đi!

Tam Khô không lên tiếng.

La Bạch Ái hỏi gấp, y lại dùng tay chỉ một cái.

Chỉ con đường dưới chân hấn.

La Bạch Ái trầm tư một lúc, lại hỏi:

- Bây giờ tôi nên đi con đường nào?

Tam Cô chỉ chỉ miệng.

La Bạch Ái đương nhiên không hiểu, lại hỏi, Tam Cô mới nói:

- Tham nhiều sẽ không tốt.

La Bạch Ái không lay động được Tam Cô, liền kiếm đề tài mới trêu chọc:

- Ông nguyên hiệu là Tam Khô, tôi gọi ông là Tam Cô, ông có giận không? Nếu giận, tôi đổi lại gọi ông là Tam Khô đại sư, thế nào?

Hấn cho rằng đại sư nhất định sẽ gấp, sẽ thích, sẽ trả lời.

Đại sư chỉ nói một câu:

- Đều như nhau.

- Đều như nhau?

- Đều như nhau.

Đại sư nói:

- Nếu phân chó, rác rưởi đều là thiên, Tam Cô và Tam Khô đều là đại sư như nhau.

Đây là một câu dài nhất gần đây Tam Cô đại sư nói với La Bạch Ái.

Có lẽ y cảm thấy La Bạch Ái quá nóng lòng cầu tiến, tham lam nhiều thứ, y lại nói năng thận trọng, không dạy nữa.

Cho dù La Bạch Ái khổ cực chờ đợi bên cạnh Tam Khô đại sư ba canh giờ, Tam Cô lúc đi đường thì đi đường, lúc tĩnh tọa thì tĩnh tọa, lúc ăn hoa chỉ ăn hoa, lại không để ý tới hấn.

La Bạch Ái không có cách nào.

Ngay cả lần này, lúc này, chợt nghe Ôn Nhu nhảy ra ngoài, hô to gọi nhỏ:

- Hà tỷ, hà tỷ, ta tới rồi, ta tới rồi này...

La Bạch Ái không hiểu ra sao cả.

Ôn Nhu còn đang reo hò:

- Hà tỷ, tỷ đang ở đâu... ta đã tới rồi, ta cái đó tới rồi!

La Bạch Ái thẳng hòng la lên một câu:

- Ân bà, cô tới rồi thì tới rồi, gọi Lão Thiên Gia làm gì?

Ôn Nhu liếc hắt một cái, xì một tiếng nói:

- Đồ ranh con, liên quan cái rắm gì đến người!

La Bạch Ái ngẩn ra, le lưỡi nói:

- Chà, thật là thô tục!

Chỉ thấy Hà Tiểu Hà lướt tới, nắm hai tay Ôn Nhu, vui mừng hỏi:

- Là thật?

- Thật.

- Tới rồi?

- Tới rồi.

Hai người đều gật đầu một cái, vô cùng vui mừng, dánh vẻ thoải mái.

La Bạch Ái đứng ngoài quan sát, lại càng không hiểu.

Hắn đành phải đi hỏi đại sư:

- Tới rồi thì tới rồi, hai bà diên bọn họ đang cao hứng gì thế? Đây không phải cũng là thiên chứ?

Tam Cô không đáp.

La Bạch Ái lại hỏi, cũng không đáp.

Hỏi cũng chỉ vô ích.

Chỉ có điều, trên gương mặt nhẵn bóng tinh tế của Tam Cô lại hiện ra một nếp nhăn khó mà phát giác.

Đó là ý cười nhiều hơn nụ cười.

Nụ cười chỉ là biểu tình.

Ý cười là ở trong lòng.

Chú thích:

(1) Trời Dao-lợi (S.Trayastrimsa, P.Tavatimsa, Hán. Dao-lợi thiên, Tam thập tam thiên), là tầng trời thứ 2 trong 6 tầng trời ở cõi Dục.

Theo vũ trụ quan Phật giáo, trời Dao-lợi nằm trên đỉnh núi Tu-di, bốn phía đỉnh núi, mỗi phía đều có 8 thiên thành, thành Thiện kiến hay Hỷ kiến (Sudassana) ở giữa là cung điện của vua trời Đế-thích (Sakka), tất cả gồm 33 nơi nên gọi Tam thập tam thiên.

85. Chương 85: Lấy Nó Trên Đất, Dùng Nó Trên Người

Nói đến cũng kỳ quái, La Bạch Ái vốn linh hoạt hiểu động, hiện nay lại có phần ngây ngô quẩn lầy Tam Cô đại sư học Phật tu thiên, ngược lại ít đi quấy rầy Ôn Nhu.

Ôn Nhu gần đây từng nói “tới rồi”, lại thoải mái hơn nhiều. La Bạch Ái ít đi quấy rầy nàng, nàng lại đối với Vương Tiểu Thạch sinh ra hứng thú cực lớn.

Nàng bắt đầu hiểu kỳ về Vương Tiểu Thạch, bởi vì con người Vương Tiểu Thạch này rất kỳ quái.

Lúc hần đối địch trấn định ung dung, lúc bày trận hành quân càng cẩn thận tỉ mỉ. Dọc theo con đường quanh co này tiến về hướng đông nam, hần soi đường để ý, khiến người truy tung và người chặn giết không thể nắm bắt được. Bản thân hần lại suy nghĩ chu toàn, qua cửa chém tướng, tay vung mắt nhìn, thần khí an nhàn. Nhưng có một số việc, Vương Tiểu Thạch lại giống như đứa trẻ. Chẳng hạn như Lương A Ngưu vì đói bụng, muốn giết chết chim chóc, hần lại nhảy đến cãi nhau với cao thủ Thái Bình môn này một trận, mặt đỏ tới mang tai.

Hần một đường nhặt đá, hễ là đá kỳ thú, đặc biệt (ở đây lại không phân đẹp xấu), hần đều nhặt lên, nhỏ thì bỏ vào bọc hành lý, trong vạt áo, lớn và nặng thì hần dời nó đi, cẩn thận bố trí, giống như sợ bị người ta chà đạp, phá hư.

Hần không chỉ đối với đá, mà đối với bất kỳ động vật, sinh vật nào đều hết sức yêu mến. Có một lần, hần còn vì bằng bó vết thương ột con thằn lằn bị thương mà dừng lại một chút, còn gần như gặp phải phục kích.

Ngay cả đối với thực vật, hần cũng như vậy.

Hần ngăn chặn, ít nhất là không thích đoàn người chặt đốn cây rừng, cỏ dại lung tung. Nếu muốn nổi lửa, hần cũng chỉ nhặt một chút cỏ khô cành mục. Người khác không hiểu chế giễu hần, hần vẫn nói một câu kia:

- Trên đời không có thứ gì là vô dụng. Bất cứ ai cũng không nên vì lý do không cần thiết mà đoạt đi sinh cơ của những sự vật khác.

Có một đêm, mọi người vây quanh đồng lửa tán gẫu. Không biết thế nào, mọi người đều phạt Vương Tiểu Thạch phải trả lời bọn họ ít nhất một câu hỏi. Đường Thất Muội và Phương Hận Thiếu thấy hần không chịu sẵn giết chim thú để ăn uống, liền mỗi người đưa ra một nan đề cho hần.

Phương Hận Thiếu nói:

- Người không giết động vật, nhưng có lúc vẫn ăn thịt không bỏ, đó chẳng phải là mượn tay người khác giết nó, còn người chỉ ngồi không hưởng lộc?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta không phải hòa thượng, ta vẫn ăn thịt. Trên đời cũng có đại sư không kiêng kị gì, tửu sắc tài khí, không một thứ nào không dính vào. Mặc dù hần có thể tinh thông pháp pháp, tiến vào hóa cảnh, nhưng ta vẫn xem thường. Đã là cao tăng phật môn thì nên tu hành, tu hành chính là lấy mình làm gương, chứ không phải chỉ dùng miệng lưỡi gạt người, chỉ biết nói suông. Ta không phải tu phật, ta chỉ muốn ít gây nghiệt, có thể ít giết một sinh mệnh thì ta sẽ làm; có thể ít vì ham muốn cá nhân mà hại người thì ta sẽ theo; ít ăn một miếng thịt, sống thêm một cái mạng, có sao không làm? Muốn ta giết rồi ăn, ta không làm. Nhưng thứ đã giết rồi, nấu rồi, hầm rồi, ta không thể khiến nó chết rồi sống lại, không bằng dùng thân xác hữu dụng của nó lấp đầy bụng ta, để ta dùng thân thể hữu dụng làm chuyện hữu dụng, ta ăn cũng không cảm thấy bất an.

Đường Thất Muội lại hỏi:

- Nhưng người cũng không phải không giết người. Phó Tông Thư cũng chết bởi tay người. Người không sát sinh nhưng lại giết người, chẳng phải là không hợp lý sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Vậy phải xem là giết người nào? Nguyên tắc không đổi của ta là, giết một người để cứu sống người trong thiên hạ, ta vui vẻ làm điều đó. Nếu là đám người Thái Kinh, Lương Sư Thành, Đồng Quán, Chu Miên, ta có thể giết nhất định sẽ giết, hạ thủ quyết không dung tình. Ta không chủ động sát sinh, bởi vì ta không muốn làm người khởi đầu quả báo tuần hoàn này. Mọi việc đều có nhân quả, người bình thường chỉ thấy được quả hiện tại, không biết còn có nguyên nhân sâu xa. Hơn nữa, quả của hôm nay cũng có thể là nhân của ngày mai. Có báo ứng hay không, ta không dám chắc, nhưng nhân quả thật sự tuần hoàn. Hôm nay người giết người, ngày mai người giết người, hoặc vì vậy mà giết chết người khác, người khác lại giết người khác, người khác có một ngày lại không biết vì sao giết người. Thật ra là có nguyên nhân, là chính người bắt đầu tuần hoàn của quả báo. Cho nên ta quyết không muốn bắt đầu ác báo ác nhân này, nhưng nếu như người khác làm đủ chuyện ác, hại người khắp nơi, vậy hần đã gây nhân, ta sẽ vì nghĩa không chùn bước đi

cho hấn ném đủ ác quả. Giết người nói như vậy, thế sự cũng nhìn như vậy. Ai thương thiên hại lý trước, một ngày nào đó sẽ bị trời đả thương, lý làm hại.

Hà Tiểu Hà yêu kiều cười nói:

- Đây gọi là thay trời hành đạo sao?

Vương Tiểu Thạch cười đáp:

- Đây là thiên đạo, cũng là lòng người. Thiên đạo chính là lòng người.

Lương A Ngưu lại hỏi rất trực tiếp:

- Ta hỏi một câu nhằm nhí, tại sao nhiều binh khí tốt như vậy người không dùng, lại cứ thích dùng đá đầy trên đất?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Binh khí có tốt cũng cần người chế tạo, lợi khí có tốt cũng không qua được tự nhiên thần diệu tạo nên. Ta lấy nó trên đất, dùng nó trên người, đấu với thiên nhiên, tự thành một phái.

Lần này đến phiên Ban Sư hỏi:

- Trên đoạn đường này, ta chú ý tới hai tập tính của người. Ta cũng muốn giống như người, nhưng không biết phải thế nào mới có thể làm được?

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Tập tính xấu của ta rất nhiều, lão sư nói học là khách khí rồi, lại không biết muốn nói đến chuyện nào?

Ban Sư nói:

- Trên đoạn đường này, cho dù hoàn cảnh ác liệt đến đâu, gian khổ bao nhiêu, chỉ cần có thời gian thì người liền đọc sách, có thời gian là tập võ, ta học không được.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Con người đối với chuyện mà mình hứng thú, lại không bỏ thời gian làm sao?

Ban Sư nói:

- Nhưng võ công của người đã cao như vậy, tài trí lại giỏi, còn phải hao tâm tổn sức như vậy sao?

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Nếu ta không có tài trí, còn không chịu bỏ thời gian, không phải là sống uống sao? Nếu ta có tài trí, lại không bỏ thời gian, vậy thì ngay cả một chút tài trí này cũng không còn.

Ban Sư chợt nói:

- Hóa ra công phu của người là từ đây mà tới.

Vương Tiểu Thạch:

- Con người trong cả đời chỉ có thể chuyên tâm làm tốt mấy chuyện, thậm chí chỉ một chuyện. Ta thích luyện võ, bởi vì ngoại trừ cường thân kiện thể, còn có thể tế thế cứu người, hơn nữa còn thú vị. Đọc sách cũng như vậy, khác biệt chỉ ở cường chính là tâm, kiện chính là não. Người khác tưởng rằng hấn một bút hạ xuống chính là tranh, một đao hạ xuống liền thấy thần, trong thoáng chốc đã có nước tuyết, vừa ngưng thần liền có câu hay, thực ra đó đều là công phu hằng ngày, tài hoa lớn đều được tạo nên từ những công phu nhỏ.

Vốn tới phiên Đường Bảo Ngưu hỏi, nhưng Đường Bảo Ngưu lại không hỏi, chỉ uống rượu.

Hấn bình thường mặc dù phóng khoáng, nhưng không thích rượu, hiện nay vừa có cơ hội thì lại say rượu.

Cho nên Vương Tiểu Thạch lại hỏi hấn:

- Người uống đủ chưa?

Đường Bảo Ngưu đáp:

- Chưa.

Lại nấc một tiếng lớn.

Vương Tiểu Thạch dần lòng nói:

- Người có thể đừng uống nữa được không?

Đường Bảo Ngưu nhìn thẳng lăm lăm nói:

- Hảo hán tử đều uống rượu.

- Trước kia người không nghĩ như vậy.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Có thể uống rượu không xem là hảo hán, mà chỉ là tửu quý. Uống say, đối với mình và đối với người khác, đều không tính là hảo hán.

Đường Bảo Ngưu nghiêng người lắc đầu nói:

- Say tốt, say có thể tiêu sầu.

Vương Tiểu Thạch thở dài nói:

- Nhất túy đúng là có thể giải thiên sầu (say rượu có thể giải phiền não), nhưng thiên túy lại chỉ có thù oán với mình.

Đến phiên Ôn Nhu hỏi Vương Tiểu Thạch.

Điểm mà Ôn Nhu tán đồng (cũng có đồng cảm) nhất, đó là nàng cũng không thích ăn thịt.

Nàng thích ăn rau xanh trái cây.

Nguyên nhân mà nàng không thích ăn thịt lại khác với Tam Khô đại sư và Vương Tiểu Thạch.

Tam Khô là kiêng sát sinh.

Vương Tiểu Thạch là không ăn những thứ bị hấn giết sống.

Nàng là không ăn động vật mà mình thích, chẳng hạn như trâu, dê, mèo, chó, thỏ.

Nàng cũng không ăn cầm thú khiến nàng cảm thấy xấu xí ghê tởm, chẳng hạn như chuột, rắn, sâu, ếch, cá sấu.

Nàng ăn hay không ăn, chủ yếu là vì thích hay không thích, không liên quan gì đến phật.

Chỉ có điều, kiến tánh là chỉ thẳng tâm người, kiến tánh chẳng lẽ không phải thành phật?

Người không biết phật, chưa chắc đã không phải phật.

Ôn Nhu chỉ nghiêng đầu nhìn Vương Tiểu Thạch một hồi, hỏi:

- Người có phải là người hay không?

Vương Tiểu Thạch cười, cười rất vui vẻ:

- Cô nói sao?

- Người là người.

Ôn Nhu nói:

- Tại sao lại không mệt?

Vương Tiểu Thạch nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Ôn Nhu còn nói:

- Từ trước đến giờ ta chưa từng thấy người ngáp, cũng chưa từng thấy người mệt.

- Thể lực của ta tốt.

Vương Tiểu Thạch chỉ chỉ vào ngực mình:

- Nhưng chỗ này có lúc vẫn mệt.

Ôn Nhu lại nhìn thẳng vào Vương Tiểu Thạch, giống như chuẩn bị “nghiên cứu” người này thật kỹ:

- Người có biết khi người lần lượt trả lời vấn đề của người khác như vậy, giống ai không?

Vương Tiểu Thạch lại sưng sốt:

- Giống ai?

Ôn Nhu dẫu môi nói:

- Giống như Tam Cô.

Vương Tiểu Thạch ngẩn ra, nói:

- Đại sư?

Tính tình nghịch của Ôn Nhu lại nổi lên, liền nói:

- Vậy người cũng nên có một danh hiệu.

Vương Tiểu Thạch biết nàng muốn hấn hỏi, liền hỏi:

- Danh hiệu gì?

- Lục Bà.

Ôn Nhu đáp.

Sau khi nói xong, nàng buồn cười đến mức lúm đồng tiền trên mặt một cạn một sâu, trông rất đẹp mắt.

Vương Tiểu Thạch nhìn thấy giống như ngây dại.

La Bạch Ái vẫn không hỏi Vương Tiểu Thạch, lúc này lập tức vỗ tay khen hay:

- Lục Bà đại hiệp, Tam Cô đại sư, ha ha, ô kê bạch phượng hoàn, trời sinh một đôi, trời đất tạo nên.

Loại chuyện bị người ta đặt tên lung lung, vui hết sần sùi, La Bạch Ái là người am hiểu nhất.

Ôn Nhu nghe vậy lại nghiêm mặt, quát một tiếng:

- La Bạch Cao (tên một món điểm tâm), người kêu la cái gì! Không đánh cho người một trận thì không được à!

La Bạch Ái lập tức im tiếng, còn không biết mình đã đạp phải cái đuôi nào của Ôn cô nương.

Đến phiên Tam Cô đại sư hỏi.

Tam Cô lại khác, y chỉ chỉ đá trên đất, lại chỉ chỉ vào tim mình.

Vương Tiểu Thạch sáng mắt lên, gật đầu.

Hắn cũng chỉ chỉ đá trên đất, lại dùng tay chỉ chỉ đầu mình.

Bọn họ một chỉ một điểm, dường như đã hỏi rất nhiều vấn đề, trả lời rất nhiều câu hỏi, nói ra rất nhiều lời.

- Không phải người học Phật tham thiền sao?

Lần này Ban Sư lén hỏi đồ đệ của hắn:

- Bọn họ đang làm gì? Bọn họ đang nói gì?

- Bà nội nó!

La Bạch Ái hậm hực nói:

- Bọn họ đại khái là nói, đầu của ngươi, đầu của ta đều là đầu đá, đầu người chết!

86. Chương 86: Minh Đầu Đến Minh Đầu Đánh, Âm Đầu Đến Âm Đầu Đánh

Đêm hôm đó, trước khi đi tới “rừng đen”, Tam Cô đại sư nói với mọi người:

- Mọi người cẩn thận, nơi này rất tối, lão nạp mở đường cho chư vị, nhưng vẫn xin lưu ý trước mặt.

Lương A Ngưu nghe vậy liền lầu bầu:

- Cái gì lưu ý trước mặt, chúng ta cả tám trăm dặm đều lo lắng đề phòng, một cái rừng đen có là gì.

Ôn Nhu cũng theo ánh trăng chỉ về phía xa, cười hỏi:

- Rừng đen, là một mảng rừng rậm lớn phía trước sườn núi kia sao? Có vẻ hơi dày đặc, thoát nhìn cũng không có gì. Chúng ta núi đao biển lửa cũng đã xông qua, cũng không cảm thấy đao quá sắc, lửa quá nóng, cánh rừng đen này cũng không thể nhuộm người sáng láng thành bồ đề đen chứ.

Nói xong liền cười lên yêu kiều.

Tam Cô đại sư biết bọn họ cũng không thêm đề ý, liền nói:

- Lão nạp vẫn khuyên chư vị cẩn thận là hơn.

Tuổi tác của y không lớn lắm, còn chưa biết là nam hay nữ, lại thường thích tự xưng là “lão nạp”. Mọi người đều rất không đồng ý cái danh hiệu này của y.

Vương Tiểu Thạch thấy thế liền cười nói:

- Tại khu vực này “rừng đen” cũng có chút tiếng tăm, ở trên giang hồ cũng có thành tựu.

Phương Hận Thiếu cũng nghe được một số tin đồn, vì vậy phối hợp với đề tài của Vương Tiểu Thạch, nói:

- Đúng, từng có không ít nhân vật nổi tiếng trong võ lâm ngã xuống ở đây.

Ôn Nhu vẫn không lưu tâm, chỉ ngạc nhiên hỏi:

- Rắn sâu chuột kiến, độc vật mãnh thú trong rừng này lợi hại như vậy sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Nơi này địa hình kỳ quái, nơi ao đầm chướng khí rất nặng, không cẩn thận rất dễ sa chân, không thể không đề phòng. Hơn nữa trong rừng này mỗi cây mỗi lá, mỗi cọng cỏ, mỗi hòn đá đều có màu đen, bùn cũng màu đen, cây dày và đặc, rắc rối phức tạp, đường xá khó phân. Buổi tối vào rừng, lẫn mò trong đêm, có thể nói là đưa tay không thấy nắm ngón, phải cẩn thận bị người khác thừa cơ hội.

Lương A Ngưu vẫn không để trong lòng:

- Hoàn cảnh hiểm ác, ai chưa từng qua? Một cánh rừng, bà nội nó nhiều nhất chỉ có thể biến ra một đám ma quỷ. Họ Lương ta còn muốn bắt quỷ đây.

Nói đến chuyện ma quỷ, Ôn Nhu lại có vẻ biến sắc.

Nàng không sợ trời, không sợ đất, nhưng sợ nhất là chuyện về ma quỷ và cái từ quỷ này.

Vì vậy nàng lại bắt đầu oán trách:

- Nếu nơi này có nguy hiểm, sao phải buổi tối mới vào rừng? Trời sáng ban ngày, không phải bình an hơn sao. Đây không phải là rảnh rỗi không chuyện gì, tự mình tìm khổ sao.

Vương Tiểu Thạch khéo léo nói:

- Cô có điều không biết. Nơi này nếu đi qua vào ban ngày, mặt trời vừa chiếu, khí trời chuyển nóng, chừng khí sẽ mạnh, độc khí mờ mịt. Có lẽ ngoại trừ ma núi, cương thi không hô hấp, không ai có thể qua được cánh rừng lớn như thế này. Cho nên không chờ đến ban đêm thì thật sự không qua nổi khu rừng này.

Vương Tiểu Thạch vừa nhắc tới ma núi, cương thi, Ôn Nhu vừa nhú mày vừa nhăn mặt, giậm chân cần mồi nói:

- Bảo người đừng nhắc tới cái đó... cái đó, người còn nói!

Vương Tiểu Thạch cười bời nói:

- Tam Khô đại sư muốn vào rừng buổi tối, cũng là do bất đắc dĩ, muốn tốt ọi người, mọi người vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Ta thấy mấy ngày qua y lúc đi lúc dừng, lúc chậm lúc nhanh, có lúc ngày đêm đi gấp, có lúc ngày nghỉ đêm đi, chính là muốn chọn thời cơ tốt nhất vượt qua mấy cửa khẩu quan trọng này.

Tam Khô nghe vậy liền nhìn Vương Tiểu Thạch một cái, trong mắt có lòng biết ơn vô hạn.

Y biết y không uống công, bởi vì dù sao cũng có người hiểu rõ nỗi khổ tâm của y.

Vương Tiểu Thạch cũng sâu sắc nhìn Tam Khô một cái, trong mắt cũng có ý cảm tạ không nói hết.

Hắn hiểu rõ tất cả mọi thứ đối phương làm cho bọn họ, thậm chí biết không thể dùng lời cảm ơn để biểu đạt.

Hai người khẽ gật đầu, giống như vái chào.

Ôn Nhu lại nhìn không vừa mắt.

Nàng hậm hực nói:

- Quỷ thì quỷ, âm thì âm, cái gì rừng đen hay không rừng đen, Ôn Nhu ta tay chân cứng tay cứng xông qua cửa ải của nó, không cần liếc ngang liếc dọc.

Tam Khô vội nói:

- Trên đường chúng ta dừng dừng đi đi, quả thật là phải chọn đúng thời cơ, đi qua bốn cửa ải lớn phía trước. “Rừng đen” chính là cửa thứ nhất. Ta chọn tối nay có ánh trăng chiếu sáng, thừa dịp này vượt qua, có thể đề phòng trong tối có biến. Đáng tiếc trời có gió mây bất trắc, tối nay gió lớn, mây dày nổi lên, chỉ sợ mây trôi che trăng, đây là chuyện không ai có thể dự đoán được. Lúc có ánh trăng để đi một chút, lúc không có ánh trăng chỉ có xông xáo. Tốt nhất mọi người nên nối đuôi nhau mà đi, đầu đuôi phối hợp, để Đường cự hiệp đi chính giữa.

Mọi người thấy y nói rất nghiêm túc, cũng không dám xem thường.

Bọn họ do Tam Khô đại sư mở đường, Vương Tiểu Thạch đoạn hậu, Đường Thất Muội và Lương A Ngưu một trước một sau kèm Đường Bảo Ngưu ở giữa.

Đường Bảo Ngưu cũng lặng lẽ đi ở chính giữa đoàn người này.

Nếu đổi lại là ngày thường, hẳn nhất định sẽ cho rằng để hắn đi ở giữa là được người khác bảo vệ, là sĩ nhục lớn lao, là khinh thường năng lực của hắn, hẳn tuyệt đối sẽ không chấp nhận.

Hắn hiện nay lại không kêu một tiếng, không nói lời nào, chỉ đi theo mọi người.

Hắn là nhàn nhục chịu đựng?

Hay là không tranh khí thế?

Hay là căn bản không có cảm giác, đã mất đi cảm giác?

Một đại hán dũng mãnh như thiên thần, hiện nay lại thường lặng lẽ rơi lệ, tâm thần chán nản, rốt cuộc là mất đi đầu chí, hay là không còn tình cảm?

Trăng chiếu xuống đầu.

Rừng đen dưới ánh trăng đặc biệt sáng.

Nhưng nếu một người trong lòng uất ức, âm u, trăng có sáng, trời có sáng, cũng chiếu không vào đầm sâu không đáy trong lòng hẩn.

Không phải sao?

- Không phải sao?

Ôn Nhu phát hiện, trong rừng mặc dù từng cọng cây ngọn cỏ đều có màu đen, nhưng bởi vì luôn có ánh trăng từ giữa lá giữa cây chiếu vào, đi lại trong lòng cũng bình yên hơn nhiều, liền nói:

- Nơi này cũng chẳng có gì mà.

Phương Hận Thiếu cố ý hỏi nàng:

- Không có cái gì?

Ôn Nhu liền dứt khoát nói ra hết:

- Không hề đáng sợ chút nào, ta còn tưởng là địa phủ minh cung gì chứ, hóa ra chỉ là một cánh rừng hơi tối một chút.

Nàng nói đến đây, chợt nghe cú đêm hay là thứ gì kêu lên mấy tiếng, còn có thứ gì dùng sức vỗ cánh hay ngực, hơn nữa còn lướt qua giữa mấy gốc cây phía sau nàng, phát ra một tiếng “vèo”. Trong một lùm cỏ dày trước người không xa còn vang lên mấy tiếng rên rĩ giống như người sắp chết kêu gào.

Ôn Nhu nghe được mặt mày thất sắc, cũng không nói chuyện nữa. Chỉ nghe Tam Khô đại sư ở phía trước vẫn đang nói:

- Lưu ý dưới chân, chú ý trước mặt.

Ôn Nhu bị dọa đến trong lòng rộn ràng như nai đập, chỉ mong sao không để ý đến thứ gì thì tốt hơn. Lúc đầu nàng cảm thấy mình càng đi càng nhanh, nhưng đến chỗ cánh rừng hơi có khoảng trống, vừa nhìn mới biết, hóa ra không phải mình đi nhanh, mà là trăng đi nhanh; lại đi thêm một đoạn, lúc này lại giác ngộ cũng không phải trăng đi nhanh, mà là đám mây theo gió lang thang cuộn cuộn bay nhanh.

Lần này mới hiểu rõ dụng ý của Tam Khô đại sư khi chọn buổi tối có có ánh trăng chiếu khắp để đi qua khi rừng rậm này, nếu là mừng một đến mừng năm, hoàn cảnh hiểm ác, muốn vượt qua cánh rừng này e rằng không phải là chuyện dễ dàng.

Có điều hiện giờ đã đi hơn một nửa cánh rừng, trông thấy không hung không hiểm, nhưng cái đám bằng hữu ham ăn biếng làm đáng ghét nhất thế gian bên cạnh mình, ngày thường luôn nói mình nhất gan, lần này phải uy phong một chút cho bọn hẩn xem thử, mới coi như không uổng cái danh hiệu “Ôn nữ hiệp” này.

Làm sao để uy phong?

Phải tìm một người dọa cho hẩn hết hồn mới được!

Ôn Nhu nghĩ tới đây, người đầu tiên nghĩ đến dĩ nhiên không ai khác ngoài La Bạch Ái.

Hà hà hà hà hà, La Bạch Cao, xem bản cô nương lần này không dọa chết người cũng phải dọa cho người đá ra quần mới được!

Do đó nàng khẽ nhón chân, lặng lẽ rời đội đi về phía trước, nhẹ nhàng bước đến phía sau La Bạch Ái, dùng sức vỗ vào cánh tay hẩn, hét lên một tiếng:

- A ha!

Sau đó nàng vui mừng phấn khởi, suy nghĩ chủ quan, tưởng tượng đến cảnh La Bạch Ái bị nàng dọa đến ba hồn không thấy bầy phách, phân chó trở thành rác rưởi.

Có câu là “hi vọng càng cao, thất vọng càng lớn”, tình hình chính là như vậy.

La Bạch Ái cũng không phải không bị dọa, mà là hẩn bị Ôn Nhu dùng sức vỗ một cái, lại lớn tiếng gọi, hẩn lập tức xoay người, lộ ra biểu tình kinh sợ trong bầy loại biểu tình, hơn nữa còn nói rõ ràng:

- Ai, da! Ta, dọa, chết, ta, rồi, dọa, chết, ta, rồi, thật, bị, cô, dọa, chết, rồi!

Mọi người nghe vậy cũng không nhin được ằm lên, sự khấn trượng suốt đêm đi trong rừng rậm cũng giảm đi không ít.

Tên ranh con này làm sao lại sớm đề phòng ta sẽ tới dọa hấn?

Thật là quá đáng.

Lần này dọa hấn không chết, lần tới phải dọa cho hấn mất hồn mất vía nửa điên nửa khùng mới tiêu tan mối hận trong lòng này!

Ôn Nhu trăm điều không thể lý giải, nàng lại quên mất trên đời có một thứ gọi là cái bóng.

Có ánh trăng thì sẽ có bóng.

Ánh trăng tuy dịu, nhưng cũng là ánh sáng.

Dưới ánh trăng đương nhiên cũng có bóng, cái bóng này còn có một tên gọi rất đẹp, đó là “bóng trăng”.

Lúc Ôn Nhu đến gần dọa người, La Bạch Ái luôn luôn nhảy bèn linh hoạt, phản ứng còn cao hơn võ công thực lực, đương nhiên đã sớm phát hiện ra.

Ôn Nhu muốn dọa hấn.

Làm sao đây?

Lại không thể tránh.

Bởi vì cô gái nhỏ này rất biến thái, một khi dọa không được, sau này cho dù có tắt thở, chỉ sợ nàng cũng phải lòi tử thi ra khỏi hòm dọa cho không chết không thôi mới cam tâm.

Cũng chỉ đành để cho nàng dọa.

Do đó La Bạch Ái liền giả vờ lộ ra biểu tình kia.

Chẳng ngờ Ôn Nhu vẫn không hài lòng, còn hết sức không hài lòng.

Nàng cho rằng La Bạch Ái cố ý nhạo báng nàng, cho nên càng bất phần bất bình.

Lúc này, Tam Khô ở phía trước lại tận tình khuyên bảo dặn dò:

- Cẩn thận dưới chân, đừng rời hàng ngũ, lưu ý trước mặt, đừng khinh thường lơ.

Vương Tiểu Thạch ở phía sau cũng nhắc nhở:

- Lúc này cũng đừng chơi đùa nữa, vẫn nên đề phòng...

Ôn Nhu nghe vậy, trong lòng càng không vui.

Lải nhải như vậy, chẳng vui vẻ chút nào!

Nghiêm túc đi như vậy, giống như cái gì? Coi là cái gì? Chẳng khác nào đội ngũ cần thi (điều khiển thi thố) của Tương Tây.

Nghĩ đến “cần thi”, trong đầu Ôn Nhu hiện lên một hình ảnh, liền cảm thấy sợ hãi. Đi được mấy bước, dưới chân nàng bỗng mềm nhũn, trước mắt tối sầm, mọi thứ đều giống như bị một túi vải lớn màu đen che lại, không nhìn thấy thứ gì, tất cả đều biến mất, tối đen.

Ôn Nhu muốn giãy dụa, nhưng trước mắt đều là màu đen, nàng lại lệch khỏi đội ngũ, lại khổ vì hét không ra tiếng, chỉ cảm thấy trong một chùm nước đen u ám giống như có ma quỷ yêu phách, đang quần lấy tay chân của mình, kéo vào trong lòng đất.

Nàng giãy không ra, cũng vùng không thoát.

Nàng gọi không ra, cũng hét không được.

Giống như một cơn ác mộng, một ác mộng màu đen trong đêm tối.

Nàng hoảng sợ, trong lòng vẫn luôn kêu la: “Chết rồi chết rồi chết rồi chết rồi, lần này gặp quỷ rồi, lần này chết chắc rồi...”

Cho đến khi trong tai nghe được một tiếng kêu:

- Minh đầu đến minh đầu đánh, ám đầu đến ám đầu đánh! Bốn phương tám hướng đến toàn phong đánh, hư không đến liên giá đánh, đánh đánh đánh đánh đánh! (1)

Tiếng kêu đánh liên tục này giống như một tiếng sét đánh vào nàng, khiến nàng tỉnh lại.

Lúc này nàng mới nhìn thấy một chút ánh sáng.

Ánh trăng.

Còn có một chút ánh sáng khác.

Một thanh phương tiện sạn (vũ khí giống như của Sa Tăng) làm bằng thép tinh bay múa dưới ánh trăng, miệng sạn phản chiếu ánh trăng tỏa ra ánh sáng lạnh.

Lúc này Ôn Nhu mới xem như là “tĩnh” lại, cũng đứng lên.

Tiếp đó, nàng phát hiện không phải mình “đứng” lên, mà là được người ta “đỡ” lên.

Người đỡ nàng là Vương Tiểu Thạch.

Trước mắt lại có người đang liên tục hét lên, giao thủ, chiến đấu.

Người ra tay là Tam Khô đại sư, y (hay là nàng?) trước người, sau người, trái người, phải người đều có mấy điểm đen bóng đen, giống như yêu mị trong đêm tối nhìn chăm chăm vào đại sư vùng vẫy phương tiện sạn này. Ôn Nhu chỉ liếc mắt nhìn, liền phát hiện mấy cái bóng đen đáng sợ kia chính là “sự vật” vừa rồi dính lấy mình, mặc dù nàng còn không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, hiện giờ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chú thích:

(1) Ý của câu này muốn nói, khi ý niệm của thanh minh xuất hiện, ta sẽ đoạt quán chiếu của thanh minh, không lưu vết tích. Nếu phát giác được vô niệm, ta cũng đoạt giác tri của vô niệm này. Liên giá là một công cụ dùng để tuốt lúa thời xưa, ý là sẽ có phát hiện tác ý vết tích nhỏ bé của tâm niệm, đều khiến nó rơi ra, cho đến vô tướng.

Quán chiếu (Contemplation) không khác mấy đối với sự tập trung, mặc dù nó là sự tập trung, nhưng ở đây sự chú tâm của hành giả thật kiên cố và chặt chẽ. Do đó, quán chiếu là giai đoạn phát triển toàn diện của sự tập trung. Quán chiếu mở lối cho trí tuệ trực giác và nhiều năng lực siêu nhiên khác mà người ta thường gọi là những năng lực huyền bí, và chúng ta có thể đạt đến những năng lực này ngay cả trước khi đạt đến trạng thái Niết Bàn.

Giác tri là một loại thể nghiệm, hoàn toàn tập trung sự chú ý vào những kích thích bên trong và bên ngoài cá thể vào giây phút này.

Tác ý (manasikara) là chủ động ý chí khi tiếp chạm đối tượng. Ví dụ khi thấy sự ác, mình chủ động ý chí loại trừ nó ra khỏi tâm trí. Vì việc diệt niệm ác khởi lên trong tâm thuận theo giáo lý của Đức Phật, thuận theo sự tiến hóa tâm linh đưa đến giải thoát nên gọi là “như lý tác ý” hay “theo lý tác ý” cũng được. Ngược lại chấp nhận niệm ác để nó tồn tại và giúp nó phát triển thì gọi là “phi như lý tác ý”.

87. Chương 87: Diệt Lửa Trong Lòng Sê Mát Mẻ

Hóa ra Ôn Nhu thật sự đạp một chân vào trong cạm bẫy.

Cạm bẫy này đương nhiên là do đám người Bạch Cao Hứng, Thái Cảm Động, Ngô Khai Tâm, Hách Âm Công bố trí.

Mục tiêu thiết yếu của bọn họ đương nhiên là Vương Tiểu Thạch.

Lỡ may không trúng Vương Tiểu Thạch, bắt được Ôn Nhu cũng như vậy.

Cho nên bọn họ hành động trong bóng tối.

Bọn họ đương nhiên mai phục không trúng Vương Tiểu Thạch, cho nên đành phải mai phục Ôn Nhu.

Lúc Ôn Nhu trúng phục kích, vừa lúc có mây đen che mờ ánh trăng, trời đất ảm đạm.

Trong khu rừng rậm này không chỉ tối đi, mà là hoàn toàn tối tăm.

Bọn họ lập tức cuốn lấy Ôn Nhu, bắt lấy nàng còn đang kinh hoảng, muốn nhanh chóng mượn địa hình bỏ chạy.

Nhưng lại không đi được.

Đáng tiếc không đi được.

Bởi vì một người đã ngăn cản bọn họ.

Đó là một gã đại sư.

Đại sư vác hai cái bọc hành lý, cầm thiền trượng trong tay, trên thiền trượng có chín vòng tròn, vừa chuyển động liền phát ra tiếng leng keng.

Chiêu thứ nhất của đại sư lại không phải dùng thiền trượng, mà là dùng tay.

Dùng tay tóm một cái.

Cái tóm này đã đoạt lấy Ôn Nhu từ trong tay Đại Tứ Hỉ, bốn người còn định đuổi theo đoạt lại, liền gặp phải thiền trượng của đại sư.

Bốn người đều dùng chiêu thức và thế công thâm độc nhất vây lấy đại sư, nhưng lại không hữu dụng.

Lúc này mây đã tan, trăng đã hiện.

Trăng chiếu mặt đất.

Ôn Nhu đã thoát hiểm.

Vương Tiểu Thạch đã đứng bên cạnh nàng.

Hách Âm Công tấn công đầu của Tam Khô, Tam Khô nhẹ nhàng vung trượng, ngăn cản thế công, lại phản kích vào đầu Hách Âm Công. Bạch Cao Hứng tấn công lưng của Tam Khô, Tam Khô nhẹ nhàng hóa giải, tránh khỏi thế tới, lại đánh vào lưng Bạch Cao Hứng. Ngô Khai Tâm tấn công thân dưới của Tam Khô, Tam Khô lần lượt nhảy tránh, đạp chân bay đá Ngô Khai Tâm. Thái Cẩm Động muốn phong tỏa thiền trượng của Tam Khô, Tam Khô tay vung mắt nhìn, bóng trượng như núi, phong tỏa Thái Cẩm Động trong trượng pháp của y.

Bốn người tuy như quỷ như mị, nhưng đại sư chỉ cất giọng quát lên:

- Minh đầu đến minh đầu đánh, ám đầu đến ám đầu đánh, bốn phương tám hướng đến toàn phong đánh, hư không đến liên giá đánh, người đến người đánh, yêu đến yêu đánh, thần đến thần đánh, quỷ đến quỷ đánh, không đến không đánh, đến rồi thì đánh, ta thề! Đánh đánh đánh đánh đánh đánh đánh!

Chỉ thấy Hách Âm Công động thủ, Hách Âm Công bị đánh. Thái Cẩm Động xuất chiêu, Thái Cẩm Động bị đánh. Bạch Cao Hứng tấn công, Bạch Cao Hứng bị đánh. Ngô Khai Tâm muốn công, Ngô Khai Tâm bị đánh.

Bốn người đều bị đánh, nhưng cũng không ai chết, càng không bị thương, cũng không chảy máu.

Hiển nhiên là Tam Khô đại sư đã tha mạng, nương tay.

Bốn người Đại Tứ Hỉ biết không ổn, đánh tiếp cũng chỉ có phần bị đánh. Nếu đối phương muốn giết bọn hắn, bọn hắn đã sớm chết đến rừng đen, rừng trắng, rừng đen trắng rồi, Vì vậy đưa mắt ra hiệu với nhau,

đều biết tình thế không ổn, hô lên một tiếng, từng người lăn, trốn, lui, tản, hoàn toàn chạy trốn không thấy bóng dáng, đi không tung tích.

Tam Khô cũng không truy kích, chỉ chống trượng mỉm cười.

Dưới ánh trăng, quần áo của y trắng như tuyết, giống như nhân vật trong tranh.

Nhưng Lương A Ngư lại đang giống như thể lửa dầu gió, sát ý chưa tiêu, cầm một đôi sừng trâu muốn đuổi theo giết chết bốn người kia.

Vương Tiểu Thạch khuyên nhủ:

- Giặc cùng đường đừng nên đuổi.

Lương A Ngư vẫn tức giận:

- Mấy tên chó má này đã theo dõi chúng ta một thời gian dài, mấy lần ám toán không được, hôm nay thiếu chút nữa còn bị hại trong tay bọn chúng, lại để cho bọn chúng muốn đi là đi sao?

Tam Khô đại sư đưa tay ngăn cản Lương A Ngư, nói:

- Khuyên người phải có lòng khoan dung, bọn họ rút cuộc cũng không đắc thủ, chúng ta cần gì phải giết người?

Lương A Ngư vẫn không cam lòng:

- Chẳng lẽ phải chờ đến khi bọn chúng đắc thủ giết người của chúng ta rồi mới đánh trả? Ông là người xuất gia, kiêng sát sinh, còn họ Lương ta từ trước đến nay một ngày giết bảy người tám người không nháy mắt, giết bảy mươi tám mươi người không đỏ mắt, giết bảy tám trăm người cũng không nung tay.

Tam Khô chỉ khuyên nhủ:

- Nếu như bọn họ không sợ, không thay đổi, không biết hối cải, sớm muộn gì cũng sẽ trở lại tập kích, khi đó lại giết cũng không muộn, không cần vội vã nhất thời. Cứu người cần nhanh, không nhanh thì không cứu được người; giết người cần chậm, chậm có thể tha thêm một mạng.

Lương A Ngư khí như chưa tiêu, lửa còn đang cháy:

- Tha cho loại tạp chủng rác rưởi này? Lại để bọn chúng đi hại người sao!

Tam Khô không nhịn được nhíu mày một cái, chỉ nói:

- A Di Đà Phật, chúng ta cũng không thể vì vậy mà danh chính ngôn thuận hại mạng người trước.

Đôi sừng trâu trên tay Lương A Ngư ma sát một cái, lại phát ra tia lửa. Hóa ra hắn lại khảm lưỡi dao vào bên cạnh sừng trâu, có lẽ là ngại sừng trâu không đủ sắc đủ bén, chỉ sợ đâm xuống người không chết được?

Vương Tiểu Thạch cố ý chuyển đề tài của hắn:

- Binh khí này của ngươi thật đặc biệt, trên giang hồ trừ ngươi ra không ai có thể dùng xúng tay, chẳng những là kỳ môn binh khí, còn là vũ khí ít được chú ý.

Lương A Ngư nhìn sừng trâu trên tay mình một chút, miệng rộng khép mở mấy cái, nhất thời lại nói không nên lời.

Hà Tiểu Hà hừ một tiếng nói:

- Đó là bảo bối của hắn. Nhà hắn có một con trâu, nuôi mấy chục năm, có cảm tình sâu đậm. Lúc nó chết đi, hắn còn thương tâm hơn so với lão bà chết, từ đó cũng không ăn thịt trâu nữa, còn cắt sừng trâu xuống làm binh khí để dùng, dùng nó giết người, lỡ may không đánh lại, vì tình cảm cũng sẽ dùng nó để tự sát.

Lương A Ngư có phần cảm kích nhìn Hà Tiểu Hà, nói:

- Nó là con trâu già nhà ta nuôi, ta gọi nó là “A Trung”. Lương gia ta ba đời đều nhìn nó lớn lên, già nua, cuối cùng chết đi. Nó cù cung tận tụy, đã thông tính người. Nó còn trung hơn cả nô bộc trung thành. Nó chết rồi, ta giữ lại một đôi sừng trâu của nó, đời này đều theo ta sống chết. Có cảm tình mấy chục năm,

đó là cắt không đứt, bỏ không được. Con người liệu có mấy lần mấy chục năm? Ngoài ra còn có một chiếc sừng khác, đó là kỷ niệm lần gặp phải một con tê ngưu (tê giác) bệnh chết. Không tới giây phút sống chết, ta sẽ không dùng đến nó. Kỳ quái, ta gọi là A Ngưu, ta thuộc trâu, làm bạn với ta là con trâu, lúc nhỏ cũng ở cũng ở tại Ngưu Giác Đầu, gặp phải một con tê giác có linh tính, bình khí là sừng trâu, tính khí cũng rất trâu.

Hắn lại nói sang chuyện khác, trở về chủ đề cảm phần bất bình:

- Sừng trâu của ta đã rút ra nơi tay, không dính máu thì không trở về. Nó đã rất lâu không uống máu của kẻ địch rồi.

- Vậy thì dễ.

Tam Khô nhân lúc có ánh trăng dẫn đường ọi người, vừa đi vừa trò chuyện đã ung dung ra khỏi khu rừng rậm, cũng không gặp ám toán phục kích nữa:

- Để ta cho nó uống chút máu đi!

Nói xong lại vén cao tay áo trái của mình, ngón tay phải nhỏ vun lên, vạch ra một đường tơ máu. Tam Khô dùng ngón tay ấn vào vết thương, khiến ấu bấn vào trên sừng trâu nhọn. Chợt nghe một tiếng “xèo”, còn bốc lên một làn khói xanh biếc, sừng trâu kia thật sự giống như hút máu. Tam Khô ôn hòa nói:

- Như vậy, nó đã uống máu, người cũng sẽ không canh cánh trong lòng nữa chứ?

Lương A Ngưu không ngờ Tam Khô đại sư lại dùng máu của mình để cho binh khí uống máu, nhất thời ngẩn ra, chỉ nói:

- Chuyện này... nó có khát cũng không uống máu của người mình. Đại sư sao lại khổ như thế chứ!

Tam Khô ngược mắt lên, hòa nhã hỏi ngược lại:

- Máu của người mình và máu của kẻ địch, không phải đều là người, đều là máu sao?

Lương A Ngưu chỉ nói:

- Ta chỉ là trong lòng bốc lửa, muốn giết người để trút giận.

Tam Khô ngưng mắt ôn hòa nói:

- Vậy bây giờ lửa trong lòng người đã dập tắt hay chưa?

Hà Tiểu Hà lại miệt thị:

- Chỉ là trong lòng tức giận, lại thổi cái gì da trâu (nói mạnh miệng, nói khoác), nói cái gì sừng trâu vừa rút ra, không dính máu thì không trở về. Ngày đó bên ao sen của chùa Lục Long, không phải người cũng rút sừng trâu ra, còn chưa dính giọt máu nào đã thu về sao.

Bởi vì Tam Khô nhỏ máu, Lương A Ngưu vốn đã hết giận bầy tám phần, nghe Hà Tiểu Hà trách móc như vậy, trên mặt lại lúc xanh lúc trắng, tức giận nói không nên lời.

Lúc này Phương Hận Thiếu lại đứng chính:

- Cô đây là không nghiên cứu sâu rồi. Tục ngữ có nói “văn nhân nói đại thoại, vũ phu thổi đại khí”, có lúc vì tự lên tinh thần, tự trọng bản thân, nói ra mấy câu hào sảng phóng khoáng, chẳng hạn như “ta đây không giết hạng người vô danh”, “đao vừa ra tay, bách phát bách trúng”, “lão phu tung hoành giang hồ bốn mươi năm, chưa gặp được địch thủ”, “ta sẽ khiến cho người hối hận vì sao mẹ người lại sinh người ra”, khó tránh khỏi xuất khẩu thành chương, nói cũng bất giác khoa trương, không nói thì thật sự giống như thiếu đi thứ gì đó.

Hà Tiểu Hà hung dữ nhìn chăm chăm vào Phương Hận Thiếu:

- Ta không nói người, người lại tới xen vào!

Phương Hận Thiếu le lưỡi một cái, đột nhiên mở quạt xếp che mặt, nói:

- Đúng đúng đúng, ta nhiều lời rồi, nói nhiều rồi, nhiều chuyện rồi, ngày mai lúc cắt tóc cắt luôn cả lưỡi. Đại sư, ông còn đang chảy máu, sao không dùng thuốc kim sang cầm máu.

Hà Tiểu Hà vẫn nhìn chằm chằm vào Phương Hận Thiếu:

- Người thì tốt đến đâu? Văn nhân luôn thích ngâm thơ đối đáp, xuyên tạc chơi chữ, có tác dụng quái gì? Vì giết địch, viết mấy chữ là có thể khiến ngựa của người Hồ không qua được núi Âm (1) sao? Vì dân trừ hại, cầm một cây bút là có thể giáo huấn cường đạo ngang ngược sao? Doanh lợi còn có thể nâng cao dân sinh, lao động cũng có thể xúc tiến lợi nhuận, loại văn nhân như người ngoại trừ xỏ nhỏ, cười lạnh, kể này mưu nọ, lại không dám đao sáng, thương sáng, quang minh chính đại đi tranh danh đoạt lợi, xem là nhân vật gì? Lại tới phê bình ta, đập gót chân của ta à!

Lần này Phương Hận Thiếu đã đụng phải miệng núi lửa, chỉ le lưỡi nói:

- Không dám, không dám.

Hắn lại kêu ầm ỹ:

- Đại sư, đại sư, mau băng bó vết thương đi! Ba trăm bữa cơm mới tích trữ được bốn giọt máu, nhất định đừng để hao tổn, chảy uổng phí!

Hà Tiểu Hà vẫn thở hổn hển nói:

- Đồ nhát gan! Thư sinh chết tiệt! Đã tìm tới Lão Thiên Gia ta, lại không dám nói tiếp, coi là thứ gì!

Phương Hận Thiếu đột nhiên lộn một cái, lại nhịn xuống, chỉ lầu bầu nói với Ban Sư:

- Chỉ có tiểu nhân và nữ nhân là khó nuôi! Chỉ có tiểu nhân và nữ nhân là khó nuôi!

Ban Sư thấy trường diện này nói năng bốp chát, nào dám lên tiếng, còn lui lại gần nửa bước.

Nhưng lời nói của Phương Hận Thiếu vẫn bị Hà Tiểu Hà nghe được, lại quay sang hắn trách mắng:

- Cái gì tiểu nhân và nữ nhân khó nuôi, nuôi cái đầu người! Nam nhân các người thì dễ nuôi rồi, lo ăn, còn phải lo uống, ăn uống no say lại muốn nằm. Nam nhân các người và trâu chó có gì khác nhau, chẳng lẽ dễ nuôi? Cho cỏ không ăn, buổi tối còn không biết sữa!

Lương A Ngưu chợt quát lên:

- Đừng mắng trâu! Cỏ mắng cái khác ta không quan tâm, nhưng đừng mắng trâu!

Hà Tiểu Hà đáp lại một câu:

- Ta cũng biết trâu là cấm kị của người, nhưng ta không kiêng kị cái này. Người không cho nói, ta cứ nói, người làm gì được ta thì làm, không làm gì được thì ta vẫn là Hà Tiểu Hà!

Nàng là một cô gái, liên tục đốt lửa hai nơi, nhưng vẫn thế gió không giảm, thấy trận mắng trận, khắp nơi thêm dầu.

Phương Hận Thiếu chỉ mong sao tìm được nguồn nước khác để dập tắt lửa, hắn quen xướng họa cùng Đường Bảo Ngưu, nhìn thấy liền nói:

- Chúng ta không quản A Ngưu, chỉ hỏi Bảo Ngưu người một câu. Vừa rồi Ôn Nhu ở bên cạnh người trúng bẫy, sao người không ra tay cứu giúp. Người khoanh tay không để ý tới, vậy không đáng làm hiệp sĩ, cũng không đáng làm người.

Thần sắc Đường Bảo Ngưu vẫn thờ ơ, nhưng rất nhanh lại có phản ứng, trả lời:

- Ta cứu người? Ngay cả bản thân ta cũng không cứu được, chỉ sẽ hại người. Ta không muốn hại cả Ôn Nhu. Ta cứu người nào thì sẽ hại người đó.

Hắn dù đang trả lời, thần sắc vẫn thẫn thờ như trước. Nếu nói có biểu tình, cũng chỉ là trong thần thờ mang theo một chút chế nhạo, nhìn vào càng khiến người ta lạnh đi.

Phương Hận Thiếu chỉ là nhiều năm qua náo loạn với Đường Bảo Ngưu đã quen, lúc đối phó với địch cũng bất giác muốn cãi nhau với hắn. Nhưng những ngày qua Đường Bảo Ngưu đều không nhìn không để ý, mười

hỏi chín không đáp, đã thành chuyện thường. Lần này Phương Hận Thiếu thấy Hà Tiểu Hà bốc lửa, chọc không được, liền tùy ý hỏi Đường Bảo Ngưu như vậy, không ngờ Đường Bảo Ngưu thật sự trả lời.

Còn trả lời vô tình như vậy:

Đây chẳng phải là thấy chết mà không cứu sao?

Đây còn xem là Đường Bảo Ngưu sao?

Lần này Phương Hận Thiếu lại ngây ra.

Hà Tiểu Hà cùng Lương A Ngưu nghe vậy, cũng không mắng nổi nữa. Con người đã trở nên như vậy, còn có gì để mắng.

Lại nghe Tam Khô đại sư nói:

- Vào nơi tối lại thấy ánh sáng, lãng tử quay đầu quý hơn vàng, vàng thật không sợ thử lửa, hôm nay mọi người đều khó tránh khỏi nóng nảy một chút, cũng đừng thật sự tổn thương hòa khí. Diệt lửa trong lòng sẽ mát mẻ, đường còn dài lắm.

Hắn từ trong túi đeo màu lam đậm móc ra một chiếc lò.

Lò nhỏ bằng đất đỏ.

Lò nhỏ kia mới vừa thấy gió, lập tức tỏa ra mùi thuốc nồng nặc, lại có phần giống như lúc trâu phun ra nhai lại.

La Bạch Ái nhìn thấy, không nhịn được hỏi:

- Trong túi đeo của ông đúng là cái gì cũng có đủ. Dao có, kiếm có, thuốc có, không phải quan tài cũng có một cái chứ?

Tam Khô cười cười nhìn nhìn trời, nhìn nhìn đất:

- Quan tài đã sớm chuẩn bị, không cần vác trên người.

Nói xong y lại vén tay áo lên, đưa cánh tay ngọc trắng như tuyết, đều như ngó sen đến sát lò nhỏ, sau đó dùng lửa nhóm lò, mùi thuốc kia lập tức càng nồng nặc, thơm đến mức giống như người người đều uống vào một bụng canh nấm hương.

Chỉ thấy vừa đến gần khói trên miệng lò nhỏ bằng đất đỏ, vệt máu chưa khô trên cánh tay của y lập tức ngưng tụ thành hạt đỏ tươi, trượt xuống, nhỏ vào trong miệng lò, lại phát ra một tiếng “đình” trong trẻo, hết sức êm tai.

Rất nhanh, trên cánh tay Tam Khô chỉ còn lại một vệt ngắn, ngay cả miệng vết thương cũng không thấy nữa.

Mọi người hết sức kinh ngạc, kinh nghi hỏi:

- Đây là bảo bối gì? Gặp máu thành châu hay là thấy máu phong hầu. Làm sao thuốc chưa tới đã khỏi bệnh, không cần diệu thủ đã hồi xuân rồi.

Lại thấy châu máu nhỏ xuống miệng lò, lập tức chuyển thành màu trắng, giống hệt như trân châu thật sự. La Bạch Ái không nhịn được lại hỏi:

- Máu kia nhỏ xuống trên lò nhỏ, sao lại biến thành trân châu rồi?

Tam Khô cười một tiếng, nhặt hạt châu trắng kia, bóp thành bụi phấn, bỏ vào trong hồ tro dưới lò, chỉ nói:

- Đó có máu gì? Điều hóa thành tuyết rồi. Ai lưu được tuyết? Nước luôn luôn sẽ chảy, sẽ khô.

Chú thích:

(1) Trích từ bài thơ Xuất Tái của Vương Xương Linh.

Tần thời minh nguyệt Hán thời quan

Vạn lý trường chinh nhân vị hoàn
Đản sử Long Thành phi tướng tại
Bất giao Hồ mã độ Âm san.

Dịch nghĩa:

Vàng trắng sáng của đời Tần và quan ải của đời Hán, mà người chinh chiến nơi nghìn dặm vẫn chưa trở về.
Nếu như có vị phi tướng* ở tại Long Thành thì sẽ không cho ngựa Hồ vượt qua núi Âm.

*Phi tướng: Viên tướng bay. Ngày xưa người Hung nô gọi Lý Quảng là phi tướng.

Dịch thơ: (Đào Hùng)

Ải Hán, trăng Tần ngời tỏa sáng
Chinh nhân nghìn dặm mãi xa xăm
Long Thành ví giả còn phi tướng
Chẳng để ngựa Hồ vượt núi Âm

88. Chương 88: Thiên Hành Kiện

Mọi người đã ra khỏi “rừng đen”, đều cho rằng nơi ấy một khi trời đất tối tăm, hung hiểm khó phòng, nhưng xem ra kẻ địch cũng không tính điều động chủ lực ra tay.

Đường Thất Muội chỉ cười lạnh nói:

- Đây chẳng qua là một cửa ải trong đó mà thôi. Quyết sinh định tử, còn xa lắm.

Lần này đến phiên Ôn Nhu không nhận được hỏi:

- Người nói còn có hai ba cửa khẩu giống như “rừng đen”, là thật sao?

Tam Cô ôn hoà nói:

- Đương nhiên không giả, muốn đến nơi Tiểu Thạch Đầu chỉ định, ít nhất còn phải đi qua mấy cứ điểm quan trọng như Mãnh Hồ Ấp, Đoạt Mệnh Tà, Bãi Mệnh Trục.

Ôn Nhu là “gặp qua quỷ sợ tối”, đã lĩnh giáo sự tối tăm của “rừng đen”, nàng đã sợ sệt bảy tám phần, cho nên cũng không quan tâm người khác chê cười, sợ hãi hỏi:

- Đó là địa phương nào? So với nơi này còn tối hơn sao?

Tam Khô mỉm cười nói:

- Không tối, không tối.

Lúc này Vương Tiểu Thạch chợt đến gần Tam Khô, gần như đến sát bên lỗ tai trắng như tuyết của y nói mấy câu.

Sắc mặt Tam Khô hơi đổi, cũng ở bên tai bên cổ Vương Tiểu Thạch khẽ nói mấy chữ.

Sau đó một người gật đầu, một người lắc đầu, giống như đã hiểu ngầm.

Bọn họ nói gì, Ôn Nhu lại không nghe được.

Có muốn nghe cũng không được.

Ôn Nhu không nghe được, cũng chẳng biết vì sao, trong lòng chợt khó chịu, thầm nghĩ: “May mắn cả hai đều là nam nhân, nếu không nói chuyện thân mật, thân thân bí bí như vậy, sợ người ta nghe thấy, chẳng phải...”

Lại hồi tâm suy nghĩ: “Tam Cô chết tiết này âm dương quái khí, ai biết nàng (y) là nam hay nữ?”

Vừa suy nghĩ như vậy thì càng nóng nẩy, dù trước mắt có thêm mấy cửa ải rừng đen, rừng trắng, rừng đỏ, nàng cũng không cần người bên cạnh, một mình xông qua.

Lúc Ôn Nhu đang nóng nẩy, Vương Tiểu Thạch và Tam Khô đang thì thầm nói chuyện, có hai người khác cũng đang tại châu đầu ghé tai, trao đổi một chút cảm tưởng ý kiến.

La Bạch Ái thấp giọng nói trước:

- Sư phụ, ông có phát hiện không, vị Tam Cô này lại biết đủ trò ảo thuật.

Ban Sư lại trầm giọng nói:

- Ảo thuật? Đừng khinh thường.

La Bạch Ái biết rõ, vị sư phụ này của hắn có lẽ võ công không quá cao, nhưng sự từng trải và ánh mắt lại không thể coi thường, lập tức hỏi:

- Sư phụ có phát hiện gì sao?

Ban Sư Chi nói:

- Trọng pháp của y.

La Bạch Ái khiêm tốn hỏi:

- Trọng pháp gì? Đó là trọng pháp thiên hạ vô địch, thế gian hiếm có sao?

Ban Sư Chi nói:

- Không phải.

La Bạch Ái càng khiêm tốn:

- Xin sư phụ chỉ giáo!

Ban Sư nói:

- Y căn bản không dùng trọng pháp.

La Bạch Ái nói:

- Không phải vừa rồi y đã thi triển trọng pháp đánh lui bốn tên phục kích sao?

Ban Sư nói:

- Đó là trọng tiện tay xuất thủ, không phải trọng pháp.

La Bạch Ái nói:

- Ông muốn nói, y cố gắng che giấu thực lực của mình sao? Y không thi triển trọng pháp cũng dễ dàng đánh bại Đại Tứ Hỉ sao?

Ban Sư nói:

- Ít nhất, y đã che giấu trọng pháp của mình.

La Bạch Ái hỏi:

- Tại sao?

Sư phụ đáp:

- Thứ nhất, y không muốn để lộ thân phận thật sự của mình. Thứ hai, y không muốn tiết lộ trọng pháp của mình.

Đồ đệ hỏi:

- Y có gì để che giấu? Chúng ta không phải là người một đường sao?

Sư phụ nói:

- Y nhất định có lý do của mình, hơn nữa, ta thấy y tùy ý xuất thủ mấy trượng mấy thức, liền khiến cho ta nghĩ đến...

Đồ đệ hỏi:

- Nghĩ đến cái gì?

Ban Sư đáp:

- Thiên hành kiện.

La Bạch Ái nói:

- Thiên hành kiện?

Ban Sư Chi đáp:

- Đúng, thiên hành kiện.

La Bạch Ái lại hỏi:

- Thiên hành kiện là thứ gì?

Ban Sư Chi thở dài nói:

- Thiên hành kiện cũng không phải là thứ gì, chỉ là từ xưa đã có câu “thiên hành kiện, quân tử phải không ngừng cố gắng” mà thôi.

La Bạch Ái vẫn không rõ nguyên nhân:

- Chẳng lẽ sư phụ cho rằng Tam Cô không phải là quân tử?

- Có lẽ ta nghĩ lầm rồi, có lẽ là ta quá lo lắng;

Ban Sư Chi chợt cười một tiếng nói:

- Dù sao, Tam Khô là một vị đại sư xuất gia đắc đạo mà thôi.

La Bạch Ái trăm điều không thể lý giải, chỉ thầm nói:

- Y đương nhiên không phải là quân tử. Ta thấy y là một nữ nhân, nữ nhân làm sao là quân tử?

Ban Sư Chi biết, lần này đồ đệ thông minh hơn người của hắn bởi vì bị hạn chế học thức, từng trải, cho nên không hiểu lời của hắn.

Đại khái một người có thông minh, nhạy bén, tài hoa có cao, chỉ cần kiến thức, học lực, kinh nghiệm có hạn, dù là thiên tài cũng không cách nào đột phá giới hạn bản thân, siêu thoát thăng hoa đi quan sát phán đoán sự lý thị phi, đây là chuyện rất đáng tiếc.

Ngay cả La Bạch Ái cũng không ngoại lệ.

Có điều, không biết cũng có cái tốt của không biết.

Trên đời có một số chuyện, biết được quá nhiều, quá sâu, quá rõ ràng, ngược lại sẽ không vui vẻ, không thoải mái, không hạnh phúc.

Một cặp nhân vật khác nói chuyện lại rất ngắn gọn.

Phương Hận Thiếu nói:

- Túi đeo màu lam của Tam Khô đại sư, muốn cái gì thì có cái đó, nhưng không biết trong túi đeo màu đỏ của y là gì? Dọc theo đường đi, cũng chưa từng thấy y mở ra, sử dụng.

Đường Thất Muội nói:

- Có người từng dùng một tòa thành trì để đổi một “Tung Kiếm Ma Tinh” Tôn Thanh Hà, có người từng dùng ba mươi vạn lượng đổi một hòn đá trên tay Vương Tiểu Thạch. Còn như túi đeo trên lưng Tam Khô đại sư, chúng ta vẫn là không nên biết thì tốt hơn.

Phương Hận Thiếu nghi hoặc hỏi:

- Tại sao?

Đường Thất Muội nói một cách sâu xa:

- Bởi vì chúng ta đối không được.

Sau đó hẳn lại có ý khác hỏi:

- Người có phát hiện không, đoạn đường này chúng ta đi rồi lại đi, kết quả sẽ đi đến nơi nào?

Phương Hận Thiếu ngăn người, nói:

- Không phải muốn rời xa kinh sư, trốn khỏi truy bắt sao?

Đường Thất Muội chấp tay nhìn trời, xa xăm nói:

- Vốn là thế. Có điều, còn đi tiếp như vậy, e rằng không lâu nữa sẽ trở lại địa phương ban đầu. Người còn không phát giác sao?

Còn về Vương Tiểu Thạch và Tam Khô đại sư lại ở trước mặt Ôn Nhu trao đổi một câu gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ngài nhìn ra rồi chứ, gần đây Tiểu Hà và A Ngưu nóng tính hơn nhiều?

Tam Khô nói:

- Có. Chẳng lẽ là...

Vương Tiểu Thạch trầm trọng gật đầu một cái.

Tam Khô thê lương lắc đầu một cái.

89. Chương 89: Năm Ấy, Khi Ấy, Nơi Ấy

Tam Khô đại sư nói chuyện với Ôn Nhu, đề cập tới mấy địa phương như Đoạt Mệnh Tà, Mãnh Hồ Áp, Bãi Mệnh Trục, lại không nói tới Nhận Chân Sạn.

Thực là vấn đề chính là ở đó, Nhận Chân Sạn.

Nhận Chân Sạn là một khách sạn, một khách sạn “nhận chân (nghiêm túc)”.

Nói nó nghiêm túc là bởi vì mỗi sự mỗi vật, từ giường đệm gối chăn đến ăn uống thường ngày, thậm chí là thời gian pha trà, đặt ống bô, mắc màn, cửa sổ giấy bị hư lập tức dán lại, gạch ngói bị vỡ lập tức sửa chữa, tất cả từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ đều hết sức cẩn thận chú trọng.

Tại một nơi phong nhã, nghiêm túc, chú trọng, cẩn thận tỉ mỉ như vậy, Ôn Nhu lại trải qua một tình cảnh còn đen hơn rừng đen, còn ngọt hơn mộng đẹp, còn kinh hiểm hơn trúng phục kích, ở chỗ này, lúc này, cảnh này.

Đương nhiên, sau này cổ sự của bọn họ trở thành truyền kỳ, hậu nhân sẽ bàn luận.

Năm ấy, khi ấy, nơi ấy.

Trong Nhận Chân Sạn, Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu, còn có Ôn Lục Trì.

Lão bản của Nhận Chân Sạn họ Ôn, tự là Mễ Thang, danh hiệu là Lục Trì tiên sinh, lâu ngày người trên giang hồ đều gọi là Ôn Lục Trì.

“Lục Trì” trong tên của y vốn có nguyên nhân, y cho rằng trong nửa đời của mình có sáu loại trẻ hơn so với người khác.

Một là y kết hôn trễ. Mặc dù y đã có bạn gái thân mật từ rất sớm, nhưng trước giờ việc tốt thường hay trắc trở, biến tình nhiều sóng, mỗi lần sắp nên duyên đều gặp tai hoạ, không phải nam có kiếp nạn trên người, lẫn trốn đi, không muốn làm liên lụy người khác, thì cũng là nữ thay lòng đổi dạ, hoặc gặp chuyện bất ngờ, luôn không thể thành thân thành sự.

Hai là y tuổi tác đã hơn bốn mươi mà vẫn chưa lập gia đình, song thân, người nhà của y phần lớn đã qua đời hoặc xa cách, cho nên y cũng thành gia thất trễ.

Ba là nếu y lập gia đình trễ, đương nhiên sinh con dưỡng cái cũng trễ theo. Đến tận bây giờ y vẫn là một người cô đơn, may mắn là y quen biết rộng rãi, huynh đệ bằng hữu, anh em thân tín lại có không ít.

Bốn là tuy y xông giang hồ từ sớm, nhưng thành danh lại rất trễ. Với tài năng thực lực của y, người khác chưa được ba phần của y đã sớm nổi danh đến nửa tầng trời rồi, nhưng y vẫn dờ dờ ương ương. Trên giang hồ người nghe được tên của y cũng xem như không ít, nhưng người biết sự lợi hại của y lại hiếm có. Trong võ lâm, dựa theo đạo lý, chiếu theo vai vế, y tuyệt đối nên có một chỗ trên chiếu ngồi. Nhưng y không thích tiệc tùng với người khác, không thích lui tới với người khác, dư luận, tuyên truyền tất cả y đều không tham dự, cho nên uy danh cũng chỉ có thể vang dội trong phạm vi mấy trăm dặm quanh Nhận Chân Sơn mà thôi. Hơn bốn mươi tuổi chỉ có được một chút danh tiếng như vậy, bất kể là hư hay thực thì vẫn luôn là quá trễ.

Năm là y chẳng những thành danh trễ, ngay cả lập nghiệp cũng trễ hơn so với người khác. Y đã từng làm không ít chuyện oanh oanh liệt liệt, cộng lại có lẽ một trăm danh hiệp có tiếng tăm trên giang hồ cũng không bằng được, không làm được. Y dùng sức một người để làm, nhưng người khác lại không biết là do y làm, có biết cũng giả vờ như không biết, ngay cả chính y cũng vậy, thậm chí cũng quên là do một tay mình làm. Cho đến mười năm trước, y mới bắt đầu kiếm được ít tiền, mở cửa hiệu này. Tại cửa hiệu này, dạo chơi nhiều, giúp người cũng nhiều, nhưng cũng không phải là công lao sự nghiệp cái thế gì, càng không phải công danh địa vị, cho dù Nhận Chân Sơn dần có thành tựu đã là chuyện mười năm nay. Đối với Ôn Mễ Thang, đây lại là một sự trễ khác.

Người muốn nổi danh phải nhân lúc còn trẻ, càng sớm càng tốt. Càng sớm thành danh, thành công, thành sự thì càng được hưởng thụ, được hưởng phúc. Già rồi cho dù công thành danh toại, nhưng đã không có phúc hưởng thụ, trong tai chỉ nghe tiếng xương cốt của mình kêu rợn rợn.

Vẫn còn sự trễ thứ sáu.

Sự trễ này là tập tính cá nhân của y, thức dậy trễ.

Y không có thói quen dậy sớm.

Dậy sớm rất vất vả, không có tinh thần. Huống hồ mũi của y nhạy cảm, mỗi buổi sáng đều hắt hơi không ngừng, một lần hắt hơi là hai ba trăm cái, đó là chuyện bình thường.

Mặc dù y tự than số mệnh không tốt, mọi thứ đều trễ hơn người khác, nhưng y có một thức phụ cùng họ, lại nói với y khi gặp sự tình nghĩ không thông, hãy nhìn theo hướng ngược lại. Nếu vẫn nghĩ không ra, còn có thể người ngoài cuộc xem xét, người trong cuộc suy nghĩ. Nếu vẫn không nhìn thấu, không giải quyết được, đừng ngại đem “vấn đề” chất thành một đống, xem nó có đổ hay không? Đá một cái, xem nó có phản ứng hay không? Còn có thể đánh nó một quyền, thúc nó một cùi chỏ, cắn nó một cái, dội nó ướt cả người, đốt nó thành khói, xem nó có thể biến hình bỏ trốn, tự động tan biến hay không?

Theo cách nói của vị thức phụ kia, lục trì thật ra là lục đa (sáu thứ nhiều). Kết hôn trễ, đó là tự do tự tại, khoái hoạt nhiều. Không có con cái, không cần khổ cực vì nuôi con dưỡng cái, đỡ lo nhiều. Thành gia thất quá trễ, có thể nói không hề gò bó, tiêu dao nhiều. Thành danh trễ? Như vậy có thể bớt mệt mỏi vì nổi danh, thuận tiện nhiều. Lập nghiệp quá trễ, thật sự là chuyện tốt, có tài nhưng thành đạt muộn vẫn tốt hơn so với trung niên rách nát, ổn định thiết thực nhiều. Rời giường quá trễ, càng là chuyện tốt, đây gọi là có giấc ngủ ngon, cầu xin mình còn hạnh phúc hơn cầu xin người khác.

Lục Trì tiên sinh nghe vị thức phụ cùng họ này khuyên như vậy, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy có lý. Y lại có một bằng hữu kết giao họ Thích, tính như huynh đệ, cách nói gần giống nhưng càng kỳ quái hơn: “Cho dù là ba chuyện bi thương trong đời người, cũng có thể xem như chuyện vui. Không phải sao? Thiếu niên mất cha, nắm hết quyền hành. Trung niên mất vợ, tiền cũ đón mới. Tuổi già mất con, để tuyệt hậu hoạn. Lúc này người mới lục trì, có là gì?”

Ôn Lục Trì thấy người bạn thân này từng gặp kiếp nạn cụt tay, khổ vì thất tình, mà đại nghiệp do mình một tay sáng lập lại bị thân tín tri giao hủy hoại trong một đêm, lời nói khó tránh khỏi có phần cực đoan, cho nên không đành lòng trách cứ. Nhưng vị hiệp khách gặp nạn từng hô mưa gọi gió, hiệu lệnh hiệp đạo lục lâm đại bang này lại phát tay áo không có cánh tay của mình, nói: “Người đừng đồng cảm với ta, nhìn ta cụt tay tàn phế. Ta thiếu một cánh tay, vừa lúc có thể luyện ‘Độc Tỳ kiếm pháp’. Bên cạnh ta không có vợ đẹp, hồng nhan, vừa lúc có thể tận tình phóng túng, hàng đêm hoan lạc. Ta bị chúng bạn xa lánh, nhà tan cửa nát, vừa lúc có thể một thân một mình, tiêu dao khoái hoạt, làm những chuyện mà ta muốn làm, nên làm, thích làm.”

Ôn Lục Trì là một người ôn hòa, y đương nhiên không có tâm tình cực đoan, khí thế sôi nổi, còn có giọng điệu kích động của vị bằng hữu này.

Chí hướng của y rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ hi vọng có thể mở một khách sạn, y đã cảm thấy không uống cuộc sống này, không uống cuộc đời này.

Đối với những võ lâm đồng đạo khác tranh giành những thứ như kỳ thư, bảo vật, còn có thiên hạ vô lâm đệ nhất, cái gì nhất thống giang hồ, thiên hạ vô địch, trong lòng y vốn xem thường, trong miệng cũng không nhận được cười nhạo: “Tranh giành cái này làm gì? Tần Thủy Hoàng cũng tranh thuốc bất tử, kết quả có chết hay không? Ngay cả mạng cũng không giữ được, còn có thứ gì là bảo vật? Học bí kíp thì thế nào? Còn không phải cũng chết. Lỡ may bị người ta ngang ngược cướp đoạt, ngay cả mạng cũng sớm tặng đi. Võ lâm đệ nhất? Có để làm gì. Thiên hạ vô địch? Liên quan gì đến ta. Lúc này còn tranh giành những thứ đó, không bằng kiếm ít bạc để inh và mọi người sống khá hơn một chút, như vậy mới có lợi nhất.”

Câu này là y nói cho thân tín một tay bồi dưỡng, huynh đệ, tay chân, bạn thân nghe, gồm có Tôn Hoàng Đậu, Dư Biển Đậu, Hà Tầm Đậu, Lương Lục Đậu, Chiêm Hắc Đậu, Dư Lục Đậu, Trần Đại Đậu, La Tiểu Đậu, Đàm Hồng Đậu.

Những người này đương nhiên không phải từ trong bụng mẹ sinh ra đã gọi là XX họ XX đậu, họ đương nhiên là họ gốc, còn “X đậu” kia chỉ là biệt danh.

Biệt danh là một loại xưng hô thân thiết, giống như người gọi người quen thuộc thân cận bên cạnh là “Lão Trần”, “Tiểu Phương”, “Lão hầu tử”, “Tiểu Thiến”, “A Miêu”, “Trư tiểu đệ”.

Bởi vì quen biết, thân cận, mới có biệt danh, mới có nhũ danh. Người không quen không biết không liên quan, người dám ở trước mặt gọi hần là đầu to, rùa nhỏ, móng vịt sao.

Cũng bởi vì quen thuộc, cho nên đám huynh đệ này đều rất nguyện ý nghe “Ôn lão bản” nói chuyện.

Nguyên nhân không gì khác, cũng có sáu loại.

Một là lời của y rất có đạo lý, nghe chẳng những có lợi, còn có thể hữu ích.

Hai là lời của y là bàn luận kinh nghiệm, đại khái là lời của người từng trải, nghe có thể tham khảo, ít nhất cũng có thể giảm bớt sai lầm.

Ba là Ôn Lục Trì ăn nói không tẻ, luôn luôn nói những chuyện nhàm chán một cách rất bùi tai, rất thú vị, không hề nhàm chán chút nào. Bọn họ đều thích nghe.

Bốn là Ôn Lục Trì vốn là lão bản của bọn họ, có lúc vỗ bàn mắng to, bọn họ không muốn nghe cũng không được.

Năm là Ôn Lục Trì và bọn họ kết giao rất chân thật, bọn họ rất vui lòng lắng nghe lời nói của một bằng hữu chân thật, tri kỷ trưởng bối như vậy.

Sáu là trong lòng bọn họ đồng cảm với sự cô đơn của Ôn Lục Trì, để y ăn nói lung tung phát tiết một chút cũng tốt. Hơn nữa đối với lời nói của Ôn Lục Trì, bọn họ ngoại trừ đồng cảm thì phần lớn đều rất đồng ý.

Ôn Lục Trì sau bốn mươi tuổi cũng không có chí lớn, tụ tập những người này, mở cái khách sạn này.

Mở khách sạn này cũng có thể nói là tâm nguyện đã lâu của y.

Nguyên nhân chủ yếu là Ôn Lục Trì năm xưa phiêu lãng giang hồ, xông pha năm tháng, đi qua không ít địa phương, ở qua không ít khách sạn, từ kinh hoa danh lầu đến đầu đường xó chợ, bất kể nghỉ ngơi trên ngựa hay uống gió ăn sương, y đều thử qua.

Y phát hiện lũ khách muốn tìm nơi dừng chân nghỉ ngơi thật sự không dễ dàng, cho dù là khách sạn trong thành lớn, cho dù bên ngoài trang trí công phu, nhưng bên trong lại chưa chắc có thể khiến lũ khách nghỉ ngơi an giấc, ngược lại thường là thứ nên có không có, thứ không nên có lại có đủ.

Có cái gì? Có khi trong khách sạn lại có con gián, con rận, con rết, con chuột, thậm chí vài con rùa và một con măng xà lớn.

Không nói những thứ khác, cần xà bông thơm thì không có xà bông thơm, chỉ có một cục mỡ cao su dính dính quánh quánh còn bốc lên bọt ứ, nghe nói chính là xà bông. Người bảo người ta làm sao dám cầm một thứ không biết là nước mũi năm trước hay là tinh dịch quá kỳ thoa lên người?

Đi nhà xí, không tự mình lấy gạch kê ở bên dưới, người sẽ giống như đặt mông ngồi trên nước phân. Chuyện này còn không quan trọng, còn có ruồi nhặng bay lung tung nơi hầm phân, cái gì dầu xanh, dầu đỏ, dầu lam, dầu vàng đều đến đông đủ, ngay cả giồng ruồi mới nhất đầu hoa màu sắc sặc sỡ cũng không hề khách khí, mỗi con mang theo mùi vị và “thức ăn” (của bọn chúng) đậu vào trên mặt, trên môi thậm chí trên mắt của người, ăn ngay tại chỗ.

Như vậy còn chưa hết, điều chết người là cần giấy vệ sinh không có giấy vệ sinh. Trong thời gian cấp bách đó, vào lúc đó, ở nơi đó, tình hình đó, người chỉ có ba lựa chọn.

Một là tìm thứ cần thiết ngay tại chỗ, dùng quần, y phục hay là vớ gì đó.

Hai vẫn là tìm thứ cần thiết ngay tại chỗ, dùng tay giải quyết.

Ba vẫn là tìm thứ cần thiết ngay tại chỗ, chính là dùng “giấy” mà người khác đã dùng.

Tuy nhiên còn có một phương pháp khác, lại không cần “tìm thứ cần thiết ngay tại chỗ”, thậm chí là hoàn toàn “không cần tìm”.

Đó chính là coi như xong.

Không sạch sẽ chỉ là bẩn, một thời ba khắc chỉ là hôi, sẽ không chết người.

Ở loại khách sạn này, có thể tưởng tượng được thảm cảnh của nó.

Ôn Lục Trì lại ném đủ từng thứ.

90. Chương 90: Giồng Tố Sắp Đến Heo Đầy Lầu

Đương nhiên, cũng có một số nhà trọ, trạm dịch, khách sạn có quản lý, tốt hơn một chút.

Nhưng tốt hơn một chút không có nghĩa là hài lòng. Ôn Lục Trì từng ở một số nhà trọ, nhìn chung cũng có giấy vệ sinh, xà phòng, nhưng uống một ngụm trà đưa lên, mới phát hiện cả miệng đều chua. Mở nắp bình ra nhìn, còn chưa thấy bã trà, đã thấy xác sâu nhỏ nổi đầy một lớp dày.

Cho dù lá trà mới, nước cũng không đủ sôi. Có nơi lá trà tốt, nước cũng đủ sôi, nhưng trong chén trà sứ trắng lại dính từng vòng vết bẩn, dùng móng tay cạo cũng không đi.

Có nơi nước trà tốt hơn một chút, cũng biết khách sợ muỗi đốt, cho nên treo màn. Đến buổi đêm, cho rằng có thể ngủ say một giấc, ai ngờ vừa nhảy lên giường, ván giường bỗng sụp xuống, lão công cùng với con gái và hài tử đều ngã một cái sống dở chết dở. Lúc này mới vén màn lên, ai ngờ giống như thiên la địa võng, bụi bặm cả ba trăm mười hai năm trước đồng loạt rơi vào trên người cả gia đình, khi đó mới biết cái gì gọi là lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt.

Nói đến khó lọt, Ôn Lục Trì còn từng thấy màn che có tướng mạo đường đường, đỏ rực giống như màn tân hôn, vừa mới vừa vững chắc, nhưng vừa buông xuống lại thấy thủng một lỗ lớn bằng cả eo mông. Đến thời cơ thích hợp (ví dụ như người trong màn đã ngủ), muỗi lại từ nơi đó đại quân giết đến, người lật người ngồi dậy, chấn lỗ huyết chiến, tranh nhau từng tấc, một bước không nhường. Chiếc màn kia trải qua nhân thế tang thương hai ba chục năm qua, màu đỏ rực cuối cùng đã biến thành màu xám, nhưng lỗ thủng này lại không vá, khiến ôi đêm, mỗi giường, mỗi đời khách tiếp tục người muỗi đại chiến.

Lỗ thủng này còn không phải chỗ hiểm, chỗ hiểm chính là mái ngói dột nước. Gặp phải đêm mưa (càng không cần phải nói là mưa suốt đêm), khách ngủ há mồm uống một ngụm nước từ trời xuống, khách không há mồm lại gần như bị chìm chết. Hóa ra không gì đặc biệt lại có mưa, trong phòng nước dâng giường cao, bị ngập rồi.

Chuyện này còn không quan trọng. Đồng dạng là “mái dột”, cùng là khách ngủ há mồm, ngày hôm say thức dậy, còn dính một miệng nước tiểu. Đương nhiên không phải của hân, hân tự biết tầm bản không đến mức mạnh như thế, mà là khách thuê phòng trên lầu có trẻ con đái dầm, hay là ống bô bị thủng, hân là một người kế thừa sự nghiệp, trời hạn gặp mưa mà thôi.

Cho dù là khách sạn hào hoa nơi kinh thành, cũng chưa chắc hoàn toàn tốt đẹp.

Những khách ngủ trẻ dậy trẻ giống như Ôn Lục Trì, lúc y ngủ đã bắt đầu nghe dưới lầu rao hàng âm ỉ, một giấc ngủ, một giấc mộng đều là những lời thô tục trong chợ búa. Ngay cả thẩm thẩm kia mua khối vải ba quan, Tam lão bản nói ba quan sáu, A thẩm nói ba quan bốn quá nhiều, ba quan bốn thì không mua, lão bản nói ba quan năm, ba quan năm có thể bán... tất cả đều vào mộng, vào não, cũng vào tâm thần, người bảo hân ngày hôm sau làm sao có thể làm việc, tính toán sổ sách, đầu óc tỉnh táo?

Lúc ngủ, thậm chí cả mùi hôi trên lầu, mùi khói dưới lầu và mùi người trên đường đều ngửi được rất rõ ràng. Thậm chí chủ tiệm chẳng cần biết có lý hay không, sáng sớm đã gọi người đến đập cửa, ở cách vách thợ thủ công sửa ngói sửa cửa rầm rầm, bảo hân làm sao ngủ yên giấc được? Vừa cảm thấy buồn ngủ thì đúng là thiên quân vạn mã, máu thịt tung tóe, cả thế giới như một giấc mộng lớn, tỉnh lại cũng không biết nhân sinh mấy độ thu lạnh, hết sức thê lương.

Ôn Lục Trì còn có một hồng phần tri giao gọi là Trần Trương bát muội, từng ở trọ chung với y. Bởi vì quá thích sạch sẽ, khi đi ngủ bỗng phát hiện trên gối có vết máu (không biết là máu răng hay là khạc máu), phần dưới khăn trải giường cũng có vết nâu (không biết là kinh huyết hay là xử nữ huyết), chỗ ngồi dính đầy từng khối, từng viên vừa giống như ráy tai lại giống như lão nê (thứ từ lớp da trên thân người tróc ra), lúc lau chùi mới phát hiện lại nhúc nhích cử động.

Vì vậy nàng không ngủ được, đành phải đêm khuya thức dậy quét dọn lau chùi, nhất định phải sạch sẽ mới ngủ. Kết quả nàng dọn giường chiếu xong thì lau bàn, lau bàn xong thì chùi cửa sổ, chùi cửa sổ xong lại đi giặt khăn trải giường, sau khi giặt xong giường đệm thì trời đã sáng rồi.

Nàng không ngủ được, chỉ khổ công một đêm làm việc cho khách sạn kia.

Ngày thứ hai nàng đã rút kinh nghiệm, cũng nghe Ôn Lục Trì khuyên giải, đây là nhà của người ta, nàng dọn dẹp làm gì? Hôm nay quét dọn sạch sẽ, ngày mai lại sẽ bẩn thôi.

Nàng quyết định lần này ngay cả màn che bị rách cũng mặc kệ, nằm xuống thì không động tay động chân nữa, nhưng trên mắt cá chân lại bị một con bọ đốt.

Bị bọ cắn cũng không thể khoanh tay phớt lờ chứ? Huống hồ thứ bị hút là máu quý giá hàng thật giá thật của nàng. Hóa ra đó là một con vật mập mập trắng trắng giống như con giòi, hút vào giống như căng máu.

Cho nên nàng có buồn ngủ cũng chỉ đành ổn định tinh thần, khêu đèn đánh đèn, vén chăn gõ phách, quả nhiên phát hiện con bọ này có đội ngũ. Đuổi theo đến bên tường, lại phát hiện ngoại trừ hàng bọ còn có một hàng kiến, từ tường bên này một đường thông đến phòng cách vách. Thế là Trần Trương bát muội lại đành phải “thu dọn” khắp nơi (nửa đêm muốn tìm được những bột, nước, thuốc giết sâu bọ này thật không dễ dàng), lật tường cạy gạch, thật vất vả mới cắt đứt đường đến của rắn sâu chuột kiến (nàng đã tiến bộ, lần này mặc kệ đường đi của bọn chúng), kéo màn xuống, nhìn chung cũng không rách không hư. Nàng cho rằng có thể ngủ say đến sau khi gà gáy khoảng chừng một canh giờ, đột nhiên liếc nhìn qua màn lưới, trông thấy sau rèm cửa sổ bị rách có một đôi mắt đang rình xem.

Nàng lập tức thét lên.

Cho dù chủ nhân của cặp mắt kia rốt cuộc là người hay gì khác, tại khoảnh khắc tiếng thét chói tai vang lên, cuối cùng đã biến mất, không còn thấy nữa, không thể nào truy cứu. Nhưng từ đó về sau, Trần Trương bắt muội lại sợ hai chữ khách sạn này.

Ôn Lục Trì thì không.

Y là một lữ khách, lãng tử.

Mặc dù y là một lãng tử “quá tuổi” hay “cao tuổi”, nhưng lãng tử dù sao cũng là lãng tử, y vẫn thích khách sạn, dịch trạm, quán rượu (có một số “quán rượu” chưa chắc đã bán rượu, nhưng có thể cho người ở trọ). Cho dù tên gọi có khác nhau, nhưng đều chung một ý nghĩa, đó là để lữ khách có một chỗ dừng chân.

Ôn Lục Trì cho rằng trong này có ý cảnh, hơn nữa ý cảnh rất đẹp.

Đáng tiếc bầu không khí của những khách sạn lữ quán này lại chẳng tốt đẹp bao nhiêu, dù có chỗ đẹp cũng bị người không giỏi kinh doanh một tay phá hỏng hoàn toàn.

Lữ quán nhỏ thì không cần nghi ngờ, đó là một nơi dùng để khảo nghiệm xem con người có thể trở về cuộc sống thời kỳ dã thú, hồng hoang hay không.

Khách sạn tương đối trung bình, ưu tú cũng không nên hi vọng, chỉ cần có thể xem khách là người thì đã là từ bi trắc ẩn rồi. Muốn được xem là khách, trừ khi là có một lượng lớn ngân phiếu. Dĩ nhiên còn phải cẩn thận, sau khi vào đêm một tên đạo tặc che mặt sẽ cho người uống thuốc mê, thổi hương mê, một dao chém cho người đầu mình rơi xuống đất.

Cho dù là khách sạn lừng danh xa gần, trang hoàng lộng lẫy, khí phái phi phàm, cũng không cần chú quan cho rằng khách như mây kéo đến sẽ được tiếp đãi nhiệt tình. Có khách sạn trừ danh lại ở chỗ xa xôi, nói cách khác, sở dĩ nó nổi danh xa gần là vì ở nơi đó chỉ có nó tốt nhất (hoặc chỉ có một mình nó).

Ôn Lục Trì từng ở một “khách sạn nổi tiếng” trên thảo nguyên, có lần mưa gió sắp đến, gió chưa tới thì đã tới một nhà bướm. Ôn Lục Trì gần như không thể hít thở, thiếu chút nữa đã bị bướm làm sặc chết. Một lần khác là tại trên bãi cát gập bão, giông tố kéo tới, lần này thứ gần như làm y sặc chết không phải bướm, cũng không phải muỗi, mà là những hạt cát lớn như đậu tằm.

Y cũng có lần ở trọ ban đêm tại một khách sạn nổi danh đã lâu trên đồng bằng, lại gặp phải gió táp mưa sa. Lần này không có rận, bướm hay cát, mà là cả tiệm chất đầy heo. Hóa ra khách sạn nổi tiếng này cũng đồng thời nuôi không ít heo ở phụ cận, sợ heo không chịu nổi mưa rơi gió thổi, trước khi giông tố kéo đến tạm thời lừa tất cả heo lớn heo nhỏ vào trong tiệm, tránh gió tránh mưa.

Lần này heo thì tốt rồi, còn người thì sao?

Cho dù là khách sạn nổi tiếng ở địa phương lớn thì đã sao? Khí phái của nó chỉ khí phái cho khí phái của chính nó xem, nói cách khác, hình dáng và quy mô của nó đúng là hù người, dọa người, nhưng thứ bị hù là khách, thứ bị dọa là túi tiền của khách.

Nó cũng không phải phục vụ cho khách.

Nó có quy mô lớn, không có nghĩa là phục vụ tốt, ngược lại là điều kiện để xem thường khách.

Ở khách sạn nhỏ ngoài sơn dã, kẻ xem thường người chỉ là người phục vụ. Khách sạn bình thường tốt hơn, kẻ xem thường người lại là chủ tiệm. Nhưng trong loại khách sạn lớn hào hoa cao quý này, kẻ coi thường người, xem thường người lại là chủ tiệm, người phục vụ, thậm chí là những người khách khác cùng ở trọ.

Không có cách nào. Một con chó và một con mèo ở cùng với nhau, con mèo phải nhường con chó kia. Một con chó và một con chó khác đi cùng nhau, nhiều nhất chỉ nhìn không vừa mắt. Nhưng một con chó rơi vào trong một bầy chó cao quý, giống tốt, con chó này còn không bằng một mảng lông rụng trên người những con chó tốt kia. Nhưng bất kể nói thế nào, Ôn Lục Trì vẫn thích khách sạn.

Y cho rằng khách sạn là nơi dành cho kẻ lãng tử dừng chân, để lãng khách có một chốn đi về tạm thời. Mỗi khách sạn đều là một đại gia đình ngày ngày biến hóa, đặc sắc, thú vị, mỗi đêm trong mỗi gian phòng đều có cố sự, nhân vật chính và những cuộc gặp gỡ của nó.

Y thích khách sạn, cho nên y mở khách sạn.

Khách sạn của y có đặc sắc, thu phí không mắc, đắt rẻ do người, từ sáng đến tối, từ đêm đến ngày, hoàn toàn cung cấp thực phẩm, nấu nướng, nước trà, hầu hạ. Hơn nữa trong mỗi gian phòng còn có nghiên mực, ấn chương, phong thư, giấy viết. Khách sạn còn có bưu dịch, bảo tiêu, tuần thành, thậm chí giúp bảo vệ vật phẩm quý giá. Còn có những thứ cần thiết do Ôn Lục Trì nhiều năm lang bạt cảm ngộ ra, chẳng hạn như nước lạnh, ấm, nóng cung cấp cả ngày, lúc cần thiết còn có thể từ trong Hồng Triều Tân Trúc bên cạnh cũng do Ôn Lục Trì kinh doanh, chọn một người như hoa như ngọc làm ẩm chăn, ẩm gối, ẩm người.

Y cảm thấy chuyện này không có gì không tốt.

Bản thân y không hứng thú chuyện này, nhưng lại không cho rằng những người khách khác (hơn nữa hơn tám phần là nam tử, mà trong số những người này hơn sáu phần là hán tử độc thân) cũng không hứng thú.

Ngay cả pha trà mỗi ngày y đều coi trọng.

Thậm chí ngay cả gia quyến của khách, y cũng đặc biệt mời người chăm sóc. Cho nên trong thành nổi tiếng đông nam này, không kẻ trộm nào có thể vào Nhận Chân Sạn này cướp bóc trộm cắp, thậm chí ngay cả trẻ con cũng sẽ không bị người khác bắt cóc, lạc đường.

Do đó uy tín rất tốt.

Y một người như thế, ở nơi này mở một khách sạn, dường như là một chuyện không đáng ghi chép lại.

Thế nhưng, không khéo chưa chắc đã không thành sách (sự tình chưa chắc đã vừa khéo). Bởi vì chữ tín viết lên, cuộc sống chính là những cuốn sách đặc sắc. Nhưng không có Ôn Lục Trì này và khách sạn này, tương lai thật sự là không thành sách.

Bởi vì mặc dù y khổ cực hơn nửa đời để kiếm chút bạc, nhưng không giàu có đến mức có thể một mình kinh doanh một khách sạn lớn như thế.

Nhận Chân Sạn này là có người hùn vốn.

Người cùng y hợp tác kinh doanh hoặc giao tiền đầu tư, đương nhiên đều là bằng hữu của y.

Hảo hữu.

Phần trước đã đề cập tới hai vị hảo hữu của y, đó là thúc phụ họ Ôn và bạn thân họ Thích, dĩ nhiên đều có trong đó.

Mà vào ngày này, một nhóm mười người Vương Tiểu Thạch vừa lúc đến ở trọ.

Ở trọ tại khách sạn này.

Chú thích:

(1) Cải biên từ câu “giông tố sắp đến gió đầy lầu”, nghĩa bóng là dấu hiệu trước khi xảy ra một sự kiện nào đó.

91. Chương 91: Kẻ Ngốc Không Biết Kiểm Tiền

Đoàn người Vương Tiểu Thạch đến Nhận Chân Sạn này, đó là chuyện ba ngày sau khi bị tập kích tại rừng đen.

Mấy ngày nay bọn họ trèo đèo lội suối, rất mệt mỏi.

Bọn họ nhóm lửa ngủ ngoài trời, nghỉ trên cây và trong hang động, cả tháng gần như ăn không ngon, ngủ không yên, không được nghỉ ngơi.

Cuối cùng bọn họ đã tới nơi này, Nhận Chân Sạn.

Tam Cô đại sư và Ôn Lục Trì vốn quen biết.

Vương Tiểu Thạch và Nhận Chân Sạn dường như cũng có ngọn nguồn.

Cho nên bọn họ đi tới nơi này, giống như trở về nhà, trở về quê hương.

Trên thực tế, nơi này cũng cách quê nhà của Vương Tiểu Thạch không xa.

Ai cũng biết đi qua huyện Kim Bảo là trấn Mỹ La, đến Mỹ La rồi, Bạch Tu viên trước kia Thiên Y Cư Sĩ từng dạy Vương Tiểu Thạch học nghệ còn xa hay sao?

Chẳng lẽ Vương Tiểu Thạch chọn tuyến đường chùa Lục Long, rừng đen, Nhận Chân Sạn... là vì muốn trở lại nơi hân sinh ra và xuất thân, ở nơi đó ôn lại chuyện cũ?

Người ở trên đời, luôn có một nơi để hân nường thân, để hân nghỉ ngơi.

Chỉ là nơi dừng chân này ở đâu? Cho dù chỉ là một tắc vuông, chỉ cần có, vậy thì trên đường đời mưa gió thê lương, núi non cách trở, có thể để xuống gánh nặng, bỏ xuống hành lý, nghỉ ngơi dưỡng sức, suy xét thả lỏng bản thân, ổn định tinh thần, một lần nữa đi đối diện với khiêu chiến đả kích.

Nếu như người đã có một tắc vuông này, cho dù là trong nhà, trong lòng hay trong đầu, đó đều là chuyện tốt, chúc mừng người. Nhưng nếu như người không có, hãy mau mau bồi dưỡng, tìm kiếm, tổ chức một nơi như vậy, nếu không dưới áp lực và đả kích quá độ, tâm lực của người sớm muộn gì cũng khó tránh khỏi suy kiệt.

Con người quý giá nhất là sức khỏe.

Con người quan trọng nhất là vui vẻ.

Con người phải nhẹ nhõm mới có thể vui vẻ.

Con người vui sướng nhất là lúc ban phát.

Hiện giờ Vương Tiểu Thạch rất vui vẻ, bởi vì hân luôn có thể duy trì sự nhẹ nhõm, hơn nữa lúc này hân đang ban phát.

Phương pháp ban phát có rất nhiều loại, dùng tiền bạc xóa đói giảm nghèo là một loại, dùng võ lực bảo vệ kẻ yếu là một loại, dùng trí tuệ học thức giải quyết ưu sầu cho người khác cũng là một loại.

Chuyện như vậy, Vương Tiểu Thạch thường làm, hơn nữa còn làm rất triệt để.

Lúc này việc hân làm chỉ là dùng lời nói khuyên bảo, bởi vì La Bạch Ái sau khi suy nghĩ mấy hôm, cuối cùng không nhịn được tới đây hỏi hân:

- Ta có một chuyện, giấu ở trong lòng đã lâu, người có thể giải đáp giúp ta hay không?

Nói xong, cặp mắt to đen trắng rõ ràng của hân chớp chớp, lại chớp chớp, đáng vẻ rất chân thành khả ái.

Vương Tiểu Thạch nhìn thấy liền cười:

- Người nói xem, ta giải xem, người hỏi ta xem, ta thử xem.

La Bạch Ái liền nói:

- Ngày đó Đại Tứ Hỉ đột kích chúng ta, Tam Cô vừa đối phó với địch, vừa lớn tiếng hô cái gì “minh đầu đến minh đầu đánh, ám đầu đến ám đầu đánh”, rốt cuộc là có ý gì? Là chú ngữ sao? Hay là khí công? Sự tử hống? Lúc đó hô lên để làm gì? Cái gì nơi này tới nơi kia đánh, nơi kia tới nơi này đánh, có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người cứ xem như y nói linh tinh, nói vu vơ, không biết nói cái gì.

Lần này La Bạch Ái lại ngạc nhiên hỏi:

- Trong này không phải có học vấn lớn sao? Sao lại có thể xem là nói nhảm.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Không phải đã nói rồi sao? Tâm bình thường chính là đạo, đạo lý lớn thông thường chính là nói nhảm. Không phải sao? Sư phụ người nhất định đã từng ân cần khuyên bảo người, luyện công cho thật giỏi, ngày sau cơ sở mới có thể sâu và dày, đúng không?

La Bạch Ái gật đầu:

- Nhưng ta chưa chắc đã nghe lọt.

Vương Tiểu Thạch lại nói:

- Như vậy phụ tử dạy người biết chữ nhất định cũng từng khuyên bảo người, đọc sách cho thật tốt, ngày sau mới có được thành tựu, đúng không?

La Bạch Ái đành trả lời:

- Có, nhưng ta chưa chắc đã tin rất nhiều người làm đại sự, phát đại tài, luyện thành tuyệt thế võ công đều nhất định đọc nhiều sách.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Chính là như vậy. Lời của sư phụ và lão sư dạy người, người chưa chắc đã tin, thế nhưng trong đó lại có đạo lý lớn. Đạo lý lớn nhưng không thể khiến người khác tin tưởng và nghe theo, chẳng phải không khác gì nói nhảm? Nói như vậy, Lục Long Tam Cô vừa đánh vừa nói, cũng có thể chỉ là những lời chẳng có ý nghĩa mà thôi.

Hai điểm sáng trong mắt La Bạch Ái lại nhấp nháy, nói:

- Ta hiểu rồi. Ý của người là nói gì cũng không quan trọng, quan trọng là mình nghe được cái gì, người khác làm cái gì, giữa hai bên có thể ngộ được cái gì mới là điểm quan trọng.

Vương Tiểu Thạch mỉm cười nói:

- Người có thể nói là quan trọng, nhưng thực ra quan trọng hay không cũng chẳng sao. Nếu nói đến quan trọng, chỗ nào cũng là điểm quan trọng. Người nói chỉ chặt một ngón tay của ta, đó không phải chỗ quan trọng, đúng không? Nhưng đối với tay của ta, đó lại là điểm quan trọng chết người. Thiếu đi một ngón tay, ngay cả bàn tay nắm lại cũng không được, còn cầm kiếm cái gì? Viết chữ cái gì? Người tùy tiện tiện đứng ở đây, không phải là Sơn Hải quan, cũng không phải là nơi binh gia tranh đấu, đương nhiên không phải là chỗ quan trọng. Nhưng đối với một con kiến, đó chính là nơi cực kỳ quan trọng, bởi vì người có thể đang giẫm lên người nó. Đồng dạng, nói là quan trọng cũng không thể biểu đạt hết toàn bộ. Người một đao đâm vào ngực ta, đương nhiên là bộ phận quan trọng của ta, nhưng cho dù ta chết đi, thế gian này không ít đi những chuyện mà ta không làm, trời mọc trăng lặn, vật đổi sao dời, Hoàng Hà vẫn cuộn cuộn dâng trào, Thái Sơn vẫn một cột chống trời, có gì thay đổi? Đó xem như là quan trọng gì? Cho nên, không có cái gì quan trọng, cũng không có cái gì không quan trọng.

La Bạch Ái nghe cái hiểu cái không, lại nghe một người khác hỏi:

- Nói đến quan trọng, người có thấy được chỗ quan trọng chết người của ta không?

Người nói chuyện là Ôn Lục Trì.

Y đột nhiên hỏi Vương Tiểu Thạch một câu như vậy.

Lúc La Bạch Ái bắt đầu tiến vào Nhận Chân Sạn, đối với khách sạn này và chủ khách sạn này đều rất xem thường.

Hắn cho rằng đây chẳng qua là một khách sạn tùy tiện tiện tiện mà thôi.

Hắn cũng cho rằng đây chỉ là một chủ khách sạn bình bình thường thường mà thôi.

Cho đến khi vào ở, hắn mới phát hiện có điểm không giống.

Chủ khách sạn bình thường chỉ cung kính nịnh hót đối với những đại gia ở trọ tiêu tiền trả tiền, còn đối với tùy tùng, gia đình thì lại không để vào mắt.

Nếu như nói đám người Vương Tiểu Thạch, Tam Cô, Ôn Nhu... là “chủ”, vậy thì hai thầy trò mình chỉ là “người đi theo”, tuyệt đối không làm “chủ” được.

Điểm này trong lòng La Bạch Ái biết rõ, hết sức rõ ràng.

Nhưng người trong khách sạn này lại không giống.

Người trong khách sạn từ trên xuống dưới đều không phân “tôn ti”, “già trẻ”, “lớn nhỏ”, “giàu nghèo”, chỉ cần vào ở trong khách sạn, bọn họ đều xem như khách quý, đối xử tốt như nhau.

Hơn nữa còn ân cần lễ độ.

Điểm này có thể nói là hiếm có.

Ở trên giang hồ coi trọng nhất danh vị, cách làm này xem như là có một không hai.

Tiếp tục ở, La Bạch Ái phát hiện nơi này có càng nhiều điểm khác biệt.

Ví dụ chủ khách sạn bởi vì bận khoản khách ở trong phòng đi lại thư giãn bất tiện, cho nên chuẩn bị giày vải thuận tiện cho việc đi lại. Trong phòng tắm ẩm ướt còn đặt guốc gỗ, khiến cho khách không bị ướt hoặc dơ chân và giày. Điểm này khiến thầy trò La Bạch Ái được mở mang tầm mắt.

Những chuyện nhỏ nhặt cũng chiếu cố chu đáo, khiến cho Ban Sư Chi và La Bạch Ái nhìn mà cảm thán.

Chẳng hạn như khi đi nhà xí, giấy vệ sinh bình thường sử dụng đều rất thô ráp, gần như có thể nói, dùng mấy lần thì muốn lau ra máu. Nhưng khách sạn này lại chiếu cố cả chuyện này, cung cấp giấy có phẩm chất rất mềm, quả thật có thể sánh ngang với giấy Tuyên Thành có thể viết chữ lên trên và găm vóc có thể thêu thùa lên trên.

Hai thầy trò Ban Sư Chi hưởng thụ đủ loại tiện nghi của khách sạn này, khoan khoái vô cùng, lại phát hiện thu phí ở trọ không tính là quá đắt, không nhận được cười nhạo người mở khách sạn này:

- Người của khách sạn này đều là kẻ ngốc. Mở khách sạn như vậy, tại sao không hầu hạ nhà mình đi. Khiến cho khách ngạo mạn thành quen, xem hẳn có phải còn miễn phí cung ăn cung ở, còn dựng tượng lập bia để kỷ niệm hay không.

- Như vậy thì tốt, khách cho rằng có tiện nghi để chiếm, xem nơi này là nhà không chịu đi, đúng là đồ ngốc.

Bọn họ lẩm bẩm, Vương Tiểu Thạch nghe được một lần, liền cười hỏi một câu:

- Các người xem, nơi này có thịnh vượng không?

Ban Sư đương nhiên không cần nhìn liền trả lời:

- Người thật nhiều, quả là chật như nêm cối.

Vương Tiểu Thạch gợi ý:

- Chủ khách sạn chỉ chu đáo một chút, chiếu cố khách tốt hơn một chút, đã thu hút được nhiều khách như vậy. Hơn nữa còn gián tiếp tương truyền, bia miệng càng nhiều, lời đồn càng tốt, nhờ vậy kiếm được không ít tiền, lại dùng số tiền này để mở rộng kinh doanh, tăng cường phúc lợi. Kết quả là khách được lợi, chủ quán lời, không phải là hai nhà tiện nghi, mọi người cao hứng sao?

La Bạch Ái nghe vậy, vẫn muốn “biết sai nhưng không sửa” hỏi:

- Khách sạn này và chủ khách sạn ngốc này... có thể kiếm lời sao?

Vương Tiểu Thạch cười nói một câu như vậy:

- Có thể kiếm lời. Đương nhiên là có thể lời. Hàng năm còn lời không ít, hơn nữa càng lúc càng nhiều. Nên nhớ, trên đời này không có kẻ ngốc biết kiếm tiền.

Trên đời không có kẻ ngốc biết kiếm tiền, giống như trên đời không có kẻ cho không người giang sơn, không có vĩ nhân trước giờ chưa từng vượt qua khó khăn, không có bữa trưa ăn không trả tiền...

Nhưng vẫn có ngoại lệ.

Trên đời dù sao cũng có người mù trường mắt, có dối trá dù sự thật đặt ở trước mắt vẫn có thể xuyên tạc, người câm có miệng lại không thể nói (thật).

Là có.

Thậm chí thỉnh thoảng cũng có cơm trưa ăn không trả tiền.

Còn có người tự nhiên đưa cho người giang sơn.

Giống như ngôi vị hoàng đế đời trước truyền đời sau. Đương nhiên, cũng có rất nhiều hoàng đế và lãnh tụ, dường như chỉ mong sao phá hủy cơ nghiệp mà mình đã củng cố mới cam tâm, hành vi của bọn họ cũng giống như đem giang sơn dâng tặng cho người khác.

Không phải sao?

92. Chương 92: Đào Hoa (hoa Chạy Trốn)

- Không phải sao? Cây đào kia nở thịnh biết bao, vượng biết bao, đẹp biết bao, thơm biết bao, rực rỡ biết bao, mê người biết bao.

Lão bản Ôn Lục Trì của nơi này cảm thán nói:

- Ta vốn là vì nó mà đến, nhưng hôm nay lại vì nó mà đi. Nó chính thứ quan trọng trong khách sạn của ta.

Vương Tiểu Thạch đương nhiên không hiểu ý của y, nhưng lại có thể lĩnh hội được sự thương cảm của y.

Ôn Lục Trì và Tam Cô đại sư cùng nhau đi tới. Lúc Tam Cô đại sư nhìn cây hoa đào kia, gương mặt cũng rất hoa đào.

Y dường như nhìn đến ngây dại, say mê.

La Bạch Ái ngẩng đầu nhìn y (y cao hơn La Bạch Ái một cái đầu), cũng nhìn đến như mê như say.

Mặc dù Vương Tiểu Thạch không biết vì sao Ôn Lục Trì lại cảm khái, nhưng hắn hiểu rõ, nếu như một người có cảm xúc, người tốt nhất nên để y bày tỏ cảm xúc một phen.

Như vậy, y sẽ dễ chịu hơn một chút, người sẽ hiểu hơn một chút, y cũng sẽ cảm kích người hơn một chút.

Chuyện mà mọi người đều tốt, đừng ngại làm, hơn nữa còn nên làm nhiều.

Nguyên tắc hiện giờ của Vương Tiểu Thạch là nên làm thì làm, nên nói thì nói. Ngày trước khi hắn còn trẻ, rất nhiều chuyện không rõ, không hiểu, nguyên tắc của hắn là nên học thì học, nên tiến thì tiến. Sau này khi hắn chuẩn bị vào tráng niên, nguyên tắc lại trở thành nên bỏ thì bỏ, nên chơi thì chơi. Đến lúc già, nguyên tắc có lẽ là nên lùi thì lùi, nên nhàn thì nhàn.

Tại mỗi thời kỳ, con người nên làm chuyện của thời kỳ đó. Thời gian đến mà không làm thì sẽ hối hận, thời cơ chưa tới nhưng vẫn muốn làm thì cũng vô vị.

Mỗi thời kỳ đều có tình hoài và mục đích khác nhau, giống như phong cảnh và biến thiên bốn mùa không ngừng thay đổi.

Mỗi thời gian đều có thời cơ bất đồng, hơn nữa mỗi người đều khác biệt, mỗi lần đều không giống nhau.

Vừa rồi là lúc nên trả lời, cho nên Vương Tiểu Thạch trả lời thắc mắc của La Bạch Ái.

Bây giờ là thời gian nên hỏi, vì vậy Vương Tiểu Thạch liền hỏi:

- Tại sao? Hoa ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Ôn Lục Trì thông thả hỏi ngược lại:

- Người cảm thấy hoa đào này có chỗ nào đặc biệt?

Vương Tiểu Thạch hít một hơi thật sâu, dùng sức chớp chớp mắt, giống như không chỉ hít mùi hương của cây hoa đào này vào trong phổi, còn thu vẻ đẹp của nó vào trong mắt, như thế sẽ có thể vĩnh viễn không quên, khắc sâu ghi nhớ.

Sau đó, hắn dùng giọng điệu vừa rồi của Ôn Lục Trì nói:

- Cây hoa này nở rất thịnh, rất vượng, rất đẹp, rất thơm, rất rực rỡ, cũng rất mê người...

Hắn dùng ngữ điệu của Ôn Lục Trì để hình dung, bởi vì hắn biết, chỉ như vậy mới có thể nhanh chóng khơi dậy cảm nhận sâu sắc của Ôn Lục Trì, khiến sinh ra đồng cảm, khiến đối phương có thể nói ra lời từ đáy lòng mà mình muốn nói.

Quả nhiên, Ôn Lục Trì nói:

- Hoa này rất xuất sắc, ngoại trừ hoa nở rất nhiều, rất vượng, thịnh, thơm, rực rỡ, nó còn có một chuyện lạ...

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Chuyện lạ gì?

- Nó nở ra hoa đào.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Đương nhiên rồi, nó là cây hoa đào, nở ra đương nhiên là hoa đào, không thể nở thành hoa quế chứ?

Ôn Lục Trì nói:

- Nhưng nó mọc lại là quả mận.

Vương Tiểu Thạch kêu lên:

- Cái gì?

Ôn Lục Trì lặp lại:

- Nó nở hoa đào, kết quả mận.

Vương Tiểu Thạch nhất thời khó tin:

- Có chuyện như vậy sao?

Ôn Lục Trì nói:

- Đúng vậy. Ta vốn nhìn trúng cây hoa đào này nở rực rỡ như vậy, lại kết quả lạ thường, cho nên mới mở khách sạn ở đây.

Vương Tiểu Thạch rất đồng ý:

- Xem ra đây thật là phong thủy bảo địa, mới có kỳ hoa dị quả.

Ôn Lục Trì đính chính:

- Kỳ hoa khổ quả.

Vương Tiểu Thạch không hiểu:

- Là đào hoa lý quả (hoa đào quả mận). Đây hẳn là đào lý xuân phong (học trò được thầy ân cần dạy dỗ), đào lý mãn môn (học trò đầy nhà) mới hợp lý. Nơi này của người khách tới như mây, phòng khách thường đầy, càng ngày càng vượng, là cát hoa tường quả mới đúng.

Ôn Lục Trì thở dài nói:

- Nam nhi không thể quá chí khí, như vậy sẽ dễ gặp ngăn trở. Nữ nhân không thể quá xinh đẹp, như vậy sẽ dễ rơi vào phong trần. Ngay cả cây hoa cũng không thể quá hiếm lạ, như vậy sẽ dễ gặp nạn.

Vương Tiểu Thạch không hiểu:

- Gặp nạn?

Ôn Lục Trì nói:

- Người có từng nghe hoa thạch cương ở nơi này hay chưa?

Vương Tiểu Thạch hừ lạnh nói:

- Lại là triều đình ở nơi này lập cục Ứng Phụng, cướp đoạt vật lạ quý hiếm của trời đất tự nhiên, thiên hạ bách tính, nói là đồ dâng cho thiên tử, đúng không?

Ôn Lục Trì cũng hừ lạnh nói:

- Đều nói là dâng cho phủ Khai Phong, nhưng trung gian rốt cuộc bị người nào đục khoét, có ai biết được? Nơi nào biết được? Nhưng quan viên ác bá ở nơi này lại nhân cơ hội vợ vét, mượn danh nghĩa cung phụng thiên tử, thấy vật gì quý là chiếm, thấy vật gì tốt là giành, thấy trân thấy bảo càng mặc sức cướp đoạt, chỉ khổ cho lê dân bách tính trong thiên hạ.

Vương Tiểu Thạch lập tức hiểu được một nửa, hỏi:

- Cây hoa đào này đã bị nhìn trúng sao?

Ôn Lục Trì nói:

- Đúng vậy. Người xem, thân cây đã dán sắc hịch niêm phong, không ai có thể đến gần, không ai có thể đụng đến.

Vương Tiểu Thạch hừ một tiếng nói:

- Cây này dâng cho hoàng đế à? Làm sao vận chuyển? Đào cả gốc lên, hay là chặt làm mấy đoạn? Như vậy hoa còn có thể nở sao? Quả còn có thể kết sao? Cây còn có thể sống sao? Đây là chuyện do người làm sao?

Ôn Lục Trì nói:

- Bọn họ vẫn mặc kệ. Bọn họ vốn chỉ muốn hoa, muốn quả, còn muốn khách sạn. Bọn họ đã niêm phong cả khách sạn này, nói là trong vòng mười ngày phải kết thúc rời đi, còn nói rằng khách sạn này nhờ phúc của hoàng thượng nên mới có thể thịnh vượng, bây giờ phải quy về quốc hữu, triều đình sẽ phái người đến tiếp quản.

Vương Tiểu Thạch không nhịn được giận tím mặt:

- Bọn hần coi đây là dâng vật quý cho thiên tử sao? Ta thấy bọn hần là thừa nước đục thả câu, thấy khách sạn này có thể kiếm lời, muốn nhân cơ hội chiếm đoạt mới là sự thật.

Ôn Lục Trì chỉ cười lạnh không nói.

La Bạch Ái nghiêng đầu, mắt nhìn lên phía trên, nhìn cây nhìn hoa, không nhịn được nói:

- Cây đào kết quả muộn, vậy thì có gì hiếm lạ? Rồng sinh chín con, sinh đến con thứ mười lại thành rắn. Trần Vũ Bảo quê ta còn có con chó mẹ sinh ra con mèo nhỏ, có con mèo sinh ra con chuột nhỏ. Hóa ra là nó ngày thường gần mèo nhiều, hoặc là con mèo kia tham ăn nuốt quá nhiều chuột. Cây này khiến cho nơi này bị niêm phong, rốt cuộc là vật lành, cây quý hay là thứ gây tai họa?

Ôn Lục Trì nói:

- Ta đây còn xem là tốt, ít nhất cũng báo trước binh sau. Trong thôn Lạp Loan có ao của Cáp gia mọc mấy cây sen vua, trên mặt lá có thể cho vài đứa trẻ ngồi. Tiểu nhân ở đó biết được, báo cáo lên trên, cục Ứng Phụng lập tức phái người tới niêm phong nhà, trục xuất một nhà lớn nhỏ của Cáp Đại Mã. Một gia đình vốn hoà thuận vui vẻ, hiện nay hoàn toàn trở thành kẻ lưu lạc, đến nỗi bán con bán cái, vợ chồng ly tán, khổ không thể tả. Cổ Đả Tiểu Truân còn có một Tôn gia, bình thường sản xuất khung dệt. Khung dệt do y tạo ra khi hoạt động, ngay cả tiếng kêu cũng giống như tiếng nhạc, nghe động lòng người, người ta gọi y là "Tôn Khiếu Cơ". Cũng bởi vì trong khuê phòng nữ nhi của y có trồng một chậu lan điều, nhưng mọc lên trên không, hoàn toàn không dính bùn đất, chỉ dựa vào thân rễ buông xuống, hút nước trong không khí để tồn tại. Cha con Chu Miên của cục Ứng Phụng vừa biết được, lập tức phái người tới niêm phong cây lan

kia, thấy nữ nhi của Tôn gia xinh đẹp cũng bắt đi luôn, nói là dâng cho hoàng thượng. Tôn Khiếu Cơ nhin không được, nói mấy câu dọa dẫm, liền bị giết chết ngay tại chỗ. Một gia đình cũng từ đó tan nát. Cho nên, những vật lạ này nói đến chỉ là biến đổi của sự vật ban đầu, là vật lành hay là vật chẳng lành, cũng khó nói được ngay.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Trên đường chúng ta đến đây, cũng nghe thấy, nhìn thấy không ít chuyện bi thảm. Những nhà mà người nói ít nhất thật sự có bảo vật dị vật, nhưng rất nhiều nhà ở khu vực này, có thể chỉ vì kết oán với tiểu nhân, có thể chỉ vì có người muốn cướp quyền cướp của, liền bị người ta dùng danh nghĩa dâng tặng thiên tử, tiến hành cướp đoạt hãm hại, quả thật không đếm xuể.

La Bạch Ái vẫn tò mò hỏi:

- Ôn lão bản, cây hoa này “được ơn” rồi, khách sạn của ông cũng đóng cửa, ông phải làm sao đây?

Ôn Lục Trì cười:

- Trời lớn đất lớn, nơi nào không đi được? Chỉ là trong lòng không nở. Ta đã nhờ người nói tốt, nếu chuyện thật sự không thể cứu vãn, vậy thì đi thôi, lưu luyến cũng chẳng có ích gì.

Lúc dứt câu, chợt nghe tiếng rì rào liên tục vang lên, trong sân dường như có thứ gì lướt qua, giống như đến từ bầu trời, lại giống như từ dưới lòng đất truyền đến.

Mọi người nghe không cẩn thận, lại cảm thấy dư hương vẫn còn.

Ba người trong lòng nghi hoặc. Ôn Lục Trì nhìn vào trong sân, chợt “ồ” một tiếng, trong mắt tràn đầy cảm khái và cảm tình.

Vương Tiểu Thạch và La Bạch Ái nhìn theo, chỉ thấy sân vắng hương hoa, ngoại trừ một nơi hoa rơi đỏ tươi, cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Lập tức dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Ôn Lục Trì.

Ôn Lục Trì khẽ cười, nụ cười rất thương cảm cay đắng:

- Cây hoa kia.

Hai người lại nhìn cây hoa kia, cũng không cảm thấy có gì khác thường.

- Cây hoa kia đã đi vài bước.

Ôn Lục Trì dùng tay chỉ vào vị trí ban đầu của cây kia:

- Vốn ở nơi đó, hiện giờ nó lại ở chỗ này. Nó đã bắt đầu chạy trốn rồi.

Y cười một chút lại nói:

- Có lẽ nó dù sao cũng là linh vật, không muốn rơi vào trong tay kẻ giết người đoạt bảo, làm xương làm bậy.

Ba người nhìn hoa đào trong sân, có người rung động, có người kinh ngạc, có người buồn bã không vui.

93. Chương 93: Đào Hoa (hoa Đào)

Lúc chập tối, nắng chiều trong gió đêm tựa như trút hơi, hơn nữa còn trút trong mây khói, cũng không rực rỡ, còn mang theo một chút yếu ớt, cho nên càng thêm lẹ rạng ngời, hơn nữa còn có thể nhìn thấy điểm động lòng người của nó.

Rất đẹp mắt.

Hoa đào vốn nên xem vào lúc nắng xuân, nhìn từng đóa vẫy cười gió xuân là đẹp nhất.

Vương Tiểu Thạch chưa bao giờ thử nhìn hoa đào trong nắng chiều. Hôm nay bởi vì tâm tình uất ức, ngọt ngào khó giải, liền đi dạo trong sân, nhìn thấy hoa đào, mới nhớ tới lúc trưa Ôn Lục Trì đã kể với hắn chuyện của hoa đào, bất giác khẽ ngây ra.

Hắn một đường chạy trốn tới đây, dẫn theo chín, mười người, gặp cửa vượt cửa, gặp địch trừ địch, cũng không gặp phải nguy hiểm lớn nào, xem ra cuộc chạy trốn này của hắn còn tiêu dao hơn so với lưu lạc.

Thực ra lại không phải.

Trong lòng hắn vẫn luôn có áp lực nặng nề, còn có kế hoạch trọng đại đang đợi tiến hành. Hơn nữa dẫn theo mấy vị huynh đệ tỷ muội như vậy, càng không thể sơ xuất. Làm lãnh tụ, thật sự là một chuyện mệt người.

Thật muốn từ nay không làm thủ lĩnh, đi làm một dân chúng nhỏ nhoi không ai biết đến.

Người khác thấy hắn ung dung tự tại, thực ra hắn chỉ là biết biến nặng thành nhẹ, biến nguy thành an mà thôi.

Người khác thấy hắn vẫn vui cười, giống như không có chuyện gì xảy ra, cho rằng hắn buông lỏng được, không lo lắng. Thực ra hắn chỉ là dùng cười thay khóc, hát lớn làm khóc, một ngày cười một trận lớn, trăm năm cần cười ba vạn sáu ngàn trận mà thôi, nếu không thì sao? Mà đối với khảo nghiệm, ngăn trở, khó khăn, hắn chỉ biết mười sáu chữ đối nhân xử thế.

Phát huy hoài bão, ổn định tinh thần, ý chí phấn đấu, điền đậm tâm tình.

Lúc này hắn đang suy nghĩ một số tình huống, do dự băn khoăn, rốt cuộc có nên làm hay không, làm hay không làm? Vì vậy chấp tay tản bộ, không ngờ lại đi đến chỗ cây hoa đào trong sân.

Đi đến nơi ấy, nhìn thấy ánh tà dương nhuộm đào hồng, bất giác ngẩn ngơ. Đúng lúc một cơn gió chậm rãi thổi tới, hoa đào đỏ tươi rơi xuống ào ào. Vương Tiểu Thạch nhìn thấy há hốc mồm, ngây ra một lúc, nhất thời quên hết phiền não, cũng quên bỏ đi, quên đi lo lắng, trước mắt chỉ có hoa đào ngàn đóa rực rỡ, ngàn loại thê lương, ngàn kiểu xinh đẹp.

Lúc này, Ôn Nhu cũng vừa lúc đi dạo đến trong sân.

Đây là một hoàng hôn tuyệt đẹp, một buổi chiều lười nhác.

Ôn Nhu bị ánh nắng chiều mặt trời kia thu hút, cho nên đi ra khỏi viện.

Nàng cảm thấy ánh tà dương không có sức níu kéo, không có sức ở lại kia rất giống một bóng người quen thuộc, đang kêu gọi nàng.

Đó là ai?

Nàng liền bước đi theo ánh nắng chiều, vì muốn xem thử một lần trời chiều sắp từ biệt sông thu này.

Trời chiều này mang theo một chút ánh nắng ấm áp từ biệt sông núi nhân gian, có lẽ bởi vì tối nay có sao không trăng, sương mù dày đặc, thậm chí còn có một cơn gió muộn, một trận mưa rơi, nó tự biết ngày này đã đến một vệt tà dương cuối cùng, vì vậy càng không sợ sự mệt mỏi của mình.

Cho nên rất đẹp.

Đẹp đến ốm đau, hơn nữa rất yếu ớt.

Ôn Nhu cuối cùng đã nhớ tới.

Nàng nhớ tới chiều tà đỏ thắm này giống như ai.

Chu Tiểu Yêu!

Đương nhiên là Chu Tiểu Yêu, nàng lười biếng như vậy, chán chường như vậy, mệt mỏi như vậy, bệnh hoạn như vậy mà lại mạnh mẽ như vậy, rực rỡ như vậy.

Ôn Nhu cảm thấy Chu Tiểu Yêu đang kêu gọi nàng.

Nàng đi ra ngoài để nhìn Chu Tiểu Yêu.

Dù sao cũng không ngại, nàng đang rảnh rỗi không có chuyện gì, chỉ đang suy nghĩ, hoàng hôn hôm đó, nàng thay y phục xong, chải chuốt xong, bôi son rức rở, đi đến Kim Phong Tế Vũ lâu gặp Bạch Sầu Phi... Nghĩ tới đây, nàng lại không muốn nghĩ tiếp nữa.

Bởi vì oan có đầu, nợ có chủ, vậy còn dễ xử lý. Nhưng hiện giờ lại không biết cái gì oan, cái gì thù.

Bạch Sầu Phi có làm vậy bần sự trong sạch của nàng hay không, nàng cũng không hoàn toàn xác định.

Bạch Sầu Phi hãm hại Tô Mộng Chấn, nàng cũng không thay đại sư huynh báo mối thù này.

Vương Tiểu Thạch cứu mình, nhưng cũng dẫn đến cái chết của Rau Cải Trắng Quỷ Kiến Sầu kia, nàng cũng không cách nào tính toán.

Món nợ này nên tính thế nào? Nàng không biết.

Nàng oán hận ai nhất? Nàng không rõ.

Nàng tưởng nhớ ai nhất? Mơ hồ cảm thấy, đã lâu không về nhà, cha có mạnh khỏe không?

Nàng muốn làm gì nhất? Nàng muốn nhìn hoa đào, bởi vì ánh chiều tà chiếu vào trên cây hoa, giống như có rất nhiều rất nhiều Chu Tiểu Yêu, đôi tay nhỏ bé vậy gọi nàng, lắc vòng eo, có lúc còn trượt chân một cái.

Chu Tiểu Yêu có một Đường Bảo Ngưu si tâm đến mức hồn bay phách lạc vì nàng.

Ta thì sao?

(Ta có phải xấu hơn người khác hay không?)

Không phải.

Ôn Nhu lập tức vì bản thân phủ nhận.

(Ta có phải bất hạnh hơn người khác hay không?)

Không tính.

Ôn Nhu còn cảm thấy mình rất may mắn, đáng tiếc may mắn không đồng nghĩa với hạnh phúc.

(Ta có phải không ôn nhu như những cô gái khác hay không?)

Chuyện này...

(Có khả năng.)

(Nhưng ta luôn luôn rất ôn nhu, ta vốn rất ôn nhu, chẳng qua là người khác không hiểu sự ôn nhu của ta, không biết được ta ôn nhu mà thôi.)

Ôn Nhu mặc dù tìm ra một khuyết điểm, mấu chốt đã tìm được, bí quyết cũng đang nắm, nhưng nàng lập tức đẩy trách nhiệm lên người những kẻ không hiểu ôn nhu kia.

Do đó nàng mới có thể ung dung đi ra ngoài, muốn nhìn trời chiều, hoa đào, Chu Tiểu Yêu một lát.

Một cơn gió lướt qua, rất nhiều hoa nhỏ gãy cuống rơi xuống.

Trong hoa đào thấp thoáng, nàng chợt nhìn thấy một người.

Lập tức, nàng cảm thấy người này rất quen, nhưng cũng rất xa lạ.

Tại khoảnh khắc này, nàng lại gọi không ra tên của hắn.

Nhưng người này giống như đã đời kiếp kiếp, lâu như trời đất, vô cùng thân mật, biến cận đá mòn, tựa sát nắm tay, thân cận tự nhiên, không phân đây đó.

Giống như hần chính là nàng, nàng chính là hần.

Hần là của nàng, của nàng là hần

Ôn Nhu mê mẩn một lúc.

Hoa như mưa rơi.

Nàng lập tức không phân rõ thiên thượng nhân gian.

Cho đến khi hần cười, gọi nàng.

Nụ cười của hần rất khả ái, răng cửa giống như hai miếng đá cuội.

Lúc này nàng mới tỉnh ngộ.

Hần không phải Chu Tiểu Yêu.

Hần gọi là Vương Tiểu Thạch.

Hần là Tiểu Thạch Đầu.

Trong một cơn gió chiều chậm chậm tới kia, ánh tà dương lại sáng lên rồi ảm đạm, cây hoa lắc lư. Trong hoa bay như mưa, hần nhìn thấy gương mặt đó giống như một đoá đào tiên hoa yêu, chợt kinh chợt hỉ, vừa xinh vừa đẹp.

A Ôn Nhu.

Từ giờ phút này, hần cũng không thể kiềm chế, rơi vào ôn nhu như mộ hoa, như chìm vào trong cạm bẫy của tình yêu.

94. Chương 94: Số Đào Hoa

Đào hoa có phải là một loại số phận hay không?

Có lẽ nó chỉ là một loại kiếp nạn?

Tại sao vận ngọt, diễm ngộ luôn liên quan đến hoa đào? Mà không phải hoa nguyệt quế, hoa cúc, hoa tường vi, hoa lan, hoa nguyệt quế, hoa mắc cở, cúc vạn thọ, thậm chí là bồ công anh, rong thuốc?

Có lẽ bởi vì hình và sắc của nó.

Hoa đào nở vô cùng ái tình, chẳng những thịnh, hơn nữa còn dày đặc, càng thêm kiều diễm, hết sức nhiệt tình. Tình cảm chân chính là nở rộ như vậy.

Nếu như hiểu được nhìn khí, từng học Mật tông, sẽ biết khi một người đang yêu, thể khí dâng lên trên người có màu ửng đỏ, màu sắc thật sự rất giống với màu đào.

Khi tình cảm như keo như sơn, sung sướng muốn chết cũng như vậy, nhưng càng đỏ thắm diễm lệ hơn một chút mà thôi.

Đồng dạng, trong tướng học có phương pháp nhìn khí. Khi bên ngoài thân thể, trên đầu người ba tấc tới nửa thước bao phủ một loại hoàng khí, đó là tài vận đã tới. Khi trên đầu người bốc lên khói tím, nếu không phải có cảnh giới cao về tình cảm tôn giáo, tu vi linh lực, vậy chính là nhân vật phi thường nắm giữ thực quyền. Nếu là khí trắng xám xanh che trên đầu, lại nhiều bệnh trên người, không dám khen ngợi. Từ đó mà suy ra.

Ngũ sắc làm người ta say mê. Màu sắc sẽ thay đổi vận may, số phận có màu sắc hiện rõ. Do đó tín đồ Mật tông cầu tài, bái Hoàng Tài thần; tín đồ Tịnh Thổ tông cầu Hồng Loan tinh, bái Đào Hoa tiên.

Có thể khiến cho người khác động tình, cảm mến, khiến mình yêu người và được yêu, dường như là một chuyện khiến người ta cao hứng. Cho nên khi có người biết được mình có số đào hoa, hoặc đang đi trên số đào hoa, dù ngoài mặt không biến sắc, nhưng trong lòng luôn luôn vui sướng, dáng vẻ giống như có phúc khí cực lớn từ trên trời rơi xuống; có người thậm chí không kìm được mặt mày hớn hở, sắc thái hiện ra, có thể thấy được.

Điều này khiến cho rất nhiều thuật sĩ, thầy tướng giang hồ có thể nắm được mấu chốt, mượn gió bẻ măng, dùng lời ngon tiếng ngọt để đổi lấy thù lao phong phú.

Có điều, rất ít người đang đi trên số đào hoa suy nghĩ một chút, đào hoa này rốt cuộc là số hay là kiếp? Là phúc hay là họa? Là tốt hay là xấu? Là sắc hương tâm động hay là ý loạn tình mê? Là một đời một kiếp hay là muốn tiền muốn mạng?

Lại nói, khi thật sự gặp phải một cuộc yêu đương, còn quan tâm nhiều như vậy làm gì? Có lý trí mạnh như vậy, phân tích xem xét nhiều như vậy, đó không còn là yêu nữa.

Yêu là kích động, mù quáng, từ trong vô tư sinh ra, mãnh liệt, xinh đẹp.

Giống như hoa đào, còn có màu sắc của nó.

Hoa đào rơi lá tả.

Lúc này Vương Tiểu Thạch liếc thấy Ôn Nhu.

Lúc này Ôn Nhu trông thấy Vương Tiểu Thạch.

Ôn Nhu “ai” một tiếng, dùng đầu ngón tay chỉ vào Vương Tiểu Thạch kêu lên:

- Người cũng ở chỗ này hả?

Wương Tiểu Thạch cũng đồng thời nói một câu:

- Cô cũng ở chỗ này à?

“Người/cô cũng ở chỗ này hả/à”, tổng cộng sáu chữ, ngoại trừ phần cuối có âm không đồng nhất, còn lại đều hoàn toàn giống nhau như đúc. Chỉ có điều Ôn Nhu nói nhanh hơn một chút (vốn luận về võ công, phản ứng của Vương Tiểu Thạch nhanh hơn Ôn Nhu nhiều, nhưng vừa nhìn thấy Ôn Nhu, Vương Tiểu Thạch lại khôi phục tinh thần chậm hơn nửa bước so với Ôn Nhu, có lẽ là thiên tính của nữ nhân về mặt này ưu tú hơn nam nhân). Hai người cùng nói một câu, một trước một sau, một nam một nữ, một kinh một nghi, một sớm một trễ, giống như hòa ca hợp phách, đến lúc giọng nói chưa dứt, còn “hả”, “à” khác nhau, giống như đoạn kết của một bài ca hợp tấu, rất êm tai dễ nghe.

Hai người đều cười, trên mặt cũng ánh lên một chút màu đào.

Wương Tiểu Thạch chấp tay.

Ôn Nhu đang khều khều hoa rơi trên đất.

Wương Tiểu Thạch nói:

- Cô tới đây...

Ôn Nhu nói:

- Xem hoa.

Wương Tiểu Thạch nói:

- À...

Ôn Nhu nhướng một bên lông mày, nhú mắt hỏi:

- Người thì tới để làm gì?

Wương Tiểu Thạch đáp:

- Xem... cây.

Ôn Nhu:

- Hả?

Wương Tiểu Thạch ngượng ngùng:

- Hôm nay hoa đào nở thật đẹp.

Ôn Nhu ngẩng đầu:

- Trời chiều này cũng đẹp.

Vương Tiểu Thạch cúi đầu nhìn hoa rơi đầy đất:

- Cho nên chiều lên hoa càng đẹp.

Ôn nhu nói:

- Đúng là đẹp.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Rất đẹp.

Vương Tiểu Thạch lại chấp tay nhìn chỗ này chỗ kia.

Ôn Nhu lại dùng mũi chân của nàng khều hoa rơi trên đất.

Một hồi lâu không nói gì.

Là không nói, hay là không cần lời nói?

Lông mi dài của Ôn Nhu chợt run rẩy:

- Xin lỗi.

Vương Tiểu Thạch ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì?

Ôn Nhu lấy dũng khí nói:

- Chuyện ngày đó, xin lỗi.

Bởi vì Ôn Nhu là một cô gái gần như không bao giờ biết xin lỗi, chỉ biết ngang ngược, cho nên Vương Tiểu Thạch vẫn nghi hoặc.

Ôn Nhu thấp giọng nói:

- Ngày đó trong chùa Lục Long, bỗng dưng vô cớ tát người một cái, xin lỗi.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới hiểu được. Ôn Nhu bỗng yêu kiều cười một tiếng, trong hốc mắt lại có vẻ ướt át:

- Đánh người một cái bạt tai như vậy, người vẫn không tránh, không né, không đánh trả... người... người đối với ta thật tốt.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Là cô ra tay quá nhanh, ta muốn tránh cũng thật không tránh được.

Ôn Nhu phì cười:

- Con người của người, muốn nói dối cũng không cần lấp liếm. Nếu như ta đánh trúng được người, ta đã là cha ta rồi. Cha ta cũng chưa chắc đánh trúng được người.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Lệnh tôn là một trong những cao thủ lợi hại nhất của Lão Tự Hiệu. Độc của người khác nhiều nhất chỉ xem “không sắc không vị” là tu vi chí cao, nhưng độc của lệnh tôn lại trở về đại cảnh giới “có sắc có vị”. Nói cách khác, mùi hoa, mùi cơm, mùi nhựa, vị mốc, vị chua, vị đắng mà ta ngửi thấy, tất cả đều có thể là độc của y, cũng chính là cảnh giới không vị, không nơi, không vật gì không phải độc. Nếu như y hạ độc với ta, chỉ sợ ta còn không có khả năng đánh trả.

Ôn Nhu hé miệng cười nói:

- Người ở trước mặt ta nói đến bản lĩnh của ba ba ta, làm gì có người nào hiểu rõ hơn ta. Rõ ràng là Ôn môn lộng phủ *.

* Cải biên từ câu “Ban môn lộng phủ”, nghĩa là múa rìu qua mắt thợ.

Vương Tiểu Thạch tự giễu nói:

- Ta từng đặt ra ình vài nguyên tắc làm người làm việc, chẳng hạn như cần phải có can đảm múa rìu qua mắt thợ, dũng cảm bêu xấu, càng cần phải có quyết tâm đập nổi dìm thuyền, dám nhận trách nhiệm, mới có thể gánh vác đại sự, đổi mới. Ta dựa vào điều này, mới dám mặt dày ở trước mặt cô nói đến bản lĩnh thông thiên của cha cô.

Ôn Nhu liếc hắt một cái:

- Người bót khoe tài đi, ở trước mặt ta tâng bốc cho cha, nhất định có mưu đồ gì. Nói thật ra, bản lĩnh dùng độc của cha ta quá lớn. Mượn cây đào này để nói, nếu như người hạ độc, hoa đào, quả đào, lá đào, cây đào, cành đào, kể cả rễ đào cũng hoàn toàn trở thành ám khí, binh khí, vũ khí và độc khí của người, chẳng những khiến người dính vào liền bị hạ độc, ngay cả nhìn một cái cũng phải trúng độc.

Vương Tiểu Thạch líu lười nói:

- Lợi hại, lợi hại.

Ôn Nhu đang nói đến chỗ tự đắc, bỗng mặt mày buồn bã, “ai” một tiếng.

Vương Tiểu Thạch vội hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Ôn Nhu lắc lắc đầu, lại dùng mũi chân khều hoa trên đất.

Vương Tiểu Thạch truy hỏi:

- Có phải nhớ tới ba ba của cô không?

Vành mắt Ôn Nhu đỏ lên, nói:

- Ta đã rất không không gặp người rồi. Nghe nói người đã từng tới kinh thành, nhưng lại không tới tìm ta. Người nhất định đang giận ta.

Vương Tiểu Thạch lập tức nói:

- Hóa ra cô còn không biết tính hình lần đó khi lệnh tôn vào kinh. Y tới kinh là để tìm cô, nhưng trước khi vào cổng lại bị Phương tiểu hầu gia ngăn cản.

Ôn Nhu cả kinh nói:

- Hắn... hắn đã làm gì cha?

Vương Tiểu Thạch lập tức kiên quyết nói:

- Hắn không dám động đến cha cô. Đó là do Thái Kinh phái hắn đi, Mễ công công cũng đi theo. Bọn họ khuyên Ôn lão tiên bối trở về Lạc Dương, bọn họ sẽ nước sông không phạm nước giếng, hai bên yên ổn vô sự. Tập đoàn Hữu Kiều sợ Ôn tiên bối vừa đến, thế lực võ lâm kinh hoa sẽ lập tức biến động. Đám người Thái Kinh không muốn cha cô vào kinh, trở thành thủ lĩnh quần long. Có thể thấy được lão nhân gia ông ta có ảnh hưởng lớn như thế nào.

Ôn Nhu trề môi, ủy khuất nói:

- Người khác bảo người không vào kinh, người liền không vào kinh sao? Người cũng không tới xem ta một chút.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Y vào kinh còn không phải vì cô sao. Phương Ứng Khán và Mễ Hữu Kiều, một người xảo trá còn một người tàn nhẫn, nói rõ ràng cục diện trong kinh không cho phép người ngoài quấy nhiễu, cũng dùng cả biện pháp cứng lẫn mềm. Bọn họ bảo đảm chỉ cần cha cô không vào kinh, sẽ tuyệt đối không động đến một sợi lông của cô. Cha cô lo lắng cho sự an toàn của cô, đồng thời suy nghĩ cho đại cục, hơn nữa y cũng muốn giữ gìn thế cục ổn định phía Lạc Dương, không muốn chọc giận Thái Kinh quá sớm, cộng thêm hai người

Mế, Phương ngăn chặn, không để xông vào, y mới từ bỏ ý định vào kinh, trở về Lạc Dương. Ta thấy y vẫn ngày ngày nghĩ đến cô, nếu không thì lần đó y cũng không từ nơi xa xôi chạy tới kinh thành.

Lúc này Ôn Nhu mới thở phào nhẹ nhõm, lại oán giận nói:

- Chuyện này sao không ai nói với ta? Người làm sao biết được?

Vương Tiểu Thạch gãi đầu nói:

- Bây giờ ta mới biết là cô không biết chuyện này. Không phải lệnh tôn có một vị hảo hữu gọi là Đường Nhất Đa sao?

Ôn Nhu tự hào nói:

- Thục Trung Đường môn có không ít người giao hảo với cha ta. Đường Nhất Đa, Đường Nhất Thiếu là “Đường Môn Song Tuyệt” nổi danh, còn được xưng “Xuyên Trung Nhị Hùng”, trong võ lâm lại được xưng là “Thiên Hạ Lương Độc”, đều là hảo hữu của cha ta.

Vương Tiểu Thạch gật đầu nói:

- Đúng vậy. Độc trên ám khí của Thục Trung Đường môn cần lệnh tôn cung cấp. Độc của Lão Tự Hiệu Ôn gia phải phối hợp ám khí của Thục Trung Đường môn mới dễ phát ra. Một người mua một người bán, hợp tác với nhau, phối hợp chặt chẽ cũng là chuyện đương nhiên. Lần đó lệnh tôn không tiện vào kinh, đành phải chuyển sang mời Đường Nhất Đa tới kinh, đúng lúc cô ồn ào muốn cùng với Hà Tiểu Hà đi dạo kỹ viện để mở mang kiến thức, không tìm được cô, cho nên mới nhờ Đường Bảo Ngưu chuyển lời cho cô.

Ôn Nhu mở to cặp mắt hạnh, ngơ ngác nói:

- Hắn à? Hắn lại chẳng nói gì với ta cả.

Vương Tiểu Thạch thở dài nói:

- Chuyện này cũng khó trách hắn. Không lâu sau hắn và Tiểu Phương gặp nạn, sau đó lại xảy ra chuyện Chu Tiểu Yêu qua đời. Hắn vốn là một kẻ nói qua liền quên, nghe rồi như xong, đoạn thời gian đó nếu như hắn còn nhớ được chuyện này mới là lạ.

Ôn Nhu lại không cam lòng nói:

- Nhưng hắn vẫn nói với người, lại không chuyển lời cho ta.

Vương Tiểu Thạch vội giải thích:

- Đường Bảo Ngưu đối xử với mọi người như nhau, ngay cả ta cũng không nói. Ta vẫn cho rằng hắn đã nói với cô, không muốn khơi dậy nỗi nhớ cha của cô, cho nên không nhắc lại. Đường Nhất Đa sau khi nói với Đường Bảo Ngưu, may mắn lại báo cho đồng môn của y là Đường Thất Muội, ta biết được chuyện này từ trong miệng Thất ca.

Lúc này Ôn Nhu mới hiểu được đạo lý trong đó, ngơ ngác nhìn hoa đào, cây hoa, hoa lá. Bỗng nhiên một trận gió thổi tới, hoa ào ào bay xuống đầy trời, giống như từng đôi môi đỏ tươi mở ra, muốn kêu nhưng lại không thành tiếng, trải ra đầy đất. Trên vai Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu cũng dính rất nhiều.

Hoa rơi trên vạt áo, không biết vì sao, trong lòng Ôn Nhu lại cảm thấy ôn nhu.

Ôn Nhu lại xa xăm hỏi một câu như vậy:

- Tiểu Thạch Đầu, người ta nói đến số đào hoa, người nói xem, hoa đào nếu thật sự có số, nó có đồng ý với số phận cuối cùng sẽ rơi xuống trên đất hay không?

Lần này nàng ôn nhu hỏi, hờn trách động lòng người.

Trong lòng Vương Tiểu Thạch rung động, thậm chí có phần mềm yếu.

Đó là một loại ôn nhu.

Đó là ôn nhu của Ôn Nhu.

Ôn nhu của Ôn Nhu còn ôn nhu hơn so với tất cả ôn nhu.

Đó là sự ôn nhu chết người.

95. Chương 95: Một Cây Hoa Đào Ngàn Đóa Đỏ

Vương Tiểu Thạch bắt giấc khê ngay ra.

Chợt nghe Ôn Nhu lại nói:

- Ta cảm thấy ngươi rất giống ba ba của ta.

Vương Tiểu Thạch vừa nghe, lập tức giật mình, đây là giống ai không giống, giống như ba ba của nàng chưa chắc đã là chuyện tốt, vội nói:

- Giống như cha cô?

Giọng điệu đầy vẻ không dám tin.

- Không phải sao?

Ôn Nhu thành thật nói:

- Cha ta bình thường đối với ta cũng hết sức chiều chuộng, ta muốn gì người cũng cho ta, ta nói gì người cũng theo ta. Nhưng vào thời điểm quan trọng, nguyên tắc, người lại nghiêm mật, sầm mặt, nói gì cũng không nhượng một bước, khi đó lại đến phiên ta nhường người theo người. Ngày đó tại chùa Lục Long, ta cố ý chế giễu tên tiểu nhân gian xảo họ Phương kia, lại bị người quát mắng, khiến ta bị dọa thiếu chút nữa đã khóc lên. Giây phút đó, ta còn tưởng rằng cha đã tới, hung như vậy, dữ như vậy.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới hiểu, không nhịn được cười ngây ngô, ngượng ngùng nói:

- Cha cô hung dữ là vì muốn tốt cho cô. Ta đúng là... là ta không tốt, đã hù dọa cô.

Ôn Nhu xa xăm hỏi:

- Ngày đó vì sao ngươi lại hung dữ với ta như vậy?

Vương Tiểu Thạch bởi vì vội vàng, ngay cả mồm miệng trước giờ vốn rõ ràng cũng trở nên lộn xộn:

- Đó là vì Phương tiểu hầu gia kia... con người của hắn lòng dạ rất sâu, không xúc phạm được. Ta không muốn cô đắc tội với hắn. Hắn tự xưng là “Phương Thập Thanh”, vốn là một loại kiêu hãnh cực cao. Đối với mục tiêu cả đời của hắn, không cho phép người khác cười nhạo khinh nhờn. Ta sợ cô chế giễu hắn như vậy, sẽ rước họa vào thân... Không, đều do ta không tốt, không nên quát mắng cô, ta...

Ôn Nhu thông thả thấp giọng nói:

- Ta cũng biết ngươi tốt với ta.

Chợt ngược mắt.

Sóng mắt như ánh sao ôn nhu.

Ánh sao ôn nhu, lóng lánh tịch tịch.

Ngẩng mặt.

Gương mặt thanh tú kia phản chiếu màu hoa, còn đào hoa hơn hoa đào.

Hoa tàn mỹ lệ, tự thành ánh chiếu.

Nàng chợt kêu một tiếng:

- Ba ba!

Vương Tiểu Thạch gần như nhảy dựng lên:

- Cái gì?

Hắn kêu to:

- Cô gọi ta là ba ba?

Ôn Nhu cười, cười khúc khích, cười rất quyến rũ, rất say mê, cũng rất ôn nhu.

- Người ta gọi phụ thân là cha, ta lại thích gọi là ba ba. Không biết vì sao, có lẽ vì từ nhỏ ta đã không có mẹ, đối với những người ta thích, có thể dựa dẫm, trong lòng đều rất muốn gọi một tiếng ba ba.

Ôn Nhu dùng nhu tình mê người và ôn tình say lòng người nói:

- Hiện giờ ta đã gọi rồi.

Vương Tiểu Thạch đã hiểu.

Lúc này hắn mới hiểu được.

Cho nên hắn vui vẻ, vĩ đại, rộng lượng, thẳng thắn vô tư nói:

- Cô gọi đi, cô gọi thế nào ta cũng chấp nhận được. Nhưng ta không thể gọi lại cô, bởi vì gọi như vậy sẽ có lỗi với cha cô.

Ôn Nhu nghe vậy cười hì một tiếng, không nhin được nói:

- Tiểu Thạch Đầu, người thật tốt.

Nàng không kìm được dang tay nhào tới, ngã vào lồng ngực Vương Tiểu Thạch, vùi mặt vào trong ngực hắn, còn ngẩng đầu, ánh mắt nhấp nháy những giọt lệ nhỏ, đáng thương hỏi:

- Tại sao người lại đối xử tốt với ta như vậy?

Lần này Vương Tiểu Thạch ôm vào ôn hương tràn đầy, nhất thời diễm phúc từ trên trời rơi xuống, đúng là tay chân luống cuống. Trong trời chiều, chỉ thấy một đoạn chiếc cầm thanh tú của Ôn Nhu, một đoạn cổ ngọc từ cằm đến tóc mai, còn có đôi môi đỏ xinh đẹp khiến người khác run rẩy, giống như tập hợp tất cả nhật nguyệt tinh hoa của đào thần hoa tiên, trở thành một ngọn lửa nóng trên dưới bốc cháy.

Vương Tiểu Thạch liếc mắt nhìn, liền hít sâu một hơi.

Ôn Nhu giống như một con chim nhỏ nép vào trong ngực hắn, còn hơi run rẩy, đây là chân thực.

Gió đêm này, hoa đào này, buổi tối này, khách sạn này, tình cảnh này, cũng đều là chân thực.

Ngay cả một cây hoa đào ngàn đóa đỏ, vạn điểm xanh này, cũng là chân thực.

Mặc dù bởi vì chiều hôm càng lúc càng sâu, tất cả đều dần dần đậm đặc, không phân rõ ranh giới bờ bến, đến sau này, tất cả đường nét và hình dạng cũng trở nên nhạt đến mức không nhìn ra, nhưng giờ phút này chân tình chân nghĩa là tồn tại, là chân thực, là chân thực tồn tại, đã tồn tại.

Vương Tiểu Thạch cảm giác được hạnh phúc của mình một cách rõ ràng sâu sắc.

Hạnh phúc đến mức khiến hắn không nhin được hít một hơi thật sâu, lại thở dài một tiếng.

Điều này khiến Ôn Nhu cũng cảm giác được.

Nàng rúc vào trong ngực hắn, cảm thụ khí tức nam tử của hắn, giống như hơi say hỏi một câu:

- Hử? Người không vui sao?

Vương Tiểu Thạch khẽ vuốt vai của nàng:

- Không, ta rất vui.

- Vui mà lại thở dài?

- Vui mới than thở.

- Người đúng là một quái nhân.

- Hả?

- Lúc ta mới bắt đầu quen biết ngươi, cho rằng ngươi là loại người ba nắm tay cũng đánh không ra một ngọn lửa phật. Nhưng sau này nhìn ngươi, lúc cần giết thì giết, lúc cần tàn nhẫn thì tàn nhẫn, lúc không nể mặt thì ngay cả đường lui cũng không chừa lại ỉnh, mới biết Tiểu Thạch Đầu thật sự không sợ nắm tay nào. Ban đầu còn thật xem thường ngươi.

Vương Tiểu Thạch trêu chọc:

- Cho nên bây giờ cô mới nhìn ta với cặp mắt khác xưa? Đã muộn rồi.

Ôn Nhu cười, lại vùi mặt vào trong ngực hắn, nhẹ nhàng cọ sát:

- Ba ba chết tiệt, chỉ biết ba hoa.

Nàng bỗng nhiên lại thốt ra một câu:

- Ngươi có biết cảm nhận của ta đối với Rau Cải Trắng là thế nào không?

Trong lòng Vương Tiểu Thạch trầm xuống, chỉ hỏi:

- Cảm nhận gì?

- Hận.

Ôn Nhu ở trong ngực Vương Tiểu Thạch nói chuyện, bởi vì âm thanh trước tiên chui vào trong vạt áo, sau đó lại truyền ra, cho nên giọng nói có phần âm u, kỳ dị:

- Hận hắn là một kẻ kiêu ngạo.

Vương Tiểu Thạch nghe vậy liền ngẫm nghĩ, cũng cười lên.

Hắn nói:

- Cô có biết ta vẫn luôn có cảm giác gì với cô không?

Ôn Nhu ngẩng đầu lên, cặp mắt xinh đẹp đáng thương nhìn hắn, đợi hắn lên tiếng.

Vương Tiểu Thạch dùng tay nhéo nhéo gò má ngọc của nàng, không đành lòng trêu chọc nàng, liền trước tiên nói một chữ:

- Yêu.

Sau đó hắn lại nói tiếp:

- Yêu cô là một loại thất bại.

Ôn Nhu cười lên, lại dùng đầu cọ sát vào ngực Vương Tiểu Thạch, giống như con mèo làm nũng. Nàng ngộ ngộ một lúc mới yên tĩnh lại, giống như hạ quyết tâm nói:

- Nguyên nhân hận hắn là vì ta kiêu ngạo

Nàng còn xa xăm nói một câu:

- Chỉ có ngươi mới thật lòng yêu quý sự kiêu ngạo của ta, để cho ta tiếp tục kiêu ngạo.

Vương Tiểu Thạch bị nàng ôm đến ý loạn tình mê, tâm tình còn đang bay bổng, khẽ vuốt ve mái tóc nơi cổ nàng, nói rõ ràng:

- Nguyên nhân thất bại của ta là thích cô, nhưng nếu như có thể tiếp tục thích cô, sao ta lại phải sợ thất bại?

Ôn Nhu một lần nữa yên tĩnh lại, ngẩng đầu lên.

Lần này, ngay cả tóc mây, tóc mai đều rối loạn, quấn vào nhau trên vầng trán thanh tú và gò má ngọc. Nàng chớp chớp đôi mắt hạnh, khẽ ái kêu lên một câu:

- Ba ba...

Còn đặc biệt kéo dài giọng nói.

Sau đó nàng bổ sung một câu:

- Yêu ta thì phải quen thương tâm, biết không?

Vương Tiểu Thạch lại ôm chặt nàng một chút.

Nàng cũng ôm chặt Vương Tiểu Thạch, giống như muốn ôm một đời một kiếp, ba đời ba kiếp, bảy đời bảy kiếp.

Lại một cơn gió thổi tới.

Ngàn hoa không tiếng sa chân rơi xuống.

Cơn gió này thật sự quét dọn sạch sẽ bầu trời, đang chờ màn đêm tới bao trùm thu dọn những gì còn sót, chỉ để lại hoa đỏ đầy đất dưới cây.

Hoa rơi vô thanh.

Hoa rơi đầy đất.

96. Chương 96: Đào (quả Đào)

Hoa rơi đầy đất mà vô thanh.

Hoàng hôn thật gần.

Trên bầu trời phía xa có một ngôi sao sáng lên, rất lớn, rất sáng.

- Thật lớn, thật sáng, ngôi sao kia.

Ôn Nhu ngẩng đôi má hạnh, chớp cặp mắt sáng, hỏi:

- Đó là sao gì?

Những chùm hoa đào trong chiều sâu làm tôn lên từng khoảng đỏ tươi.

Nàng biết Vương Tiểu Thạch học rộng, nhất định sẽ hiểu.

Nàng cũng muốn thông hiểu thật nhiều đạo lý, biết thật nhiều chuyện, thế nhưng chuyện đó phải tốn rất nhiều công sức.

Nàng lười.

Nàng hưởng thụ việc lười.

Nàng muốn trải qua một cách lười nhác, nhưng lại muốn sống một cách kích thích.

Vì vậy nàng tự có phương pháp tuyệt diệu để làm kẻ lười, lúc cần nàng sẽ tìm người giúp đỡ, cầu cứu người khác, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người tới trợ nàng, giúp nàng, khiến nàng chẳng cần tốn công cũng có thể giải quyết rất nhiều nan đề khó thông khó thấu.

Nàng không cần phí tâm, trước giờ cũng không cần lo lắng.

Cho nên, nàng nhìn thấy sao liền hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Đó là sao gì?

Nàng biết Vương Tiểu Thạch sẽ hiểu, bởi vì Vương Tiểu Thạch chuyên cần, hơn nữa còn hăng hái.

Chuyên cần chỉ là cố gắng, hăng hái còn là phấn khích.

Sự chuyên cần của Vương Tiểu Thạch là quá rõ ràng. Lúc hắn còn chưa thành đạt, trên thuyền hoa Hán Thủy, Lôi Thuần đánh đàn, Bạch Sầu Phi hát vang, Vương Tiểu Thạch vui vẻ nhưng vẫn không quên ở trên

thuyền đọc sách, còn viết mấy vần thơ. Ôn Nhu còn nhớ hẳn từng viết “biển bất đắc dĩ thành cánh chim, biển rộng trời ặc ta bay”. Cho dù hẳn đã làm tam lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ lâu, thậm chí là khi hẳn không muốn tranh quyền với Bạch Sầu Phi, lui về Sầu Thạch trai và Hồi Xuân đường giúp dân chúng chữa bệnh, mỗi ngày hẳn vẫn khổ công đọc sách, không bao giờ lười biếng.

Đây chỉ là chuyện cần.

Ôn Nhu còn đặc biệt lưu ý, dù là trên đoạn đường chạy trốn này, mỗi ngày hẳn vẫn luôn tìm thời gian vùi đầu đọc sách, ngâm nga tự đắc.

Lúc có ánh trăng, hẳn mượn ánh trăng.

Lúc không có ánh trăng, hẳn mượn ánh sao.

Lúc không trăng không sao, hẳn cũng dùng hai mắt xuyên qua chướng ngại tầng tầng của bóng tối, cố gắng đọc sách.

Hỏi hẳn, hẳn trả lời:

- Không có ánh sáng càng tốt, một công đôi việc, có thể nhân dịp này luyện tập thị lực nhìn vật trong bóng tối.

Hẳn thậm chí còn mượn ánh đao xem sách.

Không chỉ đọc sách, đối với tập võ Vương Tiểu Thạch cũng như vậy.

Có khổ, hẳn cũng đọc.

Có bận, hẳn cũng luyện.

Không kể ngày đêm, không nề gian khổ.

Người khác có hỏi, hẳn nói:

- Con người làm chuyện mà mình có hứng thú, sao lại cảm thấy khổ? Mỗi ngày đói bụng thì phải ăn cơm, mỗi ngày khát nước thì phải uống nước, ai cảm thấy khổ? Đầu óc ta đã trống đương nhiên phải đọc sách, khí lực nghỉ đủ rồi dĩ nhiên phải vận động, nào có chuyện khổ này? Hưởng thụ mới là thật.

Đây chính là hăng hái. Hăng hái và chuyên cần dù sao cũng không giống nhau, hăng hái là không có bất kỳ áp lực gì vẫn chuyên cần như trước.

Một người hăng hái như vậy, sao lại không giống như Bạch Sầu Phi hùng tâm bừng bừng, nóng lòng muốn thử?

Đây rốt cuộc là người như thế nào?

Ôn Nhu không rõ, cũng không biết.

Nàng cảm thấy chuyện không rõ thật đẹp.

Ví dụ như ánh trăng,朦胧 lung thấp thoáng, làm cho người ta mơ mộng nhất.

Tựa như Bạch Sầu Phi.

Buổi tối trước khi hẳn chết, rốt cuộc có ý đồ xấu xa với mình hay không? Rốt cuộc có chân ý hay không? Rốt cuộc là trung hay gian?

Những chuyện này đều không rõ ràng lắm, nhưng nhớ đến lại có dư vị.

Mập mờ và朦胧 lung tuy là một loại đẹp, nhưng không phải ánh sao.

Bởi vì ánh sao quá nhỏ, quá nhạt, một khi không rõ thì không thấy được.

Ánh sao yếu ớt như vậy, cho dù rõ ràng chiếu về hướng mình, cũng giống như một lời kêu gọi yếu ớt cách một trăm vạn năm sau.

(Nhưng bây giờ thứ đang kêu gọi nàng, dường như còn càng lúc càng gần, càng lúc càng lớn, đó là ngôi sao gì?)

Dù sao cũng nên có một cái tên chứ?

Cho nên nàng hỏi Vương Tiểu Thạch.

Wương Tiểu Thạch lại ôm ngực nói:

- Đó à? Đó là tâm của ta.

- Hả?

Ôn Nhu không nghe rõ.

Lần này Vương Tiểu Thạch cầm tay nàng đặt lên ngực mình:

- Tâm của ta.

- Không nghiêm túc!

Ôn Nhu cười, còn mắng hấn một câu:

- Tâm của người không phải còn ở đây à? Sao lại bay lên trời rồi?

Wương Tiểu Thạch cười nói:

- Cũng bởi vì tâm ở đây, tương ứng với xa xa phía trên, cho nên mới sáng như vậy.

Ôn Nhu cười hì hì:

- Ta biết rồi, tâm của người trở nên không ngay ngắn...

Chợt kinh hô một tiếng.

Hóa ra trên bầu trời có sao băng bay qua, nghiêng nghiêng rơi xuống.

Sao băng rực rỡ chiếu khuôn mặt hai người sáng lên, dường như còn nóng lên.

- Rơi đi đâu rồi?

Ôn Nhu không chịu:

- Tâm của người.

Wương Tiểu Thạch ngây ngốc nói:

- Ta cũng không biết.

Còn theo bản năng ấn lên ngực mình.

Ôn Nhu thấy đáng vẻ ngốc nghếch của hấn, liền cười nói:

- Con người của người.

Lại dùng ngón tay ấn lên trán hấn một cái:

- Không còn tâm rồi.

Wương Tiểu Thạch đành phải ngượng ngùng cười nói:

- Có ý là tốt rồi, dù sao tâm cũng đã cho cô...

Chợt nghe một tiếng soạt, Ôn Nhu vội lưu ý nghiêng tai lắng nghe. Giống như có thứ gì theo hoa từ trên cây rơi xuống, còn phát ra một chút hương thơm dường như không thuộc về hoa đào.

Nghe được tiếng rơi, Ôn Nhu liền đi qua nhặt, giống như một con chồn nhỏ đáng yêu, lúc thềm ăn bất kỳ thanh sắc hương vị gì đều kích thích nó đi tìm thức ăn.

Lúc này Ôn Nhu rời khỏi ngực Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch ngưng như mất mát.

A, dư hương như vẫn còn...

(May mắn, tình duyên này vẫn có thể tiếp tục.)

Nhưng vừa rồi sao mình không...

(Sao không cái gì?)

Sao không hôn nàng?

(Cơ hội này đúng là ngàn năm một thuở, muôn đời khó gặp.)

Nhất là một nữ nhân hoạt bát như Ôn Nhu, hiếm khi điềm đạm ôn nhu như nước vậy.

(Có điều, hôn một nữ nhân, nên làm sao hôn? Cách hôn như thế nào?)

Tưởng tượng qua nhiều lần, nhưng thật đến lúc này, lại không biết “hạ thủ” từ đâu?

(Nghĩ đến điểm này, Vương Tiểu Thạch bởi vì khẩn trương, ngại ngùng, bắt giác khẽ run lên.)

(“Hạ thủ”? Nói như thế thật khó nghe. Nhưng không nói “hạ thủ” thì nên dùng chữ gì? “Hạ miệng”? Vậy khó nghe hơn, hơn nữa cũng rất khó nhìn. Có người nói, con người đối phó với người khác, dùng hai chữ “xuất thủ” là quá nặng, giống như cầm thú. Có người nói, chim ưng đối phó với con mồi “xuất trác (mổ)”, báo giết chết thức ăn là “xuất trảo”, người đối phó với người dùng “xuất thủ”, có khác gì so với chim thú? Nhưng như đã nói, không dùng “xuất thủ” thì nên dùng chữ gì? Đánh nhau gọi là “giao thủ”, đánh người gọi là “động thủ”, đối phó với người khác gọi là “xuất thủ”, nếu không thì gọi bằng từ gì? “Động não” sao? “Giao hợp” sao? “Xuất lười”?)

(Có lẽ chuyện hôn Ôn Nhu này dùng “trứ thủ (bắt tay vào làm)” tốt hơn là “hạ thủ”?)

Vương Tiểu Thạch cố ý muốn lạc đề, vừa nghĩ lạc đi, hần mới không khẩn trương như vậy, thân thể tự nhiên cũng sẽ không run nữa.

Xem ra, làm “tặc” chột dạ, lời này quả không sai.

Vương Tiểu Thạch cố gắng khiến ình nghĩ đến đường chính, lại thấy Ôn Nhu vui vẻ nhặt một vật trở lại, còn mở rộng bàn tay nhỏ cho hần nhìn.

Chóp mũi Vương Tiểu Thạch gần như đụng phải lòng bàn tay Ôn Nhu:

- Gì vậy?

Ôn Nhu cười hì hì nói:

- Tâm của người.

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới nhìn rõ, ngẩng đầu cao hứng hỏi:

- Đào?

Ôn Nhu cười duyên:

- Tâm của người lại biến hình rồi. Hiện giờ lại biến thành tâm của hoa đào.

- Còn may chỉ là đào tâm.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không phải hoa tâm.

Nói xong, cũng đi đến dưới cây, lượm một quả trong mộ hoa.

Lại thấy Ôn Nhu cắn một miếng đào, quai hàm phồng lên nhóp nhép mấy cái, mới nhúu đôi mày thanh tú kêu lên:

- Đáng quá! Tâm của người.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Còn chút, đào rơi sớm rồi.

Hắn cũng cầm quả đào trên tay cắn một miếng, nhai mấy cái, ngạc nhiên nói:

- Quả này của ta lại ngọt.

- Thật sao?

- Còn thơm nữa.

- Vậy ta ăn một miếng.

- Cô thật sự muốn ăn sao?

Vương Tiểu Thạch nghiêm túc hỏi:

- Quả này là tâm của cô đấy.

- Tiểu Thạch Đầu!

Ôn Nhu chợt đỏ mặt trừng mắt nói:

- Chỉ ba hoa, biết chọc người!

Vương Tiểu Thạch nghe được câu này, chợt cảm thấy có phần quen tai, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, lại giả vờ nôn mửa:

- Ọc ọc ọc, ta nói sai rồi, ta thừa nhận, tâm này đắng, chút, hôi...

Ôn Nhu giậm chân quát lên:

- Thạch Đầu xấu xa! Người nói lại xem!

Vương Tiểu Thạch le lưỡi nói:

- Lời thật không thể nói, nói dối lại không được, vậy nên nói gì đây? Cô nói xem!

Đột nhiên, Ôn Nhu “ai da” một tiếng, dáng vẻ giống như liên tục trúng phải mấy chục mũi tên.

Vương Tiểu Thạch cũng bị dọa giống như trúng một hòn đá vào đầu.

97. Chương 97: Đào Hoa Ẩn

Ôn Nhu vừa kêu lên, Vương Tiểu Thạch giống như trúng một viên sao băng vào đầu, vội hỏi:

- Sao vậy?

Ôn Nhu hỏn hển nói:

- Không hay rồi.

Vương Tiểu Thạch càn vội vàng:

- Cái gì không hay?

Ôn Nhu nói:

- Vừa rồi ngôi sao băng kia lướt qua, người có cầu nguyện không? Nghe nói nhìn thấy sao băng, cầu nguyện trước khi ánh sáng của nó biến mất sẽ rất linh. Người có cầu nguyện không?

Lúc này Vương Tiểu Thạch mới yên lòng:

- Cầu nguyện à? Không.

Ôn Nhu lại hỏi:

- Tại sao không cầu nguyện?

Vương Tiểu Thạch cười khổ nói:

- Ta không biết chuyện này...

Ôn Nhu bĩu môi, bỗng tràn đầy hi vọng, hai tay khép lại trước ngực, ngẩng đầu nói:

- Một ngôi cầu không kịp, không sao cả, đợi ngôi kế tiếp sẽ kịp cầu nguyện.

Vương Tiểu Thạch tỏ vẻ hoài nghi. Ôn Nhu phồng má khẳng khẳng nói:

- Ta biết sẽ có một ngôi sao băng kế tiếp.

Vương Tiểu Thạch vốn không để trong lòng, thấy Ôn Nhu thành kính như thế, ngay cả chiếc cổ ngọc và chiếc cầm thanh tú của nàng đều hiện lên một loại ánh sáng lờ mờ cực nhu, cực đẹp, cực hài hòa, trong lòng cũng cảm thấy ôn nhu thành kính, cũng chấp hai tay lại, ngẩng đầu nhìn trời nói:

- Đúng vậy, sẽ còn một ngôi sao băng kế tiếp...

Bỗng nhiên, lần này hai người đều “ai da” một tiếng, trợn mắt há mồm, sững sờ nhìn bầu trời mênh mông tối đen, ngẩn ra ở đó.

Hóa ra ngôi sao vừa lớn vừa sáng ban nãy lại không thấy nữa.

Một lúc sau, Ôn Nhu mới lắp bắp nói:

- Ngôi sao kia... tâm của người không thấy nữa rồi.

Vương Tiểu Thạch cũng đang dõi mắt tìm ngôi sao kia, gãi đầu nói:

- Đúng vậy, ta thấy hay là nó trốn rồi?

Ôn Nhu hoài nghi nói:

- Có thể ngôi sao băng vừa rồi chính là nó không?

Vương Tiểu Thạch nghiêng đầu suy nghĩ một chút:

- Sẽ không chứ? Một ngôi sao lớn như vậy, sáng như vậy, cũng sẽ lập tức như vậy... cái đó sao?

Nói đến đây, đại khái có phần nhìn sao thương mình, lại bắt đầu thương cảm.

Ôn Nhu lại đầy cao hứng nói:

- Không sao cả. Cho dù là nó cũng không sao. Cha ta nói, một thứ ở nơi đó cả vạn năm không nhúc nhích, vậy thì chẳng có chút ý nghĩa nào. Sao kia ở trên trời mười vạn năm, trăm vạn năm, có sáng cũng là tịch mịch, chỉ có bộc phát, bốc cháy thì mới có hoa lửa, có ánh sáng, có lực lượng, có ý nghĩa. Ta nghĩ, sao băng chính là ngôi sao bay đi lúc bộc phát? Đó mới thể lương, như thế mới đẹp. Nếu như người là nó, mới coi là không sống uổng. Đá lăn thì sẽ không mọc rêu.

Vương Tiểu Thạch còn đang nghĩ cách tìm ngôi sao kia, nghe Ôn Nhu nói như vậy, nhin cười nói:

- Từ khi nào cô lại học được đạo lý lớn này để an ủi ta? Ta thấy nó chỉ là nhất thời bị mây dày che khuất. Lúc này sắc trời không ổn định, e rằng sẽ có mưa giông. Ban đêm nhìn không rõ lắm, bên trên nhất định là mây đen che kín.

Ôn Nhu thấy hắn nhìn trái ngó phải, nhón chân duỗi cổ giống như con khỉ, liền cười đánh hắn một cái, nói:

- Tìm cái gì? Không bằng cứ chờ đi!

- Chờ?

- Chờ sao băng.

- Còn có sao băng sao?

- Chắc là có?

Ôn Nhu suy nghĩ một chút, khẳng định nói:

- Bầu trời lớn như vậy, chắc phải chứa được mấy ngôi sao băng chứ? Có lần ta ở nhà, vẫn luôn chờ đến trời sáng, ta biết sao băng còn sẽ xuất hiện, quả nhiên trong một đêm chờ được đến bốn ngôi sao băng.

Vương Tiểu Thạch vốn muốn cười nàng “trước kia cô thật rãnh rỗi”, chợt nghĩ đến hiện giờ cô nàng này cũng rãnh rỗi như vậy, đồng thời cũng cảm động vì sự chân thành của nàng, cuối cùng không trêu chọc nữa.

Sau đó, hai người ngồi dưới gốc cây hoa, nhìn hoa bay, chờ sao băng.

Sao băng ơi sao băng, sao người lại không đến?

Sao băng không đến, gió xuân không thổi, tơ liễu tháng ba không bay, hoa đào tháng tư rơi hết, khi đó dù có ngàn ngàn tinh hoa mưa bay lướt qua bầu trời, còn có thể chiếu sáng một đốm nhỏ yêu đương trong mắt đôi tình nhân này hay không?

Nguyên tiêu lại thổi gió ngược về

Bồng bênh đom đóm đầy trong trướng

Sao băng không tới, đom đóm lại tới.

Hơn nữa mỗi con còn cầm từng ngọn, từng điểm, từng đốm, từng chiếc đèn lồng nhỏ, không chỗ nào không có.

Ánh sao điểm điểm.

Ở nhân gian, trong lòng.

Nhất là trong lòng của tình nhân.

Trong mắt bọn họ đều là sao, từng điểm sáng rung động, thoáng động, chợt cao, chợt thấp, có lên, có xuống, mê người nhưng không lóa người, mê ly cũng mê hoặc, điểm xuyết cả viện, cả bầu trời.

- Cầu nguyện đi!

Vương Tiểu Thạch dùng khuỷu tay huých cánh tay Ôn Nhu.

Ôn Nhu phì cười:

- Đây là đom đóm, không phải sao băng.

- Đều như nhau.

Vương Tiểu Thạch thông thả nói:

- Chỉ cần có thể phát ra ánh sáng và hơi nóng thuộc về mình là được rồi.

- Thật đẹp.

Ôn Nhu than thở không thôi:

- Đang đốt đèn kia.

Cảm hoài của nàng dường như càng sâu sắc, cảm thán cũng rất rõ ràng:

- Ta giống như bọn chúng thì tốt... tự do tự tại biết bao.

Vương Tiểu Thạch trầm nghĩ, cô còn tự do tự tại hơn bọn chúng mới đúng.

Hắn không nói ra suy nghĩ này, lại nghe trên cây hoa đào có con ve đang kêu “ve, ve” không ngừng.

Hắn vừa nghe liền cười nói:

- Cô không giống bọn chúng.

Ôn Nhu liếc hắn một cái:

- Vậy ta giống cái gì?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Giống như ve.

Ôn Nhu ngạc nhiên:

- Cái gì?

Vương Tiểu Thạch chỉ vào cây đào nói:

- Con ve trên cây kia.

Sóng mắt Ôn Nhu lập tức âm đạm:

- Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ nói ta giống như hoa đào chứ.

Vương Tiểu Thạch hơi kinh ngạc:

- Không phải cô đã nói là không thích giống như hoa sao?

Giọng nói của Ôn Nhu lại không giống với trước kia, còn hơi mang theo một chút thất vọng và bất đắc dĩ:

- Trước kia là trước kia, tối nay là tối nay. Tối nay ta muốn như hoa như ngọc. Ta muốn giống như hoa đào, ta rất muốn qua đào hoa ẩn một lần.

Vương Tiểu Thạch ngẩn ra một lúc, giống như hiểu, lại giống như không hiểu.

Lúc này Ôn Nhu tựa như nhớ đến điều gì, hỏi ngược lại:

- Tại sao ngươi lại nói ta giống như ve?

Vương Tiểu Thạch muốn giảm bớt sự thương cảm của nàng, cố ý cười ha hả:

- Bởi vì cô từ sáng đến tối đều nói “ta biết rồi, ta biết rồi”, biết rồi biết rồi *, giống như ve vậy.

* Từ vừa có nghĩa là “biết rồi”, vừa có nghĩa là “ve”.

Ôn Nhu cười, uyển chuyển nói:

- Ngươi đang bóng gió mắng ta à?

Vương Tiểu Thạch sững sốt:

- Là chuyện gì? Ta lại không hiểu.

Trong mắt Ôn Nhu lóe lên hai đốm sáng tinh mịch rõ ràng:

- Không phải ngươi đang chê ta phiền phức, mỉa mai ta không biết lại giả vờ như biết sao?

Vương Tiểu Thạch kêu oan ngút trời:

- Ta là... thật sự không có ý này! Trong lòng ta không có ý này!

Ôn Nhu kéo kéo hần, thân thiết nói:

- Tin ngươi rồi, tin ngươi rồi, con người không tâm.

Sau đó gương mặt ngọt ngào để hần nhìn thấy lúm đồng tiền sâu lúc khẽ cười:

- Vậy nguyên ý của ngươi là gì, phải nói thật đấy.

Vương Tiểu Thạch đành phải thẳng thẳng thẩn thẩn “cung khai”:

- Trường thọ.

- Trường thọ?

Lần này Ôn Nhu làm sao cũng không hiểu rõ.

- Đom đóm sinh mệnh tương đối sáng, cũng tương đối ngắn, phàm là sinh mệnh bốc cháy chiếu sáng đều tương đối ngắn ngủi.

Vương Tiểu Thạch thành thật nói:

- Ve sẽ lột xác, kêu đến vang khắp cả trời, lại sẽ ẩn màu, tuổi thọ tương đối dài.

Sau đó hắn nhìn thẳng vào Ôn Nhu:

- Ta hi vọng cô sống lâu trăm tuổi, hạnh phúc vui vẻ.

Ôn Nhu đột nhiên cảm thấy rất xúc động, gần như rơi nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Tiểu Thạch Đầu...

Vương Tiểu Thạch trong lòng rối loạn, không biết nên làm thế nào với về người bên cạnh nước mắt đầm đìa, ôn hương ngọc nhuyễn, hơi thở như lan, chợt giận chợt xinh. Lại cảm thấy việc quan trọng là không thể khiến cho nàng thương tình, buồn bã, do đó cố ý nói sang chuyện khác:

- Nói thật xem, nếu vừa rồi cô nhìn thấy sao băng, có thể kịp thời cầu nguyện, cô sẽ cầu cái gì?

Hỏi như vậy, Vương Tiểu Thạch lại cảm thấy mình quá mạo muội, đường đột.

Tâm sự của tiểu nữ hài người ta, dựa vào cái gì phải nói cho người biết.

98. Chương 98: Đào (trốn)

Ôn Nhu lại từ từ nhắm mắt, hai tay chắp trước ngực.

Mí mắt của nàng rất hạnh, lông mi rất cong.

Nàng khép hai tay lại, vai ngọc hơi nhô lên, bộ ngực bị kẹp giữa vai và nách cũng hiện lên một đường cong ưu mỹ, đường nét từ vai đến cổ càng nhỏ dài đều đặn. Dưới cây hoa đào, trong ánh sáng thấp thoáng của đom đóm, lại đem vẻ đẹp và quyến rũ thuần khiết và mê hoặc nhất hợp lại làm một.

Vương Tiểu Thạch nhìn thấy có một loại cảm giác rung động lòng người, nhìn ra được vóc người và tướng mạo của nàng đều rất đẹp. Hắn lại có phần hoài nghi, mình liệu có loại phúc phận cực lớn này, được sở hữu cô gái xinh đẹp như hoa tươi ngào ngạt, đáng yêu đáng quý này hay không.

Chợt nghe Ôn Nhu dịu dàng nói:

- Ta cầu nguyện cho ba ba, hi vọng lão nhân gia ông ta thân thể khỏe mạnh. Nữ nhi của người chỉ là đom đóm trong gió đêm, bay lung tung khắp nơi, cho đến khi ánh sáng hao hết mới dừng. Người không nên nhớ đến con đom đóm vô tâm không về nhà này...

Đom đóm tràn ngập trời đêm.

Ôn Nhu nói như vậy.

Vương Tiểu Thạch cố nén xúc động trong lòng, lại muốn xoa dịu thương cảm trong lòng Ôn Nhu.

Cho nên hắn cười:

- Ha ha!

Ôn Nhu tức giận trừng mắt nhìn hắn, giống như trách hắn phá hư phong cảnh:

- Người cười cái gì? Buồn cười lắm sao!

Vương Tiểu Thạch cố ý nói:

- Vừa rồi cô nói đến “ba ba”, rốt cuộc là phụ thân của cô trong thành Lạc Dương hay là ta?

Ôn Nhu đắm hấn mấy cái, lại giậm chân:

- Thạch Đầu chết tiệt, cứ thích đùa giỡn! Đùa gì thế? Người ta nói nghiêm túc mà!

Nàng đột nhiên hỏi lại Vương Tiểu Thạch:

- Người thì sao? Nếu như vừa rồi người cầu nguyện với sao băng, người sẽ cầu gì?

Vương Tiểu Thạch thấy Ôn Nhu quả nhiên đã phần chần hơn, hấn cũng vui vẻ, trong lòng nghĩ sao nói vậy:

- Ta à? Ta chỉ mong quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa, thiên hạ thái bình, người khỏe sức lớn.

Ôn Nhu nghe vậy lại cau mày:

- Làm sao nhỏ bé như vậy? Không phải quá bình thường à?

Vương Tiểu Thạch không phục:

- Bình thường? Đây chính là chuyện nhà, chuyện nước, chuyện thiên hạ, mọi chuyện đều có đủ.

Ôn Nhu lại lắc đầu:

- Chính là mọi thứ đều đủ nên không có ý nghĩa. Những tên tham quan ô lại kia khi tế tự, diễn chương, dâng hương cầu nguyện, tế trời bái đất gì đó, còn không phải nói mấy câu như vậy sao? Sao người lại giống như bọn họ vậy?

Vương Tiểu Thạch phản bác:

- Không giống.

Ôn Nhu truy hỏi:

- Cái gì không giống?

Vương Tiểu Thạch ngẩn người, gấp đến độ có phần cà lăm:

- Ta... ta... ta là chân thành. Bởi vì mấy chuyện đó ta không thể một mình làm được, ta, ta, ta đành phải cầu trời xanh phù hộ.

Ôn Nhu phì cười.

Vương Tiểu Thạch lại hỏi:

- Cô cười cái gì?

Ôn Nhu cười híp mắt nói:

- Ta cười người.

Vương Tiểu Thạch không hiểu:

- Cô cười ta cái gì?

Ôn Nhu cười híp mắt nói:

- Ta cười người ngốc.

Vương Tiểu Thạch chỉ vào mũi mình, tròn tròn cặp mắt lớn như trâu, miệng mở thành chữ “O”:

- Ta... ngốc?

Lần này Ôn Nhu lại nói:

- Tiểu Thạch Đầu à, người có cảm thấy mình hơi.. hơi cái đó...

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Cái gì?

Ôn Nhu tiếc nuối nói:

- Nghĩ đến người có một thân bản lĩnh, nhưng lại rất không có dã tâm, rất không có chí khí. Người ngay cả đương kim tể tướng cũng từng giết, ghế đầu của của đệ nhất bang phái trong kinh thành cũng từng ngồi, ngay cả Thái Nguyên Trường đệ nhất đại gian đại ác có quyền trên đời, cũng bị người năm lần bảy lượt chọc giận, uy hiếp, lại không làm gì được người. Thế nhưng, người lại cứ thích sống buông thả, không muốn tiến bộ, vì hai bằng hữu hồ đồ gây chuyện, ngay cả chức lão đại Kim Phong Tế Vũ lâu phân ba thiên hạ trong kinh thành cũng không làm, lại chạy đi uy hiếp Thái Kinh thả người. Tốt rồi, bây giờ lại trở thành kẻ lưu lạc. Nhìn xem, cho dù chúng ta chạy trốn lần này, lại hòa thượng, lại ni cô, lại có một kẻ hồn bay phách lạc, còn có một kẻ tham gia náo nhiệt là ta. Nhưng ngay cả chạy trốn cũng chạy không ra thăng lớn trầm lớn, kinh lớn hiểm lớn, chỉ ở nhà trọ này ăn ngon mặc đẹp, xem hoa đào nở hoa đào rơi, còn không biết phải đợi ai tới. Tiểu Thạch Đầu, người nói xem, có phải người thiếu một chút chí khí hay không.

Vương Tiểu Thạch nghiêm túc lắng nghe, trong mắt thoáng hiện lên vẻ âm đạm.

Nghe xong liền nói:

- Cảm ơn.

Ôn Nhu ngạc nhiên nói:

- Cảm ơn?

Vương Tiểu Thạch nghiêm túc nói:

- Cảm ơn ý kiến của cô.

Ôn Nhu lại tròn tròn mắt hạnh:

- Ta chỉ trích người như vậy, người cũng không giải thích sao?

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Đây nào xem là chỉ trích, lời nói cũng đều là thực tình. Chỉ có điều, mỗi người có chí riêng, không thể gượng ép. Ta cũng có chí lớn, chí lớn của ta là muốn những người mà ta yêu quý sống tốt hơn một chút, chỉ thế mà thôi. Đương nhiên, trong số những người này cũng bao gồm cả ta. Từ nhỏ ta đã muốn làm du hiệp, bất kể hiện nay có làm được hay không, ta luôn tự hào vì điều này. Là du hiệp chứ không phải lãng tử. Lãng tử và du hiệp đều không vướng bận, nhưng lãng tử không chịu trách nhiệm, còn du hiệp lại gánh vác đến cùng. Ta là một người quen làm du hiệp lười làm quan. Nếu phải hi sinh nhiều người như vậy, nhiều niềm vui như vậy, nhiều tự do như vậy, mới đổi được một chút quyền thế, một chút danh tiếng, một chút lợi lộc, ta quyết không làm. Nếu như chính ta làm những việc hi sinh, có thể đổi lại hạnh phúc và vui vẻ của đa số người, ta lại rất nguyện ý dốc một phần tâm, tận một phần lực, cũng không sợ lấy thùng úp voi, châu chấu đá xe.

Ôn Nhu khẽ thở dài nói:

- Nhưng người làm như vậy, kết quả đổi được những gì? Ta cũng là người như người, cho nên rất hiểu cách suy nghĩ này. Ta ngày ngày vui đùa, rảnh rỗi xen vào những chuyện đâu đâu. Nhưng ta là nữ nhân, ta có thể không có chí khí. Còn người thì không thể, bởi vì người là nam nhân. Tiểu Thạch Đầu, ta cũng vì muốn tốt cho người nên mới khuyên người.

Vương Tiểu Thạch chán nản nói:

- Cho nên ta mới thật sự cảm ơn cô.

Ôn Nhu hòa nhã nói:

- Ta biết người có tài, con người lại tốt, mới thấy tiếc cho người. Luận về tài, Tô sư huynh, Quỷ Kiến Sầu đều không bằng người, nhưng thành tựu của bọn họ lại lớn hơn người. Người luôn thích đá, nhưng thiên hạ này có mấy khối đá tốt để người tranh? Nếu ngay cả đá người cũng không giữ được, làm thế nào để an bang định quốc, khẩn cầu thiên hạ thái bình?

Vương Tiểu Thạch cúi đầu, chỉ thấp giọng nói:

- Chuyện này ta có cách nhìn của ta.

Hắn thấy Ôn Nhu không hiểu mình, trong lòng cảm thấy khó chịu, giọng nói cũng không kiềm chế được thấp xuống.

Ôn Nhu dù sao cũng là nữ nhi, cũng nhìn ra, cảm thấy mình có thể đã nói nặng lời, liền thúc giục:

- Muốn nói gì thì người nói đi!
- Không có.
- Có lời thì người nói đi!
- Nói rồi.
- Nếu như người không nói, vậy không xem ta là bằng hữu?
- Cô muốn nghe sao?

Vương Tiểu Thạch ngẩng đầu, ánh mắt trong và sáng.

Ôn Nhu lại ghen lời một chút, hỏi lại:

- Có dài lắm hay không? Ta sợ nhất là nghe văn khuyen đời trằng giang đại hải.

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Không dài, không dài. Ta chỉ nói ngắn gọn thôi. Ta sẽ nói, cô quá xem trọng ta rồi. Nói anh hùng, luận anh hùng, ta thua kém tài trí mưu lược, tư tưởng cao thâm của Tô sư huynh; ta cũng thua kém chí lớn tài cao, hăng hái tung hoành của Bạch nhị ca. Người làm đại sự nhất định phải có quyết tâm không chừa thủ đoạn, không tiếc hi sinh cũng phải đạt được mục đích, trời sinh ta lại không có chí hướng này. Ta chỉ là Vương Tiểu Thạch. Chí nguyện to lớn của ta chỉ là muốn làm một dân chúng nhỏ bé, một bình dân vui vẻ. Giúp được người ta mới ra tay, nếu không ta thà rằng nhường một chút, nhịn một chút. Ta thích đá, nhưng không phải thích những hòn đá rất quý hiếm, thậm chí cũng không nhất định phải đặc biệt. Chỉ cần là một hoa, một cỏ, một cây, một đá, một người, ta đều thích nó, thích sự đặc sắc của nó. Ta thích đá, thích nó ở tại vị trí ban đầu, ta không hề muốn đào nó ra, dời về nhà, sau đó tự mình chiếm giữ nó. Vì vậy ta rất xem thường đường kim thánh thượng Triệu Cát và bè lũ Thái Kinh, vì một tảng đá dưới đáy Thái hồ, vì một cây tùng trên đỉnh Thái Sơn, không tiếc dời sông lấp biển, trèo đèo lội suối, đào khối đá kia, cây tùng kia lên, ngàn dặm vận chuyển, trên đường chết rất nhiều người mới vận chuyển đến hoàng cung, để ấy người bọn họ thưởng thức. Chuyện như vậy, ta nghe được cũng cảm thấy ghê tởm, chỉ cảm thấy bọn họ là những kẻ bất chấp người, bất chấp vật, căn bản không xứng nhìn hoa, thưởng đá, yêu mỹ nhân, ôm giang sơn. Giống như cây hoa đào này, xinh đẹp biết bao, lại muốn cưỡng thế đào gốc, chặt cành, nhổ trồng trong cung để cho bọn họ một người thưởng thức, ba năm người xem. Ta không thể khoan dung cho loại người ích kỷ bất nhân này.

Ôn Nhu cười nhìn hắn, rất tươi cười.

Nhìn rất tán thưởng, cười rất gió xuân.

Cười và nhìn đều rất đào hoa.

Vương Tiểu Thạch không tìm được bị năng nhìn đến có phần mất tự nhiên, giọng nói hơi rối loạn:

- Cho nên, ngay cả chạy trốn, ta cũng có phương thức của ta, cách nhìn của ta.

Ôn Nhu vươn người tới, đôi tay khê đặt lên chân hắn, xa xăm hỏi:

- Người nói xem, phương thức khác biệt như thế nào? Ta nghe.

Trong lòng Vương Tiểu Thạch rung động, nói:

- Ta ở trên giang hồ từng có một hảo hữu, người ta gọi là “Cửu Hiền Thần Long”. Y tính tình hiệp nghĩa, nhưng lại bị thân tín làm hại, chạy trốn vạn dặm, hết sức khổ sở. Trải qua huyết chiến, cuối cùng cũng có thể trở mình. Y xem chạy trốn là rèn luyện trong cuộc đời. Ta thì không, ta xem chạy trốn là một trò chơi. Không lùi nào có tiến? Không đi làm sao tới? Trong đời chuyện không như ý thường tám chín phần mười, chơi thua trò chơi, nên đổi vận may một lần, đừng ngại lánh mặt một chút, lát sau lại đến. Ai cũng muốn

thắng, tiếp tục thắng, thắng rồi lại thắng, thế nhưng thế sự há được như ý người? Khốn khốn khổ khổ chạy trốn cũng là trốn, cao cao hứng hứng chạy trốn cũng là trốn. Chạy trốn chỉ là một loại chiến đấu liên tục ở nhiều nơi, thất bại đứng lên mới là anh hùng. Ai nói chạy trốn nhất định phải vắt giò lên cổ, đâm quàng đâm xiên? Ta xem chạy trốn là trò chơi người truy ta đuổi, ta vừa đi vừa chơi, vừa trốn vừa dạo. Biển bắt đắc dĩ thành cánh chim, trời cao biển rộng mặc ta bay. Chạy trốn không cần đánh la gõ trống, gào thét xướng ca, nhưng cũng không cần ủ rũ cúi đầu, khẩn trương bất an. Trốn chỉ là một loại phương thức sinh tồn, mặt sau của tiến cũng là biến tấu của công. Ta xem đào (trốn) là đào (quả đào), là hoa nở thành thực mới rơi xuống đất. Không có quả đào hạt đào, nào có cây hoa đào lớn như hôm nay?

Sau đó hần hỏi Ôn Nhu:

- Cô nói có phải không?

Ôn Nhu phát ra tiếng ngáy, lớn tiếng.

Là cố ý.

99. Chương 99: Đào Hoa Kiếp

Vương Tiểu Thạch thọc lét để “thức tỉnh” Ôn Nhu.

Ôn Nhu sợ nhột, vừa cười vừa tránh vừa kêu lên:

- Dọa chết người rồi, dọa chết người rồi. Hôi như vậy, dài như vậy, ta nghe đến mức ớn ra cả bánh chưng và lá trúc vào lúc ngũ long ngẩng đầu tháng năm năm trước rồi.

Vương Tiểu Thạch giả vờ tức giận, uy vũ nói:

- Cô muốn người ta nói, nhưng lại không nghe người ta nói, cô, không, giữ, lời!

Ôn Nhu nháy mắt giả làm mặt quỷ với hần, còn che mặt thẹn thùng:

- Là người không giữ lời trước. Nói là sẽ không tràng giang đại hải, kết quả ta nghe đến bốn canh giờ mà người mới nói đến lời tựa. Ai da ông trời của ta, có lý đều bị người nói hết, không lý cũng sớm nghe đến tất thảy, ai bảo người rằng nhột? Luận anh hùng, người là hòn đá; nếu bàn về lưỡi, người đúng là dài quá từng bách trường thanh *.

* Thọ như từng bách, tóc đen không già. Hình dung lâu dài, thường dùng trong chúc thọ.

Vương Tiểu Thạch giơ nắm tay dứ dứ trước mặt Ôn Nhu:

- Cô đúng là giỏi khoa trương. Cho cô cái miệng ly, cô nói lớn như cái ao. Ta mới nói vài câu, cô đã nói dài bảy cuộn vải. Cô nói khoác không cần chờ sao băng, sao hỏa, sao thiên lang, dù sao cô nói cũng không ai nói.

Hần dùng lỗ mũi phát ra hai tiếng “hừ hừ” nặng nề, biểu thị phẫn hận.

Hần còn xoay mặt qua, không nhìn nàng, chỉ nhìn sao.

Ôn Nhu cười lên khanh khách, rất vui vẻ, vỗ tay cười nói:

- Được rồi, được rồi, Tiểu Thạch Đầu cuối cùng đã bị Ôn nữ hiệp ta chọc giận đến lật vỏ, lộ ra cái đuôi rùa rồi.

Vương Tiểu Thạch còn phụng phịu.

Lúc này Ôn Nhu mới thu liễm một chút, tiến tới hỏi:

- Thế nào? Tức giận rồi à? Đồ quỷ hẹp hòi! Hừ?

Nàng đi qua lắc lắc hần, giống như lắc một cái cây rụng tiền:

- Đây, đây, người thật sự tức giận rồi à?

Trong lòng Vương Tiểu Thạch lại nhin cười đến chín khó mười khó, vui vẻ đến mức gần như núi lửa muốn phun ra dung nham.

Hắn không tức giận.

Hắn gần như không bao giờ tức giận với Ôn Nhu.

Vì vậy, Ôn Nhu mới chú trọng, phát giác mình quả thật đã lỡ lời.

Thực ra hắn vốn không tức giận.

Hắn không quan tâm người khác có nghe lời của hắn hay không. Hắn luôn cho rằng, trên đời vốn không có lời nào đủ để thuyết phục người khác, trừ khi lời người nói là đạo lý và sự tình trong lòng mình suy nghĩ ngộ ra.

Vì vậy hắn sẽ không tức giận Ôn Nhu.

Hắn chỉ trêu chọc nàng, để cho nàng khấn trương một chút cũng tốt.

Nàng khấn trương.

Nàng thật sự khấn trương.

Nàng đáng thương nói:

- Tiểu Thạch Đầu, coi như ta nói sai được không? Người đừng tức giận được không...

Nói xong, nàng lại chu môi hôn lên gò má Vương Tiểu Thạch một cái.

- Oa ha...

Vương Tiểu Thạch cười lớn ra tiếng.

Mới cười một tiếng, hắn lập tức dừng lại, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Một mặt hắn vui sướng, chỉ biết một chuyện, nàng hôn ta rồi, nàng hôn ta rồi, nàng lại hôn ta, trời ạ, nàng hôn ta rồi, nàng hôn ta rồi, nàng hôn ta một cái, ôi, ông trời, nàng lại chủ động hôn ta, nàng chủ động hôn ta, nàng hôn ta rồi, nàng hôn ta rồi...

(Thế nhưng, ta nên đáp lại thế nào đây?)

Hắn đã thất tình mười mấy lần, đối với chuyện nam nữ vui vẻ này vẫn trẻ người non dạ, tay chân luống cuống.

Tại lúc khoan khoái, vui sướng, hắn lại đang giả vờ tức giận khổ sở nhin cười, lúc này vừa trút hơi (lúc Ôn Nhu đáng thương nhận sai, nàng vừa hôn thì hắn liền “sụp đổ”), cười một tiếng hoàn toàn “bộc phát” ra.

Lần này nguy rồi!

Ôn Nhu nhất định cho rằng ta đang cười nàng!

Nàng tốt như vậy, còn hôn ta, ta lại cười nàng, ta còn là người sao?

Vương Tiểu Thạch không nhin được cảm giận chính mình.

Hắn đang muốn giải thích, lại thấy Ôn Nhu trong nháy mắt biến sắc, dùng hai ngón tay chỉ vào hắn nói:

- Người... người... người....

Nàng giận đến mặt trắng bệch, lại nói không nên lời.

Vương Tiểu Thạch vội đến mức bảy miệng ngậm tám lưỡi, tất cả mồm miệng đều rơi vào trong sông Lan Thương rồi.

- Ta ta ta... Ôn Nhu Ôn Nhu... ta không phải có ý đó, ta ta ta ta chỉ là... ý này, ý của cô... ý tứ ta hiểu được... nhưng ý của ta không phải là ý đó... ta không có ý... ta là vô ý, không không không, ta muốn nói, ta vô ý nhưng có tâm, chính là đối với cô có tâm tâm tâm kia...

Nói thật, lúc này hắn cũng không hiểu mình đang nói gì.

Ôn Nhu ôm mặt, khóc thút thít.

Vương Tiểu Thạch càng luống cuống tay chân.

Chết rồi chết rồi, lần này mạo phạm giai nhân rồi!

Hắn gấp đến độ gần như muốn khom chân quỳ xuống, khẩu đầu nhận sai, nhưng chỉ biết tay chân luống cuống đứng đó, một mực nói, liên tục nói:

- Nhu nhi, Nhu nhi, cô đừng tức giận, đừng tức giận được không?

Chỉ nghe Ôn Nhu rất thương tâm nói:

- Người, người không có thành ý...

- Ta có, ta có, ta thật sự có...

- Người không có tâm.

Ôn Nhu lại thút tha thút thít nước mắt nói.

Vương Tiểu Thạch vốn cũng định nói “ta có, ta có tâm...”, nhưng lại nghĩ đến tâm của hắn vừa rồi đã biến thành đào, hơn nữa còn bị Ôn Nhu ăn hết, nhất thời cũng không biết nên nói gì cho tốt. Hắn cảm thấy mình thật sự là ức hiếp nàng, đúng là không có tâm, bị thống dâm trào, chỉ cảm thấy mình không biết quý trọng Ôn Nhu, lại chế giễu làm nàng thương tâm, trăm cảm xúc lẫn lộn, cũng chảy xuống hai hàng nước mắt.

Đừng nói anh hùng không đổ lệ, chỉ vì chưa đến lúc thương tâm. Vừa khóc như vậy, Vương Tiểu Thạch không kiềm chế được, liền khóc không ngừng, chỉ cảm thấy hôm nay rõ ràng đang đi trên số đào hoa, hiện giờ lại bỗng dưng rơi vào đào hoa kiếp.

Nghĩ đến chỗ đau lòng, càng cảm thấy có lỗi, khóc lên.

Chuyện này lại khiến Ôn Nhu ngây ra.

Nàng vội buông tay xuống, ngẩn người nhìn Vương Tiểu Thạch khóc.

Lại thấy trên mặt nàng chẳng có chút nước mắt nào.

Vương Tiểu Thạch khóc đến say sưa, chợt thấy Ôn Nhu đang vô cùng kinh ngạc nhìn mình, giống như thấy thần gặp quỷ. Hắn khóc được nửa chừng cũng không khóc nổi nữa, hỏi:

- Cô... cô không khóc sao?

Ôn Nhu đáp:

- Không.

Vương Tiểu Thạch nước mắt còn trên mặt:

- Vừa rồi không phải cô bị ta chọc giận đến khóc sao?

Khóc mất Ôn Nhu bắt đầu có ý cười:

- Ta trêu chọc người.

Vương Tiểu Thạch trợn to mắt hồ (chú ý, là mắt lớn “nước mắt đầm đìa”), chỉ vào mũi Ôn Nhu, lại chỉ vào mũi của mình:

- Cô, trêu chọc, ta?

Khóe miệng Ôn Nhu cũng có nét cười:

- Đúng vậy, người giả vờ tức giận, ta giả vờ khóc, có qua có lại mới toại lòng nhau, vậy thì có gì không thể?

Vương Tiểu Thạch giận trừng mắt hổ (lần này là mắt lớn “nước mắt lưng tròng”), giận đến nhất thời méo cả lỗ tai, chỉ nói:

- Cô... cô... cô!

Ôn Nhu ngay cả lỗ mũi cũng bắt đầu nhú lại:

- Người lại giả vờ tức giận à?

Vương Tiểu Thạch hô hấp không thông, nhưng cũng yên lòng, cảm thấy rất thoải mái, lúc này mới bình tĩnh lại, dùng ống tay áo lau nước mắt loang lổ trên mặt.

Trên mặt Ôn Nhu ngay cả lúm đồng tiền cũng hiện rõ, quan tâm hỏi:

- Vừa rồi người thật sự khóc?

Vương Tiểu Thạch gạt đầu một cái, có vẻ hổn hển (tức là mắt trâu “trời quang sau mưa”) trốn mắt nhìn Ôn Nhu:

- Ừ.

Ôn Nhu ngay cả lông mày cũng nở hoa:

- Tại sao người khóc?

Vương Tiểu Thạch kêu lên một tiếng, rất không tình nguyện trả lời:

- Bởi vì cảm thấy có lỗi với cô, đối với cô có lỗi.

Ôn Nhu nghe vậy, dáng vẻ rất cảm động, nhưng cuối cùng “khực” một tiếng lại bật cười.

Nàng thật sự không nhịn nổi.

Nàng cười khanh khách, giống như một con gà mẹ một hơi sinh mười một quả trứng, sau đó đi khắp nơi tuyên dương quảng cáo.

Nàng cuối cùng cười vui vẻ.

Cười đến thở hổn hển, lúc trung khí vừa khôi phục, lại thấy Vương Tiểu Thạch mở to một đôi mắt trâu uy vũ (cũng cay đắng) nhìn (chờ) nàng:

- Cô cười xong chưa?

Ôn Nhu cố nén ý cười, ôm bụng kêu đau không thôi, chỉ nói:

- Cười chết ta rồi, cười chết ta rồi...

Đợi nàng thở được một hơi, lại ôn nhu hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Người có biết tại sao ta rất thích ở cùng người không?

Vương Tiểu Thạch trầm giọng, thẳng thắn đáp:

- Bởi vì ta chân thành, khả ái.

Ôn Nhu chợt nghiêm nghị, dịu dàng nói:

- Ngoại trừ chân thành, khả ái, còn có không ngày nào không kinh hỉ. Ở cùng với người, ngày ngày đều có cái mới, chuyện mới xem không hết. Người xem, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng thấy, một đại nam nhân lại vì chút chuyện nhỏ này mà khóc đến giống như một tiểu bà nương vậy...

Nói xong, lại không nhịn được cười khanh khách, cười không ngừng, cười đến gập eo kêu đau.

Vương Tiểu Thạch gãi gãi đầu, mặt mũi đơ ra, chỉ thấp giọng lầm bầm:

- Cô có biết tại sao ta thích ở cùng cô không?

Sau đó hần giống như niệm kinh niệm chú lầm bầm đáp:

- Bởi vì cô suốt ngày đều dọa ta gần chết...

Ôn Nhu vừa mới cười xong, thỉnh thoảng nghe hần lẩm bẩm, không biết đang nói gì. Nàng vuốt mái tóc phía sau (nàng buồn cười đến trước lật sau lộn, trước ngã sau đổ, ngay cả mái tóc đẹp cũng rối loạn, nhìn càng có một loại quyến rũ hoang dã), cười nói:

- Người nói gì? Đang mắng ta à?

Vương Tiểu Thạch hừ hừ hai tiếng, chỉ nói:

- Hiện giờ nếu lại có sao băng bay qua, nguyện vọng của ta cần phải thêm vài điều.

Ôn Nhu lại cười, cười đến trách móc Vương Tiểu Thạch khiến nàng cười đau cả bụng, vừa nói:

- Người chắc là thêm một điều, không cho ta cười người đúng không? Chỉ mong người cầu nguyện đủ nhanh, sao băng biến mất nhanh lắm đấy.

Vương Tiểu Thạch cười “hà hà” biểu thị trong lòng hần tự có suy nghĩ.

Thực ra, ý nghĩ của hần ngược lại.

Đêm tốt như thế, đình viện như thế, ánh sao (đom đóm) như thế, hoa đào như thế... hạnh phúc biết bao.

Nhân sinh đường đời nhiều gian hiểm, tự cổ giang hồ lắm khó khăn, nếu có thể ôm lấy một người yêu kiều thích cười như vậy, trải qua đời này, ôn nhu cùng ngủ, đó đã là chuyện vui sướng nhất trong đời, cũng là khát cầu lớn nhất của hần trên nhân thế.

Không bằng trở lại, ôn nhu cùng ngủ.

Vương Tiểu Thạch ngẫm nghĩ như vậy.

100. Chương 100: Lúc Này, Nơi Này, Tình Này

- Nghĩ gì vậy?

- Không, không nghĩ gì.

- Không nói cũng được, cũng không lạ gì.

Ôn Nhu trề trề, dẩu dẩu chiếc miệng nhỏ, quay đầu lại tìm đom đóm, đom đóm không thấy, lại đổi mục tiêu nhìn lên trời:

- Ta tìm sao băng.

Vương Tiểu Thạch cũng ngồi xuống, chờ sao băng.

Hai người ngồi trên bãi cỏ, kề sát nhau.

Gió thật lạnh, mây thật gấp.

Tiếng tim đập của đối phương, tiếng hoa đào rơi, tiếng quả đào rơi, tiếng lá đào rơi, tiếng ve kêu ve ve trên cây đào... những thứ này đều có thể cảm giác được.

Vương Tiểu Thạch cảm thấy giờ phút này thật tuyệt.

Trăng mờ gió lớn đêm hoa đào, hần chỉ mong như vậy ngồi đến trời sáng, cho dù ngồi một đời một kiếp cũng không sao.

Ôn Nhu cũng rất ôn nhu.

Bình thường nàng là một nữ nhân hoạt bát, hiếm khi dịu dàng ôn hòa như vậy.

Hiện giờ nàng rất ngoan ngoãn, còn khẽ ngậm nga, có thể thấy nàng đang vui vẻ.

Vương Tiểu Thạch hỏi:

- Sao lại không hát ra?

Ôn Nhu đáp:

- Bởi vì ngũ quan của ta xinh đẹp, nhưng ngũ âm lại không hoàn hảo.

Vương Tiểu Thạch cười.

Ôn Nhu cũng cười.

Vương Tiểu Thạch thấy nàng yêu kiều động lòng người, không nhịn được nói:

- Cô thật là một nữ nhân ôn nhu.

Ôn Nhu cũng lần đầu tiên nghe người khác nói nàng như vậy, trên mặt nóng lên:

- Bởi vì ta là Ôn Nhu của người.

Vương Tiểu Thạch nghe được trong lòng rung động, không nhịn được vươn cánh tay kéo nàng lại gần mình.

Trước kia hắn thất tình nhiều lần, mỗi lần đều chịu thiệt vì biểu thị thái độ quá sớm, dùng sai chân thành, thua mất bản thân, không có cảm giác thần bí, hoàn toàn không được hồi báo, không đổi lại được chân tình.

Nhưng hắn lại không có ý muốn đổi.

Điểm này Bạch Sầu Phi cũng từng cười hắn.

Vương Tiểu Thạch chỉ nói: “Nhị ca, yêu đương mà còn phải làm ra vẻ ngạo mạn nhàn nhó, ta không chịu nổi. Hay là người cứ làm theo cách của người, còn ta, nếu phải tự làm khổ như vậy, thà rằng đời này sống độc thân cho rồi.”

Ngay cả Tô Mộng Chấn cũng từng khuyên hắn.

Hắn chỉ buông tay lắc đầu nói: “Đại ca, không được, nói chuyện yêu đương mà còn phải đấu trí, đấu lực, đấu công phu, ta không làm được. Chỉ cần nàng thích ta, ta thích nàng là được rồi. Chỉ là ta vẫn luôn gặp phải chuyện ta thích nàng, nhưng nàng không thích ta. Mọi người đùa giỡn thì được, còn nếu là đấu mưu kế, vậy ở cùng nhau có ích lợi gì? Cùng ngủ với địch, không bằng khỏi ngủ.”

Có điều, bởi vì thất bại, thất ý, thất tình nhiều lần, hắn cũng bớt đi một phần hăng hái.

Vào lúc này, hắn không biết có nên ôm Ôn Nhu hay không, có nên ôm nàng một cái hay không?

Có lẽ nàng nguyện ý?

Hoặc là nàng không muốn?

Nàng đang chờ đợi mình?

Lỡ may trở mặt thì sao đây?

Có nên ôm nàng không?

Hay là chậm một bước, Tiểu Thạch, người quá gấp rồi.

Nên ôm nàng sao?

Người nghĩ lệch lạc rồi.

Không, là vì gió lớn, sợ nàng lạnh.

Không phải nàng đang cảm thấy lạnh sao?

Tiểu Thạch Đầu, người sợ cái gì? Người còn là nam tử hán sao?

Vừa rồi nàng còn hôn mình, mình lại không dám đụng chạm một chút.

Không bằng cứ hôn lại nàng.

Làm như vậy có tốt không?

Nên sao?

Hôn?

Không hôn?

Hôn hay là không hôn?

- Ông trời của tôi ơi!

Vương Tiểu Thạch thấp giọng kêu lên một tiếng.

- Hử?

Mí mắt Ôn Nhu khẽ nhấc, liếc nhìn hắn, lông mi dài khẽ run lên nhiều giấc mộng chưa cắt chưa đứt, còn tiếp còn nữa.

- Ta...

Vương Tiểu Thạch muốn nói lại thôi.

- Cái gì?

- Ta muốn...

Vương Tiểu Thạch hắng giọng, đã thủ thế chờ phát, trong lòng vẫn luôn khích lệ mình: “Tiểu Thạch Đầu, Tiểu Thạch Đầu, người đã trải qua mười bảy mười tám lần thất tình, lần này nhất định không nên chùn bước nữa!”

Hắn đang cố gắng quạt gió thổi lửa đến mức lớn gan có thể làm bất cứ chuyện gì, chợt nghe Ôn Nhu kêu lên một tiếng “ha”:

- Ta lại có một đề nghị tốt.

- Đề nghị gì?

Vương Tiểu Thạch đành hỏi.

- Lưu giữ kỷ niệm.

Ôn Nhu hứng thú dạt dào nói.

- Kỷ niệm?

Ôn Nhu đứng lên, hăng hái giống như con gà con vừa mổ được con giun đầu tiên trong đời:

- Lúc này, nơi này, tình này, sao có thể không lưu giữ kỷ niệm? Mỗi người chúng ta khắc chữ tại hai nơi trên cây đào, người viết của người, ta viết của ta, đều là bốn chữ, được không?

Được không?

Đương nhiên là được.

Vương Tiểu Thạch tuy có phần chán nản như mất mát, nhưng vẫn rất vui lòng đi khắc mấy chữ vốn nên khắc ở trong lòng hắn.

Có điều, cho dù hắn không đồng ý, Ôn Nhu cũng sớm không để ý tới.

Nàng đã hứng thú bưng bưng móc ra đao nhỏ.

Mượn ánh đèn hơi lộ ra từ trong khách sạn ển, có thể thấy đó là hai thanh đao nhỏ màu đỏ tinh xảo.

Đao nhỏ nhỏ giống như trên tay Ôn Nhu mọc thêm hai ngón tay.

Ôn Nhu đưa một thanh cho Vương Tiểu Thạch, mình cầm một thanh, còn cao hứng múa may mấy cái.

Vương Tiểu Thạch thở dài nói:

- Thật tinh xảo, hóa ra cô còn có thanh đao ôn nhu như vậy.

Ôn Nhu cười, ngược chiếc cầm thanh tú, trên mặt có vẻ đắc ý:

- Nếu không người ta còn cho rằng Ôn Nhu ta chỉ biết múa đại đao? Là người ta mới tiết lộ, đao này là sư huynh và ta dùng để vót trúc, cắt giấy, gọt vỏ trái cây, cạo móng tay, không biết hữu dụng đến bao nhiêu.

Sau đó nàng nhìn cây đào, nhắm mắt chấp tay trước ngực, thành kính thấp giọng nói mấy câu, sau đó nói:

- Chúng ta mỗi người một hướng, khắc những lời muốn nói đi!

Chợt nàng lại hỏi một câu:

- Không biết mũi đao khắc lên, cây đào có đau không?

Vương Tiểu Thạch cười, ngắm nghía thanh đao, nói:

- Vậy chữ của chúng ta hãy khắc nhỏ một chút. Chữ còn nhỏ hơn hoa đào, cây này chắc sẽ không để ý.

Ôn Nhu lại nghĩ trước nghĩ sau, suy nghĩ cảm thấy không ổn:

- Chữ quá nhỏ, lại khắc quá nhẹ, còn có thể kỷ niệm sao?

- Sao lại không?

Vương Tiểu Thạch đứng dưới cây hoa đào, giơ thanh đao nho nhỏ, cao giọng nói.

- Chữ của chúng ta tuy nhỏ, nhưng chỉ cần sâu sắc chân thành, mỗi chữ đều lực thắng vạn cân, vĩnh viễn không quên.

101. Chương 101: Khắc

Với công lực của Vương Tiểu Thạch, đương nhiên cho dù không dùng đao, hắn cũng có thể dùng nội lực khắc ra chữ.

Nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn, rất nguyện ý cũng rất thành ý dùng thanh đao xinh xắn trên tay để khắc.

Khắc chữ hắn muốn viết.

Khắc lời trong lòng hắn.

Bởi vì đó là đao của Ôn Nhu.

Đồng thời hắn cũng không muốn làm trái ý Ôn Nhu, không muốn khiến nàng khó chịu dù chỉ một chút.

Cho nên hắn nhẹ nhàng dùng mũi đao gọt vỏ cây, giống như sợ làm đau thân cây. Hai người khắc làm cho thân cây vang lên tiếng loạt xoạt, hoa lá rơi xuống không ít, ngay cả ve sầu cũng ngừng tiếng hát, nhưng bọn họ giống như không cảm giác được. Cho đến khi Ôn Nhu khắc xong, lùi ra, hắn cũng biểu thị khắc xong, lùi lại mấy bước, mỉm cười thưởng thức công phu trên mũi đao của mình.

Sau đó bọn họ hiểu ngầm cười, mang theo tâm tình chợt kinh chợt hãi, một người chấp tay sau lưng, một người nhón mũi chân đi xem chữ đối phương khắc ỉnh.

Dựa vào ánh sáng yếu ớt trong khách sạn, từng người bọn họ nhìn thấy bốn chữ giống như ước định từ kiếp trước.

Ôn Nhu nhỏ giọng khẽ đọc:

- Không xa không quên.

Sau đó nàng “xì” một tiếng, bật cười, chỉ cảm thấy đầu ngón tay của mình phát lạnh.

Vương Tiểu Thạch đợi nàng đọc xong, mới tụng:

- Không phân không rời.

Hai người bắt giác cùng nhau ngâm nga:

- Không phân không rời, không xa không quên.

Ôn Nhu dường như cao hứng chuyện gì, chỉ nói:

- Ha! Ý tứ mà chúng ta viết đều giống nhau, đúng là không hẹn mà gặp. Coi như người khắc có ý nghĩa, sẽ cho người một thanh đao.

- Ngàn tạ vạn tạ!

Vương Tiểu Thạch cũng hứng chí nói:

- May mà đến lúc chuẩn bị gọt vỏ cây, ta vẫn quyết định dùng bốn chữ này.

Ôn Nhu nghe có mùi vị:

- Thế nào? Người vốn định khắc chữ khác sao?

Vương Tiểu Thạch nói thẳng:

- Ta vốn định khắc bốn chữ “một đời một kiếp”.

Ôn Nhu suy nghĩ một chút, nói:

- Vậy cũng rất có ý nghĩa, vì sao lại không khắc?

Vương Tiểu Thạch thẳng thắn nói:

- Sau đó hồi tâm suy nghĩ. Một đời một kiếp? Chỉ là một đời một kiếp? Đời sau kiếp sau thì sao? Chúng ta có duyên như vậy, nói không chừng đời trước kiếp trước chúng ta cũng ở cùng với nhau.

- Đừng ở dưới cây đào mạn nói có duyên, sẽ nói bay mất đấy!

Ôn Nhu xuyt một tiếng ngăn cản hẳn, lại nói:

- Vậy tại sao người không khắc ba đời ba kiếp?

Vương Tiểu Thạch thành thật nói:

- Khắc bảy đời bảy kiếp cũng được. Thế nhưng, cô có bằng lòng đời sau cũng ở với ta không? Có thể đời này đã sợ ta rồi không? Khắc rồi cũng không thể đổi. Nếu đổi cây sẽ đau, có lẽ còn tức giận.

Ôn Nhu then thùng đấm hấn mấy cái:

- Tiểu Thạch Đầu, tên quỷ ngốc này, ngay cả khắc chữ cũng làm ma làm quỷ, cẩn thận ta không để ý tới người nữa... người đúng là không thật lòng.

Chợt nghe một giọng nói từ trên trời vang lên rõ ràng:

- Hẳn không phải không thật lòng, cũng không phải thích làm ma làm quỷ. Thạch Đầu đại hiệp hẳn chỉ thích trêu chọc nữ nhân cười vui, giống như hẳn đối với ta vậy.

Chợt nghe câu này, còn tưởng rằng Nữ Oa thiên thần trong bầu trời tối om nói chuyện, sau đó còn sai lầm cho là tiên hoa, hoặc là thần cây.

Thực ra không phải, đó là người.

Nàng là người.

Nàng đương nhiên là người, hơn nữa còn là người quen.

“Người quen” của Vương Tiểu Thạch.

Thái Tuyền.

Váy áo của nàng còn dính một chút lá hoa cánh hoa, thần sắc của nàng mang một chút lười nhác, lười đến mức gần như hờ hững, lười cũng chỉ có hờ hững, không có sức để mà cảm ghét.

Ngay cả lúc nàng gạt đi hoa lá trên áo quần, cũng là hờ hững.

Tư thái của nàng rất đẹp, một thoáng nhìn thấy, Ôn Nhu còn tưởng rằng nàng là Chu Tiểu Yêu.

Nhưng nàng không phải Tiểu Yêu, nàng là Thái Tuyền.

- Không phải người vẫn luôn ở đây chờ ta sao?

Thái Tuyền nói:

- Đây là nơi ta và người hội họp. Hiện giờ ta đã tới, thần sắc của người sao lại buồn cười như vậy?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Cô đã đến rồi.

Trong lòng hắn lại sinh cảnh giác. Minh đang tình ý thân mật với Ôn Nhu, lại tin tưởng vào cơ quan mà Ôn Lục Trì bố trí ở đây, đến nỗi nhất thời không phát hiện giữa cây hoa kia mấy lần rung động, phát ra âm thanh khác thường, mà ve cũng đột nhiên không lên tiếng nữa. Nếu như Thái Tuyền là địch, vậy thì rất không ổn.

Giọng nói của Thái Tuyền lại có một loại cảm giác “thối búng là rách”:

- Ta đến rồi.

- Cô đến sớm.

- Ta chỉ là để người chờ ít hơn mấy ngày thôi.

Ôn Nhu nhìn sang trái, nhìn sang phải, cuối cùng không nhin được hỏi:

- Cô ta là ai?

Vương Tiểu Thạch nhất thời không biết nên nói thế nào cho tốt. Thái Tuyền lại hé miệng cười nói:

- Ta gọi là Thái Tuyền.

Ôn Nhu hoài nghi nói:

- Cô là...

Thái Tuyền thần khí an nhàn nói:

- Ta biết cô là Ôn Nhu.

Ôn Nhu không nói chuyện với nàng, chỉ sắc giọng hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Người dẫn mọi người chúng ta lòng vòng vòng vòng đến đây, ở lại mấy ngày, là vì muốn chờ cô ta?

Vương Tiểu Thạch hồ đồ trả lời không được:

- Ta...

Ôn Nhu tức giận hỏi:

- Ta chỉ muốn biết, có phải vậy không?

Vương Tiểu Thạch nhất thời không trả lời được. Thái Tuyền lại “rút dao tương trợ”, trả lời thay hắn:

- Ta là một nữ nhân mà hắn không dám quên, hắn đương nhiên không thể không đợi ta.

Ôn Nhu giận đến nước mắt lưng tròng, quay đầu oán hận từng chữ từng chữ hỏi Vương Tiểu Thạch:

- Có, chuyện, này, hay, không?

Vương Tiểu Thạch đành phải đáp:

- Có... nhưng mà...

Ôn Nhu giận đến mức cười lên:

- Được, được, được! Ta và người nói chuyện, khắc chữ, người lại khổ tâm bố trí tìm người đến nghe, để người khác xem! Uống công ta đối với người...

Nàng giơ tay muốn tát Vương Tiểu Thạch một cái.

Vương Tiểu Thạch không tránh.

Hắn thà rằng trước tiên bị Ôn Nhu tát một cái, để cho nàng bớt giận.

Bởi vì hắn từng nhiều lần thất bại trên cảm tình, thậm chí là thảm bại tổn hại rất lớn, khiến cho hắn nhớ kỹ không quên, ám ảnh trong lòng. Cho nên một khi gặp phải nữ nhân tức giận với hắn, hắn liền mất đi sự nhạy bén linh hoạt, biết nghe lời phải thường ngày, mà chỉ biết ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, mặc cho tình cảnh trở nên xấu đi. Hắn chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, khẩn cầu đối phương tha thứ và bớt giận.

Đương nhiên, có lúc không có ngôn ngữ chính là ngôn ngữ tốt nhất, cho nên im lặng tốt hơn là lên tiếng; nhưng có lúc không có phản ứng chính là phản ứng kém nhất, giờ phút này chính là như vậy.

Ôn Nhu vốn định tát Vương Tiểu Thạch một cái để trút giận, nhưng thấy hắn lại nhắm mắt không né tránh, chợt nhớ tới lời Hà Tiểu Hà dạy nàng, ngược lại không đánh nữa, hoài nghi hỏi một câu:

- Trước kia người từng bị nữ nhân tát sao?

Vương Tiểu Thạch thành thật cũng thật thà gật đầu.

Ôn Nhu chỉ cảm thấy một ngọn lửa giận bốc thẳng lên trời, bỗng nhiên giậm chân, nhìn sang Thái Tuyền như cười mà không cười giống như đang xem một vở kịch, chợt cười một tiếng.

Nụ cười này của nàng lại không hiện lên lúm đồng tiền, một chút lúm đồng tiền cũng không thấy.

Vương Tiểu Thạch thấy vậy, chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Chợt nghe Ôn Nhu hung hăng liếc hắn một cái, hung hăng cười nói:

- Được! Vương anh hùng của chúng ta đã quen ăn tát của nữ nhân, tiểu nữ Ôn Nhu tuy mắt bị mù, cũng không muốn thêm vào một cái dấu tay này, đành phải hôn người một cái, để cho người giữ làm kỷ niệm.

Nói xong, lại ở trước mặt Thái Tuyền, hôn lên gò má Vương Tiểu Thạch một cái.

Lần này, không biết người hôn có tâm tình gì, nhưng người được hôn lại sợ hết hồn hết vía, cảm xúc lẫn lộn, so với nụ hôn kiều diễm phong quang vừa rồi hoàn toàn khác hẳn, một trời một vực.

102. Chương 102: Cửa Năm Năm Ngoái Hôm Nay

Thực ra, lúc này Ôn Nhu cũng mong đợi Vương Tiểu Thạch nói gì đó.

Nhưng Vương Tiểu Thạch lại không nói.

Trong nháy mắt hắn không nói được gì, chỉ ở trong lòng hét lớn: “Nguy rồi nguy rồi, lại một lần nữa, cô gái mà mình yêu mến muốn chia tay với mình, làm sao đây? Làm sao bây giờ! Tại sao mỗi lần đều như vậy, mỗi lần đều như thế này!”

Trong lòng hắn hét lớn, nhưng trong miệng lại không thốt nên lời.

Ôn Nhu cười lạnh một tiếng nói:

- Người cho rằng im lặng là vàng.

Thái Tuyền vỗ tay cười nói:

- Các người thật là đắm thắm thân mật.

Ôn Nhu xoay người, hừ lạnh:

- Hắn chờ cô?

Thái Tuyền mơ màng cười nói:

- Nếu không hắn ở đây chờ ăn đào sao?

Giọng nói Ôn Nhu lạnh như băng:

- Cô tới là để tìm hắn?

Thái Tuyền lại nói:

- Khi đó ta còn không biết cô ở đây, cho nên ngần dậm xa xôi tới ước hẹn, không ngờ gặp phải cô.

Ôn Nhu chợt giậm chân một cái, quay đầu rời đi, chỉ để lại một câu:

- Được, ta không cản trở các người.

Nàng chạy nhanh về hướng cửa tròn dẫn đến phòng khách.

Vương Tiểu Thạch biết lúc này không thể do dự được nữa, đang muốn lên tiếng ngăn cản, lúc này trong cửa tròn lại vừa lúc có hai người bước ra. Ôn Nhu cúi đầu chạy nhanh, gần như đụng phải bọn họ.

Hai người đồng thời lắc mình, nhường qua.

Một người thân hình nhẹ nhàng, một người thân pháp kỳ dị.

Chỉ nghe một người chào hỏi:

- Ôn cô nương, xảy ra chuyện gì?

Một người khác lại niệm kinh:

- A Di Đà Phật, Ôn cô nương có thể nói rõ rồi hãy đi được không?

Ôn Nhu oán hận nhìn chằm chằm hai người, sau đó quay đầu hung hăng đảo mắt qua hai người Vương Tiểu Thạch và Thái Tuyền, lại hung hăng nói:

- Các người... toàn bộ... quá gở! Ta hận chết... các... người!

Sau đó liền bỏ đi.

Bóng dáng của nàng biến mất bên ngoài cửa tròn.

Trước lúc này, cửa tròn không có bóng dáng của nàng.

Sau lúc này, bóng dáng của nàng đã biến mất ở đó.

Vào giờ phút này, bóng dáng của nàng lướt qua cửa, ngừng lại một chút, dừng lại một chút, để lại ánh mắt u oán, để lại câu nói hung hăng oán hận kia, sau đó rời đi.

Thế nhưng tất cả những thứ này đều lưu lại trong lòng, trong đầu Vương Tiểu Thạch.

Làm sao quên được?

Không suy nghĩ, tự khó quên.

Suy nghĩ kỹ, càng khó quên.

Con người luôn khó mà vong tình.

Không phải sao?

Hai người kia lại không hiểu chuyện gì.

Hai người xuất hiện tại cửa tròn, một người là Tam Cô đại sư, còn một người là chủ khách sạn Ôn Lục Trì.

Lần này y lại thêm một “trễ”.

Y đến trễ.

- Ta đến trễ rồi.

Lần này ngay cả y vừa lên tiếng cũng nói như vậy:

- Ta thấy cô ấy đến, liền nói cho cô ấy biết người đang ở trong sân, không ngờ lại hại người...

Vương Tiểu Thạch thần thờ nói:

- Là ta bảo người khi nào thấy cô ấy thì mời cô ấy tới đây.

Thái Tuyền nhìn một hồi, quan sát một hồi, lại suy nghĩ một hồi, lúc này mới nói:

- Người hối hận vì hẹn ta tới đây?

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta còn cảm ơn cô đã trải qua gian khổ tới đây.

Thái Tuyền híp mắt, hiện lên lúm đồng tiền ngọc ngà, giọng nói ôn nhu, ý tứ sắc bén:

- Còn không đến mức trải qua gian khổ, đừng quên ta giỏi về dịch dung. Nhưng ta thật sự là toàn tâm toàn ý đến đây. Chắc hẳn trong lòng người đang kiểm chế không mắng ta? Nếu không phải ta đã cứu người, có lẽ người đã sớm đuổi ta đi rồi.

Vương Tiểu Thạch chỉ nói:

- Ta thiếu ân tình của cô.

Ánh mắt Thái Tuyền mơ màng nói:

- Ân tình của ta là không thiếu được.

Vương Tiểu Thạch mặt ủ mày chau nói:

- Thế nhưng ta đã thiếu.

Giọng nói Thái Tuyền lại mơ màng:

- Hiển nhiên ân tình của nữ nhân đều không thiếu được.

Ánh mắt của nàng liếc về phía bóng dáng Ôn Nhu biến mất, nói:

- Nữ nhân cũng không thể nuông chiều được.

Vương Tiểu Thạch cười khổ.

- Ta chỉ sợ không có phúc khí nuông chiều cô ấy.

- Nữ nhân một khi được nuông chiều, giống như xe ngựa chạy đến bên vách đá, không siết cương thì sẽ bay. Nhưng chỉ có thể bay một lần như vậy, cả đời đều xong hết.

Thái Tuyền rất không đồng ý:

- Chẳng lẽ người muốn nữ nhân đối xử với người như vậy? Chẳng lẽ người nhẫn tâm để cho cô gái mà người nuông chiều bay xuống như vậy?

Vương Tiểu Thạch không nói gì.

Ôn Lục Trì đột nhiên nói:

- Thái cô nương, cô không ngại ngần dặm đến đây, lặn lội đường xa, chắc cũng mệt rồi. Có muốn ta tìm cho cô một gian phòng hảo hạng, nghỉ ngơi cho khỏe rồi hãy nói?

Thái Tuyền chỉ cười hiện lên lúm đồng tiền, nhìn chăm chú vào Vương Tiểu Thạch nói:

- Nữ nhân không thể nuông chiều được, thậm chí cũng không được khen. Nuông chiều đến hư hỏng, là do nam nhân không tốt. Vốn không có nữ nhân không tốt, chỉ xem nam nhân hư hỏng đến đâu. Người thích cô ấy, chỉ có thể thích ở trong lòng; người nuông chiều cô ấy, sẽ khiến cho cô ấy hư hỏng thành quen. Khi đó người có yêu mến cô ấy, cô ấy không cảm thấy chán ghét thì cũng cảm thấy đó là chuyện đương nhiên. Một khi người đối xử với cô ấy không đủ tốt, cô ấy sẽ oán người không chân tình. Nữ nhân là không nuông chiều được.

Nàng ngừng lại một chút, đột nhiên nói một câu:

- Người là một nam nhân tốt, nhưng trước giờ lại không gặp được một nữ nhân tốt.

Ôn Lục Trì lại nói:

- Tuyền cô, cô mệt rồi, cô không mệt thì Vương thiếu hiệp cũng mệt. Cô lên phòng nghỉ ngơi một giấc, mọi chuyện để ngày mai hãy nói, thế nào?

Thái Tuyền lần này cười một tiếng, ngược cảm lên, giống như một con phượng hoàng kiêu ngạo nhưng thanh tú, chỉ nói:

- Ta sẽ đi nghỉ ngơi. Ôn lão bản không cần bận tâm, vị Trần Trương bát muội kia của ông đã sớm thu xếp một gian phòng thanh nhã cho ta, Tuyền cô ta tự có chỗ ngủ. Lại nói, ta gọi là Chương Tuyền, không phải Thái Tuyền. Ta vốn họ Chương, không phải họ Thái. Chuyện mà Chương Tuyền ta gây nên, tự ra sẽ xử lý thỏa đáng. Ta cũng không quen thiếu ân tình người khác, càng không thích nhìn người khác mặt như đưa đám.

Nói xong, để lại một cơn gió hoa đào.

Hoa rơi, người dậy.

Nàng cũng đi rồi, bay đi.

Cũng từ cánh cửa tròn kia.

Vương Tiểu Thạch vẫn chấp tay không nói gì.

Ôn Lục Trì nhìn bóng dáng Vương Tiểu Thạch dưới cây hoa đào, chỉ cảm thấy người này còn cô độc hơn mình, hơn nữa cô độc hơn nhiều lắm. Y thật sự không thể tưởng tượng, một Tiểu Thạch Đầu thường ngày thích náo nhiệt, tham gia náo nhiệt, thậm chí có hấn thì có náo nhiệt, sao bóng lưng bỗng nhiên lại thê lương như thế?

Cho nên y có phần lo lắng:

- Người xem hấn sẽ không có chuyện gì chứ?

Người mà y hỏi đương nhiên là Tam Khô đại sư.

Tam Khô đáp:

- Đây không phải lần đầu tiên hấn thất ý.

Ôn Lục Trì nói:

- Thế nhưng hấn là một người rất trọng tình cảm.

Tam Khô lại đáp:

- Đây cũng không phải lần đầu tiên hấn thất tình.

Ôn Lục Trì nói:

- Nhưng lần này hấn chìm đắm rất sâu, đặc biệt sâu.

Tam Khô nhất thời không nói gì.

Ôn Lục Trì lại nói:

- Theo ta được biết, sở dĩ hấn chần chừ không rời khỏi kinh sư, không phải vì công, không phải vì danh, càng không phải vì quyền, chỉ vì người trong hương ôn nhu, không yên tâm về cô gái Ôn Nhu này mà thôi.

Tam Khô đột nhiên khẽ cười, không thành tiếng.

Ôn Lục Trì không nhịn được nói:

- Sao người không qua đó khuyên hấn một chút?

Tam Khô hỏi ngược lại:

- Ta khuyên? Có hữu dụng không?

Ôn Lục Trì nhiệt thành nói:

- Hấn rất nghe lời người. Điểm này nói đến lại có phần kỳ quái.

Tam Khô thở dài không tiếng:

- Nghe ai, còn không phải đều như nhau sao? Thương tâm là chuyện trong lòng, ai biết được? Ai khuyên được?

Ôn Lục Trì kiên nhẫn:

- Thế nhưng, chúng ta là bằng hữu của hấn.

Tam Khô lạnh nhạt nói:

- Vậy dù sao cũng chỉ là bằng hữu mà thôi. Tô Mộng Chấm cũng đã nói, thời khắc gian nan nhất trên đời, luôn phải một mình vượt qua.

Ôn Lục Trì vẫn đầy quan tâm nói:

- Người xem, chuyện lần này, hấn có thể chịu đựng được không?

Tam Khô xa xăm nói:

- Năm ngoái, hấn bởi vì muốn về thăm viếng người nhà, cũng vội vã tới nơi này một lần.

Ôn Lục Trì ngắt người, suy nghĩ một chút, nói:

- Đúng vậy, khi đó mấy người chúng ta tụ tập ở đây, mọi người còn khuyên hấn một là tuyên bố giương cờ, lãnh binh kháng Liêu; nếu không thì dứt khoát tạo phản, thay đổi triều đình mục nát này. Tránh để không đen không trắng, nửa giang nửa hồ như vậy, lãng phí thân thủ thật tốt. Nhưng hấn lại không có chí lớn này.

Tam Khô nói:

- Hấn có dụng ý của hấn. Một người phải tự hiểu lòng mình. Không thích uống rượu, xách vò trút hết, chẳng lẽ phải say đến trên đầu nở hoa sao? Năm ngoái, hôm nay, nơi này chỉ có chúng ta, Ôn Nhu còn chưa tới, Chương Tuyền cũng không xuất hiện.

Ôn Lục Trì mới hơi ngẫm hiểu, dừng một chút rồi nói tiếp:

- Đúng vậy.

Tam Khô nói:

- Năm nay, hôm nay, bọn họ đã tới, thế nhưng lại đi rồi.

Ôn Lục Trì tỉnh ngộ nói:

- Đề từ cửa tròn này rời đi.

Tam Khô nói:

- Vẫn còn lại Vương Tiểu Thạch.

Ôn Lục Trì tiếp lời:

- Còn có chúng ta.

Tam Khô nói:

- Còn có cây này hoa này.

Ôn Lục Trì nói:

- Vẫn hoa nở hoa tàn như trước.

Tam Khô nói:

- Tất cả đều giống như không thay đổi. Ong bướm biến mất vào mùa đông năm ngoái, năm nay lại trở về.

Ôn Lục Trì nói:

- Thứ mất mát có lẽ chỉ là tâm tình.

Tam Khô nói:

- Chỉ cần người còn ở, tâm tình mất mát sớm muộn gì cũng có thể vượt qua, một lần nữa khôi phục. Chỉ cần tâm vẫn còn, nào sợ không có tình?

Ôn Lục Trì nói:

- Người nói đúng.

Tam Khô nói:

- Năm ngoái hôm nay trong cửa này, vốn không có cảnh tượng này. Năm sau hôm nay, có lẽ sẽ vật đổi sao dời, một lần nữa bắt đầu.

Ôn Lục Trì nói:

- Ta hiểu rồi.

Sau đó y đi về phía Vương Tiểu Thạch, vừa cảm kích nói với Tam Khô đại sư:

- Chỉ thị của người rất hiệu nghiệm, ta vẫn trước tiên khuyên hẩn nghỉ ngơi một chút. Chỉ cần chịu đựng qua nhất thời, sau này sẽ cảm thấy dễ chịu. Lúc thương tâm chỉ cần không nghĩ đến chuyện thương tâm kia, cũng sẽ không đau lòng muốn chết, tâm vẫn là tâm đó. Chỉ cần một lòng không động, sẽ không sợ biến tình hay thay đổi.

Y lĩnh ngộ đi về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch dưới cây hoa.

Vì ai sân vắng tối chấp tay?

Vì ai trong gió đứng giữa đêm?

Vương Tiểu Thạch ảm đạm, thương tình, tiêu hồn.

Ôn Lục Trì đương nhiên không nghe thấy Tam Cô đại sư cũng thở dài một tiếng nhẹ hơn cả gió:

- Ai thiếu tình của ai? Ai chịu nghĩa của ai? Mới thấy hẩn hoa đào nở, lại thấy hẩn hoa đào rơi. Ngọt ngào khổ sở như vậy, khổ sở ngọt ngào như vậy, hẩn là không cam đạm bạc, ta là tự nguyện tịch mịch.

Giọng nói của y còn nhẹ hơn hoa rơi.

Lúc này, chợt có một ngôi sao băng từ trời cao rơi xuống.

Bắt đầu rất lộng lẫy, còn kéo theo một chiếc đuôi rực rỡ khắp thiên hạ. Đáng tiếc, lúc này không ai phát giác, không ai chú ý, không ai phát hiện ra được nó.

103. Chương 103: Hoa Đào Phản Chiếu Mặt Ai Ưng Đào

Nhưng bọn họ không ai đợi được ngôi sao băng kế tiếp xuất hiện thì đã chia tay.

Người không vui đương nhiên không chỉ có Vương Tiểu Thạch, còn có Ôn Nhu.

Ôn Nhu đương nhiên không vui, nhưng nàng nhận được không khóc ra.

Lúc thương tâm thật sự, nước mắt chảy vào trong lòng, không phải khóc lên cho cả thế giới đều biết.

Cho nên đau khổ là chuyện của một người, vui vẻ náo nhiệt lại là mọi người cùng hưởng.

Ai cũng như nhau.

Ôn Nhu nàng cũng không ngoại lệ.

Chỉ có điều, đoạn thời gian ầm áp ở dưới cây hoa nhìn hoa rơi, chờ sao băng, ngắm đom đóm, khắc tiếng lòng, lại ngăn biết bao, nhanh biết bao, giữ không được, níu không xong biết bao.

Vương Tiểu Thạch chết tiệt!

(Còn vô lương tâm hơn Bạch Sầu Phi!)

Uổng công Ôn Nhu ta đối xử với hắn tốt như vậy!

(Ôn Nhu ta vốn không nên đối xử tốt với người khác!)

Hắn đúng là uổng phí tâm ý của ta!

(Cô gái kia là ai? Sao ta lại chưa từng nghe nói đến?)

Nghĩ đến sự thật “Vương Tiểu Thạch không nói với nàng nữ nhân kia là ai”, nước mắt của nàng lại đến.

Vừa chảy ra thì không thể thu về, không thể vãn hồi.

May mắn nàng đã trở lại trong phòng.

Nàng ở tại Thu Nguyệt Các.

Thu Nguyệt các nằm ở lầu hai.

Mục đích Ôn Lục Trì mở khách sạn là “cho kẻ lãng tử một ngôi nhà để nhớ nhung”, cho nên y đều đặt ối gian phòng một cái tên thanh nhã, còn bố trí gian phòng tương tự như cái tên của nó.

Trở lại trong phòng, chỉ còn một mình nàng.

Nàng khóc, khóc lớn, nhưng không ra tiếng.

Vì muốn khóc không ra tiếng, nàng cắn vào gối kiềm chế âm thanh của mình, nàng trùm chăn dày để ngăn lại tiếng khóc của mình.

Tuyệt đối không để cho cô gái kia nghe được!

Nàng nhất định không để Vương Tiểu Thạch nghe.

(Ta khóc ta biết.)

(Ta khóc, ta điên, ta đau, ta khổ là chuyện của ta.)

(Ta khóc ỉnh nghe.)

(Ta chỉ khóc cho trái tim bị thương của mình.)

Nghĩ tới lúc này chỉ có một mình nàng tịch mịch khóc, nàng lại rất nhớ cha mình, lại càng khóc càng thương tâm.

Khóc thật lâu.

Khóc xong rồi.

Sau khi khóc xong, mí mắt cũng sưng đến giống như hạch đào, nàng đã hạ quyết tâm.
Nàng là Ôn Nhu.
Ôn Nhu nàng không thuộc về bất cứ người nào.
Nàng là Ôn Nhu của chính mình.
Vì không để ỉnh khóc thành tiếng, nàng cắn cổ tay của mình mà ngủ.
Nước mắt của nàng còn vương trên mặt, chưa khô.
Trước khi nàng sắp mộng lung đi vào giấc ngủ, còn nuốt hận suy nghĩ.
Ta đối xử với hần tốt như vậy, chủ động như vậy, hần lại cùng một nữ nhân khác ức hiếp ta.
Lần đầu tiên ta đối xử với hần ôn nhu, nhưng lại được hồi báo như thế, cứ tiếp tục như vậy làm sao được?
Nàng càng nghĩ càng ủy khuất, càng khó chịu.
Sau đó nàng không biết thật sự nhìn thấy hay là mộng thấy hoa đào.
Không chỉ một cây, mà là rất nhiều rất nhiều cây hoa đào.
Một dòng suối từ chính giữa chảy qua, hai bờ sông đều là cây đào, chiếu đỏ dòng suối.
Hoa rơi nổi đầy trên khe suối.
Hoa rơi lênh đênh, lênh đênh hoa rơi.
Sông đỏ ửng, trên sông phản chiếu mặt người, xinh đẹp như hoa đào.
Là mặt của chính nàng.
Sau đó một đóa hoa rơi xuống, làm rối loạn mặt nước, nổi lên một trận sóng gợn.
Sau khi sóng dừng gợn tắt, trên mặt nước lại có thêm một mặt người.
Gương mặt thật quen thuộc.
Ánh mắt sáng nhưng không gần người như vậy.
Hai hàng lông mày khoan dung và cổ chấp như vậy.
Đôi môi ôn hòa nhưng kiên định kia.
Đó là hần, Tiểu Thạch Đầu.
Không biết hần đang cười, hay là đang mắng, hoặc là đang xin mình tha thứ, chỉ biết ảnh ngược của hần đang chuyển chú ngưng thần từ mặt nước nhìn mình.
A, hần nhìn mặt người, hay là hoa đào?
Nàng chỉ cảm thấy một trận lại một trận đau lòng.
Bên ngoài giống như truyền đến một trận lại một trận âm thanh nhồn nháo hoảng loạn, chiến họa liên miên, thậm chí còn có tiếng loạn thể trời long đất lở, đá rơi sét đánh.
Nàng muốn đứng lên, nhưng lại không có sức.
Nàng muốn xoay người, nhưng cũng không cách nào.
Nàng phát hiện chỉ có ánh mắt kia của Vương Tiểu Thạch là an định, bất biến.
Cho dù vằn nước đã bắt đầu biến hóa, rối loạn.
Sóng gợn lại nổi lên.
Tất cả dần dần hỗn loạn, tiêu tán, tịch diệt.
Nhưng nàng gần như ngay cả mí mắt cũng không mở ra được.

Không phải nàng vừa ngủ sao?
Hay là nàng vẫn luôn tỉnh?
Những thứ vừa nhìn thấy, đều là chân thực sao? Những thứ nghe thấy, đều là thật sao?
Rốt cuộc nàng ở trong mộng, hay đó là nàng trong mộng của người khác?
Trong mộng của ai?
Nàng chợt nhớ tới Vương Tiểu Thạch.
Trong lòng nàng hỗn loạn, trước mắt còn loạn hơn so với sóng gợn trên nước.
Nàng nghĩ tới đây, liền hoàn toàn mất đi tri giác, rơi vào trong một thế giới khác.
Thế giới kia lưu động, trôi nổi, giống như ở trên mặt nước.
Nhưng không có hoa rơi, không có mặt người.
Chỉ có một khoảng không, một khoảng trắng.
Một khoảng trống không vô tận.
Nàng đương nhiên không biết, khi đó nàng không phải nổi lên, mà là bị người ta ôm lấy.

104. Chương 104: Mặt Người Giờ Ở Nơi Nao

Vương Tiểu Thạch tỉnh táo hơn Ôn Nhu, cho nên hắn càng đau khổ.
Vì vậy hắn ít nhất còn phân biệt được, âm thanh giống như đại quân áp sát cuộn cuộn tràn đến kia chính là tiếng sét.
Tiếng sét kia trong nháy mắt chiếu rọi trời đất, nơi ánh chớp rõ ràng đi qua, tất cả mọi thứ lại trở nên không rõ ràng.
Sau đó mưa rút xuống, giống như thác nước đổ lên mái ngói.
Giông tố mưa bão lớn như vậy, không biết cây hoa đào ra sao rồi?
Ngày mai hoa có rơi hết không?
Lại không biết Ôn Nhu thế nào rồi?
Nàng có thể giống như trước đây, giận nhanh nhưng hết giận cũng nhanh hay không?
Hắn suy đi nghĩ lại, trần trọc không yên, rất muốn đi tìm Ôn Nhu giải thích tất cả những chuyện này.
Nhưng lại sợ nàng còn đang tức giận, sợ nàng đã ngủ, sợ quấy rầy nàng.
Tất cả, chờ ngày mai (ít nhất cũng sau khi trời sáng) rồi hãy nói?
Hắn đương nhiên đang hối hận, khi đó sao mình không nắm lấy thời cơ giải thích cho rõ ràng. Nhưng mặt khác hắn cũng cảm thấy, hiểu lầm không giải thích có thể chỉ khiến đối phương tức giận bỏ đi, còn nếu như giải thích, đối phương vẫn không để ý tới hắn, vậy chỉ sợ lại một lần nữa người ta vứt bỏ mình.
Hắn sợ đối diện với điều này.
Hắn cũng chuyện sợ hãi.
Có.
Ai cũng có.

Giống như lúc này, hấn chỉ sợ gió quá mạnh, mưa quá lớn, sẽ tẩy rửa, xóa đi những chữ viết trên cây kia.

Hấn hi vọng “không phân không rời” khắc trên thân cây sẽ không trở thành “không gặp không để ý”, hoặc trở thành “không chết không tan” trên thực tế.

Hấn quan tâm Ôn Nhu.

Ôn Nhu là tuổi trẻ, sức sống và ôn nhu của của hấn, cũng là thiện lương của hấn.

Ôn Nhu là ánh mặt trời của hấn.

Thế nhưng tối nay lại có mưa, hơn nữa còn là mưa to gió lớn.

Hấn còn lo lắng cho cây kia.

Những hoa kia và những quả đào kia, có thể trải qua bao nhiêu mưa gió? Con người cả đời có thể trải qua mấy trận gió? Mấy trận mưa?

Mấy chữ kia thì sao?

Cũng có thể qua sương càng đẹp? Gặp tuyết càng trong?

Hấn bỗng nhiên nhớ tới Chu Tiểu Yêu rơi như hoa rơi.

Đọc tên Lôi Thuần trong bóng tối cai quản Lục Phân Bán đường.

Còn có Lôi Mị mỗi lần xuất hiện đều có một trận ám sát thê lương rục rờ.

Còn có hoa...

Cùng với mưa...

Rơi hoa như mưa. Mưa như hoa rơi. Hoa rơi như mưa. Như mưa hoa rơi. Như rơi hoa mưa. Như hoa mưa rơi. Rơi mưa như hoa. Rơi như mưa hoa. Rơi. Mưa. Hoa...

Từng khuôn mặt người, dung nhan xinh đẹp.

Từng đóa hoa đào, phong tư rục rờ.

Cuối cùng hoa và mưa đều rơi xuống trên nước, nổi lên sóng gợn một đợt lại một đợt, một vòng lại một vòng.

Xao động không ngừng, tụ rồi tại tan, tiêu rồi lại hợp, vòng đi vòng lại.

Cuối cùng đều biến thành một khuôn mặt trong hơn nước, đẹp hơn hoa.

Mặt của Ôn Nhu.

Vào giờ phút này, Vương Tiểu Thạch thật sự không phân biệt rõ, rốt cuộc đây là mộng hay là thật.

Hấn thật sự thấy được gương mặt của Ôn Nhu, thậm chí thấy được Ôn Nhu đang nghĩ gì.

Ôn Nhu đang mê hoặc, nàng không biết mình đang nằm mộng, hay là trong mộng của người khác? Nàng ở trong mộng của mình nhìn thấy mình, hay là ở trong mộng của Vương Tiểu Thạch gặp được mình? Nàng ở trong mộng của mình nhìn thấy Vương Tiểu Thạch, hay là ở trong mộng của hấn nằm mộng thấy Vương Tiểu Thạch mộng thấy mình?

Ôn Nhu không phân biệt được.

Vương Tiểu Thạch nhất thời cũng không hiểu được.

Đây là mộng của mình, hay là mộng của Ôn Nhu? Ôn Nhu đang mộng thấy giấc mộng của mình, hay là mình đang mộng thấy giấc mộng của Ôn Nhu?

Hoặc là bọn họ chỉ ở trong mộng của người khác nằm mộng với nhau, thậm chí đó vốn không phải là mộng, không ai nằm mộng, hai bên đã sớm tỉnh giấc rồi?

Có lẽ bởi vì hoa lẫn vào mưa, còn phát ra một trận lại một trận mùi thơm ngào ngạt...

Mùi ngọt.

Đó là mùi vị của hoa rơi sao?

Mang theo một chút hương đào, làm người ta say mê.

Chỉ hơi quá nồng nặc, hơi hiềm quá thơm.

Quá thơm, mang theo một chút ướt át, cả người đều chìm trong mùi hương, giống như đã biến thành hương bay ra ngoài.

(Sao lại thơm như vậy?)

Hương thơm dường như đã biến thành một loại thực thể, một loại chất lỏng, menh mông thấm ướt hần, nhanh chóng hòa vào trong xương tủy tinh thần.

(Ồ, hình như là quá thơm?)

Hắn chợt cảnh giác.

Mùi hương này?

Hắn muốn ngồi dậy, nhưng lại cảm thấy mệt mỏi.

Hắn vốn ở tại Xuân Hoa Hiên, đối diện với Thu Nguyệt Các của Ôn Nhu.

Hắn đã nằm trên giường, tưởng nhớ Ôn Nhu. Nhưng tại khoảnh khắc này, hắn đã đổ mồ hôi lạnh đầy người.

Lúc này một tiếng “ầm” vang lên, lại một ánh chớp xẹt qua.

Bên ngoài mưa to gió lớn, mưa gió quay cuồng.

Trong khách sạn tối tăm, chỉ chìm trong mộng hương như mềm như say.

Hắn vừa phát hiện không bình thường, muốn ngồi dậy, nhưng đầu gối mềm nhũn, chân buông thõng, lại ngã xuống trên giường.

Nhất thời, từng khuôn mặt Ôn Nhu trong lòng trong đầu, hoàn toàn vỡ tan trong buổi đêm sấm sét giao hòa.

Mặt người không biết đã đi đâu.

Nhưng mùi hương vẫn còn, vẫn thơm đến thấu xương, giống như một chủ đề, vừa giống như một cơn ác mộng, càng giống như một chiếc chăn lớn bao phủ trời đất.

Hắn thật sự muốn ngủ ngay bây giờ, ngủ thật say, cho dù chết cũng không sao.

Mà chết chính là say mê của giấc mộng, hạch tâm của giấc mộng, lâm li nhất của giấc ngủ. Giấc mộng sâu nhất của một người là cái chết, giấc mộng lớn nhất của thiên hạ là tịch diệt.

Ngay lúc này, chợt nghe trong Hạ Liên cư có một cô gái hét lên:

- Nhân Diện Đào Hoa của Hạ Tam Lạm! Mọi người cẩn thận!

Trong mơ hồ ngơ ngẩn, Vương Tiểu Thạch chợt nhớ lại, Hà Tiểu Hà chính là người ở trong Hạ Liên Cư này.

105. Chương 105: Trăng Mờ Gió Lớn Đêm Giết Người

Hạ Tam Lạm có ba loại mê hương độc môn, xưng tuyệt vô lâm, đó là Ôn Nhu Hương, Tứ Bất Tượng, Nhân Diện Đào Hoa

Hà Tiểu Hà chính là nữ tướng của Hạ Tam Lạm.

Lúc nàng kêu lớn, là bởi vì ngửi được thuốc mê độc môn của gia tộc mình, Nhân Diện Đào Hoa.

Nhân Diện Đào Hoa, mặt của người, hương hoa đào.

Hai thứ kết hợp làm một, đó là mê hương không thể kháng cự.

Nó không độc, cho nên tính chất không mạnh.

Tính chất không mạnh thì không nổi bật, xen lẫn trong hương hoa đào, khiến cho cao thủ hạng nhất cũng không thể phân biệt, không thể phòng bị.

Vì vậy đây là mê hương chuyên dùng để đối phó với cao thủ hạng nhất.

Nó chỉ làm người mê.

Mê, chính là mất đi năng lực chiến đấu.

Đối với cao thủ võ lâm chân chính, mất đi năng lực chiến đấu, chắc chắn còn khổ sở hơn so với trúng độc, bị thương, bị mai phục.

Cũng càng đáng sợ hơn.

Môn phái Hạ Tam Lam sở dĩ có thể dùng một tiểu tộc chân nhiếp võ lâm, có liên quan rất lớn đến tác phong, thủ đoạn và tuyệt kỹ độc môn của bọn họ.

Nhân Diện Đào Hoa là một trong số đó.

Tối nay Hà Tiểu Hà ngủ rất sớm, trước cả khi mưa gió.

Nàng cũng không đi vào trong sân, trải qua một trận mưa to gió lớn trên cảm tình của Vương Tiểu Thạch.

Cho nên nàng ngủ rất an tường.

Không, quả là ngủ say như chết.

Trước giờ nàng ngủ đều có tiếng ngáy, nàng không muốn người khác biết được chuyện này.

Nàng thậm chí chống lại sự thật này. Có lần người khác chỉ ra, nàng vẫn kiên quyết không thừa nhận chuyện này.

Nhưng cuối cùng nàng cũng biết đây là sự thật.

Không chỉ trước kia lúc nàng sống ở thanh lâu, khách từng trêu đùa giễu cợt nàng, nàng cũng vì vậy mà trở mặt. Cho đến có một lần, nàng nửa đêm tỉnh mộng, người đã tỉnh lại, mắt đã mở ra, nhưng cả thân thể lại giữ nguyên tư thế cũ không thay đổi, khi đó nàng lại nghe được rõ ràng một loại âm thanh.

Đó là tiếng ngáy, tiếng ngáy từ trong cơ thể nàng phát ra.

Từ lúc đó trở đi, nàng biết mình phải đối diện với sự thật này.

Có điều, tối nay nàng cũng đột nhiên thức tỉnh, nhưng không phải do tiếng ngáy của mình đánh thức, mà là do một loại cảm giác kỳ dị khác.

Không phải âm thanh, mà là mùi vị.

Hương, hương vị.

Nàng bị một loại cảm giác quen thuộc đánh thức.

Nàng vén chăn ngồi dậy, lại ngửi thấy một loại mùi vị “quê nhà”.

Mùi vị “quê nhà” là gì?

Có.

Chỉ cần người cẩn thận lưu ý một chút, “quê nhà” vốn có mùi vị.

Đó có thể là mùi lá cây nổi mốc, có thể là mùi vị ngọt đắng khi hạnh chín, có thể là mùi cháy khi mặt trời chiếu vào trên đá, cũng có thể là nhà nào ăn nhiều ớt dầu mè, đại tiện, tiểu tiện, trung tiện mang theo một loại mùi nồng cay cay...

Không chỉ “quê nhà” có mùi vị, ngay cả “nhà” cũng có mùi vị.

Đó có thể là mùi giày của người, mùi nước tiểu của trẻ con, mùi bánh mật năm ngoái còn vương vấn trên thân đài trong nhà, mùi thê tử bôi dầu hoa thơm, thậm chí là mùi hơi lưu lại khi người đi qua lầu bắt ngờ hắt hơi vài cái...

Hà Tiểu Hà đột nhiên tỉnh táo, bởi vì nàng ngửi thấy mùi vị kia.

Đó là mùi hoa đào.

Nàng giống như ngửi thấy nguy cơ.

Mùi hoa đào này gần như không có gì khác so với mùi của cây hoa đào bên ngoài, cho dù có, cũng chỉ là nồng nặc hơn một chút mà thôi. Trong đêm mưa như thế, không ai có thể phân biệt được.

Nhưng Hà Tiểu Hà phân biệt được.

Đối với nàng, mùi hoa đào kia thiếu một phần dẫn người dụ người, nhiều một phần chết người giết người.

Những mùi khác đều không sợ, chỉ sợ mùi hoa đào này.

Nàng vừa ngửi được, liền kêu lên một tiếng, lập tức mở bọc vải, lôi ra một chiếc hộp, mở chiếc khóa nhỏ màu bạc, bên trong có ba viên thuốc nhỏ màu bạc. Nàng lập tức ột viên vào miệng, ngậm lại, người đã xông ra ngoài.

Nàng vừa ra khỏi cửa phòng, vừa lúc có một tia chớp, nàng thấy được bốn người.

Cho dù trong khách sạn rất tối tăm, nàng vẫn gặp phải bốn người này.

Nàng lập tức biết phán đoán của mình đã đúng.

Bốn người này trên mặt đều mang mặt nạ.

Mặt nạ vô cùng sơ sài, chỉ vẽ lên một khuôn mặt có ngũ quan. Miệng của mặt nạ này lại rất đặc biệt, cũng rất nổi bật, trên môi không ngừng phun một loại sương màu đỏ.

Đúng rồi!

Đây chính là Nhân Diện Đào Hoa!

Nhân Diện Đào Hoa là một loại chất khí có mùi như hoa đào, sau khi trúng làm cho người ta cả người vô lực, mê hương này được đặt trong “mặt nạ” do Hạ Tam Lạm đặc biệt chế tạo.

Người có được “mặt nạ” này, có thể đeo nó lên, một mặt thổi ra mê hương, một mặt hành động bình thường.

Thuốc giải mà Hà Tiểu Hà đã dùng trước đó gọi là Tiểu Xuân Phong.

Nhưng ăn thuốc giải không có nghĩa là có thể không “hô hấp”.

Chỉ cần hô hấp, sẽ không thể không sợ uy lực của Nhân Diện Đào Hoa.

Chỉ khi đeo mặt nạ đặc chế kia lên, mới không để mê hương xâm nhập.

Thế nhưng Hà Tiểu Hà đã không thể lựa chọn, bởi vì mọi người dường như đều trúng phải mê hương, bốn người này giống như đi vào chỗ không người.

Hơn nữa bọn chúng còn đang xông về hướng Thu Nguyệt Các và Xuân Hoa Hiên, xem ra bọn chúng muốn hạ thủ với Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu.

Hà Tiểu Hà đã không thể lui, cũng không thể đi.

Nàng càng không thể tránh né, bởi vì thứ đối phương sử dụng chính là mê hương của môn phái nàng.

Nàng chỉ có một người, đối phương lại có bốn người.

Mà đây chính là một đêm trăng mờ gió lớn để giết người.

Nàng phải đối diện.

Nàng quát lên một tiếng:

- Các người là ai?

Bốn người kia ngẩn ra, hiển nhiên bọn họ không ngờ lại có người trùng phải Nhân Diện Đào Hoa mà không ngã.

Bọn họ cũng chỉ ngẩn ra một chút, sau đó liền ra dấu một cái.

Hai người trong đó, một cầm đao, một cầm kiếm, chia làm hai hướng tấn công nàng.

Hai người khác, một cầm thương, một chấp côn, đã đá văng hai cửa phòng Thu Nguyệt, Xuân Hoa, muốn tấn công vào.

Bọn họ phối hợp thuần thục và khắng khít, kiên quyết và lưu loát.

Một tiếng “đùng” vang lên, ánh chớp xé trời lộ ra vuốt sắc của nó, chợt lóe lên rồi biến mất.

Đây chính là trăng mờ gió lớn đêm giết người.

Hà Tiểu Hà chỉ có một người.

Đêm tối lại dùng tư thế uy phong vô địch chiếm lĩnh toàn bộ cục diện, thỉnh thoảng ra lệnh cho sấm chớp ra uy, hung tợn.

Kẻ địch không biết có bao nhiêu?

Cho dù nàng ngăn cản được, lại làm sao phân thân đi cứu người?

Nàng chỉ cảm thấy cô lập, một mình, nhưng vẫn muốn chiến đấu đến cùng.

Trong lòng nàng không nhịn được thấp giọng kêu một tiếng: “Ông trời ơi!”

Ngay lúc này, một tiếng “ầm” vang lên, lại một tia chớp nhằm đầu nhằm mặt đánh xuống.

Chỉ nhìn thấy, nghe thấy, ngửi thấy có mấy cửa phòng đồng thời bị đá, đánh, đụng ra, có người hô lớn:

- Tiểu Hà đừng sợ, A Ngưu ta tới giúp cô!

106. Chương 106: Một Quyển Vang Thiên Hạ

Hà Tiểu Hà không phải một mình tác chiến.

Người thứ nhất nhảy ra giúp nàng là Lương A Ngưu.

Lương A Ngưu cũng trùng phải mê hương, nhưng ý chí chiến đấu của hắn rất kiên cường, hơn nữa hắn vừa nghe tiếng hô của Hà Tiểu Hà đã tỉnh lại một nửa.

Mặc dù vẫn còn choáng váng, nhưng hắn tuyệt đối không để cho Hà Tiểu Hà độc chiến giang hồ.

Cho nên hắn bẻ gãy một ngón tay của mình, đau đớn kịch liệt khiến cho hắn tỉnh táo lại một chút.

Hắn lập tức vung sừng trâu nhọn gia nhập vào trận chiến, cùng Hà Tiểu Hà sóng vai chiến đấu tại cửa thang.

Hắn muốn Hà Tiểu Hà biết, nàng còn có hắn, nàng không cô độc.

Thế nhưng, phản ứng đầu tiên của Hà Tiểu Hà mà hắn nhận được lại là mắng.

- Người tới đây làm gì? Ta còn cần người giúp sao! Còn không đi cứu Tiểu Thạch Ôn Nhu!

Nàng vừa mắng, vừa búng cho hắn một viên thuốc giải.

Lương A Ngưu bị mắng đến xám mặt.

Nhưng hắn lại không biết, Hà Tiểu Hà ở trong bóng tối đã chảy nước mắt, nước mắt cảm động.

Thực ra, Lương A Ngưu đã hít phải khí độc hoa đào, sức lực toàn thân đã yếu đi một nửa, tê dại một nửa, võ công có thể phát huy cũng rất có hạn.

Hà Tiểu Hà tuy miệng ngậm thuốc giải, nhưng vẫn cố hết sức giảm hô hấp, năng lực tác chiến cũng vì vậy bị yếu đi nhiều.

Một đao một kiếm công tới, đối với bọn họ đã không dễ ứng phó.

Bọn họ nào có năng lực đi giải nguy cho Ôn Nhu Tiểu Thạch?

Có.

Còn có một người.

Ít nhất còn có một người.

Đường Thất Muội.

“Độc Cô Nhất Vị” Đường Thất Muội là người của Thục Trung Đường môn, hấn vốn giỏi về dùng độc.

Người chuyên dùng độc cũng giỏi về giải độc.

Mặc dù hấn chưa đến mức bách độc bất xâm, nhưng ít ra một khi trúng độc liền sinh cảnh giác, lập tức dùng được vật giải độc của Đường môn để khắc chế độc tính, trước tiên ứng phó với nguy cơ trước mắt rồi hãy nói.

Thuốc mà hấn ăn vào cũng chỉ có thể khắc chế một phần nhỏ cảm giác mê ảo. Nếu đối phương hạ độc, hấn ngược lại có thể phát hiện sớm, nếu như hấn trúng độc, ngược lại có thể hốt thuốc đúng bệnh.

Nhưng mê hương thì không được.

Đó là thứ của Hạ Tam Lạ.

Hấn chỉ có thể triệt tiêu một phần cảm giác choáng váng, cố gắng ứng chiến.

Hấn ngăn cản trước cửa phòng Ôn Nhu.

Người cầm trường thương kia nhất thời cũng không xông qua được.

Đường Thất Muội cho dù chỉ còn lại có tam muội rưỡi, ám khí “dựa vào cảm giác xuất thủ” của hấn dù sao cũng không dễ đối phó.

Đáng tiếc cho dù hấn khó đối phó, cũng chỉ có một người.

Hấn ngăn cản kẻ cầm trường thương, lại không ngăn được thích khách cầm trường côn tấn công vào căn phòng của Vương Tiểu Thạch.

Một tiếng “rầm” vang lên, đại hán kia một côn đập văng cửa phòng Vương Tiểu Thạch.

Hà Tiểu Hà cấp bách.

Lương A Ngưu cấp bách.

Đường Thất Muội cấp bách.

Hà Tiểu Hà, Lương A Ngưu, Đường Thất Muội đều cấp bách, nhưng bọn họ lại không thể phân thân.

Sau khi bọn họ trúng phải mê hương, ứng phó với ba tên hán tử gian xảo này, đã lực bất tòng tâm, được chỗ này hổng chỗ kia.

Trông thấy Xuân Hoa Hiên đã bị tấn công vào, sao bọn họ không nóng lòng như lửa đốt.

Hóa ra những người khác đều trúng phải mê hương, bất tỉnh nhân sự.

Ai tới cứu Vương Tiểu Thạch?

Hán tử cầm côn đập cửa chợt lui ra, còn khom lưng khẩn trương nghênh địch.

Chỉ thấy một đại hán như thiên thần từ trong phòng Vương Tiểu Thạch nhảy ra.

Hà Tiểu Hà, Lương A Ngưu, Đường Thất Muội vừa thấy, đều vừa mừng vừa sợ:

- Đường Bảo Ngưu!

Chỉ nghe người nọ hét lớn một tiếng như sấm mùa xuân:

- Còn có Đường Bảo Ngưu ta, ai dám thương tổn một sợi lông của Vương Tiểu Thạch?

Hắn đã tới!

Hắn cuối cùng đã đứng lên!

Đường Bảo Ngưu cuối cùng đã tỉnh dậy!

Đường Bảo Ngưu trúng phải Nhân Diện Đào Hoa lại tương đối nhẹ, tương đối ít, bởi vì hắn không ngủ được.

Hắn nhớ tới Chu Tiểu Yêu, nhớ mãi không quên, cho nên mất ngủ.

Mất ngủ khiến cho hắn tỉnh táo, khiến cho hắn cảnh giác được hương hoa đào không bình thường. Đừng quên hắn cũng là họ Đường, là đệ tử ngoại hệ của Thục Trung Đường môn.

Hắn vẫn không chết, hắn chỉ thương tâm.

Thương tâm tuy còn lớn hơn so với thương thân, nhưng tâm bị thương một ngày nào đó sẽ khép lại.

Đây là giây phút sống chết của người bạn sinh tử của hắn.

Hiện giờ chính là lúc hắn phải đứng lên.

Đáng tiếc Phương Hận Thiếu có lẽ đã trúng phải mê hương, đang chìm vào giấc mộng ngọt ngào của hắn, nếu không nhìn thấy Đường Bảo Ngưu đứng dậy tử chiến bảo vệ bằng hữu, nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt.

Đường Bảo Ngưu gia nhập trận chiến, giữ vững cửa phòng của Vương Tiểu Thạch, do đó lại trở thành bốn tên đại hán đánh lên đối phó với bốn người Hà Tiểu Hà, Lương A Ngưu, Đường Thất Muội và Đường Bảo Ngưu.

Bốn người kia nhất thời không công vào được.

Thời gian càng lâu, đối với bốn người này càng bất lợi. Dù sao nơi này cũng là khách sạn của Ôn Lục Trì, y và thủ hạ của y sớm muộn gì cũng sẽ đến chỉ viện sau khi thuốc qua hương lụi.

Bọn họ biết lần này có lẽ đã thất bại.

Hiện giờ bọn họ chỉ còn lại một hi vọng, hi vọng nằm ở một người.

Bọn họ hi vọng người đó có thể kịp thời/nguyện ý/chịu xuất hiện.

Đó là một trợ thủ mạnh.

Chợt nghe bên ngoài vang lên một tiếng “đùng”, lại một tia sét xuất hiện.

“Bùng” một tiếng, cửa lớn khách sạn bị một quyền đánh vỡ.

Người nọ đường hoàng, râu tóc tung bay bước nhanh vào.

Người nọ tại cửa ngừng lại một chút, trên trời cao lại có một tia chớp lướt qua, giọng nói khô khốc khàn khàn thét hỏi:

- Gọi Vương Tiểu Thạch ra chịu chết!

Tiếng đi đùng liên tục vang lên, lại một tia sét xuất hiện, trong viện núi rung đất chuyển, giống như có vật gì va chạm, lại giống như tường đổ.

Bốn người mừng rỡ.

Bốn tên đánh lên dùng mê hương tấn công này chính là Đại Tứ Hỉ.

Người mà bọn họ chờ đã đến, rốt cuộc đã đến.

Vương Tiểu Thạch xong rồi.

“Thần Du Gia Gia” Diệp Vân Diệt.

Diệp Thần Du đã đến.

Hắn đang dùng uy thế không thể cản, một bước, một bước, lại một bước đi lên lầu.

Lương A Ngưu cố gắng phân thân ngăn cản hắn.

Hắn vung một quyền.

Thân thể Lương A Ngưu liền kêu lên “rắc rắc”, dè gậy lan can thang lầu rớt xuống.

Đường Thất Muội hừ một tiếng, cũng đi ngăn hắn.

Hắn lại vung một quyền.

Đường Thất Muội bay sang một bên, ôm ngực cố gắng đứng vững.

Mỗi lần hắn đánh ra một quyền, giống như thiên hạ vạn vật đều chấn động.

Đường Bảo Ngưu đang đứng ở cửa phòng Vương Tiểu Thạch.

Diệp Thần Du đảo mắt:

- Cút ra!

Đường Bảo Ngưu trừng cặp mắt trâu:

- Ta không cút!

Khớp xương toàn thân Diệp Thần Du kêu lên lách cách:

- Ngươi cản được ta sao?

Đường Bảo Ngưu cũng nắm chặt đôi tay kêu lên răng rắc:

- Không cản được cũng phải cản.

Diệp Thần Du giận dữ quát:

- Vậy ngươi đi chết đi!

Chợt nghe một giọng nói vang lên:

- Tiểu Đường tránh ra! Để cho ta!

Người theo tiếng đến, một bóng áo vải đã chắn trước người Đường Bảo Ngưu, đối diện với Diệp Thần Du.

Chính là Vương Tiểu Thạch, Tiểu Thạch Đầu.

107. Chương 107: Ngắc Đầu Quát Hối

Tiểu Thạch Đầu đã đến.

(Tiểu Thạch Đầu không ngã.)

Đường Bảo Ngưu, Lương A Ngưu, Đường Thất Muội, Hà Tiểu Hà, những người vẫn luôn ủng hộ yêu quý Vương Tiểu Thạch, đều không kìm được phát ra tiếng hoan hô.

Diệp Thần Du vừa nhìn thấy Vương Tiểu Thạch, thật sự giật mình một cái.

Giật mình một cách không thể xem thường.

Hắn vốn từng suy đi nghĩ lại, không nên tới chiếm cái tiện nghi này.

Thế nhưng hắn lại biết, đoạn đường này theo dõi, nếu muốn dùng chân tài thực lực đánh chết Vương Tiểu Thạch, chỉ sợ khả năng không lớn. Nếu không thừa dịp Đại Tứ Hỉ cuối cùng đã mời được cao thủ Hạ Tam Lạ dùng mê hương phát tác, ra tay chiếm tiện nghi, e rằng mình khó mà về kinh giao phó với ân tướng.

Hắn cũng là nhân vật thành danh, còn rất tự cao, tự phụ.

Muốn hắn làm những chuyện như vậy, quả thật có phần không chịu nổi.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn theo sau bốn tên bại hoại Đại Tứ Hỉ kia, lẻn vào khách sạn.

Lý do tốt đẹp của hắn là “không đành lòng để bốn người này mất mạng”. Đường như có lý do này, hắn sẽ có thể yên tâm mạnh tay làm gì tùy thích.

Đây gọi là “lừa mình dối người”.

Cho dù không dối được người, ít nhất cũng có thể lừa gạt mình dễ chịu hơn một chút.

Hắn vốn có tâm tư này, cho nên vừa nhìn thấy Vương Tiểu Thạch, lập tức vô cùng chấn động.

Bởi vì quá kinh ngạc, ngược lại khiến hắn hỏi ra miệng:

- Người, người còn chưa mê?

Sau khi hỏi, hắn mới phát giác câu hỏi này là dư thừa.

Hiện tại hắn đã không có đường lui, chỉ có tiến, chỉ có công.

Hắn đã cười lên lưng cọt.

Cho nên hắn hét lớn một tiếng:

- Đánh!

Đánh ra một quyền.

Một quyền này thế như sấm sét lôi đình, không chỉ đánh ra tinh lực của hắn, còn đánh ra tất cả khí khái năng lượng của hắn.

Vương Tiểu Thạch cười buồn bã.

Hắn xuất chiêu.

Chiêu của hắn nhẹ nhàng, lại đón lấy một kích thế như sét đánh này.

Một kích này, Vương Tiểu Thạch không ngã, ngược lại thân hình Diệp Thần Du lắc lư một cái.

Ánh mắt Thần Du Gia Gia lại sáng lên.

Hắn tiếp tục tiến lên, hét lớn một tiếng, lại phát ra một kích.

Vương Tiểu Thạch không quan tâm (không quan tâm sống, không quan tâm chết, không quan tâm thắng, không quan tâm thua) nhận một quyền của hắn.

Dùng quyền đón đỡ.

Cứng đối cứng, ác đấu ác.

Trong bóng tối này, liệu cũng có kinh đụng kinh, tối ăn tối?

Một tiếng “cách” vang lên, không kinh thiên động địa, thậm chí cũng không kinh người.

Vương Tiểu Thạch không nhúc nhích.

Diệp Thần Du lại lui một bước.

Thần Du Gia Gia lại kinh hỉ, cười gằn nói:

- Vương Tiểu Thạch, người không tốt, người xong rồi.

Vương Tiểu Thạch bị thương nói:

- Người nói đúng.

Mọi người đang không hiểu, Diệp Thần Du lại phát ra quyền thứ ba. Một quyền này không chỉ kích thích khí và lực của hắn, cũng tỏa ra thanh và thể của hắn, tất cả hung hãn tàn bạo trong sinh mạng hắn.

Vương Tiểu Thạch lại không lên tiếng, không chống đỡ, cũng không né tránh.

Bởi vì hắn biết mình đã không tránh được, không tiếp được.

Hắn đã bị thương, bị trọng thương.

Mà vết thương nặng nhất của hắn lại bị trước khi động thủ với Diệp Vân Diệt.

Lẽ ra với sự nhạy bén của Vương Tiểu Thạch, thậm chí là kinh nghiệm của Ôn Nhu tại “Lão Tự Hiệu” Ôn gia, Đào Hoa Hương có lẽ còn không mê được bọn họ.

Thế nhưng, lúc bốn người Hách Âm Công, Ngô Khai Tâm, Bạch Cao Hứng, Thái Cẩm Động tung ra mê hương Nhân Diện Đào Hoa, lại chính là lúc Tiểu Thạch, Ôn Nhu thương tâm chán nản.

Vương Tiểu Thạch không phòng bị.

Hắn cũng không giống như Đường Bảo Ngưu, mất ngủ đã trở thành tập tính ban đêm.

Cho nên hắn hít vào toàn bộ mê hương.

Hắn có thể đứng dậy là vì công lực của hắn dù sao cũng cao thâm, cuối cùng nghe được tiếng đánh nhau giao chiến. Hắn không đành lòng để chiến hữu khổ chiến không viện trợ, cho nên gắng gượng đi ngăn cản Diệp Thần Du thế như nổ mạnh tên nhanh.

Lúc này công lực của hắn giảm sút nhiều, còn lại không tới một phần ba, mà hắn lại đang đau lòng như chết, tâm không đầu chí.

Hắn đón lấy kích thứ nhất của Diệp Thần Du đã bị thương.

Đón thêm kích thứ hai đã bị nội thương nghiêm trọng.

Hắn cũng tiếp không được kích thứ ba.

Lúc này Diệp Thần Du đã tràn đầy lòng tin, lòng tin tràn đầy đánh ra quyền thứ ba của hắn.

Một tiếng “rầm” vang lên, một quyền này đánh vào xà trên cửa phòng. Chỉ một quyền, căn phòng liền sụp, toàn bộ sụp xuống, kể cả giường ghế bàn tủ trong phòng đều sụp đổ.

Chỉ một quyền như vậy, đã phá hủy một căn phòng.

Nhưng Vương Tiểu Thạch vẫn chưa chết.

Một quyền kia của Diệp Thần Du không đánh vào hắn.

Diệp Thần Du tạm thời thay đổi phương hướng của một quyền kia.

Không tại sao, có lẽ chỉ vì sau này lương tâm tốt hơn một chút.

Bởi vì sau khi hắn và Vương Tiểu Thạch giao đấu quyền thứ nhất, đã vừa mừng vừa sợ biết một chân tướng.

Vương Tiểu Thạch đã trúng thuốc mê, hắn còn chưa phục hồi, hơn nữa công lực giảm nhiều.

Lúc này giết đối phương, chính là cơ hội tốt.

Cơ hội tốt ngàn năm một thuở.

Thế nhưng, nếu bây giờ lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, dường như có lỗi với lương tri của mình.

Cho nên, quyền thứ ba của Diệp Thần Du cố ý đánh nghiêng qua một chút.

Một cái đánh trật này, giống như đối với lương tâm của mình dễ chịu hơn một chút.

Thế nhưng người vẫn phải giết, thời cơ vẫn không thể bỏ qua.

Ai bảo ngày đó tại Thái phủ, tên này không để mình vào mắt!

Hắn nhường một quyền, sau đó hưng hân nói:

- Quyền kế tiếp, ta nhất định sẽ không đánh trật.

Vương Tiểu Thạch mặt nở nụ cười, giống như đang thần nhiên nhận lấy cái chết, lạnh nhạt nói:

- Quyền của ngươi, là quyền tốt.

Diệp Thần Du nghe được trong lòng rung động, đau xót.

Nếu là lúc mình còn trẻ, chỉ dựa vào câu này, cũng nên tha cho người trẻ tuổi trước mắt này.

Thế nhưng không được.

Tuổi tác của hắn đã cao, hắn không nhường được.

Nhưng hắn cũng thay đổi chủ ý.

Hắn vẫn đánh ra quyền thứ tư, nhưng không phải nhắm vào đầu Vương Tiểu Thạch, mà là vai trái của đối phương.

Một mặt hắn quát lên:

- Được, ta chỉ phế một đôi tay của ngươi, cũng dễ giao phó với tướng gia.

Hắn chỉ cần đánh nát tất cả xương cánh tay của Vương Tiểu Thạch, vậy cho dù giữ lại một cái mạng của Vương Tiểu Thạch, cũng không quan trọng lắm.

Có lẽ, tướng gia cũng sẽ không để ý đến Vương Tiểu Thạch đã bị phế hai tay, vẫn giữ lại một cái mạng để sống chịu tội chứ?

Diệp Thần Du cảm thấy mình đã rất nhân từ.

Ngay lúc này, vào lúc này, trong mưa to gió lớn bên ngoài, bỗng có một người bước nhanh vào.

Người này áo trắng, bào trắng, đầu trơn, trên tay cầm một cây thiền trượng bằng thép ròng.

Người này vừa vào khách sạn, sau lưng vừa lúc có một tiếng sấm, một tia chớp sáng lên.

Y chẳng những mang vào mưa gió sấm sét, cũng đưa vào một loại hương thơm xông mũi tinh thần, khiến người ta thần trí tỉnh lại, thay thế cho hương đào quá sắc quá nồng.

Người nọ vừa vào khách sạn, chợt ngừng đầu, nhìn lên trên quát hỏi một câu:

- Diệp Hảo?

Diệp Thần Du toàn thân chấn động, quyền thế đột nhiên dừng lại giữa chừng.

Ai biết nguyên danh của ta?

Hắn từ lâu hai nhìn xuống, chỉ thấy một tăng nhân áo trắng thanh tú đứng giữa sân khách sạn. Hắn hét lại một câu:

- Ngươi là ai?

Người nọ bằng bằng lướt người lên, giống như một tờ giấy, tựa như một đoá mây.

Hách Âm Công cầm côn gỗ thấy thế, vội vàng dùng trường côn đập mạnh xuống đầu.

Đại sư kia ở giữa không trung chỉ cầm thiền trượng quét ngang.

Một tiếng “bốp” vang lên, côn đánh vào y lại liên tiếp vỡ vụn, rít gào cắm vào chung quanh khách sạn.

Người nọ đã đáp xuống trước người Diệp Thần Du.

Thần Du Gia Gia giật mình. Lại một tia chớp chiếu sáng người áo trắng tay áo ướt đầm trước mắt. Hắn hỏi với giọng khàn khàn:

- Tam Khô đại sư?

Tăng nhân áo trắng chấp tay trước ngực:

- A Di Đà Phật, ta đã tới chậm.

Y đúng là Tam Khô (Cô) đại sư.

Y đã tới chậm, bởi vì tuy y dùng phật hương của mình có thể trừ mê hương tà độc, nhưng sau khi cảnh giác y lại cầm trượng đi ra ngoài khách sạn, liên tục đánh lui ba đợt kẻ địch đang chờ thời cơ chiếm tiện nghi, sau đó vừa thấy gian phòng của Vương Tiểu Thạch sụp đổ, liền vội vàng trở về khách sạn chi viện, do đó quần áo của y đã ướt đầm.

Bên ngoài quả thật mưa to gió lớn, mưa gió nào nề.

Diệp Thần Du quát lớn:

- Người muốn chết?

Tam Cô đại sư bình tĩnh như thường nói:

- Từ bỏ đi!

Diệp Thần Du ngẩn người, quát lên:

- Từ bỏ cái rắm gì?

Tam Cô chỉ phất tay nói:

- Trở về đi thôi!

Diệp Thần Du hét lên giận dữ, một tiếng hét vang thiên hạ.

Xuất quyền.

Quyền nuốt vụn dậm như hổ.

Tam Cô thở dài, ra tay.

Vừa ra tay, con người của y hoàn toàn khác biệt.

Y đã không phải đại sư, mà là đại ma đại thần, y cầm thiên trượng đâm ra.

“Đùng” một tiếng, không phải tiếng sấm, không có tia chớp.

Nhưng lại có tiếng sấm ánh chớp, đó là trượng của Tam Khô.

Nóc nhà bị đánh vỡ một lỗ thủng lớn, mưa gió từ lỗ thủng này trút vào.

Đó là khí thế một trượng của y, cùng với kết quả va chạm giữa một trượng này và một quyền của Thần Du Gia Gia.

Một tiếng kêu vang lên, sau một chiêu, Diệp Thần Du đã phi thân bắn ra lỗ thủng lớn trên nóc nhà, lại nước đầu khàn giọng quát hỏi:

- Người... người là... của Mễ Thương Khung...

Giọng nói của Tam Khô cũng sắc bén giống như tia chớp phá âm phân dương:

- Chính ta.

Diệp Thần Du lập tức trừng mắt như muốn nứt, tóc tai bù xù, từ trên nóc nhà, trong mưa gió, phát ra tiếng kêu gào thê lương như sói như ma, sau đó bóng dáng biến mất trong mưa gió phiêu diêu bất định.

Tam Cô thấp giọng thở ra một hơi.

Ngón tay trắng như tuyết của y bởi vì nắm quá chặt, đã rỉ ra máu tươi.

Y nhìn về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch nhìn y khe mỉm cười.

Lúc này, lại có một người chạy vào trong khách sạn, đầu tiên là ngạc nhiên kêu lên:

- Ai da, tại sao vậy, biến khách sạn của ta thành thế này...

Lập tức, y cũng thấy rõ tình huống, áy náy nói:

- Xem ra, ta lại đến trễ rồi...

Y đương nhiên chính là chủ nhân của khách sạn này, Ôn Lục Trì.

Xem ra, y nên thêm vào một “trễ” nữa.

108. Chương 108: Hoa Đào Vẫn Đó Cười Chào Gió Xuân

Mưa gió tiêu điều cả đêm.

Ngày hôm sau lại là trời trong gió mát.

Nhưng tâm tình của Vương Tiểu Thạch lại không tốt.

Hắn tuy bị thương nặng, nhưng thứ bị thương nặng hơn vẫn là tâm của hắn.

Bởi vì trong Thu Nguyệt Các, đã không thấy bóng dáng của Ôn Nhu, chỉ có vết máu như những đóa hoa đào kiêu diễm in ở trên giường.

Ôn Nhu không thấy.

Không thấy Ôn Nhu.

Bọn họ lật tung cả nhà trọ lên tìm kiếm, cũng đồng thời sửa chữa, thu dọn mớ lộn xộn thiệt hại trong khách sạn đêm hôm qua, thế nhưng thiệt hại của nhà trọ có thể tu bổ, người không thấy thì sao?

Người không thấy đã không thấy.

Ngay cả Chương Tuyền trong Thu Cúc Trúc, cũng hoàn toàn không thấy tăm hơi như vậy.

Đây là chuyện gì?

Bọn họ là từng người gặp chuyện bất ngờ? Hay là cùng nhau gặp chuyện không may?

Hỏi ai, ai cũng không biết.

Vương Tiểu Thạch hạ quyết tâm, nhất định phải tìm được bọn họ. Hắn phải tìm được Ôn Nhu, giải thích với nàng hiểu lầm tối hôm qua.

Hắn muốn tìm Chương Tuyền, báo đáp ân nghĩa của nàng.

Nhưng bọn họ đang ở nơi đâu?

Chân trời góc biển, người ở phương nào?

Gió xuân chậm chậm thổi tới. Vương Tiểu Thạch không thấy Ôn Nhu, lại muốn nhìn thấy chữ mà bọn họ khắc tối hôm qua.

Nhưng càng kinh người là cây hoa đào kia cũng không còn nữa.

Nó đã trốn rồi, hay là bị người ta nhổ tận gốc? Trong gió mưa đêm qua, nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ còn lại một khoảng hoa rơi, giống như trải qua một đêm mưa gió, hoàn hồn, càng xinh, càng đẹp, càng tiêu hồn, trên mặt đất nhẹ nhàng thổi lên, cùng gió xuân cười anh linh chưa chết của nó.

Chưa diệt, hoa còn.

Nhưng người thì sao?

Trái tim Vương Tiểu Thạch lại co quắp.

Hoa đào không còn, Ôn Nhu đã đi, còn lại chỉ là thanh đao nho nhỏ của Ôn Nhu trong tay hắn.

Lúc này Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu lại lặng lẽ tới nói cho hắn biết, trải qua trận ác chiến đêm qua và mê hương của Nhân Diện Đào Hoa kích thích, âm chiêu của Phương tiểu hầu gia mà Lương A Ngưu và Hà Tiểu Hà trúng phải tại chùa Lục Long dường như lại phát tác.

Hết sức đau đớn.

Vương Tiểu Thạch khẽ giật mình. Phương Hận Thiếu liền nói:

- Tiểu Thạch Đầu, người phải phấn chấn lên. Người không những phải chủ trì đại cục trong lần chạy trốn này, nghe nói Trương Thán và Vô Mộng Nữ trong kinh thành đã xảy ra chuyện, còn cần người trở về cứu viện.

Vương Tiểu Thạch bất đắc dĩ cũng vô lực cười nói:

- Ta có thể sao? Đại Phương, ngay cả Ôn Nhu mà ta cũng không bảo vệ được, Ôn Nhu của ta không thấy nữa, người yêu và ân nhân cũng không thấy nữa.

Chợt nghe một giọng nói kiên định vang lên:

- Vương tam ca, không nên như vậy. Người là lão đại của chúng ta, chúng ta vĩnh viễn ủng hộ người. Cô ấy là Ôn Nhu của người, trước kia là vậy, sau này cũng vậy, vĩnh viễn đều như vậy. Một người không thể làm được đại sự gì, nhưng người còn có chúng ta. Người là anh hùng của chúng ta. Người nhất định sẽ tìm được Ôn Nhu của người.

Người nói chuyện chính là Đường Bảo Ngưu, trước đêm hôm qua vẫn còn tâm như tro lạnh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trieu-thien-nhat-con>